ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΡ. 925

Πίσω ἀπὸ τὸ ΤΡΟΠΑΡΙΟ

Φεύγει κι' ἀκόμη φεύγει τὸ κορίτσι...

ΑΥΤΟ ποὺ λένε πάντα: Ἐσὺ κι' ὄχι ἄλλη. Ἐσύ, ὄχι μόνο γιατὶ εἶσαι ὡραία, ἀλλὰ καὶ γιατὶ ξεχωρίζεις ἀπὸ τὶς ἄλλες. Εἶσαι ἡ μορφωμένη, ἡ καλλιεργημένη, ἡ ἀνεπτυγμένη. Μαζί σου μπορεῖ νὰ συζητήση κανεὶς γιὰ ποίησι, γιὰ φιλολογία, γιὰ τέχνη. Νὰ παρακολουθήση μιὰ ταινία καὶ ν' ἀκούση νὰ κρίνης σὲ ἀνώτερο πεδίο τὸ ἔργο.

Τί εὐτυχία νὰ ζῆ κανεὶς μ' ἕνα πλάσμα ὅπως ἐσύ! Ἡ ξεχωριστή, ἡ ἀνώτερη. Δὲν εἶσαι τὸ συνηθισμένο τίποτα, ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὰ κοινά, ποὺ δὲν ἔχει κάτι νὰ πῆ, δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ κρατήση μιὰ κουβέντα. Κοντά σου μπορεῖ νὰ καθίση κανεὶς ἐπὶ ὧρες χωρὶς νὰ νοιώση πλῆξι.

Κι' ἔπειτα, εἶναι ἡ ἀγωγή, τὸ ἦθος, οἱ τρόποι σου... Τί ἄλλο εἶναι ἡ πληρότητα; Εἶσαι ἡ πλήρης. Τίποτ' ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ ζητήση κανεὶς ὅταν εἶναι κοντά σου. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σὲ γνώρισα ἄδειος ἀπὸ γυναῖκες μοῦ φαίνεται ὁ κόσμος. Μιὰ γυναίκα: ἐσύ. Ὅταν σκέπτωμαι μὲ πόσες ἔχασα τὸν καιρό μου. Νὰ λὲς μαζί τους τὰ τετριμμένα... Μήπως μποροῦν νὰ ποῦνε καὶ ν' ἀκούσουν τίποτ' ἄλλο; Ἀσήμαντες ὑπαρξοῦλες, ἄλλες λιγώτερο, ἄλλες περισσότερο νόστιμες, ὅλες ὅμως ἄδειες, ἀπελπιστικὰ ἄδειες. Δὲν ἄφησε μέσα τους μεγάλα πράματα τὸ σχολεῖο ἀπ' ὅπου ἔχουν περάσει—ὅσες τὸ πέρασαν κι' αὐτό. Ἕνα πασάλειμμα· αὐτὸ εἶναι ὅλο. Φτηνὲς σκέψεις. Καμμιὰ σκέψι, γιὰ τὴν ἀκρίβεια. Ρηχές, δίχως περιεχόμενο, χωρὶς ἐνδιαφέροντα, χωρὶς ἔξαρσι.

Τὰ σαχλοαστεῖα, οἱ γκρίνιες, τὰ πειράγματα, εἶναι τὸ ἄπαντο τους. Ἐνῶ ἐσύ!... Διαφέρεις ἀπ' αὐτές, ὅσο ἡ μέρα ἀπὸ τὴ νύχτα, ὅσο ἡ κόλασι ἀπὸ τὸν παράδεισο.

Τὸ συνηθισμένο τροπάριο. Κάτι τέτοια τῆς λένε. Καὶ δὲν εἶναι πάντα ἀπάτη. Πολλὲς φορές, πάνω στὸν ἐνθουσιασμό τους, τὰ πιστεύουν. Ἡ ὑπέρμετρη ἐρωτικὴ διάθεσι δημιουργεῖ ψευδαισθήσεις καὶ μᾶς κάνει νὰ βλέπουμε τὴν τελειότητα στὸ πρόσωπο ποὺ ἐπιθυμοῦμε.

Ἄλλοτε πάλι εἶναι τὸ κάλπο. Τὸ δόλωμα, ὥσπου νὰ τσιμπήση καὶ νὰ πιαστῆ στὸ ἀγκίστρι τὸ κουτόψαρο. Κολακεύεται τόσο ἡ γυναίκα ὅταν δείξης, ὅτι περισσότερο ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της ἐκτιμᾶς τὰ πνευματικὰ καὶ τὰ ψυχικά της χαρίσματα.

Τὸ ἀντίθετο ἀπὸ τὸν ἄντρα. Ὁ ἄντρας κολακεύεται ὅταν τοῦ πῆς ὅτι τὸν θέλεις σὰν ἄντρα, σὰν ἕνα ἐπιθυμητὸ ἀσσενικὸ ζῶο. Ἄνθρωποι ποὺ διακρίνονται γιὰ τὸ πνεῦμα τους, δὲν βρίσκουν μεγάλη ἱκανοποίησι ὅταν καταλάβουν ὅτι τὸ πνεῦμα αὐτὸ εἶναι ποὺ ἑλκύει τὴ γυναίκα. Θὰ προτιμοῦσαν νὰ κατακτήσουν τὸ πρῶτο τυχὸν κουρελάκι τοῦ δρόμου ποὺ τοὺς χαμογελᾶ χωρὶς νὰ ξέρη ὅτι χαμογελᾶ στὸ διάσημο. Χαμόγελο στὸν ἄντρα.

Ἡ γυναίκα ὅμως ποὺ ἔχει κάποια ἀξιοπρέπεια, ἐνοχλεῖται ὅταν ἀντιληφθῆ ὅτι τὰ σωματικά της θέλγητρα εἶν' ἐκεῖνα ποὺ σᾶς ἔχουν ζαλίσει. Ἀκούσατε ποτὲ κανένα ἄντρα νὰ παραπονιέται στὴ γυναίκα γιατί τὸ σῶμα του μόνο τὴν ἐμπνέει; Τὸ παράπονο αὐτὸ τὸ ἀκοῦτε συχνότατα ἀπὸ τὴ γυναίκα. Τῆς ἔρχεται τόσο ἄσχημο... Τὸ σῶμα της περιποιεῖται, τὸ σῶμα της βάφει, στολίζει, ἀξιοποιεῖ ὅπως μπορεῖ. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ θὰ σᾶς δῆ νὰ στρέφεσθε μόνο πρὸς αὐτό, αἰσθάνεται κατὰ ἕνα τρόπο μειωμένη.

Μιλοῦμε φυσικά, γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ δὲ βρίσκονται σὲ πολὺ χαμηλὸ ἐπίπεδο. Πρέπει νὰ τὶς κάνετε νὰ πιστέψουν ὅτι, χωρὶς νὰ εἶστε ἀδιάφορος γιὰ τὰ κάλλη τους—τότε πάλι τὶς ψυχραίνετε—ξέρετε νὰ ἐκτιμᾶτε καὶ τὸν ψυχικὸ καὶ τὸν πνευματικό τους κόσμο.

Ἡ κοκεταρία τῆς καθὼς πρέπει.

Οἱ ἄντρες ποὺ τὸ ξέρουν, κανονίζουν ἀναλόγως τὴν πορεία τους καὶ ὑμνοῦν τὴν ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα. Εἶναι εὐκολώτερος ἔτσι ὁ δρόμος πρὸς τὸ τέρμα, παρὰ νὰ ἐκδηλώσουν ὠμὰ τὶς διαθέσεις τους. Κι' ὅταν ἀκόμη ἡ ὑποχώρησι εἶναι στὶς προθέσεις μιᾶς γυναίκας, θ' ανακόψετε τὸ ζῆλο της, ἂν καθαρὰ καὶ ξάστερα τῆς πῆτε: «Ἄκου, κυρά μου, σὲ θέλω. Μοῦ ἀρέσουν οἱ καμπύλες, μοῦ ἀρέσουν τὰ πόδια σου, μοῦ ἀρέσει τὸ ντεκολτέ σου. Λίγο μ' ἐνδιαφέρει ἂν εἶσαι μορφωμένη ἢ ἀμόρφωτη, ἂν εἶσαι σοβαρὴ ἢ πρόχειρη, ἂν ξέρης ν' ἀπαγγέλλης Σικελιανὸ καὶ Καβάφη. Ἐγὼ εἶμαι ξετρελλαμένος μὲ τὸ σωματάκι αὐτὸ ποὺ ὑπόσχεται τὴν ἐρωτικὴ εὐδαιμονία».

Σὲ μιὰ τέτοια γλῶσσα εἶναι πολὺ φυσικό, μιὰ κυρία ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτό της νὰ σᾶς ἀπαντήση ὅτι κάνατε λάθος στὴ διεύθυνσι καὶ νὰ σᾶς ἀποπέμψη.

Δὲν ἦταν ἡ ἀποπομπὴ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νέου, ποὺ εἶχε στήσει στενὴ πολιορκία στὴν κοπέλλα ποὺ μᾶς γράφει σήμερα. Μιὰ νέα μὲ πολλὲς σχέσεις ὥσπου νὰ φθάση στὰ εἴκοσι χρόνια της. Ἁπλὲς γνωριμίες, φιλίες, φλέρτ... Ἀπέφευγε ὅμως τοὺς ἐρωτικοὺς συνδέσμους. Τοὺς ἀπέφευγε, γιατὶ ἤξερε ποιὸ εἶναι τὸ αἴτημα ποὺ ἀντιμετωπίζει ἕνα κορίτσι ὅταν μπλέξη μὲ ἄντρα. Μὲ τὴν πρώτη γνωριμία, ἄρχιζαν οἱ ἀπόπειρες γιὰ θωπεία, οἱ προσκλήσεις σὲ δρόμους ποὺ αὐτὴ δὲν ἤθελε ν' ἀκολουθήση. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπέκρουε τὰ τὲτ ἃ τέτ, ὅπου μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ κι' αὐτή, μποροῦσε νὰ παρασυρθῆ καὶ νὰ χάση τὸν ἔλεγχο τοῦ ἑαυτοῦ της. «Μὰ βρέθηκε μπροστά μου ἐκεῖνος...» Βρίσκεται πάντα ἐκεῖνος, ὅταν εἶσαι λουσμένη στὰ ἀρώματα τῶν εἴκοσι ἀνοίξεων καὶ τὸ αἷμα κοχλάζει στὶς φλέβες. «Ὄμορφος, μορφωμένος, πλούσιος, μὲ δικό του αὐτοκίνητο...» Αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο... Ἕνας πειρασμὸς παραπάνω. Σὰ νὰ ἦταν λίγοι οἱ τόσοι ἄλλοι.

Δὲν εἶναι ὅμως τὸ αὐτοκίνητο ποὺ τὴ θάμπωσε. Εἶναι ἡ τακτική του. Στὴν ἀρχὴ τὸν ἀπέφυγε. Τί ἄντρας ὅμως θὰ ἦταν ἂν ὑποχωροῦσε μὲ τὸ πρῶτο; Οὔτε μὲ τὸ δεύτερο, οὔτε μὲ τὸ τρίτο ὑποχώρησε. Ἐπίμονος στὴν πολιορκία του, τὰ κατάφερε νὰ τὴν πλησιάση καὶ νὰ τῆς μιλήση. Πόσο διαφορετικὰ μιλοῦσε ἀπὸ τοὺς ἄλλους!... Τεχνίτης αὐτός, δὲν ἔδειχνε βία· δὲν τὴν κάλεσε ν' ἀπομονωθοῦν, δὲν ἅπλωσε χέρι ἀπάνω της. Σὰ νὰ ἦταν ἄϋλη, σὰ νὰ μὴ εἶχε σῶμα. Σὰ νὰ τῆς ἔλειπαν καὶ τὰ δάχτυλα ἀκόμη. Οὔτε αὐτὰ σκέφθηκε ν' ἀγγίξη. Γιὰ ἁγνὴ φιλία τῆς μίλησε. Τοῦ ἔφτανε νὰ τὴ βλέπη, ὅπως βλέπει κανεὶς ἕνα λουλοῦδι. Τοῦ ἦταν ἀρκετὸ νὰ κουβεντιάζη μαζί της γιὰ θέατρο, γιὰ ποίησι, γιὰ μουσική, γιὰ λογοτεχνία. Ἐκτιμοῦσε τὶς κρίσεις της, τὴν τοποθέτησι ποὺ ἔκανε στοὺς ποιητές, στοὺς καλλιτέχνες...

Τὸν πίστεψε ἄραγε, ἢ ἁπλῶς κολακεύθηκε ὁ καθωσπρεπισμός της; Ἦρθε ὅμως κάποιο βράδυ—καὶ δὲν εἶχαν περάσει πολλὲς μέρες ἐν τῷ μεταξὺ—ποὺ τῆς εἶπε αὐτὸ ποὺ ἄλλοι λένε ἀπὸ τὴν πρώτη συνάντησι. «...Ὢ, ἔκπληξις! Μοῦ εἶπε κάτι ποὺ δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ σκεφτῶ. Δὲ θὰ μοῦ μιλοῦσε ἔτσι οὔτε ὁ τελευταῖος ἀλήτης». Καὶ νὰ τύχη μέσα στὸ αὐτοκίνητο του! Δύσκολες καταστάσεις δημιουργεῖ τὸ αὐτοκίνητο γιὰ κεῖνον ποὺ ἔχει θέσι ἀμυνομένου.

— Σταμάτα σὲ παρακαλῶ—ἦταν ἡ ἀπάντησι τῆς κόρης στὴν πρόστυχη πρότασί του.

Δὲν ἐπέμεινε ἐκεῖνος. Σταμάτησε. Πρὶν ὅμως κατέβη τὸ κορίτσι τῆς εἶπε, ὅτι εἶναι ἀνόητη καὶ δὲν τῆς ἔκρυψε ὅτι οὔτε οἱ ποιητές, οὔτε οἱ λογοτέχνες της τὸν ἐνδιέφεραν. Τὸν ἐνδιέφερε αὐτὴ ἡ ἴδια, σὰν σωματικὴ διάπλασι, σα μορφή, σὸ νεανικὸς χυμός.

Φεύγει κι' ἀκόμη φεύγει τὸ κορίτσι. Φεύγει ἀλλὰ πονᾶ. Εὐχαριστημένη γιατὶ τὸν ἀπέκρουσε, δυστυχισμένη γιατὶ τὸν ἔχασε.

Τὸν διώχνει καὶ τὸν ἀγαπᾶ. Ζῆ μὲ τὴν εἰκόνα του. Ἂν τὸν ἔβλεπε πάλι νὰ τὴν περιμένη στὴ συνηθισμένη τους γωνία... Ἂν τῆς ἔστελνε τὸ μήνυμά του. Αὐτὸς ὅμως, μόλις ἄκουσε τὸ «ὄχι» της, χάθηκε.

Αὐτὸ λοιπὸν ἦταν ὅλο; Αὐτὸ εἶναι ὅλο, κορίτσι μου. Τὰ ἄλλα εἶναι ἡ σάλτσα, τὸ ἐπίστρωμα, ἡ κρούστα, τὸ χρυσόχαρτο, ὁ διάκοσμος. Δὲν ὑπάρχει ἁγνὴ φιλία στὸν ἔρωτα. Ἡ ἁγνότητα, ὁ ἐρωτικὸς ἰδεαλισμός, εἶναι καταστάσεις ἀνάγκης. Ἄλλοι ἀντέχουν σ' αὐτήν. Ἄλλοι, χωρὶς ἀντοχή, παραμερίζοντας τὶς κοινωνικὲς συνθῆκες καὶ τὶς καθιερωμένες ἠθικὲς ἀρχές, βιάζονται νὰ φέρουν τὸν ἔρωτα στὰ φυσικὰ πλαίσια του.

Δὲν ὑπάρχει ἔρωτας χωρὶς ἐπιθυμία. Τότε δὲν θὰ ἦταν ἔρωτας. Συμβαίνει ὅμως ἡ ἐπιθυμία νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὴν ἐγκράτεια, τὴν αὐτοκυριαρχία, τὸν ἔλεγχο τῶν αἰσθήσεων. Ὅπως ἐπίσης συμβαίνει ἀσυγκράτητος νὰ ξεσπᾶ ὁ πόθος. Ἀλλὰ καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι, ἔκδηλος ἢ ἀνεκδήλωτος, ὁ πόθος ὑπάρχει. Σὲ κάθε σύνδεσμο, βασικὸς σκοπὸς τοῦ ἄντρα εἶναι ἡ κατάκτησι. Μερικοὶ τὸ λένε ὠμά, μερικοὶ τὸ δουλεύουν μὲ περιστροφές. Ὅλοι ὅμως πρὸς τὸ ἴδιο τέρμα βαδίζουν. Μιὰ πραγματικότητα ποὺ πρέπει νὰ τὴν ξέρουν ὅσες θέλουν ν' ἀποφεύγουν δυσάρεστες ἐκπλήξεις.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ἡ χήρα τοῦ... ἀγνώστου στρατιώτου

Κάποιος Τζαίημς Ράντολφ, στὴ Μέμφιδα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, κατώρθωσε νὰ εἰσπράξη 11.350 δολλάρια κάνοντας ἕναν ἔρανο γιὰ τὴν ἀνέγερσι μνημείου στὴ «χήρα τοῦ ἀγνώστου Ἀμερικανοῦ στρατιώτου». Ὥσπου νὰ τὸ πληροφορηθοῦν οἱ ἀρχὲς καὶ νὰ τρέξουν νὰ τὸν πιάσουν, εἶχε κάμει φτερά.

ΕΤΟΣ 18—ΑΘΗΝΑΙ, 19 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1956—ΑΡΙΘ. 925

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛΑΤ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) ΤΗΛ. 36-781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

— Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἐπίσκεψί σας. Καὶ νὰ σᾶς βλέπουμε πιὸ συχνά!

— Μὴν κάνης ἔτσι, ἄνθρωπέ μου! Ἴσως νὰ ἐννοῆ πὼς εἶναι τρία κιλά!

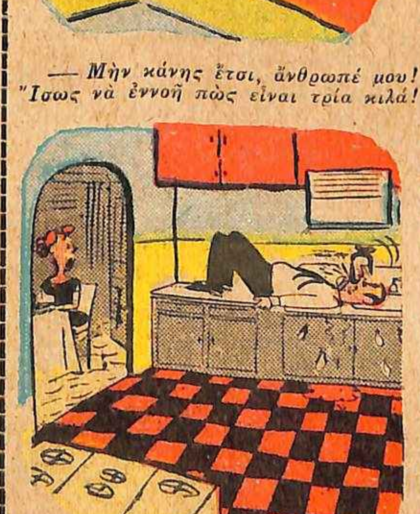

— Μὴν εἶσαι ὑπερβολικός, Χρηστάκη. Δὲν ἦταν καὶ τόσο ἁλμυρὸ τὸ φαΐ!

Σκίτσα τῆς ἐποχῆς

Τὸ μελτέμι φυσᾶ ὁρμητικὸ καὶ εὐεργετικὸ στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, καὶ παίρνει ὅ,τι βρῆ μπροστά του: Μαλλιά, φουστάνια, κτλ. Σὲ μιὰ στιγμή, λοιπόν, ἁρπάζει ἀπ' τὸ κεφάλι ἑνὸς σοβαροῦ κυρίου τὸν παναμᾶ του καὶ τὸν πάει μακρυά. Ὁ κύριος τίθεται σὲ καταδίωξι τοῦ παναμᾶ, ποὺ κυλάει, ὅμως, καὶ φεύγει συνεχῶς πρὸς μεγάλη διασκέδασι τῶν περαστικῶν.

Ὁ παναμᾶς εἶναι προφανῶς ἀληθινὸς καὶ συνεπῶς πολὺ ἀκριβὸς γι' αὐτὸ κι' ὁ κάτοχός του τρέχοντας σὲ καταδίωξί του φωνάζει ἀπεγνωσμένα:

—Πιᾶστε τον, κύριοι! Πιᾶστε τον!

Κατὰ κακή του τύχη ὅ-

μως, τὸν πολύτιμο παναμᾶ, τὸν ἁρπάζει ἕνας... σκύλος καὶ φεύγει ὁλοταχῶς.

—Τὸν σκύλο πιᾶστε! Τὸν σκύλο! ὀρύεται τώρα ὁ ἄνθρωπος.

Κι' ἕνας καλομπουρίστης:

—Ἄστον καϋμένε! Αὐτὸς ἔβαλε τώρα... παναμαϊκὴ σημαία! Πιάνεται;

Καὶ κάγχασαν οἱ κακεντρεχεῖς.

★

Τὸ μελτέμι δημιουργεῖ πολλὲς φορὲς λαχτάρες κυρίως στὶς γυναῖκες. Γιατί, ἀδιάκριτο καθὼς εἶναι, μ' ἕνα ἀπότομο φύσημα ἀνασηκώνει τὶς φοῦστες καὶ οἱ φιλοθεάμονες ἀπολαμβάνουν θεάματα ἀπροσδόκητα...

Ἡ σκηνὴ στὴν γωνία Κοραῆ καὶ Πανεπιστημίου ὅπου τὸ μελτέμι ἀναπτύσσει ἰδιαίτερη ἐπίδοσι. Σὲ μιὰ στιγμή, λοιπόν, καθὼς περνᾶ μιὰ νόστιμη καὶ παχουλὴ κοπέλλα, δίνει μιὰ καὶ τινάζει τὴν φοῦστα της ψηλά. Σὲ γρυλλίσματα θαυμασμοῦ ξεσπᾶνε οἱ γύρω.

—Πώ, πώ, ὡραῖα θεάματα!

—Ἀμάν, Βαγγελίστρα!

Μιὰ ἡλικιωμένη κυρία ποὺ συνοδεύει τὴν κοπέλλα —μητέρα της προφανῶς—ἀγωνίζεται νὰ κατεβάση τὴν... αὐλαία, ἐνῶ καταγανακτισμένη βοΐζει τοὺς ζωηρότερους θαυμαστές:

—Νὰ χαθῆτε, παλιάν-

θρωποι! Δὲν ντρεπόσαστε!

Κι' ἕνας σωφὲρ ποὺ στρίβει τὸ μουστάκι ἀπ' τὸ ἀραγμένο του ταξί:

—Γιατί θυμώνεις μαντάμ; Τζάμπα... σινεμασκόπ! Νὰ μὴ κυττᾶμε;

Εὐτυχῶς, ὅμως, ἡ αὐλαία κατεβαίνει καὶ παίρνει τέλος τὸ «σινεμασκόπ».

★

Νεαρὰ καὶ νόστιμη ἠθοποιὸς ἐμφανίζεται σ' ἕνα ἔργο πρόζας μὲ πολὺ τολμηρὸ ντεκολτὲ ποὺ σκανδαλίζει κυρίως τοὺς θεατὰς τῆς πρώτης σειρᾶς. Ἀκούστηκε, λοιπόν, στὸ διάλειμμα ὁ ἑξῆς διάλογος:

—Ὡραῖο ἔργο.

—Πράγματι. Τὸ εἶδα τρεῖς φορές.

—Τί γίνεται, λοιπόν, στὴν τρίτη πρᾶξι;

—Ἁ, δὲν ξέρω.

—Μὰ τί εἶδες, λοιπόν, τόσες φορές;

—Τὸ... βαθύτερο νόημα. Τὸ βλέπεις;

Καὶ ἔδειξε τὸ βάθος τοῦ ντεκολτὲ τῆς νεαρᾶς πρωταγωνιστρίας.

★

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐκάλεσε πρὸ ἡμερῶν διὰ τοῦ ἰδιαιτέρου του γραμματέως τοὺς θεατρικοὺς συγγραφεῖς, κατόπιν τῆς ἀκροάσεως ποὺ ἐζήτησαν γιὰ διάφορα φορολογικὰ ζητήματα.

Ὁ κ. Παπαδούκας, λοιπόν, ταμίας τῆς Ἑταιρίας Ἑλλήνων Θεατρικῶν Συγγραφέων, παίρνει στὸ τηλέφωνο ἕνα συνάδελφό του.

—Ἔλα γρήγορα, τοῦ λέει. Μᾶς ἐκάλεσε γιὰ τώρα ὁ κ. ὑπουργός.

—Μὰ πῶς νἄρθῶ; ἀπαντᾶ ὁ ἄλλος. Δὲν ἔχω μαζί μου σακκάκι.

Εὔθυμα ἐνσταντανὲ

—Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω, λέει ὁ κ. Παπαδούκας. Τόσο τὸ καλύτερο! Θὰ παρουσιαστοῦμε χωρὶς σακκάκια καὶ στὸν κ. ὑπουργὸ καὶ θὰ τοῦ ποῦμε ὅτι μᾶς τὰ πῆρε ἡ ἐφορία!

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ κ. ὑπουργός, ὅμως, ἐγέλασε μὲν μὲ τὸ χιοῦμορ ἐπεφυλάχθη, ὅμως, ν' ἀπαντήση στὰ αἰτήματα...

★

Μεγάλος θόρυβος ἔγινε στὸν τύπο μὲ τὰ νέα μέτρα ποὺ ἐξήγγειλε ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Θηβαῖος γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν φοροφυγάδων. Πρόκειται γιὰ τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ νεροῦ μὲ τὴν συγκριτικὴ ἀντιπαραβολὴ τῶν ὁποίων θ' ἀνακαλύπτεται ποιοὶ βρίσκονται στοὺς φορολογικοὺς καταλόγους καὶ ποιοὶ ὄχι. Ὅμως τὸ πρᾶγμα ἔδωσε λαβὴ σὲ παρεξηγήσεις κι' εὔκολο χιοῦμορ:

—Οἱ πλυμένοι θὰ φορολογοῦνται. Οἱ ἄπλυτοι θὰ γλυτώνουν!

Ἔτσι προχτὲς στὸ λεωφορεῖο ποὺ μπῆκε μιὰ κυρία παχουλή, ποὺ ἀνέδιδε

ζωηρὰ... ἐαρινὰ ἀρώματα ἀκούστηκε ὁ εἰσπράκτορας νὰ μουρμουρίζη:

—Ποιός στὴ χάρη της! Αὐτὴ τὴν γλυτώνει ἀπ' τὴν ἐφορία!

Καὶ οἱ ἀντιληφθέντες ἐμειδίασαν πονηρὰ κι' ἀπέστρεψαν τὴν μύτη τους.

★

Ἡ σκηνὴ στὰ μπάνια τοῦ Φαλήρου. Ἀνάμεσα στὸν ἄλλο κόσμο ἐμφανίζεται μιὰ νεαρὰ στρουμπουλὴ ὕπαρξις, φαντασμαγορική, μ' ἕνα μαγιὸ ἐξαιρετικὰ τολμηρό, ποὺ τόνιζε ἀκόμα περισσότερο τὶς προκλητικὲς καμπύλες. Τὸ πέρασμα τῆς φαντασμαγορικῆς ὑπάρξεως προκάλεσε — ὅπως συμβαίνει πάντα σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις—ζωηρότατη αἴσθησι στοὺς λουομένους καὶ σιγὴ θαυμασμοῦ ὑποδέχτηκε τὴ παρέλασι της. Ὁπότε ἀκούστηκε ἡ διαπεραστικὴ φωνὴ ἑνὸς μικροῦ ἀλητάκου:

—Πώ, πώ... τεκμήρια! Ποῦ εἶσαι κ. ἔφορε!

Καγχασμοὶ ἀκούστηκαν ἀ-

μέσως καὶ τὸ τρόπαιον τῆς κατερθελκτικῆς ὑπάρξεως ρευσε μέσα στὴν ἱλαρότητα.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΦΟΡΙΑΣ... ΕΥΦΟΡΙΑ

Ἴτε ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
γυμνασθῆτε γιὰ πιλάλες,
γιατὶ μπαίνουν φόροι νέοι
κι' εἰσφορὲς ἐπίσης ἄλλες...
Εἰσφορὲς γιὰ πυροσβέστες, γιὰ ψαλτάδες, ἱερεῖς
κι' εἰσφορὲς γιὰ τοὺς δραγάτες τῆς ὑπαίθρου τῆς (ξερῆς!

★

Εἰσφορὰ καὶ γιὰ τὴ Θήρα, πλὴν αὐτῶν, ἐπαπει- (λεῖται
κι' ἐπειδή, συνήθως, θήρα τό... κυνῆγι ἀποκαλεῖ- (ται,
ἢ ρητῶς συμμορφωθῆτε μὲ «τ' ὀκτὼ τοῖς ἑκατὸ»
ἢ ἀλλοιῶς ἑτοιμασθῆτε γιὰ φοροκυνηγητό!

Γ. Θ - ς

Τὰ δράματα τῆς καρδιάς

ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΚΡΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ

Ἡ κόμησσα Μαρία ντὲ Μπωμὸν μπῆκε στὴ βιβλιοθήκη τῆς βίλλας της. Τράβηξε τὰ στόρια ἀπὸ τὰ δυὸ μεγάλα παράθυρα κι' ὁ ἥλιος τοῦ ἀνοιξιάτικου ἀπογέματος φώτισε τὸ βαρειὰ ἐπιπλωμένο δωμάτιο.

Ἡ ἡλικιωμένη γυναῖκα ξεσκόνισε μ' ἕνα φτερό, ὅπως ἔκανε κάθε μέρα, τέτοια ὥρα, τὴν ἐπιφάνεια τοῦ μεγάλου ἐβένινου γραφείου, μάζεψε τὰ πεσμένα πέταλα τῶν ἀγριολούλουδων, ποὺ βρίσκονταν στὸ ἀνθοδοχεῖο, μπροστὰ στὴ φωτογραφία τοῦ γυιοῦ της, καὶ τὰ πέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἔμεινε ὕστερα ἀκίνητη στὴ μέση τῆς βιβλιοθήκης. Τὸ χλωμό της πρόσωπο, πλαισιωμένο ἀπὸ ἀσπρόγκριζα μαλλιά, ἔμοιαζε σὰν νεκρῆς. Ἡ ματιά της εἶχε κάτι τὸ ἀπλανὲς καὶ δὲν τὴ φώτιζε καμμιὰ λάμψι.

Μονάχα ἡ σκέψι της δούλευε. Ἡ σκέψι της, ποὺ ἦταν πάντα, ἐπίμονα, καρφωμένη στὴν ἀνάμνησι τοῦ γυιοῦ της, τοῦ ἀγαπημένου της Μάξ.

Ὁ Μάξ εἶχε πεθάνει ξαφνικά, πρὶν δυὸ χρόνια, ἀπὸ μιὰ σύντομη ἀρρώστεια, μόλις εἶχε πάρει τὸ δίπλωμα τῆς Νομικῆς ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο τῆς Λυών. Κι' ἡ ἀρραβωνιαστικιά του ἡ Ρὸζ-Μαρί, ποὺ ἡ κόμησσα τὴν ἀγαποῦσε σὰν παιδί της, ἀφοῦ ἔμεινε τόσον καιρὸ πιστὴ στὴ μνήμη τοῦ Μάξ, τώρα εἶχε ξαφνικὰ ἀρραβωνιαστῆ μ' ἕναν ἄλλο.

Ἡ κόμησσα σκεφτόταν μέσα της, πὼς ἡ Ρὸζ-Μαρί, δὲν εἶχε αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Ὁ Μὰξ κι' αὐτὴ ἦταν καὶ τώρα ἑνωμένοι. Καὶ θἄπρεπε νὰ μείνουν ἔτσι γιὰ πάντα.

Ἐρχόταν πάντα στὴ βίλλα καὶ περνοῦσε μαζὶ μὲ τὴν «πεθερά» της ἀρκετὲς ὧρες κάθε ἀπόγεμα. Θυμόντουσαν μαζὶ τὸν Μὰξ κι' ἕνωναν τὰ δάκρυά τους γι' αὐτόν.

Καὶ τώρα ἤθελε νὰ παντρευτῆ κάποιον ἄλλον, χωρὶς νὰ πῆ τίποτα στὴν κόμησσα. Ὄχι, ἡ Ρὸζ-Μαρὶ ἀνῆκε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, θὰ γινόταν μιὰ μέρα ἡ κυρία του. Ἡ κόμησσα τὄχε γράψει στὴ διαθήκη της.

Ἀλλὰ τώρα; Πῶς θἄφερνε ἐκεῖ μέσα ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν τὸν ἤξερε, δὲν εἶχε κἂν ρωτηθῆ γι' αὐτὸν ἡ κόμησσα;

Ἡ μητέρα τοῦ Μάξ, πῆγε στὸ γραφεῖο, ἄνοιξε ἕνα συρτάρι καὶ τράβηξε ἀπὸ μέσα τὸν φάκελλο τῆς διαθήκης της. Μὲ νευρικὲς κινήσεις τὸν ξέσχισε σὲ μικρὰ κομματάκια καὶ τὰ ἔρριξε στὸ σβυστὸ τζάκι.

Ὕστερα πῆρε τὴ φωτογραφία τοῦ γυιοῦ της, τὴ φίλησε, τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος της κι' εἶπε:

— Μὴ φοβᾶσαι, θἆναι πάντα δική σου, δὲν θὰ παντρευτῆ ποτέ. Μιὰ μέρα θὰ πάρη τὴ θέσι μου ἐδῶ μέσα καὶ θὰ τελειώση τὶς μέρες της ἐδῶ, ἀνάμεσα στὰ ἀγαπημένα σου πράγματα...

Ἅπλωσε τὸ χέρι της καὶ κύτταξε τὴ φωτογραφία. Τὸ πρόσωπο τοῦ Μάξ εἶχε μιὰ γλυκειά, μελαγχολικὴ ἔκφρασι καὶ μέσα στὸν ταραγμένο της νοῦ τῆς φάνηκε, πὼς ὁ γυιός της δὲν πίστευε στὰ λόγια της.

— Καλά, παιδί μου, θὰ βρῶ ἄλλο τρόπο, εἶπε ἡ κόμησσα.

Ἀκούμπησε τὴ φωτογραφία στὸ γραφεῖο καὶ μ' ἀργὸ βῆμα βγῆκε ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη.

Σὲ λίγο διέσχιζε τὸν κῆπο, κι' ἔπαιρνε τὸν μικρὸ δρόμο, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ σπίτι τῆς Ρὸζ-Μαρί.

Πλησίασε στὸ μικρὸ φράχτη του κι' ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνες της στὶς μαυρισμένες ἀπὸ τὸν καιρὸ πέτρες, ὅπως ἔκανε ὅταν ὁ Μὰξ ἦταν μικρούλης κι' ἔπαιζε ἐκεῖ μέσα μὲ τὴ Ρὸζ-Μαρί.

Δὲν μποροῦσαν νὰ τὴ διακρίνουν ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τὴν αὐλή, γιατὶ μπροστά της ἦταν ἡ φυλλωσιὰ ἑνὸς θάμνου.

Τὸ σπίτι ἦταν σιωπηλὸ κι' ἔμοιαζε ἄδειο, ἀλλὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ κήπου ἔφταναν ὡς τ' αὐτιά της δυὸ νεανικὲς φωνές.

Σ' ἕνα παγκάκι εἶδε καθισμένους ἕνα νεαρὸ ἄντρα καὶ τὴ Ρὸζ-Μαρί.

Ἡ κόμησσα συλλογίστηκε ἀμέσως τὸ νεκρὸ παιδί της.

Χωρὶς νὰ καταλάβη πῶς, μιὰ παράξενη δύναμι τῆς ἔδωσε ἀπίστευτη εὐκινησία. Μάζεψε τὴ μακρυὰ φοῦστα της καὶ πήδησε μέσα στὸν κῆπο.

Χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφτοῦν οἱ δυὸ νέοι, τοὺς πλησίασε ἀρκετά, κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Τὰ ἐρωτικὰ λόγια τῶν δυό τους ἔφταναν τώρα καθαρὰ στ' αὐτιά της, κατέβαιναν στὴ φτωχή της καρδιὰ καὶ τὴν πλήγωναν θανάσιμα.

Τότε, ἀποφασιστικά, τράβηξε ἀπὸ τὸν κόρφο της τὸ παληὸ πιστόλι τοῦ ἄντρα της, ποὺ εἶχε πάρει μαζί της, τέντωσε τὸ χέρι της καὶ σημάδεψε τὴ Ρὸζ-Μαρὶ καὶ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ κεφάλια τους ἑνώνονταν σ' ἕνα φιλί.

Ἄδειασε ὅλες τὶς σφαῖρες πάνω τους, πέταξε ὕστερα τὸ ὅπλο κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ αὐλόπορτα.

Βγῆκε στὸν ἔρημο δρόμο καὶ τράβηξε πρὸς τὸ νεκροταφεῖο.

Τὰ μάτια της τώρα ἦταν θολὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα. Ἡ καρδιά της πήγαινε νὰ σπάση ἀπὸ ἕνα γλυκὸ πόνο. Ἤθελε νὰ φτάση ὅσο ἔπαιρνε πιὸ γρήγορα στὸν τάφο τοῦ Μάξ, νὰ τοῦ πῆ νὰ μὴ στενοχωριέται πιά, γιατὶ ἡ Ρὸζ-Μαρὶ ἦταν τώρα νεκρὴ κι' ἀνῆκε μονάχα σ' αὐτόν.

Ἀλλὰ τὸ μονοπάτι, ποὺ τώρα εἶχε πάρει, δὲν ἦταν ἐκεῖνο, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ κοιμητήρι. Ἦταν ἀνηφορικὸ καὶ στενό. Τὰ ροῦχα της σχίζονταν, στὸ τρελλὸ πέρασμά της, ἀπὸ τ' ἀγκάθια, τὰ πόδια της τὴν πονοῦσαν, γιατὶ πατοῦσαν πάνω σὲ βότσαλα.

Χωρὶς νὰ μπορῆ πιὰ νὰ σκεφτῆ, ἔτρεχε-ἔτρεχε...

Ξαφνικά, τὸ ἔδαφος ὑποχώρησε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της, ξεφώνισε, ἄκουσε πίσω της ἄλλες μακρυνὲς φωνές, ἔχασε τὴν ἰσορροπία της κι' ἔπεσε στὸν γκρεμό, ποὺ ἀπὸ κάτω του περνοῦσε τὸ ποτάμι.

Ἀλλὰ τὰ δέντρα, ποὺ βρίσκονταν στὴν ἀπότομη πλαγιὰ τῆς χαράδρας καὶ τὴ συγκράτησαν στὰ κλαδιά τους.

Ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια της, κατάλαβε πὼς τὸ κεφάλι της ἦταν ἀκουμπησμένο σὲ κάτι τὸ μαλακό, στὰ γόνατα μιᾶς κοπέλλας, ποὺ ἔσκυβε πάνω της.

— Ἐσὺ... ἐσὺ εἶσαι Ρὸζ-Μαρί; ψιθύρισε ἡ φτωχὴ γυναῖκα. Ὥστε δὲν σοὔκανα κακό;

— Ὄχι, κανένα δὲν βρῆκαν οἱ σφαῖρες. Ἡσυχᾶστε, τώρα θἄρθη ὁ γιατρός.

— Συχώρα με, συχώρα με, παιδί μου, ἤμουν τρελλή, δὲν ἤξερα τί ἔκανα, εἶπε μὲ μισοπνιγμένη φωνὴ ἡ κόμησσα. Ρὸζ-Μαρί, παιδί μου, σ' ἀγαποῦσα πάντα, σ' ἀγαπῶ, τὸ ξέρεις!...

— Ναί, τὸ ξέρω, τῆς ἀποκρίθηκε γλυκὰ ἡ Ρὸζ-Μαρὶ καὶ τῆς χάϊδεψε τὰ ἀσπρόγκριζα μαλλιά.

— Μὰ πές μου, πές μου, πὼς μὲ συγχωρεῖς. Δὲν θέλω παρὰ τὴν εὐτυχία σου. Πές μου, πὼς δὲν μοῦ κρατᾶς κακία...

— Δὲν μοῦ κάνατε κανένα κακό. Ὁ Θεὸς δὲν ἄφησε νὰ γίνη αὐτό. Ἡσυχᾶστε τώρα. Καὶ σεῖς δὲν πάθατε τίποτα. Θὰ γίνετε γρήγορα καλά...

— Μὰ εἶμαι καλά, παιδί μου, εἶμαι πολὺ καλὰ τώρα. Δός μου τὸ χεράκι σου, Ρὸζ-Μαρί, κόρη μου.

Ἐπανάλαβε πάλι: «κόρη μου» κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της.

Ὅταν ὁ Ζάν, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Ρὸζ-Μαρί, γύρισε μὲ τὸν γιατρό, ἡ κόμησσα κοιμόταν πιὰ τὸν αἰώνιο ὕπνο, ἑνωμένη μὲ τὸ παιδί της, γιὰ πάντα...»

ΥΒΕΤ ΛΑΝΒΕΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πανήγυρις

Ὁποῖον μέγα γεγονὸς λαμβρὸν καὶ ὀνειρῶδες
ἐξαίρετον, περίοπτον καὶ σφόδρα σκανδαλῶδες
ὁποῖον θεῖον γεγονὸς ἐκ τῶν οὐκ ἄνευ μᾶλλον
ἀντάξιον φεφλογερῶν ἐρωτικῶν νδραβάλων.
Ἤγουν συλλήβδην κι' ἅπασαι τοῦ Ἄστεως αἱ μὶς
συνέλαβον ἀπόφασιν δοθείσης ἀφορμῆς
πανήγυριν νὰ κάμωσιν μεγίστην καὶ σπουδαίαν
εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Γλυφάδος παρὰ τὴν ἀμμουδέαν.
Τουτέστιν ἀπεφάσισον πρὸς ἄγνωστον συμφέρον
νὰ ἑορτάσωσιν λαμβρῶς ἐρήμην τῶν ἀνέρων.
Ποιήσασαι ἐξαίρεσιν τιμητικὴν βεβαίως
ἐμοῦ τοῦ μέγα γόητος τοῦ Παρατατικέως.
Ἐφ' ᾧ πρεσβεία ἔφθασεν δεκαμελής, ὦ Ζεῦ
κι' ἀνέκραξεν γονυκλινής: «Ὦ Παρατατικεῦ,
εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν σᾶς προσκαλοῦμεν ἤδη
κι' ἐν τάχει σᾶς προσμένομεν γοργῶς ἐν κατακλεῖδι.
Καγὼ κομβάζων ἀφειδῶς καὶ χαίρων ἐ(πιμόνως
κι' ἐπιθυμῶν ν' ἀναδειχθῶ ὁ γόης τοῦ (αἰῶνος:
—Πρὸς τί, ἠρώτησον αὐτάς, μόνον ἐμὲ (καλεῖτε
καὶ διατί ἐξαίρεσιν δι' ἐμαυτὸν ποι(εῖτε;
Κι' ὦ Δία, μοὶ ἀπήντησον παταγωδῶς (αἱ μίς:
—Μόνον ἐσὲ καλέσαμεν καὶ δὴ μετὰ (τιμῆς
νὰ ἔλθης στὴν πανήγυριν νὰ θραύσω(μεν ποτήρια
γιατὶ εἶσαι ἀπ' ἀνέκαθεν διὰ τὰ...πα(νηγύρια!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

✪ Σπάνια στὰ χρονικὰ τοῦ θεάτρου εἶναι τὰ εἰσπρακτικὰ ρεκὸρ ποὺ σημειώνει τὶς τελευταῖες μέρες τὸ «Περροκέ».

— Ἔτσι μὲ μέντια 19 περίπου χιλιάδων ἡ ἐπιθεώρησι «Γαρύφαλλο στ' αὐτί», ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἐξοφλήση μέσα σὲ λίγες μέρες τὸ δάνειο τοῦ Ταμείου Ἐργασίας ὁ θίασος Ντιριντάουας - Σταυρίδη. Ταυτόχρονα ἀποδίδει ποσοστὸ στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ θεάτρου 4 περίπου χιλιάδες τὴν ἡμέραν καὶ 2 στοὺς συγγραφεῖς καὶ τὸν συνθέτη.

✪ Ἡ Λυρικὴ Σκηνὴ θὰ ἐπαναλάβη αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, μιὰ περσινὴ μεγάλη της ἐπιτυχία, τὴν ὀπερέττα «Πριγκήπισσα τοῦ Ἱπποδρομίου».

— Μὲ τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ κάνη τὴν ἐπανεμφάνισί της ἡ γνωστὴ χορεύτρια Σάσα Ντάριο στὸ ρόλο τῆς σουμπρέττας.

✪ Ὁ Γάλλος χορευτὴς Λύμπερο, ποὺ θὰ ξαναγυρίση στὴν Ἑλλάδα τὸν χειμῶνα, θὰ ἠγηθῆ ἑλληνικοῦ χορευτικοῦ συγκροτήματος γιὰ τὴν Ἀμερική.

✪ Γνωστὸς ἔμπορος τῆς Ἀθήνας ὁ κ. Κ. Ἀναγνωσταρᾶς, ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ ὡς συγγραφεύς. Ἔγραψε τὴν κωμῳδία «Κληρονομιὲς μὲ φοῦντες», ποὺ θὰ ἀνεβάση ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες στὴ «Γκλόρια» ὁ θίασος Ἀλεξανδράκη.

✪ Ἡ Σοφία Βέμπο ἀνέβαλε καὶ πάλι τὴν ἐπιστροφή της ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ γιὰ τὸν Ὀκτώβριο.

— Ἔτσι θὰ κάμη τὴν ἐπανεμφάνισί της στὸ χειμερινὸ θέατρο «Κυβέλης» ἐπὶ κεφαλῆς νέου μουσικοῦ θιάσου, στὸν ὁποῖο θὰ συμπράξουν, ὡς συνέταιροι, ὁ Στολίγκας, ὁ Χατζηχρῆστος, ὁ Τάκης Μηλιάδης καὶ ὁ Φλερὺ μὲ τὴν Λίντα Ἄλμα. Ἐπίσης ἡ Ἰωάννα Ἄλβα, ἀναφέρεται στὰ στελέχη τοῦ νέου μουσικοῦ θιάσου, δεδομένου ὅτι ἡ Ρένα Βλαχοπούλου θὰ συμπράξη ὅπως ἐγνώσθη τὸν χειμῶνα στὸν θίασο τοῦ «Ἀκροπόλ».

✪ Στὴν Αἴγυπτο, ἡ Τοῦλα Λαμὰρ εἰδικεύεται ἀπὸ τὴν Σάμια Γκαμὰλ καὶ ἄλλους εἰδικοὺς καθηγητὰς στοὺς ἀνατολίτικους χορούς, προκειμένου, νὰ ἐμφανισθῆ προσεχῶς στὸ νούμερο τῆς Μπουμπούκας.

— Στὸ μεταξὺ ἡ Μπουμπούκα, ποὺ βρίσκεται ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες στὴν Ἀμερικὴ σημειώνει ἐπιτυχίες.

— Μετὰ τὶς ἐμφανίσεις της στὸ Λὰς Βέγκας καὶ τὸ Μοντρεὰλ ὑπέγραψε μακροχρόνιο συμβόλαιο μὲ ἕνα μεγάλο Ἀμερικανὸ ἰμπρεσσάριο γιὰ ἐμφανίσεις στὴν τηλεόρασι.

✪ Ἀληθινὴ μυσταγωγία ἀπετέλεσε μὲ τὴν ἔναρξι τοῦ φεστιβὰλ Ἀθηνῶν ἡ πρώτη συναυλία τῆς συμφωνικῆς ὀρχήστρας τοῦ Ἀμβούργου.

— Καὶ ἦταν, πραγματικὰ τόσο κατανυκτικὴ ἡ ἀτμόσφαιρα καὶ τόσος ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ κοινοῦ ποὺ παρακολούθησαν τὴ συναυλία, ὥστε κατὰ τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὸ θέατρο Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, μιὰ κυρία ἀκούσθη νὰ λέη στὸν συνοδό της:

— Προσοχή, μὴν πατήσουμε τὰ μαργαριτάρια...

— Ποιὰ μαργαριτάρια; ρώτησε τότε περίεργος ὁ καβαλιέρος. Μήπως ἔσπασε κανένα κολλιέ;

Ἐκείνη ὅμως φρόντισε νὰ τοῦ ἐξηγήση ἀμέσως:

— Αὐτὰ ποὺ σκόρπισε ἡ συμφωνικὴ ὀρχήστρα!

✪ Ὁ γνωστὸς Ἕλλην ταχυδακτυλουργὸς Ἔλγκο ἑτοιμάζει τὴν πρώτη σχολὴ ταχυδακτυλουργῶν ποὺ πρόκειται νὰ λειτουργήση στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο ἔτος.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ἡ Μεγαλόχαρη τῆς Τήνου

Πῶς ἡ εἰκόνα ἐκλάπη ἀπὸ ἕναν ἱερόσυλο καὶ ἀνευρέθη κατόπιν

Η ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς Μεγαλόχαρης τῆς Τήνου ἔχει συνδεθῆ μὲ μιὰ περιπέτεια, ποὺ εἶχε ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας, πρὶν ἀπὸ 114 χρόνια, ὅταν κάποιος ἱερόσυλος τὴν ἔκλεψε γιὰ νὰ πωλήση τὰ πολύτιμα ἀφιερώματα ποὺ ἔφερε ἐπάνω.

Μιὰ ἔκθεσις τοῦ Πολιτικοῦ Διοικητοῦ τῆς Τήνου Ἰωάννου Θεοτόκη, τῆς 19 Δεκεμβρίου 1842, πρὸς τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, δίνει λεπτομέρειες γιὰ τὸ «δυστυχὲς τοῦτο καὶ ἀποτρόπαιον συμβάν, τὸ ὁποῖον ἐπεσκότισε ὁλόκληρον τὸν ὁρίζοντα τῆς νήσου Τήνου, ἀφ' ἧς στιγμῆς διεδόθη ἡ ἐξαφάνισις τῆς Ἱερᾶς καὶ Ἁγίας εἰκόνος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ ἐξήπλωσε ζοφερὸν πέπλον καθ' ὅλην τὴν ἔκτασίν της. Πένθος γενικὸν κατέλαβεν ἐκ τούτου τοὺς ἀνθρώπους καὶ εὐχαὶ ἐγκάρδιοι ἀνεπέμποντο εἰς τοὺς οὐρανοὺς ὑπὲρ τῆς εὑρέσεως τῆς Ἁγίας καὶ σεπτῆς ταύτης εἰκόνος. Ἡ καταλαβοῦσα καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς λύπη ἀπὸ τῆς στυγερᾶς στιγμῆς καθ' ἣν ἔφθασε τὸ δυστυχὲς ἄκουσμα εἰς τὰς ἀκοάς μας εἶναι ἀπερίγραπτος...»

Ἔτσι προλογίζει τὴν ἔκθεσί του ὁ πολιτικὸς διοικητὴς τῆς Τήνου. Καὶ ἡ συγκίνησι ἦταν δικαιολογημένη, γιατὶ πέραν ἀπὸ τὴν πίστι καὶ τὸ βαθύτατο σεβασμὸ ποὺ αἰσθάνονταν γιὰ τὴ θαυματουργὸ εἰκόνα οἱ κάτοικοι τῆς Τήνου, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε βρεθῆ, πρὶν ἀπὸ 20 χρόνια, ἐπὶ πλέον τὸ νησί τους, κατὰ τὴν ἔκθεσι, «ἐλαμπρύνθη καὶ ἐπλούτισε, διαδοθείσης εἰς ὅλον τὸν κόσμον τῆς θαυματουργοῦ καὶ θείας δυνάμεως τῆς εἰκόνος».

Καὶ ἀναφέρει ἐν συνεχείᾳ, ἡ ἔκθεσι, ὅτι ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα τῆς ἐκκλησίας λειτουργοῦσαν ἕνα ἑλληνικὸ σχολεῖο καὶ ἑφτὰ δημοτικὰ σχολεῖα, συντηροῦνταν συνταξιοῦχοι καὶ φτωχοί, καὶ ἀποστέλλονταν ὑπότροφοι στὸ ἐσωτερικὸ καὶ ἐξωτερικό. Ἐπὶ πλέον μὲ ἔξοδα τῆς ἐκκλησίας εἶχε γίνει τὸ λιμάνι τῆς Τήνου καὶ «ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος χρησιμεύει ὡς τὸ ἄσυλον παντὸς τεθλιμμένου καὶ ἀπηλπισμένου, χωρὶς διάκρισιν θρησκείας, γένους καὶ φύλου».

Ἡ ἐξαφάνισι τῆς εἰκόνος εἶχε γίνει τὴ νύχτα τῆς 15—16 Δεκεμβρίου 1842. Ἀπὸ τὰ ξημερώματα ἔγινε ἀντιληπτὴ ἡ κλοπὴ καὶ οἱ ἀρχὲς ἔλαβαν ἐξαιρετικὰ μέτρα. Ἀπαγορεύτηκε ὁ ἀπόπλους κάθε πλοίου καὶ βάρκας ἀκόμα. Καὶ γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια οἱ χωροφύλακες, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ διοικητῆ καὶ τοῦ λεμενάρχη, ἔβγαλαν στὴν ξηρὰ τὰ τιμόνια ἀπ' ὅλα τὰ καράβια καὶ τὶς βάρκες, ποὺ ἦταν στὸ λιμάνι τῆς Τήνου καὶ στοὺς ἄλλους ὅρμους καὶ τὰ λιμανάκια ὁλόκληρου τοῦ νησιοῦ.

Ἡ ἐθνοφυλακὴ τῆς Τήνου ἐπιστρατεύτηκε καὶ ἔφιπποι ξεκίνησαν γιὰ ὅλα τὰ χωριὰ τοῦ νησιοῦ γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς δημάρχους καὶ τὴ χωροφυλακή. Προκηρύχθηκε ἐπίσης ἀμοιβὴ 500 δραχμῶν σὲ ὅποιον θὰ εὕρισκε τὴν εἰκόνα.

Ἡ 16 Δεκεμβρίου πέρασε χωρὶς ἀποτέλεσμα, παρ' ὅλες τὶς ἔρευνες ποὺ ἔγιναν. Ὁ κόσμος στὴν Τῆνο ἄρχισε ν' ἀπελπίζεται... Καὶ τὸ βράδυ εἶχαν μαζευτῆ ὅλοι στὴν ἐκκλησία τῆς Παναγίας, σὲ ὁλονύχτιο παράκλησι.

Τὸ ἴδιο ὅμως βράδυ δυὸ ἐθνοφύλακες συνάντησαν κοντὰ σ' ἕνα πηγάδι — ποὺ βρισκόταν σὲ ἀπόστασι 3½ ὡρῶν ἀπὸ τὴν Τῆνο καὶ ἦταν γνωστὸ ὡς τοῦ «Μανώλη τὸ Πηγάδι» — ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε καθίσει νὰ ξεκουραστῆ. Ἐπειδὴ τοὺς κίνησε τὴν ὑποψία, τὸν ὑπέβαλαν σὲ ἀνάκρισι καὶ τὸν ψάξαν, χωρὶς νὰ βροῦν τίποτε ἐπάνω του.

Τοὺς εἶπε ὅτι ἦταν 23 χρόνων καὶ ὅτι καταγόταν ἀπὸ ἕνα χωριὸ κοντὰ στὸ Ἄργος, τὸ Δρέπανο. Ὀνομαζόταν Χριστόδουλος Δημητριάδης καὶ μὴ βρίσκοντας δουλειὰ στὴν Τῆνο εἶχε πάρει ἄδεια ἀπὸ τὴν ἀστυνομία νὰ ταξιδέψη σὲ κανένα ἄλλο κοντυνὸ νησί. Τοὺς ἔδειξε καὶ τὸ ἀστυνομικὸ διαβατήριο, ποὺ ἦταν θεωρημένο γιὰ τὴν Ἄνδρο.

Οἱ ἐθνοφύλακες ἦταν ἕτοιμοι νὰ συνεχίσουν τὸ δρόμο τους ὅταν παρατήρησαν πιὸ πέρα ἕνα δέμα μὲ ροῦχα. Τὸ ἄνοιξαν καὶ μὲ μεγάλη τους χαρὰ καὶ ἔκπληξι βρῆκαν μέσα τὴν ἀδαμαντοκόλλητη κορωνίδα ποὺ εἶχε ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας, δύο διαμαντένιους ἀστέρες, χρυσᾶ καὶ ἀσημένια ἀφιερώματα καὶ ἄλλα πολύτιμα στολίσματα. Ἔπιασαν τότε τὸν ἱερόσυλο, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ἔφεραν στὴν Τῆνο. Κι' ἐκεῖ τρέμοντας ὁ ἄθλιος διηγήθηκε πῶς εἶχε κλέψει τὴν εἰκόνα:

Εἶχε κρυφτῆ ἀπὸ τὸ ἀπόγεμα στὸ γυναικωνίτη τῆς ἐκκλησίας, πίσω ἀπὸ τὰ καφάσια ποὺ διατηροῦσαν ἀκόμα οἱ γυναικωνίτες τὰ χρόνια ἐκεῖνα. Σὰ νύχτωσε κατέβηκε μ' ἕνα σχοινὶ κάτω στὴν ἐκκλησία, ἅρπαξε τὴν εἰκόνα, κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἱερό, πηδῶντας ἕνα μαντρότοιχο.

Κανένας δὲν ἦταν τὴν ὥρα ἐκείνη —περασμένα μεσάνυχτα— στοὺς δρόμους τῆς Τήνου. Ἔτσι ἀνενόχλητος κι' ἔχοντας τὴν εἰκόνα μέσα στὸν κόρφο του, βγῆκε ἀπὸ τὴν πόλι καὶ τράβηξε σ' ἕνα χωριὸ τοῦ νησιοῦ, τὸ Στενό, ἀπ' ὅπου μὲ καραβάκια καὶ βάρκες περνοῦσαν στὴν ἀπέναντι Ἄνδρο. Προτοῦ νὰ φθάση στὸ Στενό, βρῆκε ἕνα μισογκρεμισμένο ἀγροτικὸ σπίτι κι' ἐκεῖ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν εἰκόνα τὰ πολύτιμα κοσμήματα κι' ἀφιερώματα ποὺ εἶχε καὶ τὰ φύλαξε ἐπάνω του.

Κοντὰ στὸ ἀγρόκτημα αὐτὸ ἦταν μιὰ σπηλιά, ὅπου ἔκρυψε τὴν εἰκόνα κάτω ἀπὸ πέτρες καὶ μὲ τρόπο ποὺ νὰ εἶναι προφυλαγμένη ἀπὸ τὴ βροχή. Ἔπειτα τρέχοντας συνέχισε τὸ δρόμο του πρὸς τὸ Στενό. «Ἐνῶ ὅμως, λέγει στὴν κατάθεσί του ὁ ἱερόσυλος, ἔσπευδε νὰ φθάση εἰς τὸ Στενόν, διὰ νὰ διαβῆ εἰς Ἄνδρον, καὶ ἀνέβαινε ἀνωφερές τι μέρος, οἱ πόδες του ἔχασαν, ὡς ἐξ ἀοράτου τινὸς δυνάμεως, τὴν ταχύτητα, τὴν ὁποίαν εἶχον καὶ ἔχουν ἐκ φύσεως, καὶ βραδυπορῶν πλέον ἔφθασεν εἰς τὸ Στενὸν καὶ εὗρε λέμβον διὰ νὰ διαβῆ εἰς Ἄνδρον. Ἀλλ' ἐνῶ ἐσυμφώνει τὸν ναῦλον, ἠχηρά τις φωνή, περιβομβοῦσα τὰς ἀκοάς του, τὸν ἀνεχαίτιζε προσκαλοῦσα αὐτὸν νὰ ἐπανέλθη. Καὶ ἤρχισε ἐπανερχόμενος. Ἐνῶ ὅμως ἐβάδιζε περὶ τὰ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας, συνήντησε ἕνα φρέαρ καὶ ἐκάθησε διὰ νὰ πίη ὕδωρ καὶ ἐκεῖ συνελήφθη παρὰ τῶν δύο ἐθνοφυλάκων».

★

Ἡ εἴδησι τῆς εὑρέσεως τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος, ἐνθουσίασε τοὺς κατοίκους τῆς Τήνου. Καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ συγκίνησι ἔφθασαν στὸ κατακόρυφο, ὅταν ἡ Ἁγία εἰκόνα ξανατοποθετήθηκε στὴ θέσι της. Ἀλλ' ἂς ἀφίσωμε τὸ διοικητὴ τῆς Τήνου νὰ μᾶς περιγράψη τὴ σκηνὴ αὐτή: «... ἱερεῖς καὶ λαϊκοὶ ἐκ τῶν πλησίων χωρίων μετὰ γυναικῶν καὶ παίδων συνέρρευσαν εἰς τὸν τόπον τῆς εὑρέσεως καὶ ἀφοῦ προηγήθη ἀνάλογός τις τελετὴ ἐξεκίνησαν μετὰ τῆς Ἁγίας εἰκόνος πρὸς τὴν πόλιν. Ἐκ ταύτης δὲ ἐξήλθομεν ἡμεῖς μεθ' ὅλου τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ δραμόντος αὐθορμήτου μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων εἰς προϋπάντησιν τῆς Ἁγίας εἰκόνος. Ἐβαδίσαμεν ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ συναντηθέντες ἐπανήλθομεν φέροντες ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει τὴν Ἁγίαν ταύτην εἰκόνα, ἀκάλυπτον διὰ νὰ τὴν ἴδη ἅπας ὁ λαός, συνιστάμενος ἀπὸ Ἀνατολικοὺς καὶ Δυτικοὺς καὶ νὰ βεβαιωθῆ περὶ τῆς ἀνευρέσεώς της».

«Εἰς τὴν συνάντησιν ταύτην συνεκινήθησαν ζωηρότατα ἀμφότερα τὰ μέρη. Ἡ εἰκὼν ἀνυψοῦτο καὶ κατεβιβάζετο διὰ νὰ τὴν βλέπουν οἱ ἄνθρωποι καὶ θορυβώδεις φωναὶ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως ἠκούοντο. Ἡ πομπὴ πρὸς τὴν πόλιν ἦτο λαμπρὰ καὶ λαμπροτέρα ἀπὸ πολλὰς ἄλλας. Δύο ἱερεῖς λαμπρῶς ἐστολισμένοι ἔφερον ἀνὰ χεῖρας τὴν Ἁγία εἰκόνα. Ἄλλοι, ὡσεὶ τριάκοντα, ἐπίσης λαμπρῶς ἐστολισμένοι, συνώδευον αὐτοὺς βραδυποροῦντες. Μουσικοὶ γλυκύτατα ψάλλοντες προηγοῦντο τῶν ἱερέων καὶ ὡσεὶ πεντακισχίλιοι ἄνθρωποι παρηκολούθουν, χύνοντες κρουνοὺς δακρύων χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Τὰ εἰς τοὺς λιμένας τῆς πόλεως καὶ τοῦ Σταυροῦ προσωρμισμένα πλοῖα εἶχον δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἀναπεπταμένας τὰς σημαίας των καὶ ἐκανονιοβόλουν, ἐνῶ οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν τῶν Ὀρθοδόξων καὶ τῶν Δυτικῶν ἐκρούοντο πανηγυρικῶς... Οὕτως ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πόλιν, εἰσήλθομεν εἰς τὸν ἱερὸν οἶκον τῆς Ἁγίας εἰκόνος καὶ ἐθέσαμεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς συνήθους [illegible] κλίτη.»

Ἀκολούθησε ὁλονύχτιος δοξολογία καὶ ἀσπασμὸς τῆς Ἁγίας εἰκόνος ἀπὸ τοὺς κατοίκους καὶ ἀποφασίστηκε ἡ 18 Δεκεμβρίου νὰ ὀνομασθῆ «Ἡμέρα τῆς δευτέρας εὑρέσεως τῆς Ἁγίας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἰκόνος καὶ νὰ πανηγυρίζεται λαμπρῶς εἰς τὸ διηνεκὲς κατ' ἔτος ὡς μεγάλη ἑορτὴ τῆς νήσου Τήνου».

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ περιφορὰ τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνας τῆς Μεγαλόχαρης στὴν Τῆνο.

Ηλιαπόδοσή μας

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ, γνωστός έπιχειρηματίας, 60 χρόνων. Πλούσιος άνθρωπος. ΜΑΡΙΑΝΘΗ, γυναίκα του, 55 χρόνων. Σοβαρή γυναίκα. ΜΠΕΜΠΑ, ΚΑΤΙΑ, ΣΟΥΛΑ, ΕΛΕΝΗ, κόρες του. ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ (βοηθητικά).

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στην τραπεζαρία των Άντωνιαδηδων, βράδυ, αργά, μετά το γεύμα).

ΜΑΡΙΑΝΘΗ (συνεχίζει ομιλία): Μη στενοχωριέσαι, Άντώνη. Έτσι είναι τα σημερινά κορίτσια.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Οι δικές μου κόρες ήθελα να μην είναι σημερινές! Να είναι χθεσινές! Και προχθεσινές άκόμη! Και προπέρσινες!

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Μα μη στενοχωριέσαι τώρα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα τί να μη στενοχωριέμαι, που θα τις σκιώ σαν σαρδέλλες! Τί θα πη «τα σημερινά κορίτσια και κολοκύθια τούμπανα»; Όρίστε, ή Έλένη μου, η σοβαρή μου κόρη, έφαγε στην ώρα της με τους γονείς της, μου φίλησε το χέρι και πήγε στο δωμάτιό της να μελετήση λίγο και ν' άναπαυθη. Αυτό είναι κορίτσι! Διαμάντι!

ΜΑΡΙΑΝΘΗ (καταπραϋντικά): Μην κυττάς, Άντώνη μου! Είναι άλλος τύπος!

ΑΝΤΩΝΗΣ (καπνίζει θυμωμένα): Μωρέ τί θα πη άλλος τύπος; Έμείς δέν τή γεννήσαμε κι' αύτή; «Διαφόρους τύπους» έβγαλες έσύ; Δέν μπορούσες να τυποποιήσης την Έλένη;

ΜΠΕΜΠΑ (μπαίνει): «Τό Σαββατόβραδο μελαγχολώ».

ΑΝΤΩΝΗΣ (έξαλλος): Θά γίνω φονιάς.

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Έλα σέ παρακαλώ, Άντώνη, ψυχραιμία!

ΜΠΕΜΠΑ: Καλησπέρα!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πού ήσουνα, βρέ παλησκόρτσο, τέτοια ώρα;

ΜΠΕΜΠΑ (χαριτωμένα): Σ' ένα πάρτυ μπαμπά! Δέν ήτανε τίποτα κακό! Χορέψαμε, γελάσαμε και ήρθα! Έλα' να σέ φιλήσω.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πήγαινε στό... πήγαινε στό καλό! Δέν έχω διάθεσι για φιλιά.

ΜΠΕΜΠΑ (μελαγχολικά): Όπως νομίζεις. Καλησύχτα, μαμά. (Τή φιλάει και φεύγει).

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Μήν τήν άποπαίρνης...

ΑΝΤΩΝΗΣ (έξαλλος): Όση προίκα κι' άν τής δώσω, δέν θά παντρευτή ποτέ αύτή. Ούτ' ή Κάτια, ούτ' ή Σούλα! Έκτός άν θρούνε τίποτα ρεμάλια, τίποτα χαραμοφάδες προικοθήρες και τις πάρουνε για νά τούς φάνε τά λεφτά. Έμ' την ξέρω κι' έγώ κάπως τή ζωή, γυναίκα!

ΚΑΤΙΑ (μπαίνει): («Άλα πασά μου, άλα πασά μου»)...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όρίστε κατάστασις! Πάρτε άπό μπροστά μου τά γυαλικά. Τί μούτρα είν' αύτά... δεσποινίς;

ΚΑΤΙΑ (ένθουσιασμένη): Ήπιαμε κοκτέηλ μπαμπά! Τρέλλα πήανε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τόν κακό σου τόν καιρό! Ζυγώνουν οί έξετάσεις στο Πανεπιστήμιο. Νά πάς νά μελετήσης. Είπαμε νά γίνης γιατρός! Νάχης ένα όπλο στή ζωή σου.

ΚΑΤΙΑ: Προτιμώ τό κοκτέηλ, μπαμπά, άπό την άνάλυσι των ούρων!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Χάσου άπό μπροστά μου νά μή σέ δέιρω! Και μή μακιγιάρεσαι τόσο προκλητικά!

ΚΑΤΙΑ (μελαγχολικά): Καλησύχτα. (Φεύγει).

ΜΑΡΙΑΝΘΗ (ψύχραιμα): Μήν τις άποπαίρνης...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ποτέ δέν θά παντρευτούνε! Ποτέ! Όση προίκα και νά δώσω. Είπα νά γίνουν κι' έπιστήμονες. Και γίνανε τού δρόμου!

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Έ, όχι δά. Είσαι υπερβολικός!

ΣΟΥΛΑ (μπαίνει): («Άλα, Κι' έχω κάνει μιά κεφάλα!»)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αύτήν θά δείρω! Και θά τή δείρω μέχρις αίματος! (Στή Σούλα): Άκουσε δεσποινίς δήθεν προσεχώς δικηγορίνα, δέν παίρνεις παράδειγμα άπ' την άδελφή σου την Έλένη; Πανεπιστήμιο και σπίτι και μελέτη. Και πρόσωπο άβαφο και τσιτωμένο μαλλί και ύπόδειγμα νοικοκοροκόριτσου! Ποτέ δέ θά παντρευτήτε, βρέ! Ποτέ δέν θά παντρευτήτε!

ΣΟΥΛΑ (ήρεμα): Ό,τι θέλει ό Θεός, μπαμπά!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Άριστα θά πάρη πάλι ή Έλένη.

ΣΟΥΛΑ: Άς τό πάρη, μπαμπά. Θά χαρώ πολύ, Άδελφή μου είναι. Καλησύχτα... («Άλα... Κι' έχω κάνει μιά κεφάλα!») (Φεύγει).

ΜΑΡΙΑΝΘΗ (καρτερικά): Μήν τις άποπαίρνης, Άντώνη!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Άσε με, γυναίκα! Είμαστε τριάντα χρόνια παντρεμένοι και δέν έχουμε πή ψυχρή κουβέντα. Μήν την πούμε άπόψε. Δέν θά παντρευτούν αύτές, θά τό δής!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στό γραφείο τού Άντωνιάδη).

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ: Κύριε Άντωνιάδη, Παπαδόπουλος, ό ύποδιοικητής της Πανελληνίου Τραπέζης.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Χαίρω πολύ, καθήστε...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Θάρθω κατ' εύθείαν στό θέμα.. Θά ήθελα νά μού κάνετε την τιμή νά μού δώσετε το χέρι της κόρης σας.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ή τιμή είναι δική μου κύριε διοικητά. Ή Έλένη τώχει ύπ' όψει της;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δέν νομίζω ότι πρέπει νά ρωτήσουμε τή δεσποινίδα Έλένη. Για τή δεσποινίδα Μπέμπα πρόκειται...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στό γραφείο).

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ (συνεχίζει κουδένται): Και θά ήθελα νά ζητήσω το χέρι της κόρης σας.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τιμή μου κ. καθηγητά.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ή διαφορά της ήλικίας δέν είναι μεγάλη. Δέκα χρόνια.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τόσο νέος, καθηγητής τού Πανεπιστημίου! Μελετηρός! Γι' αύτό διαλέξατε την Έλένη.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (κάπως δειλά): Για τή δεσποινίδα Σούλα, πρόκειται!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στό γραφείο).

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ: Ό ύπουργός Άλφα, καλημέρα σας.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τά σέβη μου. Καθήστε, παρακαλώ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Οικογενειακόν θέμα, γι' αύτό ήρθα προσωπικώς. Θέλω νά γίνω γαμπρός σας!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μενάλη μου τιμή, κ. ύπουργέ. Το περίμενα πώς ή Έλένη θά είχε τέτοια τύχη.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μά... δέν τή λένε Έλένη, Κάτια τή λένε.

ΣΚΗΝΗ 5η

(Σ' έξη μήνες).

ΜΑΡΙΑΝΘΗ (διαβάζει): Ή Σούλα μάς γράφει άπ' τή Βενετία... ή Κάτια άπ' την Ούάσιγκτων... ή Μπέμπα είναι τώρα στό Μόντε Κάρλο.

ΑΝΤΩΝΗΣ (διακόπτει το διάβασμα της έφημερίδας του): Περνάνε καλά, έ;

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Περίφημα!

ΑΝΤΩΝΗΣ (πικραμένος): Κι' ή σοβαρή μου κόρη στό ράφι...

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Έ, όχι δά! Πήρε άριστα! Παντρεύτηκε μέ την Έπιστήμη! (Ζυγώνει και τού χαϊδεύει το κεφάλι): Ύπερβολικέ! Ύπερβολικέ! Ύπερβολικέ!...

(Ή κωμωδιούλα γίνεται λίγο «κομεντί» και πέφτει φυσικά, ή

Αύλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

Παρακολουθήστε άπό το σημερινό πανηγυρικό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 10) το πρωτότυπο και συναρπαστικό έλληνικό μυθιστόρημα του έκλεκτού συνεργάτου μας

ΑΛΚΗ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ

"ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ"

Είναι ή ίστορία μιάς φλογερής άγάπης, που άπαγορευμένη και άποκλεισμένη άπό παντού, άγωνίζεται ύπερήφανα και έπιβάλλεται μέ τή δύναμι και την άλήθεια.

Σκληρά πάθη και σκοτεινές σκευωρίες ζώνουν σάν φίδια ένα άγνό και τρυφερό είδύλλιο, μέ χίλιες δυσκολίες και συγκινήσεις και το άναγκάζουν ν' άκολουθήση το δρόμο ένός μαρτυρικού Γολγοθά, δίχως έλεος και δίχως έλπίδα. Μά ή πονεμένη αύτή άγάπη, φτάνει στό τέλος στην άποθέωσι του θριάμβου της...

ΠΑΡΙΣΙΝΕΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΕΣ

Ίδιαίτερα χαρακτηριστικό είναι το ντεκολτέ, πού παρουσιάζει στή φωτογραφία μας ή Παριζιάνα Σιμόν Πωρουά. Συνδυάζει τη γραμμή «Άμπίρ» μέ κάποιο ρωμαντισμό. Ή μεγάλη λουλουδένια διακόσμησί του, όπως και τά μακρειά γάντια, πού τού δίνουν τον καλοκαιρινό τόνο του, είνε σέ ήπιους χρωματισμούς παστέλ, πού έρχονται σέ θαυμαστή άντίθεσι μέ το πλατινέ χρώμα του όλου φορέματος, κατασκευασμένου άπό το νέο ύλικό «Μεταλμπάσρα».

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ

Χωρίς ήλεκτρικό πλυντήριο μπορείτε να πλύνετε τά ρούχα σας μόνο μέ την ήλεκτρική σκούπα σας, άν της προσθέτετε ένα νέο άνταλλακτικό, ένα μικρό δηλαδή σωλήνα. Δέν έχετε γι' αύτό, παρά νά τοποθετήσετε τά ρούχα μέσα σ' ένα δοχείο μέ ζεστό νερό, στό όποίο θά έχετε ρίξει μιά όποιαδήποτε σκόνη σαπουνιού κι' έπειτα νά βάλετε μέσα στό νερό το σωλήνα, πού άναφέραμε. Ό άέρας, τον όποίον έκτοξεύει ή σκούπα μέσα στό νερό, τό κάνει νά βράζη συνεχώς και νά δημιουργή σαπουνάδα, μέ την όποια μέσα σέ 20 λεπτά της ώρας ή «μπουγάδα» είναι έτοιμη!...

Σ' Άλμες ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Δ. ΨΑΘΑ

Μιά περίεργη κατάκτησι

Ο κ. Χαρίλαος ήταν σήμερα εύτυχής. Λιγνός, ψηλός ξερακιανός ήθελε νά είναι κοντά στό άλλα και μέγας κατακτητής γυναικών, άλλά δέν μπορούσε νά καυχηθή πάντα ότι διέπρεπε σ' αύτό το σπόρ. Καμιά φορά είχε, βέβαια, έπιτυχίες, άλλοτε είχε άποτυχίες — πάντως γενικά θά μπορούσε νά πή κανένας ότι τά έφερνε βόλτα και ρεφάριζε. Το μέγα κόλπο του ήταν το θράσος:

— Κατακτητής χωρίς θράσος, δέν γίνεται ποτέ! Έλεγε συχνά μέ ύφος δάσκαλου στούς φίλους του. Οί γυναίκες άγαπάνε τούς θρασείς κι' άς κάνουν πώς θυμώνουν και προσβάλλονται! Έγώ είμαι θρασύς κι' έπιτυγχάνω.

— Πάντα; τον ρωτούσαν.

— Όχι πάντα, βέβαια, άπαντούσε μέ άξιέπαινη είλικρίνεια, άλλά τις περισσότερες φορές!

Ή άλήθεια ήταν, βέβαια, ότι τις λιγώτερες φορές πετύχαινε και τις περισσότερες έτρωγε τσαντάκια στό κεφάλι, άλλά αύτό δέν έχει καμμιά σημασία.

Σήμερα, λοιπόν, ό κ. Χαρίλαος κατέβηκε στά μπάνια τού Φαλήρου γιά νά δροσιστή, νά κολυμπήση και νά πετύχη και κανένα τυχερό. Μπήκε στήν καμπίνα, γδύθηκε, φόρεσε το μαγιό του κι' ύστερα βγήκε στήν πλάζ και κύτταξε γύρω τριγύρω προσπαθώντας μέ το έμπειρο μάτι του νά έπισημάνη το θήραμα. Αύτο δέν άργησε καθόλου. Μέ το διαπεραστικό, το έρευνητικό, το έπιμελημένο, όπως είπαμε μάτι του, διέκρινε μέσα στο πλήθος μιά νόστιμη γυναίκα, νεαρή, καλοφτιαγμένη, μ' ένα κατακόκκινο μαγιό, νά σουλατσαίρνη μελαγχολική, στήν παραλία. Μιά και δυό, λοιπόν, ό κ. Χαρίλαος ζυγώνει κοντά.

— Γειά σας Κατίνα! της λέει άναιδέστατα.

Ή γυναίκα άπόρησε, τον κύτταξε και είπε:

— Μέ συγχωρείτε, δέν μέ λένε Κατίνα!

— Πώ, πώ, έκανε ό κ. Χαρίλαος άναιδέστατα, φαίνεται πώς έκανα λάθος. Πώς σάς λένε;

— Μερόπη, άπαντά ή νεαρή, λίγη γυναίκα.

— Έ γειά σου, Μερόπη, μιά και γνωριστήκαμε! άναφώνησε μέ την ίδια άναιδεια ό κ. Χαρίλαος.

Έδώ έπρεπε νά γίνη ή το ένα ή το άλλο: Ή νά τού γυρίση τις πλάτες ή άγνωστη γυναίκα και νά τού πή ότι είναι θρασύτατος, ηλίθιος ή τενεκές ξεγάνωτος — αύτο είχε συμβή πολλές φορές — ή νά χαμογελάση. Αύτο πού συνέβαινε σ' αύτές τις περιστάσεις τις περισσότερες φορές δέν συνέβη. Συνέβη, άντιθετα, έκείνο πού γινόταν τις λιγώτερες και ή άγνωστη γυναίκα χαμογέλασε.

— Έμένα μέ λένε Χαρίλαο, δεσποινίς Μερόπη, είπε ό άνθρωπός μας.

— Κι' έμένα μέ λένε Μερόπη, άλλά δέν είμαι δεσποινίς, άπάντησε έκείνη.

— Κυρία;

— Κυρία, μάλιστα.

— Άμ τότε κύριος έγώ, κυρία έσείς, θά κάνουμε ένα θαυμάσιο ζευγάρι! είπε ό κ. Χαρίλαος και γέλασε βροντερά χωρίς βέβαια το άστείο νά δικαιολογή το τόσο γέλιο.

Άν ή κυρία ήταν κυρία, αύτό, βέβαια, δέν μποροΰσε νά έξακριβωθή έκεί στά γρήγορα, ούτε, φυσικά και τίνος ποιού κυρία ήταν. Αύτό, όμως, ήταν το λιγώτερο που ένδιέφερε τον κ. Χαρίλαο πού μέσα σέ πέντε λεπτά της ώρας, έδέχθη και εισέπραττε τόση έγκαρδιότητα και τέτοιες διαχύσεις, που ένας άλλος θάθελε τουλάχιστο έξη μηνών δεσμό γιά νά τά φτάση.

— Κολυμπάμε;

— Και δέν κολυμπάμε;

Κολύμπησαν.

— Βγαίνουμε;

— Και δέν βγαίνουμε;

Ξάπλωσαν λίγο, ύστερα ξαναπέσαν στό νερό, κολύμπησαν, έπαιξαν, γέλασαν κι' είπαν τις ιστορίες της ζωής τους ό ένας στον άλλον μ' όσο περισσότερα ψέμματα μποροΰσαν.

— Παίρνουμε κάτι;

— Και δέν πέρνουμε;

Σηκώθηκαν, ντύθηκαν, και σάν παλιοί φίλοι ή έρωτευμένοι άποτραβήχτηκαν σ' ένα άπ' τά παραθαλάσσια έστιατόρια.

— Άμ τότε κύριος έγώ, κυρία έσείς, θά κάνουμε ένα θαυμάσιο ζευγάρι είπε ό Χαρίλαος.

λίες της κυρίας—σαλάτες και λοιπά— κι' ύστερα γύρισε και σέ κείνον.

— Ό κύριος, παρακαλώ;

— Έχετε μαρίδες, παρακαλώ;

— Βεβαίως κύριε.

Κι' έπειδή ύπήρχε κίνδυνος παρεξηγήσεως έδωσε μέ χαμόγελο και έντελώς παρεμπιπτόντως την έξήγησι ότι είχε έξαιρετική άδυναμία στίς μαρίδες γιά νά μη τυχόν και περνούσε άπ' το μυαλό της κυρίας, ή ύποψία ότι προτιμούσε τις μαρίδες γιά λόγους ρεφαρισματος. Το γκαρσόνι — άδιάκριτο — ρώτησε:

— Τίποτε άλλο, κύριε;

— Πρώτο τό παρόν... φέρε τις μαρίδες και βλέπουμε.

Το γκαρσόνι έφυγε, άφού πήρε κατηγορηματική διαταγή άπ' την κυρία νά μήν άργήση, άλλά έπειδή παράκουσε και άργησε, ή κυρία μπάνισε έναν γυρολόγο μέ θαλασσινά και τον φώναξε.

— Σ' άρέσουν τά κυδώνια, Χάρη;

— Πώς... βεβαίως...

— Παίρνουμε μερικά δώπου νά μάς σερβίρουν;

— Πώς... βεβαίως...

— Βάλε μας σέ παρακαλώ δυό τρείς ντουζίνες, γρήγορα, γιατί πεινάω.

Δυό τρείς ντουζίνες; Ξεροκατάπιε πάλι ό κ. Χαρίλαος, πλήρωσε τά κυδώνια κι' ύστερα είδε μέ κατάπληξι του ότι σέ δυό τρία λεπτά της ώρας είχαν γίνει άφαντα! Στο μεταξύ ήλθαν και τά φαγιά πού παράγγειλαν και σέ ένα τέταρτο της ώρας είδε ό κ. Χάρης ότι τά πιάτα της κυρίας καθαρίστηκαν.

— Μωρέ πόσον καιρό έχει νά φάη! σκέφθηκε.

Κι' άμέσως τοΰ ήλθε ή άπάντησι:

— Ξέρεις Χάρη; Άκολουθώ ένα νέο σύστημα διαίτης. Τρείς μέρες δέν βάζω τίποτα στό στόμα μου και τρώω την τετάρτη όσο θέλω! Αύτο μοΰ το σύστησε ένας Άμερικανός γιατρός. Είναι σύστημα θαυματουργό.

Και χωρίς νά περιμένη άπάντησι άπ' τον Χαρίλαο —πού μέσα του καταριόταν την τύχη του, γιατί έπεσε άπάνω στην μοίραία τέταρτη μέρα της κυρίας — έαναφώναξε το γκαρσόνι:

— "Έχετε συναγρίδα;

— Βεβαίως κυρία.

— Τή θέλω τηγανητή.

— Μάλιστα κυρία.

— "Έχετε άρνάκι;

— Βεβαίως κυρία.

— Τό θέλω μέ πιλάφι.

Ό κ. Χάρης σέ κάθε καινούργια παραγγελία χλώμιαζε περισσότερο κι' έκανε τή σκέψι ότι λύκο κυνήγησε κι' έπιασε μάλλον, κι' όχι τρυγόνι, όπως είχε φανταστή. Άλλά ή κατάπληξί του ξεπέρασε κάθε όριο, όταν είδε νά φτάνουν και τά νέα πιάτα και νά έξαφανίζωνται πίσω άπ' τά κάτασπρα δοντάκια γρήγορα, μεθοδικά και άποτελεσματικά. Μέ τις μαρίδες του έκείνος ένοιωθε κι' όλας χορτασμένος, άλλά ή κυρία δέν έδειχνε σημεία κάμψεως:

— Πεινάω, Χάρη!

Ό κ. Χαρίλαος άναπήδησε κι' είπε:

— Άκόμα;

— Ώ, γέλασε ή κυρία, σοΰ είπα ότι είναι τέταρτη μέρα μου. Άπο αύριο άρχίζει πάλι ή νηστεία. Πού είσαι; "Ελα εδώ γκαρσόνι!... Βαρυές μελαγχολίας έπιασε τον κ. Χαρίλαο, μέ προστασθοΰσε νά την κρύψη κάτω άπό τραγικά χαμόγελα. Εύτυχώς, όμως, συνέβη κάτι άπροσδόκητο. Σέ μιά στιγμή ή... Μαίρη τινάχτηκε άπάνω μέ φωνή:

— Παναγιά μου, ό άντρας μου! είπε.

— Νίκο!

— Έδώ είσαι... Νίκη;

— Ναί, "Έκατσα λιγάκι νά μέ φυσήξη ό άέρας.

Νίκη; Έπομένως δέν τή λέγαν Μαίρη; "Υστερα θεέ, τί ήταν αύτή ή γυναίκα; Ό κ. Χαρίλαος έμεινε μέν μπουκάλα, καθώς είδε το ζευγάρι ν' άπομακρύνεται, άλλά άναστέναξε μέ βαθειά ικανοποίησι:

— Εύτυχώς! μουρμούρισε. Μιά άκόμα τέτοια κατάστασι και θά μπατίριζε όριστικά!... "Υστερα φώναξε το γκαρσόνι, πλήρωσε τον λογαριασμό και πήρε το λεωφορείο.

Δ. ΨΑΘΑΣ

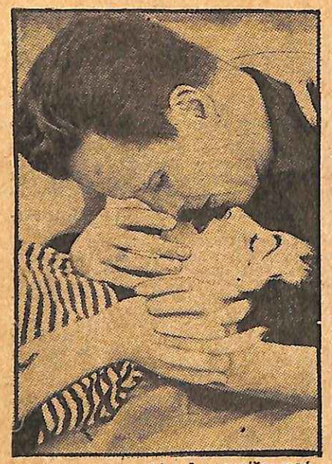

Ἡ ὄμορφη κοπέλλα ἢ γνωρίζει πρόωρα τὸν ἔρωτα καὶ περνάει ἀπὸ ἀγκαλιὰ σὲ ἀγκαλιά, ἢ λέει συνεχῶς «ὄχι»...

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ τῆς ὄμορφης

Δὲν εἶναι πάντα ἀνθόσπαρτη ἡ ζωή της

Κάθε γυναῖκα ὀνειρεύεται καὶ ποθεῖ νάναι ὄμορφη. Κι' ὅμως ἡ πραγματική, ἡ τέλεια ὁμορφιά, ἔχει καὶ τὸν ἀνάπαυλα ὅπως της. Μπορεῖ δηλαδὴ νὰ δημιουργήση σὲ μιὰ σύγχρονη Ἑλένη τῆς Τροίας προβλήματα ποὺ δὲν ἔχει ποτὲ ἀντιμετωπίσει μιὰ γυναῖκα συμπαθητικὴ καὶ καλοφτιαγμένη ἀλλ' ὄχι καλλονή.

Θάταν, βέβαια, ὑπερβολικὸ καὶ παράλογο νὰ ὑποστηρίξουμε πὼς ὅλες οἱ ὡραῖες γυναῖκες εἶναι δυστυχισμένες. Ὅσα ὅμως διαβάζουμε στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὴν πυρετώδη ζωὴ τῆς Μαίριλυν Μονρόε, τῆς Ρίτας Χαϋγουορθ ἢ τῆς Ἄβα Γκάρντνερ—γιὰ ν' ἀναφέρουμε μεσικὲς μόνον ἀπὸ τὶς Ἀφροδίτες τῆς ἐποχῆς μας — φαίνεται ν' ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ ὁμορφιὰ δὲν ἀποτελεῖ ἐγγύησι γιὰ τὴν εὐτυχία. Ἀπεναντίας. γίνεται σοβαρὸ ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἐπιτυχία στὸν ἔρωτα καὶ στὰ γάμο.

Ἀλλὰ κι' οἱ ἔρευνες κι' οἱ στατιστικὲς ποὺ ἔχουν κάμει διάφοροι διακεκριμένοι ψυχολόγοι καὶ ψυχίατροι, ὁδηγοῦν στὸ συμπέρασμα πὼς ἡ ὁμορφιὰ μπορεῖ νὰ φέρη μαζί της ἄλλους τόσους ἀπελάδες. ὅση καὶ ἱκανοποίησι.

Οἱ δυσάρεστες συνέπειές της ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία. Τὸ ὄμορφο παιδὶ εἶναι ἕνα ζωντανὸ κουκλάκι. ποὺ ὅλοι τὸ θαυμάζουν καὶ τὸ παραχαϊδεύουν. Δὲν ἀργεῖ λοιπὸν ν' ἀντιληφθῆ πὼς μ' ἕνα γαμόγελο ἢ μ' ἕνα ψευτοκλάμα του μπορεῖ νὰ ἐπιτύχη ὅ,τι θέλει. γωρὶς καμμιὰ προσπάθεια. Ἔτσι, ποὶν ἀκόμη μιλήση ἢ περπατήση, γίνεται ἕνα πλάσμα ἐγωϊστικὸ καὶ παθητικό.

Ἀργότερα ὅσο προχωροῦν τὰ γρόνια. ἡ πολὺ ὄμορφη κοπέλλα, σχηματίζει τὴν ἐντύπωσι πὼς ὁ κόσμος πλάστηκε γιὰ γάρι της. γιὰ νὰ τὴν ἐξυπνοετή. «Ποτὲ δὲν εἶνα μάθει νὰ συμμαζεύω τὰ ροῦχα μου. ὥσπου παντρεύτηκα καὶ κατάλαβα τότε ἐαφνικὰ πὼς δὲν μποροῦσα νὰ περιμένω ἀπ' τὸν ἄντρα μου αὐτὴ τὴν ἐξυπηρέτησι» ἐξομολογήθηκε σ' ἕνα 'Αμερικανὸ ψυχολόγο μιὰ ὡραιοτάτη ἡθοποιός.

Ἐξ ἄλλου. ἡ πολὺ ὄμορφη κοπέλλα, ἀπὸ μικρὴ ἀκόμη, πολιορκεῖται συνεγῶς ἀπὸ ἀγόρια ποὺ ἐπιδιώκουν μονάχα νὰ γλεντήσουν μαζί της. Ἐτσι, συμβαίνει μοιραίως ἕνα ἀπὸ τὰ δυό: "Η γνωρίζει πρόωρα τὸ φυσικὸ ἔρωτα καὶ περνάει ἀπὸ ἀγκαλιὰ σὲ ἀγκαλιὰ πράγμα ποὺ τῆς δημιουργεῖ φόβους. συναισθήματα ἐνοχῆς. ψυγικὲς διαταραγὲς καὶ μιὰ ἐντελῶς λανθασμένη ἀντίληψι τῆς σημασίας τοῦ γάμου. "Η ἀπεναντίας καταπίνει συνεγῶς τὶς αὐθόρμητες παρορμήσεις της. ὀγυρώνεται πίσω ἀπὸ ἕνα θώρακα. λέει συνεγῶς «ὄγι», κι' αὐτὸ τῆς γίνεται πιὰ τόσο συνήθεια. ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ πῆ «ναὶ» ὅταν φτάση ἡ ὥρα τοῦ πεπρωμένου της.

Καὶ τὸ ἕνα εἶναι κακὸ καὶ τὸ ἄλλο γειρότερο. Δὲν ὑπάρχει ὅμως συνήθως τρίτη λύσις γιὰ τὴν ὑπερβολικὰ ὁμορφη κοπέλλα. ποὺ γίνεται συνεγῶς ὁ στόγος τῆς ἐρωτικῆς βουλιμίας τῶν ἀσενικῶν.

Εἶναι κι' ἄλλες ὅμως οἱ συνέπειες ποὺ τῆς δημιουργοῦνται ἀπ' τὸν ἴδιο λόγο. "Οταν βγαίνη π. γ. μ' ἕνα νέο. ἐκεῖνος τὴν ἀφίνει πάντα νὰ διαλέξη ποῦ θὰ πάνε καὶ τί θὰ κάνουνε. Δὲν ἐκδηλώνει ποτὲ αὐτὸς μιὰ πρωτοβουλία. Ἔτσι. τῆς δημιουργεῖται καὶ πάλι ἡ ἐντύπωσι ὅτι ἡ ἐπιθυμία της εἶναι διαταγὴ γιὰ ὅλους. ἢ μᾶλλον ὅτι ἔγουν τὶς ἴδιες ἐπιθυμίες μ' αὐτήν. Καὶ μένει σ' ὅλη της τὴ ζωὴ ἕνα κακομαθημένο παιδί, ἀπὸ κάθε ἄποψι.

Ὡστόσο, ὅταν θελήση νὰ σταδιοδρομήση. διαπιστώνει πὼς τὰ συνηθισμένα καμώματα τοῦ κακομαθημένου παιδιοῦ δὲν ἀρκοῦν γιὰ νὰ τῆς ἀνοίξουν τὴν πόρτα τῆς ἐπιτυγίας. Καὶ τότε ἀναγκάζεται συγνὰ νὰ προσφέρη ἀνταλλάγματα. εὐκολονόητες παραγωρήσεις. γιὰ νὰ ἐξασφαλίση μιὰ θέσι ἢ μιὰ προαγωγή.

Μά. κι' ἂν ἀκόμη δὲν συμβῆ αὐτό. ὅλοι θὰ πιστέψουν πὼς συνέβη. Ὅταν διορισθῆ π. γ. σὲ μιὰ δουλειά. οἱ κακὲς γλῶσσες θὰ ποῦνε πὼς γιὰ νὰ τὸ πετύγη. γρειάστηκε νὰ πέση στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ προϊσταμένου της.

Ἂς ὑποθέσουμε ὅμως ὅτι πέτυγε στὴν καρδιέρα της κι' ὅτι πρόκειται τώρα νὰ παντρευτῆ. σὰν ὅλες τὶς γυναῖκες. Ἡ ἐξαιρετικὴ ὁμορφιά της τὴν κάνει δύσκολη στὴ ἐκλογή της. Ἀναζητεῖ τὸ Βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ. τὸν ἰδεώδη ἄντρα — μολονότι ξέρει κατὰ βάθος πὼς δὲν θὰ τὸν βρῆ ποτέ.

Στὸ τέλος. κάνει ἀβαρία στὶς ἀπαιτήσεις της καὶ περιορίζεται σ' ἕνα κοινὸ θνητό. φροντίζοντας ὅμως νὰ τὸν διαλέξη «τοῦ γεριοῦ της». ἀδύνατον καὶ ὑποταγμένο σ' ὅλα της τὰ καπρίτσια. Ἀλλ' ἕνας γάμος μὲ τέτοια θεμέλια δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἐπιτύγη...

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἄντρας μιᾶς πολὺ ὄμορφης γυναίκας βασανίζεται συνεγῶς ἀπ' τὴ ζήλεια. Βλέποντας τὴ γυναῖκα του πολιορκημένη συνεγῶς ἀπὸ θαυμαστάς. "Οταν μπαίνη μαζί της σ' ἕνα σαλόνι ἢ σ' ἕνα κέντρο, εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν αἰσθανθῆ στενογώρια καὶ ἀμηγανία. γιατὶ ὅλες οἱ ματιὲς καρφώνονται πάνω τους.

Ἂς μὴ ξεγνᾶμε ὕστερα καὶ τὸ φθόνο ποὺ γεννάει ἡ πολὺ ὄμορφη γυναῖκα στὶς ἄλλες. τὶς λιγώτερο εὐνοημένες ἀπὸ τὴ Φύσι. Εἴτε εἶναι δικαιολογημένες οἱ ὑπόνοιές τους εἴτε ὄγι, νομίζουν πὼς θέλει νὰ τοὺς πάρη τὸν ἄντρα τους ἢ τὸ φίλο τους. Καὶ τῆς κάνουν τὴ ζωὴ δυστυγισμένη. κατὰ διαφόρους τρόπους: τὴν ἀποκλείουν ἀπ' τοὺς κύκλους των. τὴν πληγώνουν μὲ ὑπονοούμενα. τὴν κουτσομπολεύουν καὶ τὴ συκοφαντοῦνε.

Τέλος. γιὰ νὰ διατηρήση τὴν ὁμορφιά της. ἡ σύγγρονη Ἀφροδίτη εἶναι ἀναγκασμένη νὰ διαθέτη κάθε μέρα πολὺ γρόνο. κόπο καὶ γρῆμα γιὰ μασσάζ, λοσιόν, κρέμες κι' ἕνα σωρὸ περιποιήσεις. Παρ' ὅλ' αὐτὰ δέ. καταλήγει συγνὰ νὰ ὑστερῆ ἀπέναντι μιᾶς ἄλλης γυναίκας. ποὺ δὲν γεννήθηκε πεντάμορφη. ἀλλ' ἤξερε ν' ἀποκτήση τὴν ἐσωτερικὴ. τὴν ψυγικὴ ὁμορφιά. καλλιεργώντας τὸ γαρακτῆρα της καὶ τὰ [illegible]τά της.

—Νὰ μοῦ τρυπήσουνε τὴ μύτη ἂν ξανακάνω ὁ ἄλλη φορὰ παρέα μὲ ἀτζαμῆδες!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

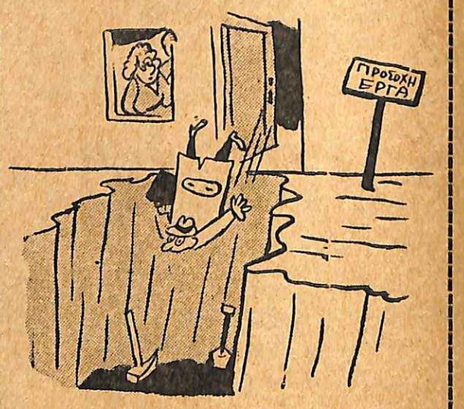

— Πάλι ξέχασες πὼς φτιάχνουν τὸ δρόμο μας, Κλέαρχε;

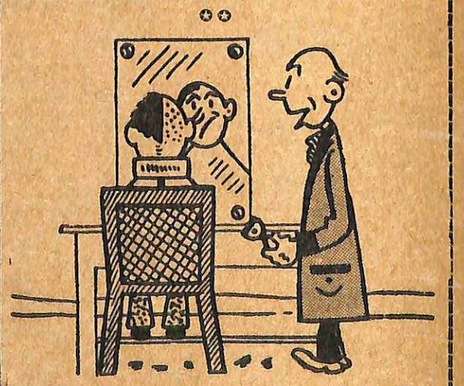

—Ἡ ὥρα εἶναι 8 καὶ κλείνουμε, κύριε. Τὸ ὑπόλοιπο αὔριο.

Κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα της

Ἡ γιορτὴ τῆς ΜΗΤΕΡΑΣ

ΚΑΤΩ ἀπὸ τὸ εἰκόνισμα μιᾶς χλωμῆς Παναγίας στεκόμαστε τὶς μέρες αὐτὲς ποὺ εἶναι οἱ μέρες τοῦ προσκυνήματος της. "Εξω, φυσικὰ ἀπὸ τὴν πόλι. Μήπως ἔμεινε καὶ κανεὶς στὴν πόλι; Μὲ τὴ φόρα ποὺ πῆρε ὁ ἐκδρομισμός, θὰ δοῦμε καμμιὰ ὥρα καὶ τὸν Ἄγνωστο Στρατιώτη νὰ τραβᾶ γιὰ τὰ βουνὰ καὶ τ' ἀκρογιάλια μας. Μακρυὰ ἀπὸ τὰ σπίτια μας τιμοῦμε τὴ Θεοτόκο. Σὲ ἐξωκκλήσια, σὲ μοναστήρια, στοὺς ναοὺς τῶν χωριῶν μας μὲ τὰ κυπαρίσια καὶ τὰ πεζούλια τῶν αὐλόγυρων, μὲ τὴν καμπάνα ποὺ αἰωρεῖται ἀπὸ τὸν πλάτανο, μὲ τὸν ὥριμο καρπὸ στὰ κλήματα, ἐκεῖ κοντὰ στὴ φύσι πιὸ ἐγκάρδιος γίνεται ὁ χαιρετισμὸς καὶ πιὸ κατανυκτικὴ ἡ δέησι.

Χαῖρε Μαρία. Βαθύτατη ὑπόκλισι στὴν Πάναγη. Ὁ ὕμνος τῆς γυναίκας ποὺ ἀνέβηκε στὸ θεῖο. Δὲν εἶναι Παναγίες ὅλες οἱ γυναῖκες. Ὅλες ὅμως ἔχουν κάποια στιγμὴ ποὺ κλίνουν τὸ κεφάλι στὴ μοῖρα καὶ ψιθυρίζουν τὸ «γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου». Δήλωσι ὑποταγῆς. Δὲν γλυτώνει. Ἀγῶνες γιὰ τὴν ἰσότητα, τὴ χειραφέτησι, τὴ στροφὴ στὸ ἐπάγγελμα, τὴν ἀνεξαρτησία, τὴν ἐλευθερία, τὸ φεμινισμὸ ἕνα σου κι' ἕνα μου. Στὴ Βουλὴ ἡ γυναῖκα, ὑπουργίνα καὶ δημαρχίνα ἡ γυναῖκα, δικαστὴς καὶ ἀρχιτεκτόνισσα ἡ γυναῖκα. Στὴν ἴδια στάθμη μὲ τὸν ἄντρα κι' αὐτή. Πολλὰ ἔγιναν, καὶ θὰ γίνουν ἀκόμη περισσότερα. Ὅ,τι ὅμως καὶ νὰ γίνη, ὅσο κι' ἂν ἀνέβη, ὅπου κι' ἂν πέση, πάντα θὰ μένη στὰ βάθη τοῦ εἶναι της κάποια κλίσι πρὸς τὴν ὑποταγή. Ἡ κλίσι ποὺ ἔγει ἀπὸ τὴ φύσι της. Ἡ πιὸ τρυφερή, ἡ πιὸ γοητευτικὴ στιγμὴ τῆς ζωῆς της. Ἡ στιγμὴ ποὺ ἐνῶ τὴν κάνει νὰ φαίνεται ἀδύνατη, τῆς δίνει τὴν πραγματικὴ δύναμί της.

"Ισως γι αὐτὸ μιλοῦμε γιὰ «ἀσθενὲς φῦλο». Δὲν εἶναι πιὸ ἀδύνατη ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὸν ἄντρα. Μιὰ γυναῖκα τοῦ κάμπου μπορεῖ νὰ στίψη πέντε βουτυρόπαιδα τῆς πόλεως. Οἱ σωματικὲς δυνάμεις της δὲν εἶναι κατώτερες ἀπὸ τὶς δυνάμεις μας. Ἂν φαίνωνται ὡς τώρα μικρότερες, εἶναι γιατὶ τὶς εἶγε ἀφήσει νὰ σκουριάσουν στὸ γυναικωνίτη. Ἰσοδύναμη μ' ἐμᾶς εἶναι, ὅταν ἴδιες εἶναι οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς της. Καὶ ὅμως ἴση σὲ δύναμι, εἶναι καὶ «ἀσθενὲς φῦλο». Ἀσθενὲς σὲ τοῦτο: ὅτι ἔρχεται κάποια ὥρα ποὺ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ γείρη τὸν ὦμο στὸ κεφάλι τοῦ ἄντρα καὶ νὰ τοῦ δηλώση ὑποταγή. «Γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου». Ἡ ὥρα τῆς θηλυκότητος, τῆς στοργῆς, τῆς μητρότητας, τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς θυσίας. Ἡ γυναίκα - σύζυγος, ἡ γυναίκα - μητέρα, ἡ γυναίκα - ἀδελφή, ἡ γυναίκα - Ἀντιγόνη, ποὺ μᾶς παίρνει ἀπὸ τὸ γέρι καὶ μᾶς ὁδηγεῖ ὅταν γάσουμε τοὺς δρόμους μας· ἡ γυναίκα - Ἰφιγένεια. ὅταν ἡ ἀνάγκη τὴν καλέση στὴν ἐξαφάνισι τοῦ ἑαυτοῦ της.

Κι' ὁ ἄντρας θυσιάζεται, βέβαια. Ἡ δική του θυσία ὅμως εἶναι ἐγκεφαλική, βγαίνε. ἀπὸ τὴ σκέψι του, ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό, ἀπὸ τὸ φιλότιμό, ἀπὸ τὴ συναίσθησι τοῦ καθήκοντος. Στὴ γυναίκα ἡ θυσία εἶνα φυσιολογικὴ λειτουργία. Βαθίζει σ' αὐτὴν γωρὶς νὰ τὸ σκεφθῆ. Ὁδηγός της τὸ ἔνστικτο.

Πῶς μπορούσε νὰ γίνη διαφορετικά; Ἡ γυναίκα ποὺ κρατᾶ στὰ σπλάγνα μιὰ δεύτερη ὕπαρξι ποὺ ἐπὶ ἐννιὰ μῆνες ἀναπνέει τὸν ἀέρα της καὶ τρέφεται ἀπὸ τὸ αἷμα της, ἡ μητέρα ποὺ θὰ σκύψη πάνω ἀπὸ τὸ λίκνο τοῦ νηπίου καὶ θὰ τὸ παρακολουθήση βῆμα πρὸς βῆμα ὥσπου νὰ φύγη ἡ ἴδια ἀπὸ τὴ ζωή, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μὴν εἶναι ὁπλισμένη ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς μὲ τὸ πνεῦμα της θυσίας. Καμτερία, ὑποταγὴ καὶ θυσία. Ἡ γυναίκα στὴν πληρότητά της.

Ἐκλεκτὴ τοῦ Θεοῦ ἡ Παμμακάριστη ποὺ γιορτάζει σήμερα. Θεοτόκος καὶ Μητέρα τοῦ Φωτός. Δὲν ἔγουν ὅλες οἱ γυναῖκες τέτοια εὐλογία τῶν οὐρανῶν. Μιὰ εἶναι τοῦ Θεοῦ ἡ Μητέρα. Ὅλες ὅμως βλέπουν στὸ σπλάγνο τους μιὰ μικρὴ θεότητα καὶ τὴν προσκαλοῦν.

Ὁ ἄνθρωπος πάλι, ὅσο τραγὺς κι' ἂν εἶναι, ὅσο σκληρὸς κι' ἂν ἔγινε ἀπὸ τὶς περιστάσεις, ὅσο βάναυσο κι' ἂν τὸν ἔκανε ἡ ζωή, ὅλο καὶ διατηρεῖ μέσα του μιὰ σπίθα τρυφερότητος γιὰ κείνην ποὺ τὸν κράτησε στὸ στῆθος καὶ στὰ γόνατα.

Στὴν αἰώνια γυναίκα, ποὺ πειθαρχώντας κάποτε σὲ κάποια βουλὴ ἔγινε ἡ μητέρα μας, στὴ γυναίκα ποὺ πειθαρχώντας στὴ δική μας βουλὴ ἔγινε καὶ θὰ γίνη μητέρα τῶν παιδιῶν μας, εὐλαβεῖς προσκυνητές, καταθέτουμε σήμερα τὸ φόρο τῆς λατρείας.

Μέσα τῆς Παναγίας. Στὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἀνάβουμε τὴ λαμπάδα μας. Ὅταν ὅμως πλησιάζουμε τὰ γείλη στὴ σεπτή της Εἰκόνα, φέρουμε τὴ σκέψι καὶ στὴ δική μας μητέρα, καὶ στὴ μητέρα τῶν τέκνων μας, στὴν αἰώνια γυναίκα.

Ὅλοι οἱ λαοὶ τὸ ἴδιο. Περισσότερο ὅμως ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Ἀνατολή, ὅπου λαοὶ κακουγημένοι ἀπὸ στερήσεις, νοιώθουμε πιὸ ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη τῆς μητρικῆς θωπείας. Καὶ εἶναι γλῶσσες οἱ δικές μας Παναγίες. Δὲν ἔγουν τὴ ζωηρότητα τῶν γρωμάτων ποὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν ἀπεικόνισι τους οἱ ζωγράφοι τῆς Δύσεως. Μορφὲς γλυκειὲς ἀλλὰ θλιμμένες, κουρασμένες, σεμνές, ταπεινές, ἀγαθές. Ὅπως ἦταν οἱ κόρες καὶ οἱ γυναῖκες τοῦ δικοῦ μας γεωγραφικοῦ γώρου, καὶ ὅπως συναντᾶ ἀκόμη κανεὶς μερικὲς βασανισμένες, παραγκωνισμένες, συνεσταλμένες, δειλές, πρόσωπα ποὺ δὲν ἀναγνωρίζουν στὸν ἑαυτό τους ἄλλο προορισμό, παρὰ τὴν ὑποταγὴ καὶ τὴν προσφορά.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι μὲ τοὺς νέους ἀνέμους, ὅλο περιορίζεται καὶ σ' ἐμᾶς ὁ τύπος τῆς γυναίκας, ὅπως τὴ γνώρισαν οἱ παλαιότεροι. Ἀλλὰ καὶ πάλι μᾶς εἶναι ἀδύνατο νὰ τοποθετήσουμε τὴν πανάμωμη σὲ ἄλλη περιοχή, στὸ Σικάγο, στὴ Νέα Ὑόρκη, στὸ Μπουένος Ἄυρες... Μᾶς φαίνεται ἀσέβεια καὶ ἡ σκέψι ἀκόμη. Ἐδῶ τὴ νοιώθουμε πιὸ κοντὰ μας, πιὸ δική μας.

Ἀλλάζουν οἱ καιροί, ἀλλάζουν οἱ γῶρες, ἀλλάζουν οἱ ἄνθρωποι. Φθείρει ὁ γρόνος. Ἀκόμη καὶ τῆς ἴδιας γενεᾶς ὁ κόσμος διαφορετικὸς εἶναι στὸ ξεκίνημα του καὶ διαφορετικὸς γίνεται στὸ τέλος τῆς πορείας του. Δὲν εἴμαστε στὸ τέρμα αὐτὸ ποὺ ὑπήρξαμε τὴν ἀφετηρία. Δὲν διατηροῦν οἱ κεραίες τὴν εὐπάθεια τους. γάνει ἡ ψυγὴ τὴν εὐαισθησία της. "Οσο ὅμως κι' ἂν ἀλλαξε ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ μᾶς περιβάλλει, ὅσο κι' ἂν ἀλλοιώθηκαμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, ὅσο κι' ἂν τὰ γρόνια ἔγουν τραγύνει τὴν ἐπιφάνεια, κάτι θὰ ξυπνήση μέσα μας τὶς μέρες αὐτὲς ποὺ εἶναι ἀφιερωμένες στὴν Παναγία μας.

Ἀμφιβάλλω ἂν ἄλλοι λαοὶ νοιώθουν τὴ σημερινὴ μέρα ὅπως τὴ νοιώθουμε ἐμεῖς. Ὄχι γιατὶ εἶναι μικρότερη ἡ εὐλάβεια τους ἀπὸ τὴ δική μας. Ἀλλὰ γιατὶ ἐκεῖνοι δὲν γνώρισαν τὴ γυναίκα στὴ μορφὴ ποὺ ἐμεῖς τὴ γνωρίσαμε. Στὰ δικά μας γώματα, περισσότερο ἀπὸ παντοῦ ἄλλοῦ, ἀναπτύγηκε ὁ τύπος τῆς γυναίκας ποὺ ξέρει νὰ κλίνη τὸ κεφάλι.

Γιὰ πόσο ἀραγε ἀκόμη καιρὸ θὰ διατηρηθῆ ἡ παράδοσι; Συνεγίες καὶ γρηγορες εἶναι στὴν ἐποχὴ μας οἱ ἀλλαγές. Μιὰ, δυὸ, τρεῖς γενεὲς ἀκόμη. Ὕστερα καὶ γιὰ μᾶς ἡ Κοίμησι τῆς Θεοτόκου δὲν θὰ εἶναι παρὰ μιὰ θρησκευτικὴ γιορτή.

Γιὰ τὴ γενεά μας ὅμως ποὺ γνώρισε μερικὰ ἀντίτυπα γυναικῶν στὴ μορφὴ τῆς ἀγαστῆς κόρης, ἡ γιορτὴ τῆς Παναγίας θὰ μείνη ἡ γιορτὴ τῆς τρυφερότητος, τῆς ἀπαλότητος, τῆς στοργῆς, ἡ γιορτὴ τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ γιορτὴ τῆς δικῆς μας μητέρας.

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

Ὁ πρῶτος σύζυγος τῆς Ἴνγκριντ Μπέργκμαν

Ὁ δόκτωρ Πῆτερ Λίντστρομ, τέως σύζυγος τῆς Ἴνγκριντ Μπέργκμαν, ἀπόκτησε ἕνα ἀγόρι, στὸ ὁποῖον ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦ πατρός του. Τὸ παιδάκι αὐτὸ γεννήθηκε στὸ Σωλτ Σίτυ, πρωτεύουσα τῆς πολιτείας Γιούτα, ὅπου ὁ δόκτωρ Λίντστρομ ἐργάζεται ὡς ὀδοντίατρος. Ἡ δεύτερη σύζυγός του εἶναι ἡ δοκτορέσσα Ἄγνη Ρόβανεκ, μιὰ νεαρὴ παιδίατρος ἀπὸ τὴν Τσεχοσλοβακία, κατὰ εἴκοσι χρόνια μικρότερη ἀπ' αὐτόν.

Ἡ εἴδησι ὅτι ὁ δόκτωρ Λίντστρομ ἀπόκτησε γιό, ὅπως ἀναφέρουν οἱ πληροφορίες ἀπὸ τὴ Ρώμη, ἐγαροποίησε τὴν Ἴνγκριντ Μπέργκμαν, ποὺ δὲν ἔπαυε νὰ αἰσθάνεται τύψεις, γιατὶ ἐγκατέλειψε τὸν πρῶτο σύζυγό της...

Ἑλληνικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΑΛΚΗ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ

ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΗ ἀγάπη

Ο «σαράϊ» ἦταν ἀνάστατο αὐτὸ τὸ μεσημέρι: Ἔτσι τὸ λέγανε, «σαράϊ», τὸ ἀρχοντικὸ τῶν Καπλαναίων, στὴ μικρὴ παραθαλάσσια πολιτεία, πρωτεύουσα Νομοῦ, στὴ Μέση Ἑλλάδα... Τὸ λέγανε «σαράϊ» γιατί, γεροκτισμένο σὰν κάστρο, ἁπλόχωρο σὰ στρατώνας, ἐπιβλητικώτερο κι' ἀπὸ τὸ κονάκι τοῦ πασσᾶ, ἐπὶ τουρκοκρατίας, κυριαρχοῦσε πάνω σ' ὅλα τὰ κτίσματα τῆς πολιτείας, δύο καὶ πλέον συνεχεῖς αἰῶνες...

Ἀπὸ ἕνα ψήλωμα τοῦ λιμανιοῦ ἀγνάντευε τὴ θάλασσα μὲ δίκαιη περηφάνεια. Γιατί, ἀπὸ τὸν καιρό, ποὺ τὸ εἶχε θεμελιώσει ὁ Στέργιος Καπλάνης, προεστὼς καὶ πλημπεξούσιος τοῦ τόπου, στὰ παλάτια τοῦ σουλτάνου, στὴν Πόλι, ὡς τὰ σήμερα, εἶχε ἰδῆ δόξες ὅσο λίγα σπίτια στὴν Ἑλλάδα. Στὶς μεγάλες του σάλες εἶχανε γίνει γιορτές, πανηγύρια, γάμοι, π' ἄφησαν ἐποχή. Καὶ στὶς φωτεινὲς κάμαρές του εἶχανε φιλοξενηθῆ ξένοι διάσημοι, σὰν τὸ λόρδο Βύρωνα, τὸ ναύαρχο Κόχραν, τὸν Πουκεβὶλ καὶ δικοί μας, ὅπως ὁ Καποδίστριας, ὁ βασιλιᾶς Ὄθων καὶ ὁ Γεώργιος ὁ Α'...

Αὐτὸ τὸ ἀρχοντικὸ θἄπρεπε νὰ εἶχε ρημάξει, κάτω ἀπὸ τὰ διακόσια χρόνια ποὺ τὸ βάραιναν. Ὅμως οἱ γενεὲς τῶν Καπλαναίων, ποὺ ζοῦσαν καὶ περνοῦσαν ἐκεῖ μέσα, ὅλο τους τὸ φιλότιμο τὸ βάζανε στὸ νὰ διατηροῦν αὐτὸν τὸν πύργο, νὰ τὸν ἀνανεώνουν καὶ νὰ κάνουν ὅσες προσθῆκες παρουσίαζαν χρειαζούμενες οἱ καινούργιες συνθῆκες τῆς ζωῆς. Ἔτσι, πλάϊ στοὺς παληοὺς σταύλους τοῦ «σαραγιοῦ» καὶ στὸ ἀμαξοστάσι κτίστηκε ἀπὸ μπετὸν ἕνα γκαράζ. Κι' εἴδανε, μ' ἔκπληξι, τ' ἄλογα, νὰ μπαίνῃ, ἀπὸ τὴ μεγάλη σιδερένια πόρτα τῆς παληᾶς αὐλῆς, ἕνα ζῶο παράξενο ἄλλης ράτσας, ὁλόστιλπνο, μὲ ρύγχος ἀλλόκοτο καὶ δυὸ μεγάλα ὁλοστρόγγυλα, γουρλωμένα μάτια—μιὰ βαρειὰ Πακὰρ εἰδικῆς κατασκευῆς. Αὐτὸ ἦτανε τὸ ἄτι τῶν τελευταίων κυρίων.

Καὶ ἦταν οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ κύριοι τοῦ «σαραγιοῦ» οἱ τρεῖς γυιοὶ τοῦ Ἀντρέα Καπλάνη, ὁ Σταύρος, ὁ Κώστας καὶ ὁ Γιάννης, καὶ τὸ λατρεμένο στερνοπαίδι του, ἡ Βιβή — εἶχε πάρει τ' ὄνομα τῆς γιαγιᾶς της, ποὺ τὴ λέγανε Παρασκευή — μιὰ νέα κοπέλλα, ντελικάτη κι' ἁπαλή, ποὺ στὴ μικρὴ πολιτεία τῆς εἶχανε κολλήσει τὸ παρατσούκλι «ἀνήλιαγη» γιατὶ ἦταν ἄσπρη σὰν ἀθόγαλα, ποὺ λές καὶ δὲν τὴν εἶχε ἰδῆ ποτὲ ὁ ἥλιος. Ἦτανε μιὰ ὁμορφιὰ ἐξωτική, δραπετευμένη ἀπὸ παληὰ χαλκογραφία ταερκέζας ὁδαλίσκης, μὲ μεγάλα μαῦρα μάτια καὶ γραμμένα φρύδια κι' ἕνα στόμα σὰν τὸ μπουμπούκι τῆς ραδιᾶς, ποὺ ὅτι καὶ σκάλει...

Τὰ τρία της ἀδερφια, ποὺ εἶχανε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν Ἀντρέα Καπλάνη, τὸν πατέρα τους, μεγάλη κτηματικὴ περιουσία κι' ἕνα κῦμα τεράστιο—ὁ Ἀντρέας Καπλάνης ἦτανε κομματάρχης ἀπὸ τοὺς πιὸ δυνατοὺς — τὴν καμάρωναν, τὴν κύτταζαν στὰ μάτια καὶ ὠνειρεύονταν γι' αὐτὴν πριγκηπόπουλο. Ὅμως τρέμανε, κατὰ βάθος, γιὰ λόγους ποὺ θὰ ἰδοῦμε ἀμέσως, ζότανε γαμπρὸς γι' αὐτὴν μὲ σάρκα καὶ ὀστά.

Γιατὶ ἀπὸ τὶς δυὸ κληρονομίες, ποὺ ὁ πατέρας εἶχε ἀφήσει στὰ τρία τῆς ἀδερφιᾶ, χανε πολὺ παραμελήσει κι' εἶχανε ρίχτῃ ματος. Καὶ εἶχανε φτάσει σὲ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα: Ἐπὶ τρεῖς τετραετίες τώτης (καὶ εἶχε πάρει καὶ ὑπουργικὸ χαρτοφυλλάκιο) ὁ δεύτερος, ὁ Κώστας κρατοῦσε τὴ δημαρχία καὶ ὁ τρίτος, ὁ Γιάννης, τὸ προεδρεῖλικι τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι εἶχανε δουλέψει ἐντατικὰ γι' αὐτὴ τὴ δικτατορικὴ ἐπικράτησι τῆς φαμίλιας. Ὁ Σταῦρος εἶχε κάνει τὴν Πακάρ... μουλάρι, νὰ σκαρφαλώνῃ καὶ στὰ πιὸ μακρυνὰ χωριά, νὰ βγάζῃ λόγους (εἶχε μεγάλη εὐχέρεια σ' αὐτὸ) νὰ κρατῇ σημειώσεις γιὰ τὰ ρουσφετάκια τοῦ καθενὸς καὶ ν' ἀνεβοκατεβαίνῃ ἔπειτα τὶς σκάλες τῶν ὑπουργείων γιὰ νὰ τὰ ἐκτελῇ. Ὅσο γιὰ τὸν Κώστα, τὸν ἰσόβιο δήμαρχο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν περιποίησι τῶν ἀτόμων εἶχε κάμει ἔργα: Εἶχε στολίσει τὴ μικρὴ πολιτεία μὲ δυὸ δημόσιους κήπους, ἕναν παραθαλάσσιο τριβάνι, μὲ δημοτικὴ βιβλιοθήκη κι' ἀναγνωστήριο, μὲ νυχτερινὲς σχολές, μὲ νοσοκομεῖο καὶ φτωχοκομεῖο. Ὁ δὲ Γιάννης, ὁ πιὸ διαβασμένος καὶ καλλιτεχνοειδὴς εἶχε φροντίσει νὰ ὀργανώσῃ ὠδεῖο καὶ μιὰ φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου, ποὺ τόλμησε κάποια Κυριακὴ, στὴν πλατεία, νὰ παίξῃ Βάγνερ!

Καὶ ὅμως... αὐτὰ ὅλα δὲν ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ τοὺς ψηφίζουν αὐθόρμητα καὶ ἀπὸ ἁπλὴ ἐκτίμησι, ἐπὶ τόσα χρόνια. Ὅταν ἐνοιωθαν τοὺς ἀντίπαλους δυνατοὺς καὶ τὴν ἔκβασι ἀμφίβολη, ἄφηναν τὴν Πακὰρ κι' ἐπαιρναν τ' ἄλογά τους ἀπὸ τὸν παληὸ προγονικὸ σταῦλο,ἐξορμοῦσαν καβάλλα, μ' ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς κουμπουράδες μπράβους των, ἀπόκλειαν στὰ σπίτια τοὺς ἀντιπάλους των, ἔμεναν κύριοι τοῦ δρόμου καὶ κέρδιζαν τὴν ἐκλογή. Οἱ φροντίδες καὶ οἱ ἀγῶνες γιὰ τὸ κῦμα εἶχανε κατεβάσει τὴν ἀξία τῶν κτημάτων καὶ τὰ εἶχανε φορτώσει βάρη, ποὺ δέσμευαν τὴ μερίδα ὅλων, γιατὶ τὰ εἶχανε κληρονομήσει ἀδιαίρετα.

Κι' ἦτανε κι' αὐτὸς ἕνας λόγος ποὺ τὸ «σαράϊ» εἶχε ἀναστατωθῆ αὐτὸ τὸ μεσημέρι. Ὁ Σταῦρος Καπλάνης, ὁ μεγαλείτερος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀδερφούς, ὁ βουλευτής, εἶχε καλέσει «γιὰ κάτι πολὺ σοβαρὸ καὶ ἐπείγον» τοὺς ἄλλους δύο, στὸ τοπικὸ πολιτικό του γραφεῖο, ποὺ ἦτανε στὸν κεντρικώτερο δρόμο τῆς μικρῆς πολιτείας. Εἶχανε φτάσει σχεδὸν ἀμέσως ἐκεῖ καὶ ὁ δήμαρχος καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, περίεργοι νὰ μάθουν τί τρέχει. Ὁ Σταῦρος τοὺς δέχτηκε βαρύς, σκοντουφλός.

— Γιατί μὲ κατεβασμένα μοῦτρα; ρώτησε, προσπαθώντας νὰ εἶναι εὐθυμος ὁ Γιάννης.

— Μᾶς ἔστειλε ἡ Τράπεζα καμμιὰ καινούργια εἰδοποίησι; — συμπλήρωσε, περίεργος ὁ Κώστας ὁ ἰσόβιος δήμαρχος.

— Κάτι πολὺ χειρότερο—ἔκαμ' ὁ Σταῦρος. Μοῦ ζήτησαν νύφη τὴ Βιβή... δὲν εἶναι μισὴ ὥρα...

Ὅλοι ἐχλώμιασαν. Καὶ κάθισαν στὶς καρέκλες, προαισθανόμενοι, ὅτι θὰ ἐπακολουθήσῃ σοβαρὸ οἰκογενειακὸ συμβούλιο. Καὶ οἱ τρεῖς ἐννοιώθαν πολὺ καλὰ τί ἐσήμαινε γάμος τῆς Βιβῆς. Θὰ τοὺς ὑποχρέωνε νὰ τῆς δώσουν τὸ μερίδιό της ἀπὸ τὴν πατρικὴ κληρονομία. Καὶ θἄπρεπε νὰ τῆς τὸ δώσουν καθαρὸ ἀπὸ τὶς ὑποθῆκες ποὺ τὸ εἶχαν φορτώσει ὅταν καταχρέωναν τὴν ἀδιαίρετη κληρονομιὰ γιὰ νὰ ἐπαρκέσουν στὰ ἔξοδα τῶν κομματικῶν ἀγώνων. Καὶ μετρητὰ μέν, γιὰ νὰ πληρώσουν τὴν ἀναλογία της στὴν Τράπεζα καὶ νὰ ξεχρεώσουν τὸ μερίδιό της δὲν θὰ χρειάζονταν, γιατὶ ὁ Σταῦρος εἶχε δύναμι καὶ θὰ τὰ κατάφερνε νὰ μεταθέσῃ στ' ἄλλα τρία μερίδια τὰ βάρη τῆς Βιβῆς. Ἀλλὰ ἡ ἀξία τῶν ἄλλων μεριδίων θὰ κατέβαινε πάρα πολύ. Καὶ ἀπ' αὐτὰ ζοῦσαν, αὐτὰ τὰ μερίδια τοὺς κρατοῦσαν στὴν ἐπιφάνεια.

— Καὶ ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ τὴ ζήτησε; ρώτησαν τ' ἄλλα δύο ἀδέρφια μαζὶ μὲ τὴν ἀόριστη ἐλπίδα νὰ ἦτανε ὁ γαμπρὸς ἀπορριπτέος.

—Ὁ Κούρτης—εἶπε ὁ Σταῦρος μ' ἕνα χλευαστικὸ μορφασμό.

— Αὐτὸ τὸ γιατρουδέλι; — ρώτησε ὁ Κώστας σαρκαστικά.

— Μάλιστα!... Μάλιστα!—ἔκαμε κοκκινίζοντας ἀπὸ θυμὸ καὶ ντροπή, ὁ Σταῦρος —ὁ Στέλιος ὁ Κούρτης, αὐτὸ τὸ γιατρουδέλι!...

—Ὁ γυιὸς τοῦ καντηλανάφτη τῆς Ἁγίας Τριάδος!— πρόσθεσε ὁ Κώστας μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Μάλιστα!... Ὁ γυιὸς τοῦ καντηλανάφτη τῆς Ἁγίας Τριάδος... ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ τὴ Βιβή.

Ὁ Γιάννης, τὸ τρίτο ἀπὸ τ' ἀδέρφια, δὲ μιλοῦσε. Εἶχε κατεβάσει τὰ μάτια καὶ φαινότανε συλλογισμένος.

— Γιατί ὄχι;—φώναξε ὁ Κώστας, κοροϊδεύοντας.—Στὸ φαρμακεῖο ἀγορεύει κάθε μέρα γιὰ τὰ νέα κοινωνικὰ στρώματα ποὺ ἀνεβαίνουν... Θέλει ν' ἀνεβῇ καὶ τοῦ λόγου του... Μετὰ τὰ Παρίσια ποὺ χρειάζεται κορίτσι ἀπὸ ἀρί καὶ μὲ προῖκα!...

—Ἔ, λοιπὸν—ἔκαμε ὁ Σταῦρος, πιὸ ἐρεθισμένος κι' ἀπὸ πρίν—τὸ σοβαρώτερο εἶναι, ὅτι, σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, μίλησε περήφανα: «Δὲ θέλω—μοῦ εἶπε—οὔτε μιὰ πεντάρα... Τὴν παίρνω ὅπως εἶναι, μὲ τὸ φουστάνι ποὺ φορεῖ... Ἡ Βιβὴ εἶναι θησαυρὸς μονάχη της... Καὶ εἶμαι ἄξιος νὰ τὴ ζήσω σὰν βασίλισσα»...

— Αὐτὸ θὰ πῇ πὼς τὴν ἀγαπάει!—εἶπε ὁ Γιάννης, ποὺ δὲ μιλοῦσε—καὶ δὲ βλέπω τὸ λόγο νὰ μὴν τοῦ τὴ δώσουμε!...

—Ἄ, ἔτσι λὲς ἐσὺ—φώναξε σαρκαστικὰ ὁ Σταῦρος — σοφέ μου κύριε πρόεδρε τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ὅταν κι' ὁ τελευταῖος παληοχωριάτης δίνει στὴν κόρη του δέκα στρέμματα χωράφι, ἐμεῖς θὰ δώσουμε τὴν ἀδερφή μας, μὲ τὸ πουκάμισο, στὸ γυιὸ τοῦ καντηλανάφτη; Θὰ τὴ χαραμίσουμε σ' ἕναν παρακατιανό, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ γλυτώσουμε τὴν προῖκα;... Ἂν ἦταν ἕνας ἄλλος, τῆς σειρᾶς μας καὶ παραλλήλου, μπορούσαμε ἴσως νὰ τὸ σκεφτοῦμε... Ἀλλὰ μ' αὐτὸν ὅλοι θὰ μᾶς κατακρίνουν... Οἱ ἀντίπαλοί μας θὰ ἐκμεταλλευτοῦν, ὁ τόπος θὰ βουΐξῃ...καὶ ξέρετε τί θὰ πῇ αὐτό;... Δυὸ χιλιάδες ψήφους κάτου! Καὶ εἶναι παραμονὲς ἐκλογῆς...

— Καὶ τί ἀπάντησι τοὔδωσες λοιπόν;—ρώτησε ὁ Γιάννης μουδιασμένος ἀπὸ τὴν κατσάδα.

— Τοὔπα δυὸ λόγια τσουχτερά... καὶ τοὔδειξα τὴν πόρτα...

— Μποροῦμε νὰ μάθουμε αὐτὰ τὰ τσουχτερὰ λόγια;—ρώτησε ὁ δήμαρχος.

— Θὰ τ' ἀκοῦσετε τώρα, ποὺ θὰ μιλήσω μὲ τὴν ἀδερφή μας...

Καὶ τοὺς σήκωσε ἀμέσως, τράβηξαν στὸ σαράϊ, ἀνέβηκαν γοργὰ καὶ εἶπανε στὴ μεγάλη τους δούλα, μιὰ γρηᾶ, ποὺ τοὺς εἶχε ἀναστήσει ὅλους, νὰ φωνάξῃ τὴ Βιβὴ στὸ μεγάλο σαλόνι, ποὺ τόλεγαν «τὸ προγονικὸ» γιατὶ ἐκεῖ μέσα κρέμονταν οἱ προσωπογραφίες καὶ τ' ἅρματα τῶν προγόνων. Ἦταν ἐκεῖ ἡ μεγάλη εἰκόνα τοῦ Στέργιου Καπλάνη, ποὺ εἶχε τσακίσει τοὺς Βενετσιάνους στὸ Στριφτόρεμα, ὅταν βάδιζαν μὲ τὸν κοντοτιέρο Μπαντολέο, νὰ τοῦ πάρουνε τὸν πύργο... Οἱ Βενετσιάνοι τόσο εἶχαν ἐκτιμήσει τὴν παλληκαριά του, ποὺ τὸν πῆραν ὕστερα μὲ τὸ μέρος τους καὶ δώσανε προσταγὴ στοὺς «προβεδιτόρους» τοῦ τόπου νὰ τὸν ἀφήνουν ἀσύδοτο. Αὐτὸς ἦτανε πρόπαππος τοῦ Ἀντρέα Καπλάνη, τοῦ πατέρα τῶν τριῶν ἀδερφῶν. Τὸν εἶχανε σεβαστὴ κι' οἱ Τοῦρκοι, ὅταν πήρανε τὴν τόπο ἀπὸ τοὺς Βενετσιάνους καὶ τὸν δέχτηκαν βεκίλη, στὴν Πόλι, στὸ διβάνι τοῦ Παδισὰχ μ' ὅλο ποὺ ἦτανε περασμένη ἡ ἡλικία του. Ἐκεῖ ἦτανε κι' ἡ εἰκόνα τοῦ Μπίκου Καπλάνη τοῦ παππού τοῦ Ἀντρέα,ποὺ εἶχε πάρει μέρος στὴν ἐπανάστασι τοῦ Ὀρλώφ, τὸν εἶχαν οἱ Τοῦρκοι φυλακίσει ἔπειτα καὶ εἶχε πεθάνει στὰ μπουδρουμιὰ τῆς Πόλης, ποὺ τὸν εἶχανε κλείσει... Ἐκεῖ κρεμότανε καὶ ἡ μεγάλη εἰκόνα τοῦ δεύτερου Στέργιου, ποὺ εἶχε πάρει μέρος στὸ μεγάλον ἀγῶνα καὶ εἶχε τελειώσει λοχαγὸς τῆς φάλαγγας...

Στὸ «προγονικὸ» κρέμονταν σὲ θυρεοὺς ντυμένους μὲ μαῦρο βελοῦδο καὶ τ' ἀσημομάνικα μαχαίρια, τὰ γιαταγάνια καὶ τὰ χαρμπιὰ τῶν Καπλαναίων καὶ οἱ ἀσημοκαπνισμένες κουμποῦρες τους καὶ τὰ τουφέκια μὲ τὰ πλουμισμένα κοντάκια τους. Κι' ἀκόμη κρέμονταν οἱ εἰκόνες τῶν γυναικῶν τους, σεμνὲς κι' αὐστηρὲς ὁμορφιές, φτιασμένες ἀπὸ φράγκους ζωγράφους, ἀκριβοπληρωμένους. Σ' αὐτὸ τὸ «προγονικὸ» μαζεύονταν οἱ Καπλαναῖοι, ὅταν ἤτανε νὰ σκεφτοῦν καὶ ν' ἀποφασίσουν γιὰ κάτι ἐπίσημο καὶ σοβαρό, ποὺ ἀπαιτοῦσε νὰ ἐμπνευσθοῦν ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς φαμίλιας τους.

Τὰ τρία ἀδέρφια πήρανε θέσεις στὸ σαλόνι, σὰν νὰ ἤτανε νὰ δικάσουν κάποια ὑπόθεσι: Ὁ Σταῦρος κάθισε στὸν καναπέ, ποὺ ἀπὸ πάνω κύτταζε σκουντουφλός, μέσα ἀπὸ μιὰ φαρδειὰ κατάχρυση κορνίζα ὁ Στέργιος Καπλάνης. Ὁ Κώστας κάθισε δεξιὰ του σὲ μιὰ πολυθρόνα· κι' ἀριστερὰ του ὁ Γιάννης σὲ μιὰν ἄλλη. Δὲν εἶχανε προλάβει νὰ στρογγυλοκαθίσουν, ποὺ ἄνοιξε ἡ μεγάλη πόρτα καὶ ἡ Βιβὴ προχώρησε ἀργά, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, κορμὶ λεβέντικο, κυπαρισσένιο, μορφὴ ποὺ σὰν ν' ἀποτελοῦσε τὴ ζωντανὴ συνέχεια τῶν προγονικῶν εἰκόνων, μὲ τὸν ἴδιον ἀέρα τῆς σεμνῆς πεοηφάνειας. Τὰ μεγάλα της μάτια ὅμως, μὲ τὰ μακρυὰ τσίνορα καὶ τὰ γραμμένα φρύδια, φαίνονταν κουρασμένα, σὰν νὰ εἶχε ξαγρυπνήσει τὴ νύχτα.

— Μὲ ζητήσατε;— ρώτησε, μὲ κομμένη φωνὴ καὶ σὰν νὰ ἤξερε καλὰ τί τὴν ἤθελαν.

Ὁ Σταῦρος δὲν τῆς εἶπε νὰ καθίσῃ. Σὰν νὰ τὴν εἶχε κατηγορούμενη στὴ συνείδησί του, τὴν ἄφησε ὀρθια ν' ἀπολογηθῇ ρίχνοντάς της αὐστηρὴ ματιά, σχεδὸν περιφρονητική.

— Ἀνοιξε ἡ τύχη σου σήμερα, Βιβή...— ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ σὲ τόνο ἀνοιχτὰ κοροϊδευτικὸ—ἦρθε στὸ γραφεῖο καὶ σὲ ζήτησε ἐπίσημος ὁ Στέλιος ὁ Κούρτης... Ἡ τιμὴ ποὺ ἔκανε στὸ σπίτι μας εἶναι πολὺ μεγάλη...

— Καὶ τί ἀπάντησι τοὔδωσες;—ρώτησε μὲ χείλη ποὺ τρέμανε ἡ Βιβή.

— Αὐτὴ ποὺ χρειαζότανε στὸν τρόπο ποὔκανε τὴν πρότασι.

— Δὲν καταλαβαίνω — ἔκαμε ἡ ΒιΒή, κρύβοντας τὴν ταραχή της—τί σοῦ εἶπε δηλαδή;

—Ἄρχισε ἔτσι: «Εἶναι λίγος καιρὸς ποὺ ἡ Βιβὴ κι' ἐγὼ ἀγαπιόμαστε»!... Καταλαβαίνεις ὅτι ἔγινα ἔξω φρενῶν...«Αὐτὸ ποὺ κάνεις, τοῦ φώναξα, δὲν εἶναι καθόλου ἀντρίκιο. Ξέρεις, ὅτι μιλᾶς στὸν ἀδερφὸ τῆς Βιβῆς; Μὲ ποιὸ δικαίωμα ἔρχεσαι καὶ λὲς σ' αὐτὸ τὸν ἀδερφό, ὅτι ἡ ἀδερφή του σ' ἀγαπάει;»

Ἡ Βιβὴ κοκκίνισε ὣς τ' αὐτιά. Ὣς ἐκείνη τὴ στιγμὴ γλυκειά, ὑποταχτική, ἁρμονισμένη μὲ τ' ἀδέρφια της, δὲν εἶχε ποτὲ διχογνωμήσει. Δὲν εἶχε παραπονεθῆ σ' αὐτὰ γιὰ τίποτα—οὔτε ὅταν, σ' ἕνα γλέντι ἐκλογικὸν ἐπινικείων οἱ χωριάτες λιάνισαν ἕναν ψημένο τράγο πάνω στὸ μεγάλο της πιάνο μὲ οὐρά, ποὺ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὴ μητέρα της.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρεις—τόλμησε νὰ πῇ ἡ Βιβή, χαμηλώνοντας τὰ μάτια—μπορεῖ νὰ ἔχῃ κάποιο δικαίωμα νὰ τὸ πῇ...

Ὁ Σταῦρος τὴν κύτταξε σχεδὸν ἄγρια στὰ μάτια.

— Μὰ κι' ἂν εἶχε κάποιο δικαίωμα, ὅπως λὲς—τῆς φώναξε—πάλι δὲ θἄπρεπε νὰ τὸ πῇ... νὰ σὲ ἐκθέσῃ στὸν ἀδερφό σου... Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀντρίκειο.

— Πῶς τὸ πῆρες ἔτσι;— ἔκαμε ἡ Βιβή, θλιμμένα.—Μπορεῖ νὰ ἤθελε νὰ σοῦ πῇ ἁπλῶς, ὅτι εἶχε καὶ τὴ συγκατάθεσι τῆς δική μου...

Ὁ Σταῦρος τώρα ξέσπασε ἀνοιχτά:

—Ὥστε σὺ ἐτόλμησες νὰ τοῦ δώσῃς αὐτὸ τὸ θάρρος; Ἐτόλμησες ἐσύ, μιὰ Καπλανοπούλα, νὰ τὰ ψήσῃς μ' αὐτόν, νἄχῃς κρυφὲς κουβέντες μαζί του, νὰ τοῦ πῇς πὼς τὸν ἀγαπᾶς καὶ τὸν θέλεις γι' ἄντρα σου καὶ νὰ τὸν στείλῃς νὰ σὲ ζητήσῃ ἀπὸ μας; Δὲν σὲ ἀναγνωρίζω... Δὲν τὸ περίμενα ποτὲ ἀπὸ σένα νὰ μᾶς μουντζουρώσῃς ἔτσι...

— Τρέχεις πολύ...—ἀπάντησε ἡ Βιβή, μὲ τὸ δάκρυ στὰ μάτια—τίποτα δὲν ἔκανα, ποὺ νὰ ντροπιάζῃ τ' ἀδέρφια μου ἢ ἐμένα... μὲ συμπάθησε αὐτὸς ὁ νέος... καί, δὲν τὸ κρύβω, τὸν συμπάθησα κι' ἐγώ... Γυναίκα εἶμαι... ἕνας ἄντρας μοῦ πέφτει... Δυὸ φορὲς τὸν εἶδα, ὅλες-κι' ὅλες, στὸ σπίτι τῆς Ἐρασμίας, τὸ χειμῶνα, ὅταν ἦταν ἄρρωστη καὶ τὸν φώναξαν νὰ τὴν κυττάξῃ... Ἀπὸ τότε πρόσεξα πὼς ἄρχισε νὰ περνάῃ τακτικὰ ἀπὸ τὸ σπίτι... οὔτε ἀπαντηθήκαμε ἄλλη φορά, οὔτε μιλήσαμε... Δὲν εἶναι δυὸ βδομάδες, ἔδωσε στὴν Ἐρασμία ἕνα γράμμα... Μοῦγραφε γιὰ τὴν ἀγάπη του... καὶ πὼς μὲ ἤθελε γιὰ αὐτρόφο παντοτεινὸ τῆς ζωῆς του... Τοῦ τόστειλα πίσω· καὶ τοῦ παράγγειλα μὲ τὴ φίλη μου: «Αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφει νὰ πάῃ νὰ τὰ πῇ στ' ἀδέρφια μου»!... Αὐτὸ εἶναι ὅλο...

—Ἔτσι, λοιπόν, νομίζεις ἐσὺ—φώναξε ὁ Σταῦρος ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του—πὼς ὁ Σταῦρος ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του—πὼς ὁ Σταῦρος ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του—πὼς ὁ καθένας, ἐδῶ μέσα, μπορεῖ νὰ κάνῃ ὅ,τι τοῦ καπνίζῃ... χωρὶς νὰ ρωτάῃ κανέναν!... Μ' ἐμεῖς δὲν σ' ἔχουμε γιὰ πέταγμα... γιὰ νὰ σὲ δώσουμε στὸ γυιὸ τοῦ καντηλανάφτη!...

— Εἶσαι ἄδικος, Σταῦρο—ἔκαμε ἡ Βιβή, σηκώνοντας τώρα τὴ φωνή της—αὐτὸς ὁ γυιὸς τοῦ καντηλανάφτη ἤρθε πρῶτος, τὸ θυμᾶσαι, στὸ διαγωνισμὸ γιὰ τὴν ὑποτροφία τοῦ Παρισιοῦ... Αὐτὸς ὁ γυιὸς τοῦ καντηλανάφτη πῆρε μὲ ἄριστα τὸ δοχτορᾶτο καὶ ἡ διατριβή του τυπώθηκε σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο καὶ μοιράστηκε σ' ὅλους τοὺς ἐπιστήμονες... Αὐτὸς ὁ γυιὸς τοῦ καντηλανάφτη θὰ πάῃ στὴν Ἀθήνα γιὰ καθηγητής... Καὶ θὰ γίνῃ σίγουρα... γιατὶ μὲ ὅ,τι καταπιάστηκε ὡς τὰ σήμερα τόβγαλε πέρα!...

— Βλέπω, δὲν ξέρεις μονάχα τοὺς θρόμβους του... ἀλλὰ καὶ τὰ σχέδιά του — ἐπέμεινε στὴ μέση ὁ δήμαρχος, σὲ τόνο εἰρωνικό.

—Αὐτὰ τὰ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος—πέταξε τώρα ὁ Γιάννης, ποὺ δὲ μιλοῦσε ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ—κι' ἔπειτα ὅποιος ἀγαπάει μαθαίνει πάντα περισσότερα.

Ἡ Βιβὴ τοὔρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη εὐ-

—Μὲ ζητήσατε; ρώτησε τ' ἀδέλφια της ἡ Βιβὴ μὲ κομμένη φωνή.

Ενταντες

Ἡ φιλάρεσκη

Ἡ φιλάρεσκη κυρία Χρυσούλα εἶναι ἐτοιμοθάνατη. Στὸ προσκέφαλό της εἶναι συγκεντρωμένη ὅλοι ἡ οἰκογένειά της.

— Καλό μου κορίτσι, σὲ χάνω!... ὁλοφύρεται ἡ μητέρα της.

Κανένα σημεῖο ὅμως ἀπὸ πρόσωπο τῆς Χρυσούλας δὲν δείχνει πὼς ἀκούει ὅ,τι συμβαίνει γύρω της.

— Ἀγαπημένη μου γυναικούλα, κύτταξέ με! τὴν ἱκετεύει ὁ ἄντρας της.

Ἡ ἐτοιμοθάνατη ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ ἀκίνητη μὲ τὰ μάτια κλειστά.

— Μαμά, μαμά! Μίλησέ μας! φωνάζουν τὰ παιδιά της καὶ τῆς φιλοῦν τὰ χέρια.

Ἡ ἐτοιμοθάνατη ὡστόσο διατηρεῖ τὴν τραγικὴ ἀκινησία της.

— Θεέ μου! Πῶς ἔχει ἀλλάξει! ψιθυρίζει μιὰ ἀγηψιά της.

Καί, ὦ τοῦ θαύματος! Ἡ ἐτοιμοθάνατη Χρυσούλα ἀνασηκώνεται ξαφνικὰ καὶ μὲ ἀνήσυχη φωνὴ λέει:

— Μοῦ δίνετε ἕναν καθρέφτη νὰ δῶ τὸ πρόσωπό μου;

Ἡ φιλάρεσκη δὲν συλλογιζότανε τίποτ' ἄλλο, παρὰ γιὰ τὴν... ὁμορφιά της!

Ο ΦΑΚΟΣ

γνωμοσύνη. 'Αλλὰ ὁ Σταῦρος τοῦ ἀπάντησε ἀγριεμένος:

— Ἐσὺ σὰν νὰ τὰ βλέπῃς φυσικὰ ὅλ' αὐτὰ καὶ σὰν νὰ τὰ ἐπιδοκιμάζῃς... Γιὰ κάνε μου τὴ χάρι!... Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς πῆς στὸ τέλος πὼς πρέπει νὰ πάρουμε στὰ σοβαρὰ τὴν πρότασί του... Μετὰ τὸ Παρίσι τοῦ μυρίστηκε σόϊ καὶ προῖκα!... Αὐτὸ εἶν' ὅλο!...

— Καμμιὰ προῖκα δὲν ζητάει— διαμαρτυρήθηκε ἡ Βιβὴ — τὸ λέει καθαρὰ στὸ γράμμα... Κι' αὐτὸ εἶναι, ἴσα - ἴσα, ποὺ δείχνει πὼς ἀγαπάει ἀληθινά... "Ἀνθρωπος χωρὶς ἀξία ἐδῶ ζητᾶνε ἑκατομμύρια κι' αὐτὸς ποὺ ἔχει τόσο μεγάλο μέλλον... δὲ θέλει οὔτε πεντάρα!... Δὲ σᾶς συγκινεῖ αὐτό;...

— Θὰ μᾶς συγκινοῦσε ἂν ἦταν ἀπὸ κάποιον πολὺ πλούσιο... 'Αλλὰ νὰ δώσουμε τὸ δικαίωμα στὸ γιὸ τοῦ καντηλανάφτη νὰ φανταστῇ πὼς μᾶς ἐλέησε καὶ σὲ πῆρε δίχως πεντάρα... αὐτὸ δὲ γίνεται...

— Σὲ παρακαλῶ, Σταῦρο—ἔκαμε ἡ Βιβή, ἀφήνοντας τώρα τὰ δάκρυά της νὰ τρέξουν—σκεφτῆτε με κι' ἐμένα πρὶν τοῦ δώσετε ἀπάντησι...

— Τὰ σκεφτήκαμε ὅλα καὶ τοῦ ἀπαντήσαμε—εἶπε κοφτὰ ὁ Σταῦρος.—Τοῦ ἀπαντήσαμε ὅ,τι μᾶς φώτισαν αὐτοὶ ἐδῶ, οἱ πρόγονοί μας...

Καὶ τῆς ἔδειξε, μ' ἀόριστο κίνημα τὶς προσωπογραφίες, ποὺ κρέμονταν στὸν τοῖχο. 'Αλλὰ τότε ξέφυγαν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Βιβῆς λόγια, ποὺ δὲν τὰ περίμενε κανένας καὶ ποὺ δὲν ἔμειναν χωρὶς συνέπειες.

— Μὰ δὲ θὰ ζήσουν ὅλοι αὐτοί, οἱ πεθαμένοι φουστανελλάδες, μὲ τὸν ἄντρα ποὺ θὰ πάρω... Μ' αὐτὸν θὰ ζήσω ἐγώ... Καὶ πρέπει νὰ τὸν θέλω...

'Η θύελλα ξέσπασε. 'Ο Σταῦρος τινάχτηκε ἀπάνω ἀποθηριωμένος.

—"Α, ἔτσι!... "Εμαθες τώρα καὶ ν' αὐθαδιάζῃς!... Καὶ τολμᾶς νὰ λὲς πεθαμένους φουστανελλάδες τοὺς δοξασμένους προγόνους σου... Καὶ νὰ μᾶς λὲς ἐδῶ, ἐνῶ εἶσαι ἡ πιὸ μικρὴ ἀπ' ὅλους, ὅτι ἐσὺ δὲ λογαριάζεις τίποτα... οὔτε τὴ θέσι σου, οὔτε τὴν τιμὴ τῆς ράτσας σου, ἀλλὰ θὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις... καὶ θὰ πάρῃς ὁποιον θέλεις... "Ε, λοιπόν, θὰ μάθῃς—καὶ θὰ τὸ μάθῃς σύντομα — ὅτι αὐτοὶ οἱ πεθαμένοι φουστανελλάδες, ὅπως ἐτόλμησες νὰ τοὺς πῆς... εἶναι τὸ καύχημα κι' ἡ περηφάνεια μάς... ὅτι χύσανε τὸ αἷμα τους γιὰ νὰ εἶμαστ' ἐμεῖς σήμερα αὐτὸ ποὺ εἴμαστε... καὶ πρέπει νὰ κρατᾶμε ψηλὰ τὸ ὄνομα,ποὺ μᾶς ἄφησαν καὶ νὰ μὴν τὸ ρίχνουμε στὰ σκουπίδια γιὰ τὸ κέφι μας!... Τράβα τώρα στὴν κάμαρά σου... καὶ δὲ θὰ βγαίνῃς ἀπὸ κεῖ μέσα, παρὰ μονάχα μὲ τὴν ἄδειά μας... Καὶ δὲ θὰ ἐλευθερωθῇς πρὶν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ δείξῃς, μὲ πράξεις, ὄχι μὲ λόγια, πὼς ἔβαλες μυαλό...

'Η Βιβὴ ἔρριξε σ' ὅλους μιὰ ματιά, γεμάτη θλῖψι ἀπέραντη καὶ βγήκε κατάχλωμη σὰν πεθαμένη. 'Ο Γιάννης σηκώθηκε κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα.

— Καὶ νομίζεις τώρα πὼς μίλησες ὅπως πρέπει;—εἶπε γυρίζοντας στὸ Σταῦρο — καὶ ὅτι αὐτὰ ποὺ ἀποφάσισες εἶναι σωστά;... Τῆς παρουσίασες τὴν ἀπόφασί σου σὰν ἀπόφασι καὶ τῶν τριῶν... 'Αλλὰ πρέπει νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐντελὼς σύμφωνος μὲ σένα...

—'Εσὺ νὰ κάτσῃς κάτου — τοῦ φώναξε ὁ Σταῦρος ἄγρια, ἀλλὰ ὑπόκωφα, γιὰ νὰ μὴν ἀκουστοῦν οἱ φωνές του—καὶ νὰ κυττάζῃς, σὲ παρακαλῶ, τὴ φιλαρμονική σου, τὸ ἁλμποὺμ μὲ τὸ θαλασσὶ φίογκο πούβαλες στὴν «'Αλκυόνα» γιὰ νὰ τῆς γράφουνε στιχάκια καὶ τὶς μουντζοῦρες ποὺ κάνεις καὶ νομίζεις πὼς εἶναι ζωγραφική... Ξέρω γιατὶ παίρνεις τὰ κομμάτια της... γιατὶ καὶ σένα σὲ πονάει τὸ δόντι γιὰ τὴν 'Αγγέλικα... τὴν κόρη τῆς χήρας τοῦ μουφλούζη... καὶ ἴσως θἄθελες νὰ τὴν βάλῃς πλάϊ σου...

'Η «'Αλκυόνα» ἦταν ἕνα μικρὸ κότερο, ποὺ εἶχαν, γιὰ θαλασσινὲς ἐκδρομές. 'Ο Γιάννης, σὰν αἰσθητικὸς τῆς φαμίλιας, τοῦ εἶχε ἀγοράσει—σὰν νὰ ἦτανε δεσποινίς— ἕνα ἁλμπουμ γιὰ νὰ γράφουν, ὅσοι πήγαιναν μαζί τους ἐκδρομές, τὶς ἐντυπώσεις τους, σὲ στίχους τῆς κακῆς ὥρας. "Οσο γιὰ τὴν 'Αγγέλικα ἦταν ἡ ἀδυναμία τοῦ Γιάνη, ἐδῶ καὶ λίγον καιρό, τὸ φλέρτ του, καὶ ὁ Σταῦρος, ποὺ ἤξερε καλὰ ὡς ποῦ ἔφθανε ἡ αἰσθηματικότητα τοῦ ἀδερφοῦ του φοβόταν πὼς ἡ σχέσι αὐτὴ θὰ τοῦ δημιουργοῦσε ἱστορίες. Τοῦ τὰ κοπανοῦσε τώρα ὅλα μαζί.

— Κάτσε κάτω, σοῦ λέω!—τοῦ ξαναφώναξε—καὶ καλὰ συνήθιζε νὰ λέῃ ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μας, ὅτι εἶχε δυὸ ἀγόρια, τὸν Κώστα κι' ἐμένα... καὶ δυὸ κορίτσια, ἐσένα καὶ τὴ Βιβή!... Δὲν μοῦ χρειάζονται οἱ συμβουλές σου... 'Εκεῖνο ποὺ μοῦ χρειάζεται εἶναι νὰ μ' ἀκούσῃς...

—"Εχει δίκηο ὁ Σταῦρος — εἶπε ὁ δήμαρχος—δὲν εἶναι στιγμὴ αὐτὴ γιὰ διαφωνίες...

Κάθισαν τώρα, κοντὰ - κοντά, σὰν ν' ἄρχιζε ἐπίσημο συμβούλιο.

— Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς — ἄρχισε μὲ χαμηλὴ φωνὴ ὁ μεγάλος—ἂν αὐτὸς ὁ νέος δὲν ἦταν ἀπὸ τόσο χαμηλά, θὰ μπορούσαμε νὰ συζητήσουμε τὴν πρότασί του.

— Δόξα σοι ὁ Θεός!...—πετάχτηκε ἀμέσως ὁ Γιάννης—τώρα μιλᾶς λογικά... 'Η Βιβὴ δὲν ἔχει πέσει διόλου ἔξω στὴν ἐκλογή της... 'Ο νέος εἶναι σοβαρὸς καὶ μὲ ἀξία... Καὶ εἶναι καὶ ὁμορφόπαιδο..

— Δὲ σοῦ εἶπα νὰ μὴ μιλᾶς, κύριε πρόεδρε τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου;—ἔκαμε εἰρωνικὰ ὁ Σταῦρος. Αὐτὰ τὰ ξέρουμε... 'Αλλὰ κι' ἂν δὲν ἦτανε παρακατιανὸς ὅπως εἶναι.. κι' ἂν ἀποφασίζαμε νὰ συζητήσουμε τὴν πρότασί του... θὰ σκοντάφταμε ἀμέσως στὸ ζήτημα τῆς προίκας... Τὸ καταλαβαίνετε ὅλοι, πιστεύω, πὼς ἐμεῖς δὲ μποροῦμε νὰ δώσουμε τὴν ἀδερφή μας ἄπροικη... Καὶ ὅτι γιὰ νὰ τῆς δώσουμε τὸ μερίδιό της πρέπει νὰ τῆς τὸ ξεχρεώσουμε —δηλαδή, στὴν οὐσία, νὰ μοιράσουμε τὴν κληρονομιά... Καὶ αὐτό, τὸ νοιώθετε, εἶναι ἡ καταστροφή μας...

— Μ' ἄλλα λόγια—εἶπε ὁ Γιάννης, ἀναστενάζοντας — γιὰ νὰ μὴν πᾶμε στὸν πάτο ἐμεῖς ἡ Βιβὴ πρέπει νὰ μείνῃ γεροντοκόρη... 'Αναπριχιάζω κάθε φορὰ ποὺ τὸ συλλογίζομαι...

'Ο Σταῦρος τὸν ἀγριοκύτταξε.

— Δὲν εἶναι ἀκριβῶς ἔτσι—εἶπε—ἐργάζομαι νὰ βελτιώσω τὴν κατάστασι... "Αν ψηφιστῇ ἐφέτος ἡ σύμβασι γιὰ τὸ Γκορτσοδοῦνι, θὰ ξελασπώσουμε... Δυστυχῶς ὑπάρχουν ἀντιδράσεις...

Τὸ Γκορτσοδοῦνι ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ κτήματα ποὺ εἶχε ἀφήσει στὰ τρία ἀδέρφια ὁ 'Αντρέας Καπλάνης. "Ητανε μιὰ μεγάλη περιοχὴ ἀπὸ λόφους, ποὺ εἶχε καταπατήσει καὶ σφετεριστῇ ὁ γενάρχης Στέργιος Καπλάνης ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ μοναστήρι. 'Η λοφοσειρὰ τούτη γεμάτη γκορτσές, ἀγριαχλαδιές—ἀπ' αὐτὲς καὶ τ' ὄνομά της—εἶχε γίνει κτῆμα μὲ κάποιαν ἀξία, ὅταν μπολιάστηκαν μὲ κοντοποδαροῦσες κι' ἄρχισε νὰ δίνῃ κάποιο εἰσόδημα. Γιὰ νὰ γίνῃ ὅμως ὑπολογίσιμο, αὐτὸ τὸ εἰσόδημα, ἔπρεπε νὰ δουλευτῇ τὸ χῶμα καὶ νὰ λιπανθῇ καλά, γιατὶ στοὺς λόφους ἦτανε κάμποσος ἀσβεστόλιθος, ποὺ ἐμπόδιζε τὴν καλὴ παραγωγή...

Καὶ ὅμως ὁ Σταῦρος Καπλάνης, μὲ τὴν κομματική του δύναμι, πέτυχε νὰ κάμῃ μιὰ σύμβασι (ἤτανε τώρα νὰ ψηφιστῇ) μὲ τὸ ὑπουργεῖο Γεωργίας, ποὺ τοὺς εἶχε, αὐθαίρετα τάχα, καταλάβει τὸ Γκορτσοδοῦνι, νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ σὰν πρότυπο ἀγροκήπιο γιὰ νὰ καλλιεργήσῃ ἀχλάδια ὅλων τῶν ποικιλιῶν καὶ νὰ πληρώνῃ, λέει, στοὺς Καπλαναίους ἕνα «γελοῖο» τάχα ποσοστὸ ἀπὸ τὴν παραγωγή. 'Η σύμβασι αὐτή, ποὺ ἦτανε γιὰ εἴκοσι χρόνια, μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ ὑπουργείου ν' ἀνανεώσῃ, ἐνῶ στὴν ἐπιφάνεια φαινότανε πὼς ἀδικοῦσε τρομερὰ τοὺς Καπλαναίους, ποὺ τοὺς ἔπαιρνε τὸ κτῆμα καὶ τοὺς ἔδινε ψιχία ἀπὸ τὴν παραγωγή του, στὸ βάθος ἤτανε σκάνταλο, γιατὶ τὸ κράτος θἄβαζε ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς καλλιέργειας, (ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐγγειοβελτιωκὰ ἔργα ποὺ θἄπρεπε ν' ἀναλάβῃ) καὶ θἄδινε ποσοστὰ τῆς παραγωγῆς πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὸ μέσο εἰσόδημα, ποὺ τοὺς ἔδινε ὡς τὰ τώρα τὸ κτῆμα.

—"Αν ψηφιστῇ ἡ σύμβασι μὲ τὰ ποσοστὰ ποὺ ὑπολογίζω νὰ πάρουμε, ἐλπίζω νὰ πληρώσω τὸ Μπούρδα, ποὺ χτὶ τὴ δεύτερη ὑποθήκη μετὰ τὴν τράπεζα καὶ ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὴν πίεσι καὶ τὶς φοβέρες του... Γιατὶ αὐτός, θὰ τὤχετε πιὰ καταλάβει, πιστεύω, δὲν εἶναι πιὰ δικός μας... "Ηθελε νὰ μᾶς πάρῃ τὸ Στριφτόρεμα γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί... Κι' ἐπειδὴ δὲν τοῦ τὸ δωσα, διπλάρωσε τώρα τὸ Γουργο καὶ μοῦ λένε πὼς κάνει τὸν κομματάρχη του... Γι' αὐτὸ μοῦ κοκορεύεται ὁ Γοῦργος καὶ λέει, δεξιὰ κι' ἀριστερά, πὼς θὰ μοῦ πάρῃ τὴν ἐκλογή... Καὶ χαλάει τὸν κόσμο στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὸ Γκορτσοδοῦνι καὶ φωνάζει ὅτι εἶναι σκάνταλο καὶ πρέπει ἡ Βουλὴ νὰ καταψηφίσῃ τὴ σύμβασι...

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὸ Γιάννη, πρόσθεσε:

— Νὰ γιατί, ἔξυπνε κύριε Γιάννη, κι' ἂν ἀκόμη ὁ γαμπρὸς δὲν ἦτανε παρακατιανός, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ σοβαρὴ κουβέντα γιὰ προῖκα τῆς Βιβῆς... Θἄπρεπε νὰ ξοφλήσουμε τὸ Μπούρδα, ποὺ εἶναι σήμερα ἐχθρὸς καὶ τὸν κρατᾶω μὲ τὰ δόντια... Μονάχα ἕνας γαμπρὸς τῆς δικῆς μας σειρᾶς καὶ πλούσιος μπορούσε νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα... Σὲ τέτοια περίπτωσι θὰ γλυτώναμε τὴν κατακραυγὴ τοῦ κόσμου ἂν τὴ δίναμε ἄπροικη...

— Μὰ αὐτὸς ὁ γαμπρὸς δὲν μπορεῖ νὰ παρουσιαστῇ οὐρανοκατέβατος... πρέπει νὰ τὸν ἐπιδιώξουμε... πρέπει νὰ ψάξουμε, νὰ

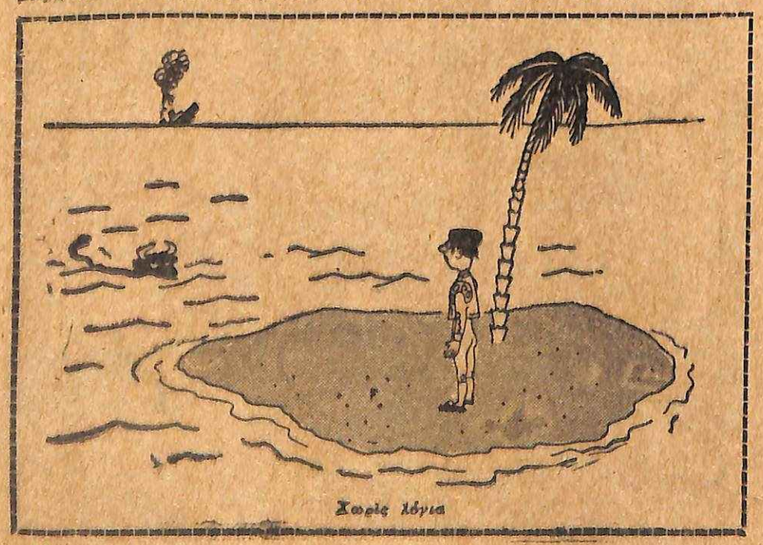

Χωρὶς λόγια

τὸν βροῦμε! —εἶπε ὁ δήμαρχος μὲ ὕφος ἐνεργητικό.

— Καὶ κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε γιὰ νὰ μὴν τὸν βροῦμε αὐτὸ τὸ γαμπρὸ—βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ προσθέσῃ ὁ Γιάννης—τὴν ἔχουμε ἀποκλεισμένη ἀπὸ συντροφιές...δὲν τῆς βάλαμε ποτὲ γύρω της νέους σὰν κι' αὐτὸν ποὺ θὰ θέλαμε... καὶ δὲν τὴν παίρνεις, παρὰ πολὺ σπάνια στὴν 'Αθήνα, νὰ τὴν παρουσιάσῃς στὸν κύκλο σου...

— Αὐτὰ ποὺ λές, κύριε πρόεδρε τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου—εἶπε, κοροϊδευτικά, ὁ Σταῦρος—μπορεῖ νὰ εἶναι σωστά... 'Αλλὰ εἶναι γιὰ τὸ μέλλον... Γιὰ τὴν ὥρα ἐδῶ προέχει ἕνα ἄλλο ζήτημα: Τὸ πῶς θὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ νοῦ της τὸ γιατρουδέλι...

—"Αν τὸν εἶχε στὸ νοῦ της μονάχα—ἔκαμε ὁ Κώστας—θὰ ἦταν εὔκολη δουλειά; 'Αλλ' αὐτὸ τὸν ἔχει στὴν καρδιά της. Κι' ὅσο τὸν ἔχει στὴν καρδιά της, ὅποιος ἄλλος κι' ἂν παρουσιαστῇ θὰ τῆς φανῇ γελοῖος... Μὲ τί τρόπο θὰ τὸν βγάλουμε ὅμως ἀπὸ τὴν καρδιά της;

— Μὲ τὸ τσιμπιδάκι! — φώναξε, πεισματωμένος, ὁ Σταῦρος.— Πρῶτα - πρῶτα πρέπει νὰ βγάλουμε ἀπὸ τὴ μέση τὴν 'Ερασμία... Αὐτὲς οἱ φιλενάδες τὰ κάνουν ὅλα!... Στὸ σπίτι της τὸν γνώρισε... 'Εκεῖ πρωτομίλησαν.. Αὐτή, ἡ 'Ερασμία, ἔκανε τὸ διαμέσον... Αὐτὴ τῆς πῆγε τὸ γράμμα του... Καὶ μ' αὐτὴ τοὔστειλε τὴν ἀπάντησι.

— Τὴν 'Ερασμία ἀφῆστε την σὲ μένα! —εἶπε ὁ δήμαρχος—Θὰ τὴν κάνω νὰ βλέπῃ ἀπὸ αὔριο τὸ σπίτι μας μὲ τὸ τηλεσκόπιο.

— Τὸ δεύτερο, ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε —συνέχισε ὁ Σταῦρος—εἶναι νὰ τὴν ἐμποδίσουμε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν δῇ πια, νὰ τοῦ μιλήσῃ ἢ νὰ τοῦ γράψῃ... Τώρα, στὴν ἀρχή, αὐστηρὴ φυλάκισι... Καὶ πρέπει νὰ τρομοκρατήσουμε κι' αὐτὸν τὸν ἐξυπνο, νὰ πάψῃ νὰ κάνῃ περαντζάδες...

— Κι' αὐτὸν τὸν παίρνω ἀπάνω μου ἐγὼ—εἶπε ὁ Κώστας—ἔχω κάτι παιδάκια, ποὺ ξύνουνε τὰ νύχια τους...

— Χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ σ' αὐτό... 'Αλλοίμονο, ἂν κάνῃ πὼς γίνεται γνωστὸ καὶ τὸ παραμικρὸ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία... 'Ο Γοῦργος ἀφορμὴ γυρεύει γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὶς γνωστές του δημοκοπίες, ποὺ τελειώνουν μὲ τὸ αἰώνιο σύνθημα «κάτου οἱ τύραννοι τῆς πολιτείας καὶ οἱ μπράβοι τους»!...

—"Εννοια σου καὶ ξέρω τὴ δουλειά μου — εἶπε ὁ δήμαρχος — θὰ τὸν παραλάβω πρῶτα ἐγώ...

— Τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς;—ρώτησε σὰν τραμαγμένος ὁ Σταῦρος.

— Θὰ τὸν φωνάξω νὰ τοῦ κόψω τὸ βῆχα... Νὰ τοῦ βγάλω ἀπὸ τὸ κεφάλι τὴν ἰδέα ὅτι ἡ Βιβὴ τὸν ἐξουσιοδότησε ναρθῇ νὰ μᾶς τὴ ζητήσῃ...

—"Α, μπράβο!—ἔκαμε ὁ Σταῦρος—αὐτὴ εἶναι μιὰ καλὴ ἰδέα...

Καὶ τὸ συμβούλιο τελείωσε μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ πάρουν δρακόντεια μέτρα νὰ μὴ ξαναντικρύσῃ ποτὲ τὴ Βιβή, οὔτε ἡ Βιβὴ αὐτόν. 'Η πρώτη δουλειὰ τοῦ Κώστα, μόλις κατέβηκαν ἀπὸ τὸ σπίτι, ἦταν νὰ πάῃ, μιὰ καὶ δυό, στὴς 'Ερασμίας. Τρόμαξαν ἁμα τὸν εἶδαν. 'Ο Κώστας εἶχε φήμη γιὰ σκληρός, σκιᾶς καὶ ἀκατάδεχτος. Δὲ συνήθιζε νὰ κάνῃ βιζίτες. Δὲν εἶχε πάει ποτὲ στὸ σπίτι τῆς 'Ερασμίας, μ' ὅλο ποὺ ὁ πατέρας της, ἀπόμαχος οἰκονομικὸς ἀξιωματικὸς στὰ βασιλικὰ καράβια, ἦτανε φανατικὸς ὀπαδὸς τῶν Καπλαναίων. Γι' αὐτὸ κι' ἄφηναν τὴν 'Ερασμία νὰ πηγαίνῃ στὸ σπίτι τους καὶ τὴ Βιβὴ νὰ τὴ βλέπῃ, στὸ δικό της.

Τσακιστήκανε νὰ τὸν ὑποδεχτοῦνε.

— Πῶς ἦταν αὐτὸ τὸ καλό, κύριε δήμαρχε—ἔκανε ἡ μάννα τῆς 'Ερασμίας μὲ πρεμούρα—νὰ σὲ ἰδοῦμε στὸ σπίτι μας;

— Δὲν ξέρω—εἶπε ὁ Κώστας—ἂν εἶναι καὶ πολὺ καλό...

—'Από δῶ κοπιάστε, κύριε δήμαρχε — συνέχισε ἡ ἄλλη—στὸν καναπέ... Καθίστε!

—"Ηθελα νὰ πῶ δυὸ λόγια στὴν 'Ερασμία... δὲν εἶναι δῶ;...

—'Εδῶ εἶναι, κύριε δήμαρχε — εἶπε ἡ γρηὰ μὲ κάποιαν ἀπορία—κυττάζει γιὰ τὸ φαΐ...

Καὶ τὴ φώναξε. 'Η νέα μπῆκε, κατάχλωμη, σὰν νὰ τῆς εἶχε φύγει ὅλο τὸ αἷμα. Εἶχε μαντέψει τί τὴν ἤθελε ὁ δήμαρχος.

— Ἐπήγατε, δεσποινίς—τῆς εἶπε σὲ τόνο βαρύ, ποὺ τῆς ἔκοψε τὸ αἷμα—ἕνα γράμμα στὴν ἀδερφή μου, ἀπὸ μέρος τοῦ Κούρτη, τοῦ γιατροῦ...

— Μάλιστα, κύριε δήμαρχε—ἔκαμε τρέμοντας ἡ 'Ερασμία.

— Τὸ θεωρεῖτε σωστὸ αὐτὸ ποὺ κάματε; 'Η ἀδερφή μου εἶναι ἔξω φρενῶν...

— Δὲ φταίω ἐγώ, ἡ καϋμένη—κλάφτηκε ἡ 'Ερασμία—γιὰ νὰ τῆς γράφῃ, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου, θἄχη αὐτὸ τὸ θάρρος...

— Κανένα θάρρος δὲν εἶχε—τόνισε ἀγριεμένος ὁ Κώστας—δυὸ φορὲς τὸν εἶχε ἰδῆ, ὅλες - ὅλες, κι' αὐτὲς ἐδῶ, στὸ σπίτι σας... ὅταν ἤσαστε ἄρρωστη...

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια—μουρμούρισε ἡ 'Ερασμία.

— Ἀλλὰ καὶ κάποιο θάρρος ἂν τοῦ εἶχε δώσει, ποὺ εἶναι ψέμματα—εἶπε ὁ δήμαρχος—πάλι ἐσεῖς δὲν ἔπρεπε νὰ δεχτῆτε νὰ πάτε τέτοιο γράμμα... 'Η Βιβὴ τοὐδωσε τὴν ἀπάντησι ποὺ τοῦ χρειαζότανε... 'Αλλὰ καταλαβαίνετε, δεσποινίς, ὅτι ἔχει πολὺ δίκηο νὰ μὴ θέλῃ νὰ σᾶς ξαναδῇ στὰ μάτια της... Λυποῦμαι πολὺ ποὺ σᾶς τὸ λέω.. ἀλλὰ κι' ἐμεῖς, τ' ἀδέρφια της, δὲ θὰ θέλαμε νὰ ἐξακολουθήσετε νἄρχεσθε, οὔτε στὴ Βιβὴ πρόκειται νὰ ἐπιτρέψουμε νὰ ξαναδῇ...

'Η 'Ερασμία βάλθηκε νὰ σιγοκλαίῃ:

—'Εγώ.. ἐγώ... μὰ τί φταίω ἡ κακομοίρα;...

— Λυποῦμαι πολὺ—ἔκαμε ὁ Κώστας—ἀλλὰ οὔτε ἡ Βιβή, οὔτ' ἐμεῖς.. σᾶς ἔχουμε πιὰ τὴν παραμικρὴ ἐμπιστοσύνη...

Καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ. 'Η μάννα τῆς 'Ερασμίας, ποὺ εἶχε μείνει ἄναυδη ἀπὸ τὴν ἐκπληξι καὶ τὴ συγκίνησι, ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, ξέσπασε τώρα:

— Παληοκόριτσο!— τῆς φώναξε —αὐτὰ πᾶς καὶ κάνεις πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη μας! Νἄρθη ὁ πατέρας σου καὶ θὰ σοῦ δείξω ἐγώ...

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ δήμαρχο, πρόστεσε:

—"Εννοια σας, κύριε Κώστα μου, καὶ θὰ λάβῃ τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας της...

— Αὐτὸ ποὺ θέλω—εἶπε αὐτός, ἐντονα —εἶναι νὰ μὴ γίνῃ οὔτε ἡ παραμικρὴ κουβέντα γι' αὐτὰ ὅλα... σὲ κανέναν!... Καταλάβατε;... Σὲ κανέναν... Καὶ μὴν προσπαθήσῃς, πρὸ πάντων, ἐσὺ 'Ερασμία, νὰ ξαναϊδῇς τὴ Βιβή.. Δὲ θὰ σὲ δεχθῇ... καὶ δὲ θέλω νἄχῃς δυσάρεστα... Μὲ νοιώθετε καλὰ πιστεύω!...

Καί, μετὰ τὴ φοβέρα τούτη, δρασκέλισε τὸ κατῶφλι βιαστικὸς καὶ ἄφησε τὶς δυο γυναῖκες μὲ τὴν ἐντύπωσι τῆς συγκρατημένης ὀργῆς του. Τράβηξε ὁλοίσια στὸ δημαρχεῖο, μπῆκε στὸ γραφεῖο του καὶ κτύπησε νἄρθη ὁ σωφέρ.

— 'Άκου, Βάγκο—τὸν πρόσταξε—πάρε τὸ σαράβαλο (ἦταν ἕνα παληὸ φορτάκι τοῦ δημαρχείου) καὶ πετάξου ἐδῶ στοῦ γιατροῦ τοῦ Κούρτη καὶ φέρ' τονε... πές του πὼς ἔχω ἕναν πόνο στὸ στομάχι καὶ θέλω νὰ μὲ ἰδῆ...

'Ο νέος δὲν ὑποπτεύτηκε αὐτὴ τὴν πρόσκλησι. Μιὰ ἐλπίδα ἔφεξε ξαφνικὰ στὴν ψυχή του: Μήπως εἶχανε μεταγοιώσει ξαφνικὰ γιὰ τὸν τρόπο ποὺ τοῦ εἶχανε φερθῆ καὶ θέλανε τώρα νὰ μαλακώσουν; Κολακεύτηκε, γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τὸ πιστέψῃ. Εἶπε στὸ σωφὲρ νὰ περιμένῃ μιὰ στιγμή, ἀνέβηκε στὴν κάμαρά του, ἄλλαξε πουκάμισο, γραββάτα, κοστοῦμι, κατέβηκε κουρδισμένος στὴν τρίχα καὶ μπῆκε στὸ «σαράβαλο».

'Ο Κώστας Καπλάνης τὸν δέχτηκε στὸ γραφεῖο του, μὲ ὕφος αὐτοκρατορικό:

— Καθίστε!...—τοῦ εἶπε ξερά, ἐνῶ αὐτὸς ἔμεινε ὄρθιος.

— Μοῦ εἶπαν πὼς ὑποφέρετε...— ἔκαμε ὁ γιατρὸς κάπως σαστισμένος.

— Δὲν ὑποφέρω ἀπὸ ἀρρώστεια—εἶπε ὁ δήμαρχος θυμώμενα — ὑποφέρω ἀπὸ τὴ διαγωγή σας...

— Τὴ δική μου διαγωγή;

— Μάλιστα, τὴ δική σας... 'Εκάματε, νομίζω, μιὰ πρότασι στὸν ἀδερφό μου...

— Βέβαια... "Ελαβα τὴν τιμὴ νὰ ζητήσω τὴ Βιβὴ γιὰ σύντροφο παντοτεινὸ τῆς ζωῆς μου...

'Ο δήμαρχος τώρα σήκωσε τὴ φωνή του, ἀγριεμένος:

—Καὶ δὲν ντραπήκατε ν' ἀρχίσετε μ' ἕνα χοντροειδέστατο ψέμμα!...

— Κύριε!—ἔκαμε μὲ ὕφος ἀξιοπρέπειας ποὺ τὴν προσβάλλουν, ὁ γιατρὸς καὶ τινάχτηκε ἀπάνω—δὲν ἔχω συνηθίσει νὰ δέχωμαι ὕβρεις καὶ μάλιστα κατὰ πρόσωπον... Πρέπει ν' ἀνακαλέσετε ἢ νὰ μοῦ προσδιορίσετε ἀμέσως ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ ψέμμα!...

— Εἴπατε στὸν ἀδερφό μου ὅτι ἡ Βιβὴ ἤτανε σύμφωνη μὲ τὸ διάβημά σας, ὅτι δηλαδὴ σᾶς εἶχε ἐξουσιοδοτήσει νὰ τὴ ζητήσετε...

— Εἶναι ἡ καθαρὴ ἀλήθεια!

— Εἶναι ψέμματα!... 'Η Βιβὴ ὄχι μόνο τὸ ἀρνεῖται, ἀλλὰ καὶ μᾶς παρακάλεσε νὰ σᾶς συναντήσουμε ἐντὸς τῆς ἡμέρας καὶ νὰ σᾶς ποῦμε, ὅτι μένει κατάπληκτη ἀπὸ τὸν ἰσχυρισμό σας· ὅτι οὐδέποτε διενοήθη νὰ σᾶς δώσῃ τὴ συγκατάθεσί της στὸ διάβημά σας· ὅτι τὸ ἀγνοοῦσε τελείως καὶ ὅτι δὲ θέλει νὰ σᾶς δῇ στὰ μάτια της... Μᾶς εἶπε ἀκόμη ὅτι σᾶς ἀπαγορεύει νὰ πιάνετε τ' ὄνομά της στὸ στόμα σας καὶ νὰ τὴν ἐνοχλῆτε μὲ τὶς περαντζάδες σας κάτω ἀπὸ τὰ σπίτι μας...

—'Υπάρχει ἀκλόνητη ἀπόδειξι, ὅτι εἶχε δώσει τὴ συγκατάθεσί της... καὶ εἶναι γραπτὴ— εἶπε ἥσυχα ὁ νέος.

Ἐβγαλε τὸ πορτοφόλι του, τράβηξε ἀ-

'Ο ἔρως, ὁ δειλὸς καὶ ἡ ὠραία!... (Τοῦ 'Αρχέλαου)

πὸ μέσα ἕνα γραμματάκι καὶ τὸ ἄφησε μπροστὰ στὸ δήμαρχο:

—Ἰδού!...

Ὁ Κώστας τὸ πῆρε, τὸ διάβασε γρήγορα μὲ προσποιητὴ ἀπορία καὶ εἶπε σὲ τόνο γεμάτον ὀργὴ κι' ἀγανάκτησι:

—Τὰ γράμματα εἶναι τῆς Βιβῆς· κι' αὐτὴ τὧχει γράψει χωρὶς ἀμφιβολία! Ἀλλὰ δὲν εἶναι καμμιὰ ἐξουσιοδότησι!... Μ' αὐτὸ ἡ ἀδερφή μου σᾶς λέει, ὅτι δὲν ἔχει καμμιὰ διάθεσι ν' ἀνοίξῃ καμμιὰ δοσοληψία μαζί σας... Καὶ σᾶς παραπέμπει σὲ μᾶς... Αὐτὸ τὸ γράμμα τὸ κρατῶ...

—Μὲ συγχωρῆτε... μοῦ ἀνήκει!...

Καὶ ὁ νέος ἔκαμε ν' ἁπλώσῃ νὰ τὸ πάρῃ.

—Δὲ φαντάζομαι νὰ θέλετε νὰ βγῆτε μ' ἕνα χέρι λιγώτερο ἀπὸ δῶ μέσα!... Τὸ γράμμα τὸ κρατῶ... γιατὶ τὰ γράμματα τῆς ἀδερφῆς μου δὲν μποροῦν νὰ κυκλοφοροῦν στ' ἀνδρικὰ πορτοφόλια...

Τὸ δίπλωσε, τὤβαλε στὴν τσέπη του καὶ πρόσθεσε:

—Καὶ μαζὶ μὲ τὴν ἀπάντησι ποὺ πήρατε ἀπὸ τὸν ἀδερφό μου σᾶς δίνω, τούτη τὴ στιγμή, καὶ τὴν ἀπόκρισι τῆς ἀδερφῆς μου. Ἐκφράστηκε μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «Ἂν ἀποφάσιζα—μᾶς εἶπε—ν' αὐτοκτονήσω, θὰ διάλεγα καλλίτερο μέσο ἀπὸ ἕνα γάμο μὲ τὸν Κούρτη».

—Ἂν εἶναι πραγματικὰ αὐτὰ τὰ λόγια τῆς Βιβῆς, θὰ τὰ σεβαστῶ σὰν ἱερά, ὅσο κι' ἂν εἶναι πικρὰ γιὰ μένα. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω πὼς εἶναι λόγια δικά της... Ὅσο γιὰ τὸν τρόπο ποὺ μοῦ φερθήκατε, τούτη τὴ στιγμή, μέσα στὸ γραφεῖο σας, ταμπουρωμένος στὸ φρούριό σας, στὸ δημαρχεῖο σας, δὲ θὰ μείνῃ χωρὶς ἀπάντησι... Αὐτὸ νὰ τὸ ξέρετε!...

—Ὅ,τι σᾶς περνάει ἀπὸ τὸ χέρι μὴν τ' ἀφήσετε!... — φώναξε ὁ δήμαρχος, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ νέος ἔβγαινε, χτυπώντας τὴν πόρτα.

Ἔτσι τέλειωσαν καὶ μὲ τὸ γιατρό. Καὶ τώρα περίμεναν νὰ ἰδοῦν αὐτὸν τὸν ἔρωτα παγιδεμένον, ὅπως τὸν εἶχαν, κι' ἀποκλεισμένον νὰ μαραθῇ, σὰν τὸ λουλούδι τῆς γλάστρας, ποὺ τ' ἀφήνουν χωρὶς ἥλιο καὶ χωρὶς νερό...

Ὡς τὸ βράδυ δὲν εἶχαν ἐπιτρέψει στὴ Βιβὴ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν κάμαρά της. Τὸ βραδάκι μπῆκε ὁ δήμαρχος μὲ ὕφος θριαμβευτικό, κρατώντας τὸ γράμμα τῆς Βιβῆς καὶ ἀνεμίζοντάς το μπροστὰ στὸ πρόσωπό της.

—Νά ὁ ἄντρας, ποὺ βρῆκες ν' ἀγαπήσῃς!... Μᾶς παράδωσε τὸ ραβασάκι ποὺ τοὔστειλες γιὰ νὰ τοῦ δώσῃς θάρρος νὰ σὲ ζητήσῃ... Μᾶς τὸ παράδωσε, σὰν μετανοοῦσα Μαγδαληνή, γιὰ νὰ μᾶς ἀποδείξῃ ὅτι δὲ φταίει... καὶ νὰ τὰ ρίξῃ σὲ σένα...

—Εἶχε κάθε δικαίωμα νὰ σᾶς δείξῃ αὐτὸ τὸ γράμμα... γιὰ νὰ πεισθῆτε ὅτι δὲ λέει ψέμματα... καὶ ὅτι πραγματικὰ τοῦ εἶχα δώσει τὴ συγκατάθεσί μου νὰ μὲ ζητήσῃ...

—Ἔπρεπε νὰ ἰδῇς πῶς ταπεινώθηκε μπροστά μου... μὲ ποιὸν ἐλεεινὸ τρόπο γύρεψε συγγνώμην ποὺ τόλμησε νὰ ρίξῃ τὰ μάτια σου σὲ σένα... γιὰ νὰ τὸν συχαθῇς.

—Δὲν πιστεύω οὔτε μιὰ λέξι ἀπ' αὐτὰ ὅλα...

—Δὲν πιστεύεις στ' ἀδέρφια σου;

—Ὁ Θεὸς ξέρει—ἀποκρίθηκε μὲ μάτια βουρκωμένα—ἂν σᾶς πίστευα κι' ἂν σᾶς ἀγαποῦσα... Ὅμως ἐσεῖς οἱ ἴδιοι ἐρχόσαστε νὰ μοῦ κλονίσετε σήμερα τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ σᾶς ἔχω... Μὲ ὅσα κάνετε ἀπὸ τὸ μεσημέρι δείχνετε ὅτι δὲ μ' ἀγαπᾶτε καὶ δὲ μὲ νοιώθετε καθόλου... Γιατί δὲν ἀφήνετε νὰ ἑνώσω τὴ ζωή μου μ' αὐτὸ τὸ νέο, ποὺ μίλησε στὴν καρδιά μου; Τί βρίσκετε νὰ τοῦ κατηγορήσετε; Ὅτι δὲν εἶναι πρίγκηπας; Καὶ ὁ γενάρχης ὁ δικός μας, ὁ Στέργιος Καπλάνης τί ἦτανε; Παιδὶ ἑνὸς ὀρεινοῦ χωριάτη γιδοβοσκοῦ... Κάτι καλλίτερος εἶναι ὁ Στέλιος ὁ Κούρτης, ποὺ ὁ πατέρας του ἦτανε καντηλανάφτης τῆς Ἁγίας Τριάδος... γιατὶ αὐτὸς ξέρει καὶ πέντε γράμματα... Μὲ τὴν ἄρνησί σας νὰ μὲ δώσετε σ' αὐτὸν ποὺ θέλει ἡ καρδιά μου, ἀδικαιολόγητη γιὰ μένα, μοῦ δείχνετε πὼς δὲν μπορεῖτε νὰ κυβερνήσετε τὸ σπίτι μὲ γαλήνη καὶ δικαιοσύνη... παρὰ θέλετε μὲ τὴ βία καὶ γιὰ λόγους ποὺ δὲν ξέρω νὰ μοῦ στερήσετε τὴν εὐτυχία... Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφθανε αὐτὸ μ' ἔχετε κλεισμένη ἐδῶ ἀπὸ τὸ μεσημέρι, μιὰ κόρη ἐνήλικη καὶ ὑπεύθυνη, σὰν νὰ εἶμαι κανένα τρελλοκόριτσο ἀσυνείδητο καὶ φοβόσαστε μὴν κάμω κάτι, ποὺ θὰ ντροπιάσῃ τ' ὄνομά μας!...

Καί, πάνω σ' αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια, ἡ Βιβὴ ἄφησε τὰ δάκρυά της νὰ τρέξουν ἐλεύθερα. Ὁ δήμαρχος συγκινήθηκε, μαλάχτηκε κι' ἂν ἤτανε στὸ χέρι του, δὲ θὰ τὴν ἔδινε, βέβαια, στὸ γιατρό, ἀλλὰ θὰ χαλάρωνε τὴν αὐστηρὴ ἐπιτήρησι ποὺ εἶχε ἐπιβάλει ὁ Σταῦρος καὶ θὰ κύτταζε νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Ἀλλὰ στὸ Καπλανέϊκο ὑπῆρχε ἱεραρχία καὶ πειθαρχία. Ὅλα τὰ κουμαντάριζε ὁ μεγαλείτερος ἀδερφός, ὁ Σταῦρος· καὶ ὅλοι πειθαρχοῦσαν σ' αὐτὸν μὲ τρόπο σχεδὸν ἀπόλυτο...

Τὴ νύχτα, τὴν ὥρα τοῦ δείπνου, ὅταν κάθισαν στὴν τραπεζαρία νὰ φᾶνε, τῆς Βιβῆς τῆς στείλανε τὸ φαΐ στὴν κάμαρά της. Καὶ τὰ τρία ἀδέρφια συνέχισαν τὴ μεσημεριανὴ συζήτησι, πάνω στὸ ἐρώτημα ποὺ ἔβαλε ὁ μεγάλος: Νὰ φανερώσουν στὴ Βιβὴ τὴν τραγικὴ κατάστασι ποὺ βρίσκονταν γιὰ νὰ τὴν πείσουν νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἄρνησί τους, ἐλπίζοντας μέρες καλλίτερες, ἢ νὰ μείνουν σὲ ὅσα τῆς εἶχανε πῆ ὡς τὰ τώρα;

Ὁ Κώστας πῆρε τὸ λόγο:

—Τὸ νομίζω—εἶπε—πολὺ ἐπικίνδυνο.. Ἂς μείνουμε γιὰ τὴν ὥρα σ' ὅσα εἴπαμε.. Ἂν πᾶμε πάρα μέσα, μπορεῖ νὰ τῆς ξυπνήσουμε τὸν πόθο τῆς ἀνταρσίας...

—Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὅμως—μπῆκε στὴ μέση ὁ Γιάννης—ἔτσι, ὅπως ἔθεσε ὁ Σταῦρος τὸ ζήτημα, τῆς γυρεύουμε νὰ κάμῃ μιὰ μεγάλη θυσία, νὰ θυσιάσῃ τὸ αἴσθημά της γιὰ λόγους, ποὺ αὐτὴ τοὺς βρίσκει τιποτένιους... Καὶ ἀσφαλῶς ἡ Βιβὴ θὰ νοιώθῃ, ὅτι κάποιος ἄλλος λόγος θὰ ὑπάρχῃ, ἀλλὰ τῆς τὸν κρύβουμε... Κι' αὐτὸς εἶναι ὁ κόμπος... Κανέναν δὲ μποροῦμε νὰ ὑποχρεώσουμε νὰ θυσιασθῇ στὸ βωμὸ ἀγνώστων θεῶν...

—Ὥστε ἡ γνώμη σου εἶναι νὰ τῆς ποῦμε καθαρά, ὅτι αὐτὸς ὁ γάμος εἶναι ἡ καταστροφή μας καὶ νὰ τῆς ζητήσουμε νὰ σταθῇ ἀλληλέγγυη μαζί μας, ὡς ποὺ νὰ μπορέσουμε νὰ ξελασπώσουμε;...— εἶπε ὁ Σταῦρος, κυττάζοντας στὰ μάτια τὸ Γιάννη.

—Ἔτσι λέω...— ἔκαμε αὐτὸς —καὶ πιστεύω ἀκόμη ὅτι ὁ ἄγριος περιορισμὸς ποὺ τὴ βάλαμε δὲν εἶναι τὸ καλλίτερο μέσο γιὰ νὰ τὸν ξεχάσῃ. Πρέπει νὰ σκεφτοῦμε μὲ ποιὸ νέο θὰ μπορούσαμε νὰ τὴ ζυγώσουμε γιὰ νὰ τῆς ἑτοιμάσουμε ἄλλη προοπτική, νὰ τὴν ἀπασχολήσουμε καὶ νὰ κάμουμε καὶ τὸν Κούρτη ν' ἀπελπισθῇ... Ἐγὼ θὰ τὸν καλοῦσα σὲ διάφορα ταξιδάκια μὲ τὴν «Ἀλκυόνα» καὶ θἄπαιρνα καὶ τὴ Βιβή...

—Αὐτὰ ὅλα εἶναι πρόωρα—φώναξε ξαφνικὰ ὁ Σταῦρος.—Γιὰ νὰ βροῦμε ἄνθρωπο ἔτσι, ὅπως τὸν θέλουμε γιὰ τὴ Βιβή, πρέπει πρῶτα νὰ βεβαιωθοῦμε ὅτι ἔβγαλε ἀπὸ τὴν καρδιά της τὸ γυιὸ τοῦ καντηλανάφτη... Καὶ γι' αὐτὸ χρειάζεται νὰ ἐπιμείνουμε στ' αὐστηρὰ μέτρα ποὺ πήραμε... Καί... βλέποντας καὶ κάνοντας...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΧΑΣΕ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΛΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ

Ἡ δραματικὴ περίπτωσι ἑνὸς μικροῦ 4 χρόνων, τοῦ Μίκε Σίμπολε, συγκίνησε βαθειὰ ὄχι μόνο τοὺς κατοίκους τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Ὀρλάντο, ἀλλὰ καὶ τὴν κοινὴ γνώμη ὁλόκληρης τῆς Ἀμερικῆς. Πρὶν ἀπὸ 2 χρόνια, τὸ παιδάκι αὐτὸ παρουσίασε μιὰ νεοπλασία τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς καὶ χρειάστηκε νὰ ὑποβληθῇ σὲ ἐξόρυξι τοῦ δεξιοῦ ματιοῦ του, γιὰ νὰ ἀναχαιτισθῇ ἡ τρομερὴ πάθησις, ποὺ ἀπειλοῦσε τὴ ζωή του. Τώρα βρίσκεται σὲ ἀνάρρωσι, εἶναι τελείως τυφλὸ καί, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ πατέρα του, μαθαίνει ν' ἀναγνωρίζῃ μὲ τὴν ἀφὴ τὰ παιγνίδια ποὺ τοῦ στείλανε ἑκατοντάδες πρόσωπα. Ἀριστερά: ὁ Μίκε πρὶν ἀπὸ τὴν ἐγχείρησι. Δεξιά: ἔπειτα ἀπὸ αὐτήν.

Αἰσθηματικὸ ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΑΛΚΗ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ

35ον

—Γι' αὐτὰ ἔχουμε καιρό, παιδί μου... Τώρα πήγαινε ἀμέσως στὴ Μητρόπολι καὶ βάλε νὰ ποῦν ὅτι ὁ γαμπρὸς ἔχει χτυπηθῇ ἐλαφρὰ σὲ αὐτοκινητιστικὸ ἀτύχημα μέσα στὴν πόλι... καὶ βρίσκεται στὸ σταθμὸ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν... καὶ ὅτι ὁ γάμος ἀναβάλλεται γιὰ λίγες μέρες... Πρόσεξε τὴ Λέα.. προετοίμασέ την... Φρόντισε καὶ τὸ γέρο-Βαράτση... Τὸ πλῆγμα εἶναι πολὺ μεγάλο... Κίνδυνος εἶναι νὰ μείνῃ...

Ἔγινε σούσουρο ἀπερίγραπτο στὴ Μητρόπολι, ὅταν ἕνας ἱερέας ἔκαμε, ἀπὸ τὰ σκαλιὰ τῆς ὡραίας Πύλης, τὴ θλιβερὴ ἀνακοίνωσι. Ἡ Λέα λιποθύμησε. Κι' ὅσοι βρίσκονταν κοντά της (ἀκόμη καὶ ἡ Λίλιαν, κρύβοντας πολὺ ἄσχημα τὴ χαιρεκακία της!) τρέξανε νὰ τῆς δώσουνε βοήθεια. Ὁ γέρος, κατὰ τρόπο παράξενο, κρατήθηκε, κάνοντας ψεύτικο κουράγιο, γιὰ τὴν κόρη του:

—Ἀέρα!—ἔλεγε— ἀέρα... ἀνοιχτῆτε λίγο... μὴ πέφτετε ἀπάνω της...θὰ συνέλθῃ.

Τὴν ἅρπαξαν, τὴ σήκωσαν γρήγορα, τὴν ἔβαλαν στὸ αὐτοκίνητό της, ὁ πατέρας της καὶ ἡ Καίτη μαζί, τὴν πῆγαν στὸ γειτονικὸ φαρμακεῖο, τὴ συνέφεραν.

—Στὸ σταθμὸ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν!... —εἶπε μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια, καὶ ξέσπασε σὲ κλάμα...

Ἡ Καίτη κόμπιασε, θέλησε νὰ τὴ ἐμποδίσῃ... ἀλλὰ πῶς;... Σκέφτηκε ἀστραπιαῖα κάποιο τέχνασμα καὶ εἶπε:

—Νὰ πᾶμε!...

Ἀλλὰ μόλις φτάσανε μὲ τ' αὐτοκίνητο στὸ Σταθμό, πήδησε γοργὰ ἡ Καίτη κάτω, λέγοντας στὸ γέρο καὶ στὴ Λέα:

—Σταθῆτε νὰ ρωτήσω μιὰ στιγμὴ γιατὶ μπορεῖ νὰ τὸν πῆραν ἀπὸ δῶ... νὰ μὴν κατεβαίνετε ἄδικα!...

Μπῆκε μέσα καὶ βγῆκε σ' ἕνα λεπτό, λέγοντας:

—Τὸν πῆγαν στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό...

—Στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό;...—ἔκαμε ἡ Λέα τρομαγμένη. Μὰ τότε θὰ εἶναι χτυπημένος ἄσχημα.

Καὶ ξέσπασε σ' ἀναφυλλητά. Ὁ γέρο-Βαράτσης, μὲ δάκρυα στὰ μάτια κι' αὐτός τῆς χάϊδευε τὰ μαλλιά.

—Ὑπομονή, κορούλα μου... Δὲ θἄχῃ τίποτα σοβαρό...

Ἡ Καίτη ὅμως θέλησε νὰ τὴν ἑτοιμάσῃ.

—Μπορεῖ νἄχῃ κτυπήσει λίγο βαρύτερα ἀπ' ὅ,τι μᾶς εἴπανε στὴν ἀρχή...

—Νὰ πᾶμε ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο!— φώναξε ἡ Λέα.

Ἀλλὰ τὴν ὥρα ποὔβαζε μπροστὰ ὁ σωφὲρ ἔφτασε μὲ τ' αὐτοκίνητό του ὁ Πέτρος: Ἀφοῦ εἶχε παραδώσει τὴν ὑπόθεσι καὶ τὸ νεκρὸ στὴν ἀστυνομία κι' ἐσφράγισε τὸ σπίτι, φέροντας τὸ νεκρὸ στὸ γραφεῖο, ἔτρεξε στὴ Μητρόπολι νὰ προλάβῃ τὴ Λέα, τὴν Καίτη καὶ τὸ γέρο-Βαράτση. Ἐκεῖ ἔμαθε τὴ λιποθυμία τῆς Λέας, πέρασε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο, τοῦ εἶπαν ὅτι πᾶνε στὸ Σταθμὸ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν κι' ἔτρεξε νὰ τοὺς ἀνταμώσῃ.

—Τὸν πῆραν ἀπὸ δῶ—τὸν πληροφόρησε ὁ γέρο-Βαράτσης — τὸν ἔχουν στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό... Ἐκεῖ πᾶμε τώρα!

—Ὄχι—ἔκαμε ὁ Πέτρος—ἀκολουθῆστε με. Εἶναι ἀνάγκη νὰ περάσουμε πρῶτα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο σας... Θὰ σᾶς ἐξηγήσω...

Ὅταν ἀνέβηκαν στὸ διαμέρισμα τοῦ γέρο-Βαράτση κι' ἐκάθισαν μὲ στηλωμένα τὰ μάτια, τ' αὐτιὰ κι' ὅλη τὴν προσοχή τους στὸν Πέτρο, τοὺς εἶπε μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια:

—Τὸν Παῦλο θὰ τὸν δῆτε σὲ λίγο στὸ γραφεῖο του... ἂν καὶ ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι δὲν πρέπει... Τουλάχιστον ἡ Λέα...

—Γιατί ἐγώ;—φώναξε ἡ Λέα, ποὺ τῆς δίνανε τώρα ὑπερδραματικὴ ἐμφάνισι τὸ νυφικὸ καὶ τὰ στολίδια.

—Γιατί παιδί μου—εἶπε θλιμμένα ὁ Πέτρος—τί θὰ ἰδῆτε πιά; Αὐτὸς ἔφυγε...δὲν ὑπάρχει στὴ ζωή..

—Τὸν σκότωσαν! Τὸν σκότωσαν! ξεφώνησε ἡ Λέα.

Καὶ ξέσπασε σὲ καινούργια κλάμματα. Ὁ γέρο-Βαράτσης ἔκλαιγε κι' αὐτὸς τώρα σὰν μικρὸ παιδί:

—Ἄμοιρη κορούλα μου! Τί σκληρὰ σὲ κυνηγάει ἡ μοῖρα σου!

—Δὲν τὸν σκότωσαν...—ἐξήγησε ὁ Πέτρος...—μόνος του ἔκανε τὸ κακό... Τί θὰ ἰδῆτε ἀπ' αὐτὸν ἂν πᾶτε στὸ σπίτι του; Σ' ἕναν καναπὲ τὸν ἔχουν... ξαπλωμένο μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κούτελο... Μόνος του τὴν ἐφύτεψε... Τὸν βρῆκα στὸ κρεββάτι μὲ τὸ ἀκουστικὸ στὸ χέρι... Σὲ κάποιον τηλεφωνοῦσε πρὶν κι' ἔπειτα πυροβόλησε.

—Σ' ἐμένα τηλεφωνοῦσε... φώναξε ἀνάμεσα σ' ἀναφυλλητὰ ἡ Λέα — γιατὶ τὸν εἶχα πάρει στὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ τοῦ πῶ πὼς ἤμουν ἕτοιμη καὶ νὰ πάῃ στὴ Μητρόπολι... Καὶ μοῦ ἀπάντησε, ὅτι ἔφευγε ἐκείνη τὴ στιγμή...

—Ἀντὶ νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Μητρόπολι, ἔφυγε γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο — ἔκαμε ὁ Πέτρος, πένθιμα.

—Μὰ γιατί; Γιατί; Γιατί; ξεφώνιζε τώρα ἡ Λέα σ' ἕνα τόνο θρήνου τραγωδίας.

Καὶ στὶς φωνές της ἑνώθηκαν σὰν ἀντίλαλοι, ἀπὸ τὴ βαθειὰ σπηλιὰ τοῦ πόνου, οἱ θρῆνοι τῆς Καίτης, σπαραχτικοὶ κι' αὐτοί:

—Μὰ γιατί; Γιατί; Γιατί;

—Τὸ γιατί — εἶπε ἀργά, πετώντας μιὰ-μιὰ τὶς λέξεις ὁ Πέτρος — τὸ ἔχει ἀφήσει σ' ἕνα γράμμα του σὲ μένα. Θὰ σᾶς τὸ διαβάσω ὅταν ἠρεμήσετε.

Ἔπειτα ὁ Πέτρος, ζυγώνοντας τὴν Καίτη τῆς εἶπε χαμηλά:

—Ἂν θέλετε νὰ πᾶμε νὰ τὸν δοῦμε πρέπει ν' ἀλλάξετε φορέματα. Ἡ Λέα, τουλάχιστον, δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ ἐκεῖ μὲ τὸ νυφικὸ καὶ τὸ διάδημα...

Τὴ σήκωσαν σὰν ράκος ἀπὸ τὸ κάθισμά της καὶ τὴν πῆγαν στὴν κάμαρά της. Ἡ Καίτη τὴν βοήθησε νὰ φορέσῃ ἕνα καθημερινὸ φουστάνι μὲ σκοτωμένο χρῶμα καὶ πῆγαν νὰ κατέβουν, ὅταν ὁ Πέτρος ἐμπόδισε τὸ γέρο-Βαράτση, ποὺ ἑτοιμαζότανε ν' ἀκολουθήσῃ:

—Ἄ, ὄχι ἐσεῖς — τοῦ εἶπε — σκεφθῆτε ὅτι εἴσαστε χρήσιμος ἀκόμα... Ἡ Λέα δὲν ἔχει πιὰ ἄλλον ἀπὸ σᾶς ἀπὸ δῶ καὶ πέρα. Μείνετε δῶ... σκεφθῆτε τὴν ἡλικία σας...

Ὁ γέρος ἔβαλε τὸ πρόσωπο μέσ' τὶς παλάμες του κι' ἀπόμεινε σιγοκλαίγοντας. Ὁ Πέτρος ἀνέβασε τὶς γυναῖκες στὸ αὐτοκίνητο καὶ τὶς πῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ Παύλου. Ἕνας ἀστυνομικὸς φρουροῦσε τὸ νεκρό. Δὲν τὸν εἴχανε πιὰ στὸ ντιβάνι. Ὁ ἐργολάβος, ποὺ ὁ Πέτρος τοῦ εἶχε ἀναθέσει τὴν κηδεία τοῦ Παύλου εἶχε φροντίσει νὰ τοποθετηθῇ σὲ δρύινο φέρετρο καὶ νὰ στολιστῇ μὲ λουλούδια. Τὸ σκέπασμα τῆς κάσσας, ὄρθιο, ἀκουμπισμένο στὸν τοῖχο, περίμενε τὸν ἐργάτη ποὺ θὰ τὸ κάρφωνε. Δυὸ μεγάλες λαμπάδες δεμένες μὲ μαύρους φιόγκους ἀπὸ βαρύτιμες κορδέλλες, σὲ μπρούντζινα μανουάλια, καίγανε στὸ κεφάλι καὶ στὰ πόδια. Τὸν εἴχανε πλύνει, τοῦ εἴχανε σφαλίσει τὰ μάτια καὶ σὰν νὰ εἶχαν ἀλλάξει τὴν ἔκφρασι τῆς φρίκης ποὺ ἦτανε χυμένη πρὶν στὴ μορφή του.

Οἱ δυὸ γυναῖκες πέσανε πάνω στὸ φέρετρο σπαραγμένες ἀπὸ λυγμούς. Ἡ Καίτη ἔκλαιγε τὸν ἄνδρα ποὺ μιὰ φορὰ εἶχε ἀγαπήσει καὶ ποὺ ἔννοιωθε πὼς εἶχε δώσει τὴ ζωή του ἀπὸ ἀβάσταχτο μετάνοιωμα γιὰ τὰ ὅσα τῆς εἶχε κάνει καὶ γιὰ τὸν τρόπο ποὺ τὴν εἶχε χάσει. Καὶ ἡ Λέα θρηνοῦσε γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ πιὸ γλυκοῦ ὀνείρου ποὺ εἶχε ζήσει, τόσο φευγαλέο, πλάϊ σ' αὐτὸ τὸ νέο, ποὺ τὸν λάτρευε καὶ πρόσμενε νὰ τὸν ἔχῃ τρυφερὸ σύντροφο σ' ὅλη της τὴ ζωή. Ξαφνικά, σταματώντας τὸ κλάμα, σήκωσε τὸ κεφάλι, κύτταξε τὴ μορφὴ τοῦ νεκροῦ σιωπηλὴ μερικὲς στιγμὲς καὶ σὰν νὰ ἦτανε ζωντανὸς τὸν ρωτοῦσε μ' ἀλλαγμένη ἀπὸ τὸν πόνο φωνή:

—Γιατί μοῦ τὄκανες αὐτό, ἀγάπη μου; Γιατί;...

Ὁ Πέτρος μπῆκε στὴ μέση, τὶς τράβηξε παράμερα καὶ κατάφερε νὰ τὶς ἡσυχάσῃ λίγο, βγάζοντας τὸ γράμμα τοῦ Παύλου ἀπὸ τὴν τσέπη του:

—Καθῖστε τώρα — τοὺς εἶπε σιγά, μὲ βουρκωμένα μάτια καὶ σπασμένη φωνὴ — νὰ σᾶς διαβάσω τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἄφησε...

Πῆρε θέσι πίσω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Παύλου κι' ἔβαλε τὶς γυναῖκες νὰ καθίσουν ἀντίκρυ του:

«Ἀγαπητέ μου Πέτρο, φίλε κι' εὐεργέτη μου — ἄρχισε νὰ διαβάζῃ καὶ τὸ χαρτὶ πηγαινοερχότανε στὰ χέρια του ἀπὸ τὴν τρεμούλα.

»Νά με τώρα γαμπρὸς σήμερα, ὅπως ὀνειρεύτηκες... θὰ μὲ στεφανώσῃς ὅμως μὲ τὴ γῆ, ποὺ προτίμησα νὰ πάρω καὶ νὰ τῆς μείνω πιστός, ὡς ποὺ νὰ λυώσω αὐτὸ τὸ κουφάρι, ποὺ, τὸν τελευταῖο καιρό, κουβαλοῦσα καὶ τὤσερνα κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, χωρὶς κι' ἐγὼ νὰ ξέρω πιὰ γιατί.

»Ὅλα, ὅσα ἔχω κάμει, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὔνοιωσα, ὅτι στὴν καρδιὰ τῆς Καίτης εἶχε σβύσει καὶ ἡ ἐλάχιστη σπίθα ἀγάπης γιὰ μένα· ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ κατάλαβα ὅτι σὲ εἶχε ἀγαπήσει ἀληθινὰ — ὅλα ὅσα ἔχω κάμει ἀπὸ τότε ὡς τὰ σήμερα, λέω, ἦταν ἀνώτερα ἀπὸ τὴ δύναμί μου.

»Ἔκρυφα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου τὸν ἀπέραντο πόνο ποὺ μοὔδινε ἡ ἐπίγνωσι ὅτι ἐγὼ ἤμουνα ὁ μόνος αἴτιος τοῦ χαμοῦ τῆς ἀγάπης της, ὁ ἐλεεινὸς δράστης τῆς δυστυχίας μου. Καὶ προσπάθησα νὰ δεχτῶ ἡρωϊκὰ τὴ μεταβολή, νὰ παρηγορηθῶ μὲ τὴν ἰδέα, ὅτι, ἐπὶ τέλους, τὴν εὐτυχία ποὺ ἔχασα ἐγὼ τὴν ἐκέρδιζες ἐσύ, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τὴν ἀξίζει πραγματικὰ καὶ ποὺ μοῦ ἔχει δείξει ἀγάπη καὶ στοργὴ ὅσο κανένας στὸν κόσμο.

»Αὐτὴ ἡ παρηγοριὰ μ' ἔκανε νὰ ὑποφέρω καρτερικὰ τὸ μαρτύριο τῆς μεταμέλειας καὶ τῶν τύψεων. Ὅταν ὅμως εἶδα πραγματοποιημένη ὁριστικὰ τὴ δυστυχία μου, ὅταν τὴ φίλησα στὴ Μητρόπολι νύφη, στὸ μπράτσο σου, ὅλο τὸ δράμα μου ξαναφούντωσε, βίαιο, ἄγριο, ἀδυσώπητο. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφθανε αὐτό, τὸ βουβὸ δράμα ξέσπαζε μέσα μου, τὴν ὥρα, ποὺ κοντά μου ἔσερνα τὴ χρυσὴ αὐτὴ κοπέλα, ποὺ ὁ οὐρανὸς μοὔστελνε, τὴ Λέα, τὴ γλυκειὰ καὶ ἀνώτερη αὐτὴ ὕπαρξι... Μὲ ποιὸ δικαίωμα θὰ καταδίκαζα στὸ ρόλο τῆς ψυχικῆς νοσοκόμας αὐτὸ τὸ θαυμάσιο πλάσμα, ποὺ τόσο εἶχε ἀτυχήσει στὴ ζωή του; Μὲ ποιὸ δικαίωμα θὰ πρόσθετα ἐγὼ νέα κεφάλαια λύπης στὸ χιλιοπικραμένο βιβλίο τοῦ βίου της;

»Ὅταν ἔφευγα ἀπὸ κοντά της, τὶς τελευταῖες αὐτὲς νύχτες ποὺ βγαίναμε τακτικὰ μαζί, μὲ πολιορκοῦσαν ἐφιάλτες. Ἀναθεωροῦσα ὅλη τὴν περασμένη ζωή μου... Μὲ τί κουφότητα τὴ σπατάλησα! Μὲ τόση ἀσυνειδησία θυσίασα ὅλες τὶς ἀληθινὲς ἀξίες τῆς ζωῆς, τὴ γαλήνη, τὴν ἀγάπη, τὴν ἀρετή, τὴν πίστι, στὴν ψεύτικη λάμψι καὶ τὴ χίμαιρα τῶν κατακτήσεων! Μόνος μου, μὲ τὰ νύχια μου, ἔσκαψα τὸ λάκκο ποὺ κατεβαίνω σήμερα. Θέλησα νὰ φύγω ἀπὸ τὸν κόσμο ξεπλένοντας μὲ μιὰ πράξι τίμια τὸ παρελθόν μου: Ἀποφάσισα νὰ δώσω μιὰ μεγάλη λύπη στὴ Λέα, ποὺ θὰ τῆς περάσῃ μὲ τὸν καιρό, γιὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξω ἀπὸ τὶς καθημερινὲς λύπες ποὺ θὰ εἶχε στὴ ζωή της μὲ μένα, ἕναν ἄνθρωπο τελειωμένο, ποὺ δὲν θὰ εἶχε νὰ τῆς δώσῃ τίποτα πιά. Προσπάθησε νὰ τὴν κάνῃς νὰ τὸ καταλάβῃ καὶ νὰ μὲ συγχωρήσῃ. Καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ κυττάξῃς ἰδιαίτερα τὸ γέρο πατέρα της, αὐτὸ τὸν ἅγιο ἄνθρωπο ποὺ εἶναι ἕνα κομμάτι τοῦ Θεοῦ...»

Τὸ διάβασμα τέλειωσε μ' ἕνα σιγανὸ θρῆνο — αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ τῶν τριῶν...

★

Ἕνα πλοῖο ἔφευγε, τὴν ἐρχόμενη βδομάδα γιὰ τὸ Μπρίντεζι. Ἀπὸ τὴ γέφυρα, ἕνα ζευγάρι νιόπαντρο, ἀτένιζε τὴν Ἀθήνα, ποὺ χανότανε στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα... Γιὰ τὴν Καίτη ὅλη αὐτὴ ἡ στεριὰ ἦταν ἕνα μνῆμα ποὺ ἄφηνε πίσω της· γιὰ τὸν Πέτρο τὸ ὁριστικὸ τέλος τῆς ἱστορίας τοῦ παρελθόντος μιᾶς γυναίκας, ποὺ στὸ ἑξῆς τοῦ ἀνῆκε ψυχὴ καὶ σῶμα...

ΤΕΛΟΣ

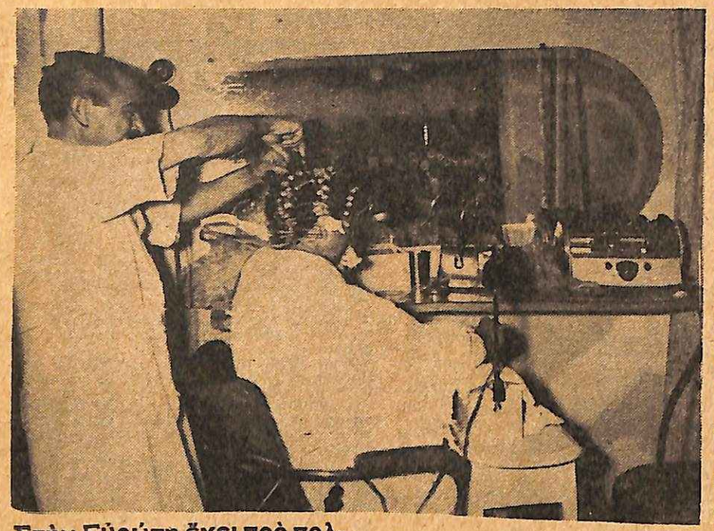

Στὴν Εὐρώπη ἔχει πρὸ πολλοῦ καιροῦ καταργηθῆ!...

Καταδικάζεται Η ΨΥΧΡΑ

Η «περμανάντ» εἶναι μιὰ ἐπανάστασις, ποὺ ἔγινε πρὸ τριακονταετίας, περίπου, καὶ ποὺ ἀνεστάτωσε τὴν κομμωτικὴ τέχνη. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς «περμανάντ», γιὰ νὰ κατσαρώσουν τὰ ἴδια μαλλιά, οἱ γυναῖκες, κατέφευγαν στὸ «σίδερο».

Ἀλλὰ τὸ «σίδερο», δηλ. τὸ καφτὸ ψαλλίδι, ποὺ μ' αὐτὸ τσάκιζαν τὰ μαλλιὰ οἱ κομμωταὶ γιὰ νὰ γίνουν «κυματοειδῆ», ἐκτὸς ποὺ ἀποτσιώνε τὰ μαλλιά, ἔκανε μιὰ κόμμωσι ποὺ κρατοῦσε ἐλάχιστα.

Μιὰ γυναῖκα, ποὺ θὰ κατσάρωνε τὰ μαλλιά της μὲ «σίδερο» ἔστω καὶ μιὰ φορὰ στὶς 15 μέρες, ἔπρεπε τὶς ἑπόμενες 14 νὰ εἶναι ἀχτένιστη! Κι' αὐτὸ γιατὶ τὸ καφτὸ ψαλλίδι, ἐκτὸς ποὺ συχνὰ τσουρούλιζε τὰ μαλλιά, τὰ στέγνωνε πάντοτε καὶ ἔκανε τὴν τρίχα σκληρή, ξερὴ καὶ ἄγρια. Ὅσο γιὰ τὴν διάρκεια, αὐτὸ ἦταν τὸ μεγάλο βάσανο. Ὑπῆρχαν μαλλιά, ποὺ δὲν κρατοῦσαν, τὸ κατσάρωμα, οὔτε μιὰ βραδυά!...

Μὲ τὴν «περμανάντ», δηλ. τὸ κατσάρωμα διαρκείας 4—6 μηνῶν, γλύτωσαν οἱ γυναῖκες ἀπὸ τὸ βάσανο τῆς ἀχτενισιᾶς.

Σήμερα δὲ ἔχει τόσο διαδοθῆ ἡ περμανάντ, ὥστε ὅσο καὶ νὰ ψάξετε, γυναῖκα μὲ ἴσια μαλλιά, δὲν θὰ βρῆτε πουθενά.

★

Ἡ ἰδέα τῆς «περμανάντ» ρίχτηκε ἀπὸ τοὺς περρουκέρηδες, ποὺ τόσο ἦταν ἄλλοτε τῆς μόδας. Οἱ εἰδικοὶ αὐτοὶ τεχνῖτες, διαπίστωσαν πρῶτοι τὴν δύναμι τοῦ ἀτμοῦ, γιὰ τὴν ἀλλοίωσι τῆς φύσεως τῆς τρίχας.

Πρόσεξαν δηλαδή, πῶς τὰ μαλλιά, ποὺ τὰ ἔβραζαν, γιὰ νὰ κάνουν μ' αὐτὰ τὶς περίφημες περροῦκες τῆς παληᾶς ἐποχῆς, ἀποκτοῦσαν ἐλαστικότητα π ωτοφανῆ καὶ διατηροῦσαν ὁποιοδήποτε σχῆμα κι' ἂν τοὺς ἔδινε ὁ κομμωτής.

Ἀπὸ τὴν παρατήρησι αὐτή, λοιπόν, ξεκίνησαν, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦταν δυνατόν, φυσικά, νὰ πλένουν τὰ κεφάλια τῶν .. γυναικῶν καὶ νὰ τὰ... βράζουν, γιὰ νὰ κάνουν νὰ μαλακώσουν τὰ μαλλιά τους, ἐπινόησαν τὰ «μπιγκουντί» τῆς «περμανάντ».

Τὰ «μπιγκουντί» μποροῦμε νὰ τὰ παρομοιάσουμε μὲ μικρὰ κατσαρολάκια, μέσα στὰ ὁποῖα ἀπομονώνεται καὶ βράζει μιὰ τούφα μαλλιῶν.

Πῶς βράζουν;

Μὲ τὴν βοήθεια ὡρισμένων φαρμάκων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀκίνδυνα γιὰ τὸν ὀργανισμό, καὶ μὲ φωτιά, ἀπὸ χαμηλὴς τάσεως ἠλεκτρισμό.

Ἐπειδὴ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς μεθόδου αὐτῆς, δὲν εἶναι καθόλου ἁπλῆ, ἐπιβάλλεται νὰ πηγαίνουν πάντοτε οἱ γυναῖκες σ' ἕναν ἔμπειρο κομμωτή, προκειμένου νὰ κάνουνε «περμανάντ». Ἀλλιῶς καλύτερα εἶναι νὰ λείπη!... Γιατὶ ἄν, τὰ φάρμακα δὲν εἶναι ἐκεῖνα ποὺ πρέπει, ἄν, τὸ μηχάνημα δὲν εἶναι καλό, ἄν, ὁ τεχνίτης δὲν ἔχει πεῖρα... οἱ κίνδυνοι ποὺ ἀπειλοῦν τὶς γυναῖκες εἶναι ἄπειροι καὶ πολὺ σοβαροί.

Ξέρετε τί μᾶς ἀπάντησε ἕνας διαπρεπὴς καθηγητὴς τῆς δερματολογίας, τὸν ὁποῖον ρωτήσαμε σχετικά;

—Τὰ χρησιμοποιούμενα φάρμακα, εἶναι τόσο τοξικά, ὥστε, κατὰ τὴν γνώμη μου, κάθε κομμωτήριο θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχη ἐπὶ κεφαλῆς ἕνα δερματολόγο, ὡς ὑπεύθυνο!...

Ἀλλὰ ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, κάνει ἐνέσεις, πλὴν τῶν ἰατρῶν, χωρὶς οὔτε κἂν νὰ ὑποψιάζεται τὶς βασύτατες εὐθύνες ποὺ φέρει, ἀπὸ τὴν κακὴ ἐκτέλεσι μιᾶς ἐνέσεως, ἔτσι καὶ τὰ τοξικὰ φάρμακα τῆς «περμανάντ» καὶ ἰδιαιτέρως τῆς «ψυχρᾶς περμανάντ» βρίσκονται στὴν διάθεσι οἱουδήποτε καὶ μπορεῖ, ἀνεξέλεγκτα, νὰ τὰ χρησιμοποιήση!...

★

Τί εἶναι ὅμως αὐτὴ ἡ «ψυχρὰ περμανάντ» γιὰ τὴν ὁποίαν ὁ καθηγητὴς τῆς δερματολογίας ἐπιμένει ἰδιαιτέρως;

Εἶναι ἡ «περμανάντ» ποὺ κατσαρώνει τὰ μαλλιὰ δίχως μηχάνημα καὶ μόνον μὲ φάρμακο.

Ἀλλὰ τὸ ὑγρὸ αὐτὸ εἶναι τόσο τοξικό, ὥστε ἐπροκάλεσε μιὰ ἀπαγορευτικὴ ἀπόφασι τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου.

Τὸ σύστημα τῆς «ψυχρᾶς περμανάντ» ἐφαρμόζεται μόλις ἀπὸ τοῦ 1948. "Ενα χρόνο ἀργότερα μὲ τὴν ὑπ' ἀρ. 5358)3319)49 ἀπόφασι, κοινοποιήθηκε μιὰ ἐγκύκλιος τοῦ ὑπουργείου Ὑγιεινῆς, πρὸς ὅλα τὰ κομμωτήρια, ποὺ ἀπαγορεύει «τὰ ἰδιοσκευάσματα διὰ τὴν ψυχρὰν περμανάντ» ὅπως γράφει.

Τὸ χειρότερο εἶναι πὼς οἱ κίνδυνοι ἀπὸ τὸ δραστικὸ ὑγρό, ποὺ ἔχει ὡς βάσιν τὸ «θειογλυκολάτ», δὲν εἶναι μόνο γιὰ τὴν γυναῖκα ποὺ κάνει τὴν «περμανάντ», ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν κομμώτρια καὶ τὴν βοηθὸ ποὺ χρησιμοποιοῦν τὸ φάρμακο.

"Οπως μάλιστα ἀποδεικνύεται, ἡ «ψυχρὰ περμανάντ» εἶναι πραγματικὸς κίνδυνος - θάνατος, γιὰ τὴν ὑγεία. Δεκάδες νεαρῶν κομμωτριῶν καὶ βοηθῶν, ἤρθαν στὰ γραφεῖα μας, καὶ παραπονέθηκαν, γιὰ βασύτατες βλάβες, ποὺ ἔχουν πάθει, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ φαρμάκου τῆς «ψυχρᾶς περμανάντ».

"Οπως εἴδαμε, τὰ νύχια τῶν περισσοτέρων εἶναι κατεστραμμένα ἀπ' αὐτό.

"Αλλες ὑποφέρουν, ἀπὸ συνεχεῖς ἰλίγγους, ἡπατικὲς κρίσεις, πρηξίματα, ἐνῶ ἄλλες παθαίνουν στοματίτιδες καὶ ἀλλεργίες.

Ὁ πρόεδρος τῶν Κομμωτῶν - Καταστηματαρχῶν καὶ Μυροπωλῶν Ἀθηνῶν κ. Γεώργ. Καραγιάννης, τὸν ὁποῖον ἐπισκεφτήκαμε, μᾶς εἶπε σχετικά.

— Τὰ κορίτσια ποὺ ἤρθαν καὶ σᾶς παραπονέθηκαν ἔχουν δίκηο! Ἡ τοξικότης τῶν φαρμάκων, τῆς «ψυχρᾶς περμανάντ» προκαλεῖ σοβαρὲς βλάβες στὴν ὑγεία τῶν ἀνθρώπων, ποὺ τὰ χρησιμοποιοῦν. Ἀρκεῖ μόνον νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ συνάδελφοι, ποὺ ἀναγκάστηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ἐπάγγελμα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀφορμή. Προχείρως σᾶς ἀναφέρω μερικὲς περιπτώσεις: Ὁ Π. ποὺ διατηρεῖ κομμωτήριο στὸ Κολωνάκι καὶ τοῦ ὁποίου ἀνοίγουν τὰ χέρια καὶ τρέχουν ὑγρὸ στὴ μυρωδιὰ μόνο τοῦ φαρμάκου. "Ετσι οὔτε νὰ μπῆ στὸ μαγαζί του δὲν μπορεῖ. Ἐπίσης ὁ Κρ. ἔπαθε καθολικὸ ἔκζεμα ἀπὸ τὶς ἀποσοφήσεις καὶ ἄλλαξε ἐπάγγελμα.

Ἡ μαθητευομένη αὐτὴ κομμώτρια περιποιεῖται τὰ μαλλιὰ τῆς πελάτισσας μὲ ἀλλεπάλληλα λουσίματα, πρὶν καὶ μετὰ τὴν περμανάντ.

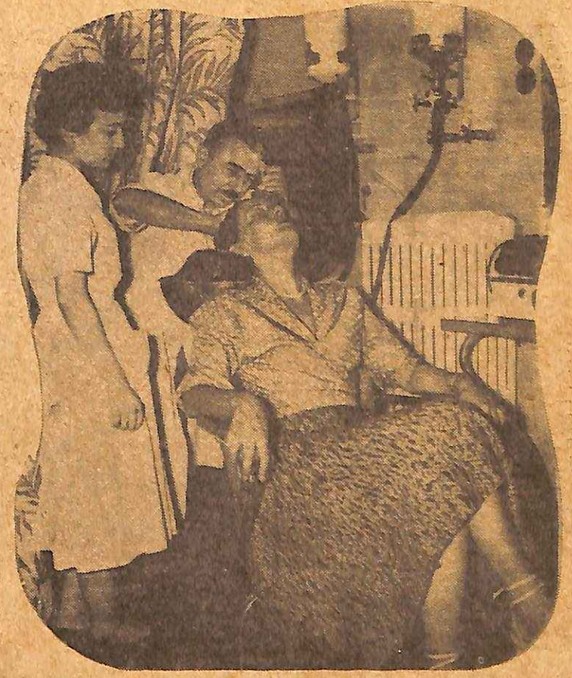

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ὡς κίνδυνος - θάνατος!..

Ἡ μικρούλα, βοηθὸς γνωστοῦ κομμωτηρίου, μαθαίνει ἀπὸ τὸν προϊστάμενό της, τὸν τρόπο τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν καυστικῶν ὑγρῶν τῆς «ψυχρᾶς περμανάντ».

Ἀλλὰ τὰ φτωχὰ αὐτὰ κοριτσόπουλα, ποὺ πηγαίνουν σὲ κομμωτήρια νὰ ἐργασθοῦν, γιὰ νὰ μάθουν μιὰ τέχνη καὶ νὰ κερδίσουν τίμια τὸ ψωμί τους, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ προστατευθοῦν.

"Οπως ἔχουμε διαπιστώσει, σὲ ὅλα τὰ κομμωτήρια ποὺ κάνουν «ψυχρὰ περμανάντ» αὐτὲς οἱ «μικρὲς» εἶναι συνήθως ἐκεῖνες ποὺ χρησιμοποιοῦν τὰ διάφορα φάρμακα.

Εἶναι δὲ τόσες οἱ διάφορες ζημίες ποὺ παθαίνουν ἀπὸ τὶς ἀπορροφήσεις καὶ τὶς ἀναθυμιάσεις τῶν φαρμάκων, ὥστε συνηθέστατα, ἀναγκάζονται νὰ ἀποσυρθοῦν ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα, πρωτοῦ καλὰ - καλὰ μάθουν τὴ δουλειά. Διαπρεπὴς καθηγητὴς τῆς φαρμακολογίας, τὸν ὁποῖον ρωτήσαμε σχετικά, μᾶς ἀπάντησε:

— Ἀκόμη καὶ ὅταν βρίσκονται μέσα στὸ μπουκάλι, τὰ φάρμακα αὐτὰ εἶναι ἐπικίνδυνα! Ὅταν δὲ βγοῦν ἀπὸ τὸ μπουκάλι καὶ χρησιμοποιηθοῦν, εἶναι κίνδυνος - θάνατος, γιὰ τὴν ὑγεία!...

Αὐτὴ ἡ τόσο κατηγορηματικὴ ἀπάντησι εἶναι νομίζουμε ἀρκετὴ καὶ βάζει τὰ πράγματα στὴ θέσι τους.

ΒΕΤΑ ΜΥ

»Ὁ Κ. ἔχει μαγαζὶ στὴν ὁδὸ Πατησίων. Τὸ ἐργάζονται ἄλλοι!

»Ἐπίσης ὑπάρχουν ἄπειρες περιπτώσεις ἀλλεργίας καὶ ἰλίγγων- ἀπὸ τὶς ἀναθυμιάσεις τοῦ φαρμάκου.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, στὴν Εὐρώπη ἔχει πρὸ πολλοῦ καταργηθῆ ἡ «ψυχρὰ περμανάντ» ὡς ἐπιβλαβὴς στὴν ὑγεία.

»Σὲ μᾶς ἐδῶ, ἀντιθέτως χρησιμοποιεῖται σὲ εὐρύτατη κλίμακα καὶ μάλιστα τείνει νὰ καταργήση τελείως τὰ μηχανήματα τῆς περμανάντ, ποὺ εἶναι σὲ χρῆσι ἀπὸ τριακονταετίας...

— Μπορεῖτε νὰ μᾶς ἐξηγήσετε τὸ λόγο, ποὺ ἐμεῖς ἐδῶ, σώνει καὶ καλά, ἐπιμένουμε στὴν «ψυχρὰ περμανάντ»;

— Ὁ κυριώτερος λόγος εἶναι ἡ ἄγνοια τῶν κινδύνων ποὺ περικλείει, ἀπαντᾶ ὁ κ. Καραγιάννης.

Ὁ πρόεδρος τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἑνώσεως Κομμωτῶν κ. Πέτρος Μπασακαρόπουλος, τοῦ ὁποίου ζητήσαμε τὴ γνώμη, μᾶς εἶπε:

— Ἡ «ψυχρὰ περμανάντ», εἶναι ἁπλούστερη καὶ πολὺ οἰκονομική. Γιὰ νὰ πάρετε μιὰ ἰδέα, θὰ σᾶς πῶ τὸ ἑξῆς: Στὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ θὰ κάνη ἕνας κομμωτὴς 3—4 περμανάντ, μὲ μηχάνημα, μπορεῖ νὰ κάνη 20 «ψυχρὲς περμανάντ»!... Τὸ μηχάνημα θέλει προσοχὴ καὶ συνεχῆ ἐπίβλεψι. Στὴν «ψυχρὰ περμανάντ», βρέχει τὰ μαλλιὰ μὲ τὸ εἰδικὸ ὑγρό, τὰ τυλίγει στὰ «μπιγκουντί» καὶ... τ' ἀφήνει!...

Αὐτὴ ὡστόσο ἡ εὐκολία καὶ ἡ ἁπλούστευσις τῆς «ψυχρᾶς περμανάντ» ἔχει δημιουργήσει τελευταῖα πολλὲς παθήσεις...

"Οπως πληροφορούμεθα, ἔχει γίνει τῆς μόδας καὶ στὶς διάφορες πολυκατοικίες ὑπάρχει ἀπὸ ἕνα «κοριτσάκι», δηλαδὴ μιὰ κομμώτρια ἀνειδίκευτη, ποὺ προμηθεύεται τὸ φάρμακο καὶ κάμποσα «μπιγκουντί» καὶ κάνει «ψυχρὰ περμανάντ» μὲ 30—35 δρχ. Οἱ κυρίες τῆς πολυκατοικίας μένουν ἐνθουσιασμένες, φυσικά, ποὺ βρῆκαν τὸ μυστικὸ νὰ κάνουν περμανάντ, μὲ λίγα χρήματα. Καὶ στὴν κακῶς ἐννοουμένη αὐτὴ οἰκονομία, θυσιάζουν συχνότατα τὴν ὑγεία τους!... Πόσες ἀλωπεκίες δὲν ἔχουν ἐμφανιστῆ καὶ πόσα ἄλλα δερματικὰ νοσήματα δὲν ἀπασχολοῦν σοβαρὰ τοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονες καὶ τοὺς βάζουν σὲ δικαιολογημένες ἀνησυχίες.

— "Αν συνεχίσουν οἱ γυναῖκες αὐτὴ τὴν ἱστορία, θὰ δῆτε σὲ λίγο φαλάκρες στὰ γυναικεῖα κεφάλια, ποὺ θὰ φοίξετε!... μᾶς εἶπε γνωστὸς δερματολόγος τῆς Ἀθήνας.

Καὶ φαίνεται πὼς δὲν ἔχει ἄδικο, ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὰ κρούσματα ἀλωπεκίας, ποὺ ἐμφανίζονται καθημερινά. Μιὰ κυρία, ποὺ εἶναι σήμερα ἀπαρηγόρητη, γιὰ τὰ μαλλιά της, ποὺ ἔχασε, μᾶς ἐξομολογήθηκε τὸ ἑξῆς ἀπίστευτο: Γιὰ νὰ πραγματοποιήση μεγαλύτερη οἰκονομία, ἀγόρασε τὸ φάρμακο γιὰ «ψυχρὰ περμανάντ» ἔβρεξε μόνη τὰ μαλλιά της, τὰ τύλιξε στὰ «μπιγκουντί» καὶ κοιμήθηκε!... Τὸ πρωῒ τὰ ξετύλιξε καὶ τὰ ἔλουσε, ὅπως γίνεται συνήθως ὕστερα ἀπὸ ὡρισμένη ὥρα. Ἀλλὰ τὸ διάστημα τῆς νύχτας ὑπῆρξε μεγάλο, γιὰ τὸ καταστρεπτικὸ φάρμακο, ποὺ ἐθέρισε, κυριολεκτικά, τὰ μαλλιὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς νεωτάτης κυρίας!...

Σήμερα εἶναι φαλακρὴ καὶ τρέχει νὰ κάνη ἀκτινοβολίες καὶ ἄλλες θεραπεῖες, γιὰ νὰ σώση τὴν κατάστασι.

— "Αν δὲν ξαναβγάλω μαλλιά, θ' αὐτοκτονήσω, μᾶς λέει καὶ κλαίει.

★

Αὐτὸ τὸ... «φωνάζω μιὰ μικρὴ καὶ κάνω «περμανάντ» στὸ σπίτι μου» πρέπει νὰ λείψη, μιὰ γιὰ πάντα!

Μόνο σ' ἕναν ἔμπειρο κομμωτὴ μποροῦμε νὰ ἐμπιστευτοῦμε ἄφοβα τὰ μαλλιά μας γιὰ περμανάντ καὶ πάλι ὑπὸ ὡρισμένες προϋποθέσεις. Ποιές;

1) Νὰ εἶναι τὰ μαλλιὰ καὶ τὸ δέρμα τοῦ τριχωτοῦ μέρους τοῦ κεφαλιοῦ ἀπολύτως ὑγιῆ.

2) Τὰ χρησιμοποιούμενα φάρμακα νὰ εἶναι ἀρίστης ποιότητος, ἀνόθευτα καὶ ἔμπειρος ὁ τεχνίτης ποὺ θὰ ἀναλάβη νὰ κάνη τὴν περμανάντ.

3) Ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ γίνεται ἕνα «μπιγκουντὶ» δοκιμαστικό, ὥστε νὰ ἐλεγχθῆ ἡ ἀντίδρασι καὶ ἡ ἀντοχὴ τῆς τρίχας.

Τώρα θέλετε νὰ μάθετε ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς περμανάντ ποὺ ὑπάρχουν εἶναι ἡ καλύτερη, ἡ θερμική, ἡ χλιαρὰ ἢ ἡ ψυχρά;

— Ἡ χλιαρά!...

Αὐτὸ μᾶς εἶπαν οἱ γνωστότεροι κομμωταί, ποὺ τοὺς ρωτήσαμε. Τὰ χρησιμοποιούμενα φάρμακα, στὴν χλιαρὰ περμανάντ, εἶναι ἠπιώτερα καὶ ἀπολύτως ἠπιος ὁ ἠλεκτρισμὸς τοῦ μηχανήματος. "Ετσι κάθε κίνδυνος, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἀναφέραμε, ἀπομακρύνεται, τόσο γιὰ τὴν πελάτισσα, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ὑπάλληλο.

Καὶ ὅσο γιὰ τὴν πρώτη, δηλ. τὴν πελάτισσα, τὸ ζήτημα εἶναι καθαρὰ προσωπικό. Δικαίωμα κάθε γυναίκας εἶναι νὰ ἐκθέτη ἢ ὄχι, σὲ κίνδυνο τὴν ὑγεία της!

Ἡ «μιὰ-ἀν-πλύ» εἶναι ἡ δύσκολη ἐργασία ποὺ ἀναδεικνύει τὴν τεχνικὴ καὶ τὴν προσωπικότητα τοῦ κομμωτοῦ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΗΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Περίεργες είδήσεις καὶ παράξενα περιστατικά

—Τὸ 1880, ἡ Κυβέρνησι ὑπέβαλε νομοσχέδιο στὴ Βουλή, «ὅπως ἐγγυηθῆ ὑπὲρ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων» γιὰ 300.000 δραχμές, τὶς ὁποῖες θὰ δανειζόταν ὁ Δῆμος ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα ἀποκλειστικὰ γιὰ κατασκευὴ ὑδραγωγείων, τὴν ἐπισκευὴ τῶν ὑπαρχόντων καὶ τὴν «ἀνεύρεσιν νέων ὑδάτων». Ἡ ἐξόφλησι τοῦ δανείου θὰ γινόταν «ἀπὸ τὰ εἰσπραττόμενα εἰσοδήματα τοῦ Δήμου ἐκ τῆς πωλήσεως ποσίμων ὑδάτων».

—Τὸ Μάη τοῦ 1883 ἄρχισε ἡ λειτουργία θαλασσίων λουτρῶν στὸν Ἰλισσό, ποὺ κατασκεύασε ὁ καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν Ἀντ. Δαμασκηνός. Ἡ δεξαμενὴ εἶχε μῆκος 80 μέτρων, πλάτος 14 καὶ βάθος 5. Μεγάλης δυναμεως ἀτμομηχανὲς διοχέτευαν, ἀπὸ ἀπόστασι 140 μέτρων τὸ θαλάσσιο νερὸ τοῦ Φαλήρου. Τὸ εἰσιτήριο στὰ λουτρὰ ἦταν 40 λεπτὰ γιὰ κάθε ἄτομο. Ἂν ὅμως οἱ πελάτες ἤθελαν «ποδήρη ἐσθῆτα, χειρόμακτρον, καὶ περισκελίδα», πλήρωναν 20 λεπτὰ ἐπὶ πλέον. Τὸ εἰσιτήριο γιὰ... ψυχρολουσία κόστιζε 1.10. Οἱ κυρίες—ἐπειδὴ οἱ καμπίνες τους ἦταν στρωμένες μὲ καθαρὰ καὶ στεγνὰ χαλιὰ—πλήρωναν 5 λεπτὰ ἐπὶ πλέον! Τὰ παιδιὰ κάτω τῶν 8 χρόνων, πλήρωναν μισό.

—Τὸ 1882, ὁ Κ. Βελεγρῆς ἔστειλε ἐπιστολὴ στὸν Δῆμον Ἀθηναίων παρακαλῶντας νὰ τοποθετῆση μιὰ βρύση γλυκοῦ νεροῦ στὴν ὁδὸ Σοφοκλέους καὶ Γερανίου, γιατὶ ἦταν ἄβικο, ἐνῶ σὲ μακρυνότερα μέρη διοχετεύονταν γλυκὸ νερό, μιὰ συνοικία μέσα στὸ κέντρον τῆς πόλεως νὰ εἶναι καταδικασμένη νὰ πίνη τὸ γλυφὸ νερὸ τῆς παληᾶς βρύσης τοῦ Γερανίου.

—Τὶς παραμονὲς τοῦ Πάσχα τοῦ 1889 ὁ ἐκ Πόρου καταγόμενος Κ. Ι. Ποῦλος, τροφοδότης τῶν πλοίων, συνάντησε ἀργὰ τὸ βράδυ ἕνα παιδάκι 6 χρόνων, ἐγκαταλελειμμένο, ποὺ τὸ περιμάζεψε στὸ σπίτι του. Οἱ γρηὲς ὅμως τῆς συνοικίας τῆς Σχολῆς Δοκίμων, ὅπου ἐκάθητο ὁ ἀγαθώτατος Ποῦλος, ἀκούγοντας τὰ κλάματα τοῦ μικροῦ, πέρασαν τὸν Ποῦλο γιὰ Ἑβραῖο, ποὺ ἤθελε νὰ βασανίση τὸ χριστιανόπουλο, κι' ἄρχισαν νὰ τὸν κακοποιοῦν. Ἐπενέβησαν ὅμως τ' ἀστυνομικὰ ὄργανα κι' ἔσωσαν τὸν Ποῦλο ἀπὸ τὰ χέρια τῶν φανατικῶν θρησκόληπτων γραιδίων. Τὸ παιδάκι, ἐπειδὴ οἱ γονεῖς του δὲν εὑρέθηκαν, περέδωθη στὸ Χατζηκυριάκειο Ὀρφανοτροφεῖο.

—Τὸ 1894 ὁ νομομηχανικὸς Τζουρᾶς διετάχθη νὰ ἐπιθεωρήση τὸ ὑδραγωγεῖο Χαλανδρίου, ποὺ τὰ νερά του ἔπεφταν στὸ ὑδραγωγεῖο τῆς Ἀθήνας. Ὁ Τζουρᾶς ὑπέβαλε τὴν ἐκθεσί του στὸ Νομάρχη, ποὺ ἔμεινε κατάπληκτος, ὅταν ἐδιάβασε, ὅτι τὰ βρωμερώτερα νερά, ποὺ προερχόντουσαν ἀπὸ τὴν πλύσι παληῶν κι' ἀκάθαστων ρούχων, συγκοινωνοῦσαν μὲ τὸ ὑδραγωγεῖο τοῦ Χαλανδρίου κι' ἔτσι οἱ κάτοικοι τῆς Ἀθήνας ἔπιναν τὰ ἀκάθαρτα ἐκεινα νερά!...

—Τὸ Σεπτέμβρη τοῦ 1897, μιᾶς πρόσφυγας ἀπὸ τὴ Θεσσαλία, ποὺ κατοικοῦσε στὰ παραπήγματα τοῦ πυροβολικοῦ, κοντὰ στὸν «Εὐαγγελισμόν», πέθανε τὸ μωρό της. Στοὺς χωρικοὺς ἐπικρατοῦσε ἡ πρόληψι, ὅταν πέθαινε ἕνα μωρό, νὰ μὴ θαφτόταν, ἂν δὲν περνοῦσαν 8 ἡμέρες. Ἔτσι, ἡ πρόσφυγα κι' ὁ ἄντρας της... ἐπάστωσαν μὲ λεμόνια καὶ ἁλάτι σὲ μιὰ κασσόνα πετρελαίου τὸ νεκρὸ βρέφος καὶ τὸ φύλαγαν στὸ δωμάτιό τους, ὥσπου νὰ περάσουν οἱ 8 ἡμέρες. Ἡ δυσοσμία ὅμως ἀποκάλυψε τὸ μυστικὸ αὐτὸ καὶ τὸ μωρὸ θάφτηκε παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τῶν γονέων του. Δυὸ μέρες μετὰ τὴν ταφή του, πέθανε καὶ ἡ μητέρα, ποὺ ἦταν πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία της!

—Τὸ 1890, ὑπῆρχαν στὴν Ἀθήνα δυὸ ἰδιωτικὰ ἀρχαιολογικὰ μουσεῖα: Τὸ «Μουσεῖο Τρωϊκῶν ἀρχαιοτήτων», ποὺ ἦταν στὸ σπίτι τοῦ Ἑρρ. Σλήμαν, στὴ λεωφόρο Πανεπιστημίου, καὶ τὸ ἄλλο, τὸ «Μουσεῖο Ἑλληνικῶν ἀρχαιοτήτων», κυρίως ἀπὸ τὴ Δωδώνη, ποὺ ἦταν στὸ σπίτι τοῦ Καραπάνου στὴν ὁδὸ Σταδίου. Οἱ ἰδιοκτῆτες ὡρίζαν ὥρα σ' ὅσους ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ μουσεῖα.

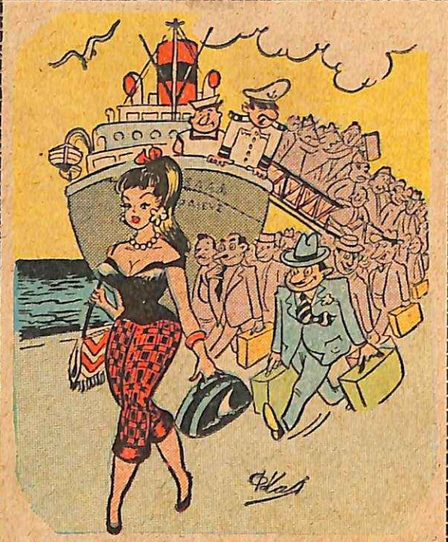

Ὁ καπετάνιος: Περίεργο, ὅλοι ἐδῶ θὰ κατέβουν;... (Τοῦ Φ. Καλογήρου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΛΙΓΗ ΔΡΟΣΙΑ

Φούντωσ' ἡ ζέστη! Κι' ἡ καρδιά μου ὑποφέρει
φλόγα φρικτὴ μοῦ καίει τὴν ψυχή...
Ἔχω, μικρή μου, στὸ κορμί μου, καλοκαῖρι,
κι' ἀναζητάω κάποια ἀναψυχή...

★

Πάω στὰ μπάνια, μέσ' τὸ μεσημέρι
καὶ βλέπω ἄψογες, ἀλήθεια, καλλονὲς
κι' ἔτσι τὸν πόθο ἡ ματιά μου περιφέρει
πάνω στὶς τόσες ὁμορφιές, μελαχροινὲς!...

★

Ἴσως νὰ ἦταν καθεμιά, «μιὰ κάποια λύσι»,
μὰ καὶ τὴ σκέψι αὐτὴ τὴ νοιώθω σὰ βρισιά,
γιατὶ σὲ ὁποιαν ἀπ' αὐτὲς κανεὶς μιλήση,
ποτὲ δὲν θαῦρη τῆς ψυχῆς του τὴ δροσιά!

★

Μόνον ἐσύ! Μόνον ἐσύ, Διλή, τὴ δίνεις
ποῦσαι μαζὶ τόσο θεωρὴ καὶ δροσερή!
Σὺ ποὺ γλυκαίνεις τὸ φαρμάκι τῆς Ὀδύνης
μὲ τὴν ὁλόδροση μορφή σου, ποὺ μπορεῖ
ὡς καὶ τὴ Δύπη νὰ τὴν κάνη νὰ χαρῆ!...

★

Ἔλα, λοιπόν, μικρὴ Διλή, καὶ μὴ διστάζης,
πᾶμε στὴ θάλασσα μαζὶ καὶ στὴ δροσιά.
Δροσιὰ ἐσὺ μέσ' τὴν ψυχή μου μόνο στάζεις
κι' εἶσαι, μωρό μου... τῆς καρδιᾶς ἡ Κηφισιά!

★

Ἄσε με, κοῦκλα μου, ὅπως θέλω νὰ μιλήσω
κι' ἂν κάποια φράσι μου σοῦ φαίνεται τρελλή,
κι' ἂν λίγο μοῦρθη κι' ἐλαφρά... «σουρρεαλίσω»
συχώρεσέ με, γιατὶ ἔχω πιῆ πολύ!

★

Θέλω νὰ πᾶμε οἱ δυό μας, μόνοι μας στὰ μπάνια
κι' ἔτσι νὰ πέσουμε στὴ θάλασσα μ' ὁρμή,
ποὺ θἄχη γίνει, ἀγαποῦλα μου, σαμπάνια,
θἄχη τὴ γεῦσι ἀπ' τὸ γλυκό σου τὸ κορμί,
ἀπ' τοῦ κορμιοῦ σου τὰ μεθυστικὰ τὰ μοῦρα
κι' ἐγὼ θὰ πίνω τῶν κυμάτων τὴν ἁρμύρα!...

★

Φούντωσ' ἡ ζέστη!... Κι' ἡ καρδιά μου ὑποφέρει!
Φλόγα φρικτὴ μοῦ καίει τὴν ψυχή,
ἔχω μικρή μου, στὸ κορμί μου, καλοκαῖρι
κι' ἀναζητάω κάποια ἀναψυχή!

★

Στὴν ἀμπουδιά, μικρή μου, ἂς κατεβοῦμε
λίγο ἂς μᾶς γίνη ἡ θάλασσα ἀλαφρὰ
καὶ στῶν κυμάτων τὸν ἄσπρο τὸν ἀφρό,
μὲ γάδια καὶ φιλιὰ ἂς δροσιστοῦμε!...

ΕΥ.—

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΡΩΤΕ τὸ καλοκαῖρι

Ἡ ζέστη κόβει τὴν πεῖνα:

Τὸ καλοκαῖρι διψᾶμε πολύ, ἀλλὰ πεινᾶμε ἐλάχιστα. Ἡ ζέστη φαίνεται ὅτι κόβει τὴν πεῖνα, ἐνῶ τὸ κρύο, ὅπως εἶναι σ' ὅλους γνωστό, τὴ δυναμώνει. Ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆτε γι' αὐτό, λέει ὁ Γάλλος διαιτητικὸς δόκτωρ Τιαί. Ὅπως τὸ ὅτι διψᾶμε δείχνει ὅτι ὁ ὀργανισμός μας ἔχει μεγαλύτερη ἀνάγκη ἀπὸ νερό, ἔτσι καὶ τὸ ὅτι δὲν πεινᾶμε φανερώνει ὅτι ὁ ὀργανισμός μας χρειάζεται λιγώτερη τροφή.

Τὸ φαινόμενο αὐτό, ἄλλωστε, ἔχει τὴν ἐπιστημονικὴ ἐξήγησί του. Τὸ χειμώνα, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς θερμίδες ποὺ μᾶς χρειάζονται γιὰ τὴ συντήρησι τοῦ ὀργανισμοῦ μας, ἔχομε ἀνάγκη καὶ ἀπὸ ἕνα πρόσθετο ποσὸ γιὰ ν' ἀντιμετωπίσωμε τὸ κρύο. Αὐτὸ τὸ ποσὸν τῆς ἐνεργείας ποὺ μᾶς χρειάζεται γιὰ ν' ἀντιμετωπίσωμε τὸ κρύο, εἶναι πολὺ σημαντικό. Μπορεῖ νὰ φτάση γιὰ ἕναν συνήθη ἄνθρωπο τὶς 1000 θερμίδες ἡμερησίως.

Ἔτσι, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ χρειάζεται 3500 θερμίδες ἡμερησίως τὸ χειμῶνα, μπορεῖ νὰ τὰ βγάλη πέρα μὲ 2500 μόνο τὸ καλοκαῖρι.

Ἡ τροφὴ ποὺ μᾶς χρειάζεται τὸ καλοκαῖρι ἐξαρτᾶται, φυσικά, ἀπὸ τὴ ζωὴ ποὺ κάνομε. Ἂν συνεχίζουμε τὴ συνήθη ἐργασία μας ἢ ἂν ἐπιδιδώμεθα σὲ διάφορα σπόρ (πεζοπορίες, κολύμπι, κωπηλασία κλπ.), οἱ ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ μας παραμένουν, βέβαια, σὲ πολὺ ὑψηλὸ ἐπίπεδο. Ἐνῶ, ἂν περνᾶμε μιὰ ἥρεμη ζωὴ σ' ἕνα βουνὸ ἢ σ' ἕνα χωριό, ποὺ διαλέξαμε γιὰ νὰ κάμωμε τὶς διακοπές μας, ὄχι μόνο δὲν πρέπει νὰ τρῶμε πολύ, ἀλλ' εἶναι ἀπαραίτητο, τούναντίον, νὰ περιορίσωμε τὴν τροφή μας.

Συμβαίνει, δυστυχῶς, τὸ ἀντίθετο. Πολλοὶ ἄνθρωποι πηγαίνουν τὸ καλοκαῖρι στὴν ἐξοχὴ γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν—ὅταν δὲν κοιμοῦνται, δὲν τὸ κουνᾶνε βῆμα ἀπὸ τὴ σαὶς-λόγκ τους— καὶ γιὰ νὰ τὸ ρίξουν στὸ φαγοπότι. Γυρίζουν ἔτσι ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ πιὸ κουρασμένοι ἀπὸ πρίν, γιατί, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν ἔκαμαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ συσσωρεύσουν τοξίνες στὸν ὀργανισμό τους. Παραπονοῦνται τότε ὅτι ἡ ἐξοχὴ δὲν τοὺς ὠφέλησε. Ἀλλὰ πῶς μποροῦσε νὰ συμβῆ διαφορετικά:

Οἱ ἀνάγκες τῶν παιδιῶν ποὺ κινοῦνται καὶ τρέχουν, δὲν ἐλαττώνονται καθόλου κατὰ τὸ καλοκαῖρι.

Ὁ δόκτωρ Τιαί συνιστᾶ νὰ τρῶμε τὸ καλοκαῖρι πολλὲς φορὲς κι' ἀπὸ λίγο κάθε φορά.

Ἀντὶ τῶν δύο σημαντικῶν φαγητῶν (μεσημέρι καὶ βράδυ), νὰ ποιὰ εἶναι ἡ καλύτερη τακτικὴ γιὰ τὸ καλοκαῖρι:

1) Πρόγευμα οὐσιαστικό, ποὺ θὰ πρέπη νὰ περιλαμβάνη γάλα, φρέσκο βούτυρο, φρυγανιές, μέλι ἢ μαρμελάδα καὶ φροῦτα.

2) Γεῦμα ἐλαφρό: φρέσκα χορταρικά, σαλάτες, φροῦτα.

3) Δεῖλινό: ψωμί, τυρί, φροῦτα. Γιὰ τὰ παιδιὰ θὰ εἶναι πιὸ οὐσιαστικό.

4) Δεῖπνο: θὰ εἶναι τὸ κυριώτερο φαγητὸ τῆς ἡμέρας: κρέας ἢ ψάρι, ζυμαρικά, σαλάτες, φροῦτα.

Ὁ δόκτωρ Τιαί συνιστᾶ ἐπίσης τὰ ἑξῆς:

α) Μὴν κάνετε χρήσι μπαχαρικῶν κατὰ τὸ καλοκαῖρι. Εἶναι δύσπεπτα καὶ προκαλοῦν δίψα.

β) Ἀντὶ γιὰ μπαχαρικὰ μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιῆτε σὲ μεγάλη κλίματα εὐφὴ χόρτα: ρίγανη, δάφνη, μαϊτανό, δυόσμο, δεντρολίβανο, μάραθο, ἄγηθο κλπ., ποὺ εἶναι πλούσια σὲ βιταμίνες καὶ διευκολύνουν τὴν πέψι.

γ) Ἀποφεύγετε στὶς σαλάτες τὰ χημικὰ ξύδια. Τὸ γνήσιο ἀπὸ κρασὶ ξύδι ἔχει πολύτιμες ἰδιότητες, ποὺ δὲν βρίσκονται στὰ πρῶτα. Ἀκόμη καλύτερος εἶναι ὁ χυμὸς τοῦ λεμονιοῦ.

δ) Τὸ χειμῶνα ἔχομε κυρίως ἀνάγκη ἀπὸ ζυμαρικὰ καὶ λίπη, ποὺ εἶναι εὐεργετικὲς τροφὲς καὶ μᾶς βοηθοῦν ν' ἀντιμετωπίζωμε τὸ κρύο. Τὸ καλοκαῖρι, ἀντίθετα, ὁ ὀργανισμός μας χρειάζεται πρωτεῖνες, ποὺ μᾶς δίνουν ἄφθονες θερμίδες σὲ μικρὴ ποσότητα, βιταμίνες καὶ τροφὲς πλούσιες σὲ νερὸ (φρέσκα χορταρικά, φροῦτα κλπ.). Θὰ πρέπη, συνεπῶς, νὰ ἐξοβελίσετε τὸ καλοκαῖρι ἀπὸ τὴν τροφὴ σας τὰ ξηρὰ φασόλια, τὶς φακές, τὰ τηγανητά, τὶς σάλτσες, τὰ ἁλλαντικά, τὰ πολὺ παχειὰ κρέατα, τὰ μεγάλα ψάρια. Θὰ περιορίσετε ἐξ ἄλλου, τὴν ποσότητα τῶν ζυμαρικῶν, τοῦ ρυζιοῦ, τῆς πατάτες καὶ τὰ γλυκίσματα.

Ἱστορίες τῆς Ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ρίτα ἡ ΑΦΕΛΗΣ

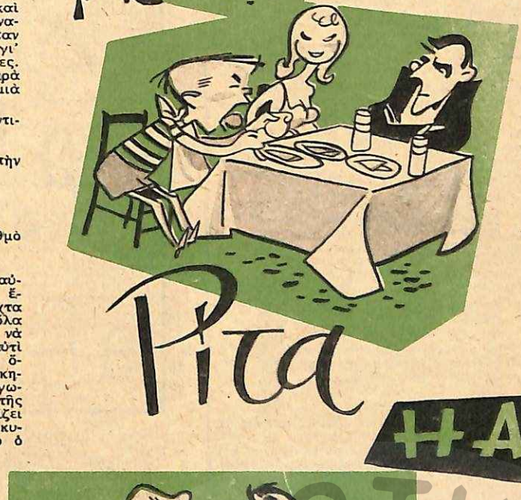

ΗΤΑΝ ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου ποὺ γνώριζα μιὰ κοπέλλα ποὺ εἶχε τόση νοστιμιὰ καὶ χάρι, μὰ καὶ τόση ἀφέλεια. Μιὰ ἀφέλεια πολὺ χαριτωμένη, ἀπὸ κεῖνες ποὺ κάνουν μερικὲς κοπέλλες νὰ ξεχωρίζουν σὰν σπάνια καὶ δροσερὰ νησάκια, μέσα στὸν ὠκεανὸ τῆς γυναικείας πονηριᾶς καὶ ὑστεροβουλίας. Ἐφοδιασμένος μὲ τὴν πεῖρα τῆς ζωῆς καὶ τὴ βαθειὰ ψυχολογική μου ἱκανότητα — δύο ἀπὸ τὰ τετρακόσια τριάντα ἕξη προσόντα ποὺ μὲ διακρίνουν — κατάλαβα μὲ τὴν πρώτη ματιὰ καὶ τὴν πρώτη κουβέντα πὼς μ' αὐτὸ τὸ ξανθόμαλλο, ροδοκόκκινο προσωπάκι μὲ τὰ γαλανὰ μάτια, καθαρὰ καὶ φωτεινὰ σὰν λαμπερὰ ἀστέρια, μοῦ γραφότανε μιὰ σίγουρη ἐπιτυχία. Γιατὶ δέχτηκε μὲ πολλὴ εὐχαρίστησι τὸ χαριτολόγημα ποὺ τῆς ἔκανα γιὰ τὰ ξανθὰ σὰν ἀπριλιάτικος ἥλιος, μαλλάκια της.

—Ἂν εἶχα δικό μου αὐτὸ τὸ χρυσάφι,—εἶπα—θὰ ἤμουν ὁ πιὸ πλούσιος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

—Σὰν τὸν Ὠνάση, νὰ ποῦμε;

—Ἀκόμα πιὸ πολύ.

Γέλασε κρυστάλλινα καὶ ἀνατρίχισ'σα.

—Μιὰ φορά—εἶπε—τὸ χρῶμα τους εἶναι φυσικό. Κι' ἐπὶ πλέον εἶναι λεπτά... Νά, βάλτε τὸ χέρι σας νὰ ἰδῆτε.

Δὲν ἔχασα καιρό. Ἀκούμπησα τὸ χέρι μου καὶ χάϊδεψα αὐτὸ τὸν ξανθόμαλλο θησαυρὸ καὶ ἀνατρίχιασα ξανά. Ἐδῶ, λοιπόν, τὰ πράγματα ἦταν ἁπλοποιημένα. Αὐτὲς οἱ ἀφελεῖς εἶναι εὔκολες, γι' αὐτὸ καὶ τὴν παθαίνουν πιὸ συχνὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες. Εὔκολες, εὔπιστες, σωστοὶ χάνοι. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ρίξῃς τὸ ἀγκίστρι καὶ νὰ τραβῆξῃς. Καμμιὰ φορὰ καὶ χωρὶς δόλωμα.

—Ξέρετε, δεσποινὶς Ρίτα, ἐγὼ εἶμαι ρομαντικός! εἶπα.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

—Τί θὰ λέγατε γιὰ ἕνα θραδυνὸ περίπατο στὴν Καστέλλα τώρα ποὺ ἔχει καὶ φεγγάρι;

—Θὰ εἶναι ὑπέροχα.

—Πᾶμε αὔριο;

—Γιατὶ ὄχι;

—Λοιπόν, θὰ σᾶς περιμένω αὔριο στὸ σταθμὸ τοῦ ἠλεκτρικοῦ στὶς ἑφτά;

—Ναί. Θἄρθω.

«Θεέ μου, τί οὐρανοκατέβατη εὐτυχία εἶναι αὐτὴ ποὺ ἔπεσε στὴν ξεραΐλα τῆς ζωῆς μου!» ἔλεγα μέσα μου, καθὼς πήγαινα ἀργὰ τὴ νύχτα στὸ σπίτι μου. Ἐδῶ εἶναι κατάκτησι μὲ τὰ ὅλα της. Ποτὲ δὲν εἶχα σημειώσει ἐπιτυχία, χωρὶς νὰ ἱδρώσω καὶ νὰ τυραννηθῶ. Κι' ἐδῶ, ἀπὸ τ' αὐτὶ καὶ στὸ δάσκαλο. Μπράβο, Θανασάκη! Καί, δπως περίμενα στὸ σταθμὸ τ' ἄλλο ἀπόγευμα, σκηνοθετοῦσα τὸ αἰσθηματικὸ ἔργο ποὺ θὰ πρωταγωνιστοῦσα λίγο πιὸ ὕστερα: φόντο ὁ βράχος τῆς Καστέλλας. Μπροστὰ ἡ θάλασσα, μουρμουρίζει τὸ αἰώνιο μοτίβο της. Χλάτς, χλάτς, χλάτς τὰ κυματάκια ξεψυχᾶνε στὸ ἀκρογιάλι. Ἀπὸ πάνω ὁ οὐρανός. Τὸ φεγγάρι χαράζει ἀσημένια αὐλάκια στὴ θάλασσα. Δυὸ-τρεῖς βαρκοῦλες λικνίζονται στὸ ἀκρογιάλι, καθὼς τὸ μωρὸ στὴν κούνια του. Πέρα, ἡ μακρυνὴ φωταψία τῶν γρι-γρί, ποὺ βγήκαν παγάνα γιὰ ψάρια. Πιὸ πέρα, ἕνα φωτισμένο βαπόρι, ποὺ κάνει τὸ δρομολόγιο του καὶ μεταφέρει ἐπιβάτες καὶ ἐμπορεύματα. Μαγεία! Καὶ σ' ἕνα ἔρημο βραχάκι, ἡ Ρίτα κι' ἐγώ, στὸ πέλαγος τῆς εὐδαιμονίας. Τῆς ψιθυρίζω ἐρωτόλογα κι' ἐκείνη ἔχει γύρει τὸ ξανθὸ κεφάλι της στὴν ἀγκαλιά μου καὶ λέει ἐπῆς μου κι' ἄλλα. Λαμπρά, κύριε Θανασάκη. Σὲ ἀναγνωρίζω.

..."Ενα χέρι πιάνει τὸ δικό μου.

—Δὲν ἄργησα αἴ; Νὰ σοῦ γνωρίσω καὶ τὸ μικρό μου ἀδελφό. Βασιλάκη, ὁ κύριος ποὺ θὰ μᾶς πάῃ περίπατο. Τὸν πῆρα, ξέρετε, μαζί μου γιατὶ τοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ θάλασσα. Βασιλάκη, δῶσε τὸ χέρι σου στὸν κύριο.

Εἶναι ἕνα παληόπαιδο μέχρι δέκα—ἔντεκα χρόνων, ποὺ μὲ κυττάζει μὲ κάποια ἐπιφύλαξι. "Εννοιωσα ἕνα μίσος γιὰ δαῦτο. Πάνε τὰ χαρτὰ μου σχέδια. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Κανονικά, ἔχω χρέος καὶ συμφέρον νὰ τοῦ γελάσω καὶ νὰ τοῦ πάρω καὶ τσιλίκες νὰ μασσουλάῃ.

Καὶ ὅλα ἦταν ἀκριβῶς ὅπως τὰ εἶχα σκηνοθετήσει. Κι' ὁ βράχος καὶ τὸ φεγγάρι καὶ οἱ βαρκοῦλες καὶ τὰ γρι-γρὶ καὶ τὸ βαπόρι. Μόνο ποὺ εἶχε μπῆ στὴ σκηνὴ ἕνα πρόσωπο παραπάνω. Δὲν μᾶς ἄφησε οὔτε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ κοντά. Δηλαδὴ τὸ παληόπαιδο θέλησε μιὰ-δυὸ φορὲς νὰ λακίσῃ, νὰ πάῃ λίγο παραπέρα, μὰ ἡ Ρίτα τὸ κράτησε.

—Ὄχι, Βασιλάκη. Μοῦ ὑποσχέθηκες ὅτι θὰ κάτσῃς φρόνιμα. «Ξέρετε—λέει σὲ μένα—πρέπει νὰ τὸ προσέχω. Παιδὶ εἶναι, μπορεῖ νὰ πάῃ νὰ πέσῃ πουθενά. Ἐδῶ Βασιλάκη».

Τὸ εἶχε κοντά της καὶ μάλιστα τὸ ἀγκάλιαζε καὶ τὸ φιλοῦσε:

—Εἶναι τὸ ἀγαπημένο μου ἀδερφάκι!

Κι' ἐγὼ οὔτε τὸ χεράκι νὰ τῆς πιάσω.

—Πεινάω, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ παληόπαιδο.

—Καλά, θὰ φᾶμε σπίτι.

Αἴ, ὄχι κι' ἔτσι.

Κι' ἐγὼ πείνασα, εἶπα. Ἡ θάλασσα ἀνοίγει τὴν ὄρεξι. Πᾶμε κάπου νὰ τσιμπήσουμε κάτι.

Μεταφερθήκαμε σὲ μιὰ παραθαλάσσια ταβέρνα. Φάγαμε. Τὸ παληόπαιδο καταβρόχθισε μιὰ ὁλόκληρη τσιποῦρα. Μωρὲ νὰ φάῃ. Νὰ φάῃ δέκα, ἀλλὰ ὄχι μαζύ μας. "Οσο γιὰ μένα, ποὺ νὰ μούρθη ὄρεξι. Εἶχα μελαγχολήσει. Τόσο ποὺ τὸ πρόσεξε κι' ἡ Ρίτα. Μάλιστα μοῦ μίλησε καὶ στὸν ἑνικό:

—Σοῦ συμβαίνει τίποτα;

—"Οχι...

—Σὲ βλέπω πολὺ σκεπτικό. Μήπως ἔχεις καμμιὰ στενοχώρια; Ἔχτὲς ἤσουνα τόσο ὁμιλητικὸς καὶ σήμερα... Δὲν μπορεῖ, κάτι ἔχεις.

Τί νὰ τῆς πῆς; Ἤταν τόσο ἀφελής, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὸ δράμα μου καὶ τὴν ἀπελπισία μου. Γυρίσαμε κατὰ τὶς ἑντεκα. Στὸ τραῖνο, τῆς εἶπα σιγά:

—Τί θἄλεγες γιὰ κάνα μπάνιο στὴ Βουλιαγμένη;

—Πότε; Τώρα;

—"Οχι τώρα, καϋμένη Ρίτα. Αὔριο νὰ ποῦμε, μεθαύριο.

—Ὡραῖα. Μεθαύριο.

—Θάρθη κι' ὁ μικρὸς μαζύ;

—Θέλεις νὰ τὸν πάρω;

—Ὄχι!

—Γιατὶ ὁ γιατρὸς εἶπε νὰ μὴν κάνῃ μπάνια ἐφέτος.

—Ὡραῖα! Νὰ μοῦ ζήσῃς γιατρέ.

—Νὰ μείνουμε ὧς τ' ἀπόγευμα.

—Γιατὶ ὄχι; Νὰ ξεκουραστοῦμε κι' ὅλας.

Ὡρίσαμε γιὰ μεθαύριο, δέκα πρωΐ. Εἶχα ἀγοράσει καὶ καινούργιο μαγιό. Αἴ, τώρα τελείωσαν τ' ἀστεῖα. Σκηνοθεσία: Ἡ θάλασσα, ἡ ἄμμος, οἱ βάρκες. Ἡλιοθεραπεία. Ψαράκι σὲ κάποιο κέντρο. Ἐπειτα τὸ δάσος. Τὸ δάσος μέσα στὴν ἀπομεσημεριάτικη καφετερὴ του ἡσυχία, μὲ τὴν ὑποβλητικὴ συναυλία τῶν τζιτζικιῶν ἀπὸ πάνω μας. Τὰ παρακάτω τὰ ξέρουμε.

*

Στέκομαι στὴ στάσι τῶν λεωφορείων. Καὶ νάτη. Εὐτυχῶς εἶναι μόνη της. Μὰ τώρα, μποροῦσα ἐγὼ νὰ γελαστῶ;

—Γεια σου Ρητάκι. "Ελα νὰ πιάσουμε καλὴ θέσι στὸ λεωφορεῖο.

—Θὰ περιμένουμε δυὸ λεπτά.

—Γιὰ ποιὸ λόγο;

—Θἄρθη μαζί μας καὶ ἡ ἐξαδέλφη μου ἡ Νότα μὲ τὸν ἀντρα της καὶ τὴ μαμά της. Λογαριάζανε νὰ πᾶνε στὴ Γλυφάδα, ἀλλὰ τοὺς ἔπεισα ἐγὼ νἀρθοῦν μαζί μας. Ξέρεις, κάνουν καλὴ παρέα. Νά, ἔρχονται. Πάντα ἀκριβεῖς στὴν ὥρα τους!

—Ἐγίναν οἱ συστάσεις. Τὰ παρακάτω δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὰ διηγηθῶ.

*

"Ελεγα τὶς δυὸ ἀναπόδιες ποὺ μοὔτυχαν στὸ φίλο μου τὸ Γιαγκο. Κι' ἐκεῖνος μοῦ εἶπε:

—Γιατὶ δὲν μεταχειρίζεσαι τὶς πεταλοῦδες;

Μοῦ εἶχε μιλήσει κι' ἄλλοτε γι' αὐτές, ἀλλὰ δὲν εἶχα δώσει σημασία.

—Τὶς πεταλοῦδες;

—Μάλιστα. Ὁ σκοπός σου, ὅπως καταλαβαίνω, εἶναι νὰ τραβήξῃς τὸ πρόσωπο στὸ σπίτι γιὰ ἕνα τὲτ-ἀ-τὲτ. Ἔτσι; Ἔτσι! Συνηθως καὶ τὸ πρόσωπο θέλει. Ἀλλὰ χρειάζεται καὶ κι' ἕνα πρόσχημα. Δὲν μπορεῖς νὰ τῆς πῆς ξεκομένα κι' ἀποτομα «Ἔλα αὔριο στὸ σπίτι μου, νὰ πάρουμε ἕνα τσάϊ» καὶ νὰ κουβαληθῇ. Γιατὶ ἐκτίθεται. Πρέπει, λοιπόν, νὰ τῆς πετάξῃς μιὰ πρόφασι γιὰ νὰ πιαστῇ καὶ νὰ μὴν καταλάβῃ τόχα, γιατὶ τὴν κάλας. Καὶ νὰ οἱ πεταλοῦδες. Θὰ μιὰ ἐξαιρετικὴ συλλογὴ ἀπὸ πεταλοῦδες. Θἄρθη. Τάχα γιὰ τὶς πεταλοῦδες. Αἴ, ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα εἶναι δική σου δουλειά. Θἄχης τὸ λικεράκι σου, τὰ σοκολατάκια σου, τὸ ἕνα σου, τὸ ἄλλο σου καὶ ψήνεις τὴ δουλειά σου μιὰ χαρά. Ἐγὼ ἔχω σωθῆ μὲ τὶς πεταλοῦδες.

—Ναί. Θράσο κάλπο. Μόνο ποὺ δὲν ἔχω πεταλοῦδες.

—Νὰ σοῦ δανείσω τὶς δικές μου.

—Ἤταν ἕνας μεγάλος τόμος, σὰν ἐγκυκλοπαίδεια. Εἶχε φύλλα φύλλα καὶ κάθε φύλλο καμμιὰ τριανταριὰ πεταλοῦδες, σ' ὅλες τὶς ἀποχρώσεις. Κουβάλησα τὴ συλλογὴ στὸ σπίτι μου. Κάποιο προαίσθημα μοῦλεγε πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ εὐγενὴς σκοπός μου ἔμελλε νὰ ἐοδωθῇ. Ἀρκεῖ νὰ εἶχε ἐνδιαφέρον ἡ

Ρίτα γιά τίς πεταλοῦδες. "Ἴσως, μὲ τὴν ἀφέλειά της νὰ μὴν ἔμπαινε στὸ βαθύτερο νόημα, ὅπως τόσες ἄλλες. Καὶ νάρχόταν εἰδικὰ ἀπὸ περιέργεια γιὰ τίς πεταλουδίτσες. "Ας ἐρχόταν, ὅμως, καὶ τὰ λέγαμε. Κι' ὅταν τῆς ἔκανα τὴν εὐγενικὴ πρόσκλησι, δέχτηκε μὲ προθυμία.

— Συλλογὴ πεταλοῦδες; εἶπε ξαφνιασμένη εὐχάριστα.

—Ναί. Οἱ ὡραιότερες ποὺ ὑπάρχουν. Ἡ πλουσιωτέρα συλλογή. Θάρθῃς νὰ τίς δῇς;

—Καὶ βέβαια θάρθω.

Ἐπὶ τέλους!

★

Τὸ κονάκι μου ἦταν ἕτοιμο νὰ τὴ δεχτῇ. Λουλούδια στὰ βάζα καὶ στὴ μέση τοῦ δωματίου — ἕνα εἶδος χώλλ καὶ σαλονάκι μαζί, νὰ ποῦμε — σ' ἕνα χαμηλὸ τραπεζάκι μιὰ μπουκάλα οὔζο, κάτι ἀλμυρά, κάτι γλυκὰ καὶ δυὸ μπουκάλες λικέρ. Ἀκόμα καὶ ἀμερικάνικα τσιγάρα. "Ἕνα μέρος τοῦ τραπεζιοῦ, τὸ πιάνει ἡ συλλογή. Καὶ κοντὰ δυὸ πολυθρόνες. "Αμ τώρα δὲν μοῦ γλυτώνεις, μ' ὅλη σου τὴν ἀφέλεια Ριτάκι μου.

—Ντρίννν... χτυπάει τὸ κουδοῦνι καὶ ἡ καρδιά μου μαζί.

Διορθώνω τὴ γραβάτα μου βιαστικά, ρίχνω μιὰ τελευταία ματιὰ στὸν καθρέφτη καὶ ἀνοίγω. Ταμπᾶς. Τὸ χαμόγελο παγώνει στὰ χείλη μου. Μαζί της εἶναι καὶ ἕνας παχύς, γελαστός, γυαλιστερομάγουλος κύριος, ἑξηντάρης ἀπάνω κάτω.

— Νὰ σοῦ συστήσω τὸ μπαμπᾶ μου, Θανασάκη. "Ἐχει κι' αὐτὸς μανία μὲ τίς πεταλοῦδες.

— Δὲν μοῦ τὸ εἶπες, Ρίτα! τῆς λέω.

— Σοῦ τὸ φύλαγα γιὰ ἔκπληξι. Τί περίεργες συμπτώσεις, αἴ;

Καὶ κυττάζει τὸ μπαμπᾶ καὶ γελάει μὲ μιὰ κρυστάλλινη ἀφέλεια, ποὺ μοῦδωσε στὰ νεῦρα.

— Τὸ κατ' ἐμέ, λέει μὲ σοβαρότητα ὁ μπαμπᾶς, ἡ συλλεκτομανία εἶναι τὸ εὐγενέστερο σπόρ.

—"Ἐχετε κι' ἐσεῖς συλλογή; τὸν ρωτῶ.

—'Ακριβῶς εἰπεῖν, ὄχι. 'Αλλὰ ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὶς ξένες. Νά, τὶς προάλλες κάποιος εὐγενὴς κύριος εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ καλέσῃ τὴ Ρίτα γιὰ νὰ τῆς δείξῃ μιὰ συλλογὴ γραμματοσήμων. 'Απὸ τὶς λαμπρότερες συλλογὲς ποὺ ἔχω ἰδῆ.

— Ναί, ναί! συμφωνεῖ κι' ἡ Ρίτα. "Αμ ἡ ἄλλη συλλογὴ μὲ τὰ γυναικεῖα κουμπιά;

— Βέβαια. "Αλλο ψώνιο ἐκεῖνο πάλι. Ποῦ πῆγε αὐτὸς ὁ χριστιανὸς καὶ μάζεψε δυόμισι χιλιάδες κουμπιά. 'Αλλὰ κι' ἐκείνη ἡ συλλογὴ ἀπὸ κινέζικα μπιπελὸ εἶχε τὸ γοῦστο της. Αὐτὴ ἦταν σωστὸ μουσεῖο...

— Δηλαδή, ρώτησα, ἔχετε ἰδῆ ἀρκετὲς συλλογές;

—"Α! βέβαια, βέβαια. Πολλοὶ κύριοι καλοῦν τὴ Ρίτα νὰ τῆς δείξουν τὶς συλλογές τους. Κι' ἐκείνη, ποὺ ἔξερει τὸ ἐνδιαφέρον μου γιὰ τὶς συλλογές, μὲ παίρνει πάντα μαζί της. Τώρα ἂς δοῦμε καὶ τὴ δική σας... γιὰ νὰ τὴν ἐκτιμήσουμε.

Μοῦ ἦρθε μιὰ ἐπιθυμία νὰ τὸν πνίξω αὐτὸν τὸν ροδομάγουλο μπαμπᾶ, ποὺ τὸ μοῦτρο του μοῦ φάνηκε σὰν ντομάτα παραγεμιστή. 'Αλλὰ τί μποροῦσα νὰ κάνω; Πῆρα τὸν τόμο καὶ τοῦ τὸν ἔδωσα νὰ τὸν μελετήσῃ. Ὁ μπαμπᾶς χώθηκε στὴν πολυθρόνα, ἄνοιξε τὴ συλλογὴ στὰ γόνατά του καὶ ἡ Ρίτα κάθισε στὸ χέρι τῆς πολυθρόνας. 'Εγὼ ρίχτηκα στὴν ἄλλη καὶ τοὺς κύτταζα ἠλίθια.

— Αὐτὴ εἶναι σπάνια πεταλοῦδα! Ἔλεγε ὁ μπαμπᾶς, δείχνοντας ἕνα φτερωτό.

— Κι' αὐτή, τί σοῦ λέει μπαμπᾶ; Δὲν εἶναι ἀριστούργημα; "Α! Γιὰ κύττα κι' αὐτὴ τὴν πολύχρωμη. Πόσα χρώματα! Δυό, τρία. ἓξη... δεκαπέντε χρώματα! Μόνος σου τὶς ἔπιασες, Θανασάκη;

—"Οχι ὅλες. Τὶς πιὸ πολλὲς τὶς ἀγόρασα. 'Αλλὰ μάζεψα κι' ὁ ἴδιος μερικές.

— Ναρθῆτε μιὰ μέρα στὸ ἐξοχικό μας σπίτι. Ξέρετε τί πεταλουδομάνι μαζεύεται; Θὰ πλουτίσετε ἀκόμα περισσότερο τὴ συλλογή σας.

—'Αλήθεια, μὲ δίχτυ τίς πιάνεις, Θανασάκη, ἢ μὲ τὸ καπέλλο; ρωτάει μὲ ἀφέλεια ἡ Ρίτα.

— Μᾶλλον μὲ τὸ καπέλλο. "Οποτε προσπάθησα μὲ δίχτυ, μοῦ ξέφυγαν.

— Ναί, λές καὶ διαισθάνονται τὸν κίνδυνο, ἐξηγεῖ ἡ Ρίτα. 'Εκεῖ ποὺ νομίζεις πὼς ἔπιασες μιὰ πεταλοῦδα, ἐκείνη πετάει ξαφνικὰ καὶ ...ἄντε νὰ τὴ βρῇς.

— Δὲν βάζεις τώρα κι' ἕνα οὐζάκι νὰ πιοῦμε; λέει ὁ μπαμπᾶς στὴ Ρίτα.

— Μὲ συγχωρῆτε, τόση ὥρα... (δικαιολογοῦμαι).

—'Εγὼ προτιμῶ ἕνα λικέρ! λέει ἡ Ρίτα. Καὶ τρελλαίνομαι γιὰ σοκολατάκια.

'Ο μπαμπᾶς ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὰ ἁλμυρὰ καὶ στὸ οὔζο. Καὶ ἡ Ρίτα μὲ τὴν πιὸ παιδικὴ ἀφέλεια, τάραξε τὶς σοκολάτες.

"Εμειναν δυὸ ὁλόκληρες ὧρες σπίτι μου — δυὸ ὧρες ἀτελείωτες γιὰ μένα. 'Ο μπαμπᾶς μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὶς πεταλοῦδες κι' ἐγὼ εὐγόμουν ἀπὸ μέσα μου νὰ τοῦδῶ ἀποπληξία. 'Αλλὰ ὄχι. Σηκώθηκε μιὰ χαρά.

— Κύριε Θανασάκη, ἐμᾶς θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε. Νὰ μὴν κάνουμε καὶ κατάχρησι τῆς καλωσύνης σας. Περάσαμε ἕνα θαυμάσιο ἀπόγευμα.

— Κι' ἐγὼ ἀκόμα πιὸ θαυμάσιο! εἶπα σφίγγοντας τὰ δόντια. Μοῦ δώσατε μεγάλη χαρὰ μὲ τὴν παρουσία σας, κύριε... κύριε...

—'Αοίσταρνος!

— Κύριε 'Αρίσταρχε.

— Αὐτὴ τὴν ἀμοιβαία εὐχαρίστησι τὴν ὀφείλουμε στὴν κόρη μου, κύριε Θανασάκη.

★

"Οταν ἔμεινα μόνος, ἅρπαξα τὴ συλλογὴ νὰ τὴν ξεσχίσω. Εὐτυχῶς ποὺ συγκρατήθηκα. Τὴν ἔδωσα τὴν ἄλλη μέρα στὸ Γιάγκο. Τοῦ διηγήθηκα τὰ καθέκαστα.

— Τόση ἀφέλεια! εἶπα.

—'Αφέλεια δική σου, λέει ὁ Γιάγκος.

— Δική μου; Γιατί;

— Αὐτή, βοὲ Θανασάκη, σὰν καὶ σένα ἀγοράζει καὶ πουλάει τριάντα μαζεμένους! Καὶ ἄκου κάτι κι' ἀπὸ μένα, γιὰ νὰ τὸ ξέρῃς. Οἱ πιὸ κουτέδες, εἶναι οἱ ἐξυπνες!

— Θὰ τὸ σημειώσω στὸ καρνέ μου.

★

Φυσικὰ παραιτήθηκα πιὰ ἀπὸ τὴ Ρίτα. Δὲν εἶχα καμμιὰ ὄρεξι νὰ συνάψω νυνοιμία μὲ ὅλο της τὸ σόϊ καὶ νὰ τὸ τσῖσω κι' ὅλας. 'Εκείνη, ὅμως, δὲν μὲ λησμόνησε. "Ενα μῆνα ἀργότερα μοῦ ἦρθε ἕνας φάκελλος. Εἶχε μέσα καμμιὰ σαρανταριὰ πεταλοῦδες κι' ἕνα σημείωμα:

«'Αγαπητὲ Θανασάκη,

«Αὐτὲς τὶς πεταλοῦδες τὶς ἔπιασε ὁ μπαμπᾶς στὸν κῆπο μας. Σοῦ τὶς στέλνω γιὰ νὰ πλουτίσῃς τὴ τὴ συλλογή σου. Βλέπεις ὅτι δὲν σὲ ξεχνῶ. — Ρίτα».

Παληκόριτσο! Ξύλο ποὺ σοῦ χρειάζεται, νὰ σὲ μάθω ἐγὼ νὰ φέρεσαι!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

✪✪

Τυχερὴ κοπέλλα

Πάνω στὸ θυμό του, κάποιος Λεὸν Σελλιὲ πέταξε τὴ φιλενάδα του ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ διαμερίσματός του, ποὺ βρισκότανε στὸ τέταρτο πάτωμα μιᾶς παρισινῆς πολυκατοικίας. Εὐτυχῶς, ἡ κοπέλλα ἔπεσε πάνω σὲ μιὰ τέντα καταστήματος καὶ δὲν ἔπαθε τίποτα. Ξαναγέμισε τότε στὸ διαμέρισμα τοῦ Σελλιέ, ἅρπαξε μιὰ μποτίλια τοῦ κρασιοῦ καὶ τοῦ τὴν ἔσπασε στὸ κεφάλι, στέλνοντάς τον ἔτσι γιὰ τὰ καλὰ στὸ νοσοκομεῖο!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 602

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Νησὶ ποὺ παρουσιάζει τὶς ἡμέρες αὐτὲς μεγάλη κίνησι.— Περίφημος ἀρθρογράφος (ἀρχικά). — Χρονικὸ ἐπίρρημα.

2 Μεταφορικὸ μέσον γιὰ πλουσίους. — Θεὸς τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων. — Κάτι ποὺ θὰ βρῆτε σὲ πολλὲς ἐπιγραφές.

3 Σύμφωνον. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία. — Προορίζεται γιὰ χορό.

4 'Ο ἐφιάλτης τῶν στρατιωτικῶν. — Τέλος. — Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.).

5 Σύμφωνον.— Προορίζεται γιὰ κακοποιούς. — Παίζεται μὲ χαρτιά.

6 'Επώνυμον γοήσσης τῆς ὀθόνης.— ..... "Αντριους: στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ.

7 Περιοχὴ τῆς Πελοποννήσου.— 'Αγία.— Χρονικὸς σύνδεσμος.

8 Συνοδεύουν βασιλεῖς.— Κάνω κάτι ν' ἀλλάξῃ θέσι. —Μένουμ μακρυὰ ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ζωή.

9 Κατάρα. — Ποταμὸς τῆς 'Ελβετίας.

10 "Ενα μεγάλο κομμάτι τοῦ πλανήτου μας. — Χαρτὶ ποὺ ἐξασφαλίζει ἐπιτυχία. — 'Αναφορικὴ ἀντωνυμία.

11 "Αυθη. — Θὰ βρῆτε ἐκεῖ τὸ ποτὸν τῆς προτιμήσεώς σας. —'Απαιτεῖ αὐστηρὴ δίαιτα.

12 Περιέχει φάρμακο μὲ δυσάρεστη γεῦσι. — Σιδηροδρομικὸς σταθμὸς κοντὰ στὴν 'Αθήνα.

13 'Η πτῶσις της συνοδεύεται ἀπὸ μεγάλο κρύο. — Μιὰ τῶν αἰσθήσεων. — Βυζαντινὴ νότα.

14 'Ακούεται στὰ θέατρα. — "Οταν ἐπαναλαμβάνεται, ἀφίνει ἕνα μαθητὴ στὴν ἴδια τάξι.— Κωμικὸς τοῦ κινηματογράφου (ἐπών.).

15 Παιγνιόχαρτο. — "Αρθρο. — 'Ενοχλητικὸ ἔντομο.

16 Γνωστὸ στοὺς ψάλτες.—Μοιάζει μὲ κλωστή. — Βρίσκεται μεταξὺ 'Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

17 'Αποκρουστικά.— 'Ακροθαλασσιὰ (ἀρχ.).— Μέσα σ' αὐτὴν λυώνουν χρυσάφι.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Κέντρον διασκεδάσεως.— Προστατεύει τὰ συμφέροντα τῶν ἀγροτῶν.

2 Τίτλος παλαιοῦ ἑλληνικοῦ περιοδικοῦ — 'Η ἐπανάληψις τοῦ δηλώνει εἰρωνεια. — Γαλλικὸ νησί.

3 'Υπάρχουν 7, ἐδῶ μόνο μιά.— Νυχτερινὴ πανηγυρικὴ πομπή.

4 Προστακτικὴ τῶν παραπομπῶν. — Μᾶς κρατᾶ στὴ ζωή. — Χαϊδευτικὸ γυναικείου ὀνόματος; — Νότα.

5 Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Ρῆμα ποὺ ἀπαιτεῖ μνήμη. — Βρίσκόταν ἐπὶ κεφαλῆς εὐρωπαϊκοῦ κράτους.

6 Μέρη τοῦ πλοίου. — Παίζεται μὲ χαρτιά.

7 Τὰ ζητοῦν οἱ γυναῖκες τὸν χειμῶνα. — "Εχει κάνει πολλὰ θαύματα.

8 'Υποθετικόν. — Καλύπτουν τὸ μισὸ 'Ιράκ. — Χαρακτηρίζουν ποιότητα. — 'Ο καθένας.

9 Πετᾶ. — Θ' ἀρχίση σὲ λίγο, σ' ὅλη τὴν 'Ελλάδα.

10 Τὸ πρῶτο συνθετικὸ πόλεων τῆς Ν. 'Αμερικῆς. — Διάσημος συγγραφεύς. — Τροπικὸ ἐπίρρημα. — Νότα.

11 Κιδώτιο. — Βρισκόμαστε ἀκριβῶς στὸ μέσον του.

12 'Απόβαρον. — Εὐθύς.

13 Τὴν κρατοῦν οἱ γυναῖκες. — Χώρα τῆς 'Ασίας, νοτίως τοῦ Καυκάσου. — "Ομοια σύμφωνα.

14 "Αρθρο. — Πεισματάρικο ζῶο. — 'Ανεστραμμένη νότα. — ... Τσὲ Τούνγκ.

15 Περίσσευμα ποὺ φυλάσσεται σὲ ἀποθῆκες. — Σώματα καθ' ὅλα ἄψογα.

16 Πρόθεσις (δημ.). — "Αρνησις (ξεν.). — Εἶναι ἀνάλογα μὲ τὸν ἄνθρωπο καλὸ ἢ κακό.

17 "Εδωσε τὸ ὄνομά του σὲ μιὰ ἱστορικὴ ναυμαχία. — Σκαπτικὸ ὄργανο.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΜΒΑΚΙΤΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 601 στὴ σελ. 82

✪✪

Οἱ ἀκρίδες γιὰ μεζές!

Οἱ ἀκρίδες εἶναι ὁ ἀγαπημένος μεζὲς τῶν 'Αμερικανῶν γιὰ τὰ κοκτάϊλ! Κατὰ τοὺς τελευταίους ἑπτὰ μῆνες εἰσήχθησαν ἀπὸ τὴν 'Ιαπωνία στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες 150.000 μεγάλα κουτιὰ μὲ παστὲς ἀκρίδες.

Οἱ ἀπαιτήσεις τῶν ποδιῶν σας

1

τῆς κνήμης κι' ὄχι τὸ μῆκος της. Ἕνα κοντό, ἀλλὰ καλοφτιαγμένο πόδι, ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ δύο θηκάρια ἢ δύο τηλεγραφόξυλα. Οἱ κνῆμες, ἄλλωστε, κερδίζουν σὲ μῆκος, ὅταν τὸ γαστροκνήμιο βρίσκεται ψηλὰ καὶ τὸ κάτω μέρος του εἶναι λεπτό. Τὴ λύση, λοιπόν, τοῦ προβλήματος τῶν κοντῶν ποδιῶν θὰ τὴν βρῆτε στὴν ἀκόλουθη παράγραφο.

2) Ὅταν ἡ γάμπα εἶναι πολὺ ἀδύνατη

Στὴν περίπτωση αὐτὴ μπορεῖτε νὰ κερδίσετε τὴ μάχη 100%. Ὄχι, βέβαια, σὲ μερικὲς ἡμέρες. Ἀλλὰ σὲ μερικοὺς μῆνες. Τὰ δύο ὅπλα σας θὰ εἶναι ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ἐπιμονή.

Γιὰ ν' ἀποχτήσετε πλαστικὴ γάμπα, ὅλες οἱ ἀσκήσεις εἶναι καλές. Ἐπίσης ὁ χορός, ἰδίως ὁ κλασσικός.

Συνηθίστε νὰ βαδίζετε κάθε φορὰ ποὺ αὐτὸ εἶναι ὁυνατὸν στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, ἰδίως ὅταν ἀνεβαίνετε σκάλες. Ὅταν βρισκώσαστε στὸ σπίτι σας, τὸ καλύτερο εἶναι νὰ κάνετε αὐτὲς τὶς ἀσκήσεις μὲ γυμνὰ πόδια. Νὰ μερικὲς ἀσκήσεις ποὺ θὰ σᾶς ὠφελήσουν πολύ:

Πρώτη ἄσκηση.— Ὄρθια. Τὸ ἕνα χέρι στὸ πόμολο τῆς πόρτας. Ἀναπηδᾶτε στὴ μύτη τοῦ ἀριστεροῦ ποδιοῦ, τεντώνοντας τὸ δεξὶ πρὸς τὰ ἔξω. Θὰ κάμετε τὸ ἴδιο μὲ τὸ δεξὶ πόδι. 25—40 φορὲς μὲ τὸ κάθε πόδι.

Δεύτερη ἄσκηση.— Κάμετε 20—30 πηδήματα μὲ τὸ σχοινάκι. Βήματα κατὰ βούληση.

Τρίτη ἄσκηση.— Καθίστε κάτω. Τὰ πέλματα τῶν ποδιῶν ἀκουμπισμένα στὸ πάτωμα, τὰ γόνατα ἀνασηκωμένα ἐλαφρά. (Οἱ κνῆμες δὲν πρέπει νὰ μετακινηθοῦν κατὰ τὴν ἄσκηση). Θὰ ἀνασηκώσετε τὶς φτέρνες ὅσο πιὸ ψηλὰ μπορεῖτε χωρὶς κανένα ἀπὸ τὰ δέκα δάκτυλα τῶν ποδιῶν νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ πάτωμα. Κατεβάστε κατόπιν τὶς φτέρνες. Θὰ ἐπαναλάβετε αὐτὴ τὴν ἄσκηση 18—20 φορές.

Οἱ κλασσικὲς ἀσκήσεις τῶν ποδιῶν (κάμψι, ἔκτασι, προβολὴ κτλ.) εἶναι ἐπίσης ἀξιοσύστατες.

Τὰ σπὸρ ποὺ σᾶς ταιριάζουν: ἅλματα, δρόμοι, κολύμπι, ρυθμικοὶ ἢ κλασσικοὶ χοροί, ποδήλατο, ἀναρριχήσεις, ὀρειβασία. Τὰ σπὸρ αὐτὰ λεπταίνουν τὸν ἀστράγαλο καὶ κύνουν τὴ γάμπα πλαστική.

Ὅταν μιλᾶμε γιὰ ἀσκήσεις καὶ γιὰ σπὸρ, ἐννοοῦμε μιὰ συνήθη ἐπίδοσι. Μὴν τὸ παρακάμετε, ὅμως, γιατὶ τότε τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε τὸ ἀντίθετο.

3) Ὅταν οἱ κνῆμες σας κοκκινίζουν

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ παρατηρεῖται συνήθως στὶς νέες. Στὶς κνῆμες τους σχηματίζονται σκοῦρες κόκκινες πλάκες, ποὺ τὸ κρύο τὶς κάνει πιὸ ἔντονες. Αὐτὸ τὸ κοκκινισμὸ ἐμφανίζεται μεταξὺ τῶν 12 καὶ τῶν 25 χρόνων, σπανίως ἀργότερα καὶ ποτὲ ἔπειτα ἀπὸ τὰ 35. Ἰδιαίτερη προδιάθεσι σ' αὐτὸ ἔχουν τὰ εὐαίσθητα στὸ κρύο ἄτομα, ἐκεῖνα ποὺ συγκινοῦνται πολὺ εὔκολα, οἱ πωλήτριες ποὺ στέκονται ὄρθιες, καθὼς καὶ οἱ γυναῖκες ποὺ τὸ ἐπάγγελμά τους τὶς ἀνκαγκάζει νὰ ἐκτίθενται στὸ κρύο. Προκαλεῖται ἀπὸ διαταραχὲς τοῦ νευρικοῦ συμπαθητικοῦ συστήματος. Γιὰ νὰ καταπολεμήσετε αὐτὲς τὶς κοκκινίλες, εἶναι ἀπαραίτητη μιὰ γενικὴ θεραπευτικὴ ἀγωγή: μουρουνέλαιο, βιταμίνες, ὁρμονοθεραπεία. Ἐπὶ πλέον θὰ κάμετε τὰ ἑξῆς:

α) Θὰ προστατεύσετε τὰ πόδια σας ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν ὑγρασία. Εἶναι καλὸ νὰ τὰ ἀλείφετε κάθε πρωὶ μὲ μιὰ προστατευτικὴ λιπαρὴ κρέμα (μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε ἐκείνη ποὺ βάζετε καὶ στὸ πρόσωπό σας). Προτιμῆστε τὶς μάλλινες κάλτσες τὸ χειμῶνα. Ἂν δὲν σᾶς ἀρέσουν, μπορεῖτε νὰ φορῆτε δύο ζευγάρια κάλτσες, τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο, μεταξωτὲς ἢ ἀπὸ νάϋλον.

β) Ζωηρέψετε τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος μὲ ὅλα τὰ μέσα: μασσάζ, ἐντριβές, ντούς, φυσικὲς ἀσκήσεις (πηδήματα, περπάτημα στὶς μύτες τῶν ποδιῶν κτλ.).

Σπόρ: Πορεῖες, τρέξιμο, χορός, βόλλεϋ-μπώλ, κολύμπι.

Γυμναστική: Γρήγορες ἀσκήσεις. Προσέχετε μὴν κρυώνετε.

Ἡ κοκκινίλα αὐτὴ φεύγει παλλὲς φορὲς μὲ τὸ γάμο ἢ τὴν μητρότητα.

4) Ἂν ἔχετε πολὺ χοντρὰ πόδια

Τὰ χοντρὰ πόδια συμβαδίζουν συνήθως μὲ μιὰ χοντρὴ διάπλασι ὁλοκλήρου τοῦ σώματος. Εἶναι πολὺ σπάνιο τὸ φαινόμενο χοντρῶν ποδιῶν ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα. Κάποτε, τὰ πόδια φαίνονται χοντρά, ἐνῶ εἶναι μόνον πρησμένα. Σὲ ἄλλες περιπτώσεις, οἱ χοντροὶ ἀστράγαλοι κάνουν καὶ τὰ πόδια νὰ φαίνωνται χοντρά.

2

3

4

Πῶς μπορεῖτε νὰ τὶς διορθώσετε μόνη σας

Ἂν πιστέψωμε τοὺς συγχρόνους αἰσθητικούς, τὸ πρόσωπο ἀντιπροσωπεύει τὰ 30% τῆς γυναικείας γοητείας, τὸ σῶμα τὰ 40% καὶ οἱ κνῆμες τὰ 30%.

Αὐτὸ δείχνει πόση σημασία ἔχουν τὰ πόδια. Γιὰ νὰ εἶναι ὡραῖα τὰ πόδια σας, πρέπει νὰ ἔχουν ἁρμονικὲς ἀναλογίες, ἀρτία διάπλασι, καθαρὲς γραμμές, λεία ἐπιδερμίδα καὶ ὁμοιόμορφη ἀπόχρωσι.

Ἡ φύσις τὰ δίνει κάποτε ὅλα. Ἀλλ' ὄχι πάντα. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις θὰ χρειαστῆ νὰ διορθώσετε τὸ ἔργο τῆς φύσεως. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ἀδύνατο. Μὴν ἀποθαρρύνεσθε, λοιπόν, ἂν τὰ πόδια σας πολλὲς φορὲς σᾶς βάζουν μπροστὰ σὲ προβλήματα, ποὺ ἡ λύσι τους φαίνεται μὲ τὴν πρώτη ματιὰ δύσκολη. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ προβλήματα, ἂν ὄχι ὅλα, εἶναι δυνατὸν νὰ λυθοῦν.

Ἂς τὰ δοῦμε τὸ καθένα μὲ τὴ σειρά του.

1) Ἂν τὰ πόδια σας εἶναι πολὺ κοντὰ

Δὲν μπορεῖτε, βέβαια, νὰ τὰ μακρύνετε. Μπορεῖτε, ὅμως, νὰ λεπτύνετε τοὺς ἀστραγάλους καὶ νὰ δώσετε μεγαλύτερη πλαστικότητα στὸ γαστροκνήμιο. Ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει περισσότερο εἶναι ἡ γραμμὴ τῆς κνήμης κι' ὄχι τὸ μῆκος της. Ἕνα κοντό, ἀλλὰ καλοφτιαγμένο πόδι, ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ δύο θηκάρια ἢ δύο τηλεγραφόξυλα. Οἱ κνῆμες, ἄλλωστε, κερδίζουν σὲ μῆκος, ὅταν τὸ γαστροκνήμιο βρίσκεται ψηλὰ καὶ τὸ κάτω μέρος του εἶναι λεπτό. Τὴ λύσι, λοιπόν, τοῦ προβλήματος τῶν κοντῶν ποδιῶν θὰ τὴν βρῆτε στὴν ἀκόλουθη παράγραφο.

2) Ὅταν ἡ γάμπα εἶναι πολὺ ἀδύνατη

Στὴν περίπτωση αὐτὴ μπορεῖτε νὰ κερδίσετε τὴ μάχη 100%. Ὄχι, βέβαια, σὲ μερικὲς ἡμέρες. Ἀλλὰ σὲ μερικοὺς μῆνες. Τὰ δύο ὅπλα σας θὰ εἶναι ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ἐπιμονή.

Γιὰ ν' ἀποχτήσετε πλαστικὴ γάμπα, ὅλες οἱ ἀσκήσεις εἶναι καλές. Ἐπίσης ὁ χορός, ἰδίως ὁ κλασσικός.

Συνηθίστε νὰ βαδίζετε κάθε φορὰ ποὺ αὐτὸ εἶναι ὁυνατὸν στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, ἰδίως ὅταν ἀνεβαίνετε σκάλες. Ὅταν βρισκώσαστε στὸ σπίτι σας, τὸ καλύτερο εἶναι νὰ κάνετε αὐτὲς τὶς ἀσκήσεις μὲ γυμνὰ πόδια. Νὰ μερικὲς ἀσκήσεις ποὺ θὰ σᾶς ὠφελήσουν πολύ:

Πρώτη ἄσκηση.— Ὄρθια. Τὸ ἕνα χέρι στὸ πόμολο τῆς πόρτας. Ἀναπηδᾶτε στὴ μύτη τοῦ ἀριστεροῦ ποδιοῦ, τεντώνοντας τὸ δεξὶ πρὸς τὰ ἔξω. Θὰ κάμετε τὸ ἴδιο μὲ τὸ δεξὶ πόδι. 25—40 φορὲς μὲ τὸ κάθε πόδι.

Δεύτερη ἄσκηση.— Κάμετε 20—30 πηδήματα μὲ τὸ σχοινάκι. Βήματα κατὰ βούληση.

Τρίτη ἄσκηση.— Καθίστε κάτω. Τὰ πέλματα τῶν ποδιῶν ἀκουμπισμένα στὸ πάτωμα, τὰ γόνατα ἀνασηκωμένα ἐλαφρά. (Οἱ κνῆμες δὲν πρέπει νὰ μετακινηθοῦν κατὰ τὴν ἄσκηση). Θὰ ἀνασηκώσετε τὶς φτέρνες ὅσο πιὸ ψηλὰ μπορεῖτε χωρὶς κανένα ἀπὸ τὰ δέκα δάκτυλα τῶν ποδιῶν νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ πάτωμα. Κατεβάστε κατόπιν τὶς φτέρνες. Θὰ ἐπαναλάβετε αὐτὴ τὴν ἄσκηση 18—20 φορές.

Οἱ κλασσικὲς ἀσκήσεις τῶν ποδιῶν (κάμψι, ἔκτασι, προβολὴ κτλ.) εἶναι ἐπίσης ἀξιοσύστατες.

Τὰ σπὸρ ποὺ σᾶς ταιριάζουν: ἅλματα, δρόμοι, κολύμπι, ρυθμικοὶ ἢ κλασσικοὶ χοροί, ποδήλατο, ἀναρριχήσεις, ὀρειβασία. Τὰ σπὸρ αὐτὰ λεπταίνουν τὸν ἀστράγαλο καὶ κύνουν τὴ γάμπα πλαστική.

Ὅταν μιλᾶμε γιὰ ἀσκήσεις καὶ γιὰ σπὸρ, ἐννοοῦμε μιὰ συνήθη ἐπίδοσι. Μὴν τὸ παρακάμετε, ὅμως, γιατὶ τότε τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε τὸ ἀντίθετο.

3) Ὅταν οἱ κνῆμες σας κοκκινίζουν

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ παρατηρεῖται συνήθως στὶς νέες. Στὶς κνῆμες τους σχηματίζονται σκοῦρες κόκκινες πλάκες, ποὺ τὸ κρύο τὶς κάνει πιὸ ἔντονες. Αὐτὸ τὸ κοκκινισμὸ ἐμφανίζεται μεταξὺ τῶν 12 καὶ τῶν 25 χρόνων, σπανίως ἀργότερα καὶ ποτὲ ἔπειτα ἀπὸ τὰ 35. Ἰδιαίτερη προδιάθεσι σ' αὐτὸ ἔχουν τὰ εὐαίσθητα στὸ κρύο ἄτομα, ἐκεῖνα ποὺ συγκινοῦνται πολὺ εὔκολα, οἱ πωλήτριες ποὺ στέκονται ὄρθιες, καθὼς καὶ οἱ γυναῖκες ποὺ τὸ ἐπάγγελμά τους τὶς ἀνκαγκάζει νὰ ἐκτίθενται στὸ κρύο. Προκαλεῖται ἀπὸ διαταραχὲς τοῦ νευρικοῦ συμπαθητικοῦ συστήματος. Γιὰ νὰ καταπολεμήσετε αὐτὲς τὶς κοκκινίλες, εἶναι ἀπαραίτητη μιὰ γενικὴ θεραπευτικὴ ἀγωγή: μουρουνέλαιο, βιταμίνες, ὁρμονοθεραπεία. Ἐπὶ πλέον θὰ κάμετε τὰ ἑξῆς:

α) Θὰ προστατεύσετε τὰ πόδια σας ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν ὑγρασία. Εἶναι καλὸ νὰ τὰ ἀλείφετε κάθε πρωὶ μὲ μιὰ προστατευτικὴ λιπαρὴ κρέμα (μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε ἐκείνη ποὺ βάζετε καὶ στὸ πρόσωπό σας). Προτιμῆστε τὶς μάλλινες κάλτσες τὸ χειμῶνα. Ἂν δὲν σᾶς ἀρέσουν, μπορεῖτε νὰ φορῆτε δύο ζευγάρια κάλτσες, τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο, μεταξωτὲς ἢ ἀπὸ νάϋλον.

β) Ζωηρέψετε τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος μὲ ὅλα τὰ μέσα: μασσάζ, ἐντριβές, ντούς, φυσικὲς ἀσκήσεις (πηδήματα, περπάτημα στὶς μύτες τῶν ποδιῶν κτλ.).

Σπόρ: Πορεῖες, τρέξιμο, χορός, βόλλεϋ-μπώλ, κολύμπι.

Γυμναστική: Γρήγορες ἀσκήσεις. Προσέχετε μὴν κρυώνετε.

Ἡ κοκκινίλα αὐτὴ φεύγει παλλὲς φορὲς μὲ τὸ γάμο ἢ τὴν μητρότητα.

4) Ἂν ἔχετε πολὺ χοντρὰ πόδια

Τὰ χοντρὰ πόδια συμβαδίζουν συνήθως μὲ μιὰ χοντρὴ διάπλασι ὁλοκλήρου τοῦ σώματος. Εἶναι πολὺ σπάνιο τὸ φαινόμενο χοντρῶν ποδιῶν ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα. Κάποτε, τὰ πόδια φαίνονται χοντρά, ἐνῶ εἶναι μόνον πρησμένα. Σὲ ἄλλες περιπτώσεις, οἱ χοντροὶ ἀστράγαλοι κάνουν καὶ τὰ πόδια νὰ φαίνωνται χοντρά.

Γιὰ νὰ κάμετε τὰ πόδια σας ν' ἀδυνατίσουν, πρέπει ν' ἀδυνατίσετε καὶ στὸ ὑπόλοιπο σῶμα.

Ἂν ὅμως, ὑπάρχη δυσαρμονία μεταξὺ σώματος καὶ ποδιῶν, ἄν, δηλαδή, τὰ πόδια εἶναι χοντρὰ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ σῶμα, θὰ σᾶς ὠφελήσουν πολὺ οἱ περιτυλίξεις, μ' ἕνα ἀπισχναντικὸ ὑγρό. Ὁ ἐπίδεσμος ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε πρέπει νὰ εἶναι καλὰ σφιγμένος, χωρὶς ὅμως, νὰ παρεμποδίζη τὴν κυκλοφορία. Μπορεῖτε ἔτσι νὰ ἐλαττώσετε τὴν περίμετρο τῶν ποδιῶν σας κατὰ μερικὰ ἑκατοστά.

Θὰ σᾶς κάμουν καλὸ ἐπίσης καὶ οἱ ἀσκήσεις ποὺ ἀναφέρομε παρακάτω.

Ὅταν τὰ πόδια σας πρήσκονται μόλις κουρασθῆτε (τὰ αἰσθανόσαστε τότε βαρειά, σὰν νὰ διπλασιάσθηκε τὸ βάρος τους), θὰ πρέπη ν' ἀποφεύγετε τὰ πολὺ ζεστὰ ποδόλουτρα, τὰ ἡλιόλουτρα τῶν κάτω ἄκρων, τὶς ζαρετιέρες καὶ τὰ πολὺ σφιχτὰ λαστέξ. Εἶναι καλό, ἐξ ἄκρων, τὶς ζαρετιέρες καὶ τὰ πολὺ σφιχτὰ λαστέξ. Εἶναι καλό, ἐξ ἄλλου, νὰ κοιμώσαστε μὲ τὰ πόδια ἐλαφρὰ ἀνασηκωμένα (ἕνα μικρὸ μαξιλάρι ἀνάμεσα στὸ στρῶμα καὶ στὸ «σσαμμιέ» ἀρκεῖ, ὄχι περισσότερα). Κατὰ τὶς ὧρες τῆς ἀναπαύσεως, εἶναι προτιμότερο νὰ ξαπλώνεστε ἀντὶ νὰ κάθεστε (π. χ. προκειμένου νὰ διαβάσετε τὴν ἐφημερίδα ἢ ἕνα βιβλίο). Ὅταν κάθεστε, μὴν σταυρώνετε ποτὲ τὶς κνῆμες. Στὴν ἀνάγκη, μπορεῖτε νὰ σταυρώσετε μόνο τὰ κάτω μέρος τῶν ποδιῶν. Εἶναι καλὸ ἐπίσης νὰ κάνετε καθιστὴ τὶς διάφορες δουλειὲς τοῦ νοικοκυριοῦ: καθάρισμα χόρτων, μαγείρεμα, σιδέρωμα κτλ.

Γιὰ νὰ ζωηρέψετε τὴν κυκλοφορία, θὰ κάνετε κάθε μέρα μασσὰζ στὰ πόδια σας μ' ἕνα τρίχινο γάντι ἢ μ' ἕναν κύλινδρο ἀπὸ καουτσούκ. Θὰ σᾶς ὠφελήσουν ἐπίσης οἱ ἀκόλουθες ἀσκήσεις:

α) Τρεῖς ἢ τέσσερες φορὲς τὴν ἡμέρα, ἀκουμπῆστε ἐπὶ δέκα λεπτὰ τὸ πέλμα τῶν ποδιῶν πάνω στὴ γωνία ἑνὸς ἐπίπλου, ποὺ νὰ βρίσκεται πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸ κάθισμά σας. Μὴν τεντώνετε τελείως τὰ πόδια. Θὰ λυγίσετε ἐλαφρὰ τὰ γόνατα. Αὐτὴ ἡ στάσι θὰ σᾶς ξεκουράση ἀμέσως.

β) Τὸ βράδυ στὸ κρεβάτι, σηκῶστε κάθετα τὰ πόδια σας ἐπὶ 1—2 λεπτὰ καὶ τεντῶστε ὅσο μπορεῖτε περισσότερο πρὸς τὰ ἐπάνω τὰ δάκτυλα. Κάμετε κατόπιν ἕνα ἐλαφρὸ μασσάζ ἀπὸ τὴ φτέρνα πρὸς τὸ γόνατο. Τὰ φωτόλουτρα προκαλοῦν ἐπίσης ἀποσυμφόρησι τῶν ποδιῶν καὶ ἀνακουφίζουν.

Γιὰ νὰ κάμετε τὰ χοντρὰ πόδια νὰ φαίνωνται λεπτότερα, θὰ πρέπη νὰ φορῆτε κάλτσες σκοῦρες ἢ «φυμὲ» μὲ μαύρη ραφή. Τὸ ντουμπλάρισμα τῆς φτέρνας πρέπει νὰ καταλήγη σὲ αἰχμή, ποτὲ σὲ εὐθεία.

5) Ἂν ἔχετε χοντροὺς ἀστραγάλους

Κι' ἐδῶ ἐπίσης μπορεῖτε νὰ κερδίσετε τὴ μάχη 100%. Ἀρκεῖ νὰ ἔχετε θέλησι καὶ ὑπομονή. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ θὰ κάνετε τὶς ἑξῆς:

α) Ὄρθια. Τὸ ἕνα πόδι μπροστὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Διαγράψετε ἕναν κύκλο, ὅσο μεγαλύτερο μπορεῖτε, μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ποδιοῦ ποὺ βρίσκεται μπροστά. Θὰ ἐπαναλάβετε αὐτὴ τὴν ἄσκησι ὡς ποὺ νὰ κουρασθῆτε. Θὰ κάμετε κατόπιν τὸ ἴδιο μὲ τὸ ἄλλο πόδι.

β) Βάλτε ἕνα χοντρὸ λεξικὸ σὲ ἀπόστασι μερικῶν ἑκατοστῶν ἀπὸ τὸν τοῖχο. Ἀνεβῆτε κατόπιν σ' αὐτὸ καὶ ἀκουμπῆστε τὰ χέρια σας στὸν τοῖχο. Θὰ ἀνασηκωθῆτε ὕστερα στὶς μύτες τῶν ποδιῶν κι' ἀφοῦ ξεκουραοθῆτε λίγο θὰ κατεβάσετε τὶς φτέρνες πρὸς τὸ ἐξωτερικὸ μέρος τοῦ βιβλίου, ὡς ποὺ νὰ ἐγγίσετε τὸ πάτωμα.

γ) Ξαπλωθῆτε ἀνάσκελα στὸ πάτωμα. Θὰ σηκώσετε τὰ πόδια πρὸς τὰ πάνω καὶ θὰ ἀρχίσετε νὰ διαγράφετε μὲ τὶς ἄκρες κύκλους καὶ πρὸς τὶς δύο διευθύνσεις. (Οἱ κνῆμες πρέπει νὰ μένουν ἀκίνητες).

Θὰ σᾶς κάμουν καλό, ἐξ ἄλλου, τὰ ἀκόλουθα σπὸρ: σκὶ, τέννις, χορός, βόλεϋ-μπώλ, πεζοπορία, τρέξιμο, κρόουλ. Θὰ ἀποφύγετε, ὅμως, τὰ μπάνια σὲ κρύο νερό. Πολὺ ὠφέλιμες εἶναι καὶ οἱ ἐντριβές μ' ἕνα τρίχινο γάντι. Πρέπει νὰ εἶναι ἀρκετὰ ἔντονες σὲ τρόπο ποὺ τὸ δέρμα νὰ κοκκινίση. Θὰ χάσετε ἔτσι ἄλλα 2—5 ἑκατοστά.

6) Ὅταν οἱ ἀστράγαλοί σας πρήσκωνται

Τὸ πρήξιμο αὐτὸ ὀφείλεται στὴ στάσι διαφόρων ὀργανικῶν ὑγρῶν στὴν περιοχὴ τῶν ἀστραγάλων. Ἡ νυκτερινὴ ἀνάπαυσις τὸ ἐξαφανίζει. Ἂν ὅμως, δὲν τὸ καταπολεμήσετε ἐγκαίρως, μπορεῖ νὰ καταστῆ μόνιμο καὶ νὰ κάμη τὴ ζωὴ σας μαρτυρική.

Τὰ μέσα ποὺ θὰ κάμουν τοὺς ἀστραγάλους σας νὰ ξεπρησθοῦν εἶναι: οἱ φυσικὲς ἀσκήσεις, ἰδίως τὸ βάδισμα στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, ὁ ὕπνος μὲ ἀνασηκωμένο τὸ κάτω μέρος τῶν ποδιῶν, οἱ ἐλαστικὲς κάλτσες κλπ. Γιὰ νὰ ξεκουράσετε τοὺς ἀστραγάλους σας, μπορεῖτε νὰ βάλετε στὰ πόδια σας ἐπιθέματα μὲ χλιαρὸ νερὸ (τὸ ζεστὸ ἐπαυξάνει τὸ πρήξιμο, ἐνῶ τὸ πολὺ κρύο παρεμποδίζει τὴν κυκλοφορία καὶ κάνει τὸ αἷμα νὰ λιμνάζη). Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ κάμετε ποδόλουτρα μέσα σὲ χλιαρὸ ἁλατισμένο νερὸ καὶ κατόπιν μασσὰζ μὲ ἐσσάνς εὐκαλύπτου.

7) Ὅταν ἔχετε χοντροὺς μηροὺς

Τὸ μασσὰζ καὶ οἱ φυσικὲς ἀσκήσεις θὰ σᾶς βοηθήσουν γιὰ νὰ περιορίσετε τὸν ὄγκο τους. Τὸ μασσὰζ μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε μάγη σας σ' αὐτὴ τὴν περιοχή. Τὰ χέρια σας πρέπει νὰ διευθύνωνται ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Τὸ μασσὰζ νὰ εἶναι ἔντονο.

Δύο ἀσκήσεις ποὺ θὰ σᾶς ὠφελήσουν ἐπίσης εἶναι οἱ ἑξῆς:

α) Ξαπλωθῆτε στὸ ἀριστερὸ πλευρό. Θὰ τινάξετε τὸ δεξιὸ πόδι ὅσο πιὸ ψηλὰ μπορεῖτε. Εἰσπνεύσετε. Θὰ ἀφήσετε κατόπιν τὸ πόδι σας νὰ πέση. Ἐκπνεύσετε. Ἐπαναλάβετε 10 φορὲς μὲ κάθε πόδι.

β) Ξαπλωθῆτε μπρούμυτα, μὲ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορμιοῦ ἀνασηκωμένο. Θὰ στηριχθῆτε μὲ τὰ χέρια σας στὴ ράχη μιᾶς καρέκλας. Τεντῶστε τὸ δεξὶ πόδι πρὸς τὰ δεξιὰ ὅσο πιὸ πολὺ μπορεῖτε. Θὰ κάμετε κατόπιν τὴν ἴδια ἄσκηση μὲ τὸ ἀριστερὸ πόδι.

8) Ἂν ἔχετε πολὺ ἰσχνοὺς μηροὺς

Μόνον ἡ φυσικὴ ἄσκησις μπορεῖ νὰ τοὺς κάμη νὰ παχύνουν. Νὰ μερικὲς ἀσκήσεις:

α) Ὄρθια. Σφίξετε δυνατὰ τὰ πόδια σας τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο. Λυγίστε τὰ γόνατα. Θὰ ἀνασηκωθῆτε κατόπιν σφίγγοντας τοὺς μῦς τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῶν μηρῶν. 20 φορές.

β) Ὄρθια. Λυγίστε πρὸς τὰ πίσω καὶ ἀνέβ τὴν κνήμη, χωρὶς νὰ μετακινησετε τὸ γόνατο, 30 φορές.

γ) Ὄρθια. Τὰ χέρια στὰ ἰσχία. Στηριχτῆτε στὸ ἕνα πόδι καὶ ἀρχίστε νὰ κάνετε κινήσεις μὲ τὸ ἄλλο ἀπὸ ἐμπρὸς πίσω, ἀνεβάζοντας τὸ ὅσο πιὸ ψηλὰ μπορεῖτε. Τὸ ἴδιο θὰ κάμετε καὶ μὲ τὸ ἄλλο, 20 φορές.

9) Ἂν τὸ δέρμα τῶν μηρῶν σας παρουσιάζη ραβδώσεις

Αὐτὲς οἱ ραβδώσεις ὀφείλονται σὲ μιὰ «διάρρηξι» τοῦ δέρματος καὶ τῶν ἐλαστικῶν ἱστῶν ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ αὐτό. Θὰ ἦταν κόπος χαμένος τὸ νὰ προσπαθῆσετε νὰ τὶς κάμετε νὰ ἐξαφανισθοῦν. Μὴν ἀγωνίζεστε, λοιπόν, ἀδίκως. Μόνον ἡ βιταμίνη Α σὲ πολὺ ἰσχυρὲς δόσεις δίνει κάποτε μερικὰ καλὰ ἀποτελέσματα στὴν ἀρχὴ τῆς παθήσεως.

10. Ἂν ἔχετε κιρσώδεις ραβδώσεις στοὺς μηροὺς

Οἱ κιρσώδεις ραβδώσεις εἶναι ὅπως ἡ ροδώδης ἄκμη στὸ πρόσωπο. Ἐμφανίζονται συνήθως στὴν ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τῶν μηρῶν καὶ κάποτε στὶς κνῆμες. Ἡ αἰτία ποὺ τὶς προκαλεῖ παραμένει ἄγνωστη. Ὀφείλονται πιθανὸν σὲ ὑπαστικὴ ἀνεπάρκεια, σὲ πεπτικὲς διαταραχές, σὲ συμπίεσι ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ καλτσοδέτες κτλ.

Ὁ μόνος τρόπος θεραπείας εἶναι ἡ καλουμένη σκληρωτικὴ μέθοδος, ποὺ μόνον ἀπὸ εἰδικὸ γιατρὸ μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῆ. Ἡ μέθοδος αὐτή, ὅμως, ἀπαιτεῖ πολλὲς συνεδρίες καὶ ἔξοδα σημαντικά.

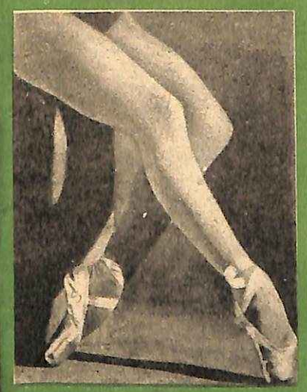

5

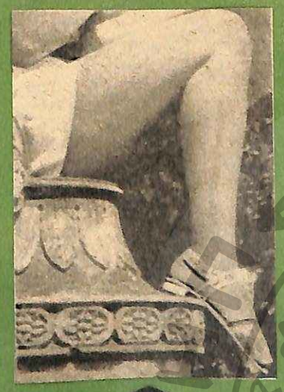

6

7

Μερικὲς περίφημες κνῆμες: 1) Τῆς Γαλλίδας χορευτρίας Κολὲτ Μαρσάν. 2) Τῆς νοτειτικῆς Ἰταλίδας στὰρ Σοφίας Λόρεν. 3) Τῆς Μαίριλυν Μονρόε. 4) Τῆς Γαλλίδας στὰρ Μπριζὶτ Μπαρντό. 5) Τῆς μεγάλης Γαλλίδας χορεύτριας Ρενὲ Ζανμαίρ. 6) Τῆς περίφημης μαύρης χορεύτριας Ζοζεφίνας Μπαίκερ. 7) Καὶ τῆς διάσημης στὰρ Μάρλεν Ντήτριχ.

Ἕλληνες ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο «ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ»

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ἀπὸ ἕνα μῆνα περίμεναν τὸ θάνατο. Κανεὶς δὲν ἀμφέβαλλε πιὰ πώς, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, θὰ τοὺς ἔστηναν ὅλους στὸν τοῖχο. Ἄλλωστε ἐκεῖ κάτω, στὰ φοβερὰ ἀπομονωτήρια τοῦ στρατοπέδου, τίποτ' ἄλλο δὲν ἔκαναν ἀπὸ τὸ νὰ παρακαλοῦν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς λυτρώση ἀπὸ τὰ βάσανα. Ἦταν δεκάξη παλληκάρια. Πέντε Ρῶσοι, ἔξη Πολωνοί, ἕνας Γάλλος καὶ τέσσερις Ἕλληνες. Οἱ τελευταῖοι ἦταν: Ὁ Μαθιὸς Ξυρουχάκης, ἀπὸ τὴ Νεάπολι τῆς Κρήτης, ὁ Ἀριστείδης Λεβαντῆς, ἀπὸ τὴν Λάρισσα, ὁ Παντελῆς Δανάλης κι' ὁ Γιάννης Λινάρδος, Ἀθηναῖοι, ποὺ ἔμεναν μαζὶ στὴν ὁδὸ Πινδάρου 19. Ὅλοι τους ἦταν ἔφεδροι ἀξιωματικοί, ποὺ πολέμησαν στὴν Ἀλβανία. Πιάστηκαν ἀρχὲς ἀκόμη τῆς κατοχῆς κι' ἀφοῦ τοὺς κράτησαν λίγο διάστημα στὸ Χαϊδάρι, τοὺς ἔστειλαν στὴ Γερμανία. Ἀπὸ στρατόπεδο σὲ στρατόπεδο, κατέληξαν στὸ Ἄϊντεν — δυτικὰ τοῦ Μπέργκεν — στὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ ἀπὸ τὸ Τσέλλεν στὸ Ἀμβοῦργο. Τὸ στρατόπεδο αὐτὸ ἦταν παράρτημα τοῦ Μπέλσεν κι' εἶχε τὸ ποιητικὸ ὄνομα: «Κῆπος τῶν Ρόδων».

Ἡ ὀνομασία αὐτὴ ὀφειλόταν στοὺς παλαιοὺς ἰδιοκτῆτες του, ποὺ καλλιεργοῦσαν μεγάλες ἐκτάσεις μὲ τριαντάφυλλα. Ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν ὑποχρεωτικὴ ἐγκατάλειψί του — γιὰ νὰ τὸ μεταβάλουν σὲ στρατόπεδο — ἔβλεπε κανεὶς ποὺ καὶ ποὺ ν' ἀνθοβολῆ καμμιὰ κρυμμένη ρίζα καὶ νὰ σκάζη τὰ μπουμπούκια της τὴν ἄνοιξι. Οἱ ἐγκάθειρκτοι ἦταν πολλοὶ ἐκεῖ μέσα. Ἴσως νὰ ξεπερνοῦσαν τὶς πέντε χιλιάδες. Καὶ παρ' ὅλους τοὺς τουφεκισμοὺς καὶ τοὺς θανάτους, ὁ ἀριθμός τους ἔμ[ενε] σταθερός. Καθημερινὰ ἔφευγαν γιὰ τὰ κρεματόρια καὶ τοὺς θαλάμους ἀερίων ἑκατοντάδες αἰχμάλωτοι καὶ καθημερινὰ ἔφταναν καμιόνια μὲ ἄλλους τόσους, ποὺ ἔπαιρναν τὶς θέσεις τῶν πρώτων, ὥσπου νάρθη κι' ἡ δική τους σειρά. Οἱ περισσότεροι ἦταν Ἑβραῖοι καὶ Πολωνοί. Μὰ ὑπῆρχαν καὶ Ἕλληνες, Γάλλοι, Ὁλλανδοί, Νορβηγοὶ καὶ Σέρβοι.

Ὡστόσο τὴ νύχτα τῆς 10ης Ἰουλίου 1944, ἔγινε ἡ ἀπόδρασι μιᾶς ὁμάδος ἀπὸ ἑβδομήντα τρεῖς ἐγκάθειρκτους, ποὺ ἀνάμεσά τους ἦταν καὶ πέντε δικοί μας: Ὁ Πολύβιος Δεναξᾶς, ὁ Μαρῖνος Μποσταντζόγλου, ὁ Χαρίλαος Πηνιάτογλου, ὁ Παναγιώτης Ἰακωβίδης κι' ὁ Γιῶργος Πολύκαρπος, ποὺ εἶχαν πιαστῆ στὸν Πειραιᾶ, πάνω στὴν προσπάθειά τους ν' ἀνατινάξουν ἕνα γερμανικὸ ὁπλιταγωγό. Τοὺς πέρασαν καὶ τοὺς πέντε ἀπὸ στρατοδικεῖο κι' ἡ θανατική τους καταδίκη ἦταν βέβαιη. Μὰ ὁ συνήγορός τους, ὁ ἀκάματος Ἕλληνας Ι. Σόντης — ποὺ ἔσωσε δεκάδες πατριῶτες ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια — κατώρθωσε νὰ τοὺς ἐπιβάλουν τὴν ποινὴ τῶν ἰσοβίων δεσμῶν καὶ νὰ τοὺς στείλουν σὲ στρατόπεδο τῆς Γερμανίας. Τολμηροὶ στὸ ἔπακρο καθὼς ἦταν, ἀποφάσισαν νὰ δραπετεύσουν. Καὶ τὰ κατάφεραν ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο περίπου αἰχμαλωσίας, παρασέρνοντας μαζί τους κι' ἄλλους ἑξῆντα ὀχτὼ συγκρατούμενούς τους.

Ἀπ' αὐτοὺς συνελήφθησαν σύντομα οἱ σαράντα δυὸ καὶ ὡδηγήθηκαν πίσω στὸ στρατόπεδο, ὅπου καὶ τοὺς τουφέκισαν. Οἱ ὑπόλοιποι, ὅπως ἔδειχναν τὰ πράγματα, εἶχαν ἐξαφανιστῆ ὁριστικά. Πῶς τὸ πέτυχαν αὐτό, εἶναι ἄλλη ἱστορία καὶ θὰ τὴν ἀφηγηθοῦμε ὅταν θάρθη ἡ σειρά της. Πάντως οἱ Γερμανοὶ δὲν ἤθελαν νὰ πιστέψουν ὅτι δὲ θὰ τοὺς ξανάβαζαν στὸ χέρι. Εἶχαν κάνει τὸν κόσμο ἄνω κάτω. Τὰ καταδιωκτικὰ ἀποσπάσματα, οἱ περίπολοι καὶ τὰ λυκόσκυλα, ἀναποδογύρισαν κυριολεκτικὰ τὴν περιοχή. Τίποτε. Στὸ τέλος, ὁ διοικητὴς τοῦ κατέργου, ταγματάρχης Λοῦκας Πόολ — ἕνας πραγματικὸς κτηνάνθρωπος, ποὺ καταδικάστηκε σὲ θάνατο καὶ ἐκτελέστηκε μετὰ ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσι — δήλωσε στοὺς ἐγκάθειρκτους:

— Ἂν οἱ δραπέτες δὲν ἐπιστρέψουν μέχρι τὶς 15 Αὐγούστου, θὰ τουφεκίσω μὲ κλῆρο τοὺς μισοὺς ἀπὸ σᾶς. Τοὺς ἄλλους μισούς, θὰ τοὺς παραδώσω στὰ κρεματόρια...

Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία ὅτι ὁ Πόολ, θὰ ἐκτελοῦσε ὁπωσδήποτε τὴν ἀπειλή του. Μὰ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ἄγνωστο πῶς, κατώρθωσαν πάλι νὰ δραπετεύσουν ἄλλοι ἐννέα αἰχμάλωτοι. Αὐτὸ πιὰ ἦταν ἀπὸ τ' ἀνέλπιστα. Γιατὶ ἦταν βέβαιον ὅτι ὑπῆρχαν «συνένοχοι» ἀνάμεσα στοὺς φρουροὺς καὶ τὸ προσωπικὸ τοῦ στρατοπέδου. Ἔγιναν ἀνακρίσεις, μαρτύρια, ψυχολογικοὶ ἐκβιασμοί. Τὸ ἀποτέλεσμα στάθηκε μηδέν. Ὁ Λοῦκας Πόολ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ συλληφθοῦν ὅλοι ὅσοι ἔκαναν παρέα μὲ τοὺς ἐννέα ἀποδράσαντες. Ἦταν τὰ δεκάξη παλληκάρια ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή.

— Μιλῆστε, τοὺς εἶπε ὁ διοικητής. Μιλῆστε καὶ σᾶς δίνω τὸ λόγο μου πὼς δὲν θὰ πειράξω κανένα. Διαφορετικὰ θὰ σᾶς ἐξαφανίσω ὅλους...

«Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς —γράφει ὁ Γιάννης Λινάρδος στὸ ἡμερολόγιό του— ἤμασταν χαμένοι. Θὰ ἦταν λοιπὸν μεγάλη ἀνοησία ἢ μᾶλλον ἔγκλημα, νὰ φανερώσουμε ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ βοηθοῦσε τὶς ἀποδράσεις. Τὸν γνωρίζαμε μερικοί, μὰ κανεὶς δὲν ἀποφάσιζε ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του. Ἦταν ὁ Γερμανὸς λοχαγὸς Κνοὺτ Μπάερ πού, ὅπως φαίνεται, ἦταν πράκτορας τῶν συμμάχων. Αὐτοὶ ἔβγαζαν ἔξω τοὺς αἰχμαλώτους καὶ μὲ χίλιους τρόπους τοὺς διοχέτευαν, ὅπως ἐμάθαμε ἀργότερα, σὲ ὡρισμένα σημεῖα τῆς Γερμανίας ὅπου ὑπῆρχαν ὁμάδες ἀντιχιτλερικῶν. Τὰ ἑξῆντα τοῖς ἑκατὸ τῶν ἀποδράσεων, εἶχαν ἐπιτυχία. Πολλοὶ βεβαίως συλλαμβάνονταν, ἀλλὰ κανεὶς δὲ γνώριζε ποιοὶ τοὺς εἶχαν βοηθήσει νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὰ δεσμά τους. Ἔτσι οἱ Γερμανοὶ ξεσποῦσαν τὸ μῖσος τους ἐναντίον ὅλων μας. Τὰ κρεματόρια ἔκαιγαν καθημερινά. Καὶ ὁ καθένας μας περίμενε τὴ σειρά του...

»Ὁ Λοῦκας Πόολ —συνεχίζει ὁ Γιάννης Λινάρδος— εἶχε ἀπειλήσει νὰ μᾶς ἐξοντώση ὅλους μέχρι τὶς 15 Αὐγούστου. Ἐμεῖς οἱ τέσσερις Ἕλληνες ποὺ βρισκόμεθα στὴν ἀπομόνωσι μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους, θυμηθήκαμε ξαφνικὰ ὅτι ἡ ἡμερομηνία ποὺ εἶχε ὁρισθῆ γιὰ τὴν ἐκτέλεσί μας, ἦταν ἡ ἑορτὴ τῆς Παναγίας. Αὐτὸ τὸ σκέφτηκε πρῶτος ὁ Ἀριστείδης Λεβαντῆς, ποὺ ὁ πατέρας του ἦταν ἱερέας. Τώρα, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια ποὺ γράφω τὶς σημειώσεις αὐτές, μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἡ ἐνθύμησι αὐτὴ ἦρθε σὰν μιὰ παρηγοριὰ μέσα στὰ φοβερὰ ἐκεῖνα ὑπόγεια ποὺ ἤμεθα κλεισμένοι. Ἦρθε σὰν ἕνα Θεῖο φῶς νὰ λάμψη στὸ βαθὺ σκότος ποὺ μᾶς ἐκάλυπτε. Ὅσοι δὲν ἔζησαν τὶς τραγικὲς στιγμὲς τῶν στρατοπέδων, δὲν μποροῦν ἀσφαλῶς νὰ νοιώσουν αὐτὰ ποὺ αἰσθανόμεθα ἐμεῖς. Ὁ Θεὸς ἦταν ἡ μοναδική μας ἐλπίδα. Ὅλοι μας —καὶ οἱ πλέον ἄθεοι ἀκόμη— κλείναμε τὰ μάτια μας καὶ παρακαλούσαμε νὰ λυτρωθοῦμε κατὰ κάποιον τρόπο ἀπὸ κεῖ μέσα...

»Πιστεύαμε πὼς δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ γίνωνται θαύματα στὴν ἐποχή μας. Συχνὰ τὶς νύχτες ὁραματιζόμεθα. Μιλούσαμε μὲ τὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἁγίους, μὲ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία. Καὶ τὴν ἐπομένη ξυπνούσαμε μὲ ἀνάλαφρη τὴν ψυχή μας. Εἶναι βέβαιο πὼς ἂν δὲν εἴχαμε αὐτοὺς τοὺς ὁραματισμούς, ὅλοι μας, μὰ ὅλοι μας, θὰ πεθαίναμε μέσα στοὺς πρώτους μῆνες τῆς αἰχμαλωσίας μας. Καὶ τώρα, ἡ σκέψι ὅτι στὶς 15 Αὐγούστου ἦταν ἡ μεγάλη ἑορτὴ τῆς Θεοτόκου, μᾶς ἔκανε νὰ ξαναβροῦμε τοὺς ἑαυτούς μας. Τὸ χαμένο μας χαμόγελο, ξαναγύρισε στὰ ὠχρά μας χείλη. Ἀρχίσαμε νὰ μιλοῦμε μὲ πίστι καὶ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴ σωτηρία μας. Αὐτὸ φυσικὰ ἔκανε ἐντύπωσι στοὺς ξένους συναδέλφους μας, ποὺ μᾶς ἐρώτησαν σὲ τί ὠφείλετο ἡ ξαφνική μας αἰσιοδοξία...»

Ὁ Γιάννης Λινάρδος τοὺς ἐξήγησε περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Χάρηκαν ἐκεῖνοι, σὰν νὰ ἦταν βέβαιο ἐκ τῶν προτέρων τὸ θαῦμα ποὺ περιμένανε. Μόνο ἕνας Πολωνὸς θύμωσε.

— Εἶμαι καθολικός, τοὺς εἶπε, ἀλλὰ ἔπαψα νὰ πιστεύω ἀπὸ τότε ποὺ μ' ἔφεραν ἐδῶ. Ἂν ὑπῆρχε Θεός, ἔπρεπε νὰ τιμωρήση τοὺς Γερμανοὺς ποὺ καταστρέφουν τὸν κόσμο. Γιατὶ δὲν τὸ κάνει, λοιπόν; Γιατί; Γιατί;

Ξέσπασε σὲ λυγμοὺς κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾶ τὸ κεφάλι του μὲ μανία στοὺς τοίχους. Τρόμαξαν οἱ ἄλλοι καὶ προσπάθησαν νὰ τὸν συγκρατήσουν. Μὰ γρήγορα κατάλαβαν πὼς ὁ δυστυχισμένος εἶχε τρελλαθῆ. Πάνω στὶς κραυγές του, μπῆκε μέσα ἕνας φρουρὸς καὶ μὲ τὸ συρμάτινο βούρδουλά του, ἄρχισε νὰ χτυπᾶ δεξιὰ κι' ἀριστερά, χωρὶς διάκρισι. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Πολωνὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζη, ἦρθαν κι' ἄλλοι φρουροὶ καὶ τὸν τράβηξαν ἔξω. Ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξανάδαν οἱ σύντροφοί του. Τὸν εἶχαν στείλει, τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα στὰ κρεματόρια, μαζὶ μὲ ἄλλους ἐγκάθειρκτους. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὅλοι οἱ «ἀπομονωμένοι» αἰσθάνθηκαν ἕνα εἶδος ἀπογοητεύσεως. Ἀμίλητοι καὶ δακρυσμένοι, στριμώχτηκαν μέσα στὸν ὑπόγειο τάφο τους μὲ σταυρωμένα χέρια.

Βγῆκαν ἔξω σέρνοντας τὰ βήματά τους σὰν τοὺς μεθυσμένους...

«Δὲν γνωρίζαμε πιὰ —γράφει στὶς σημειώσεις του ὁ Γιάννης Λινάρδος— ἂν ἦταν ἔξω νύχτα ἢ ἡμέρα. Ἀπὸ ἕνα στενὸ παραθυράκι μᾶς ἔρριχναν λίγες γλυκοπατάτες καὶ μᾶς ἔδιναν μιὰ γαβάθα βρώμικο νερό. Τὰ ἐντερικά μας θέριζαν. Ὁ Παντελῆς Δανάλης δὲν μποροῦσε νὰ σταθῆ στὰ πόδια του. Εἶχε πρησθῆ ὁλόκληρος κι' ἕνας παράξενος πόνος τοῦ τριβέλιζε τὸ στῆθος ἀριστερά. Καταλάβαμε πὼς ὑπέφερε ἀπὸ τὴν καρδιά του, γιατὶ εἶχε δύσπνοια. Βογγοῦσε, λιποθύμησε μιὰ δυὸ φορὲς κι' ἔπειτα ἔπαψε νὰ σαλεύη. Δὲν ἀκούγαμε πιὰ οὔτε τὴν ἀναπνοή του. Ἦταν βέβαιο πὼς βρισκόταν στὰ τελευταῖα του. Ἀποφασίσαμε νὰ τὸ ποῦμε στοὺς φρουρούς. Δὲν μᾶς ἄκουσαν κἄν. Ἔτσι ὁ Δανάλης πέθανε χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ τοῦ προσφέρουμε τὴν παραμικρὴ βοήθεια. Ὑπολογίζαμε ὅτι ἔμεινε ἀνάμεσά μας τὸ λιγώτερο τρία μερόνυχτα. Ἔκανε φοβερὴ ζέστη καὶ τὸ νεκρὸ σῶμα εἶχε ἀρχίσει ν' ἀποσυντίθεται. Κλείναμε μύτη καὶ στόμα μὲ τὶς παλάμες μας. Ὅμως ἡ φρικτὴ μυρωδιὰ ἁπλωνόταν ὁλοένα καὶ περισσότερο...»

Ὡστόσο ἕνα πρωῒ ἄνοιξε ξαφνικὰ ἡ πόρτα τοῦ ὑπογείου καὶ μπῆκαν μέσα τρεῖς ἐγκάθειρκτοι. Ἐρχόντουσαν νὰ πάρουν τὸν πεθαμένο. Πῶς ἦταν αὐτὴ ἡ καλωσύνη; Ἄγνωστο. Οἱ «ἀπομονωμένοι» προσπάθησαν νὰ μάθουν νέα ἀπ' ἔξω, μὰ οἱ αἰχμάλωτοι φοβόντουσαν νὰ μιλήσουν. Κοντά τους οἱ φρουροί, μὲ τὸ κνοῦτο στὸ χέρι, παραφύλαγαν καὶ τὴν παραμικρή τους κίνησι. Παρ' ὅλα αὐτά, ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τοὺς ψιθυρίση:

— Ὑπομονή. Γρήγορα θὰ σᾶς βγάλουν ἀπὸ δῶ μέσα...

Μὰ οἱ δεκατέσσερις ἄνθρωποι τοῦ ὑπογείου αἰσθάνθηκαν μιὰ παράξενη λαχτάρα στὴν ψυχή τους. Τί σήμαιναν ἄραγε τὰ λόγια ἐκεῖνα ποὺ τοὺς εἶπε ὁ συγκρατούμενός τους; Θὰ τοὺς ἔβγαζαν ἀπὸ κεῖ μέσα γιὰ νὰ τοὺς τουφεκίσουν;

— Τί ἄλλο περιμένετε; ρώτησε ὁ Ἀριστείδης Λεβαντῆς. Μήπως ἔχετε τὴν ἐντύπωσι πὼς θὰ μᾶς ἐλευθερώσουν; Τὸ θαῦμα ποὺ περιμέναμε δὲν πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῆ. Ἡ Παναγία μᾶς ξέχασε. Εἶχε δίκηο ὁ Πολωνὸς νὰ μὴν πιστεύη σὲ τίποτε...

— Πάψε, Ἀριστείδη! τὸν μάλλωσε ὁ Λινάρδος. Δὲν κάνει νὰ μιλᾶς ἔτσι. Ἂν χάσουμε κι' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα μας στὸ Θεό, πῶς θὰ τὸν ἀντικρύσουμε ὅταν θάρθη ἡ στιγμὴ νὰ πᾶμε κοντά του;

Ὁ Λεβαντῆς χαμήλωσε τὸ κεφάλι του ντροπιασμένος. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ εἶχε μιλήσει μὲ τέτοιον τρόπο, πρώτη φορὰ ποὺ εἶχε τέτοιες ἀμφιβολίες. Κι' ὅμως ἀπὸ μικρὸ παιδί, ἄλλο δὲν ἔκανε παρὰ νὰ πιστεύη μὲ εἰλικρίνεια. Πῶς μπόρεσε τώρα, σ' αὐτὲς τὶς δύσκολες στιγμὲς ποὺ περνοῦσαν, νὰ ὑψώση τὴ φωνή του ἐναντίον τοῦ Θεοῦ; «Εἶχε πέσει σ' ἕνα εἶδος μελαγχολίας. Προσπάθησα νὰ τὸν πείσω τότε ὅτι καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ παλαιοὶ μάρτυρες τοῦ χριστιανισμοῦ, αἰσθάνοντο πολλὲς φορὲς νὰ πλημμυρίζωνται ἀπὸ παρόμοια συναισθήματα. Ἴσως μάλιστα νὰ ἦσαν ἀπαραίτητες αὐτὲς οἱ ἀμφιβολίες. Γιατὶ ἑδραίωναν περισσότερο τὴν πίστι του. Ἡ ἀλήθεια πάντως ἦταν ὅτι ἀπ' ὅλους πιὸ πολὺ φοβόμουν ἐγώ. Ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ τὸ ὁμολογήσω πὼς κι' ἡ δική μου πίστι εἶχε κλονιστῆ, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄκουσα τὶς κραυγὲς τοῦ Πολωνοῦ συναδέλφου μας...»

Ἦταν πιὰ 11 Αὐγούστου 1944. Ὁ Λοῦκας Πόολ, ὅσο ἔβλεπε πὼς οἱ δραπέτες δὲν εἶχαν συλληφθῆ ἀκόμη, τόσο καὶ πιὸ θηρίο γινόταν. Μέσα στὶς τρεῖς τελευταῖες μέρες, εἶχε στείλει στὰ κρεματόρια κάπου τριακόσιους αἰχμαλώτους. Συγχρόνως ὁλόγυρα στὸ στρατόπεδο, εἶχε στήσει πάνω ἀπὸ ἑκατὸ πολυβόλα κοντὰ - κοντά, μὲ στραμμένες τὶς κάννες τους πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κατέργου.

— Ἡ προθεσμία ποὺ ἔδωσα, τελειώνει σὲ τέσσερις μέρες! δήλωσε ἕνα πρωῒ στοὺς ἐγκάθειρκτους. Ἂν οἱ δραπέτες δὲν συλληφθοῦν ἢ δὲν παραδοθοῦν ὡς τὶς 15 Αὐγούστου, θὰ πεθάνετε ὅλοι!

Ἔτρεμε ἡ καρδιὰ τῶν κρατουμένων καὶ κάθε λεπτὸ ποὺ περνοῦσε, ἔβλεπαν τὸ θάνατο νὰ φτερουγίζη πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Ἀλλὰ τὸ μεσημέρι τῆς 12 Αὐγούστου, παρατηρήθηκε κάποια περίεργη κίνησι στὸ στρατόπεδο. Τόσον ὁ διοικητής, ὅσο καὶ οἱ ἀξιωματικοί του, ἔτρεχαν πάνω κάτω ὠχροὶ καὶ ἀνήσυχοι. Μονομιᾶς οἱ ἐγκάθειρκτοι κατάλαβαν πὼς κάτι ἔκτακτο συνέβαινε. Τί ὅμως, δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ ἐξηγήσουν. Ἀργὰ τὸ βράδυ, ἄνοιξαν οἱ πῦλες τοῦ «Κήπου τῶν Ρόδων» καὶ μπῆκαν μέσα δύο πολυτελέστατα αὐτοκίνητα. Σίγουρα οἱ ἐπισκέπτες θὰ ἦταν ἐπίσημα πρόσωπα, γιατὶ ἡ φρουρὰ παρατάχθηκε στὴν εἴσοδο νὰ τοὺς ὑποδεχτῆ. Τὰ φτερὰ τοῦ Λοῦκας Πόολ, ἔμοιαζαν σπασμένα. Ἦταν ἄσπρος σὰν κιμωλία καὶ καθὼς οἱ ξένοι μπῆκαν ἀγέρωχοι στὰ γραφεῖα τοῦ στρατοπέδου, τοὺς ἀκολούθησε μὲ χαμηλωμένο τὸ κεφάλι...

«Ἐμεῖς φυσικὰ —συνεχίζει στὶς σημειώσεις του ὁ Γιάννης Λινάρδος— κάτω στὰ ὑπόγεια τῆς ἀπομονώσεως, δὲν ξέραμε τίποτε ἀπ' ὅσα συνέβαιναν ἔξω. Ἀλλ' ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπαξιωματικοὺς τοῦ Κνοὺτ Μπάερ, βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ κατεβῆ ὡς τὴ φυλακή μας καὶ νὰ μᾶς πῆ πολλὰ καὶ ἐνδιαφέροντα πράγματα. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀποδράσαντες, εἶχαν κατορθώσει νὰ μποῦν στὴν Ἰταλία καὶ νὰ περάσουν στὶς πόλεις ποὺ εἶχαν ἀπελευθερώσει οἱ σύμμαχοι. Εἶπαν τότε τὴν κατάστασι ποὺ ἐπικρατοῦσε στὸ στρατόπεδό μας καὶ τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχαμε νὰ ἐξοντωθοῦμε ὅλοι μέχρι τὶς 15 Αὐγούστου. Οἱ σύμμαχοι πῆραν μὲ θέρμη τὸ ζήτημα. Ἔστειλαν μιὰ διακοίνωσι στὸν Ἑλβετὸ προσβευτὴ στὸ Βερολῖνο κ. Ναβίλ, γιὰ νὰ ἐνεργήση γιὰ τὴ σωτηρία μας. Οἱ Γερμανοὶ ὅμως διέψευσαν ὡς «φαντασιώδη» τὴν διαμαρτυρία τῶν συμμάχων...»

— Κανένας αἰχμάλωτος δὲν δραπέτευσε ποτὲ ἀπὸ τὸ Ἄϊντεν, εἶπαν στὸν Ναβίλ. Ἂν συνέβαινε κάτι τέτοιο, ἔπρεπε νὰ τὸ μάθουμε ἀμέσως.

Φαίνεται πὼς ὁ Λοῦκας Πόολ, εἶχε κρύψει ἀπὸ τοὺς προϊσταμένους του τὴν ἀλήθεια. Φοβόταν γιὰ τὸ κεφάλι του. Ὡστόσο τὴν ἐπομένη —13 Αὐγούστου— ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τοῦ Λονδίνου, μεταξὺ ἄλλων, μετέδωσε καὶ τὰ ἑξῆς: «Ὅπως μᾶς πληροφόρησε ἁρμοδία ἀρχή, εἴκοσι τρεῖς αἰχμάλωτοι, οἱ ὁποῖοι κατώρθωσαν νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ γερμανικὸ στρατόπεδο καὶ νὰ φθάσουν στὶς γραμμές μας, κατήγγειλαν τὴν ἀπειλὴ τοῦ ταγματάρχου Λοῦκας Πόολ, διοικητοῦ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Ἄϊντεν, νὰ ἐκτελέση ἅπαντας τοὺς ἐγκαθείρκτους μέχρι τῆς 15ης Αὐγούστου. Ἡ προθεσμία λήγει ἐντὸς δύο ἡμερῶν. Ἀλλ' εἰς περίπτωσιν ποὺ ὁ κ. διοικητὴς θὰ ἐπεχείρει νὰ ἐκτελέση τὴν ἐν λόγῳ ἀπειλήν του, πρέπει νὰ γνωρίζη ὅτι εὑρίσκονται ἤδη ἕτοιμοι δέκα στολίσκοι βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων, γιὰ νὰ καταστρέψουν ὁλοκληρωτικὰ τὰ χωριὰ καὶ τὶς πόλεις, πέριξ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Ἄϊντεν...»

Ἡ ἐκπομπὴ αὐτὴ ἀναστάτωσε τὸ Βερολῖνο. Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλους τρομοκρατήθηκε ὁ Λοῦκας Πόολ, ποὺ ἀντελήφθηκε ὅτι ἡ ὑπόθεσι ἄρχισε νὰ μπερδεύεται ἐπικίνδυνα. Ἔτσι δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψι τῆς «ἐπιτροπῆς», ποὺ ἦρθε νὰ ἐρευνήση τὸ ζήτημα. Φυσικὰ ὁ ταγματάρχης, προσπάθησε νὰ καλύψη τὸν ἑαυτό του, μὲ μιὰ γραπτὴ κατάθεσι ποὺ ἔκανε στὸν ἴδιο τὸ Χίτλερ, ρίχνοντας τὴν εὐθύνη στὰ κατώτερα ὄργανα τοῦ στρατοπέδου: «Εἶμαι εἰς θέσιν νὰ διαβεβαιώσω ὅτι ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ διέπονται ἀπὸ ἡττοπάθεια. Αὐτοὶ ἐβοήθησαν τοὺς αἰχμαλώτους νὰ δραπετεύσουν, ἐλπίζοντες εἰς μίαν μελλοντικὴν ἐπιείκειαν τῶν συμμάχων, εἰς περίπτωσιν ποὺ ἡ νίκη τοῦ πολέμου ἤθελε καταλήξει ὑπὲρ αὐτῶν. Δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ καταγγείλω τὴν ἀπόδρασι πρὶν ἐξακριβώσω τοὺς ἐνόχους. Μὲ τὴν ἀπειλὴ ὅτι θὰ ἐτουφέκιζα τοὺς αἰχμαλώτους, ἐλπιζα νὰ βρεθῆ κάποιος μεταξύ των, γιὰ νὰ καταγγείλη τὰ «σκοτεινὰ» ὄργανα τῆς ὑπηρεσίας μας...»

Ἡ κατάθεσι αὐτὴ —ποὺ ὑπάρχει ὁλόκληρη στὸ Σ.Γ.Ε.Π.— φαίνεται πὼς «ἔπιασε», γιατὶ ὁ Λοῦκας Πόολ ὄχι μόνο δὲν τιμωρήθηκε, ἀλλ' ἀντίθετα «ἀνέβηκε» στὰ μάτια τῆς «ἐπιτροπῆς».

— Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀλλάξετε τὴν τακτική σας, τοῦ εἶπαν. Συνεχῖστε στὰ ἴδια πλαίσια, ὥσπου ν' ἀποκαλυφθοῦν οἱ προδότες. Στὴν ἀνάγκη, ἐκτελέστε τους ὅλους...

Τὰ μάτια τοῦ Λοῦκας Πόολ, ἄστραψαν ἀπὸ σαδιστικὴ ἱκανοποίησι.

— Κι' ἂν γίνη ἡ ἐπίθεσι τῶν συμμαχικῶν ἀεροπλάνων; ρώτησε. Ποιὰ θὰ εἶναι ἡ θέσι μου;

Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς «ἐπιτροπῆς» χαμογέλασαν.

— Φαίνεστε ἔξυπνος ἄνθρωπος, Πόολ! τοῦ ἀπάντησαν. Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι οἱ σύμμαχοι θὰ βομβαρδίσουν χωριὰ καὶ πόλεις, γιὰ χάρι τῶν αἰχμαλώτων; Ἐμεῖς δὲν τὸ πιστεύομε.

«Ξημέρωνε τῆς Παναγίας —γράφει ὁ Λινάρδος— κι' ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες σκεπτόμεθα τὴν πατρίδα, ποὺ δὲν θὰ ξαναβλέπαμε πλέον. Ἦταν ἡ τελευταία ἡμέρα ποὺ ζούσαμε. Ἡ προθεσμία εἶχε ἐκπνεύσει. Περιμέναμε τὸ θάνατο προσευχόμενοι. Μονάχα ὁ Μαθιὸς Ξυρουχάκης, ὁ λεβεντοκρητικός, διατηροῦσε τὸ κέφι του καὶ τὸ χαμόγελό του. Μᾶς ἔδινε θάρρος καὶ μᾶς ἔλεγε ὅτι ἦταν χίλιες φορὲς καλύτερα νὰ πεθάνουμε ἀμέσως, παρὰ νὰ ζήσουμε ἔστω καὶ μιὰ βδομάδα ἀκόμη μέσα στὴ φοβερὴ κόλασι τῶν ὑπογείων τῆς ἀπομονώσεώς μας. Εἶχε δίκαιο. Προτιμότερο νὰ πεθαίναμε. Δὲν ὑπάρχει ζωὴ ὅταν σοῦ ἀφαιροῦν τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα. Κι' ἐμεῖς οὔτε βλέπαμε πιά, οὔτε ἀναπνέαμε. Τὰ μάτια μας πονοῦσαν ἀπὸ τὸ συνεχὲς σκοτάδι. Εἴχαμε μεταβληθῆ σὲ τυφλοπόντικες. Ἡ ἀνάσα μας ἔβγαινε μὲ δυσκολία. Ξαφνικὰ ἀκούσαμε πολλὰ καὶ βαρειὰ βήματα νὰ πλησιάζουν πρὸς τὸ κελλί μας. Ἐκάναμε τὸ σταυρό μας καὶ ἀνασηκωθήκαμε. Ἐρχόντουσαν οἱ δήμιοι νὰ μᾶς πάρουν...»

Πρᾶγμα ὅμως περίεργο. Οἱ Γερμανοὶ δὲν κρατοῦσαν τ' ἀπαίσια μαστίγιά τους. Οὔτε ἔδειχναν κακὲς διαθέσεις. Ὁ τρόπος τους ἦταν μαλακός. Χωρὶς φωνές, τοὺς εἶπαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν. Ἡ τιμωρία τους εἶχε... λήξει. Βγῆκαν ἔξω σέρνοντας τὰ βήματά τους σὰν τοὺς μεθυσμένους. Δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ περπατήσουν. Ὁλόκληρο τὸ κορμί τους ἦταν μουδιασμένο. Ποῦ τοὺς πήγαιναν; «Μᾶς ὑποδέχτηκαν χαρούμενες φωνές. Οἱ συγκρατούμενοί μας μᾶς ἀγκάλιαζαν καὶ μᾶς φιλοῦσαν. Τί συνέβαινε λοιπόν; Μήπως εἴχαμε χάσει τὰ λογικά μας στὴν ἀπομόνωσι κι' ὅλα τὰ δημιουργοῦσε ἡ ταραγμένη μας φαντασία; Ὄχι. Ἐζούσαμε στὴν πραγματικότητα. Τὸ θαῦμα τῆς Παναγίας εἶχε συντελεσθῆ...»

Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Τὸ πρωῒ τῆς 15 Αὐγούστου, φάνηκαν πάνω ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τρία συμμαχικὰ ἀεροπλάνα. Ξαφνικὰ τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ χαμήλωσε κι' ἔρριξε μέσα στὸ προαύλιο ἕνα μετάλλινο κύλινδρο, ποὺ περιεῖχε ἐπιστολὴ «διὰ τὸν ταγματάρχη Λοῦκας Πόολ, διοικητὴ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Ἄϊντεν». Ἔτρεξαν οἱ φρουροὶ καὶ τὸν μάζεψαν, γιὰ νὰ τὸν παραδώσουν στὸν ἀρχηγό τους. Τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς μαθεύτηκε ἀργότερα, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι. Οἱ σύμμαχοι ὑπενθύμιζαν στὸν Πόολ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει: Ὅτι θὰ βομβάρδιζαν ἀμείλικτα τὴν περιοχή, σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ ἐπιβάλη ἀντίποινα στοὺς αἰχμαλώτους. Συγχρόνως τοῦ ἔλεγαν, ὅτι θὰ τὸν ἐκήρυτταν ἐγκληματία πολέμου καὶ θὰ τὸν καταδίκαζαν σὲ θάνατο...

Ὁ Λοῦκας Πόολ τὰ χρειάστηκε. Καὶ τὴν ἴδια μέρα πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ γίνη ἄλλος... ἄνθρωπος. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἀπομόνωσι τοὺς ἐγκαθείρκτους κι' ὕστερα, ἀφοῦ τοὺς συγκέντρωσε ὅλους στὸ προαύλιο, τοὺς εἶπε:

— Σκέφτηκα πὼς δὲν φταῖτε ἐσεῖς γιὰ τὴν ἀπόδρασι. Γι' αὐτὸ σᾶς... συγχωρῶ. Μὴν ξεχάσετε ποτὲ τὴ μεγαλοψυχία μου...

Οἱ Ἕλληνες κρατούμενοι, γύρισαν τὰ μάτια τους ψηλὰ καὶ χαμογέλασαν δακρυσμένοι. Ἡ Παναγία τοῦ Αὐγούστου εἶχε κάνει τὸ θαῦμα της. Ἀπὸ τότε, ὁ «Κῆπος τῶν Ρόδων» ὀνομάστηκε «Κῆπος τῆς Παναγίας». Κι' ἔτσι τὸν ὀνομάζουν μέχρι τώρα, οἱ Γερμανοὶ τοῦ Ἄϊντεν...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ἡ καινούργια «ἀτομικὴ βόμβα» ποὺ λανσάρει τὸ Χόλλυγουντ

ΟΤΑΝ ἐφέτος τὸν Μάρτιο ἡ ἑταιρία «Κολούμπια» τοῦ Χόλλυγουντ πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ στείλη στὸ Φεστιβὰλ τῶν Καννῶν τὴν καινούργια ἀποκάλυψή της τὴν Κὶμ Νόβακ, γιὰ νὰ ἀναμετρηθῆ μὲ παλιὰ καὶ καινούργια ἀστέρια ἄλλων χωρῶν, ἤξερε ὅτι ἡ ἀναμέτρησις αὐτὴ θὰ ἦταν δύσκολη. "Ὅσο ὁμορφη κι' ἂν εἶναι μιὰ καινούργια ἠθοποιός, εἶναι πάντα καινούργια, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ εἶχε νὰ ἀντιμετωπίση μιὰ Μπριζὶτ Μπαρντό, τῆς Γαλλίας, μιὰ Ντιάνα Ντόρς, τῆς Ἀγγλίας, μιὰ Τζιοβάννα Ράλλι, τῆς Ἰταλίας καὶ πολλὲς ἄλλες ὁμορφες κοπέλλες - στὰρ ἀλλῶν χωρῶν. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ Κὶμ πῆγε καὶ ὅπως εἶναι γνωστὸ θριάμβευσε κυριολεκτικὰ εἰς βάρος ὅλων τῶν ἄλλων! "Οσες ἡμέρες διῆρκησε τὸ Φεστιβάλ, τόσες ἡμέρες ἡ Νόβακ ζοῦσε μέσα σ' ἕνα θρίαμβο. Χαρακτηριστικὲς εἶναι οἱ κρίσεις τῶν Γάλλων οἱ ὁποῖοι, μεταξὺ ἄλλων, ἔγραφαν:

«Ἀκόμη κι' ἂν πάρετε ὅ,τι μπορεῖτε καλύτερο ἀπὸ τὴ Σοφία Λόρεν, τὴ Τζίνα Λολομπρίτζιντα, τὴ Ντιάνα Ντόρς καὶ τὴ Μαίριλυν Μονρόε, πάλι δὲν θὰ μπορέσετε νὰ δημιουργήσετε τὴν καταπληκτικὴ σιλουέττα τῆς Κὶμ Νόβακ!...».

Μᾶλλον ψηλή, μὲ περίφημο λικνιστὸ βάδισμα, προκλητική, μὲ χρυσαφένια μαλλιὰ καὶ δυὸ αἰνιγματικὰ πρασινογάλανα μάτια, εἶναι τώρα γιὰ τὸ Χόλλυγουντ ἡ «καινούργια ἀτομικὴ βόμβα», ποὺ πρόκειται νὰ σημειώση θριάμβους στὸ προσεχὲς μέλλον. Τὴ γνωρίσαμε ἤδη σὲ δυὸ ταινίες—ἡ μιὰ ἦταν μὲ τὸν Τάυρον Πάουερ—καὶ πρόκειται νὰ τὴ δοῦμε πάλι σὲ δυὸ μεγάλες ἐπιτυχίες της: Τὸ περίφημο «Πὶκ - Νὶκ» μὲ τὸν Γουίλλιαμ Χόλντεν καὶ τὸ «Ὁ ἄνδρας μὲ τὸ χρυσὸ μπράτσο», μὲ τὸν Φράνκ Σινάτρα, στὸ ρόλο ἑνὸς μορφινομανοῦς, καὶ τὴν "Ελινορ Πάρκερ.

Ἡ Κὶμ δὲν ἔμαθε νὰ τρέφη αἰσθήματα μίσους γιὰ κανένα συνάνθρωπό της. Κι' ὅμως, ὅταν πολλοὶ τῆς λένε ὅτι μοιάζει τῆς Ρίτας Χαϊηγουωρθ ἢ ὅτι μιμεῖται τὴ Μαίριλυν Μονρόε, τότε γίνεται πραγματικὰ ἄλλος ἄνθρωπος καὶ γεμίζει ἡ ψυχή της πίκρα. Κι' ἐν τούτοις, μόνο στὴ Ρίτα ὀφείλει τὸ ὅτι εἶναι σήμερα διάσημη στάρ.

"Οταν πρὸ τριετίας ἡ περιφημη Τζίλντα τὰ χάλασε μὲ τὰ στούντιο της τὴ στιγμὴ ποὺ ὅλα ἦσαν ἕτοιμα γιὰ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας, «Ὁ Ἰωσὴφ καὶ οἱ ἀδελφοί του», ὁ σκηνοθέτης ἐξαπέστειλε στὶς 49 πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς εἰδικὰ «λαγωνικὰ» γιὰ νὰ βροῦν μιὰ «καινούργια» Ρίτα. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς γύρισαν μὲ ἄδεια χέρια. Μερικοὶ ἄλλοι ἔφεραν μαζί τους ἀπὸ μιὰ ἢ δυὸ φιλόδοξες κοπέλλες. Συγκεντρώθηκαν συνολικὰ περίπου 50 ὑποψήφιες στὰρ ποὺ ἀνιερώνονταν νὰ διαδεχθοῦν τὴ Ρίτα.

Ἀπ' ὅλες αὐτὲς μόνο μιὰ στάθηκε τυχερή. Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ Κὶμ, ἡ ὁποία, ὕστερα ἀπὸ ἑξαντλητικὲς πολύμηνες δοκιμές, ἔγινε τελικὰ δεκτὴ καὶ ὑπέγραψε τὸ πρῶτο συμβόλαιο γιὰ ἕνα χρόνο. Ἔτσι ἡ νεαρὴ ἠθοποιός, ἀπόφοιτος μὲ ἄριστα μιᾶς γνωστῆς δραματικῆς σχολῆς τῆς Ν. Ὑόρκης καὶ μοναχοκόρη ἑνὸς φτωχοῦ σιδηροβρομικοῦ μετανάστου ἀπὸ τὴ Τσεχοσλοβακία καὶ μιᾶς Ἀμερικανίδας δασκάλας, δρασκέλισε τὸ κατῶφλι τῶν στούντιο καὶ προετοιμάστηκε κατάλληλα γιὰ τὴ φήμη, τὴ δόξα καὶ τὸν πλοῦτο ποὺ τὴν περίμεναν. Ἰδοὺ τί λέει καὶ ἡ ἴδια γιὰ τὴν ἐπιτυχία της αὐτή:

—Ἡ καλὴ θέσις ποὺ ἐξασφάλισα στὸ Χόλλυγουντ μὲ 8 μόνο ταινίες ποὺ ἔγύρισα καὶ ἡ ἐπιτυχία μου στὶς Κάννες καὶ σὲ πολλὲς πόλεις τῆς Εὐρώπης, ὅπου πῆγα νὰ ἐπιδειχθῶ, μοῦ δίνουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ζῶ σ' ἕνα γλυκὸ ὄνειρο. Ποτὲ δὲν εἶχα φαντασθῆ ὅτι θὰ γινόμουν γνωστὴ στὰρ τοῦ κινηματογράφου καὶ μάλιστα μὲ τόση ταχύτητα!...

Πολλὲς καὶ διάφορες εἶναι οἱ σημερινὲς ἀδυναμίες τῆς Κὶμ. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ἐξχωριστὴ θέσι κατέχουν ἡ ἀγάπη της γιὰ τὶς φωτογραφίες, γιὰ τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῶν αὐτοκινήτων καὶ γιὰ... τοὺς ἄνδρες! Φωτογραφίζεται κάθε στιγμή, ὅπου βρίσκεται καὶ ὅπως εἶναι, ντυμένη ἢ μὲ μαγιό, γιατὶ ἔχει δίπλα στὸ κάθε φωτογραφεῖο τὴς ἔχει ἐξασφαλισμένη τὴν ἐπιτυχία. "Οσο γιὰ τοὺς ἄνδρες, παρ' ὅλον ὅτι ἀπὸ ἐτῶν συνδέεται αἰσθηματικὰ μ' ἕνα πλούσιο κινηματογραφικὸ ἐπιχειρηματία, τὸν Μάρκ Γκρήν, ὡστόσο δέχεται κάθε διασκριτικὸ φλέρτ ἀπὸ ἐνθουσιώδεις θαυμαστάς της. Ἀκόμη καὶ ὁ πολὺς Ἀλῆ Χὰν δὲν ἔμεινε ἀδιάφορος στὴν ὁμορφιὰ καὶ στὴν ἐξυπνάδα της ὅταν τὴν γνώρισε στὶς Κάννες καὶ στὸ Παρίσι. Ἦταν τόσο ὁ ἐνθουσιασμός του, ὥστε, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀδυναμία της γιὰ τὰ αὐτοκίνητα, ἔστειλε νὰ τῆς χαρίση μιὰ «Μερσεντὲς» ποὺ ἐκείνη ἔφερε στὸ Χόλλυγουντ. Κατὰ βάθος, ὡστόσο, οὔτε θέλει οὔτε ἐπιζητεῖ τὶς αἰσθηματικὲς περιπέτειες γιατί, ὅπως ἐξηγεῖ, θέλει νὰ μείνη πιστὴ στὸ δεσμὸ ποὺ τὴν συνδέει μὲ τὸν Γκρήν.

—Εἶναι ὁ ἰδεώδης, ὁ τέλειος ἀνδρικὸς τύπος ποὺ εἶχα φαντασθῆ, λέει συχνά. "Οταν βρίσκωμαι κοντά του, ξεχνῶ ὅλους καὶ ὅλα, ἀκόμη καὶ τὸν κινηματογράφο. Τὸ γεγονὸς ὅτι ὑφίσταμαι μιὰ αἰσθηματικὴ πολιορκία ἀπὸ πολλοὺς ἄνδρες μαζί, δὲν ἔχει καμμιὰ ἰδιαίτερη σημασία. "Ὅ,τι κάνω τὸ κάνω ἀπὸ ἐπιθυμία νὰ σφυγμομετρῶ κατὰ διαστήματα τὴ δύναμι τῆς γοητείας καὶ τῆς ἐπιβολῆς μου!...

Ἡ Κὶμ Νόβακ εἶναι κοπέλλα πολὺ μορφωμένη. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μητρική της γλῶσσα, ὁμιλεῖ μὲ εὐχέρεια τὴν τσεχοσλοβάκικη, τὴ γαλλικὴ καὶ τὴν ἰταλική. Ἀμέσως μόλις τελείωσε τὸ γυμνάσιο, παρηκολούθησε μαθήματα δραματικῆς τέχνης καὶ ψυχολογίας στὸ Πανεπιστήμιο. Παράλληλα, ὅμως, ἐπειδὴ ἡ οἰκονομικὴ κατάστασι τοῦ σπιτιοῦ της δὲν ἦταν ἀνθηρή, ἡ ἱκανὴ γιὰ ὅλα Κὶμ πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ κάνη ὁποιαδήποτε δουλειὰ γιὰ νὰ μπορέση νὰ ντυθῆ ἡ ἴδια καὶ νὰ βοηθήση τοὺς δικούς της. Στὴν ἀρχὴ ἔγινε ὑπάλληλος σ' ἕνα μικροκατάστημα καὶ ἀργότερα σερβιτόρα σὲ μπὰρ γιὰ νὰ καταλήξη, ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια, φωτογραφικὸ μοντέλλο. Τότε μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της ἐγκαταστάθηκαν στὸ Χόλλυγουντ.

Λίγο ἀργότερα, ὡστόσο, βρέθηκε μόνη μέσα στὴν ἀπέραντη μεγαλούπολι ποὺ ἦταν γεμάτη ἀπὸ μίση, κακίες, ἀνταγωνισμοὺς καὶ χιλιάδες ἄλλους πειρασμοὺς ἱκανοὺς νὰ ξελογιάσουν καὶ τὴν πιὸ φρόνιμη κοπέλλα. Ἀλλὰ ἡ Κὶμ ἀντεστάθη σ' αὐτοὺς μὲ ὅλη της τὴ δύναμι. Συνέχισε νὰ ἐργάζεται ὅπου μποροῦσε καὶ παράλληλα διατηροῦσε τὴν αἰσιοδοξία της ὅτι «κάτι» θὰ ξημέρωνε καὶ γι' αὐτὴν «κάποτε». Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ ἤρθαν πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅ,τι τὰ περίμενε, στὸ πρόσωπο τοῦ «λαγωνικοῦ ταλέντων», ποὺ εἶχε ἐντολὴ νὰ βρῆ μιὰ «καινούργια» Ρίτα Χαϊηγουωρθ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὴν ἔφερε στὰ στούντιο καὶ ὁ ἴδιος φρόντισε νὰ τῆς ἐξασφαλίση τύχη πραγκηπίσσας τῶν παραμυθιῶν...

"Οπως εἴπαμε, μᾶλλον στὴ Ρίτα ὀφείλει ἡ Κὶμ τὴ σημερινὴ ἐξασφαλισμένη καρριέρα της στὴν ὀθόνη. Κι' ὅμως, τὴ Ρίτα, τὴ σχεδὸν παραγνωρισμένη σήμερα, δὲν τὴν συμπαθεῖ καθόλου, γιατί, ὅπως λέει ἡ ἴδια, εἶχε τὴν «ἀστυχία» νὰ τῆς μοιάζη τόσο, ὥστε ὅλοι τὴν λένε «σωσία» της. "Οταν τὴν ρώτησαν ἂν θαυμάζη τὴ Ρίτα, εἶπε:

—Καὶ βέβαια καὶ τὴ θαυμάζω! Τὴν θαυμάζω ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ ἤμουν κοριτσάκι 15 χρόνων!...

Ο ΠΕΝΝΥ

Ἡ Κὶμ Νόβακ καὶ ὁ Φράνκ Σινάτρα σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς δραματικῆς ταινίας τους («Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ χρυσὸ χέρι»).

Ὁ Ἔντουαρντ Ρόμπινσον

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησεῦλες

★ Ἡ Τζίνα Λολομπριτζίντα ποὺ τελειώνει τὶς ἡμέρες αὐτὲς στὸ Παρίσι τὸ φίλμ «Παναγία τῶν Παρισίων» διέψευσε τὴν εἴδησι ποὺ δημοσιεύθηκε στὴν ἐφημερίδα «Φράνς - Σουάρ», συμφωνα μὲ τὴν ὁποία περιμένει σύντομα μωρό.

★ Στὴ Ρώμη βρίσκεται τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἡ Τζέην Φοντεϊν, ὁ Τζὰκ Μπέννυ, ὁ Στιούαρτ Γκρέϋντζερ, ὁ Ντέϊβιντ Νίβεν, ἡ "Αβα Γκάρντνερ, ἡ Γκλόρια Σβάνσον, ὁ "Αλφρεντ Χίτσκοκ, ἡ Τζένιφερ Τζόνς, ἡ Λίντα Κρίστιαν, ὁ Μπρόντερικ Κρώφορντ, ὁ Στὴβ Μπάρκλεϋ καὶ ἀναμένεται ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα ἡ Ἐλίζαμπεθ Ταίηλορ.

★ Ἡ Ντιάνα Ντόρς, ἡ Μαίριλυν Μονρόε τοῦ ἀγγλικοῦ κινηματογράφου, ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ μιὰ ἑταιρία τοῦ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ γυρίση τρία φίλμ στὴν Ἀμερική. Θὰ εἰσπράξη γιὰ τὴν ἐργασία της αὐτὴ 400.000 δολλάρια. "Υστερα ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀμοιβὴ πιστεύεται ὅτι δύσκολα ἡ Ἀγγλίδα γοήτρια θὰ θελήση νὰ ξαναγυρίση στὴν πατρίδα της.

★ Οἱ πρωταγωνισταὶ τοῦ φίλμ «Ὑπερηφάνεια καὶ πάθος» Σοφία Λόρεν καὶ Φράνκ Σινάτρα βρίσκονται στὴ Ρώμη. Τὸ γύρισμα δὲν τελείωσε ἀκόμα, διεκόπη ὅμως γιὰ μερικὲς μέρες γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν λίγο ὅσοι παίρνουν μέρος σ' αὐτό. Ὡς γνωστὸν τὸ φίλμ γυρίζεται στὴν Ἱσπανία, ὅπου τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἡ ζέστη εἶναι ἀφόρητη.

★ Στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ὀρλύ, ὅπου ἔφτασε τὴν περασμένη ἑβδομάδα προερχομένη ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ἡ Ἄννα - Μαρία Πιερανγκέλι ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ζὰν - Πιὲρ Ὠμόν, στὸν ὁποῖο ἔδωσε ἕνα φλογερὸ φιλὶ ἐκ μέρους τῆς ἀδελφῆς της καὶ συζύγου του Μαρίζας Παβάν. Ἡ ἐργασία κρατάει τὴν Μαρίζα στὸ Χόλλυγουντ, ἐνῶ ἡ Ἄννα - Μαρία ἐγκατέλειψε ἐκεῖ τὸ σύζυγό της γιὰ νὰ ἔρθη νὰ γυρίση στὴν Κυανὴ Ἀκτὴ τὸ φίλμ «Ἐκδίκησι» μαζὶ μὲ τὴν Μισὲλ Μοργκὰν καὶ τὸν Μὲλ Φερέρ.

★ Ἡ Τζὰ - Τζὰ Γκαμπὸρ προσπάθησε, ἀλλὰ ματαίως, νὰ πείση τὸ προξενεῖο τῆς Οὐγγαρίας στὸ Παρίσι νὰ τῆς θεωρήση τὸ διαβατήριό της γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν πατέρα της στὴ Βουδαπέστη.

★ Ὁ Ταὺρον Πάουερ γυρίζει τώρα ἕνα φίλμ στὸ Λονδίνο. Τὶς ἐλεύθερες ὧρες του τὶς περνᾶ μὲ τὴ συντροφιὰ τῆς νεαρᾶς Τζὴλ Μέλφορντ, μιᾶς γοητευτικῆς στάρλετ ποὺ παίζει ἕνα μικρὸ ρολάκο στὸ ἴδιο φίλμ.

★ Ὁ Τζὼν Γουαίην ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ τὴ «Φὲξ». Θὰ γυρίξη γιὰ τὴν ἑταιρία αὐτὴ τρία φίλμ τὸ χρόνο καὶ θὰ εἰσπράττη 2 ἑκατομμύρια δολλάρια.

★ "Ενα μεγάλο γυναικεῖο περιοδικὸ τῆς Ἀμερικῆς ρώτησε τὴν Σοφία Λόρεν: «Ποιὸ εἶναι τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς ὁμορφιᾶς σας;» Κι' ἐκείνη ἀπάντησε: «Τρώω ἀφόβως σπαγέττα».

★ Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ὁ γυιὸς τοῦ "Εντουαρντ Ρόμπινσον συνελήφθη. Ὡδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητό του μεθυσμένος καὶ ὁ φίλος του ποὺ βρισκόταν δίπλα του κινδυνεύει τώρα νὰ χάση τὸ ἕνα του μάτι. Ὁ μπαμπᾶς Ρόμπινσον ὑποχρεώθηκε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ νὰ πληρώση χίλια δολλάρια ἐγγύησι γιὰ τὴν προσωρινὴ ἀποφυλάκισί του.

★ Ἀκολουθῶντας τὸ παράδειγμα πολλῶν συναδέλφων του, ὁ Τόνυ Κέρτις ἱδρύει κι' αὐτὸς μιὰ δική του ἑταιρία παραγωγῆς. Τὸ πρῶτο φίλμ ποὺ θὰ γυρίση θὰ εἶναι ἡ «Τζάντα», τῆς ὁποίας ἤδη ἐξασφάλισε τὰ δικαιώματα. Φυσικὰ πρωταγωνίστρια τοῦ ἔργου θὰ εἶναι ἡ σύζυγός του Τζάννετ Λῆ.

★ Ἀπὸ καιρὸ σοβαρὰ ἄρρωστη, ἡ Τζὴν Τίρνεϋ ὑπέστη ἐγχείρησι καὶ βρίσκεται τώρα σὲ ἀνάρρωσι σ' ἕνα σανατόριο τῆς Καλιφορνίας.

★ Δυὸ μῆνες μετὰ τὸ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα ποὺ κ.νδύνεψε νὰ τὸν παραμορφώση, ὁ Μόν τγκόμερυ Κλίφτ ξαναγύρισε στὸ στούντιο. Ἡ δίμηνη καθυστέρησις τοῦ γυρίσματος τοῦ φίλμ «Βροχερὴ κομητεία» στοίχισε στὴν ἑταιρία ἀρκετὲς χιλιάδες δολλάρια.

★ Ἡ Τζὴν Κρέην ἀρνήθηκε ν' ἀπαντήση σὲ μιὰ σειρὰ 16 ἐρωτημάτων τοῦ δικηγόρου τοῦ συζύγου της Πὼλ Μπρήκμαν ποὺ ἀφοροῦν τὶς ἀπιστίες της μὲ τὸν "Ομὲρ Ρόντς. Ἐνῶ ὅλοι ἔδειναν δίκηο στὴν Τζὴν τὰ πράγματα ἀντιστράφηκαν ξαφνικὰ καὶ τὸ διαζύγιο κινδυνεύει νὰ ἐκδοθῆ εἰς βάρος της.

★ Τὸ νέο γαλλικὸ φίλμ «Λέσχη γυναικῶν» στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστεῖ ἕνα μπουκέτο ἀπὸ νέα καὶ ὡραῖα κορίτσια, θὰ μᾶς ἀποκαλύψη ἕνα καινούργιο κωμικό, τὸν Μωρὶς Γκαρντέ πού, ὅπως λένε ὅσοι παρακολούθησαν τὸ γύρισμα σκηνῶν, εἶναι καταπληκτικός.

★ Ὁ Γάλλος τραγουδιστὴς Ζιλμπὲρ Μπεκὼ ποὺ δὲν ἐγεῖ ὁ ἴδιος τὸ μικρὸ αὐτοκινητάκι του, συγκρούστηκε μ' ἕνα φορτηγὸ προκαλῶντας ζημίες 80.000 φράγκων. Ὁ σωφὲρ τοῦ φορτηγοῦ ἦταν ὅμως θαυμαστής του καὶ μόλις τὸν ἀνεγνώρισε, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ὡδήγησε σ' ἕνα γειτονικὸ μπὰρ ὅπου ἤπιαν μαζὶ μερικὰ ποτηράκια, ἀφίνοντας τὶς ἀσφαλιστικὲς ἑταιρίες ν' ἀποφασίσουν γιὰ τὴ ζημιά.

★ Ἡ Ντομινὶκ Βίλοκ ποὺ γυρίζει τώρα ἕνα φίλμ στὴ Σαϊγκὸν ἔγραψε σὲ μιὰ φίλη της στὸ Παρίσι πὼς οἱ διακοπές της ἀρώστειες ἀπὸ τὶς ὁποῖες προσεβλήθη κατὰ τὴν παραμονὴ της στὴν Ἰνδοκίνα τὴν ἔκαναν νὰ χάση 8 κιλά.

★ Τέσσερα χρόνια μετὰ τὸ διαζύγιο τοῦ Ρένο, ἕνα δικαστήριο τῆς Γενεύης πρόκειται νὰ ἐκδώση ἕνα ἄλλο διαζύγιο ποὺ θὰ χωρίζη ὁριστικὰ καὶ ἐπίσημα τὸν Ἀλῆ Χὰν καὶ τὴ Ρίτα Χαϊηγουωρθ. Τὸ διαζύγιο ποὺ ἐξέδωκε τὸ ἀμερικανικὸ δικαστήριο δὲν ἀναγνωρίζεται στὴν Εὐρώπη καὶ ὁ πρίγκηψ θὰ θεωρηθῆ δίγαμος ἂν ξαναπαντρευτῆ χωρὶς νὰ ὑπάρχη καὶ ἀπόφασις τοῦ ἑλβετικοῦ δικαστηρίου.

★ Ὁ Κὲρκ Ντάγκλας ὑπέφαλε μήνυσι κατὰ τοῦ Γουὸλτ Ντίσνεϋ καὶ διαφόρων ἑταιριῶν τηλεοράσεως ζητῶντας 400.000 δολλάρια γιὰ ἀποζημίωσι. Πρὶν ἀπὸ καιρὸ ὁ Κὲρκ ἐπεσκέφθη μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιά του τὴν «Ντίσνεϋλαντ» καὶ ὅλοι μαζὶ ἀνέβηκαν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ τραινάκια ποὺ διασχίζουν τὴν «μαγεμένη πολιτεία». Ὁ Ντίσνεϋ ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ ἐπωφελήθηκε γιὰ νὰ γυρίση ἕνα μικρὸ φίλμ, τὸ ὁποῖο ἀργότερα ἔδωσε σὲ διαφόρους σταθμοὺς τηλεοράσεως. Τώρα ὁ Κὲρκ τοῦ ζητᾶ 400 χιλιάδες δολλάρια ἐπειδὴ χωρὶς τὴν ἄδειά του ἐκμεταλλεύτηκε τὴν ἰδιωτική του ζωή.

ΠΑΤ. ΚΕΝΕΝΤΥ

Ὁ ξένος μίσχος

(Αἴθεμτικὸ τέτ-α-τέτ σὲ μιὰν ἀπόμερη ταβερνοὺλα ρομαντικοῦ προαστίου.

Βραδάκι. Ἐκεῖνος κι' Ἐκείνη, μισοκρυμμένοι κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δέντρων, συνεχίζουνε μιὰ χαμηλόφωνη συζήτησι ποὺ τὴν ποτίζουνε μὲ παγωμένη μπύρα).

ΕΚΕΙΝΗ (ἀρκετὰ πικαρισμένη): Πολὺ περίεργη ὅμως ἡ ἰδέα ποὺ ἔχεις γιὰ τὴ γυναῖκα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Περίεργη;... Βρίσκεις;...

ΕΚΕΙΝΗ: Καί... διόλου τιμητική...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἴσως δὲν κατάφερα νὰ ἐκφραστῶ καλά. Ἡ γυναίκα εἶναι ἕνα τροφερὸ κι' εὐαίσθητο λουλοῦδι κι' ὁ ἄντρας τὸ ἀπαραίτητο στήριγμά της... (Πληγιάζει ἕνα παιδάκι, ποὺ πουλάει γιασεμιά. Ἐκεῖνος τοῦ ἀγοράζει ἕνα ματσάκι, ὄχι μόνο γιὰ νὰ τὸ προσφέρη εὐγενικὰ σ' Ἐκείνην, ἀλλά, κυρίως, γιὰ νὰ προσφέρη ἕνα ἐπιχείρημα στὴ συζήτησί του): Νά, βλέπεις:

ΕΚΕΙΝΗ: Τί νὰ δῶ; Τὰ γιασεμιά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὰ γιασεμιά... Ἀξίζει νὰ τὰ δῆ κανεὶς καὶ νά... βγάλη συμπεράσματα!

ΕΚΕΙΝΗ (κλείνει τὰ μάτια της καὶ ἀνασαίνει μὲ ἡδονὴ τὸ ἄρωμά τους): Τὰ γιασεμιὰ δὲν εἶναι οὔτε γιὰ νὰ τὰ βλέπη κανεὶς οὔτε γιὰ νὰ βγάζη συμπεράσματα: ἀλλὰ μόνο γιὰ νὰ τὰ μυρίζη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ ὅμως ἂν κάνης τὸν κόπο νὰ τὰ δῆς, νὰ τὰ προσέξης, θὰ καταλάβης πολλὰ πράματα...

ΕΚΕΙΝΗ: Σὰν τί, δηλαδή;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πῶς σοῦ προσφέρθηκαν αὐτὰ τὰ ὡραιότατα ἀρωματισμένα γιασεμιά;

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ ἀγάπη, ἐλπίζω!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά): Ὄχι «ἐλπίζεις» νάσαι βεβαία... Δὲ μιλάω γι' αὐτὸ ὅμως...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀλλά; Γιὰ τί μιλᾶς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σὲ ρώτησα πῶς σοῦ προσφέρθηκαν.. Μὲ... τὸ κοτσάνι;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄ, τὸ κοτσάνι ἐννοεῖς; Μά... δὲν ἔχουν!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ πῶς τὰ κρατᾶς; Ἀπὸ πού;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀπὸ τὰ βελόνια τῶν πεύκων ποὺ εἶναι περασμένα μέσα τους...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρίβει τὰ χέρια του): Λαμπρά!

ΕΚΕΙΝΗ (Ἐκπληκτη): Πῶς «λαμπρά»; Θἄλεγε κανεὶς ὅτι εἶσαι ἐξαιρετικὰ εὐχαριστημένος, — τί λέω: — ἐνθουσιασμένος, γιατὶ τὰ γιασεμιὰ ἔχουνε βελόνια τοῦ πεύκου ἀντὶ κοτσάνια!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ δὲν ἔπεσες ἔξω. Εἶμαι ἐνθουσιασμένος πραγματικά!...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ ὁ λόγος;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατὶ τὰ γιασεμιὰ αὐτὰ μοῦ δίνουν τὸ μεγάλο, τὸ πιὸ ζωντανὸ ἐπιχείρημά μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐξηγήσου, σὲ παρακαλῶ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (θριαμβευτικά, σὰν νὰ ἐφεῦρε τὴν πυρίτιδα): Τὰ γιασεμιὰ εἶναι ἡ γυναίκα, κι' ὁ ἄντρας εἶναι τὸ βελόνι τοῦ πεύκου!

ΕΚΕΙΝΗ (συγκρατημένη, ἐπιφυλακτική): Α... Αὐτὸ ἤθελες νὰ πῆς!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μήπως ἔχω ἄδικο; (Μὲ ὅλο καὶ πιὸ μεγάλο ἐνθουσιασμό): Ἡ γυναίκα εἶναι τὸ δροσερὸ καὶ μυρωμένο λουλοῦδι ποὺ ἀ-

Ὁ πατέρας...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ρωματίζει τὴ ζωή· ὁ ἄντρας ὅμως εἶναι τὸ στήριγμά της, τὸ βάθρο της...

ΕΚΕΙΝΗ (μᾶλλον παγερά): Τὸ κοτσάνι της!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ κοτσάνι της! Αὐτὸ ἀκριβῶς! Μά, πές μου, δὲν εἶναι ὡραία ἡ παρομοίωσι;... Μᾶς τὴν πρόσφερε αὐτὸ τὸ καϋμένο τὸ παιδάκι μὲ δυὸ δραχμές...

ΕΚΕΙΝΗ: Ὥστε... Εἶσαι εὐχαριστημένος;..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅσο πιὸ εὐχαριστημένος γίνεται!...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ ὁ λόγος παρακαλῶ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸν καταλάβῃς· γιατὶ ἡ φύσις μοῦ πρόσφερε ἕνα τόσο ζωντανὸ ὅσο κι' ἀρωματισμένο ἐπιχείρημα...

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει μελαγχολικὰ τὸ μπουκετάκι ποὺ κρατάει στὸ χέρι της): Πόσο ὅμως θὰ κρατήσουν αὐτὰ τὰ γιασεμιά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅσο καὶ ὅλα τὰ λουλούδια...

ΕΚΕΙΝΗ: Κάνεις λάθος μεγάλο. Τὰ ἄλλα λουλούδια ἔχουνε τὸν τρόπο νὰ ἀνασάνουν... Βουτᾶνε τὰ κοτσάνια τους —τ ὰ δ ι κ ά τ ο υ ς κοτσάνια... — μέσα στὸ νερὸ ἑνὸς βάζου, καὶ παρατείνουν τὴ ζωή τους... Ἐνῶ ἀπ' αὐτὰ τὰ φτωχά, καρατομημένα γιασεμιά, τί νὰ βουτήξῃς μέσα στὸ νερό; Τὰ βελόνια τῶν πεύκων; Μά, εἶναι ξένα... Δὲν εἶναι κομμάτια ἀδιάσπαστα τοῦ δικοῦ τους ὀργανισμοῦ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τοὺς μεταφέρουνε τὴ ζωὴ μέσα ἀπὸ τὸ νερό. (Μικρὴ σιωπή. Ἐκεῖνος σωπαίνει μπροστὰ στὴ συντριπτικὴ ἀλήθεια τῶν λόγων της. Ὕστερα Ἐκείνη συνεχίζει πιὸ σιγά): Ξέρεις πῶς τὰ βλέπω αὐτὰ τὰ γιασεμιά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πῶς;

ΕΚΕΙΝΗ: Σὰν κεφάλια ἀριστοκρατῶν ἀπάνω στὶς λόγχες Γάλλων ἐπαναστατῶν τοῦ 1793!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ἕνα ἐλαφρὸ ρῖγος): Ἔλα τώρα... Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές;... Μὲ κάνεις κι' ἀνατριχιάζω!

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἕνα χαμόγελο): Δὲ σοῦ ἀρέσουν οἱ τολμηρὲς παρομοιώσεις;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Κεφάλια καρατομημένων ἀριστοκρατῶν τὰ γιασεμιά!

ΕΚΕΙΝΗ: Βεβαίως... Κεφάλια χωρὶς σώματα, χωρὶς ζωή... Μὲ μιὰ δανεικὴ ἐμφάνισι μόνο, ποὺ τὰ ὑψώνει, ἄψυχα κι' ἀξιοδάκρυτα, ἀπάνω στὶς ξιφολόγχες τῶν πεύκων...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ποὺ δὲ θέλει νὰ τὰ βάλη κάτω): Κι' ἐπὶ τέλους, τί σημασία ἔχει αὐτό; Ἀφοῦ δὲν ἔχουνε μῖσχο δικό τους, τὰ γιασεμιὰ δανείζονται ἀπὸ τὰ πεῦκα... Ἂν δὲν ἤτανε κι' αὐτὸς ὁ μῖσχος, ὁ δανεικός, ὁ ξένος, τί θὰ κάνανε;

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτὸς ὁ μῖσχος ὅμως εἶναι μόνο ἐμφάνισις. Καθόλου ζωή.. Γιατί, εἴτε τὰ βάλῃς, εἴτε δὲν τὰ βάλῃς αὐτὰ τὰ γιασεμιὰ μέσα στὸ νερό, τὸ ἀποτέλεσμα θἆναι τὸ ἴδιο: Σὲ λίγη ὥρα θὰ μαραθοῦν...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀρκετὰ πειραγμένος): Τί θὲς νὰ πῆς μ' αὐτό;...

ΕΚΕΙΝΗ (ποὺ θριαμβεύει τώρα μὲ τὴ σειρά της): Θέλω νὰ πῶ, ἁπλούστατα, ὅτι, ἂν ὁ ἄντρας εἶναι τὸ βελόνι τοῦ πεύκου, δὲν προσφέρει στὴ γυναίκα-γιασεμὶ παρὰ μιὰ πολὺ μέτρια κι' ἀμφίβολη ὑπηρεσία.

ΕΚΕΙΝΟΣ (θυμωμένος): Τότε σᾶς ἀξίζει νὰ σᾶς ἀφίσουμε χωρὶς στήριγμα!

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ μελαγχολικὸ χαμόγελο): Καὶ ποὺ μᾶς προσφέρετε στήριγμα, τί κερδίζουμε;... Ἀλλοίμονο σὲ ὅποιον δὲν ἔχει μῖσχο δικό του... Μὲ ξένο μῖσχο καὶ δανεικὸ δὲν κερδίζει κανεὶς τίποτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πολὺ δυσαρεστημένος): Εἶχες δὲν εἶχες τὄβγαλες τὸ συμπέρασμά σου!

ΕΚΕΙΝΗ: Μὴ θυμώνῃς... Νάχῃς τὸν ἡρωϊσμὸ νὰ δέχεσαι ψύχραιμα τὶς ἀλήθειες... (Σηκώνει τὸ ποτήρι της): Ἔλα... Ἂς πιοῦμε τώρα τὴ μπύρα μας ποὺ κινδυνεύει νὰ ζεσταθῇ, μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπη μας ποὺ κινδυνεύει νὰ κρυώσῃ... (Πίνουνε τὴ μπύρα τους καὶ ἀγκαλιάζονται στὰ σκοτεινά, ἀφίνοντας τὰ γιασεμιὰ σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ τραπεζιοῦ νὰ μαραίνουνται ἀπάνω στοὺς ξένους μίσχους τους...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Παράξενη συντροφιὰ

Δύο νεαρὲς φοιτήτριες ἀπεβλήθησαν ἀπὸ τὸ κολλέγιο Μπράϋν Μωρ τῆς Φιλαδελφείας, γιατὶ φιλοξενοῦσαν μέσα στὸ δωμάτιό τους ἕνα μικρὸ κόκκινο φίδι, ἕναν ἀλλιγάτορα μήκους 30 ἑκατοστῶν καὶ δυὸ χελῶνες.

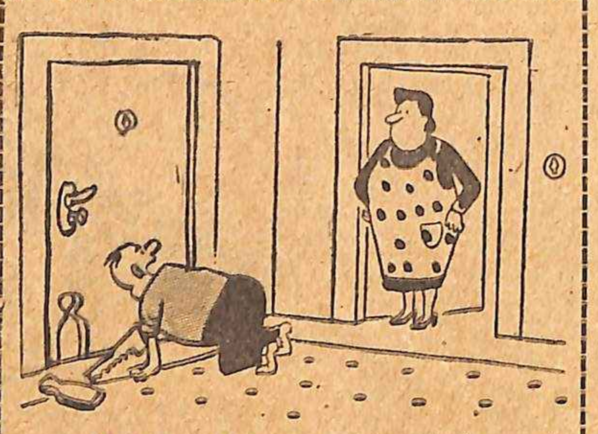

— Βαρέθηκα ν' ἀκούω κάθε πρωὶ τὶς φωνὲς τοῦ γαλατᾶ, βρὲ γυναίκα!...

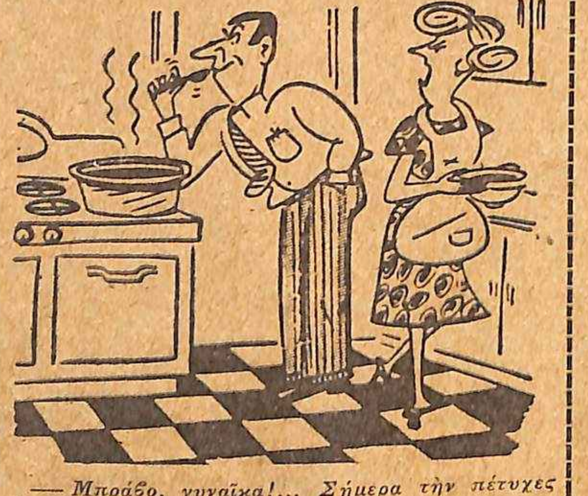

— Μπράβο, γυναίκα!... Σήμερα τὴν πέτυχες τὴ σοῦπα!...

— Τί λές, ἄνθρωπε!... Αὐτὸ εἶναι τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ ἀποπλύματα!...

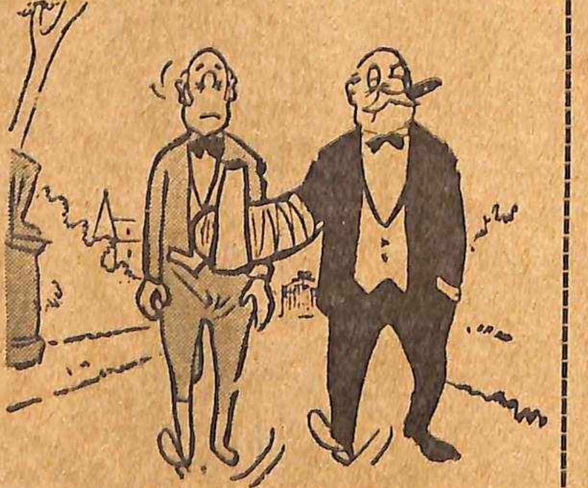

Ὁ κ. Βαρῶνος καὶ ὁ ὑπηρέτης του.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

«ΩΔΙΝΕΝ ΟΡΟΣ...»

Μερικὰ σοφὰ κεφάλια καὶ λαμπρά μας ὑπουργεῖα,
προκειμένου ν' ἀναπτύξουν, ἐν καιρῷ, τὴν γεωργία,
ἀπεφάσισαν νὰ κάνουν στὴν ρημάδα μας τὴ γῆ
καὶ μιὰν πολυτελεστάτη... ποντικο - εἰσαγωγή!

★

Ποντικοὺς θὰ φέρουν, ἤτοι, ἀπ' τὸ ἐξωτερικὸ
καὶ κοντεύει νὰ σαλέψῃ τὸ φτωχό μας λογικό...
Γιατὶ τὸ συνάλλαγμά μας γιά... ποντίκια διαρρέει,
τὴ στιγμὴ ποὺ γύρωθέν μας ἀφθονοῦν οἱ ἀρουραῖοι
κι' ὅταν δροῦν, ἐν συντομίᾳ,
ἀναρίθμητα «ποντίκια» στά... Δημόσια ταμεῖα!

Γ. Θ - ς

ΜΗΝ ΤΡΩΤΕ ΕΞΩ ἀπὸ τὸ σπίτι σς!

Στὴν Ἀμερικὴ τὰ 75% τῶν ἀθενειῶν προκαλοῦνται ἀπὸ δηλητηριάσεις σὲ ἑστιατόρια

«Περισσότερο ἴσως καὶ ἀπὸ τὸν καρκίνο — ἢ τὸ πολὺ ὅσο κι' αὐτὸν—πρέπει νὰ φοβώμαστε τὰ ἀθῷα γεύματα, ποὺ παίρνουμε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ἢ τὰ σάντουϊτς ποὺ τρῶμε βιαστικὰ σὲ ἕνα μπάρ». Ἔτσι μίλησε τελευταῖα ἕνας ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ ἀμερικανικοῦ ὑπουργείου Ὑγιεινῆς, ἀφοῦ πῆρε στὰ χέρια του στοιχεῖα γιὰ τὶς τροφικὲς δηλητηριάσεις.

Τὸ πρῶτο συνταρακτικὸ συμπέρασμα, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν μελέτη τῶν στατιστικῶν αὐτῶν, εἶναι ὅτι τὰ 75% τῶν ἐλαφρῶν ἀσθενειῶν καὶ τῶν ἀδιαθεσιῶν, ποὺ προσβάλλουν τοὺς Ἀμερικανούς, προέρχονται ἀπὸ ἐλαφρὲς ἢ βαρειὲς δηλητηριάσεις, ποὺ τὶς παθαίνουν τρώγοντας ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τους.

Ὁ ἴδιος ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου Ὑγιεινῆς, δὲ δίστασε νὰ χαρακτηρίσῃ τὰ περισσότερα ἑστιατόρια καὶ ἄλλα κέντρα «ἀπειλὴ ἐναντίον τῆς ὑγείας τοῦ κοινοῦ». Καὶ ὅταν ξέρῃ κανεὶς ὅτι, συνολικά, οἱ Ἀμερικανοὶ τρῶνε τὰ μισὰ σχεδὸν γεύματά τους ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τους, μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί τεράστιους κινδύνους ἀντιμετωπίζουν σὲ κάθε πιάτο ποὺ τρῶνε, ἢ σὲ κάθε ποτῆρι ποὺ πίνουν.

Δὲν πάει πολὺς καιρός, ποὺ ὁ καθηγητὴς Μάλμαν, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μίτσιγκαν, ἔκανε μόνος του μία τρομερὴ διαπίστωσι. Πῆρε σβάρνα ἀρκετὰ κέντρα, καὶ ζητοῦσε νὰ τοῦ σερβίρουν μπύρα. Ἀπὸ τὰ ποτήρια ποὺ τοῦ σερβίριζαν, ἔπαιρνε ἕνα μικρὸ δεῖγμα τοῦ ὑγροῦ καὶ τὸ ἀνέλυε μὲ μικροσκόπιο ἀργότερα. Βρῆκε λοιπόν, ὅτι ἕνα ποτῆρι στὰ ἑπτὰ περιεῖχε ἕναν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο ἀριθμὸ σπειροχαιτῶν.

Ὕστερα ἀπὸ αὐτό, τὸ ἀμερικανικὸ ὑπουργεῖο Ὑγιεινῆς, ἔστειλε εἰδικὰ συνεργεῖα του, σὲ ὅλες τὶς Πολιτεῖες, ἐφωδιασμένες μὲ τὸν ἀπαραίτητο ἐπιστημονικὸ ὁπλισμό, γιὰ νὰ ἐξετάσουν ἂν τὰ διάφορα ἑστιατόρια τηροῦσαν τοὺς ἐπιβεβλημένους ὅρους ὑγιεινῆς, ὅσον ἀφορᾶ τὸν καθαρισμὸ τῶν σκευῶν τους, τὴν συντήρησι τῶν τροφῶν καὶ τὸ σερβίρισμά τους.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ὑπουργείου ἐξέτασαν συνολικὰ 5.000 ἑστιατόρια, ποὺ ἀνῆκαν σὲ τρεῖς κατηγορίες: στὰ λαϊκά, στὰ μέσης κατηγορίας καὶ σὲ ἀρκετὰ κέντρα πολυτελείας. Γιὰ νὰ εἶνε βέβαιοι ὅτι θὰ μάθαιναν τὴν ἀλήθεια, μεταχειρίσθηκαν τὴν μέθοδο τοῦ αἰφνιδιασμοῦ: δύο ἢ τρεῖς ὑπάλληλοι ἔμπαιναν στὸ ἑστιατόριο καὶ ὅταν τοὺς σερβίριζαν, ἔπαιρναν μερικὰ ἀπὸ τὰ σερβίτσια καὶ τὶς τροφὲς καὶ τὰ μετέφεραν στὸ αὐτοκίνητο—συνεργεῖο, ποὺ τοὺς περίμενε ἀπ' ἔξω.

Τὰ συμπεράσματα ἦταν κάτι παραπάνω ἀπὸ ἀπογοητευτικὰ καὶ γέμισαν μὲ δικαιολογημένο τρόμο ὅσους τὰ ἔμαθαν. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι σὲ μιὰ μεγάλη πόλι, ποὺ εἶναι πασίγνωστη γιὰ τὴν ὑποδειγματικὴ καθαριότητα τῶν κέντρων της, τὰ ποτήρια τῶν περισσοτέρων κέντρων της, περιεῖχαν γύρω στὶς τρεῖς χιλιάδες βακτηρίδια — ἐνῶ τὸ ὅριο ἀσφαλείας εἶναι μόνο ἑκατό. Στὰ ποτήρια τῆς σόδας, τὰ βακτηρίδια ἦταν 390.000 καὶ στὰ ποτήρια τῆς μπύρας ἔφθασαν τὰ ἑπτὰ ἑκατομμύρια.

Ἔτσι, δὲν εἶναι παράξενο τὸ πῶς σημειώνονται κρούσματα ὁμαδικῆς δηλητηριάσεως σὲ πολλὲς μεγάλες πόλεις τῆς Ἀμερικῆς. Τριάντα κάτοικοι μιᾶς πόλεως τῆς Βιργινίας, δηλητηριάστηκαν σοβαρὰ ἀπὸ μία τούρτα ποὺ ἔφαγαν κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἐπίσημης γιορτῆς. Ἡ τούρτα εἶχε μείνει ἐκτεθειμένη σὲ ἀνοικτὸ μέρος ἐπὶ 24 ὧρες, καί, ὅπως ἀπεδείχθη ἀργότερα, οἱ ἄφθονοι ποντικοὶ τῶν ὑπογείων τοῦ καταστήματος, εἶχαν καταφάει τὴν κροῦστα της. Ὁ καταστηματάρχης τὸ εἶδε ἀλλὰ δὲν πέταξε τὴν τοῦρτα. Πρόσθεσε ἕνα στρῶμα ἐξωτερικῆς κρούστας καὶ τὴ σερβίρισε, μὲ ἐλαφρὴ καρδιά.

Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι, ἀκόμα κι' ὅταν βεβαιώνωνται γιὰ τὴν ἔλλειψι τῆς τηρήσεως τῶν ἀπαραιτήτων ὅρων ὑγιεινῆς, σὲ κάποιο κέντρο, οἱ ἁρμόδιες ὑπηρεσίες τοῦ ἀμερικανικοῦ ὑπουργείου δὲν μποροῦν νὰ διατάξουν τὸ κλείσιμό του. Καὶ ἔτσι, οἱ Ἀμερικανοὶ γεμίζουν κάθε μέρα τὰ στομάχια τους καὶ τὸν ὀργανισμό τους μὲ ἑκατομμύρια ἐπικίνδυνα μικρόβια, βάζοντας σὲ θανάσιμο κίνδυνο τὴν ὑγεία τους.

Η ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

14 Αὐγούστου 1004 στὴν Ἀδριανούπολι

ΣΤΙΣ 14 Αὐγούστου 1004, εἶχε τελειώσει ὁ περίλαμπρος ναὸς τῆς Παναγίας, ποὺ εἶχε χτίσει ὁ αὐτοκράτορας Βασίλειος ὁ Β΄, στὴν πρωτεύουσα τῆς Θράκης, στὴν Ἀδριανούπολι. Ὁ κόσμος ἦταν ἀνάστατος. Ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες καὶ τὰ χωριά, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἔφταναν μὲ τὰ παιδιά τους. Ἦταν ὅλοι τους στολισμένοι μὲ τὰ καλύτερά τους φορέματα. Ἤθελαν νὰ δοῦν καὶ νὰ θαυμάσουν τὴν ξακουσμένη ἐκκλησία καὶ νὰ παρευρεθοῦν στὸ νυχτερινό της πανηγύρι. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου γιορταζόταν μὲ μεγάλη εὐλάβεια καὶ πολυτέλεια, στὶς πλούσιες πόλεις τοῦ Βυζαντίου.

Τὸ χτίσιμο τοῦ ναοῦ κράτησε δέκα ὁλόκληρα χρόνια, ὅπως μᾶς βεβαιώνει ὁ ἱστορικὸς Κεδρηνός. Εἶχε τριάντα ἕξη μεγάλες καμπάνες κι' ἄλλες τόσες μικρότερες καὶ ἡ λαϊκὴ παράδοσι ἀναφέρει ὅτι ἡ εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, παραδόθηκε στὸ Βασίλειο ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Χριστό, κάποια νύχτα ποὺ πολεμοῦσε στὶς ἐκβολὲς τοῦ Αἵμου μὲ τὸν τσάρο τῶν Βουλγάρων, τὸ Σαμουήλ. Ὁ αὐτοκράτορας ἦταν πολιορκημένος ἀπὸ παντοῦ. Δὲν εἶχε πιὰ ἐλπίδα νὰ σωθῇ οὔτε αὐτός, οὔτε οἱ στρατιῶτες του. Γεμᾶτος ἀπελπισία τότε, ἀπομακρύνθηκε ὁλομόναχος ἀπὸ τὴ σκηνή του, βρῆκε μιὰ ἐρημικὴ γωνιά, γονάτισε καὶ προσευχήθηκε μὲ κατάνυξι. Τότε ἀκριβῶς τοῦ φάνηκε πὼς ἄρχισε νὰ χιονίζῃ. Κι' ἄξαφνα, σὰν νὰ φώτισαν ὁλόγυρα οἱ οὐρανοί, ἄνοιξαν οἱ [illegible]στικές τους πῦλες καὶ μέσα σ' ἕνα ὁλόχρυσο νέφος, παρουσιάστηκε ὁ Χριστός. Στὶς ματωμένες παλάμες του κρατοῦσε μιὰν εἰκόνα.

—Μὴ φοβᾶσαι, Βασίλειε! τοῦ εἶπε μὲ τὴ γλυκειά του φωνή. Μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲν πρόκειται νὰ χαθῇς. Σοῦ παραδίδω αὐτὴ τὴν εἰκόνα. Πήγαινε στὴν Ἀδριανούπολι νὰ χτίσῃς ἕνα ναὸ στ' ὄνομα τῆς Μητέρας μου. Καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ νικήσῃς τοὺς ἐχθρούς σου...

Εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Χριστὸς καὶ ἐξαφανίστηκε. Ὁ αὐτοκράτορας ἔκλεισε τὰ μάτια του κι' ἀποκοιμήθηκε πάνω στὸ κατάλευκο χιόνι, ποὺ εἶχε σκεπάσει τὴ γῆ. Κι' ὁ ὕπνος του ἦταν γλυκὸς καὶ ἤρεμος, ὅπως δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ἄλλοτε. Ὅταν ξύπνησε, βρισκόταν στὴ σκηνή του. Ἦταν ξαπλωμένος πάνω σὲ δέρματα καὶ χαλιά, στὸ ἐκστρατευτικό του κρεβάτι. Γύρω του οἱ ἀξιωματικοί του τὸν κυττοῦσαν χαρούμενοι καὶ ξαφνιασμένοι. Ὁ Βασίλειος ἀνασηκώθηκε λίγο καὶ τοὺς ρώτησε πῶς βρέθηκε ἐκεῖ.

—Ἤσουν τρεῖς μέρες βαρειὰ ἄρρωστος, τοῦ εἶπε τότε ὁ στρατηγός του Νικηφόρος Ξιφίας. Τρία μερόνυχτα πάλευες μὲ τὸ θάνατο. Ἀλλὰ νὰ ποὺ συνῆλθες! Συνῆλθες γιὰ νὰ μάθῃς, πὼς τὰ στρατεύματά μας ἔδιωξαν μακρυὰ τὸ Σαμουήλ...

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ αὐτοκράτορας ἀνασηκώθηκε τελείως. Ὥστε ἦταν τρεῖς μέρες ἄρρωστος; Μὰ τότε ὁ νυχτερινός του περίπατος στὰ χιόνια; Ἡ συνάντησί του μὲ τὸ Χριστό; Τὰ ὑπέροχα λόγια του; Μήπως λοιπὸν εἶχε ὀνειρευτῆ μέσα στὸν πυρετό του; Ὄχι, δὲν ἦταν δυνατόν. Στὰ χέρια του κρατοῦσε ἀκόμη τὴ μικρὴ εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ποὺ τοῦ εἶχε παραδώσει ὁ Θεάνθρωπος. Μοσχοβολοῦσε λιβάνι καὶ κέδρο. Δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ λάθος. Κύτταξε τὸ Νικηφόρο Ξιφία.

—Πές μου, τὸν ρώτησε, τί μέρα ἔχουμε σήμερα;

Ὁ ἀξιωματικὸς γονάτισε μπροστά του.

—Αὔγουστε, ἀποκρίθηκε, πῶς τὸ λησμόνησες; Αὔριο ξημερώνει τῆς Παναγίας κι' εἶχες ὑποσχεθῆ νὰ παρευρεθῇς στὴν Ἀδριανούπολι, στὸ ναΐδριο τοῦ Καλιβοκᾶ. Εἶχες κάνει τάμα νὰ πᾷς νὰ προσκυνήσῃς τὴ Θεοτόκο, ἂν σοῦ ἔδινε τὴ νίκη. Κι' ἡ νίκη σοῦ δόθηκε...

Μονομιᾶς ὁ αὐτοκράτορας πετάχτηκε ἀπὸ τὰ στρωσίδια του καὶ πρόσταξε νὰ ἑτοιμαστοῦν γι' ἀναχώρησι. Καὶ τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ, καβάλλα πάνω στὸ κατάλευκο φαρί του, ἔμπαινε στὴν πρωτεύουσα τῆς Θράκης. Ὁ λαὸς τὸν ὑποδέχτηκε μὲ κραυγὲς καὶ βαγιόκλαδα. Ὡστόσο φαινόταν λυπημένος. Ὁ Βασίλειος ἐνδιαφέρθηκε νὰ μάθῃ ποῦ ὀφειλόταν ἡ λύπη του, μιὰ τόσο χαρμόσυνη μέρα. Καὶ τότε πληροφορήθηκε πὼς κάποια «βέβηλος χεὶρ» εἶχε κλέψει τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας ἀπὸ τὸ ναΐδριο τοῦ Καλιβοκᾶ. Ὁ αὐτοκράτορας ἀνατρίχιασε ὁλόκληρος ἀπὸ ἱερὴ συγκίνησι. Γιατὶ ἀμέσως θυμήθηκε τ' ὄνειρό του καὶ κατάλαβε πὼς ἡ εἰκόνα ποὺ κρατοῦσε στὸ στῆθος του, δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ κείνη ποὺ εἶχε χαθῆ. Χωρὶς νὰ χάσῃ τότε καιρό, τὴν ἔσυρε ἀπὸ τὸ μεταξωτό του ζοργκάνι, τὴ σήκωσε μ' εὐλάβεια ψηλὰ καὶ τὴν ἔδειξε στὰ συγκεντρωμένα πλήθη.

—Ἰδοὺ ἡ εἰκόνα! τοὺς εἶπε. Ἂς πᾶμε ὅλοι μαζὶ νὰ τὴν ἀποθέσουμε στὸ χρυσό της νάρθηκα. Κι' ἂς τὴν παρακαλέσουμε νὰ μᾶς δίνῃ πάντα τὴ νίκη...

Ὁ λαὸς τὸν ἐπευφήμησε μ' ἐνθουσιασμό. Καὶ ἡ νύχτα ἐκείνη ἔμεινε ἀλησμόνητη, μὲ τὴν πανήγυρι ποὺ ἐπακολούθησε. Ὁ Βασίλειος δὲν κοιμήθηκε καθόλου. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ γραμματικοῦ του ἔφτιαξε ἕνα μεγάλο κατάλογο ἀπὸ τοὺς πιὸ φημισμένους τεχνίτες κι' ἀρχιτέκτονες, ποὺ θἄρχονταν γιὰ νὰ χτίσουν τὴν ἐκκλησία τῆς Παναγίας, στὴ θέσι ἀκριβῶς ποὺ βρισκόταν τὸ ναΐδριο τοῦ Καλιβοκᾶ. Κι' ὅπως ἀναφέραμε πιὸ πάνω, τὸ χτίσιμό της κράτησε δέκα ὁλόκληρα χρόνια. Ἦταν ἕτοιμη δηλαδὴ στὶς 14 Αὐγούστου τοῦ 1004 καὶ ἡ πρώτη ὁλονυχτία θὰ γινόταν τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ. Ὁ κόσμος ἐρχόταν συνέχεια. Ὅλοι οἱ ξενῶνες κι' ὅλα τὰ πανδοχεῖα ἦταν γεμάτα. Καὶ τὰ σπίτια ἀκόμη τὰ ἰδιωτικά, φιλοξενοῦσαν συγγενεῖς καὶ φίλους.

Οἱ προσκυνητὲς μιλοῦσαν γιὰ τὸν αὐτοκράτορα κι' ὅλοι ἔλεγαν πώς, ὅπου νἆναι, θὰ παρουσιαζόταν κι' αὐτὸς μὲ τὴ λαμπρή του συνοδεία. Μὰ ὁ Βασίλειος εἶχε στείλει μήνυμα στοὺς δεσπότες καὶ τοὺς ἄρχοντες, πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ παρευρεθῇ στὰ ἐγκαίνια. Ἦταν ἀπασχολημένος μὲ μιὰ δύσκολη μάχη, ποὺ κανεὶς δὲν ἤξερε ποιὸ θὰ ἦταν τὸ τέλος της. Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Κάπου εἰκοσιπέντε χρόνια βαστοῦσε ὁ σκληρὸς πόλεμος ἀνάμεσα στὸ Σαμουὴλ καὶ τὸ Βασίλειο. Κάπου εἰκοσιπέντε χρόνια, Ἕλληνες καὶ Βούλγαροι ἐξακολουθοῦσαν νὰ σφάζωνται ἄγρια στὴ χερσόνησο τοῦ Αἵμου. Ὁ τσάρος μὲ πεῖσμα ξανάρχιζε κάθε χρόνο τὶς τολμηρές του ἐπιδρομὲς στὴν ἀνατολικὴ καὶ νότια Μακεδονία. Μὰ καὶ μὲ ἀκούραστη ἐπιμονὴ τὸν χτυποῦσε ὁ αὐτοκράτορας, παίρνοντάς του κάθε φορὰ κι' ἀπὸ μερικὰ φρούρια, στενεύοντας ὅλο καὶ περισσότερο τὰ σύνορα τοῦ ἀντιπάλου του.

Ἔτσι δὲν μποροῦσε νὰ κατεβῇ στὴν Ἀδριανούπολι, ὅπως ἦταν καὶ ἡ ἐπιθυμία του. Γι' αὐτὸ παράγγειλε νὰ γίνῃ ἡ πανήγυρις, ἔστω κι' ἂν ὁ ἴδιος δὲν ἦταν ἐκεῖ. Θὰ τὸν ἀντιπροσώπευε ὁ στρατηγὸς Γεώργιος Κρηνίτης, ποὺ εἶχε τὸν τίτλο τοῦ Κατεπάνω, τοῦ κυβερνήτη τῆς πόλεως δηλαδή. Ἡ ὁλονυχτία «πρὸς τιμὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» ἄρχισε μόλις βασίλεψε ὁ ἥλιος. Ἡ βοὴ τῶν ψαλμῶν ἀνέβαινε ἀπὸ ἑκατοντάδες στήθη κι' ὑψωνόταν πρὸς τὸν καθαρὸ αὐγουστιάτικο οὐρανό. Ἦταν ἡ λιτανεία ποὺ περνοῦσε. Ὁ δρόμος ἦταν ὁλοφώτιστος ἀπὸ τὶς ἀναμμένες λαμπάδες τῆς συνοδείας. Ἐμπρὸς προπορευόταν ὁ Κατεπάνω κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ μικρό του γυιό, τὸν Κωνσταντῖνο. Πίσω του ἀκολουθοῦσαν μεγιστᾶνες καὶ ἀξιωματικοί, ὅλοι μὲ τὶς πλούσιες φορεσιές τους καὶ τὰ λαμπερά τους ἅρματα. Οἱ γυναῖκες τους, στολισμένες μὲ τ' ἀκριβώτερα τους διαμαντικά, περιτριγύριζαν τὴ δέσποινα Εἰρήνη—τὴν ἀρχόντισσα τοῦ Κρηνίτη—πιὸ ὄμορφη καὶ πιὸ στολισμένη ἀπ' ὅλες. Καὶ μέσα στὰ χίλια φῶτα τῶν λαμπάδων, ἄστραφταν τὰ χρυσάφια καὶ τὰ πολύτιμα πετράδια, σκορπῶντας σπίθες πολύχρωμες καὶ φωτεινὲς σὲ κάθε κίνησι, σὲ κάθε βῆμα. Ξαφνικὰ ὅμως, μιὰ γυναικεία κραυγὴ ἀκούστηκε ἀπὸ μακρυά. Ὅλοι καρφώθηκαν στὴ θέσι τους καὶ μὲ μιᾶς πνίγηκαν οἱ ψαλμωδίες. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄλλες κραυγὲς ἀντήχησαν κοντήτερα, ποὺ σπάραξαν τὴν καρδιά. Τότε ἀπ' ὅλα τὰ στήθη μιὰ φωνὴ ἀνέβηκε τρομαχτική, ἀπαίσια, φρίκη γεμάτη:

—Οἱ Βούλγαροι! Οἱ Βούλγαροι!

Ἀπερίγραπτος πανικὸς ἀκολούθησε. Ἡ λιτανεία σκόρπισε καὶ τὰ φῶτα σβύσανε. Ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἔτρεχαν σὰν τρελλοί. Μητέρες φώναζαν ἀπελπισμένες τὰ παιδιά τους. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ οἱ πέτρες βάφτηκαν μ' αἷμα. Τὰ πτώματα στοιβάζονταν σωροί. Ἡ εὔκολη αὐτὴ σφαγὴ ἄοπλου πληθυσμοῦ, συναγμένου γιὰ πανηγύρι, εἶχε μεθύσει τοὺς ἄγριους Βουλγάρους. Ἀλαλάζοντας ὡρμοῦσαν, ἔσφαζαν, κατέστρεφαν, ἁρπάζοντας ἀπὸ τὰ κομματιασμένα πτώματα ὅ,τι πολύτιμο φοροῦσε ὁ καθένας, κόβοντας αὐτιά, χέρια, κεφάλια, γιὰ νὰ πάρουν πιὸ γρήγορα τὰ διαμαντένια στολίδια. Σ' ὅλους τοὺς δρόμους οἱ ἴδιες σκηνές. Ποτάμι ἔτρεχε τὸ αἷμα. Οἱ φωνὲς καὶ τὰ ψυχομαχητὰ ἔσχιζαν τὸν ἀέρα.

Περνώντας μπρὸς ἀπὸ τὴ νεόχτιστη ἐκκλησία, εἶδαν ἀφύλαχτη τὴν «ἀπαράμιλλον πύλην» καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ἄγριος ὄχλος πλημμύρισε τὸ προαύλιο, χύθηκε στὴ μαρμαρένια κλίμακα κι' ἀπὸ κεῖ στὸ ἱερὸ καὶ στοὺς γυναικωνίτες. Μὰ τότε ἡ Παναγία ἔκανε τὸ θαῦμα της: Καθὼς τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν βαρβάρων βρέθηκε ἐκεῖ γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὴ λεηλασία, ὁ ἀσύγκριτος ναὸς σείστηκε ὁλόκληρος ἀπὸ τὰ θεμέλια του σὰν νὰ τὸν τράνταξε ὑποχθόνιος σεισμός. Οἱ κολῶνες τρίξανε καὶ τὰ χρυσᾶ τέμπλα ξεκόλλησαν ἀπ' τὰ βάθρα τους. Τὰ μανουάλια ἀναποδογύρισαν καὶ τὰ πολυκάντηλα κόπηκαν ἀπὸ τὶς ἀσημένιες τους ἁλυσίδες. Μέσα σ' ἕνα λεπτό, ἡ λαμπρὴ ἐκείνη ἐκκλησία

Ὁ ναὸς σείστηκε ὁλόκληρος ἀπὸ τὰ θεμέλιά του, σὰν νὰ τὸν τράνταξε ὑποχθόνιος σειμός...

ἔγινε μιὰ ἄμορφη μάζα ἐρειπίων. Οὔτ' ἕνας Βούλγαρος δὲν ἔμεινε ζωντανός. Κι' οἱ ἄλλοι, ὅσοι εἶχαν ἀπομείνει ἀπ' ἔξω, σαστισμένοι κι' ἔντρομοι πῆραν τ' ἅρματά τους κι' ἔφυγαν.

Γονατισμένος ὁ λαὸς στοὺς δρόμους, ἄρχισε νὰ προσεύχεται καὶ νὰ εὐχαριστῇ τὴν Παναγία, ποὺ τιμώρησε τὸν ἄγριο ἐκεῖνο ἐχθρό. Ὕστερα βάλθηκαν ὅλοι μαζὶ νὰ σκάψουν τὰ ἐρείπια γιὰ νὰ βροῦν τὴ θαυματουργή της εἰκόνα. Ἀλλὰ τότε ἀκούστηκε μιὰ γλυκειὰ φωνή, ποὺ ἔλεγε:

—Μὴν κοπιάζετε ἄδικα, γιατὶ δὲν θὰ μὲ βρῆτε! Τώρα εἶμαι καὶ πάλι κοντὰ στὸν Υἱό μου... Κατόπιν θὰ ξαναγυρίσω στοὺς οὐρανούς, σιμὰ στὸν αὐτοκράτορά σας, γιὰ νὰ τοῦ δώσω τὴ νίκη!

Καὶ ἡ Παναγία τῆς Ἀδριανουπόλεως κράτησε τὸ λόγο της. Ἔδωσε τὴ δύναμι στὸ Βασίλειο νὰ «κατανικήσῃ τὸ γένος τῶν βαρβάρων». Κι' ἀπὸ τότε ὀνομάστηκε Βουλγαροκτόνος...

Γ. Β. Ι.

Περιπετειῶδες ἱστορικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μαμφρέδος, ὁ Τριβουλέτος, ὁ Μοντεμπέλλο κι' ὁ Λορέντζο προχωροῦν πάνω στὸ δρόμο τοῦ Φονταινεμπλώ. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι πίσω τους καλπάζει ἡ Μαγδαληνὴ Φερρόν, ντυμένη σὰν ἄντρας. Στὸ Φονταινεμπλὼ περιμένει τὴ Μαγδαληνὴ ὁ Ζὰν λὲ Πιέτρ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ τῆς εἶχε μεταδώσει τὴν τρομερὴ ἀσθένεια. Ἡ Μαγδαληνὴ τὸν παρακινεῖ νὰ σκοτώσῃ τὸ βασιλιᾶ φραγκίσκο, μὲ τὴν ὑπόσχεσι πὼς θὰ γίνῃ δική του. Ὁ Ζὰν λὲ Πέτρ, ποὺ εἶναι τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα, τῆς τὸ ὑπόσχεται.

34ον — Θὰ εἶμαι τὸ ὄργανο τῆς ἐκδικήσεως σας κι' ὁ σκλάβος σας, κυρία, ἀπάντησε ἀδίστακτα ὁ Ζὰν λὲ Πιέτρ.

— Μπορεῖς νὰ μισήσῃς τὸ βασιλιᾶ ὅπως τὸν μισῶ ἐγώ;

— Τὸν μισῶ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Καλά!... Θ' ἀνταμείψω τὴν ἀφοσίωσί σου μὲ τὰ χάδια μου!

— Πότε; φώναξε ὁ δυστυχισμένος.

— Ὅταν σκοτώσῃς τὸ βασιλιᾶ, τοῦ ἀπάντησε ἡ Μαγδαληνή.

Ὁ Ζὰν λὲ Πιέτρ ἔφυγε σὰν τρελλὸς κι' ἔτρεξε στὸ σταῦλο. Ἐκεῖ, σωριάστηκε σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἔπιασε τὸ κεφάλι μὲ τὰ χέρια του.

— Τὸν ἀγαπάει! βρυχήθηκε. Ποτὲ δὲν πόνεσα ὅσο σήμερα! Ἀγαπάει τὸ βασιλιά!... Αὐτὴ ἡ ἀγάπη της πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μεγάλη, γιὰ ν' ἀποφασίσῃ αὐτὸ ποὺ ἔκαμε!... Δηλητηρίασε τὸ ὁμορφο κορμί της, γιὰ νὰ δηλητηριάσῃ τὸ βασιλιά! Κατέστρεψε τὰ νειάτα της, γιὰ νὰ συμπαρασύρῃ στὴν καταστροφή της καὶ τὸ Φραγκίσκο!... Τὸν ἀγαπάει! Κι' ἐγὼ τί εἶμαι γι' αὐτήν;... Ἕνα ἄθλιο ὄργανο!... Καὶ δέχτηκα νὰ εἶμαι αὐτὸ τὸ ὄργανο! Ναί, δέχτηκα καὶ δὲ μετανοιώνω γι' αὐτό... Τί σημασία ἔχει τὸ ὅτι ἀγαπάει ἕναν ἄλλον, ἀφοῦ θὰ ξαναγίνῃ δική μου; Ὤ, ἂς ἦταν νὰ ξαναζήσω τὶς στιγμὲς ποὺ ἔζησα ἄλλοτε μαζί της!... Ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπάει θὰ πεθάνῃ! Κι' ἂν ἀκόμη μετάνοιωνε κι' ἤθελε νὰ τὸν σώσῃ, ἐγὼ θὰ τὸν σκότωνα καὶ πάλι!...

Ἔσφιξε τὴ γροθιά του καὶ τέντωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν τὸ ἀνάκτορο τοῦ Φονταινεμπλώ.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἄγριο κι' ἡ ἔκφρασί του τρομερή.

Ἡ Μαγδαληνὴ Φερρὸν εἶχε πλησιάσει κι' εἶχε στηρίξει τὸ μάτι της σὲ μιὰ χαραμάδα. Δὲν ἄκουγε τὰ λόγια του. Ἀλλά, βλέποντας τὴν ἄγρια ἔκφρασι ποὺ εἶχε τὸ πρόσωπό του, κατάλαβε πὼς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ καλύτερο ὄργανο γιὰ τὴν ἐκδίκησί της. Ἕνα χαμόγελο πλανήθηκε τότε πάνω στὰ ὠχρὰ χείλη της...

Ὁ Ἐλβετὸς στρατιώτης

Ὁ πύργος τοῦ Φονταινεμπλὼ περιβαλλόταν ἀπὸ ἕνα ἀπέραντο πάρκο, ποὺ προστατευόταν ἀπὸ ψηλὰ τείχη.

Ὅταν ὁ Φραγκίσκος πήγαινε σ' αὐτὸ τὸν πύργο, ἔμπαιναν ἀμέσως φρουροὶ πίσω ἀπὸ τὰ τείχη. Ὑπῆρχε ἕνας φρουρὸς κάθε εἴκοσι ἢ τριάντα μέτρα.

Ὁ Τριβουλέτος εἶχε συνοδεύσει δυὸ φορὲς τὸ βασιλιὰ στὸ Φονταινεμπλὼ καὶ δὲν ἀγνοοῦσε καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος, ὡστόσο, γιὰ νὰ μποῦν στὸ ἀνάκτορο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πάρκο. Μόλις ἔμπαιναν σ' αὐτό, θἄπρεπε νὰ ἐξακριβώσουν σὲ ποιὸ διαμέρισμα βρισκόταν ἡ Ζιλέτ.

Τὸ τί θὰ ἔκαναν κατόπιν, οὔτε ὁ Τριβουλέτος οὔτε οἱ σύντροφοί του μποροῦσαν νὰ τὸ ξέρουν προκαταβολικά. Θὰ κανόνιζαν τὴ στάσι τους ἀνάλογα μὲ τὶς περιστάσεις. Ἂν κατάφερναν ν' ἀπαγάγουν τὴ Ζιλέτ, θὰ ἔφευγαν ἀμέσως γιὰ τὴν Ἰταλία.

Αὐτὸ ἦταν σὲ γενικὲς γραμμὲς τὸ σχέδιό τους.

Ἀπὸ τὸ πρῶτο βράδυ κι' ὅλας, ὁ Τριβουλέτος κι' οἱ φίλοι του προσπάθησαν νὰ κατατοπιστοῦν.

Ἡ μεγάλη αὐλὴ τοῦ ἀνακτόρου ἦταν γεμάτη ἀπὸ αὐλικούς,ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιῶτες. Δὲν ὑπῆρχε, λοιπόν, καμμιὰ πιθανότης ὅτι θὰ κατάφερναν νὰ μποῦν ἀπὸ κεῖ. Ἔτσι, ὁ μοναδικὸς δρόμος παρέμενε τὸ πάρκο.

Ἔκαμαν τότε τὸ γῦρο τῶν τειχῶν μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θἄβρισκαν ἴσως κάποιο χάλασμα ἀπὸ ὅπου θὰ μποροῦσαν νὰ περάσουν.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ τοίχου ἀκούγονταν κάθε τόσο τὰ βήματα τῶν φρουρῶν.

Στὸ πίσω μέρος τοῦ πάρκου, ὁ τοῖχος βρισκόταν σ' ἀξιοθρήνητη κατάστασι. Σὲ πολλὰ μέρη οἱ πέτρες εἶχαν κατρακυλήσει κι' εἶχαν φτιάξει μικρὰ χάσματα. Δὲν θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ γλυστρήσουν ἀπὸ κεῖ.

Ἀλλ' ὑπῆρχαν κι' ἐδῶ φρουροί. Πῶς θὰ κατάφερναν νὰ περάσουν ἀπαρατήρητοι;

Τὰ ἑπόμενα βράδυα ξαναγύρισαν καὶ βρῆκαν, τέλος, ἕνα μέρος ἀπὸ ὅπου θὰ μποροῦσαν νὰ περάσουν μὲ σχετικὴ εὐκολία. Ἀλλὰ στὸ μέρος αὐτὸ ὑπῆρχε ἕνας φρουρός.

Ἡ ἰδέα ὅτι θἄπρεπε νὰ σκοτώσουν αὐτὸ τὸ φρουρὸ γιὰ νὰ περάσουν δὲν ἦταν εὐχάριστη σὲ κανένα. Ἀλλὰ θἄπρεπε, λοιπόν, νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τὴν ἐπιχείρησί τους;

Πέρασαν ἔτσι δέκα ἡμέρες θανάσιμης ἀγωνίας. Οἱ τέσσερις αὐτοὶ ἄνθρωποι ἔκαναν διαρκῶς ἀναγνωρίσεις, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ πάρουν καμμιὰ ἀπόφασι.

Ὁ Μανφρέδος ἦταν τρελλὸς ἀπὸ τὴ λύπη του. Ἂν οἱ σύντροφοί του τὸν ἄκουγαν, θἄμπαιναν ἡμέρα μεσημέρι μέσα στὸ ἀνάκτορο καὶ θὰ προκαλοῦσαν τὸ βασιλιά!

Τὸ βράδυ τῆς ἑνδεκάτης ἡμέρας, τέλος, ὁ Τριβουλέτος πῆρε παράμερα τὸν πρίγκηπα καὶ τοῦ εἶπε σιγά:

— Πρέπει νὰ τελειώνωμε! Αὐτὸ τὸ παιδὶ θὰ τρελλαθῇ!

— Κι' ὁ φρουρός; ρώτησε ὁ Μοντεμπέλλο.

Ὁ Τριβουλέτος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ περάσωμε; εἶπε.

— Καλά, ἀπάντησε ὁ Μοντεμπέλλο. Τὸν ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὸ φρουρό.

Ἐλπιζε ὅτι θὰ κατάφερνε νὰ πέσῃ πάνω του καὶ νὰ τὸν φιμώσῃ, πρὶν προφτάσῃ νὰ φωνάξῃ.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ξεκίνησαν γιὰ τὸν πύργο.

Ἡ ὥρα ἦταν περίπου δέκα.

— Θὰ σκαρφαλώσω στὸν τοῖχο, εἶπε σιγὰ ὁ πρίγκηπας ὅταν ἔφτασαν στὸ μέρος ποὺ εἶχαν διαλέξει. Ὅταν τελειώσω τὴ δουλειά, θὰ σᾶς φωνάξω... Θὰ περάσετε τότε ἕνας - ἕνας καὶ κατόπιν θὰ ἰδοῦμε.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀντήχησε μακρυὰ ἡ φωνή:

«Φύλακες γρηγορεῖτε!»

Κάθε φρουρὸς ξανάλεγε αὐτὴ τὴ φράσι.

Ἦρθε, τέλος, ἡ σειρὰ τοῦ φρουροῦ ποὺ βρισκόταν μπροστὰ στὸ μικρὸ χάλασμα.

Ἀκούγοντας αὐτὴ τὴ φωνή, ὁ Τριβουλέτος ἀνατρίχιασε.

— Περιμένετε, εἶπε στὸν πρίγκηπα. Θὰ πάω ἐγώ.

Καί, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρό, πάτησε πάνω στὶς πεσμένες πέτρες κι' ἀνέβηκε στὸν τοῖχο.

Ὁ φρουρὸς στεκόταν ὀρθιος λίγο πιὸ πέρα, μὲ τὰ χέρια στηριγμένα πάνω στὴ μακρειὰ λόγχη του.

Ὁ Τριβουλέτος ἔβαλε τὰ χέρια του μπροστὰ στὸ στόμα του.

— Λοῦντβιχ! φώναξε σιγά.

Ὁ στρατιώτης ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός.

— Ποιὸς μὲ φωνάζει; ρώτησε.

— Ἔλα πιὸ κοντά, ἀπάντησε ὁ Τριβουλέτος. Δὲν ἀναγνωρίζεις τὸν καλό σου φίλο;... Ἐγώ, ὅμως, δὲ σὲ ξέχασα!

Ὁ στρατιώτης πῆγε κοντὰ καί, μ' ὅλο ποὺ ἦταν σκοτάδι, δὲν δυσκολεύτηκε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ μιλοῦσε.

— Κύριε Τριβουλέτο! εἶπε. Ἀλλ' εἶχα ἀκούσει ὅτι βρισκόσαστε στὴ Βαστίλλη.

— Καὶ ποιὸς σοῦ τὸ εἶπε, καλέ μου Λοῦντβιχ;

— Μά... ὅλοι ἔλεγαν πὼς σᾶς ἔπιασε ὁ κύριος Μογκομερὺ καὶ σᾶς ὡδήγησε στὴ Βαστίλλη, ἀπάντησε ὁ Λοῦντβιχ.

Ὁ Τριβουλέτος γέλασε.

—Ἔτσι ἔλεγαν; εἶπε. Ἀλλὰ κι' ἂν ἤμουνα στὴ Βαστίλλη, ὅπως βλέπεις,βγῆκα.

— Βγήκατε; ρώτησε ὁ στρατιώτης.

— Ναί, βγῆκα γιὰ νάρθω ἐδῶ καὶ νὰ σὲ ρωτήσω ἂν θέλῃς πάντοτε νὰ ξαναίδῃς τὸ βουνὸ τοῦ Ζουνγκφράου καὶ νὰ σφίξῃς στὴν ἀγκαλιά σου τὴ μνηστή σου... Ἔχω ξεχάσει τ' ὄνομά της...

— Κατερίνα, εἶπε ὁ στρατιώτης.

— Ναί, τὴν Κατερίνα σου. Θυμᾶσαι τί σοῦ εἶχα ὑποσχεθῆ ἄλλοτε στὸ Λοῦβρο, καλέ μου Λοῦντβιχ;

— Ἂν τὸ θυμᾶμαι; εἶπε ὁ Λοῦντβιχ. Ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο μοῦ ἔχετε κάνει ἄνω κάτω τὸ μυαλό... Μοῦ ὑποσχεθήκατε χίλια σκοῦδα.

— Ὅσα χρειάζονται γιὰ ν' ἀγοράσῃς ἕνα κτῆμα, κάμποσες ἀγελάδες κι' ἕνα σπιτάκι, ὅπου ἡ ζωή σου θὰ κυλήσῃ εὐτυχισμένη κοντὰ στὴν ἀγαπημένη σου Κατερίνα...

— Κύριε Τριβουλέτο,ἐρχόσαστε καὶ πάλι γιὰ νὰ μὲ βάλετε σὲ πειρασμό, εἶπε ὁ στρατιώτης.

— Καθόλου, ἀπάντησε ὁ Τριβουλέτος. Ἤρθα μόνο γιὰ νὰ σοῦ πῶ πὼς εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσί μου.

— Θὰ μοῦ δώσετε χίλια σκοῦδα;

— Δὲν ἔχεις παρὰ νἀρβῆς νὰ τὰ πάρῃς.

— Ποῦ; ρώτησε ὁ στρατιώτης ἐνθουσιασμένος.

— Στὸ πανδοχεῖο τοῦ Μεγάλου Καρλομάγνου, στὴν ὁδὸ Φαγκό.

— Πότε;

— Ὁποτε θελήσῃς.

— Ἄ, εἴσαστε ὁ πιὸ καλὸς ἄνθρωπος ποὺ συνάντησα στὴ ζωή μου, εἶπε ὁ Λοῦντβιχ.

— Αὐτὰ τὰ χίλια σκοῦδα σοῦ τὰ εἶχα ὑποσχεθῆ, ἀπάντησε ὁ Τριβουλέτος. Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ σὲ γελάσω;

— Ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω, εἶπε ὁ Λοῦντβιχ.

— Δὲν πειράζει, ἀπάντησε ὁ Τριβουλέτος, θὰ μοῦ προσφέρῃς τώρα μιὰ μικρὴ ἐκδούλευσι.

— Α! ἔκαμε ὁ Ἐλβετὸς ἀνατριχιάζοντας.

— Αὐτὴ ἡ ἐκδούλευσι εἶναι λιγώτερο ἐπικίνδυνη ἀπὸ τὴν πρώτη, πού, ὡστόσο, ἠσουνα πρόθυμος νὰ μοῦ προσφέρῃς, συνέχισε ὁ Τριβουλέτος. Δὲν θέλω, ὅμως, νὰ σὲ στενοχωρήσω... Δόξα σοι ὁ Θεός, ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ Ἐλβετοὶ φρουροί, ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ κερδίσουν χίλια σκοῦδα κάνοντας μιὰ καλὴ πρᾶξι...

— Μιὰ καλὴ πρᾶξι, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μὲ ὁδηγήσῃ στὴν κρεμάλα!

— Ναί, ἂν εἶσαι ἀδέξιος κι' ἂν δὲν ἔχῃς χρήματα, ἀπάντησε ὁ Τριβουλέτος. Ἐσύ, ὅμως, εἶσαι ἔξυπνος καὶ θὰ ἔχῃς χρήματα μὲ τὰ παραπάνω!

— Τί πρέπει νὰ κάμω; ρώτησε ὁ Λοῦντβιχ.

— Τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ κλείσῃς τὰ μάτια σου καὶ νὰ βουλώσῃς τ' αὐτιά σου γιὰ δυὸ λεπτά.

— Καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Ἐλβετός. Θέλετε νὰ μπῆτε κρυφὰ μέσα στὸν πύργο.

— Ναί... Θέλω ἀκόμη νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ πληροφορία, ποὺ ἴσως εἶσαι σὲ θέσι νὰ μοῦ δώσῃς... Ἀλλ' ἡ πληροφορία αὐτὴ θὰ πληρωθῇ χωριστά.

— Τί θέλετε νὰ μάθετε;

— Ἄκουσες ἴσως γιὰ μιὰ νέα ποὺ ὁ βασιλιᾶς ἔφερε στὸν πύργο;

— Θὰ θέλετε νὰ μιλήσετε γιὰ τὴ δούκισσα τοῦ Φονταινεμπλώ, εἶπε ὁ στρατιώτης.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Τριβουλέτος μὲ συγκίνησι.

— Φαίνεται πολὺ λυπημένη, εἶπε ὁ στρατιώτης.

— Τὴν εἶδες; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Τριβουλέτος.

— Τὴν ἔχω ἰδῆ δυὸ φορὲς ὡς τώρα, ἀπάντησε ὁ Λοῦντβιχ. Ἥμουνα σκοπὸς στὴν κεντρικὴ εἴσοδο κι' ἡ δούκισσα κατέβηκε στὰ πάρκο.

— Μόνη της;

— Ὄχι, Τὴ συνώδευαν δυὸ γυναῖκες.

— Καὶ προχώρησε πολὺ μέσα στὸ πάρκο;

— Ὤ, ὄχι...

— Λοῦντβιχ, θέλεις νὰ κερδίσῃς ὄχι χίλια σκοῦδα, ἀλλὰ δυὸ χιλιάδες, τρεῖς; φώναξε ὁ Τριβουλέτος. Θέλεις νὰ γίνῃς πλούσιος;... Πές μου, τὸ θέλεις;

— Σιωπή! εἶπε ὁ Λοῦντβιχ σιγά.

Ὁ Τριβουλέτος ἄκουσε βήματα ποὺ πλησίαζαν. Ἦταν μιὰ περίπολος.

Ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ τὴν διοικοῦσε, πῆγε κοντὰ στὸ Λοῦντβιχ, τὸν ρώτησε ἂν εἶχε τίποτε νὰ τοῦ ἀναφέρῃ καί, στὴν ἀρνητικὴ ἀπάντησι τοῦ φρουροῦ, ἀπομακρύνθηκε μαζὶ μὲ τοὺς ἄνδρες του.

Ὁ Τριβουλέτος, στὸ διάστημα αὐτό, εἶχε πέσει μπρούμυτα πάνω στὸν τοῖχο.

Ὅταν τὰ βήματα τῆς περιπόλου ἔπαψαν ν' ἀκούγωνται, ἀνασηκώθηκε λίγο καὶ ρώτησε τὸ Λοῦντβιχ:

— Πότε θὰ εἶσαι καὶ πάλι σκοπός;

— Μεθαύριο, ἀπάντησε ὁ Ἐλβετός.

— Στὸ ἴδιο μέρος;

— Μπορῶ νὰ τὰ καταφέρω νὰ εἶμαι καὶ πάλι ἐδῶ.

— Καλά... Μπορεῖς νὰ πλησιάσῃς αὖριο τὴ δούκισσα τοῦ Φονταινεμπλώ;

— Ναί... Δὲν εἶναι περήφανη... Σὲ μένα δὲν ἔτυχε νὰ μιλήσῃ. Ἀλλὰ μίλησε σὲ ἄλλους.

— Θὰ τῆς πῆς νὰ βρίσκεται μεθαύριο στὸ πάρκο τὴν ὥρα ποὺ θὰ εἶσαι σκοπός.

— Δηλαδὴ κατὰ τὶς δέκα τὸ βράδυ. Ἀλλὰ σὲ ποιὸ μέρος;

— Κοντὰ στὴ μεγάλη λίμνη μὲ τὰ χρυσόψαρα. Θὰ μπορέσῃς νὰ τὸ κάμῃς;

— Θὰ μπορέσω.

— Μεθαύριο, λοιπόν, στὶς δέκα ἐδῶ, καλέ μου Λοῦντβιχ.

— Σύμφωνοι.

— Θὰ φύγῃς κατόπιν μαζί μας καὶ θὰ πάρῃς τὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἐλβετία... καὶ τὴν ἀγαπημένη σου Κατερίνα.

Ὁ Τριβουλέτος ξανακατέβηκε ἀπὸ τὸν τοῖχο κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ξαναγύρισε μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους του στὸ πανδοχεῖο τοῦ Καρλομάγνου, ὅπου τοὺς ἀφηγήθηκε τὴ συνομιλία του μὲ τὸν Λοῦντβιχ.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Λορέντζος ἀγόρασε ἕνα φορεῖο, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ κυρίες τῆς καλῆς τάξεως γιὰ τὰ ταξίδια τους.

Ἡ ἑπομένη ἦταν γιὰ ὅλους μιὰ ἡμέρα μεγάλης ἀγωνίας. Περίμεναν πότε θὰ βραδυάσῃ.

Ὁ Τριβουλέτος δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ στὴ θέσι του καὶ πολλὲς φορὲς μιλοῦσε μόνος του.

Ὁ Μανφρέδος, τουναντίον, φαινόταν πιὸ ἤρεμος. Κατὰ τὶς ὀκτὼ εἶπε:

— Ἂς φύγωμε.

Ἦταν νωρὶς ἀκόμη. Ἀλλ' ὁ πρίγκηπας ντὲ Μοντεμπέλλο, ποὺ καταλάβαινε τὴν ἀνυπομονησία του, δὲν ἔφερε ἀντίρρησι.

Τυλίχτηκαν κι' οἱ τέσσερις στοὺς μανδύες τους, βεβαιώθηκαν ὅτι τὰ ὅπλα τους βρίσκονταν στὴ θέσι τους καὶ κατέβηκαν στὸ δρόμο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕνας καβαλλάρης πρόβαλε ἀπὸ μιὰ γωνία τῆς ὁδοῦ Φαγκό.

Μόλις εἶδε τὸν Μανφρέδο, ἄφησε μιὰ χαρούμενη κραυγὴ καὶ ξεπέζεψε.

Τὸ ἄλογο σωριάστηκε κατὰ γῆς καὶ χτύπησε κάμποσες φορὲς τὸν ἀέρα μὲ τὰ πόδια του. Λευκοὶ ἀφροὶ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ Μανφρέδος, ποὺ εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν Κοκαρντέρ, ἔχασε τὸ χρῶμα του.

— Ὁ Λαντεναί; ρώτησε μὲ ἀγωνία.

— Αὐτὸς μ' ἔστειλε, ἀπάντησε ὁ Κοκαρντέρ.

Κι' ἔδωσε στὸ Μανφρέδο ἕνα γράμμα.

Ξαναγύρισαν τότε ὅλοι μαζὶ μέσα στὸ πανδοχεῖο κι' ὁ Μανφρέδος διάβασε δυνατὰ τὸ γράμμα. Νά ποιὸ ἦταν τὸ περιεχόμενό του:

«Μεσημέρι. Αὔριο τὸ πρωῒ στὶς ἑπτὰ ὁ

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Ψυχρολουσία

Ἀπὸ καθῆκον ἱερό,
φώναζα χρόνια δημοσία:
«Κόψ'τε πολίτες τὸ νερὸ
καὶ πέσ'τε στὴν οἰνοποσία!
Γιὰ τὸ δικό σας τὸ καλό,
κάν'τε στὰ ὕδατα ταμάχι,
ποὺ νερουλιάζουν τὸ μυαλό,
καὶ... τουμπανιάζουν τὸ στομάχι!

★

Μὰ στὴ σοφή μου συμβουλὴ
καὶ στὰ σοφά μου τὰ κιτάπια,
τὴν πάπια κάνανε πολλοί
καὶ κολυμποῦσαν σὰν τὴν... πάπια!
Οὔτε στιγμὴ χωρὶς νερὸ
δὲν ἐννοούσανε νὰ μείνουν
κι' ὅλοι τραβοῦσαν, ἐν καιρῷ,
σὰν... βατραχάνθρωποι νὰ γίνουν!

★

Μὰ νά, ποὺ ἔμελλε νὰ δοῦν,
ὅτι διέπραξαν μωρία
καὶ τὰ μαλλάκια τους μαδοῦν
χάρις στὴν ὑπερεφορία.
Τὴν νερουλὴ τους κεφαλή,
ἅπαξ, κτυποῦν μετανοιωμένοι,
γιατὶ τὸ... ὕδωρ τὸ (πολὺ
φοροτεκμήριον σπ-(μαίνει!

★

Ἄφ' τους, λοιπόν, (τοὺς ἀφελεῖς
μὲ τοὺς ἔφορους (νὰ ἱδρώνουν,
ἢ ἐν ὀλίγοις κι' ἐν (πολλοῖς
φόρο...βλακείας νὰ (πληρώνουν...
Καὶ νὰ θυμοῦνται (γιὰ καιρό,
μὲ τοὺς ἔφορους (τοὺς δυστρόπους,
πὼς δὲν δροσίζει (τὸ νερό,
μὰ... τσουρουφλίζει (τοὺς ἀνθρώπους!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ πανηγυρικὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελὶς 52—53) τὴν πρωτότυπη καὶ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος ἱστορικὴ σειρὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ.

ΓΙΑΝΝΗ ΒΗΛΑΡΑ

ΜΑΤΩΜΕΝΟΙ ΘΡΟΝΟΙ

Πρόκειται γιὰ τὰ πιὸ μεγάλα καὶ τὰ πιὸ συγκλονιστικὰ ἐγκλήματα τῆς ἀρχαιότητος καὶ τοῦ Μεσαίωνος πού, τὰ περισσότερο ἀπ' αὐτά, ἄλλαξαν τὴν πορεία τοῦ πολιτισμοῦ κι' ἀνοιξαν τὸ δρόμο στὶς ὀρδὲς τῶν βαρβάρων. Ἀνατριχιαστικὰ δράματα στὴ σκιὰ μεγαλοπρεπῶν ἀνακτόρων, φλογεροὶ καὶ ἐνοχοὶ ἔρωτες, πάθη ἀσθεστα καὶ μίση ποὺ προκάλεσαν ἑκατοντάδες θανάτους καὶ ἀσύλληπτες καταστροφές.

Τραγωδίες αὐτοκρατόρων, ἀποκεφαλισμοὶ βασιλοπαίδων, δηλητηριάσεις καὶ ἄγριοι φόνοι, προδοσίες καὶ σαδισμοί. Πρόκειται γιὰ ἕνα ὄργιο αἵματος καὶ συναρπαστικῶν περιπετειῶν. Ὡστόσο ἀνάμεσα σὲ κάθε ραδιουργία, πίσω ἀπὸ κάθε ἔγκλημα, οἱ ἀναγνῶστες μας θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσουν καὶ τὴν καλὴ πλευρὰ τῶν φοβερῶν αὐτῶν δραμάτων, ποὺ δημιούργησαν τὴν ἱστορία τοῦ τόπου μας.

ΜΕΤΑΤΟΠΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ

Εἶναι συνηθισμένη στὴν Ἀμερικὴ ἡ μετατόπισις σπιτιῶν ὁλόκληρα, μὲ κατάλληλα τεχνικὰ μέσα, καὶ σχετικὰ ἐλαφρὰ κτίρια. Τὰ ἀναστηκώνουν ὁλόκληρα καὶ τὰ θέσι. Κάποτε ὅμως συμβαίνουν καὶ ἀπρόοπτα. Στὸ Ντένβερ π. χ. μιὰ βιλλίτσα ξέφυγε ἀπὸ τὰ «φρόλα» πάνω στὰ ὁποῖα κυλοῦσε, καὶ γκρεμίστηκε.

Ντολὲ θ' ἀνεβῆ στὴν πυρά. "Αν δὲν μπορέσω νὰ τὸν γλυτώσω τὴν ὥρα ποὺ θὰ τὸν μεταφέρουν ἀπὸ τὴν Κονσιερζερὶ στὴν πλατεῖα τῆς Γκρέβης, ὅλα θὰ τελειώσουν... Καταλαβαίνεις;... Σὲ περιμένω».

Τὸ γράμμα αὐτὸ τοὺς ἔκαμε νὰ τὰ χάσουν.

—'Αλλά, εἶπε ὁ Τριβουλέτος, μπορεῖς νὰ φύγης μόλις τελειώσωμε.

—'Αλλοίμονο, δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω, ἀπάντησε ὁ Μανφρέδος. Γιατὶ μπορεῖ νὰ τελειώσωμε τὰ μεσάνυχτα ἢ στὴ μία καὶ θὰ εἶναι ἀδύνατο τότε νὰ βρίσκωμαι στὸ Παρίσι πρὶν ἀπὸ τὶς ἑπτά.

Τὸ δίλημμα ποὺ ὑψωνόταν μπροστά του ἦταν τρομερό. Τί ἔπρεπε νὰ κάμη; Νὰ παραμείνη στὸ Φονταινεμπλώ, γιὰ νὰ προσπαθήση νὰ σώση τὴν ἀγαπημένη του, ἢ νὰ τρέξη στὴν πρόσκλησι τοῦ φίλου του, τοῦ ἀδελφοῦ του ;

Στὸ τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασί του. 'Ο Τριβουλέτος, ὁ Μοντεμπέλλο κι' ὁ Λορέντζο θὰ μποροῦσαν καὶ χωρὶς αὐτὸν νὰ σώσουν τὴ Ζιλέτ. Ἐνῶ ὁ Λαντεναὶ ἦταν μόνος του ἐκεῖ κάτω καὶ δὲν εἶχε κανένα νὰ τὸν βοηθήση.

— Τὸ καθῆκον μὲ καλεῖ στὸ Παρίσι, εἶπε. Εἶμαι βέβαιος, ἄλλωστε, ὅτι καὶ χωρὶς τὴ δική μου παρουσία θὰ κάμετε ἐκεῖνο ποὺ πρέπει... "Εδωσα τὸ λόγο μου στὸν Λαντεναὶ καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀθετήσω...

Γύρισε ταυτόχρονα στὸν Κοκαρντέρ.

— Πήγαινε στὸ σταῦλο καὶ σέλλωσε δυὸ ἄλογα, τοῦ εἶπε. 'Ο Λορέντζο θὰ σοῦ δείξη τὰ καλύτερα... Κάμε ὅσο μπορεῖς πιὸ γρήγορα...

'Ο Κοκαρντὲρ κι' ὁ Λορέντζο ἔφυγαν ἀμέσως.

'Ο πρίγκηπας ντὲ Μοντεμπέλλο πῆγε τότε κοντὰ στὸ Μανφρέδο.

— Πῆρες τὴν ἀπόφασι ποὺ ἔπρεπε, παιδί μου, τοῦ εἶπε. 'Ο λόγος ποὺ δίνει ἕνας ἄντρας εἶναι ἱερός... 'Αλλά, μὴν ἀνησυχῆς! Μ' ὅλο ποὺ ἡ συνδρομή σου μᾶς ἦταν πολύτιμη, θὰ τὰ καταφέρωμε τὸ ἴδιο καλὰ καὶ μόνοι μας... Θὰ κάμωμε τουλάχιστον ὅ,τι μποροῦν νὰ κάμουν τρεῖς ἄνθρωποι μὲ καρδιά.

"Εσμιξαν μὲ συγκίνησι τὰ χέρια.

"Επειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁ Κοκαρντὲρ ἐμφανίστηκε καὶ πάλι.

— Κουράστηκες πολὺ καὶ δὲν θὰ μπορῆς νὰ ξανακάμης τὸν ἴδιο δρόμο, τοῦ εἶπε ὁ Μανφρέδος.

— Εἶναι ἀλήθεια πὼς μόλις μπορῶ νὰ κρατηθῶ στὰ πόδια μου, ἀπάντησε ὁ Κοκαρντέρ. 'Αλλὰ γιὰ νὰ μὴν βρίσκωμαι αὔριο τὸ πρωῒ στὸ Παρίσι θἄπρεπε νὰ ἔχω πεθάνει καὶ νὰ μ' ἔχουν θάψει... "Αν ἤξερες πόσο μεγάλη εἶναι ἡ ἀπελπισία τοῦ Λαντεναί!... Τρόμαζα ποὺ τὸν εἶδα σήμερα τὸ πρωῒ...

—"Ας φύγωμε! εἶπε ὁ Μανφρέδος μὲ βραχνὴ φωνή.

"Επειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁ Μοντεμπέλλο, ὁ Λορέντζο κι' ὁ Τριβουλέτος ἄκουσαν τὸν μανιασμένο καλπασμὸ τῶν ἀλόγων ποὺ ἀπομακρύνονταν.

—"Ας φύγωμε κι' ἐμεῖς, εἶπε τότε ὁ Τριβουλέτος.

Πρὸς τὸ Παρίσι

'Ο Μανφρέδος κι' ὁ Κοκαρντὲρ κάλπαζαν ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον πάνω στὸ μεγάλο δρόμο τῆς Μελούνης.

"Επειτα ἀπὸ μιὰ περίπου ὥρα, λιγόστεψαν τὴν ὁρμὴ τῶν ἀλόγων τους, γιὰ νὰ μπορέσουν τὰ δυστυχισμένα ζῶα ν' ἀνθέξουν στὴν ὑπόλοιπη διαδρομή.

— Πῶς κατάφερες νὰ μᾶς βρῆς; ρώτησε σὲ κάποια στιγμὴ ὁ Μανφρέδος.

—'Η καλὴ μου τύχη μ' ὡδήγησε, ἀπάντησε ὁ Κοκαρντέρ. "Οταν ἔφτασα στὸ Φονταινεμπλώ, ἤμουν τόσο πολὺ τσακισμένος ἀπὸ τὸ ἀδιάκοπο τρέξιμο, ποὺ τὸ μυαλό μου εἶχε πάψει νὰ λειτουργῆ. Δὲν ἤξερα ποῦ νὰ πάω... 'Ο Λαντεναὶ μοῦ εἶχε πῆ νὰ ζητήσω τὸν πρίγκηπα ντὲ Μοντεμπέλλο... Χτύπησα, λοιπόν, στὴν πόρτα ἑνὸς σπιτιοῦ καὶ ρώτησα τὸ χωρικὸ ποὺ ἐμφανίστηκε μπροστά μου ἂν ἤξερε ποῦ ἔμενε αὐτὸς ὁ ἄρχοντας. «'Εδῶ δὲν μένουν πρίγκηπες, μοῦ ἀπάντησε. Νὰ πᾶς στὸ ἀνάκτορο». Καὶ μοῦκλεισε κατάμουτρα τὴν πόρτα... Στεκόμουν σαστισμένος, ὅταν, ξαφνικά, εἶδα μιὰ γυναῖκα νὰ βγαίνη ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ σπίτι...

— Μιὰ γυναῖκα;

— Ναί... Φοροῦσε, ὅμως, ἀνδρικὰ ροῦχα. 'Ηταν μιὰ πολὺ ὄμορφη γυναῖκα. «'Ακουσα ὅτι ζητᾶτε τὸν πρίγκηπα Μοντεμπέλλο», μοῦ εἶπε. «Ποιὰ εἶσαστε, κυρία;» τὴ ρώτησα δύσπιστα. «Τί σᾶς ἐνδιαφέρει;» μοῦ ἀπάντησε. «Ζητᾶτε ναὶ ἢ ὄχι τὸν πρίγκηπα ντὲ Μοντεμπέλλο;»—«Ναί, εἶπα. Καὶ πρέπει νὰ τὸν ἰδῶ ἀμέσως». Μοῦ ὑπόδειξε τότε νὰρθῶ νὰ σὰς ζητήσω στὸ παντοχεῖο τοῦ Καρλομάγνου, ὁδὸς Φαγκό. Ἐξαφανίστηκε ἔπειτα κι' ἐγὼ σπηρούνισα τὸ δυστυχισμένο τὸ ἄλογό μου γιὰ νὰ μπορέση νὰ κάμη αὐτὴ τὴν τελευταία προσπάθεια.

'Ο Μανφρέδος σκέφτηκε πὼς αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ἦταν ἡ Μαγδαληνὴ Φερρόν. Κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν δὲν ἤξερε τὴν παρουσία τοῦ πρίγκηπα στὸ Φονταινεμπλώ.

«Αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶναι, λοιπόν, ὁ καλός μας ἄγγελος;» σκέφτηκε.

'Αφοῦ προσπέρασαν τὴ Μελούνη, σταμάτησαν κάμποση ὥρα. Χωρὶς αὐτὸ τὸ μικρὸ ξεκούρασμα, τ' ἄλογά τους δὲν θὰ κατάφερναν ποτὲ νὰ φτάσουν στὸ Παρίσι.

Εἶχαν τὴν πρόνοια νὰ πάρουν ἀρκετὸ χορτάρι ἀπὸ τὸ σταῦλο καὶ τὸ τῶρριξαν μπροστὰ στὰ ζῶα, ποὺ τὸ καταβρόχθισαν μὲ βουλιμία. 'Ο Κοκαρντὲρ ἐπωφελήθηκε ἀπ' αὐτὸ τὸ σταμάτημα γιὰ νὰ φάη ἕνα κομμάτι βωδινὸ ποὺ τὸ εἶχε βάλει ἀνάμεσα σὲ δυὸ φέτες ψωμί. "Οσο γιὰ τὸ Μανφρέδο, ἤπιε μόνο μερικὲς γουλιὲς νερό.

Ξανανέβηκαν κατόπιν στὰ ἄλογά τους καὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν στὸ δρόμο τοῦ Παρισιοῦ.

Κατὰ τὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἔφτασαν, τέλος, μπροστὰ στὶς πύλες τῆς πόλεως.

— Τρελλὸς ποὺ εἶμαι! εἶπε ὁ Μανφρέδος. Οἱ πύλες εἶναι κλειστές.

Λυπόταν τώρα γιατὶ εἶχε βιασθῆ νὰ φύγη. Οἱ πύλες ἀνοίγαν στὶς πέντε. Εἶχε, λοιπόν, τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες μπροστά του. Καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ πάρη μέρος στὴν ἐπιχείρησι γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ζιλέτ.

—'Η ἐκτέλεσι ἔχει ὁρισθῆ γιὰ τὶς ἑπτά, εἶπε ὁ Κοκαρντέρ.

«"Αν περιμένωμε νὰ μποῦμε στὶς πέντε, ἴσως νὰ εἶναι ἀργά», σκέφτηκε ὁ Μανφρέδος.

Καὶ πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί του.

—Ἐμπρός, εἶπε στὸν Κοκαρντέρ. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τί θὰ κάμωμε... 'Αλλὰ θὰ δοκιμάσωμε... Τὰ μάτια σου τέσσερα!

Πλάϊ στὴ μεγάλη πύλη βρισκόταν μιὰ μικρὴ πορτίτσα, ποὺ χρησίμευε γιὰ τὶς ἑκτακτες περιστάσεις.

Σ' αὐτὴν πῆγε νὰ χτυπήση ὁ Μανφρέδος. "Επειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἕνας στρατιώτης ἄνοιξε ἀργὰ αὐτὴ τὴν πόρτα.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε.

— Φίλε μου, ἀπάντησε ὁ Μανφρέδος, ἔχω ἕνα μήνυμα γιὰ τὸ λοχία σου.

—'Ελᾶτε, εἶπε ὁ στρατιώτης.

"Αφησαν τὰ ἄλογα τους ἔξω καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα βρισκόταν μιὰ χαμηλὴ αἴθουσα, ὅπου κοιμόνταν κάμποσοι στρατιῶτες. Πέρασαν ἀπ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα καὶ μπῆκαν σὲ μιὰ ἄλλη, ποὺ χρησίμευε γιὰ γραφεῖο καὶ κοιτώνας τοῦ λοχία.

'Ο Μανφρέδος πρόσεξε ἀμέσως ὅτι ἡ πόρτα αὐτοῦ τοῦ δωματίου συγκοινωνοῦσε ἀπ' εὐθείας μὲ τὸ δρόμο κι' ἔγνεψε στὸν Κοκαρντέρ, ποὺ διευθύνθηκε ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ.

— Τί μὲ θέλετε; ρώτησε ὁ λοχίας προχωρώντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μανφρέδου.

—"Ηθελα νὰ σᾶς πῶ ὅτι πρέπει νὰ μπῶ ἀμέσως στὸ Παρίσι, ἀπάντησε ὁ Μανφρέδος, ποὺ παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις τοῦ Κοκαρντέρ.

— Δὲν μπαίνουν αὐτὴ τὴν ὥρα, ἀπάντησε θυμωμένα ὁ λοχίας. 'Εμπρός, δρόμο!

'Ο Κοκαρντὲρ εἶχε ἀνοίξει, στὸ μεταξύ, τὴν πόρτα.

'Ο Μανφρέδος ὥρμησε ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ. "Επειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, βρίσκονταν κι' οἱ δυὸ στὸ δρόμο.

Οἱ στρατιῶτες τοῦ φυλακίου ἔρριξαν μερικὲς τουφεκιὲς στὴν τύχη, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Τὸ σχέδιο τοῦ Λαντεναί

"Οταν ὁ Μανφρέδος κι' ὁ Κοκαρντὲρ ἔφτασαν στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων, κόντευαν τρεῖς.

— Θὰ κοιμηθῶ ὡς τὶς ἕξη, εἶπε ὁ Κοκαρντέρ. Διαφορετικά, θὰ εἶμαι ἄχρηστος.

— Μεῖνε ἥσυχος, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μανφρέδος. Θὰ σὲ ξυπνήσω.

"Ετρεξε κατόπιν στὸ σπίτι τοῦ Λαντεναί, ὅπου ἔμεναν τώρα ἡ σύζυγος κι' ἡ κόρη τοῦ Ντολέ.

'Ο Λαντεναί, μόλις εἶδε τὸ φίλο του, ἔτρεξε νὰ τὸν σφίξη στὴν ἀγκαλιά του.

— Τόλμησαν νὰ τὸν καταδικάσουν! εἶπε ὁ Μανφρέδος.

— Δὲν χάθηκε ἀκόμη κάθε ἐλπίδα, ἀπάντησε ὁ Λαντεναί. Θὰ τὸν σώσωμε!

— Καὶ βέβαια θὰ τὸν σώσωμε!

'Η γυναῖκα κι' ἡ κόρη τοῦ Ντολὲ ἔκλαιγαν.

'Ο Λαντεναὶ ἔπιασε τὸν Μανφρέδο ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε ἔξω.

— Σπαράζει ἡ καρδιά μου ὅταν τὶς βλέπω νὰ κλαῖνε, τοῦ εἶπε. "Ελα, θὰ σοῦ πῶ ποιὸ εἶναι τὸ σχέδιο μου, γιὰ νὰ ἰδοῦμε ἂν συμφωνῆς κι' ἐσύ.

Στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων, ἐκεῖνοι ποὺ θἀπαίρναν μέρος στὴν ἐπίθεσι ἑτοίμαζαν τὰ ὅπλα τους.

— Ποῦ θὰ γίνη ἡ ἐκτέλεσι; ρώτησε ὁ Μανφρέδος.

— Στὴν πλατεῖα τῆς Γκρέβης, ἀπάντησε ὁ Λαντεναί. 'Αλλ' ἂν θέλης, θὰ κάμωμε μαζὶ τὴ διαδρομή.

"Εφταναν σὲ λίγο στὴν Κονσιερζερί. Πέρασαν κατόπιν τὴ γέφυρα, ἔστριψαν δεξιὰ καὶ βγῆκαν στὴν πλατεῖα τῆς Γκρέβης.

Τρεῖς ἢ τέσσερις ἄνθρωποι ἔφτιαναν στὴ μέση τῆς πλατείας ἕνα εἶδος τετράγωνου πύργου ἀπὸ ξερὰ ξύλα. "Εβαζαν μιὰ σειρὰ ἀπὸ μεγάλες σανίδες κι' ἔπειτα σώριαζαν πάνω σ' αὐτὴν τὰ κούτσουρα, ὕστερα ἔβαζαν δεύτερη σειρὰ ἀπὸ σανίδες καὶ πάνω σ' αὐτὲς δεύτερη σειρὰ ἀπὸ κούτσουρα κ.ο.κ. Στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ πύργου ὑψωνόταν ἕνας μεγάλος στύλος σὰν κατάρτι πλοίου.

'Ο πύργος αὐτὸς ἦταν ἡ πυρά, ὅπου θὰ ἀνέβαζαν τὸν Ντολέ.

—"Ελα τώρα, εἶπε ὁ Λαντεναὶ στὸ Μανφρέδο.

—Ξαναγύρισαν στὴ γέφυρα.

—Ἐδῶ θὰ συγκεντρωθοῦμε, ἐξήγησε ὁ Λαντεναὶ στὸ φίλο του. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ συνοδεία θὰ βγῆ ἀπὸ τὴ γέφυρα θὰ ὁρμήσωμε πάνω στοὺς στρατιῶτες. Κι' ἂν ἀκόμη εἶναι πεντακόσιοι, θὰ τὰ βγάλωμε πέρα. Θὰ πάρουμε κατόπιν τὸν Ντολὲ καὶ θὰ τρέξωμε στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων... Πῶς βρίσκεις τὸ σχέδιό μου;

— Δὲ μποροῦμε νὰ κάμωμε τίποτε ἄλλο, ἀπάντησε ὁ Μανφρέδος. 'Η ἐπιτυχία μοῦ φαίνεται ἀναμφισβήτητη.

— Μακάρι νὰ ἦταν ἔτσι, εἶπε ὁ Λαντεναί. 'Ο ρόλος ὁ δικός σου κι' ὁ δικός μου εἶναι νὰ φτάσωμε ὡς τὸν Ντολὲ καὶ νὰ τὸν ἀπελευθερώσωμε... "Α, νὰ εἶ ἄνθρωποί μας ποὺ παίρνουν ἕνας - ἕνας τὴ θέσι του. 'Αρχίζω νὰ πιστεύω κι' ἐγὼ πὼς θὰ πετύχωμε... Ξέρεις, εἶχα πολλὲς ἀμφιβολίες... Φοβόμουνα ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων δὲν θὰ ἤθελε νὰ μ' ἀκολουθήση. Φοβόμουν ἀκόμη πὼς δὲν θὰ πρόφταινες νἀρθῆς...

—"Οπως βλέπεις ἤρθα, ἀπάντησε ὁ Μανφρέδος.

'Η δίκη

'Η δίκη τοῦ Στεφάνου Ντολὲ εἶχε κρατήσει ἕξη μέρες.

Κατήγορος ἦταν ὁ Μεγάλος 'Ιεροξεταστὴς Ματιὲ 'Ορρὺ καὶ τὸ δικαστήριο προεδρευόταν ἀπὸ τὸν Στέφανο Φαί.

'Ο Ντολὲ στεκόταν ὀρθιος, μὲ τὰ χέρια δεμένα στὴ ράχη. Κάπου - κάπου, γυρίζε τὰ μάτια του πρὸς τὸ πλῆθος, σὰν νὰ ἤθελε νὰ διαμαρτυρηθῆ γιὰ τὰ τρομερὰ πράγματα ποὺ λέγονταν εἰς βάρος του ἢ νὰ ζητήση κάποια ἐνθάρρυνσι.

Τὸν ὡδηγοῦσαν κάθε μέρα ἀπὸ ἕνα μυστικὸ πέρασμα ποὺ ἔκανε τὴ φυλακὴ τῆς Κονσιερζερὶ νὰ ἐπικοινωνῆ ἀπ' εὐθείας μὲ τὸ δικαστήριο.

"Ετσι, δὲν ὑπῆρχε κανένας φόβος νὰ τὸν ἀπελευθερώσουν οἱ φίλοι του τὴν ὥρα ποὺ τὸν πήγαιναν στὸ δικαστήριο ἢ ποὺ τὸν ξαναωδηγοῦσαν στὴ φυλακή του.

Εἶχε φτάσει τώρα ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς δίκης. 'Ο Ματιὲ 'Ορρὺ κι' ὁ Στέφανος Φαὶ βρίσκονταν σὲ μεγάλη ἀμηχανία. 'Ο κατηγορούμενος ἀρνιόταν πάντοτε τὰ ἐγκλήματα ποὺ τοῦ καταλόγιζαν. Κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν ὑποβάλουν στὰ φριχτὰ βασανιστήρια τῆς ἐποχῆς, γιατὶ αὐτὸ τὸ εἶχε ἀπαγορεύσει ρητὰ ὁ Βασιλιᾶς Φραγκίσκος.

Αὐτὴ ἦταν ἡ μοναδικὴ εὔνοια ποὺ ἔδειξε γιὰ τὸν Ντολέ. "Ισως γιατὶ αἰσθανόταν τύψεις μέσα στὴ συνείδησί του. "Ισως ἀκόμη ἀπὸ ταπεινὸ ὑπολογισμό. 'Ο Φραγκίσκος ἤλπιζε πάντα ὅτι θὰ κατάφερνε νὰ ξαναδρῆ τὸν Ραμπελαὶ καὶ ἤθελε νὰ μπορῆ νὰ τοῦ πῆ ὅτι δὲν εἶχε φανῆ ἀδιάφορος γιὰ τὴν τύχη τοῦ δυστυχισμένου φίλου του. 'Αν δὲν τὸν εἶχε βοηθήσει θετικά, εἶχε κάμει, ὅμως, ὅτι μποροῦσε γιὰ νὰ ματαιώση τὴν καταδίκη του.

—'Ισχυριζόσαστε, λοιπόν, πὼς δὲν εἴσαστε αἱρετικός; ρώτησε σὲ κάποια στιγμὴ ὁ πρόεδρος Φαὶ τὸν κατηγορούμενο.

— Δὲν εἶμαι, ἀπάντησε ὁ Ντολέ.

— Εἶναι! φώναξε ὁ 'Ορρύ. Μήπως δὲν ἔγραψε ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι τίποτε μετὰ θάνατον; Μπορεῖ νὰ ὑπάρξη μεγαλύτερη αἵρεσις ἀπὸ αὐτὴ τὴ διδασκαλία; Τί μᾶς χρειάζονται ἄλλες ἀποδείξεις;

— Μετέφρασα τὸν Πλάτωνα, ἀπάντησε ὁ Ντολέ. Πότε ἀπαγορεύθηκε ἡ μετάφρασι τῶν ἀρχαίων συγγραφέων; Μήπως ἔχει ἀπαγορευθῆ ἡ μελέτη τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης;

—'Ετυπώσατε σκανδαλώδη βιβλία καὶ κυκλοφορήσατε μιὰ Βίβλο σὲ γαλλικὴ μετάφρασι...

— Τὰ βιβλία γιὰ τὰ ὁποῖα μιλᾶτε τὰ ἔφεραν στὸ τυπογραφεῖο μου ὄργανα ἐκείνων ποὺ θέλησαν τὴν καταστροφή μου. Κι' ὅσο γιὰ τὴ μετάφρασι τῆς Βίβλου, δὲν ἀποτελεῖ ἁμάρτημα. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ μποροῦσαν νὰ τὴν καταλάβουν στὸ λατινικὸ κείμενο ἦταν ἐλάχιστοι. Ἐνῶ στὴ γαλλικὴ μετάφρασι μποροῦν νὰ τὴν καταλάβουν ὅλοι.

—'Ομολογεῖτε ὅτι εἴσαστε σχισματικός; ρώτησε ὁ Φαί. Αὐτὸ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ ἀμφισβητήσετε, γιατὶ ὑποστηρίζετε ἐκείνους ποὺ προσπαθοῦν νὰ διασπείρουν διάφορες καταστρεπτικὲς πλάνες.

— Δὲν γνωρίζω κανένα ἀπ' αὐτούς, ἀπάντησε ὁ Ντολέ. Πῶς, λοιπόν, θὰ μποροῦσα νὰ τοὺς ὑποστηρίξω;

Σὲ παρόμοιες δίκες, ὅπου ἔλειπαν οἱ ὑλικὲς ἀποδείξεις, προσπαθοῦσαν συνήθως νὰ πετύχουν μιὰ ὁμολογία τοῦ κατηγορουμένου ἄμεση ἢ ἔστω καὶ ἔμμεση. 'Αλλ' ὁ Ντολὲ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιμένη στὴν ἄρνησί του. Κι' αὐτὴ ἡ ἐπιμονή του δυσκόλευε τὰ πράγματα.

'Ενῶ ὁ πρόεδρος Φαὶ συνέχιζε τὶς ἐρωτήσεις του, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μπερδέψη τὸν κατηγορούμενο, ἕνας μοναχός, ποὺ εἶχε τὸ πρόσωπό του σκεπασμένο μὲ μιὰ μαύρη κουκκούλα, πῆγε κοντά του.

'Ο μοναχὸς αὐτὸς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ράσο του ἕνα χαρτὶ καὶ τὸ ἔδωσε στὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου. "Εσκυψε ταυτόχρονα καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Ρωτῆστε τον ἂν αὐτὸς τὸ ἔγραψε.

'Ο Φαὶ διάβασε αὐτὸ τὸ χαρτὶ καὶ κατόπιν τὸ ἔδωσε στὸν 'Ορρὺ ποὺ τὸ διάβασε ἐπίσης.

—'Ιερουσλία! φώναξε ὁ 'Ορρύ.

— Φρουροί, ὁδηγήστε τὸν κατηγορούμενο ἐδῶ, πρόσταξε ὁ Φαί.

'Ο Στέφανος Ντολὲ πλησίασε μόνος του.

— Σεῖς γράψατε αὐτὰ ἐδῶ; τὸν ρώτησε ὁ Φαὶ δείχνοντάς του τὸ χαρτὶ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ μοναχός.

— Ναί, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Ντολέ.

"Ηταν τὸ χαρτὶ ποὺ περιεῖχε τὶς τελευταῖες σκέψεις του. Τὶς σκέψεις αὐτὲς τὶς εἶχε γράψει μέσα στὸ κελλί του, στὴ φυλακὴ τῆς Κονσιερζερί.

'Ο Ματιὲ 'Ορρὺ σηκώθηκε ἀμέσως καὶ διάβασε αὐτὸ τὸ χαρτί. Τὸ σχολίασε κατόπιν κι' εἶναι περιττὸ νὰ ποῦμε μὲ ποιὸ τρόπο.

Στὸ χαρτὶ αὐτὸ ὁ Ντολὲ ἐξυμνοῦσε τὴν ἐπιστήμη, ποὺ τὴν παρουσίαζε σὰν τὸ φῶς τῆς ζωῆς. 'Αλλ' ἡ ἐπιστήμη δὲν ἦταν ἄραγε πηγὴ ὅλων τῶν αἱρέσεων καὶ αἰτία ὅλων τῶν κακῶν; Τί ἄλλες ἀποδείξεις χρειάζονταν;

'Ο πρόεδρος Φαὶ ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος τῶν δυὸ δικαστῶν ποὺ τὸν περιστοίχιζαν καὶ τοὺς εἶπε μερικὰ λόγια, στὰ ὁποῖα αὐτοὶ ἀπάντησαν κουνώντας καταφατικὰ τὰ κεφάλια τους.

Αὐτὴ ἦταν ἡ «διάσκεψι» τοῦ δικαστηρίου. Μέσα σὲ δύο ἢ τρία λεπτὰ εἶχε κριθῆ ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου.

'Ο Φαὶ ἐκφύρισε κατόπιν τὸν Στέφανο Ντολὲ αἱρετικὸ καὶ σχισματικὸ καὶ διέταξε νὰ καῆ ζωντανὸς σὲ μιὰ δημοσία πλατεία.

Τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ φρουροὶ ἀπομάκρυναν τὸν Ντολέ, γιὰ νὰ τὸν ξαναπάνε στὴ φυλακή του, μιὰ γυναῖκα φώναξε:

— Δὲν εἶναι κρίμα νὰ σκοτώσουν ἕναν ἀθῶο;

"Ενας μοναχὸς ποὺ τὴν ἄκουσε ψιθύρισε μερικὲς λέξεις σὲ δυὸ ἀπὸ τοὺς φρουροὺς τοῦ ἱεροδικείου. Αὐτὴ ἔτρεξαν ἀμέσως καὶ τὴν ἔπιασαν.

Κανεὶς δὲν ξαναεἶδε ἀπὸ τότε αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Οἱ οἰκεῖοι τῆς ἔτρεξαν στὶς ἀρχὲς κι' ἔφταναν ὡς τὸν Ἰδιο τὸ Μεγάλο Ἱεροξεταστὴ Ματιὲ 'Ορρύ. 'Αλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ μάθουν τίποτε γι' αὐτήν.

'Ο Λαντεναὶ εἶχε παρακολουθήσει τὴ δίκη, κρυμμένος σὲ μιὰ γωνία μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα.

"Οταν ἄκουσε τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασι, ἔτρεξε νὰ βρῆ τὸν Κοκαρντὲρ καὶ τοῦ ἔδωσε νὰ πάη τὸ σημείωμα ποὺ ἔγραψε στὸν Μανφρέδο.

'Ο μοναχὸς μὲ τὴν κουκκούλα

'Ο μοναχὸς μὲ τὴ μαύρη κουκκούλα ποὺ εἶχε δώσει τὸ χαρτὶ στὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου, μετὰ τὴν ἐκδοσι τῆς ἀποφάσεως βγῆκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα, μπῆκε σ' ἕνα κλεισὸ ἀμάξι καὶ εἶπε στὸν ἀμαξᾶ νὰ τὸν πάη στὸ μέγαρο τοῦ ἀρχιδικαστοῦ.

'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς κατέβασε τὴν κουκκούλα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του.

'Ο ἀρχιδικαστὴς σηκώθηκε ἀμέσως ὄρθιος.

— Τί ἀπερισκεψία! εἶπε. "Αν ἡ πληγή σας ξανανοίξη, ἅγιε πάτερ!

'Ο Λογιόλα ἀνατρίχιασε.

— Μοῦ δίνετε ἕνα ὄνομα, τέκνον μου, ποὺ ταιριάζει μόνον στὸν Πάπα!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

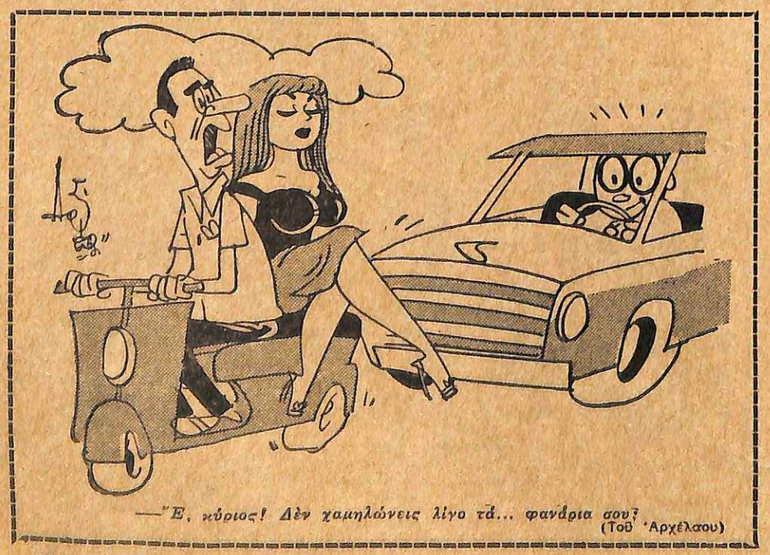

—"Ε, κύριος! Δὲν χαμηλώνεις λίγο τά... φανάρια σου;

(Τοῦ 'Αρχέλαου)

—"Ολα αὐτὰ τ' ἀγόρασα κάνοντας οἰκονομίες ἀπὸ τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦ δίνεις γιὰ τὸ σπίτι.

— Μπράβο! 'Απὸ αὔριο λοιπόν, θὰ σοῦ δίνω λιγώτερα!

Τὸ πρῶτο ΘΑΥΜΑ

Καὶ οἱ θαυματουργὲς Παναγίες

ΑΦΟΥ στὰ σπλάχνα της συνετελέσθη τὸ συνταρακτικώτερο θαῦμα, τῶν αἰώνων—ἡ ἐνανθρώπισις τοῦ Θεοῦ—καὶ ἀφοῦ, παρθένος, ἔφερε τὸ Λυτρωτὴ στὸν κόσμο καὶ τὸν ἔθρεψε μὲ τὸ πάναγνο στῆθός της καὶ τὸν ἐκράτησε στὰ χέρια της· καὶ τὸν ἀκολούθησε στὴ θεία ἐπὶ γῆς διακονία του· καὶ ἡ καρδιά της σπαράχτηκε ἀπὸ τὸ μαρτύριο καὶ τὸ θάνατό του στὸ σταυρό, ἔζησε χρόνους πολλούς, μὲ τὸν ἀπέραντο πόνο τοῦ χωρισμοῦ, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἐγκαρτέρησι καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ τὸν ἀντάμωνε, στὴν αἰώνια δόξα του, ὅταν ἡ ψυχή της θὰ γδυνόταν τὸ φθαρτὸ σκήνωμά της καὶ λεύτερη θ' ἀνέβαινε στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Καὶ ἡ στιγμὴ αὐτὴ ἔφθασε, στὸ ταπεινὸ χωριὸ τῆς Γεθσημανῆ. Καὶ οἱ Ἀπόστολοι τοῦ μεγάλου μηνύματος τῆς σωτηρίας ἔτρεξαν, ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Γῆς, ν' ἀκολουθήσουν τὸ ξόδι της καὶ νὰ καταθέσουν, στὴ λάρνακα τῆς ταφῆς τὸ σεπτό της σῶμα...

Ὅταν αὐτή, ποὺ σήμερα εἶναι καταταγμένη στοὺς Ἁγίους, ἡ Πουλχερία—μᾶς θυμίζει ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, βασισμένος στὸ τεσσαρακοστὸ κεφάλαιο τοῦ Τρίτου Λόγου τῆς «Εὐθυμιακῆς Ἱστορίας» — ἔχτισε στὴν Πόλη, στ' ὄνομα τῆς Παναγίας, τὴν ἀκουστὴ ἐκκλησία τῶν Βλαχερνῶν, στὶς ἀρχὲς τῆς βασιλείας τοῦ Μαρκιανοῦ, θέλησαν, ἀφοῦ στόλισαν περίλαμπρα τὸ ναό, νὰ τοῦ προσθέσουν καὶ τὸ στολίδι τῶν στολιδιῶν: Τὸ ἱερὸ λείψανο τῆς Παρθένου. Ἔτυχε δὲ νὰ παρεπιδημοῦν τότε, στὴ βασιλίδα, φτασμένοι ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Τόπους, γιὰ τὴν Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τῆς Χαλκηδόνος, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Γιουβενάλιος καὶ οἱ ἐπίσκοποι τῆς Παλαιστίνης. Τοὺς φώναξαν, λοιπόν, στὸ παλάτι καὶ τοὺς εἶπαν: «Ἀκοῦμε πὼς στὰ Ἱεροσόλυμα εἶναι ἡ πρώτη καὶ ἀσύγκριτη ἐκκλησία τῆς Παναγίας Θεοτόκου, στὸ χωριὸ Γεθσημανῆ, ὅπου κατέτεθη τὸ ζωηφόρο της σῶμα. Θέλουμε νὰ φέρουμε τὸ λείψανό της ἐδῶ, γιὰ νὰ φυλάη τὴ Βασιλεύουσα».

Σ' αὐτὰ ὁ Γιουβενάλιος ἔδωσε τὴν ἀπόκρισι: «Στὶς μὲν Ἅγιες Γραφὲς δὲν ἀναφέρεται τίποτα γιὰ τὸ θάνατο τῆς Ἁγίας Θεοτόκου Μαρίας. Ἀπὸ ἀρχαιότατη καὶ ἀληθέστατη παράδοσι ὅμως ἔχουμε παραλάβει, ὅτι στὸν καιρὸ τῆς ἐνδόξου κοιμήσεώς της οἱ Ἀπόστολοι συναγμένοι ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης, τὴν ἐκήδευσαν. Καὶ ὅτι τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες, γύρω ἡ ἀγγελικὴ καὶ ἀποστολικὴ ὑμνωδία. Καὶ τὴν τρίτη μέρα, ὅταν ἔλειπε ὁ μόνος ἀπόστολος ποὺ ἔλειπε, ὁ Θωμᾶς, γιὰ νὰ προσκυνήση τὸ θεοδόχο σῶμα της, ἄνοιξαν τὴ λάρνακα. Καὶ τὸ σῶμα της, τὸ πανύμνητο δὲ βρέθηκε, μονάχα τὰ σάβανα, ποὺ ἐσκόρπιζαν θαῦμα, εἶπαν, ὅτι ὁ Κύριος, τὸ ἄχραντο καὶ ἀμίαντο σῶμα της τίμησε, μεταθέτοντάς το, πρὶν ἀπὸ τὴν καθολικὴ ἀνάστασι. Κι' ἔτσι ἡ ἀγάπη τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου Τιμόθεος, ὁ πρῶτος τῆς Ἐφέσου ἐπίσκοπος κι' ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης». Ὅταν ὁ Αὐτοκράτορας ἄκουσε αὐτὰ ὅλα, ζήτησε ἀπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπο Γιουβενάλιο νὰ μεταφερθῆ στὴ βασιλεύουσα ἡ λάρνακα, μαζὶ μὲ τὰ ἱμάτια τῆς Παρθένου, καλὰ σφραγισμένη.

Ὅπως λέει ὁ ποιητὴς Στρατηγὸς (18ος αἰὼν) στὸν ὕμνο του γιὰ τὸ θάνατο τῆς Θεοτόκου:

«Εἶχε λάμψει ἡ αὐγή, εἰς (τὴν ὁποίαν
ὥρισεν ὁ Θεὸς ν' ἀποσηκώση
σ' ἄστρα ἀπὸ τὸν κόσμον (τὴν Μαρίαν
κι' ὡς Κυρὰν τοῦ Παντὸς (νὰ στεφανώση».

Ὁ Λυτρωτὴς ἐστάθη ὁ ἐπιθανάτιος ἄγγελός της. Στὴν ἀγκάλη του τὴν ἐκοίμισε γιὰ νὰ τὴν ἀνεβάση πλάϊ στὸ θρόνο τοῦ Ἄναρχου, βασίλισσα τῶν Ἁγίων καὶ τῶν Ἀγγέλων, μεσίτρια τῶν ἁμαρτωλῶν, παρηγορήτρια τῶν πονεμένων, μητέρα ὅλων τῶν ὀρφανῶν καὶ δοκιμασμένων ψυχῶν, ποὺ διψοῦν γι' ἀγάπη καὶ καλωσύνη. Κανένας λαὸς δὲν ὕμνησε ὅπως ὁ Ἕλλην τοῦ Βυζαντίου, ἀλλὰ καὶ τοῦ σκλαβωμένου γένους καὶ ὁ ἀπελευθερωθεὶς καὶ ὁ σύγχρονος, μὲ πάθος θερμότερο, τὴ μητέρα τοῦ Λυτρωτῆ.

Παναγία ἡ Γλυκοφιλοῦσα (Βυζαντινὴ φορητὴ εἰκόνα)

Μονάχα τ' ἁπλᾶ ἐπίθετα τῶν ἀπείρων εἰκόνων ποὺ ἐφιλοτέχνησε, ἀπὸ τὶς πρῶτες, τὶς «ἀχειροποιητες» ὡς τὶς σημερινὲς καὶ τῶν ἀναρίθμητων ναῶν, ποὺ τῆς ἀφιέρωσε, νὰ παραθέση, ξερά, κανεὶς εἶναι σὰν ν' ἀκούη ἀτέλειωτον αἶνο, ἀπὸ ἑξαλλα πλήθη, ποὺ τὴν ἀκολουθοῦν, σὲ πομπὴ ἐπιβλητικὴ διὰ μέσου τῶν αἰώνων: Εἶναι τὸ Ἄνθος τὸ Ἀμάραντο, ἡ Παναγία ἡ Ἀμόλυντη, ἡ Ἀσπροφοροῦσα, ἡ Βασίλισσα Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ἡ Γαλανή, ἡ Γλυκιὰ καὶ ἡ Γιάτρισσα, ἡ Βεβαία Ἐλπίς, ἡ Γλυκοφιλοῦσα καὶ ἡ Ἐλεοῦσα, ἡ Γοργοεπήκοος καὶ ἡ Βλέπουσα, ἡ Δεομένη καὶ ἡ Δακρυρροοῦσα, ἡ Ἐγγυήτρια καὶ ἡ Διακονοῦσα, ἡ Θαλασσομάχισσα, καὶ ἡ Κοσμοσώτειρα, ἡ Θεοσκοποῦσα καὶ ἡ Ἐλευθεροῦσα, ἡ Ἡλιόκαλη καὶ ἡ Ζωοδότρα, ἡ Χουσοπηγὴ καὶ ἡ Ψυχοσώστρα, ἡ Πανάχραντος καὶ ἡ Παντάνασσα, ἡ Χρυσομαλλοῦσα καὶ ἡ Χρυσαυγή, ἡ Κυρία τῶν Ἀγγέλων καὶ ἡ Καθαρώτατη Καρδιά, ἡ Κιβωτός, ἡ Κεχαριτωμένη, ἡ Παναγία ἡ Μεγάλη... Καὶ θάπιαναν σελίδες ἐπὶ σελίδων, ἂν τάβαζε στὴ σειρὰ κανένας, αὐτὰ τὰ ἐπίθετα. Δὲν ὑπάρχει πολιτεία, κάμπος, βουνό, νησάκι, δάσος, χωριουδάκι, ἀκρωτῆρι, λόφος, ποὺ νὰ μὴν ἔχη συνυφάνει τ' ὄνομά του μὲ τὸν ἀπέραντο θρύλο τῆς Θεοτόκου. Τὸ ἑλληνικὸ Ἔθνος, ὅπως εἶχε τὴν Ἀθηνᾶ, στὴν ἀρχαία πρωτεύουσά του, ἔστησε τὴν Παναγία πολιοῦχο στὴν καινούργια, στὴ βασιλίδα τῶν πόλεων, γιὰ νὰ στρατηγεύη σ' ὅλους τοὺς πολέμους τῆς βυζαντινῆς χριστιανωσύνης καὶ νὰ τῆς ψέλνουν νικητήρια χρυσοφορεμένοι Αὐτοκράτορες, στὴν Ἁγιὰ Σοφιά, τὸν Παρθενῶνα τῆς ὀρθοδοξίας. Καὶ στὸν τελευταῖο Παγκόσμιο πόλεμο ἡ Παναγία τῆς Τήνου ἐστρατήγησε συνεχίζοντας τὴν παράδοσι τῶν θαυμάτων της, ποὺ ἀρχισαν ἀπὸ τὴ Γεθσημανῆ, τὸ ταπεινὸ χωριουδάκι τῆς Ἱερουσαλήμ... Ἀπὸ τὸ καμπαναριὸ τῆς Μεγαλόχαρης ἀντιλάλησε ὡς τὰ πέρατα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τὸ σήμαντρο τοῦ ἐθνικοῦ συναγερμοῦ.

Εἶναι συναρπαστικὰ τὸ μεγάλο πανηγύρι τῆς Παναγίας τῆς Τήνου. Οἱ προσκυνητές, ποὺ φτάνουν, χιλιάδες, μὲ τὰ καράβια, παραμονὴ κι' ἀνήμερα, τὸ Δεκαπενταύγουστο, ἀνηφορίζουν ἀπ' ὅλα τὰ δρομάκια κατὰ τὸν ἐπιβλητικὸ ναὸ τῆς Μεγαλόχαρης, μὲ τὴ μεγάλη αὐλὴ τὴν ὀρθογώνια, ὁλόγυρα κλεισμένη ἀπὸ οἰκοδομές. Πλακόστρωτος ἀνηφορικὸς δρόμος τοὺς φέρνει σ' αὐτὴ τὴν αὐλή, τελειώνοντας σὲ λίγα σκαλοπάτια. Διπλὴ, μαρμαρένια σκάλα, τοὺς ἀνεβάζει στὰ προπύλαια. Πλήθη πολύχρωμα, λαὸ ἑτερόκλιτο κι' ἀπίστευτο. Βλέπετε στρωμένο, ξαπλωμένο, στὸ προαύλιο, στὶς πλάκες τῆς αὐλῆς ἀκόμη καὶ στὶς σκάλες. Ἐκεῖ λημεριάζουν, τρῶνε, πίνουν...

Καὶ γύρω τους ἄπειροι πραματευτάδες ζουζουνίζουν σὰν σφῆκες. Καὶ τί δὲν πουλᾶνε! Σταυρούς, κομπολόγια, χαρτοκόφτες, κοντυλοφόρους, ἀπὸ τ' Ἅγιον Ὄρος, εἰκονίσματα, φυλαχτά, κανατάκια, ξυλογλυπτικὴ, ξυλολεπτουργική, νταντέλλες, βεντάλιες, σουτιέν, νυχτικές, βραχιόλια, μαντήλια, ὅ,τι μπορεῖ νὰ ζαλίση τὶς γυναικοῦλες τῶν πανηγυριῶν.

Ἀλλὰ μέσα στὸ σεπτὸ ναὸ οἱ προσκυνητὲς ἀγρυπνοῦν μὲ τοὺς ἀρχόντους καὶ κάνουν, γονατιστοί, δεήσεις στὴν Παρθένα γιὰ τὴ λύτρωσί τους. Γιατὶ κάθε συντροφιὰ ἔχει τὸ δικά της. Ὅσοι θέλουν νὰ φθάσουν καὶ ν' ἀσπαστοῦν τὸ θαυματουργὸ εἰκόνισμα, πρέπει νὰ περάσουν ἀπ' αὐτούς: Ν' ἀντικρύσουν μάτια ὀνειροπαρμένα, τρελλά, μορφὲς σουρωμένες, ἀποχαυνωμένες, ἐπιληπτικές, κινήσεις ἀσταθεῖς καὶ πασπατέματα τυφλῶν, πρόσωπα σαρακοφαγωμένα, δουλεμένα χρύνους πολλοὺς ἀπὸ τὸ «δερματικὸ λύκο», μέλη παράλυτα, κορμιὰ κεραυνόπληκτα, «τάμπες» ἀπελπισμένων ἢ ἀγνοούμενες, ὀργανισμοὺς ἀταξικούς, ποὺ τρέμουν καὶ χοροπηδοῦν σὰν γεμάτοι σοῦστες—ὅλη μὲ μιὰ λέξι τὴ δραματικὴ πινακοθήκη τῶν ἀνιάτων ποὺ ἡ ἐπιστήμη ἔχει καταδικάσει καὶ δὲν ἔχουν ἄλλη καταφυγὴ ἔξω ἀπὸ τὸ θαῦμα.

Στὸ φῶς τοῦ πλούσιου καντηλιοῦ, ποὺ καίει μπροστὰ στὸ εἰκονοστάσιο ἀστράφτουν τὰ βαρύτιμα πετράδια, ποὺ σκεπάζουν τὴν εἰκόνα. Οὔτε προιγκηπέσσα, οὔτε μονάρχης ἀρχαίων Περσῶν στὰ Σοῦσα, οὔτε Φαραὼ στὴν Αἴγυπτο δὲν ἐφόρεσε ποτὲ τόσο διαμάντι, τόσο μπριλάντι, ζαφεῖρι, ζουμπρούτι καὶ μαργαριτάρι, ὅσο ἡ Χάρι της. Ὀκάδες τὸ χρυσαφικό, τ' ἀσημικὸ καὶ ἡ πλατίνα κρέμεται ἀπὸ τοὺς πλούσιους πολυελαίους: Καράβια, χέρια, πόδια, κεφάλια, μάτια, ὁμοιώματα κοριτσιῶν, ἀντρῶν, παιδιῶν, μυριάδες ἀναθήματα ὅλων τῶν εἰδῶν, δάση ὁλόκληρα. Ὅλα αὐτὰ εἶναι τάματα γιὰ θαύματα ποὺ ἔχει κάμει ἡ Μεγαλόχαρη, γιὰ ἀρρωστους ποὺ ἔσωσε ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ χάρου, γιὰ μάτια τυφλῶν ποὺ ἀνάβλεψαν, γιὰ μέλη παραλυτικῶν ποὺ κινήθηκαν, γιὰ βουβοὺς ποὺ ξαναβρῆκαν τὴ λαλιά τους...

Τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Μιὰ ἄλλη, θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας, σὰν τὴν Μεγαλόχαρη τῆς Τήνου, εἶναι καὶ τῆς Παναγίας τῆς Φανερωμένης τῆς Κούλουρης. Πέρασαν ὡς τώρα τρακόσια χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ὁ θεοσεβούμενος Λάμπρος Κανέλλος ἀπὸ τὰ Μέγαρα ἔλαβε τὸ θεῖον ὁρισμὸ νὰ χτίση στὴν Κούλουρη τὸ μοναστήρι αὐτῆς τῆς θαυματουργοῦ Παναγίας.

Ὁ Λάμπρος Κανέλλος ἦταν ἁπλὸς ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ. Δούλευε σὰν ἐργάτης σὲ χτήματα στὴν Κόρινθο, γιὰ νὰ βγάλη τὸ ψωμί του καὶ νὰ θρέψη τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ δυὸ μικρά του ἀγόρια. Ἕνα βράδυ, ποὺ ἔπεσε νὰ ξαποστάση ἀπὸ τὸ βαρὺ μόχθο τῆς δουλειᾶς, εἶδε στὸν ὕπνο του τὴ Θεομήτορα νὰ τὸν προστάζη νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ διαβῆ βουνά, λαγκάδια, θάλασσα, ὥσπου νὰ φθάση στὸ δοξασμένο νησὶ τῆς Σαλαμίνας. Ὅταν θὰ φθάση ἐκεῖ, θὰ τὸν ὁδηγήση σ' ἕναν τόπο, ὅπου θὰ σκάψη καὶ θὰ βρῆ τὴν εἰκόνα της. Τρομαγμένος ὁ Κανέλλος, ὅταν ξύπνησε, ἔκαμε τὸ σταυρό του καὶ εἶπε: «Ὄνειρο ἦτανε καὶ πάει!»... Ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλη βραδυὰ καὶ τὴν παράλλη καὶ συνέχεια ἔβλεπε τὸ ἴδιο ὄνειρο, ὥσπου κατάλαβε, ὅτι ἦτανε θεία ἐντολή. Κι' ἔτσι μάζεψε τὰ πραγματά του, πῆρε τὸ ραβδί του καὶ τράβηξε γιὰ τὴν Κούλουρη.

Ὅταν ὅμως ἔφθασε στὸ Μεγάλο Πεῦκο, ἦταν ἡ θάλασσα τόσο φουρτουνιασμένη, ποὺ δὲν εὕρισκε πλεούμενο νὰ τὸν περάση ἀπέναντι. Κι' ἐκεῖ ποὺ στεκόταν ἀπελπισμένος ἀκούει μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέη ἀπὸ ψηλά:

— Βγάλε τὸ «γιουδί» σου («γιουδὶ» τούρκικα θὰ πῆ πανωφόρι) ἅπλωσ' το στὴ θάλασσα, μπὲς ἄφοβα καὶ θὰ φθάσης σῶος στὸ νησί...

Ὁ Λάμπρος Κανέλλος ἐκτελεῖ τὴ θεϊκὴ παραγγελία καὶ φθάνει ἀβλαβὴς στὴ Σαλαμῖνα. Πηγαίνει σὲ ὡρισμένο μέρος, σκάβει κάτω ἀπὸ πέτρες καὶ παληὰ συντρίμια καὶ βρίσκει μιὰ ἀνέπαφη εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ὁ Λάμπρος μπροστὰ σ' αὐτὰ τὸ θαῦμα κλαίει μ' ἀναφυλλητά, γονατίζει, προσεύχεται, φιλεῖ τὴν εἰκόνα καὶ ὑπόσχεται νὰ χτίση ἕνα μοναστήρι στ' ὄνομα τῆς Θεοτόκου.

Αὐτὸ τὸ θαῦμα γρήγορα μαθεύτηκε στὸ νησὶ καὶ στὰ γύρω χωριὰ τῆς Ἀττικῆς. Ἐγέμισε ὁ τόπος ἀπὸ προσκυνητές, ποὺ πρόσφεραν ὅ,τι μποροῦσε ὁ καθένας. Ἔτσι ἔχτισε τὸ μικρὸ ἐκκλησάκι μὲ δυὸ - τρία κελλιὰ ὁ Κανέλλος, ἀφήνει τὰ ἐγκόσμια, γυναῖκα καὶ παιδιά, χρίεται μοναχὸς μὲ τ' ὄνομα Λαυρέντιος καὶ ἀπὸ τότες γίνεται ἡ ψυχὴ τοῦ μοναστηριοῦ. Ἡ Παναγία ἡ Φανερωμένη, ὅπως τὴν ὠνόμασε ὁ λαός, ἔγινε σιγὰ-σιγὰ ξακουστὴ σ' ὅλο τὸν ὑπόδουλο ἑλληνισμὸ καὶ κάθε χρόνο γέμιζε (ὅπως καὶ τώρα γεμίζει) ἀπὸ προσκυνητές, ἀρρώστους καὶ σακατῆδες, ποὺ ἡ Χάρι της κάνει συχνὰ τὸ θαῦμα της ἀπάνω τους.

Οἱ μοναχοὶ ὅλο καὶ πλήθαιναν κι' ὅταν πιά, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, γέρασε ὁ πάτερ Λαυρέντιος, ἀρχισε νὰ θαυματουργῆ καὶ ὁ ἴδιος. Ταξίδευε στὴν Ἀθήνα καὶ τὰ γύρω χωριά, πήγαινε καὶ προσευχόταν στὸ κρεβάτι τῶν σακατῆδες καὶ τῶν ἀρρώστων, ἔπειτα ἔψαυε τὰ πονεμένα μέλη τους μὲ τὴν ἁγία πατερίτσα του, ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καὶ τοὺς θεράπευε. Γ' ὀνομά του ἔγινε ξακουστὸ καὶ σ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς Τούρκους, ποὺ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς γιατρέψη· κι' ὅταν τοὺς ἔκανε καλά, χαρίζαν στὰ μοναστήρι τῆς Φανερωμένης ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ κτήματά τους στὴν Ἀττική. Ἡ θαυματουργὸς ἡγουμενική του ράβδος βρίσκεται, νομίζω τώρα, στὸ Βυζαντινὸ μας Μουσεῖο...

*

Ἀλλὰ τῆς Παναγιας ἡ χάρι ἁπλώνεται καὶ στὸ Δυτικὸ Κόσμο. Καὶ εἶναι ξακουστή, στὰ πέρατα ὄχι μονάχα τῆς Εὐρώπης, παρὰ καὶ τῆς Οἰκουμένης ὁλόκληρης, ἡ θαυματουργὸς Παναγία τῆς Λούρδης. Εἶναι μικρὴ πόλι τῆς Γαλλίας ἡ Λούρδη, κοντὰ στὸ χειμαρο Γκὰβ - ντὲ - Πὼ καὶ τὴ λίμνη ποὺχει τὸ ἴδιο ὄνομα (Λαύρδη) στὸ νομὸ τῶν Ἀπάνω Πυρηναίων, στοὺς πρόποδες μεγάλου λόφου, ποὺ τὸν στεφανώνουν τὰ ἐρείπια τοῦ Μιλαμπέλ, παληοῦ Γα-

Μήτηρ Θεοῦ (Βυζαντινὸ ψηφιδωτὸ)

λατικοῦ κάστρου, κέντρου μεγάλων γαλλοαγγλικῶν μαχῶν, τὸν λατικοῦ κάστρου, κέντρου μεγάλων γαλλοαγγλικῶν μαχῶν, τὸν καιρὸ τοῦ λεγόμενου ἑκατονταετοῦς πολέμου. Ἡ μικρὴ αὐτὴ πόλι, ἔχει γίνει περίφημη γιὰ τὴ θαυματουργὸ Παναγία της, ποὺ, κάθε χρόνο, ὅταν γιορτάζη, ἀλλὰ καὶ τὶς ἄλλες μέρες τοῦ ἔτους, εἶναι τὸ εὐλαβικὰ προσκύνημα, τῶν καθολικῶν ὅλης τῆς Γῆς.

Ἡ Παναγία αὐτή, ἔχει μιὰ ἱστορία, ποὺ θὰ διηγηθῶ σύντομα ἐδῶ: Ἕνα κοριτσάκι δεκατριῶν ἐτῶν, ἡ Βερναρδέττη Σουμπερού, θυγατέρα φτωχοῦ μυλωνᾶ, στὰ 1858, μπαίνοντας σὲ μιὰ σπηλιά, ἀπὸ βρίσκεται στὶς ὄχθες τοῦ χειμάρρου, εἶδε μιὰ γυναίκα στ' ἄσπρα ντυμένη, μὲ γαλάζια ζώνη, ἀπὸ τὴν ὁποία κρεμότανε κομπολόγι καὶ συνάμα ἦτανε τριγυρισμένη ἀπὸ λάμψιν ὑπερφυσική.

— Ποιὰ εἶσαι σύ;—τὴ ρώτησε τρομαγμένη καὶ θαμπωμένη ἡ κόρη του μυλωνᾶ.

— Εἶμαι ἡ Ἀσπίλως Σύλληψις—ἀπεκρίθη ἡ ὀπτασία.

Καί, μαζὶ μὲ τὴν ἀπόκρισι αὐτή, ἀνάβλυσε ἀπὸ μιὰ μεγάλη σχισμάδα τῶν βράχων τῆς σπηλιᾶς ἄφθονο καὶ δροσάτο νερό...

Δεκαοκτὼ φορὲς παρουσιάστηκε στὴ Βερναδέττη Σουμπερού ἡ ἴδια γυναῖκα μὲ τὴν ὑπερφυσικὴ λάμψι. Κι' ὅλες αὐτὲς τὶς φορὲς ἔδινε τὴν ἀπάντησι, ὅτι ἦταν ἡ "Ἀσπιλος Σύλληψις". Ἔγινε πάλαιὰ καὶ κατόπιν σ' ὅλο τὸν κόσμο. Πολλοὶ διετύπωσαν ἀντιρρήσεις κι' ἔδειξαν μεγάλη δυσπιστία. Οἱ ἀρχὲς βασάνισαν τὴν κόρη μ' ἀνακρίσεις ἐπὶ ἀνακρίσεων καὶ τὴν ὑπέβαλαν σ' ἑπανωτὲς ἰατρικὲς ἐξετάσεις. Ὁ λαὸς ὅμως συγκλονίστηκε.

Ἔτσι ἀναγκάστηκαν οἱ ἐκκλησιαστικὲς ἀρχές, ποὺ ἦτανε ἐπιφυλακτικὲς νὰ μεταβάλουν στάσι, μπροστὰ στὸ ρεῦμα τῶν χωρικῶν καὶ τὸ φανατισμό, ποὺ εἶχε ξεσηκώσει ἡ κορη μὲ τὰ ὁράματά της. Ὁ ἐπίσκοπος Ταρμπ, μετὰ τὴν ἔκθεσι τῆς ἀνακριτικῆς ἐπιτροπῆς, ἐβγαλε μιὰ ἐγκύκλιο, ποὺ δηλωνε ἐπισήμως, ὅτι, κεφαλὴ τοῦ τρόπου, ἐβγαλε μιὰ ἐγκύκλιο, ποὺ δηλωνε ἐπισήμως, ὅτι, κεφαλὴ τῆς ἐμφανίσεις τῆς «Ἀσπίλου Συλλήψεως» εἰς την κορην εἶχαν τὸν οἱ ἐμφανίσεις τῆς «Ἀσπίλου Συλλήψεως» εἰς την κορην εἶχαν τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀληθείας, οἱ πιστοὶ ἔπρεπε νὰ τὰς θεωρήσουν ὡς πραγματικάς». Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ ἀρχισαν οἱ πιστοὶ καθολικοὶ νὰ καταθέσουν ἀπ' ὅλα τὰ σπαστὰ γιὰ νὰ λούζωνται στὴ θαυματοῦ κόσμου καὶ ἀπειροι ἄρρωστοι, γιὰ νὰ λουζωνται στὴ θαυματουργὸ πηγή. Ἡ κίνησι εἶχε τόσο καταπληκτικὰ αὐξηθῆ στὰ 1864, ὥστε μὲ ἰδιωτικοὺς ἐράνους κτίστηκε ἡ μεγαλοπρεπέστατη Βασιλικὴ στ' ὄνομα τῆς Παναγίας, κοντὰ στὴ σπηλιὰ τῆς Μασσαμπιέλ, ἀπου εἶχε γίνει ἡ ἐμφάνισι, καὶ στὴν πηγὴ ποὺ εἶχε ἀπὸ θαῦμα ἀναβλύσει. Ἄπειρα πολύτιμα ἀναθήματα πλημμυρίζουν τὸν ἐπιβλητικὸ αὐτὸ ναό, πρὸ πάντων στὶς 11 Φεβρουαρίου, ὅταν γιορτάζη τὴν ἐμφάνισι τῆς Παναγίας, ποὺ εἶχε γίνει ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν ἡμερομηνία. Ἑκατομμύρια οἱ προσκυνητὲς καὶ οἱ ἄρρωστοι ποὺ φθάνουν σ' αὐτὸ τὸ παρασκήνιο τοῦ Φεβρουαρίου. Καὶ κάθε χρόνο σημειώνονται τὰ πιὸ ἀπίστευτα θαύματα.

ΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Ο Κάρλο Φέστα στὸ δωμάτιό του, τριγυρισμένος ἀπὸ δέματα, ποὺ τοῦστειλε μιὰ ἑταιρία σοκολατοποιΐας γιὰ τὰ φτωχὰ ἀρρωστα παιδιά.

Ἀπὸ τὸ κρεββάτι τοῦ πόνου ΕΥΕΡΓΕΤΕΙ ΤΟΥΣ ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΟΥ!...

Παράλυτος σαράντα ἕξη χρόνια, δημιούργησε μιὰ τεράστια ἐργάνωσι περιθάλψεως τῶν φτωχῶν ἀρρώστων

"Οταν ἔχη κανεὶς καρδιὰ πλούσια σὲ αἰσθήματα, αἰσιοδοξία καὶ πίστι, μπορεῖ νὰ κάνη θαύματα φιλανθρωπίας, ἀκόμη κι' ἂν τὸ σῶμα του εἶναι ἀκίνητο καὶ τὰ ὑλικὰ μέσα τοῦ λείπουν στὴν ἀρχὴ ὁλότελα.

Αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι ἡ περίπτωσι τοῦ Ἰταλοῦ Κάρλο Φέστα, ποὺ ἐπὶ σαράντα ἕξη χρόνια μένει καρφωμένος στὸ κρεββάτι ἀπὸ παράλυσι, δὲν εἶχε καμμιὰ περιουσία κι' ὡστόσο κατώρθωσε νὰ δημιουργήση μόνος του μιὰ ὁλόκληρη ὀργάνωσι περιθάλψεως τῶν φτωχῶν ἀρρώστων, ποὺ τὸ εὐεργετικό της ἔργο ἁπλώνεται σ' ὅλη τὴν Ἰταλία.

Ἐδῶ καὶ σαράντα ἕξη χρόνια, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ ἦταν τότε μόλις δέκα ὀχτὼ ἐτῶν, προσεβλήθη ἀπὸ παράλυσι, ποὺ οἱ γιατροὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ βροῦν σὲ τί ἀκριβῶς ὀφειλόταν. Τὰ δυό του πόδια, τὸ ἀριστερό του χέρι κι' ὁ λαιμός του ἀκινητοποιήθηκαν.

Ἀπὸ τότε, ἡ ζωή του κύλησε μισὸ σχεδὸν αἰῶνα σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, σ' ἕνα λαϊκὸ νοσοκομεῖο τῆς Γένοβας.

Ἀλλὰ ὁ Κάρλο Φέστα δὲν ἦταν ἄνθρωπος, ποὺ μποροῦσε νὰ τὸν καταβάλη ψυχικὰ ἡ σωματικὴ αὐτὴ πάθησι. Πῆρε τὴν ἀρρώστεια του σὰν παράξενο δῶρο τοῦ Θεοῦ, ποὺ θέλησε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ τὸν κάνη νὰ νοιώση τὸν πόνο τῶν συνανθρώπων του καὶ νὰ ἀφιερώση τὴ ζωή του στὴν ἀνακούφισί τους.

"Αρχισε, λοιπόν, νὰ γράφη γράμματα στοὺς ἀρρώστους ἑνὸς σανατορίου τῆς Γένοβας καὶ ν ἀτοὺς ζητᾶ νὰ τοῦ ἐκμυστηρευτοῦν τί οἰκονομικὰ ἢ οἰκογενειακὰ προβλήματα τοὺς ἀπασχολοῦσαν. Κατόπιν ἄπλωσε τὴν ἀλληλογραφία του αὐτὴ καὶ σ' ἄλλα νοσοκομεῖα, ὅπου ὑπῆρχαν φτωχοὶ ἄρρωστοι.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, γιὰ κάθε μιὰ περίπτωσι ἀρρώστου, ποὺ ἀντιμετώπιζε σοβαρὲς δυσκολίες, ὁ Κάρλο Φέστα ἔγραφε στὶς ἐφημερίδες ἀγγελίες, μὲ τὶς ὁποῖες ζητοῦσε τὴ συνδρομὴ τῶν φιλανθρώπων. Οἱ ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ τῆς Ἰταλίας μετέδιδαν κι' αὐτοὶ τὶς ἐκκλήσεις του πρὸς τοὺς φιλανθρώπους κι' ἔτσι σιγὰ - σιγὰ τὸ ὄνομα κι' ἡ ἀποστολὴ τοῦ Κάρλο Φέστα ἔγιναν γνωστὰ σ' ὅλη τὴν Ἰταλία.

Στὸ μικρό του δωμάτιο, ἄρχισαν νἀρχωνται κάθε μέρα ἐπιταγές, δέματα μὲ φάρμακα, φορεσιὲς καὶ τρόφιμα γιὰ τοὺς ἀρρώστους του, ποὺ ἡ διεύθυνσι τοῦ νοσοκομείου τάστελνε κατόπιν στὸν καθένα ἀπ' αὐτούς.

Ἀλλὰ ὁ Κάρλο Φέστα, ποὺ χρόνια τώρα δουλεύει ἀπὸ τὸ πρωῒ ὣς ἀργὰ τὸ βράδυ, γράφοντας ὁ ἴδιος τὸ περισσότερο μέρος τῆς ἀλληλογραφίας του στὴ γραφομηχανὴ μὲ τὸ γερό του χέρι, δὲν ἐνδιαφέρεται μονάχα γιὰ τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ νοσηλεύεται κάθε προστατευόμενός του.

Τὸν ἀπασχολεῖ κι' ἡ κατοπινὴ ζωὴ τοῦ κάθε ἀρρώστου, μόλις βγῆ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, κι' εἶναι χιλιάδες τὰ ἄτομα, ποὺ τοὺς βρῆκε δουλειὰ καὶ τὰ ὡδήγησε στὴν εὐτυχία μὲ τὶς συμβουλές του.

Μὲ τὸ ξάπλωμα, ποὺ πῆρε σιγὰ - σιγὰ τὸ φιλανθρωπικὸ αὐτὸ ἔργο, ὁ Κάρλο Φέστα κατάλαβε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ τὰ βγάζη πέρα μόνος του. "Ετσι ἀναγκάστηκε νὰ ἱδρύση μιὰ φιλανθρωπικὴ ὀργάνωσι, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Περίθαλψις τῶν ἀπόρων ἀσθενῶν» καὶ ἀριθμεῖ σήμερα δέκα ὀχτὼ χιλιάδες μέλη σ' ὅλη τὴν Ἰταλία.

Τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς, ποὺ ἡ ἕδρα της εἶναι στὴ Ρώμη, ἀλλὰ τὴ διευθύνει ἀπὸ τὸ κρεββάτι του ὁ ἴδιος ὁ Κάρλο Φέστα, πληρώνουν μιὰ μικρὴ μηνιαία συνδρομή, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ βασικὸ κεφάλαιο. Ἀλλὰ στὸ κεφάλαιο αὐτό, ποὺ δὲν εἶναι, βέβαια, σημαντικό, διάφορα ἱδρύματα, σύλλογοι καὶ ἰδιῶτες πλούσιοι προσθέτουν κάθε τόσο τὴν ἔκτακτη συνεισφορά τους κι' ἔτσι ὑπολογίζεται, ὅτι ἡ ὀργάνωσι τοῦ Κάρλο Φέστα ἔχει γίνει ἕνα μικρὸ χρυσωρυχεῖο, ποὺ τὸ χρυσάφι του σκορπίζεται παντοῦ ὅπου ὑπάρχει ἀνάγκη καὶ φτώχεια.

"Ως τώρα ἔχουν ἱδρυθῆ δυὸ πολυκλινικές, ἕνα σανατόριο κι' ἕνας λεπροκομικὸς σταθμὸς ἀπὸ τὴν ὀργάνωσι αὐτή, ποὺ ἔχει σκοπὸ της σιγὰ - σιγὰ νὰ ἀπορροφήση ἀπὸ τὰ κρατικὰ νοσοκομεῖα τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἀπόρων ἀρρώστων.

Ἐφέτος, ὁ Κάρλο Φέστα εἶχε καὶ μιὰ ἄλλη ὁμορφη ἰδέα. Ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο καὶ τὶς ἐφημερίδες, κάλεσε ὅλα τὰ παιδιὰ τῶν δημοτικῶν σχολείων καὶ τῶν γυμνασίων νὰ βάζουν στὴ μπάντα κάθε μέρα μιὰ λιρέττα προωρισμένη γιὰ τὰ ἄπορα ἄρρωστα παιδιά.

Σύμφωνα μὲ τὶς ἀναφορὲς τῶν δασκάλων, ποὺ φτάνουν κατὰ χιλιάδες στὰ γραφεῖα τῆς ὀργανώσεως, οἱ μαθητὲς σ' ὅλη σχεδὸν τὴ χώρα ἀνταποκρίθηκαν μὲ συγκινητικὴ προθυμία σ' αὐτὴ τὴν ἔκκλησι.

Κι' ὁ Κάρλο Φέστα ὑπολογίζει, ὅτι στὰ τέλος τοῦ χρόνου θὰ μπορέση, μὲ τὸ ποσὸν ποὺ θὰ μαζευτῆ, νὰ χτίση τὸ πρῶτο του παιδικὸ νοσοκομεῖο.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

★ Οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἀνατέλλοντος καὶ τοῦ δύοντος ἡλίου εἶναι κοκκινωπές, γιατί, κατὰ τὴν ἀνατολὴ καὶ τὴ δύσι πέφτουν πάνω στὸν πλανήτη μας σὰν ἐφαπτόμενες καὶ διασχίζουν τὰ κατώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας, ποὺ, λόγω τῆς πυκνότητός των, διασκορπίζουν τὰ βραχέα κύματα τῶν κυανῶν καὶ ἰωδῶν ἀκτίνων καὶ ἀφήνουν μόνον τὰ μακρὰ κύματα τῶν ἐρυθρῶν καὶ πορτοκαλοχρόων νὰ φτάσουν ὡς ἐμᾶς.

★ "Ο Μονταίνιος ὑποχρεώθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα του, ποὺ ἦταν ἄνθρωπος πολὺ μορφωμένος, νὰ μιλᾶη μόνο λατινικὰ στὸ δάσκαλό του ὡς τὴν ἡλικία τῶν 6 χρόνων. "Ετσι, ὅταν ἔγινε 10 χρόνων, μιλοῦσε καλύτερα τὰ λατινικὰ ἀπὸ τὰ γαλλικά.

★ Στὰ μεταλλεῖα ἀνθρακίτου, ποὺ βρίσκονται σὲ μεγάλο βάθος κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους, γιὰ νὰ ἐξαχθῆ ἕνας μόνο τόνιος ἀπ' αὐτὸ τὸ ὀρυκτὸ χρειάζεται ν' ἀποστραγγισθοῦν 13 τόννοι νεροῦ.

★ Τὸ 1902 ἕνας Ἀμερικανὸς κτηματίας ὁ Λ. Ρόκουελ, χάραξε τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματός του πάνω σ' ἕνα δολλάριο. Αὐτὸ τὸ νόμισμα ξαναγύρισε στὰ χέρια του ἑπειτα ἀπὸ τρια χ νια.

★ Οἱ ἀσλακες ποὺ ἔχουν οἱ κολῶνες τῶν ἀρχαίων ναῶν χρησίμευαν γιὰ ν' ἀκουμποῦν οἱ ἱερεῖς τὰ διάφορα ἀντικείμενα τῆς λατρείας κι' οἱ στρατιῶτες τὶς λόγχες τους.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Σὲ καμμιὰ ἄλλη ἐποχὴ τοῦ χρόνου οἱ γυναῖκες δὲν προσελκύουν τόσα ἀνδρικὰ βλέμματα, ὅσο τὸ καλοκαίρι. "Ενα μεγάλο ποσοστὸ τῶν ὀφείλεται καὶ στὰ καλοκαιρινὰ φορέματα, ποὺ κάνουν πιὸ φανταχτερὴ τὴ γυναικεία ὁμορφιά. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἡ ἐκλογὴ τοῦ κατάλληλου φορέματος εἶναι πάντα σημαντικὴ γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ θέλει νὰ φαίνεται ἐλκυστική—ἂν δὲν τὸ ἤθελε... δὲν θὰ ἦταν γυναῖκα! Στὴ φωτογραφία μας βλέπετε ἕνα φορεματάκι ἀπὸ μαῦρο λινὸ κεντημένο μὲ κόκκινα, πράσινα καὶ κίτρινα μοτίβα.

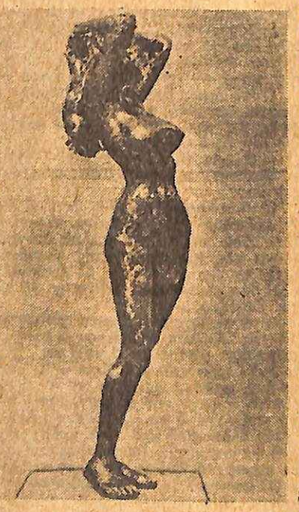

Η ΧΡΥΣΗ ΑΝΝΙΤΑ ΕΚΜΠΕΡΓΚ

Οἱ Ἀμερικανοὶ δημοσιογράφοι, ποὺ ἐκλήθησαν νὰ ἐπισκεφθοῦν μιὰ ἔκθεσι μοντέρνας τέχνης στὸ Χόλλυγουντ, εἶδαν κατάπληκτοι νὰ ἐκτίθεται σὲ ἕνα σημεῖο ἕνα χρυσὸ ἀγαλματάκι ὄφους 65 ἑκατοστῶν, ποὺ παρίστανε τὴν Ἄννίτα Ἐκμπεργκ... ὁλόγυμνη. Δημιουργός του εἶναι ἕνας Οὔγγρος γλύπτης, ὁ ὁποῖος ὡμολόγησε ὅτι τὸ ἔφτιαξε βάσει μιᾶς φωτογραφίας τῆς στάρ, ποὺ πῆρε ὁ ἴδιος πρὸ χρόνων, πρὶν ἀκόμη ὁ κινηματογράφος τὴν ἀναδείξη σὲ ἀστέρι πρώτου μεγέθους...

ΑΠΟ ΤΑ ΔΕΚΑ ΑΥΤΑ ΜΕΝΟΥ
1 εἶναι τὸ δικό σας

Ἀνάλογα μὲ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας σας

Πόσες θερμίδες τὴν ἡμέρα σᾶς χρειάζονται: Κι' ἀπὸ ποιὲς τροφὲς ἔχει ἀνάγκη ὁ ὀργανισμός σας: Σὲ ποιὲς πρέπει νὰ δώσετε τὴν ποστίμησί σας: Καὶ ποιές. ἀντίθετα. πρέπει ν' ἀποφεύγετε:

Κατωτέρω. ὁ Γάλλος διαιτητικὸς δόκτωρ Ντεμπὸλ σᾶς παρουσιάζει δέκα διαφορετικὰ μενοῦ. Διαβάστε τα μὲ προσοχή. "Ενα ἀπ' αὐτὰ ταιριάζει εἰδικὰ σὲ σᾶς. γιατὶ ἀνταποκρίνεται στὸν τρόπο τῆς ἐργασίας σας καὶ τὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς σας.

1) Ὁ ὑπάλληλος γραφείου

Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν πρέπει νὰ ξεπερνᾶτε τὶς 2.500 θερμίδες ἡμερησίως. Γιὰ τὶς γυναῖκες 2.200 εἶναι ἀρκετές.

Ἡ τροφή σας πρέπε. νὰ περιλαμβάνη κυρίως γροταρικὰ καὶ φροῦτα (δηλαδὴ κυτταρίνη ποὺ διευκολύνει τὴν πέψι τῶν τροφῶν καὶ βιταμινῶν). Ἐλάχιστο κρέας. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς σας σᾶς προδιαθέτει στὸν ἀρθοτισμό. Γάλα. Βούτυρο. τυριὰ σὲ πολὺ μικρὲς ποσότητες. Θὰ περιορίσετε ἐπίσης τὸ ψωμί, τὰ ζυμαρικά, τὶς πατάτες, τὰ ξερὰ φασόλια. τὴ ζάχαρη καὶ τὰ λίπη.

2) Ὁ ἐργάτης ποὺ ἐργάζεται σὲ βαρειὲς ἐργασίες

3.500 θερμίδες. Θὰ τὶς βρῆτε κυρίως στὶς ἀμυλοῦχες τροφές: ψωμί, ζυμαρικά. οὔζι φασόλιο. πατάτες. Ἄλλες τροφὲς ποὺ χρειάζονται στὸν βαρέως ἐργαζόμενο εἶνσι ἐπίσης τὸ κρέας. τὰ ψάρια. τὰ ἀλλαντικά. οἱ ἑλπές. τὰ τυριά.

3) Ὁ ἐργάτης ποὺ ἐργάζεται σὲ ἐλαφρὲς ἐργασίες

2.500 — 3.000 ἡμερησίως. "Ολες οἱ τροφὲς εἶναι καλές. Δὲν πρέπει. ὅμως. νὰ κάνετε κατάνησι στὶς λιπαρές. Τὸ κρέας εἶναι ἀπαραίτητο. Τὰ δυὸ κύρια νεύματα σας πρέπει νὰ εἶναι τὸ πρωϊνὸ καὶ τὸ βραδυνό. Τὸ μεσημέρι μπορεῖτε νὰ φᾶτε ἐλαφρότερα. πρᾶγμα ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψη νὰ συνεχίσετε τὴ δουλειά σας, νοιὸς νὰ νάσετε πολύτιμο γρόνο.

4) Ὁ ἀθλητὴς ποὺ προπονεῖται

3.200 θερμίδες ἡμερησίως. Ὁ ἀθλητὴς γιὰ τοὺς διαιτητικοὺς εἶναι ἕνας ἐρνάτης βαρείας ἐργασιας μέσης κατηγορίας. Οἱ Ἀμερικανοὶ διαιτητικοὶ συνιστοῦν: κρέας σὲ μετρία ποσότητα. φρέσκα γροταρικά. αὐγά. ψάρια. φροῦτα. δημητριακά. γάλα. Ἀπαραιτήτως ἕνα λεμόνι τὴν ἡμέρα. Θὰ ἀποφύγετε τὰ τηγανητὰ καὶ τὶς σάλτσες. Ἀπαγορεύονται ἀπολύτως ὁ καπνὸς καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά. Ἡ τροφὴ τῶν μυῶν γιὰ τοὺς ἀθλητὰς εἶναι οἱ ὑδατάνθρακες.

5) Ἡ νοικοκυρά

2 200 θερμίδες ἡμερησίως. Κρέας σὲ μικρὴ ποσότητα (ὄχι παραπάνω ἀπὸ 100 γραμμάρια τὴν ἡμέρα). ψάρια. γροταρικά. γαλακτερά. φροῦτα. Ἂν ἔγετε τάσι στὴν παχυσαρκία. θὰ περιορίσετε τὸ ψωμί. τὰ ζυμαρικά. τὶς πατάτες καὶ τὰ γλυκίσματα.

6) Τὸ παιδὶ στὴν περίοδο τῆς ἀναπτύξεως

Τὸ παιδὶ καὶ ὁ ἔφηβος πρέπει νὰ τρέφωνται ἐπαρκῶς. Κάθε στέρησις μπορεῖ νὰ ἓγη πολὺ δυσάρεστες συνέπειες.

Τόσο γιὰ τὸ παιδί. ὅσο καὶ γιὰ τὸν ἔφηβο εἶναι ἀπαραίτητες 3.800 θερμίδες ἡμερησίως. Γιὰ νὰ μὴν τοῦ παραφορτώνετε. ὅμως. τὸ στομάγι. πρέπει νὰ τοῦ δίνετε τροφὲς ποὺ πιάνουν μικρὸ γῶρο. ἀλλὰ ποὺ ἔγουν μεγάλη θρεπτικὴ ἀξία. Γιὰ τοὺς ἐφήβους ἡλικίας 14 — 16 γρόνων εἶναι ἀπαραίτητα 150 γραμμάρια κρέας τὴν ἡμέρα. Σὲ περίπτωσι ταγείας ἀναπτύξεως θὰ αὐξήσετε τὴ μερίδα. "Αφθονο γάλα καὶ γαλακτερά. Ἐπίσης φρέσκο Βούτυρο. Ψωμί. ζυμαρικά. πατάτες. γροταρικά. φροῦτα. Τὸ παιδὶ καὶ ὁ ἔφηβος πρέπει νὰ κάνουν τέσσερα τουλάγιστον, νεύματα ἡμερησίως.

7) Ὁ ἐπιχειρηματίας

Δὲν γρειάζεται περισσότερες ἀπὸ 2.500 θερμίδες ἡμερησίως. Τὸ ὁτι παρακουράζεται δὲν σημαίνει ὁτι πρέπει νὰ παρατῶν. Ἐκεῖνο ποὺ γρειάζεται περισσότερο εἶναι τὰ φροῦτα. Κρέας καὶ ψάρια σὲ μικρὲς ποσότητες. Θὰ ἀποφεύγη τὶς πολὺ λιπαρὲς τροφές. τὰ ἀλλαντικὰ καὶ τὰ γλυκίσματα. Γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ παρακουράζεται,μιὰ διαιτα ἀποτοξινώσεως (γροταρικά. φροῦτα καὶ γυμοὶ φρούτων) κάθε 10 ἢ 15 ἡμέρες θὰ τοῦ κάμη πολὺ καλό.

8) Ὁ σπουδαστὴς

2.500 — 3.000 ἡμερησίως. Περισσότερο κρέας αὐγά. γαλακτερά παρὰ ζυμαρικὰ καὶ λίπη. Δυὸ κύρια γεύματα τὴν ἡμέρα: πρωῒ καὶ Βράδυ. Τὸ μεσημέρι ἕνα ποτῆρι γάλα κι' ἕνα σάντουϊτς. Ἔτσι θὰ ἔνετε ὅλη τὴν ἡμέρα στὴ διάθεσί σας.

9) Ὁ διανοούμενος

2.500 — 2.800 θερμίδες ἡμερησίως. Τὸ κρέας εἶναι ἀπαραίτητο: 100 — 120 γραμμάρια τὴν ἡμέρα. "Αφθονα φροῦτα καὶ γροταρικά. Λίγο ψωμὶ καὶ ζυμαρικά. Φρέσκο Βούτυρο. μέλι. Στὴν ἀνάγκη. ὁ ὀργανισμὸς ποέπει νὰ ἐνισγύεται κατὰ διαστήματα μὲ ἀσβέστιο φώσφορο βιταμίνες (Β καὶ C). σίδηρο. Μὴν κάνετε κατάνησι στὸν καπνὸ καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά. Περίπατος καὶ μερικὰ ἐλαφρὰ σπορ θὰ σᾶς ἀναζωογονήσουν.

10) Ὁ ἐπαγγελματίας

"Αν ἡ ἐργασία σας εἶναι καθιστική. θὰ προσαρμόσετε τὴ διαιτά σας μ' ἐκείνην τοῦ ὑπαλλήλου. "Αν σηκώνετε βάση. ἀνεβαίνετε σκάλες καὶ γενικὰ κουράζεσθε σημαντικά, μπορεῖτε νὰ προσθέσετε 200 — 500 θερμίδες ἡμερησίως. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι, ὅμως. δὲν πρέπει νὰ ξεπερνᾶτε τὶς 3.000 θερμίδες ἡμερησίως.

Γιὰ τὶς γυναῖκες γενικά: 10 — 15% κάτω ἀπὸ τὴν ἀντίστοιγη μερίδα ποὺ προβλέπεται γιὰ τὸν ἄνδρα.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ πανηγυρικὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 83) τὸ συντα ρακτικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΑΛΛΕΝ ΤΣΕΪΖ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Πρόκειται γιὰ μιὰ συναρπαστικὴ ἱστορία, ποὺ ἀρχίζει μὲ μιὰ πρωτοφανῆ καὶ ἀπίστευτη λησταεία καὶ ποὺ συνεχίζεται στὸ ἀνοικτὸ πέλαγος, μέσα σ' ἕνα γιὼτ, ὅπου ἔχουν βρῆ προσωρινὸ καταφύγιο ἑπτὰ γκάνγκστερ καὶ δυὸ ὡραίες γυναῖκες ποὺ κυνηγᾶνε τὶς δυνατὲς συγκινήσεις. Ἐνῶ ἀπ' ἔξω δέρνουν τὸ μικρὸ σκάφος τὰ κύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ, μέσα του κοχλάζουν τὰ πάθη — ἡ ἀπληστία, ὁ ἔρωτας, τὸ μῖσος, ἡ ἀπάτη. Τὸ ἁμαρτωλὸ πλοῖο βάφεται κάθε τόσο στὸ αἷμα συγερῶν ἐγκληματιῶν. Καὶ τὸ ἐφιαλτικὸ αὐτὸ δρᾶμα συνεχίζεται σ' ἕνα ἐρημόνησο, γιὰ νὰ καταλήξη στὴν ἕνωσι δυὸ ἐρωτευμένων, στὴν εὐτυχία ποὺ ἀνθίσε μέσα ἀπὸ τὴ φοβερὴ κόλασι τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς διαφθορᾶς.

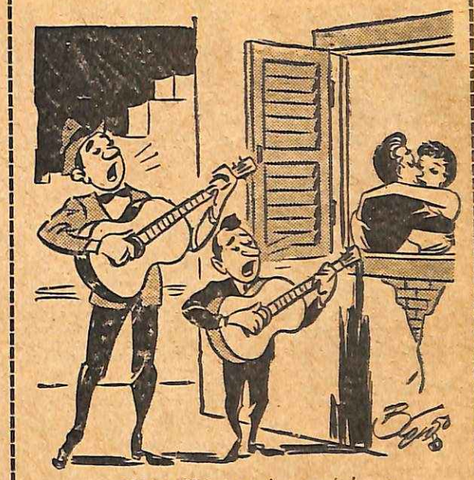

"Ενας βλάκας καὶ... μισός!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

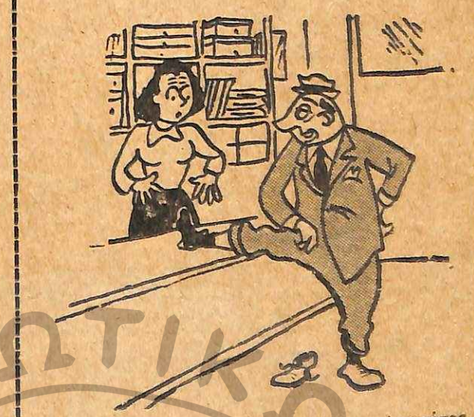

—Ἀπὸ τὶς ἰδιες, δεσποινίς, ἀλλὰ χωρὶς τρύπες

— Καὶ τώρα, τί θὰ κάνουμε;

«Γαρύφαλλο στ' αὐτί...»

Ἕνας περίπατος στὸν κόσμο τῶν τσιγγάνων

«ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ στ' αὐτὶ — καὶ πονηριὰ στὸ μάτι...». Τὸ τραγούδι αὐτό, ποὺ χαλάει κόσμο, ἐδῶ καὶ μῆνες τώρα, σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα, ποὺ βρίσκεται σ' ὅλων τὰ στόματα, ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα ὣς τὴν πιὸ μακρυνὴ ἐπαρχία, ποὺ τραγουδιέται παντοῦ, τὴν μιὰ φορὰ σωστὰ καὶ τὶς ἐννέα φάλτσα, ἴσως νὰ θεωρηθῆ, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ὡς τὸ ἐπιθανάτιο τῆς τσιγγάνικης δόξας!

Γιατὶ οἱ τσιγγάνοι, εἶναι ἀναμφισβήτητο, ἀντιμετωπίζουν, τὸν τελευταῖο καιρό, μιὰ... «διεθνῆ κρίσι» —γιὰ νὰ μεταχειριστοῦμε τὸ μοντέρνο λεξιλόγιο— χωρὶς προηγούμενη στὴν ἱστορία τους. Ἀφοῦ ἐπὶ αἰῶνες πελέκησαν τὰ σίδερα στὴ φωτιά, ποὺ ἔκανε ἀκόμη πιὸ σκοῦρο τὸ χαλκόμαυρο πρόσωπό τους, ἀφοῦ μαγέψανε μὲ τὶς δοξαριές τους ἑκατομμύρια αὐτιὰ ἐρωτευμένων ζευγαριῶν, ἀφοῦ εἶπαν τὴν μοῖρα τους σὲ ἀναρίθμητους ἀφελεῖς, ποὺ ἀδημονοῦσαν νὰ μάθουν «τί τέξεται ἡ ἐπιοῦσα» γι' αὐτούς, βρίσκονται τώρα σὲ μιὰ περίοδο πρωτοφανοῦς ξεπεσμοῦ. Ἡ ἐποχὴ τοῦ ραντὰρ καὶ τῶν θερμοπυρηνικῶν ἐκρήξεων ἔχει ἀρχίσει νὰ μὴν τοὺς σηκώνη.

Γιατί; Γιὰ χίλιους δυὸ λόγους. Τοὺς σιδεράδες, τοὺς ἔφαγε ἡ μηχανοποίησι. Τὶς μάντισσες τὶς ἔφαγαν οἱ ἀστρολόγοι. Τὰ τσιγγάνικα βιολιά, τὰ ἔφαγαν ἡ τρουμπέτα, τὸ κλαρῖνο καὶ τὸ σαξόφωνο. Πάει μιὰ τσιγγάνα νὰ σᾶς πῆ τὴν μοῖρα σας κι' ἐσεῖς ἢ ἔχετε πεισθῆ —λιγώτερο μυστικοπαθὴς ἀπὸ τοὺς προγόνους σας— πὼς τὰ ἄψυχα τραπουλόχαρτα μποροῦν νὰ περικλείουν ὁ,τιδήποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ μαντικὲς δυνάμεις, ἢ ἔχετε μάθει ἀπέξω κι' ἀνακατωτὰ τὸ ζώδιό σας καὶ ἀποκρούετε τὶς γύφτισσες, σὰν τὰ παιδιά, ποὺ ἔρχονται νὰ ποῦν τὰ κάλαντα, ἀφοῦ «μᾶς τάπαν ἄλλοι»!

Ὅσο γιὰ τὶς τσιγγάνικες ὀρχῆστρες, αὐτὲς δὰ κι' ἂν εἶναι, ποὺ ἔχουν γίνει οἱ ἀποδιοπομπαῖοι τοῦ αἰῶνος. Ἄλλοτε, κανεὶς εὐπατρίδης καὶ καμμιὰ κυρία τοῦ καλοῦ κόσμου δὲν μποροῦσαν νὰ χωνέψουν τὸ ψητό τους, ἂν ἡ πεζὴ ἀπασχόλησις ἑνὸς γεύματος στὸ ρεστωρὰν δὲν συνωδευόταν ἀπὸ τὴν ὑπόκρουσι τῶν λυγμικῶν τσιγγάνικων βιολιῶν. Σήμερα, ἀκόμη καὶ στὸ λίκνο τους, τὴ Βουδαπέστη, οἱ τσιγγάνικες ὀρχῆστρες ἔχουν γίνει «ντεμοντέ». Καὶ σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη, οἱ ἑστιάτορες προτιμοῦν, γιὰ ν' ἀνοίγουν τὴν ὄρεξι τῶν πελατῶν τους, νὰ στήνουν στὸ μικρόφωνο μιὰ ντιζέζ...

Σὰν νὰ μὴν ἔφθαναν ὅλα αὐτά, οἱ εὐρωπαϊκὲς Κυβερνήσεις ἔχουν βαλθῆ τελευταῖα καὶ νὰ «νοικοκυρέψουν» τοὺς ἄτυχους τσιγγάνους! Στὸν καιρό μας, ὅπως ξέρομε, τὸ κράτος ἐπεμβαίνει πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε στὶς ἰδιωτικὲς ὑποθέσεις τῶν ἀτόμων. Καθένας πρέπει νὰ εἶναι στὸ πόστο του —μιὰ βίδα στὴν κοινωνικὴ ὀργάνωσι τοῦ συνόλου— καὶ ἡ δουλειὰ νὰ πηγαίνη ρολόϊ. Πῶς, ὅμως, οἱ τσιγγάνοι θὰ μποροῦσαν νὰ γίνουν... βίδες;

Οἱ Σουηδοί, οἱ πιὸ εὐαίσθητοι στὰ «ζητήματα τάξεως» ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους, εἶδαν κι' ἔπαθαν νὰ ἐντάξουν τοὺς γύφτους στὸ «κοινωνικὸ σύνολο». Ἀλλὰ ἀπέτυχαν παταγωδῶς! Κατάπληκτος ὁ Σουηδὸς ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας ἀνακοίνωσε στὴ Βουλὴ πὼς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἤθελαν οὔτε νὰ ἐργαστοῦν, οὔτε ν' ἀποκτήσουν βιβλιάρια κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, ποὺ θὰ τοὺς ἐξασφάλιζαν μιὰ σύνταξι στὰ γερατειά τους! Ὑποσχέθηκε, ὅμως, νὰ μὴ διακόψη τὶς προσπάθειές του γιὰ τὴν ἐξάλειψι αὐτῆς τῆς «ἀταξίας»...

★

Ὡστόσο, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν μελαγχολικὴ ἀλήθεια, ἡ «ἀταξία» τῶν τσιγγάνων δὲν εἶναι πιά... τόσο ἄταχτη, ὅσο ἄλλοτε. Ἂν δὲν θέλησαν ἢ δὲν μπόρεσαν ν' ἀλλάξουν τὴν φύσι τους καὶ νὰ μεταβληθοῦν σὲ ρουτινιέρηδες «ἐργαζομένους», αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς ἐξακολουθοῦν νὰ διατηροῦν καὶ σήμερα τὸν παληὸ ἀλήτικο ρυθμὸ τῆς ζωῆς τους. Καὶ γιὰ νὰ μὴν πᾶμε μακρυά, ἀρκεῖ νὰ πάρωμε γιὰ παράδειγμα τοὺς δικούς μας τσιγγάνους.

Αἰώνιους πλάνητες, ποὺ στήνουν κάθε τόσο καὶ ξεστήνουν τὰ τσαντήρια τους, τοὺς θέλει ἡ λαϊκὴ φαντασία. Ἀνέμελους χαροκόπους, μὲ τὸ «γαρύφαλλο στ' αὐτί», τοὺς παριστάνει τὸ τραγούδι.

Ἀλλὰ τὰ τσαντήρια ἀνήκουν στὸ παρελθόν, ὅπως καὶ τὰ τροχόσπιτα, ποὺ οἱ ρόδες τους κυλοῦσαν, ἕναν καιρό, ἀκατάπαυστα, μεταφέροντας τοὺς τσιγγάνους σὲ καινούργιες πάντα πατρίδες. Τώρα τὰ σπίτια τους ἔχουν ριζώσει στὸ χῶμα, ὅπως εἶναι ριζωμένα καὶ τὰ σπίτια τῶν ἄλλων θνητῶν.

Ἂν πάρετε τὸ λεωφορεῖο τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, κατεβῆτε στὸ τέρμα καὶ ἀκολουθήσετε τὸν φαρδὺ καὶ σκονισμένο δρόμο, ποὺ ἀνηφορίζει στὰ φαλακρὰ ὑψώματα, θὰ βρῆτε τὸν συνοικισμό τους: τὰ μικροσκοπικά, τὰ κακορρίζικα σπιτάκια, ὅπου ἔχουν ἄδοξα στεριώσει οἱ «αἰώνιοι πλάνητες».

Ἀνάμεσά τους δὲν ὑπάρχει, παρὰ ἕνα καὶ μοναδικὸ τσαντῆρι: Ρωμαντικὸ σύμβολο τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα ἄχρηστο, γιατὶ οἱ κάτοχοί του δὲν ἔχουν τὴν παραμικρὴ πρόθεσι νὰ τὸ λύσουν μιὰ μέρα γιὰ νὰ τὸ μεταφέρουν ἀλλοῦ!

Νὰ σᾶς περιγράψωμε τὰ σπίτια αὐτά: Ἀρκεῖ νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι, πολλὰ ἀπὸ αὐτά, εἶναι ζήτημα ἂν φτάνουν σὲ ὕψος τὸ ἐνάμισυ μέτρο, τὰ δύο μέτρα σὲ μάκρος καὶ τὸ ἕνα σὲ φάρδος! Ὡρισμένα εἶναι ἀκόμη χαμηλότερα: μόλις ἕνα μέτρο ὡς ἕνα καὶ εἴκοσι. Γιὰ νὰ μπῆτε, πρέπει νὰ διπλωθῆτε στὰ δυὸ κι' ἔπειτα νὰ κάνετε μιὰ βουτιὰ στὴν ἁπλωμένη κουρελοῦ γιὰ νὰ ξαπλωθῆτε.

Ἐννοεῖται πὼς ὁ ὅρος «σπίτια» ἀποδίδει μᾶλλον ἀνακριβῶς αὐτὲς τὶς ἀνθρωποφωλιές, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τέσσερις τοίχους, δὲν ἔχουν τίποτε ἄλλο κοινὸ μὲ τὶς ἀνθρώπινες κατοικίες.

Ἔπιπλο, δὲν ὑπάρχει οὔτε γιὰ δεῖγμα. Οὔτε ἕνα σπασμένο κρεβάτι, οὔτε ἕνα ὑπόλειμμα καρέκλας, οὔτε ἕνα κολοβὸ τραπέζι. Μιὰ κουρελοῦ, στρωμένη κατάχαμα, ἀποτελεῖ τὴν «ἐπίπλωσι» ὅλη κι' ὅλη. Οἱ πιὸ «εὔποροι» ἔχουν μέχρι ἑφτὰ ὣς ὀχτὼ κουρελοῦδες. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κουρελούδων —ἀναγκάστηκα νὰ σκεφθῶ— πρέπει νὰ εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ καθορίζει τὴν κοινωνικὴ ἱεραρχία τῶν τσιγγάνων στὸν συνοικισμὸ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας!

Ἀνάμεσα στὶς ἀνθρωποφωλιὲς ἕνα καφενεῖο, μονίμως γεμᾶτο ἀπὸ γύφτους ποὺ παίζουν τάβλι, συμπληρώνει τὴν εἰκόνα τοῦ τσιγγάνικου συνοικισμοῦ.

Ἄν, ὅμως, εἴσαστε ἕτοιμος νὰ φρίξετε γι' αὐτὴ τὴν ἀθλιότητα καὶ νὰ λυπηθῆτε ἐκείνους ποὺ τὴν ζοῦν, σπεύδω νὰ σᾶς προλάβω: Ἡ βαρειὰ κατήφεια, ἡ ἀπόγνωσι, ποὺ βλέπει κανεὶς στὰ πρόσωπα τῶν κατοίκων μιᾶς ἀπαθλιωμένης φτωχογειτονιᾶς, δὲν ὑπάρχει στὰ πρόσωπα τῶν τσιγγάνων. Στὸν συνοικισμό τους, εἶναι κεφᾶτοι, ἀμέριμνοι, πανευτυχεῖς!

Ἂν τοὺς ρωτήσετε πῶς τὰ περνᾶνε, θὰ σᾶς ἀπαντήσουν ὅλοι μ' ἕνα στόμα:

— Καλά! Πολὺ καλά! ντὲν ἔχομε παράπονο!

Ἀλλά, ὅτι δὲν ἔχουν κανένα παράπονο, ὅτι εἶναι ἀπόλυτα συμφιλιωμένοι μὲ τὴν τύχη τους, δὲν χρειάζεται νὰ τοὺς ρωτήσετε γιὰ νὰ τὸ μάθετε. Τὸ διαπιστώνετε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἔκφρασί τους.

— Ἐμεῖς, νὰ — μᾶς εἶπε, χαμογελῶντας, ἕνας γύφτος. Ἐντῶ καθόμαστε καὶ παίζομε χαρτιά!..

Σταυροπόδι στὸ «προαύλιο τοῦ ἀκινήτου» του, χαρτόπαιζε μακάριος μ' ἕναν ὁμόφυλό του, στριφογυρίζοντας στὰ δάχτυλά του τὰ παληὰ τραπουλόχαρτα, ἄναβε πότε-πότε ἕνα τσιγάρο ἀπὸ τὸ πακέτο ποὺ εἶχε πλάϊ του καὶ ἀπελάμβανε τὴν πεμπτουσία τῆς εὐτυχίας ἀμέριμνος σὰν Κροῖσος, ποὺ περιδιαβάζει μὲ τὴν θαλαμηγό του στὰ γαλανὰ νερὰ τῆς Μεσογείου!

Θἄπρεπε νὰ τὸν οἰκτείρωμε, νὰ τὸν λυπηθοῦμε; Ἢ νὰ τὸν θαυμάσωμε καὶ νὰ τὸν ζηλέψωμε γι' αὐτό;

Πιστεύω πὼς μᾶλλον τὸ δεύτερο. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει πολυτιμώτερη νίκη στὴ ζωὴ ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι κανεὶς ἱκανοποιημένος μὲ τὸ ἐλάχιστο, μὲ τὸ τίποτα ποὺ ἔχει, καὶ νὰ ἀτενίζη τὸ μέλλον μὲ τὴν μακάρια ἀδιαφορία τοῦ τσιγγάνου, ποὺ χαρτόπαιζε στὴν αὐλή του, ξένοιαστος σὰν τὰ «πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ», ποὺ «οὐδὲ μεριμνοῦν, οὐδὲ νήθουν περὶ τῆς αὔριον».

★

Ἀλλὰ ποιοὶ εἶναι, ἀπὸ ποῦ ἔρχονται αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ δὲν μοιάζουν οὔτε στὸ παραμικρὸ μὲ καμμιὰ ἄλλη ράτσα τῆς Ὑδρογείου, ποὺ ἀντιδροῦν σ' ὅλα τὰ πράγματα μ' ἕναν τρόπο τόσο διαφορετικὸ ἀπὰ μᾶς καὶ πού, μ' ὅλο τὸν σημερινὸ ξεπεσμό τους, ἐξακολουθοῦν νὰ κρατᾶν ὑπερήφανα τὸ λάβαρο... τῆς πιὸ ἀσυμβίβαστης ἀφροντισιᾶς;

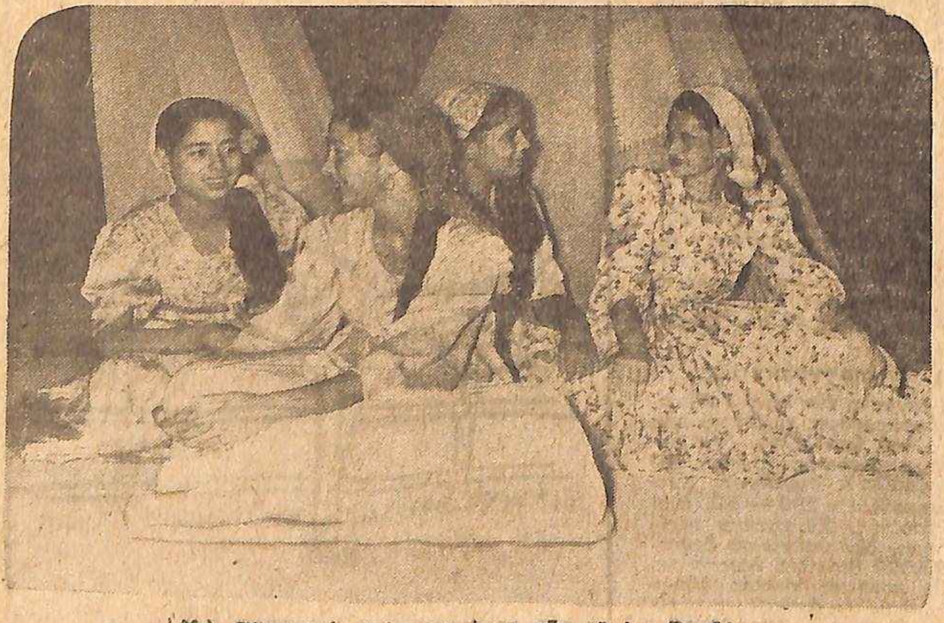

Μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ τσιγγάνες τῆς Ἁγίας Βαρβάρας.

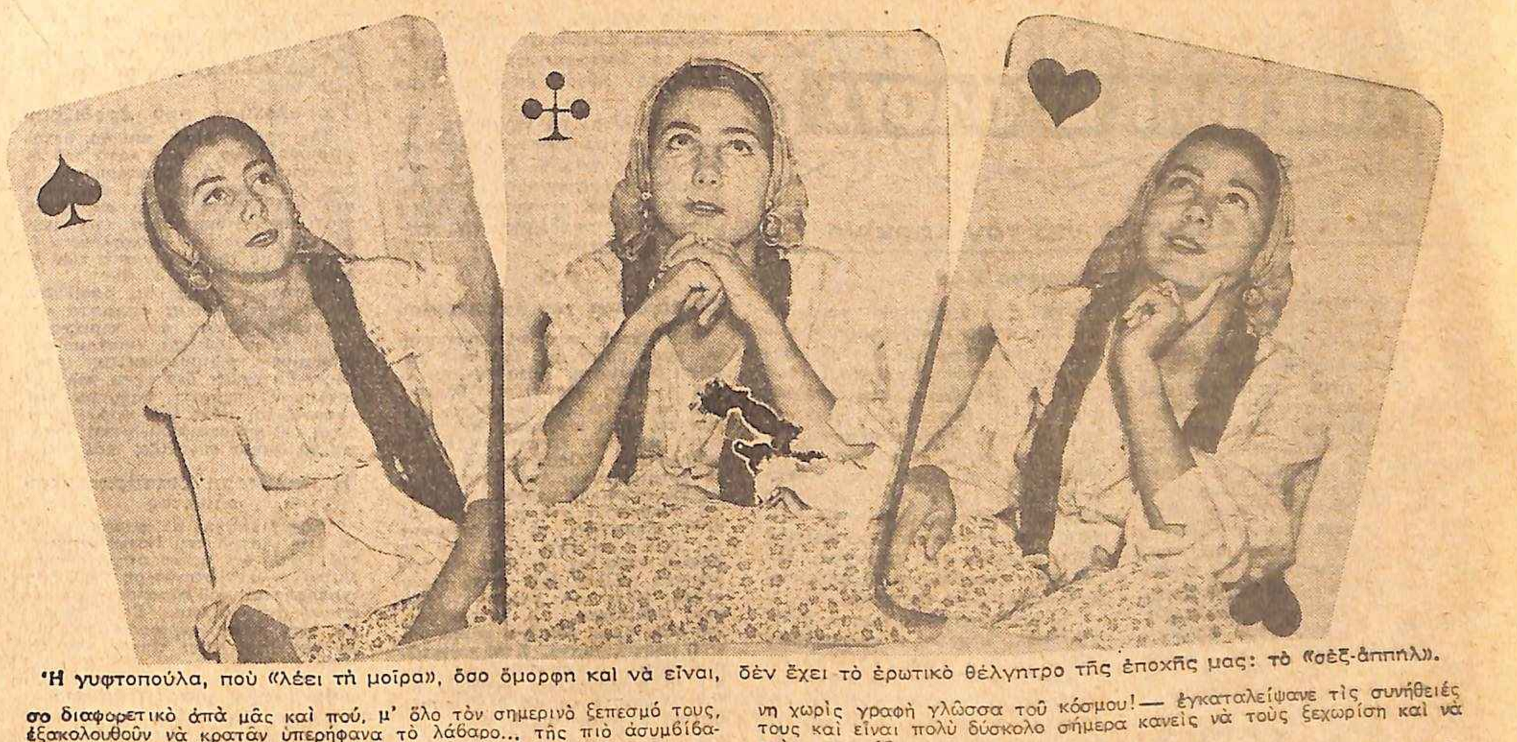

Ἡ γυφτοπούλα, ποὺ «λέει τὴ μοῖρα», ὅσο ὄμορφη καὶ νὰ εἶναι, δὲν ἔχει τὸ ἐρωτικὸ θέλγητρο τῆς ἐποχῆς μας: τὸ «σὲξ-ἄππηλ».

Τὸ μυστήριο τῆς καταγωγῆς τους ἀπασχόλησε ἑκατοντάδες σοφούς, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ λυθῆ μὲ βεβαιότητα. Κάποτε πιστευόταν πὼς ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, γι' αὐτὸ καὶ τοὺς δόθηκε ἡ ὀνομασία «γύφτοι», ποὺ εἶναι παραφθορὰ τοῦ «Αἰγύπτιοι». Σήμερα ἡ πιθανώτερη ἐκδοχὴ εἶναι, κατὰ τοὺς ἐθνολόγους, πὼς προέρχονται ἀπὸ τὶς Ἰνδίες καὶ πὼς ἐγκαταστάθηκαν στὴν Εὐρώπη στὰ χρόνια τοῦ Τζέγγις-Χάν.

Φαίνεται πὼς ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος αὐτοκράτορας δὲν πολυσυμπαθοῦσε τοὺς ρέμπελους τσιγγάνους, ὅπως δὲν τοὺς πολυσυμπαθήσανε καὶ τὰ ἀπολυταρχικὰ καθεστῶτα τοῦ καιροῦ μας. Οἱ διωγμοί, λοιπόν, ποὺ τοὺς ἔκανε, τοὺς ἀνάγκασαν νὰ μεταναστεύσουν στὴν Εὐρώπη, νὰ ἐγκατασταθοῦν ἀρχικὰ στὴν Βοημία — τὴν σημερινὴ Τσεχοσλοβακία— καὶ νὰ ἁπλωθοῦν ἀπὸ ἐκεῖ σ' ὁλόκληρη τὴν ἤπειρό μας.

Ἡ ἐγκατάστασί τους στὴν Βοημία, ποὺ ἔμεινε ὣς τὶς ἡμέρες μας ὁ πλουσιώτερος σὲ ἀναλογία τσιγγάνων στὸν πληθυσμό του τόπος τῆς Εὐρώπης, τοὺς ἔδωσε καὶ τὴν μισοξεχασμένη τώρα ὀνομασία τους «Βοημοί». Ὡστόσο, ἂν μονάχα στὰ παληὰ βιβλία βρίσκομε σήμερα τοὺς τσιγγάνους ν' ἀποκαλοῦνται Βοημοί, ἔμεινε στὸ λεξιλόγιό μας ἡ λέξι «μποὲμ» ποὺ ἀρχικὰ ἐσήμαινε τσιγγάνος, καὶ «μποέμικη ζωή», ποὺ δὲν σημαίνει, παρὰ ζωὴ τσιγγάνικη, ἀνέμελη, ἐλεύθερη, ἀνυπότακτη στοὺς κοινωνικοὺς φραγμούς, ὅπως ἡ ζωὴ τῆς φυλῆς τῶν γύφτων!

Γιὰ νὰ ὁλοκληρώσωμε τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ παρένθεσι, δὲν θἄπρεπε νὰ παραλείψωμε καὶ τὴν ἀρκετὰ τολμηρὴ γνώμη τοῦ μακαρίτη δημοσιογράφου Φαλτάϊτς, διάσημου... «γυφτολόγου», ποὺ ἀφιέρωσε μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς του στὴ μελέτη τῆς τσιγγάνικης ράτσας, πὼς οἱ Βοημοὶ εἶναι, οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, κατευθεῖαν ἀπόγονοι τοῦ Κάϊν! Ἀπόγονοι, ποὺ τοὺς βαραίνει ἡ ἴδια θεϊκὴ ὀργή, νὰ εἶναι «πλάνητες καὶ φυγάδες ἐπὶ τῆς γῆς»!

Τί θὰ ἔλεγε, ὅμως, ὁ Φαλτάϊτς, ἂν ἔβλεπε σήμερα τοὺς «πλάνητες καὶ φυγάδες» πετρωμένους στὴν Ἁγία Βαρβάρα;

Τί θὰ ἔλεγε καὶ ἡ γρηὰ τσιγγάνα, ποὺ τοῦ εἶχε πῆ κάποτε:

— Ἐμεῖς, δεκαπέντε μέρες δὲν μποροῦμε νὰ μείνουμε στὸ ἴδιο μέρος. Ἂν μείνουμε, σκουληκιάζουμε!

★

Πόσους τσιγγάνους ἔχομε σήμερα στὴν Ἑλλάδα; Διακόσιες ὣς τριακόσιες χιλιάδες, τοὺς λογαριάζουν. Οἱ περισσότεροί τους εἶναι σκορπισμένοι στὴν Στερεά, στὴν Θεσσαλία, στὴν Ἤπειρο, καὶ στὴν Μακεδονία, λίγοι στὴν Πελοπόννησο κι' ἐλαχιστότατοι στὰ νησιά.

Ἀλλά, ὅπως ξεφεύγουν ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπινους νόμους, οἱ τσιγγάνοι ξεφεύγουν κι' ἀπὸ τὸν νόμο τῆς στατιστικῆς! Νὰ ὑπολογιστῆ μὲ ἀκρίβεια ὁ ἀριθμός τους, εἶναι ἀδύνατο.

Ἀρκετοὶ τσιγγάνοι φροντίζουν νὰ κρύβουν τὴν καταγωγή τους, γιατὶ ξέρουν τὴν καχυποψία καὶ τὴν περιφρόνησι ποὺ τοὺς περιβάλλει.

Ἄλλοι, οἱ λεγόμενοι «ρωμηόγυφτοι» ἐξελληνίστηκαν ἀπὸ αἰῶνες, ξεχάσανε τὴ γλῶσσα τους —ποὺ εἶναι συγγενικὴ τῆς σανσκριτικῆς καὶ ἡ μόνη χωρὶς γραφὴ γλῶσσα τοῦ κόσμου!— ἐγκαταλείψανε τὶς συνήθειές τους καὶ εἶναι πολὺ δύσκολο σήμερα κανεὶς νὰ τοὺς ξεχωρίση καὶ νὰ τοὺς κατατάξη.

Οἱ περισσότεροι, ὡστόσο, καὶ ἐδῶ καὶ ἀλλοῦ, μένουν πιστοὶ στὴν παμπάλαιη παράδοσι τῆς ράτσας τους, ποὺ θεωρεῖ ἀνέκαθεν σὰν τὸ φοβερώτερο ἁμάρτημα τὴν ἐπιμιξία μὲ γυναῖκες καὶ ἄντρες ἄλλης φυλῆς.

Ἀμέτρητα μυθιστορήματα, ποὺ τὰ περισσότερα ἔχουν ἐμπνευστῆ ἀπὸ πραγματικὰ γεγονότα, γραφτήκανε ὣς τώρα γιὰ γυφτοποῦλες, ποὺ πλήρωσαν μὲ τὴν ζωή τους τὴν παράβασι αὐτοῦ τοῦ πανάρχαιου νόμου: Ἀκόμη καὶ σήμερα, εἶναι δύσκολο νὰ ξεφύγουν τὴν ἐκδίκησι τῶν δικῶν τους, ἂν ἀγαπήσουν ἕναν ἀλλόφυλο.

Ὅμως, — ἀκόμη ἕνα σημεῖο παρακμῆς τῶν τσιγγάνων στὸν αἰῶνα μας — οἱ «ἀλλόφυλοι» δὲν αἰσθάνονται τόση ἕλξι, ὅση ἄλλοτε, γιὰ τὶς τσιγγάνες, μ' ὅλο ποὺ βρίσκει κανεὶς ἀνάμεσά τους ἀληθινὲς ἐκθαμβωτικὲς καλλονές, ποὺ θὰ ἔβαζαν κάτω τὶς «μὶς» ἀμφοτέρων τῶν ἡμισφαιρίων!

Γιατί; Γιὰ δυὸ κυρίως, νομίζω, αἰτίες.

Πρῶτον, ἐπειδὴ ἀποκτήσαμε — ὅπως θὰ σκεπτόταν ἕνας τσιγγάνος — τὴν... πρόληψι τῆς καθαριότητος!

Τὸν καιρό, ποὺ οἱ γύφτισσες ἦταν τόσο καθαρές, ὅσο καὶ οἱ μαρκησίες τῶν Βερσαλλιῶν — δηλαδή, ἐξ ἴσου βρώμικες μὲ ἐκεῖνες! — οἱ κομψοὶ εὐπατρίδες δὲν εἶχαν κανένα λόγο νὰ διστάζουν μεταξὺ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ.

Ἀλλὰ σήμερα, ποὺ πάψαμε νὰ εὐχώμαστε γιὰ τὸ λουτρὸ «ἀχρείαστο νἆναι», εἶναι φυσικὸ νὰ μᾶς γεννάη κάποιες ἀνατριχίλες τὸ ἐνδεχόμενο ἐναγκαλισμῶν καὶ ἀσπασμῶν μὲ πρόσωπα, ποὺ διατηροῦν ἄσβεστη τὴν πατροπαράδοτη ἐχθρότητά τους γιὰ τὸ νερὸ καὶ τὸ σαποῦνι!

Ἡ μεγάλη στιγμὴ τῆς προφητείας τοῦ μέλλοντος...

Ἡ δεύτερη αἰτία εἶναι πὼς ἡ ὀμορφιὰ ἔπαψε πιὰ ν' ἀποτελῆ τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα τοῦ ἐρωτικοῦ θελγήτρου. Σήμερα, ἀναζητοῦμε τὸ «σὲξ-ἀππήλ»! Καὶ οἱ καϋμένες οἱ γυφτοποῦλες δὲν διαθέτουν οὔτε ἀπὸ μακρυὰ τὸ ὑπερατλαντικὸ αὐτὸ εἶδος—γιὰ ν' ἀφήσωμε πὼς δὲν εἶναι σὲ θέσι ν' ἀνοίξουν τὸ στόμα τους, παρὰ μονάχα γιὰ νὰ μᾶς προτείνουν νὰ μᾶς ποῦν τὸ «μοῖρα μας»!

Δὲν ἔχω, λοιπόν, ἄδικο νὰ ὑποστηρίζω, ἀφοῦ οὔτε γιὰ ρωμαντικὲς ἡρωΐδες δὲν τὶς θέλομε πιὰ τὶς τσιγγάνες, πὼς τὸ «γαρύφαλλο στ' αὐτί» εἶναι τὸ ἐπιτάφιο τραγοῦδι τῆς δόξας τους!

Πολὺ περισσότερο, μάλιστα, ποὺ τὸ γαρύφαλλο τοῦ τραγουδιοῦ δὲν ὑπάρχει, παρὰ μονάχα στὴ φαντασία τοῦ μουσικοσυνθέτη....

Πραγματικά, στὸν τσιγγάνικο συνοικισμὸ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, δὲν εἶδα —θὰ σᾶς τὸ ἐξομολογηθῶ καὶ θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ τὸ κρατήσετε μυστικό— οὔτε ἕνα γαρύφαλλο! Εἴτε στ' αὐτί, εἴτε στὸ μποῦστο, εἴτε στὰ μαῦρα μαλλιὰ τῶν «Βοημίδων»...

Χαθήκανε καὶ τὰ γαρύφαλλα, ὅπως χαθήκανε καὶ τὰ τσαντήρια, καὶ τὰ τροχόσπιτα τοῦ παληοῦ καιροῦ, ποὺ μεταφέρανε ἀκατάπαυστα ἀπὸ τόπο σὲ τόπο τοὺς ρωμαντικοὺς τσιγγάνους.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

"Ενα νέο φάρμακο γιὰ τὸν καρκίνο

Τί εἶναι τὸ θαυματουργὸ Ε 39

Στὸ νοσοκομεῖο τῆς γερμανικῆς πόλεως Μπίλφελντ παρουσιάσθηκε πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ ἕνας δάσκαλος ἡλικίας 57 ἐτῶν, ποὺ ἦταν κάτισχνος καὶ παραπονιόταν ὅτι δὲν εἶχε δρεξι νὰ φάη τίποτα. Ὑποβλήθη ἀμέσως στὶς κατάλληλες ἐξετάσεις καὶ τὸ συμπέρασμα ἦταν μιὰ ἀνέκκλητη καταδικαστικὴ ἀπόφασις. Εἶχε ἕναν καρκινώδη ὄγκο ὅπως ἕνα κεφάλι βρέφους στὸ ἕνα νεφρό, τρεῖς μεταστάσεις στὸ ἐσωτερικὸ τῶν πνευμόνων, τετάρτη στὸ δεξιὸ πνεύμονα στὸ ὕψος τῆς δεύτερης πλευρᾶς, πέμπτη στὸν ἀριστερὸ πνεύμονα στὸ ὕψος τῆς ἕκτης πλευρᾶς. Ὁ χειρούργος καθηγητὴς Λάμπρεχτ ἀρνήθηκε ν' ἀναλάβη τὴν εὐθύνη μιᾶς ἐγχειρήσεως ποὺ τὴν θεωροῦσε, ἄλλωστε, περιττή. Στὸν ἀσθενῆ αὐτὸν ἔγιναν τότε ἐνδοφλέβιες ἐνέσεις Ε.39, συνολικοῦ ποσοῦ 120 χιλιοστογράμμων. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ὁ ὄγκος τοῦ νεφροῦ περιωρίστηκε σημαντικὰ κι' ἔγινε πιὸ σκληρός. Ὁ καθηγητὴς Λάμπρεχτ ἀποφάσισε τότε νὰ κάμη τὴν ἐγχείρησι καὶ ἀπήλλαξε τὸν ἀσθενῆ ἀπὸ ἕναν ὄγκο βάρους δύο περίπου κιλῶν. Οἱ ἐνέσεις μὲ Ε. 39 σὲ μικρὲς δόσεις ἐξακολούθησαν καὶ μετὰ τὴν ἐγχείρησι κι' ὕστερα ἀπὸ ἕξη βδομάδες, οἱ ραδιογραφικὲς ἐξετάσεις ἀπέδειξαν ὅτι οἱ πέντε πνευμονικὲς μεταστάσεις εἶχαν ἐξαφανιστῆ.

Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὸ τὸ Ε.39 ποὺ ἔχει τόσο θαυματουργὸ ἐπίδρασι;

Ἡ ἀνακάλυψι αὐτοῦ τοῦ φαρμάκου ὀφείλεται στὸ διάσημο Γερμανὸ καθηγητὴ Ζέραρντ Ντόμαγκ, ποὺ ἀνακάλυψε τὸ 1938 τὶς θεραπευτικὲς ἰδιότητες τῶν σουλφαμιδῶν καὶ τιμήθηκε μὲ τὸ Βραβεῖο Νόμπελ γι' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψι.

Ὁ καθηγητὴς Ντόμαγκ ἐδημοσίευσε πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ στὴ Γερμανικὴ Ἰατρικὴ Ἐπιθεώρησι ἕνα ἄρθρο ποὺ προκάλεσε μεγίστη συγκίνησι μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων ὅλου τοῦ κόσμου.

Στὸ ἄρθρο του αὐτὸ ἐξηγεῖ ὅτι γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ Ε. 39, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς προσωπικές του ἐργασίες —οἱ πρῶτες του ἀνακοινώσεις σχετικὰ μὲ τὸν καρκῖνο χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸ 1924, ὅταν ἦταν μόνον 29 χρόνων — βασίστηκε ἐπίσης στὶς παρατηρήσεις τοῦ ἐπίσης διασήμου Γερμανοῦ καθηγητοῦ Ὄττο Βάρμπουργκ (Βραβεῖον Νόμπελ 1931) ποὺ ἀπέδειξε ὅτι στὰ καρκινώδη κύτταρα οἱ ἀνταλλαγὲς δὲν γίνονται ὅπως στὰ ἄλλα καὶ ὅτι ὁ σχηματισμὸς τοῦ ποώτου πυρήνος ὀφείλεται σὲ μιὰ βλάβη τῆς λειτουργίας τῆς ἀναπνοῆς τοῦ κυττάρου. Ἐπακολουθεῖ τότε ἕνας μακρὸς ἀγὼν ὑπάρξεως τοῦ βλαβέντος κυττάρου, ὥσπου, τελικά, καταφθάνει ν' ἀναπληρώση τὴ λειτουργία τῆς ἀναπνοῆς μὲ τὶς ζυμώσεις ποὺ γίνονται στὸ ἐσωτερικό του. Ἀπὸ τὴν παρατήρησι αὐτὴ βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ καρκινώδεις ὄγκοι ἔχουν δική τους ζωὴ κι' ὅτι δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὸ ὀξυγόνο ποὺ τὸ αἷμα μεταφέρει στὰ ὑγιῆ κύτταρα. Γὰ τὸ λόγο αὐτό, διάφορα ἀντικαρκινικὰ φάρμακα ποὺ ἀνακαλύφτηκαν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἐπιδροῦν μόνο στὶς λευχαιμικὲς καταστάσεις, δηλαδὴ στὸν καρκῖνο τοῦ αἵματος, ἀλλὰ δὲν καταρθώνουν νὰ φθάσουν στὰ καρκινώδη κύτταρα.

Ὁ καθηγητὴς Ντόμαγκ προσπάθησε, λοιπόν, ν' ἀνακαλύψη καρκινοκτόνα φάρμακα ποὺ νὰ ἐπιδροῦν στὸν ἴδιο τὸν καρκινώδη ὄγκο κι' ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ πειράματα σὲ ποντικοὺς καὶ ἀσπάλακες, ἀνακάλυψε τὴν «αἰθυλενιμίν - σινόν», πού, ἐνῶ κατέστρεφε τὰ καρκινώδη κύτταρα, δὲν προξενοῦσε καμμιὰ βλάβη στὸν ὑπόλοιπο ὀργανισμό.

Ἡ οὐσία αὐτὴ παρασκευάστηκε ἀπὸ τὰ χημικο - φαρμακευτικὰ ἐργοστάσια Μπάγερ τοῦ Λεβερκούζεν, ποὺ θεωροῦνται τὰ ἀνώτερα τοῦ κόσμου καὶ ὁ καθηγητὴς Ντόμαγκ ἔδωσε στὸ νέο παρασκεύασμα τὸ ὄ.ο.μα Ε.39.

Ἔπειτα ἀπὸ πειράματα σὲ ζῶα, τὸ νέο φάρμακο δοκιμάστηκε σὲ ἀσθενεῖς ποὺ ἐκρίνοντο ὡς καταδικασμένοι. Τὶς δοκιμὲς αὐτὲς ἀνέλαβαν, ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ καθηγητοῦ Ντόμαγκ, οἱ ἐπίσης διάσημοι καρκινολόγοι καθηγηταὶ Βόλφ, Γκέρλιτς, Λίμπεγκοτ καὶ Κλάπριτς. Οἱ δοκιμὲς αὐτὲς ἀπέδωσαν ἱκανοποιητικὰ καὶ σὲ πολλὲς περιπτώσεις θαυματουργὰ ἀποτελέσματα, ὅπως στὴν περίπτωσι τοῦ δασκάλου ποὺ ἀναφέραμε.

Μιὰ ἄλλη καταπληκτικὴ περίπτωσι ἦταν μιᾶς γυναίκας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε ἀφαιρεθῆ τὸ ἕνα στῆθος τὸ 1952. Ὑπῆρχαν τότε δύο μεταστάσεις στοὺς μασχαλιαίους ἀδένες καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἀσθενὴς ἐξακολούθησε νὰ ὑποβάλλεται σὲ θεραπεία μὲ ἀκτῖνες Ραϊντγκεν. Τὸ 1955 ἐμφανίστηκαν νέες μεταστάσεις στὴ σπονδυλικὴ στήλη, καθὼς καὶ ἄλλες ὀστεολογικὲς φύσεως στὴ λεκάνη καὶ στὰ ὀστὰ τοῦ μηροῦ. Στὰ 1955 εἶχε ξεπεραστῆ πιὰ τὸ ἀνώτατο ὅριο τῶν ἀκτίνων καὶ κάθε ἐλπὶς εἶχε χαθῆ. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ τὸ Ε.39 ἔκαμε τὸ θαῦμα του. Ἡ ἀσθενὴς ἔγινε καλὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο θεραπεύτηκε ἕνα μελανοσάρκωμα στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ θώρακος, μὲ πολλὲς μεταστάσεις στὶς πλευρές. Ἐπίσης διάφορα σαρκώματα τοῦ στομάχου, τῶν ἐντέρων κλπ.

Σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωσι κάποιας ἀσθενοῦς, ποὺ εἶχε ἐγχειρισθῆ τὸ 1954 καὶ παρουσίαζε πολυάριθμες μεταστάσεις στὸ σηκότι καὶ τοὺς πνεύμονες, παρέστη ἀνάγκη νὰ εἰσαχθῆ τὸ φάρμακο ἀπευθείας στὸ σηκότι μὲ τὸ λαπαροσκόπιο. Καὶ ἡ ἀσθενὴς αὐτὴ ἐπίσης ἔγινε καλά.

Αὐτὰ εἶναι τὰ γεγονότα. Τὸ μυστήριο τοῦ καρκίνου, βέβαια, δὲν λύθηκε ἀκόμη. Ἀλλ' ἡ ἀνακάλυψις τοῦ καθηγητοῦ Ντόμαγκ ἀποτελεῖ ἕνα γιγαντιαῖο βῆμα γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς τοιαύτης ἀσθενείας.

✪✪

Οἱ κίνδυνοι τοῦ ὑπνωτισμοῦ

Μὴ δέχεσθε ποτὲ νὰ ὑπνωτισθῆτε, παρὰ μόνον ἀπὸ ἕνα πολὺ ἔμπειρο ὑπνωτιστή. Αὐτὸ συνιστᾶ ἕνας γιατρὸς τῆς Νέας Ὑόρκης. Καὶ προσθέτει ὅτι διατρέχει κανεὶς σοβαροὺς κινδύνους, ἂν ὑπνωτισθῆ ἀπὸ ἕνα ἐρασιτέχνη ἢ ἕνα ταχαλατάνο. Ὅσον ἀφορᾶ τώρα τὴ χρησιμοποίησι τοῦ ὑπνωτισμοῦ ὡς θεραπευτικῆς μεθόδου, οἱ εἰδικοὶ συμφωνοῦν στὸ ὅτι ὁ ὑπνωτισμὸς ἐξαφανίζει τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας, ὄχι ὅμως καὶ τὴ βασικὴ αἰτία της, κι' ἔτσι τὴν παρατείνει μᾶλλον ἀντὶ νὰ τὴ θεραπεύση. Μόνο γιὰ μερικὲς νευρώσεις ἐνδείκνυται ὁ ὑπνωτισμός, καὶ πάλι ὅμως δὲν ἔχει πάντα μόνιμα ἀποτελέσματα. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, ὁ ὑπνωτιζόμενος πρέπει νὰ συνεργάζεται πρόθυμα μὲ τὸν ὑπνωτιστὴ καὶ νὰ θέλη πραγματικὰ ν' ἀνακουφισθῆ.

Τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν

Μπορεῖ ν' ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά σὲ μιὰ νύχτα, ἀπὸ δυνατὸ φόβο, θλῖψι ἢ ἄλλο ψύχικὸ αἴτιο; Παρ' ὅλες τὶς ἱστορίες ποὺ μιλάνε γι' αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ ἄσπρισμα, ἕνας εἰδικὸς γιατρὸς τοῦ Ἰλλινόϊς ἀποκλείει ὅτι μπορεῖ ποτὲ νὰ συμβῆ. Οἱ ἐπιστήμονες δὲν ξέρουν πολλὰ πράγματα γιὰ τὸ ἄσπρισμα τῶν μαλλιῶν. Πάντως, τὸ ἀποδίδουν σὲ διαταραχὴ τῆς παραγωγῆς χρωστικῆς τῶν τριχῶν.

Σύμφωνα μὲ μιὰ θεωρία, ἡ παρουσία χαλκοῦ, νικελίου, σιδήρου ἢ ἄλλων μετάλλων στὶς τρίχες τῶν μαλλιῶν εἶναι αὐτὴ ποὺ τοὺς δίνει τὸ καστανό, τὸ ξανθό, τὸ κόκκινο ἢ τὸ μαῦρο χρῶμα. Ὅσο γιὰ τὸ κατσαρὸ ἢ ἴσιο σχῆμα τους, αὐτὸ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς ἴδιες τὶς τρίχες, ἀλλ ἀπὸ τὴ μορφὴ τοῦ θυλάκου ποὺ περιέχει τὴ ρίζα τους.

Τὰ «λάδια» ποὺ ἐρεθίζουν

Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ θὰ μεταχειρισθῆτε ἕνα προϊὸν κατὰ τοῦ ἡλιοκάματος θὰ παρατηρήσετε ἴσως ἕνα κοκκινισμα καὶ ἐξάνθημα στὸ δέρμα σας. Αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ τὰ προϊόντα αὐτά, ἐνῶ εἶναι ἀβλαβῆ, μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἐρεθισμὸ μὲ τὴ συνεργασία τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Τὸ ἀποτέλεσμα τους αὐτὸ φαίνεται ὅτι ὀφείλεται σὲ ὡρισμένα λάδια, ἀρώματα καὶ στυπτικὲς οὐσίες ποὺ περιέχουν. Ἔχει πάρει δὲ τὴν ἐπιστημονικὴ ὀνομασία «φωτοδερματῖτις ἐπαφῆς». Εὐτυχῶς, δὲν εἶναι πολὺ ἐνοχλητικό, περνάει γρήγορα καὶ ἐμφανίζεται μόνο μιὰ φορά, στὴν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ, γιατὶ κατόπιν τὸ δέρμα συνηθίζει πιά.

Ἡ καλύτερη διατήρησι τοῦ αἵματος

Ἐξακριβώθηκε μὲ πειράματα ἀπὸ ἕνα γιατρὸ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Γιέϊλ ὅτι ἡ καλύτερη, εὐκολωτερη καὶ φτηνότερη μέθοδος συντηρήσεως τοῦ αἵματος εἶναι μέσα σὲ ὑγρὸ ἄζωτο, "Ετσι, τὸ αἷμα διατηρεῖται περισσότερον καιρὸ καὶ δὲν χάνει τίποτε ἀπὸ τὰ συστατικά του.

Φάρμακα γιὰ τὴ ναυτία

Ξέρετε πότε ἔχετε τὶς λιγώτερες πιθανότητες νὰ πάθετε ναυτία; "Αν εἶσαστε κάτω ἀπὸ 25 χρονῶν, μᾶλλον λεπτός, καὶ κάνετε τὸ δεύτερο ἢ τὸ τρίτο θαλάσσιο ταξίδι σας. Αὐτὰ ἀπέδειξε μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔγινε ἐπὶ 5 μῆνες πάνω σὲ 17.000 ἄνδρες τῶν ἀμερικανικῶν ἐνόπλων δυνάμεων. Ἐξακριβώθηκε ἀκόμη ὅτι οἱ πιθανότητες διπλασιάζονται, ἂν ἔχετε ξαναπάθει καὶ ἄλλοτε ναυτία.

Ἐξ ἄλλου, δοκιμάσθηκαν στὴν πρᾶξι 11 καινούργια φάρμακα κατὰ τῆς ναυτίας καὶ διαπιστώθηκε ὅτι τὰ ἀποτελεσματικώτερα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἡ «μποναμίνη», τὸ «φενεργκὰν» καὶ ἡ «μαρεζίνη». Ἡ «μποναμίνη» συνιστᾶται ἰδίως γιὰ τὰ ταξίδια μεγάλης διαρκείας, γιατὶ ἐνεργεῖ ἐπὶ περισσότερες ὥρες.

ΧΩΡΙΣΑΝ ΔΥΟ ΣΙΑΜΑΙΟΥΣ

Οἱ πρόοδοι τῆς χειρουργικῆς ἐπιτρέπουν σήμερα νὰ χωρίζωνται μ' ἐπιτυχία οἱ «Σιαμαῖοι ἀδελφοί». Μιὰ τέτοια λοιπὸν περίπτωσι παρουσιάσθηκε προσφάτως στὸ Σὰν Ντιέγκο τῆς Καλιφορνίας, μὲ δυὸ ἀγοράκια, τὸ Γκάρυ καὶ τὸ Λάρρυ Χοῦστεν, ποὺ ἦρθαν στὸν κόσμο ἑνωμένο μὲ τὴν πλάτη καὶ τὴν παρεγκεφαλίδα. Ἡ λεπτὴ ἐγχείρησι τοῦ χωρισμοῦ τους ἔγινε ἀπὸ 3 χειρούργους, ἀπαίτησε δὲ 97 λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ ἐπέτυχε ἀπόλυτα. Τώρα τὰ δυὸ βρέφη εἶναι ὑγιέστατα... καὶ κοιμοῦνται σὲ χωριστὲς κούνιες!

ΕΝΑ ΧΑΛΑΣΜΕΝΟ ΔΟΝΤΙ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΕΝΔΟΚΑΡΔΙΤΙΔΑ!

Ἡ θεραπεία της μὲ τὴν πενικιλλίνη καὶ τὴν τερραμυκίνη

Ἡ μολυσματικὴ ἢ ἑλκωτικὴ ἐνδοκαρδίτις εἶναι μιὰ πολὺ συχνὴ πάθησις, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ φλογώσεις τοῦ ἐσωτερικοῦ χιτώνος τῆς καρδιᾶς, τοῦ καλουμένου ἐνδοκαρδίου. Ἐμφανίζεται συνηθέστερα ἐπειτα ἀπὸ μιὰ προσβολὴ ὀξέος ρευματισμοῦ ἢ μιὰ λοιμώδη ἀσθένεια (ὀστρακιά, εὐλογιά, ἰλαρά, διφθερίτιδα κτλ.). Μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἐμφανισθῆ ἐπειτα ἀπὸ ἕνα ἀπόστημα στὰ δόντια, ἀπὸ ἕναν δοθιήνα, ἀπὸ μιὰ ὀξεῖα ἀμυγδαλίτιδα, ἀπὸ μιὰ μητρίτιδα κτλ.

Ἡ ἐνδοκαρδίτις προσβάλλει κατὰ προτίμησιν τοὺς νέους. Τὸ μικρόβιο ποὺ προκαλεῖ τὴ μόλυνσι εἶναι συνήθως ὁ στρεπτόκοκκος. Ἀλλὰ τὸν ἴδιο ρόλο μποροῦν νὰ παίξουν καὶ ὁ πνευμονόκοκκος, ὁ σταφυλόκοκκος καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ γονόκοκκος.

"Οταν κάποιος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μικροοργανισμοὺς ἐγκατασταθῆ στὸ ἐνδοκάρδιο, ἐμφανίζονται ἀμέσως στὴν περιοχὴ τῶν βαλβίδων μικρὲς ἐκβλαστήσεις ποὺ μοιάζουν σὰν κουνουπίδια. Αὐτὲς οἱ ἐκβλαστήσεις ἐξελίσσονται μὲ τὸν καιρὸ σὲ ἕλκη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἡ μόλυνσι ἐπεκτείνεται σ' ὁλόκληρο τὸ κυκλοφοριακὸ σύστημα, καθὼς καὶ σὲ διάφορα ὄργανα, ἰδίως τὰ νεφρὰ καὶ τὴ σπλήνα.

Ἡ ἀσθένεια, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐμφανισθῆ εἴτε μὲ ὀξεῖα εἴτε μὲ χρονία μορφὴ (στὴ δεύτερη περίπτωσι ἐξελίσσεται βραδύτατα), χαρακτηρίζεται ἀπὸ συνεχῆ ὑψηλὸ πυρετό, ἀπὸ προϊοῦσα ἀναιμία καὶ ἀπὸ ἕνα λαχάνιασμα στὴν παραμικρὴ προσπάθεια. Ἡ σπλήνα διογκοῦται ταυτόχρονα. Εἶναι δυνατὸν ἐπίσης νὰ ἐμφανισθῆ νεφρίτις, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ συνεχῆ παρουσία αἵματος καὶ λευκώματος μέσα στὰ οὖρα.

Καίτη ἦταν γνωστὴ ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἡ ἐνδοκαρδίτις περιεγράφη γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1885, ἐξ ἄλλου, ὁ Νορβηγὸς Βὶνς ἀνακάλυψε τὴ μικροβιακή προέλευσί της.

"Ἐως τὰ τελευταῖα χρόνια, ἡ ἐνδοκαρδίτις ἦταν μιὰ ἀνίατη ἀσθένεια. Οὔτε τὰ ἐμβόλια, οὔτε οἱ ὀρροί, οὔτε οἱ σουλφαμίδες εἶχαν ἐπίδρασι σ' αὐτήν. Τὸ 1938 ἀκόμη, ὁ καθηγητὴς Σαβὸϊ δὲν ἐδίστασε νὰ ὁμολογήση ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἦταν ἀνίσχυρη μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια.

'Αλλ' ἡ ἀνακάλυψι τῆς πενικιλλίνης ἀφήρεσε ἀπὸ τὴν ἐνδοκαρδίτιδα τὸ δραματικὸ χαρακτῆρα ποὺ εἶχε ἄλλοτε.

Ἀπαιτοῦνται, ὅμως, κολοσσιαῖες δόσεις γιὰ νὰ ἐπιτευχθοῦν μόνιμα καὶ σταθερὰ ἀποτελέσματα. Ὁ καθηγητὴς Ντονζέλο κάνει στοὺς ἀσθενεῖς του ἐπὶ ἕνα μῆνα συνεχῶς ἐνδοφλέβιες ἐνέσεις 100 ἑκατομμυρίων μονάδων τὴν ἡμέρα! Μαζὶ μὲ τὴν πενικιλλίνη εἰσάγεται ἐπίσης στὸν ὀργανισμὸ μιὰ ἄλλη οὐσία, ἡ καφεναμίδη, ποὺ ἐμπλοκάρει τὸ ἀντιβιωτικὸ καὶ ἐμποδίζει τὴν ἔξοδό του ἀπὸ τὰ νεφρά.

Ἡ πενικιλλίνη, ὅμως, στὶς τεράστιες αὐτὲς δόσεις, προκαλεῖ κάποτε ἔντονη ἀντίδρασι τοῦ ὀργανισμοῦ, ποὺ ἐπιβάλλει τὴ διακοπὴ τῆς θεραπείας. Ἡ ἀγωγὴ αὐτή, ἀλλωστε, προϋποθέτει μακρὰ παραμονὴ τοῦ ἀσθενοῦς σὲ νοσοκομεῖο, γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῆ παρὰ μόνον μὲ αὐστηροτάτη ἰατρικὴ παρακολούθησι.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ Γάλλοι ἐπιστήμονες προτιμοῦν τὴν τεραμυκίνη, ποὺ ἔχει περισσότερο δραστικὰ ἀποτελέσματα καὶ περιορίζει τὸ χρόνο τῆς θεραπείας μόνον σὲ δύο ἑβδομάδες.

Ἡ τερραμυκίνη παρουσιάζει, ἐξ ἄλλου, τὸ μεγάλο πλεονέκτημα ὅτι παίρνεται ἀπὸ τὸ στόμα καὶ δὲν ἔχει ἀπολύτως καμμιὰ τοξικότητα γιὰ τὸν ὀργανισμό.

Χάρις στὰ δύο αὐτὰ ἀντιβιωτικά, ἡ ἐνδοκαρδίτις εἶναι σήμερα μιὰ ἁπλουστάτη καὶ ἐξαιρετικὰ καλοήθης ἀσθένεια. Πρέπει, ὅμως, νὰ διαγνωσθῆ ἐγκαίρως καὶ ν' ἀρχίση ἀμέσως ἡ κατάλληλη θεραπευτικὴ ἀγωγή, γιατί, διαφορετικά, εἶναι δυνατὸν νὰ προκληθοῦν ἐπιπλοκές, ποὺ ἐκθέτουν σὲ σοβαρώτατο κίνδυνο τὴν ὑγεία τοῦ ἀσθενοῦς καὶ μπορεῖ ν' ἀπειλήσουν κι' αὐτὴ ἀκόμη τὴ ζωή του.

✪✪

Μόνο τὰ νωπὰ αὐγὰ εἶναι ὠφέλιμα

Τὸ αὐγὸ εἶναι μιὰ τροφὴ κατάλληλη σ' ὅλες τὶς ἡλικίες, ἀλλὰ πρὸ παντὸς στὰ παιδιά. Συντελεῖ στὴν ἀνάπτυξί τους καὶ τοὺς παρέχει σὲ μικρὸ ὄγκο ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ χρειάζεται ὁ ὀργανισμός τους.

Τὸ αὐγὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ τέσσερα χωριστὰ μέρη:

1) Τὸ κέλυφος, χρώματος λευκοῦ ἢ κιτρίνου, περιέχει ἀσβεστόξυκα καὶ φωσφορικὰ ἅλατα.

2) Ἡ μεμβράνη ποὺ χωρίζει τὸ κέλυφος ἀπὸ τὸ κυρίως αὐγό. Στὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τοὺς πόλους τοῦ αὐγοῦ, τὸν καλούμενο ἀεροθάλαμο, ἡ μεμβράνη αὐτὴ χωρίζεται σὲ δύο μέρη. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ προσκολλᾶται στὸ κέλυφος καὶ τὸ ἄλλο στὸ λευκὸ τοῦ αὐγοῦ (ἀσπράδι).

3) Τὸ ἀσπράδι, ποὺ εἶναι μιὰ λευκωματώδης οὐσία. Ἡ θερμότης κάνει αὐτὴ τὴν οὐσία νὰ πήξη.

4) Τὸν κροκό, ποὺ εἶναι ἕνα ὠγκώδες κύτταρο ἀναπαραγωγῆς. Τὸ κύτταρο αὐτὸ γονιμοποιούμενο μᾶς δίνει τὸ ἔμβρυο. Ὁ κροκὸς καλύπτεται ἀπὸ μιὰ μεμβράνη, ποὺ καλεῖται λεκίθιος ὑμήν. Κάτω ἀπ' αὐτὸν τὸν ὑμένα ὑπάρχει μιὰ λευκὴ κηλίδα. Εἶναι ἡ καλουμένη χαλάζα ἢ πυρὴν τοῦ αὐγοῦ. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίζει ν' ἀναπτύσσεται τὸ ἔμβρυον.

Ὁ κροκὸς περιέχει λιπαρὲς οὐσίες, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἀμινοξέα, ποὺ ὁ ρόλος τους εἶναι παρεμφερὴς μὲ τῶν βιταμινῶν, βιταμίνες Α καὶ D, ποὺ συντελοῦν στὴν ἀνάπτυξι, Ε, ποὺ εἶναι χρήσιμη γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ γενητικοῦ συστήματος, Β1 καὶ Β2 ποὺ ὑποβοηθοῦν τὶς νευρικὲς λειτουργίες.

Τὸ αὐγὸ περιέχει ἀκόμη διαστάσεις ἠ ἔνζυμα ποὺ ἐνισχύουν τὶς κυτταρικὲς λειτουργίες. Τὰ πολύτιμα αὐτὰ στοιχεῖα ποὺ περιέχει τὸ αὐγὸ δὲν καταστρέφονται μὲ τὸ ψήσιμο.

Τὸ μὴ νωπὸ αὐγό, ὅμως, εἶναι ἑστία διαφόρων μικροβίων καὶ ἰδίως τῆς σαλμονέλλας καὶ τῶν παρατυφικῶν βακίλλων Α καὶ Β.

Τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ περιέχει δύο πολυτιμότατα ἔνζυμα, τὴν τρυπραΐνη καὶ τὴ λυζίνη. Ὁ κροκός, ἐξ ἄλλου, περιέχει σίδηρο, χαλκὸ καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ θεωρεῖται ὡς σπουδαιότατος ἀντιαναιμικὸς παράγων.

Γιὰ νὰ ἔχη τὸ αὐγὸ ὅλες τὶς θρεπτικές του ἰδιότητες, πρέπει νὰ εἶνε πολὺ νωπό. Οἱ ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχη ἡλικίαν μεγαλύτερη ἀπὸ 15 ἡμέρες κατὰ τὸ καλοκαίρι καὶ ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδες κατὰ τὸ χειμῶνα.

Τὰ αὐγὰ ποὺ διατηροῦνται μέσα σὲ ἀσβεστόνερο, σὲ ἄμμο, σὲ πίτουρο, σὲ ἀλεύρι κτλ. ἔχουν μειωμένη θρεπτικὴ ἀξία, περιέχουν ἐλαχίστες βιταμίνες ἢ καὶ καθόλου καὶ ἐπὶ πλέον εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς βλάψουν, λόγω τῶν μικροβίων ποὺ ἀναπτύσσονται σ' αὐτά.

Καλύτερη εἶναι ἡ μέθοδος τοῦ Ρουμανώφ, ποὺ συνίσταται στὴν ἐμβάπτισι τοῦ αὐγοῦ μέσα σὲ νερὸ ποὺ κοχλάζει ἐπὶ 5 δευτερόλεπτα. Τὸ αὐγὸ μπορεῖ νὰ διατηρηση τότε τὴ θρεπτική του ἀξία καὶ τὶς πολύτιμες ἰδιότητές του ἐπὶ ἕνα χρόνο καὶ πλέον, ἀρκεῖ νὰ βρίσκεται σὲ σταθερὴ θερμοκρασία γύρω στοὺς 5 βαθμούς.

Καὶ ἡ φύσις ἐπίσης εἶναι θαυμάσιο μέσον γιὰ τὴ διατήρηση τῶν αὐγῶν. Οἱ σύγχρονοι ἐπιστήμονες δὲν παραδέχονται πιὰ ὅτι τὸ αὐγὸ βλάπτει. Συνιστοῦν μόνον μιὰ ἐλαφρὰ ἐπιμύλαση στοὺς ρηχίτικους, στοὺς ἀρθριτικούς, στοὺς ρευματικούς, στοὺς πασχοντας ἀπὸ χολολιθίασι ἢ νεφρικὴ λιθίασι. Ἀλλά, παρατηροῦν, ὅτι καὶ στὶς περιπτώσεις αὐτὲς τὸ αὐγὸ δὲν βλάπτει ὅταν γίνεται μερικὴ χρῆσις. Ἂσπὴ ἀντένδειξι ἀποτελεῖ ἡ ἀλλεργία, ἐφόσον, ὅμως, διαπιστωθῆ μὲ τρόπο ἀναμισθήτητο ὅτι οἱ ἀλλεργικὲς ἐκδηλώσεις ἔχουν τὴν αἰτία τους στὸ αὐγό. Τὸ αὐγὸ δὲν ἀπαγορεύεται ἐπίσης σὲ καμμιὰ ἡλικία. Καὶ οἱ γεροι ἀκόμη μποροῦν καὶ πρέπει νὰ τρῶνε αὐγά, ἀλλ' ὄχι πολὺ συχνά.

Ἀναμιγνυόμενο μὲ ὑδατάθρακες (π. χ. πατάτες), τὸ αὐγὸ παρέχει στὸν ὀργανισμὸ μας ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ τοῦ χρειάζονται, καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ στερούμε τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴν πολύτιμη αὐτὴ τροφή.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

— Δὲν θ' ἀργήσω, χρυσέ μου! Νὰ περάσω μερικὰ ἀντίγραφα στὴ... γραφομηχανὴ κι' ἔφτασα!

— Θρασύβουλε! Δὲν τραβᾶς τὰ πόδια σου; Ὑποχρεώνεις τὴ Γαρουφαλιὰ νὰ πηδᾶη, γιὰ νὰ περάση!...

— Νικολάκη, δὲν ἀκοῦς; Γύρισε ἐπιτέλους τὸ τηλέφωνο δίπλα σου 'Αλέκο!...

(Τοῦ 'Αρχέλαου)

Χαΐμος

Βέβαιος 100%

— Πόσων χρονῶν εἶναι ἡ Κική;
— Εἰκοσιοχτώ!
— Εἶσαι βέβαιος;
— Διάβολε! Τὰ ξέρω καλά... Δέκα χρόνια τώρα τ' ἀκούω!

*

Ὁ καθηγητής: Τί χρέη ἔχεις ὡς πολίτης καὶ ὡς ἄτομον;
Ὁ φοιτητής: Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, κ. καθηγητά. Μποροῦν νὰ σᾶς τὸ ποῦνε οἱ δανειστές μου!

*

— Γιατί δὲν σᾶς βλέπω τώρα πιὰ μαζὶ μ' ἐκείνη τὴν ὁμορφη κοπέλλα ποὺ συνοδεύατε πρίν;
— Γιατί παντρεύτηκε...
— Ἄ! Μὲ ποιόν;
— Μὲ μένα!

*

Κάποιος ἔγραφε στὰ μπιλιέτα του, κάτω ἀπὸ τ' ὄνομά του: «Σύγγαμβρος τοῦ Θεοῦ». Ἕνας φίλος του λοιπὸν παραξενεύτηκε καὶ τὸν ρώτησε τὸ λόγο. Κι' ἐκεῖνος τοῦ ἐξήγησε ἀφελέστατα:
— Ξέρεις πολὺ καλὰ πὼς ὁ πεθερός μου εἶχε δυὸ κόρες. Τὴ μεγαλείτερη, τὴ Νίνα, τὴν πῆρε ὁ Θεὸς καὶ τὴ μικρότερη ἐγώ. Εἶμαι λοιπὸν ἢ ὄχι... μπατζανάκης τοῦ Θεοῦ;

*

Στὸν κινηματογράφο:
— Τί λαμπρὸς ἠθοποιός, αὐτός!
— Ναί, εἶδες; Καί, ξέρεις, ἡ γυναῖκα ποὺ φιλάει στὸ φίλμ εἶναι ἡ πραγματικὴ γυναῖκα του!
— Μὰ τότε εἶναι ἀκόμη καλλίτερος ἀπ' ὅ,τι φανταζόμουνα!

*

Ἐκεῖνος: Σὲ εἶδανε χτὲς τὸ βράδυ νὰ φιλιέσαι μὲ κάποιον, στὴν ταράτσα τοῦ ξενοδοχείου.
Ἐκείνη: Ψέμμα! Συκοφαντία! Ἦταν τέτοιο σκοτάδι, ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ μᾶς δῇ!...

*

Κουβεντιάζουνε δυὸ μαγείρισσες:
— Τρῶς καλά, στὸ σπίτι ποὺ δουλεύεις;
— Καθόλου! Ὅταν μαγερέψω ἄσχημα, δὲν μπορῶ νὰ φάω. Ὅταν πάλι μαγερέψω καλά, δὲν περισσεύει τίποτα γιὰ μένα.

*

Ἡ σύζυγος: Ἀνάφερέ μου λοιπὸν μιὰ καλὴ πρᾶξι τῆς ζωῆς σου... μιὰ καὶ μόνη!
Ὁ σύζυγος: Δὲν σ' ἄφισα νὰ πεθάνῃς γεροντοκόρη...

*

Ἡ καινούργια ὑπηρέτρια:
— Κι' ἀπὸ πότε μπορεῖς νὰ πιάσῃς δουλειὰ στὰ σπίτι μου;
— Ἀπὸ σήμερα...
— Κι' ἡ παληά σου κυρία;
— Δὲν βλέπει τὴν ὥρα νὰ φύγω!...

*

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ γυναῖκες ζοῦν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄντρες;
— Ναί· ἰδίως οἱ χῆρες!...

*

— Λοιπόν, πές μου ἀγαποῦλα μου, σοῦ φτάνουν οἱ ὀκτὼ χιλιάδες ποὺ κερδίζω τὰ μῆνα;
— Σὲ μένα, ναί. Ἐσὺ ὅμως πῶς θὰ περάσῃς;

*

— Εἶδες, ἀγαπημένε μου; Τὰ μαλλιά μου ἔγιναν πιὸ μοῦρα... Φαίνεται πὼς εἶναι ὁ ἀέρας τοῦ βουνοῦ.
— Καὶ μένα ἔγιναν πιὸ ἄσπρα... Φαίνεται πὼς εἶναι οἱ λογαριασμοὶ τοῦ ξενοδοχείου...

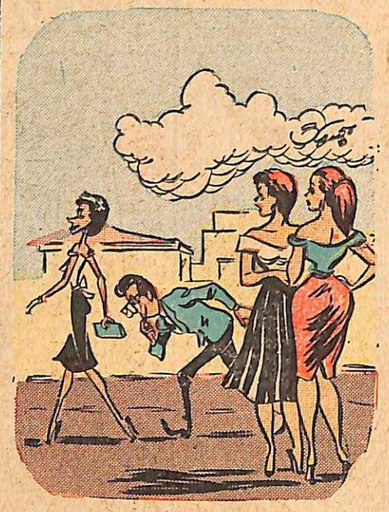

— *Βρὲ τὸν στραβούλιακα!...*

«ΒΑΚΑΝΣ»...
—Ἄχ, σπιτάκι μου, μὲ τὸ ψυγειάκι σου!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
γιὰ τὶς γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Πῶς θὰ γίνετε συμπαθητική

Πόσες φορὲς δὲ λέμε γιὰ ἕναν ἄντρα, ἢ γιὰ μιὰ γυναίκα ὅτι εἶναι συμπαθητικοί! Τί εἶναι ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ τοὺς παρέχει αὐτὴ τὴν ἰδιότητα; Ἀναμφισβήτητα, οὔτε ἡ ὁμορφιά, οὔτε ἡ κοινωνικὴ θέσι, οὔτε οἱ τρόποι, ἀλλὰ κάτι ἄλλο, κάτι ποὺ πηγάζει μέσα ἀπὸ τὴν προσωπικότητά τους καὶ ποὺ χαρακτηρίζει κάθε λέξι τους, κάθε κίνησή τους, κάθε ἐκδήλωσί τους.

Αὐτὴ τὴν πολύτιμη ἰδιότητα δὲν θὰ θέλατε νὰ τὴν εἴχατε καὶ σεῖς; Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν εἶναι τόσο δύσκολο. Ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσετε καὶ νὰ τὸ ἐπιδιώξετε συστηματικά.

Ἀλλὰ ποιὰ εἶναι τὰ ἰδιαίτερα ἐκεῖνα χαρίσματα, ποὺ θὰ σᾶς κάμουν συμπαθητικὴ στοὺς ἄλλους;

1) Πρῶτα-πρῶτα, πρέπει νὰ ἔχετε ἕνα ὡραῖο χαμόγελο. Γιατὶ χαμογελᾶτε ὅταν φωτογραφίζεστε; Γιατὶ ξέρετε πὼς δὲν εἶναι καλὸ νὰ φαίνεσθε σκυθρωπή, λυπημένη, βλοσυρή. Ἀλλὰ καὶ στὴ ζωὴ ἐπίσης πρέπει νὰ χαμογελᾶτε. Ἕνα αὐθόρμητο καὶ εἰλικρινὲς χαμόγελο εἶναι μεταδοτικό. Προκαλεῖ ἀμέσως τὴ συμπάθεια καὶ δημιουργεῖ ἕναν ψυχικὸ δεσμὸ ἀνάμεσα σὲ σᾶς καὶ τοὺς ἄλλους.

2) Πρέπει νὰ μάθετε νὰ ἐπαινῆτε τοὺς ἄλλους χωρὶς νὰ τοὺς κολακεύετε. Ἡ φίλη σας, ποὺ ἐφτιαξε ἕνα καινούργιο φόρεμα περιμένει ν' ἀκούσῃ ἕνα ἐγκώμιο ἀπὸ τὰ χείλη σας. Θὰ τῆς τὸ ἀρνηθῆτε;

3) Γιὰ νὰ εἶσαστε συμπαθητική, δὲν πρέπει νὰ κάνετε διάκρισι μεταξὺ ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων. Σ' ὅλους πρέπει νὰ φέρνεσθε μὲ τὴν ἴδια εὐγένεια καὶ καλωσύνη.

4) Σὲ κάθε περίστασι πρέπει νὰ λέτε τὰ λόγια ποὺ πρέπει. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ μιὰ μικρὴ προσπάθεια. Πολλοὶ ἄνθρωποι, ἐνῶ θέλουν νὰ εὐχαριστήσουν ἕνα φίλο τους ἢ ἕνα γνωστό τους, χρησιμοποιοῦν λόγια καὶ ἐκφράσεις ποὺ ἔχουν τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα.

5) Πόσες φορὲς δὲν ρωτᾶτε ἕνα φίλο ἢ μιὰ φίλη σας: «Τί κάνεις;» Ἀλλὰ συνηθέστερα δὲν περιμένετε ν' ἀκούσετε τὴν ἀπάντησι ἢ δὲν τὴν προσέχετε. Ἔτσι τὸ ἐνδιαφέρον σας χάνει τὴν ἀξία του.

6) Ξέρετε νὰ εὐχαριστῆσετε τὸν ἄνθρωπο ποὺ σᾶς παρέχει μιὰ ἐκδούλευσι, ποὺ σᾶς κάνει ἕνα φιλοφρόνημα, ποὺ δείχνει μιὰ ἰδιαίτερη εὔνοια γιὰ σᾶς; Εἶναι κι' αὐτὸ μιὰ μικρὴ τέχνη. Πολλοὶ ἄνθρωποι θὰ ἦταν εὐτυχεῖς ἂν τοὺς δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ σᾶς ὑποχρεώσουν καὶ πάλι, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ αἰσθανθοῦν τὴ χαρὰ ποὺ θὰ τοὺς δώσουν τὰ λόγια σας.

7) Οἱ ἐκδηλώσεις σας εἶναι φυσικὲς καὶ αὐθόρμητες; Προσέξετε! Τὸ νὰ εἴσαστε συμπαθητικὴ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ὑποκρίνεσθε διαρκῶς, οὔτε νὰ βιάζετε τὸν ἑαυτό σας γιὰ νὰ φανῆτε πρόσχαρη καὶ καλόκαρδη. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἀντίθετο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἐπιδιώκετε.

8) Ἔχετε καλὴ μνήμη; Κι' αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο. Πρέπει νὰ θυμᾶστε τὰ μικρὰ ὀνόματα τῶν γνωστῶν σας καὶ τὰ ἰδιαίτερα περιστατικὰ τῆς ζωῆς τους (ἑορτές, ἐπετείους κλπ.), ν' ἀναγνωρίζετε μιὰ φωνὴ στὸ τηλέφωνο, νὰ τηρῆτε τὶς ὑποσχέσεις, ποὺ ἔδωσατε καὶ γενικὰ νὰ δείχνετε στοὺς γνωστούς σας ὅτι ἐνδιαφέρεστε γι' αὐτούς.

9) Ἔχετε ἑτοιμότητα στὶς ἀπαντήσεις σας; Καὶ μπορεῖτε νὰ παρακολουθήσετε μιὰ συζήτησι μὲ πρόσχαρη διάθεσι; Κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, εἴσαστε βέβαιη πὼς δὲν κουράζετε τοὺς ἄλλους μὲ τὰ λόγια σας;

*

Καὶ τώρα νὰ τι θὰ πρέπη ν' ἀποφύγετε:

1) Ἂν ἐπιθυμῆτε πραγματικὰ νὰ εἴσαστε συμπαθητική, πρέπει νὰ ἀποφεύγετε κάθε τι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ τοὺς ἄλλους νὰ πλήξουν κοντά σας.

2) Τὸ ὑπεροπτικὸ ὕφος δημιουργεῖ μιὰ ἀπόσταση ἀνάμεσα σὲ σᾶς καὶ στοὺς ἄλλους.

3) Πολλὲς γυναῖκες βρίσκονται πάνω ἐξω ἀπὸ τὸ θέμα τῆς συζητήσεως. Ἔτσι κουράζουν καὶ στενοχωροῦν τοὺς ἄλλους.

4) Μὴν ἦσαστε πάντοτε ἕτοιμη σὲ ἐπικρίσεις.

5) Ἀποφύγετε τὴν ὑποκρισία.

6) Μὴν ἀρχίζετε ποτὲ τὶς συζητήσεις σας μὲ τὸ «ἐγώ». Εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος γιὰ νὰ διώξετε τοὺς ἄλλους ἀπὸ κοντά σας.

7) Μὴν ξεχνᾶτε καὶ πρὸ παντὸς μὴν παραμορφώνετε τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων.

8) Δὲν πρέπει νὰ εἴσαστε, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ὑποκρίνεσθε τὴν ὑπερευαίσθητη. Οἱ γυναῖκες ποὺ συγκινοῦνται μὲ τὸ παραμικρὸ καὶ κλαῖνε καὶ γιὰ τὶς πιὸ ἀσήμαντες ἀφορμές, γίνονται ἐνοχλητικὲς στοὺς ἄλλους.

9) Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν πρέπει νὰ νομίζετε ὅτι ὁ θαυμασμὸς ἢ ὁ σεβασμὸς ποὺ σᾶς δείχνουν, ἀποτελοῦν μιὰ ὀφειλὴ τῶν ἄλλων ἀπέναντί σας.

ΟΙ ΔΙΚΗΓΟΡΙΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Ἔχουν φτάσει τὶς ἑφτακόσιες, ἐνῶ οἱ δικηγόροι εἶναι μόνο δυὸ χιλιάδες

Ἐ ΔΩ καὶ ἑξῆντα χρόνια, δὲν ὑπῆρχε παρὰ μιὰ μονάχα γυναῖκα στὰ γαλλικὰ δικαστήρια: Ἡ πέτρινη Δικαιοσύνη, μὲ τὰ δεμένα μάτια, ποὺ κρατοῦσε στὸ ἕνα της χέρι τὴ ζυγαριὰ καὶ στὸ ἄλλο τὸ ξίφος.

Σήμερα, σύμφωνα μὲ τοὺς ἀριθμοὺς μιᾶς τελευταίας στατιστικῆς, ἀπέναντι στοὺς 9.000 Γάλλους, ποὺ ἀσκοῦν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου, ὑπάρχουν 1300 Γαλλίδες. Στὴν πρωτεύουσα, ἡ ἀναλογία μεταξὺ τῶν δύο φύλων εἶναι ἀκόμη εὐνοϊκώτερη γιὰ τὶς γυναῖκες: Οἱ 2000 Παρισινοὶ δικηγόροι ἔχουν 700 θηλυκὲς συναδέλφους. Δηλαδή, σὲ κάθε τρεῖς δικηγόρους, ἔχει φτάσει τώρα ν' ἀντιστοιχῆ ἀπὸ μιὰ δικηγορίνα — ρεκόρ, ποὺ καμμιὰ ἄλλη εὐρωπαϊκὴ μεγαλούπολι δὲν τὸ ἔχει παρουσιάσει!

Ποῦ ὀφείλεται τὸ ἐκπληκτικὸ αὐτὸ — ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν χειραφετημένη ἐποχή μας — φαινόμενο; Στὸ γεγονός, ἁπλούστατα, ὅτι οἱ γυναῖκες τὰ ἔχουν καταφέρει θαυμάσια στὸ ἐπάγγελμα τοῦ λειτουργοῦ τῆς Θέμιδος καὶ οἱ ἀγορεύσεις τους, ὄχι σὲ σπάνιες περιπτώσεις, ἔχουν κινήσει τὸ φθόνο τῶν ἀνδρῶν συναδέλφων τους!

Ἡ παράδοσι τῶν ἐπιτυχιῶν τῶν Γαλλίδων στὴν ἐπιστήμη τοῦ δικαίου ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πρώτη δικηγορίνα, ποὺ πῆρε τὴν ἄδεια ἐξασκήσεως ἐπαγγέλματος.

Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1900, ἡ Γαλλικὴ Βουλή, ἔπειτα ἀπὸ θυελλώδη συνεδρίασι καὶ ἐνῶ ἄγριες ἀποδοκιμασίες τῶν συντηρητικῶν βουλευτῶν ὑποδέχτηκαν τὴν ἀνακοίνωσι τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ψηφοφορίας, ἐνέκρινε τὸν νόμο, ποὺ παραχωροῦσε ἰσότητα δικαιωμάτων, σ' αὐτὸν τὸν τομέα, στὰ δύο φῦλα. Καὶ λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἡ Μαρὶ Βερόν, ἡ πρώτη Γαλλίδα, ποὺ ἐτόλμησε νὰ κάνη χρῆσι αὐτοῦ τοῦ προνομίου, γιὰ τὸ ὁποῖο πολλοὶ ἐνόμιζαν πὼς θὰ ἔμενε μόνο θεωρητικό, ἐμφανιζόταν στὸ δικαστήριο.

Τὴν ἀγόρευσί της, ὅμως, δὲν κατάφερε νὰ τὴν τελειώση. Ἡ αἴθουσα ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτη ἀπὸ τὸ ἄνθος τῶν Παρισινῶν δικηγόρων, πού, ξεχνώντας τοὺς κανόνες τῆς γαλατικῆς ἀβρότητας, ξέσπασαν σὲ σφυρίγματα καὶ εἰρωνικὰ γέλια, ἐνῶ ἀρκετοὶ μεταξύ τους δὲν περιωρίστηκαν σ' αὐτό, ἀλλὰ βομβάρδισαν τὴν ρήτορα μὲ προσβλητικὲς φράσεις, ποὺ ξεπερνοῦσαν κάθε ὅριο κοσμιότητος.

Φυσικά, ἡ δύστυχη Μαρὶ Βερὸν δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη γιὰ πολὺ σ' αὐτὴ τὴν ὑποδοχή. Διέκοψε μὲ λυγμοὺς τὴν ἀγόρευσί της καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ τὴν βγάλουν λιπόθυμη ἔξω ἀπὸ τὸ ναὸ τῆς Θέμιδος.

Μιὰ ἄλλη στὴ θέσι της θὰ ἀποφάσιζε, ἴσως, νὰ συνθηκολογήση ἔπειτα ἀπὸ αὐτό. Ἐκείνη, ὅμως, μετὰ τὸν πρῶτο κλονισμό, ξαναβρῆκε τὸ ἠθικό της καί, λίγες μέρες ἀργότερα, ἐμφανιζόταν γιὰ δεύτερη φορὰ στὸ βῆμα τοῦ δικαστηρίου, ἀποφασισμένη νὰ ἀγνοήση κάθε ἐχθρικὴ ἐκδήλωσι.

Ἀλλὰ δὲν χρειάστηκε κἂν ν' ἀγωνιστῆ. Τὸ θάρρος της εἶχε ἀφοπλίσει τοὺς ἀντιπάλους της καὶ ἡ Μαρὶ Βερὸν σημείωσε τὴν πρώτη ἐπιτυχία τῆς καρριέρας της, πείθοντας τοὺς δικαστὲς γιὰ τὴν πλήρη ἀθωότητα τοῦ πελάτη της.

Μετὰ τὴν ἡρωϊκὴ αὐτὴ πρωτοπόρο, ποὺ οἱ σύγχρονοί της ἀναγκάστηκαν γρήγορα νὰ ξεχάσουν τὴν ἐχθρική τους προκατάληψι ἐναντίον της καὶ νὰ τὴν θαυμάσουν γιὰ τὴν σπάνια εὐφράδειά της καὶ τὴν ἐξαιρετικὴ δικονομικὴ της κατάρτισι, πλῆθος γυναῖκες λάμψανε στὸ δικηγορικὸ στερέωμα τῆς Γαλλίας.

Οἱ σημερινὲς συνεχίζουν ἄξια τὴν παράδοσι, ποὺ δημιουργήθηκε σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τοῦ μισοῦ αἰῶνος. Διασημότερη μεταξύ τους, χωρὶς καὶ πολλὲς ἄλλες νὰ ὑστεροῦν, εἶναι ἡ Λουσὶλ Τιναίρ.

Ἡ κ. Λουσιὲν Σέντ, τὸ «εἴδωλο τῶν Γάλλων ψαράδων».

Ἡ Μισελὶν Μυζελί, ποὺ φημίζεται ὡς ἡ ὡραιότερη δικηγορίνα τῆς Γαλλίας.

Ἡ δύναμι καὶ ἡ διαύγεια τῶν ἐκφράσεών της, ἡ δεινὴ ἐπιχειρηματολογία της, τὸ πάθος, ποὺ δονεῖ τὶς ἀγορεύσεις ης καὶ μεταδίδεται στοὺς δικαστὲς καὶ τὸ κοινόν, κάνουν ὥστε ἡ αἴθουσα νὰ γεμίζη ὡς τὸ ἀδιαχώρητο, κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται νὰ ἀναλάβη τὴν ὑπεράσπισι ἑνὸς κατηγορουμένου σὲ μιὰ μεγάλη δίκη. «Μὴν ἀφήσετε νὰ σᾶς ξεφύγη οὔτε λέξι της!» εἶναι ἡ ἐντολή, ποὺ δίνουν οἱ ἀρχισυντάκτες τῶν παρισινῶν ἐφημερίδων στοὺς στενογράφους ποὺ τὴν παρακολουθοῦν.

Ἡ κ. Τιναίρ, παντρεμένη ἐδῶ καὶ δεκατρία χρόνια κι' εὐτυχισμένη, σύζυγος, ἔχει ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι, ποὺ τελευταῖα τὸ ρώτησαν, ἂν θἄθελε νὰ γίνη κι' αὐτὸ δικηγόρος.

Ὁ μικρὸς φάνηκε νὰ προσβλήθηκε.

—Πῶς φανταστήκατε, ἀποκρίθηκε, ὅτι θὰ διάλεγα ἕνα γυναικεῖο ἐπάγγελμα;

«Μεγαλύτερον ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀθέλητο ἔπαινο — ἔγραψε ἕνα παρισινὸ περιοδικὸ σχολιάζοντας τὴν ἀπροσδόκητη ἀπάντησι — δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ φιλοδοξήσουν οἱ δικηγορίνες τῆς Γαλλίας!»

Τὴν Λουσὶλ Τιναίρ, συναγωνίζεται σὲ φήμη ἡ Λουσιὲν Σέντ, ποὺ τὴν ἔχουν ἐπονομάσει «εἴδωλο τῶν Γάλλων ψαράδων».

Τὸν τίτλο αὐτό, ἡ κ. Σὲντ τὸν χρωστάει σὲ μιὰ ἱστορικὴ δίκη, ποὺ ἔγινε τὸ 1937 ἐναντίον μιᾶς ἁλιευτικῆς ἑταιρίας, ποὺ ἔστειλε εἰκοσιδύο ψαράδες σ' ἕνα ἐρημικὸ νησὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ γιὰ νὰ ψαρέψουν ἀστακοὺς καὶ τοὺς ἄφησε ἀβοήθητους στὴν τύχη τους ἐπὶ ἑνάμισυ χρόνο. Ἀπὸ τοὺς ψαράδες, δὲν γύρισαν πίσω παρὰ μόνον οἱ δύο. Οἱ ἄλλοι πέθαναν ἀπὸ σκορβοῦτο.

Μολονότι ἡ ἑταιρία διέθετε πανίσχυρα μέσα καὶ εἶχε ἀναθέσει τὴν ὑπεράσπισί της σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἱκανώτερους δικηγόρους τοῦ Παρισιοῦ, ἡ Λουσιὲν Σέντ κατάφερε νὰ κερδίση τὴν δίκη γιὰ τοὺς φτωχοὺς πελάτες της. Ἡ ἑταιρία ὑποχρεώθηκε νὰ καταβάλη πλούσια ἀποζημίωσι στοὺς δύο ψαράδες ποὺ ἐπέζησαν καὶ στὶς οἰκογένειες ἐκείνων, ποὺ ἄφησαν τὰ κόκκαλά τους στὸ ἐρημονῆσι.

Ἀλλὰ οἱ Γαλλίδες δικηγορίνες δὲν φημίζονται μόνο γιὰ τὴν ἱκανότητά τους νὰ ἀντιμετωπίζουν τοὺς ἄνδρες συναδέλφους τους σὲ σκληρὲς δικανικὲς μάχες καὶ νὰ τοὺς βάζουν κάτω! Διαψεύδοντας τὸν θρῦλο, ποὺ θέλει ἄσχημες ὅλες τὶς διανοούμενες καὶ τὶς πνευματικὰ ἐργαζόμενες γυναῖκες, πολλὲς εἶναι ἐκεῖνες. ποὺ φημίζονται καὶ γιὰ τὴν ὀμορφιά τους.

Ἡ ὡραιότερη ἀπ' ὅλες, ἡ Μισελὶν Μυζελί, ποὺ εἶναι ἄγνωστο... πόσες καρδιὲς δικαστῶν ἔχει κάψει, θὰ μποροῦσε ἀναμφισβήτητα νὰ διεκδικήση δάφνες σὲ καλλιστεῖα, ἂν ἀποφάσιζε νὰ πετάξη ἀπὸ πάνω της τὴν δικηγορικὴ τήβεννο καὶ νὰ φορέση... μπικίνι! Χωρίς, ὡστόσο, αὐτὸ νὰ σημαίνη πὼς δὲν εἶναι ἄριστη στὸ ἐπάγγελμά της.

Ὡραιότατη, ἐπίσης, εἶναι ἡ δικηγορίνα Ζινὲτ Ρεντέ, ποὺ μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή της, ἐπίσης λειτουργὸ τῆς Θέμιδος, προσφέρθηκε τελευταῖα νὰ ἐκτελέση ἕνα δυσκολώτατο... ἀκροβατικὸ νούμερο μὲ σκοῦτερ σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ παράστασι, ποὺ δόθηκε στὸ τσίρκο Μεντρανό. Ἡ Ζινὲτ Ρεντὲ ἐμφανίστηκε μ' ἕνα ἀποκαλυπτικώτατο κοντὸ φουστανάκι, ποὺ ἔκανε ἕναν θεατὴ συνάδελφό της νὰ παρατηρήση: «Πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου εἶδα ἕναν δικηγόρο μὲ τόσο ὡραῖα πόδια!»

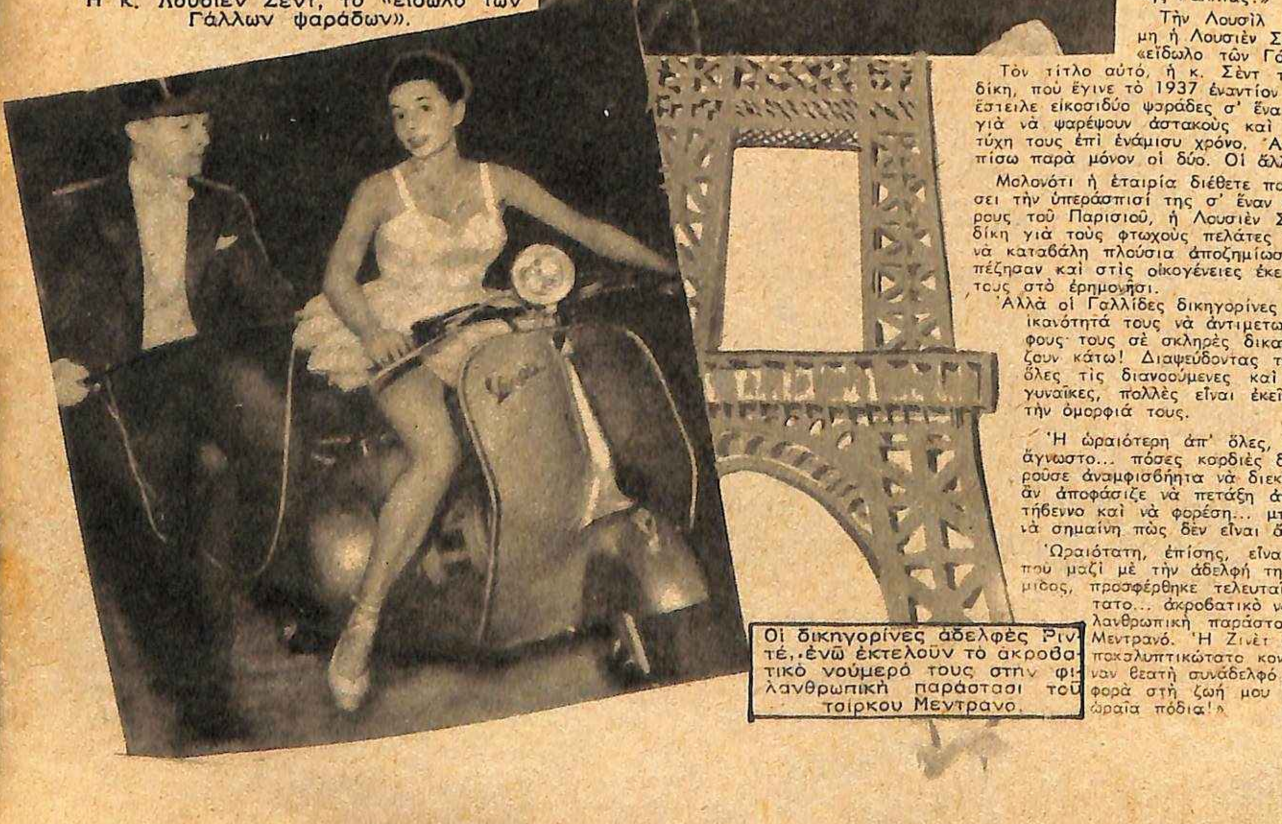

Οἱ δικηγορίνες ἀδελφὲς Ριντέ, ἐνῶ ἐκτελοῦν τὸ ἀκροβατικὸ νούμερό τους στὴν φιλανθρωπικὴ παράστασι τοῦ τσίρκου Μεντρανό.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΗΝΑ

ΑΥΓΟΥΣΤΟ

Παροιμίες καὶ λαϊκὲς δοξασίες

Γ ΙΑ τὸν Αὔγουστο μῆνα ὑπάρχουν πάρα πολλὲς λαϊκὲς δοξασίες ποὺ εἶναι περιεργότατες. Πρῶτα - πρῶτα λένε πὼς ἀπὸ τὶς δώδεκα πρῶτες μέρες τοῦ Αὐγούστου εἶναι δυνατὸ νὰ προβλέψη κανένας τὴν καιρικὴ κατάστασι γιὰ ὅλους τοὺς μῆνες τῆς χρονιᾶς. Ἔτσι παραδέχουνται ὅτι ἀπὸ τὴν 1η Αὐγούστου θὰ καταλάβετε πῶς θὰ πάη ὅλος ὁ Αὔγουστος, ἀπὸ τὴν 2α Αὐγούστου πῶς θὰ πάη ὁ Σεπτέμβριος, ἀπὸ τὴν 3η ὁ Ὀκτώβριος κλπ.

Ἡ ἀθηναϊκὴ παράδοσι παραδέχεται ὅτι ἡ πρόγνωσι τοῦ καιροῦ γίνεται μόνο ἀπὸ τὶς πρῶτες ἕξη μέρες τοῦ Αὐγούστου. Δηλαδὴ ἀπὸ τὴν 1η Αὐγούστου μέχρι τὸ μεσημέρι μπορεῖ νὰ καταλάβη κανεὶς πῶς θὰ πάη ὁ Αὔγουστος, κι' ἀπὸ τὸ μεσημέρι ὡς τὸ βράδυ πῶς θὰ εἶναι ὁ Σεπτέμβριος. Ἀπὸ τὴν 2α Αὐγούστου ὡς τὸ μεσημέρι θὰ προσημάνουμε τὸν Ὀκτώβριο, κι' ἀπὸ τὸ μεσημέρι κι' ὕστερα τὸν Νοέμβριο. Ἔτσι κάθε μέρα ἀπὸ τὶς ἕξη πρῶτες τοῦ Αὐγούστου ἀντιστοιχεῖ μὲ δυὸ μῆνες καὶ κατὰ συνέπεια ἡ 5η Αὐγούστου ἀπὸ τὸ μεσημέρι κι' ὕστερα πρόλεγε τὸν καιρὸ τοῦ Μαΐου:

«Πέμπτη 1 Αὐγούστου ἄνεφος
ὁ Μάης ὅλος ἄβρεχος»

Αὐτὲς οἱ δώδεκα ἢ οἱ ἕξη μέρες τοῦ Αὐγούστου λέγονται μ ε ρ ο μ ή ν ι α ἀπὸ τὸ ἡμέρα καὶ μῆνας καὶ μ η ν α λ λ ά γ ι α ἀπὸ τὶς λέξεις μῆνας καὶ ἀλλαγή.

Γενικὰ ὁ Αὔγουστος θεωρεῖται ὁ πιὸ εὐτυχισμένος μῆνας ὅλου τοῦ χρόνου καὶ μάλιστα ὁ μῆνας ποὺ τρέφει τοὺς ἄλλους ἕντεκα κατὰ μιὰ ἄλλη σχετικὴ παροιμία. Ἐνῶ σὲ πολλὰ μέρη εἶναι γνωστότατο τὸ παροιμιακό:

«Αὔγουστέ μου, καλὲ μῆνα
νἆσουν δυὸ φορὲς τὸ μῆνα».

Αὐτὸ τὸ παραπάνω τὸ λένε πρὸ πάντων στὶς γεωργικὲς περιφέρειες ὅπου τὸ μεγαλύτερο εἰσόδημα τῶν γεωργῶν εἶναι ἡ σταφίδα καὶ τὴν ξεραίνουνε αὐτὸ τὸ μῆνα καὶ τὴν προπουλᾶνε. Τὸν ἴδιο καιρὸ γινόταν καὶ ἡ πώλησι τοῦ σιταριοῦ, τὸ κλείσιμο τῆς συμφωνίας γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ μούστου, τῶν κρεμμυδιῶν, τῆς ντομάτας γιὰ τὸν πελτέ, τῶν κυδωνιῶν καὶ πολλῶν ἄλλων εἰδῶν ἀπὸ φροῦτα καὶ λαχανικά. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Αὔγουστος ἔχει τὸ δικό του ἐπαινετικὸ ἀλλὰ καὶ συμβολικὸ λαϊκὸ τραγοῦδι, ποὺ ἀρχίζει μὲ τοὺς στίχους:

«Ὁ Αὔγουστος κι' ὁ τρύγος
δὲν εἶναι κάθε μέρα...»

Οἱ βορειονατολικοὶ ἄνεμοι τοῦ Αὐγούστου ποὺ συχνὰ πνέουνε κι' ἀνακουφίζουν τὸν κόσμο, ἀπὸ τὴν ἀβάσταγη καλοκαιρινὴ ζέστη, μὰ γλυτώνουν κι' ὅλας τὴν σπορὰ ἀπὸ τὸν λίβα ποὺ τὴν καίει, φέρνουν στὴ θύμησι τῶν ἀνθρώπων τὸν δροσερὸ Μάη. γι' αὐτὸ καὶ στὴν ὕπαιθρο συχνὰ ἀκούγεται:

«Τοῦ Αὐγούστου τὰ βορηάσματα
τὸ Μάη ἀναθυμιοῦνται»

Ἀλλὰ κάποτε οἱ ἄνεμοι αὐτοὶ εἶναι τόσο ψυχροί, ἰδίως τὶς νύχτες, ποὺ δίνουν ὅμοια αἴσθησι μὲ τοὺς παγεροὺς χειμωνιάτικους ἀνέμους καὶ ἀπὸ αὐτὸ εἶναι ποὺ ἔχει βγῆ τό:

«Ἀπὸ Αὔγουστο χειμώνα
κι' ἀπὸ Μάρτη καλοκαῖρι»

Ὅμως αὐτὸ δὲν τὸ παραδέχονται ὅλοι καὶ σ' ἀντίθεσι λένε τὸ ἄλλο:

«Οὔτε ὁ Αὔγουστος χειμώνας
οὔτε ὁ Μάρτης καλοκαῖρι»

Ποὺ φαίνεται νὰ εἶναι καὶ τὸ σωστότερο.

Περίεργες εἶναι καὶ ἄλλες δοξασίες γιὰ τὸν μῆνα αὐτόν.

«Ὅποιος φιλεῖ τὸν Αὔγουστο,
τὸν Μάη θερίζει μόνος»

Καὶ θέλει νὰ πῆ τὸ παραπάνω, πὼς ὁ ἀγρότης θὰ στερηθῆ, τὸν Μάϊο, τῆς ἀναγκαιότατης γι' αὐτὸν βοήθειας τῆς γυναίκας του γιατὶ αὐτὴ θὰ ἔχη γεννήσει καὶ θὰ εἶναι λεχώνα τότε.

Παρομοίας πάνω - κάτω σημασίας εἶναι καὶ τὸ ἄλλο σχετικὸ γνωμικό:

«Ὅποιος τὸν Αὔγουστο ἀργεῖ
κακὸ χειμώνα βγάζει»

Δηλαδὴ ἀπὸ κανένα λόγο δὲν πρέπει οἱ ἀγρότες νὰ παραμελοῦνε τὶς δουλειές τους τὸν Αὔγουστο. Κι' ὅποιος τὸ ἔκανε αὐτὸ θὰ δοκιμάση πολλὲς στερήσεις τὸν χειμώνα.

Εἶναι πολὺ γνωστὲς ἰδιαίτερα σ' ὅσους κάνουν θαλασσινὰ μπάνια τὸ καλοκαῖρι οἱ δρύμες τοῦ Αὐγούστου. Εἶναι ἕνα εἶδος μαλακίων τοῦ βυθοῦ ποὺ τὸν μῆνα αὐτόν, μάλιστα μετὰ τὶς 10 Αὐγούστου, ὅπως ἔχει παρατηρηθῆ ἔρχονται στὸν ἀφρό, κατὰ σωρεία κάποτε καὶ προξενοῦν τοπικὰ σ' ἐκείνους ποὺ κάνουν τὰ μπάνια τους ὅταν ἔρθουν σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ δέρμα τους, ἕνα ἐλαφρὸ τσούξιμο καὶ λίγη φαγούρα. Γι' αὐτὸ καὶ λαϊκώτερα οἱ δρίμες εἶναι γνωστὲς μὲ τὴν ὀνομασία τσοῦχτρες.

«Τ' Αὐγούστου οἱ δρίμες
στὰ πανιὰ καὶ στὰ κορμιά»

Ἀπὸ ἄλλες ἀναποδιὲς ὁ Αὔγουστος δὲν ἔχει παρὰ μιὰ μονάχα ἀκόμη ποὺ κι' αὐτὴ σπάνια τὴν ἐκδηλώνει μὲ τὴν βροχή του. Ἡ Αὐγουστιάτικη βροχὴ εἶναι βλαβερὴ γιὰ τὸν καρπὸ τῆς ἐληᾶς καὶ γενικὰ πιστεύεται πὼς ἂν βρέξη κατὰ τὶς πρῶτες δώδεκα μέρες τοῦ Αὐγούστου—τὰ μερομήνια—ὁ ἀνθὸς τῆς ἐληᾶς μισοχαλάει καὶ δὲν βγαίνει γερὸς κι' ἄφθονος ὁ καρπὸς ὕστερα. Γι' αὐτὸ κι' ἡ ἔκφρασι:

«Τοῦ Αὐγούστου τὸ νερὸ
εἶναι πανούκλα στὴν ἐληά»

Τελειώνοντας μὲ τὶς λαϊκὲς γιὰ τὸν Αὔγουστο γνῶμες παραθέτομε ἕνα ἄλλο παροιμιακὸ ποὺ σχετίζεται μὲ κάποια λαϊκὴ πρόληψι γιὰ δυὸ ἡμερομηνίες ποὺ θεωροῦνται γρουσούζικες. Αὐτὲς εἶναι ἡ πρώτη Μαΐου καὶ ἡ τριανταμία Αὐγούστου.

«Νὰ σὲ πάρη ἡ ὀμπρὸς τοῦ Μάη
καὶ ἡ τελευταία τ' Αὐγούστου»

Ὡστόσο καὶ γιὰ τὴ βροχὴ τοῦ Αὐγούστου καὶ γιὰ τὴν τελευταία του μέρα ὑπάρχουν καὶ οἱ ἀντίθετες εὐχετικὲς ἐκφράσεις ὅπως:

«Μοῦ ἔκανε καλὸ
σὰν τὸ νερὸ τ' Αὐγούστου»

Καὶ ἡ ἄλλη:

«Ἦρθες τὴν ὥρα τὴν πρεπούμενη
σὰν τὴν τριανταμιὰ τ' Αὐγούστου».

Γ. Α. Κ.

1 Ὁ Ἀμερικανὸς κ. Πήτ, πρόεδρος μιᾶς μεγάλης ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας τοῦ Ντὲ Μόϋν (Ἡν. Πολιτεῖαι), εἶναι εὐτυχὴς γιατὶ ξαναβρῆκε τὸν πολύτιμο περσικὸ γάτο του «Ὀλάφ», ποὺ εἶχε ἐξαφανισθῆ μυστηριωδῶς μέσα ἀπ' τὸ αὐτοκίνητό του πρὸ 5 ἑβδομάδων. Εἶχε κινήσει γῆ καὶ οὐρανό, γιὰ νὰ βρῆ τὸ ἀγαπημένο του τετράποδο. Ξόδεψε 2000 δολλάρια γι' αὐτό, μὰ ἐπιτέλους πέτυχε τὸ σκοπό του: Ὁ «Ὀλάφ» βρέθηκε σὲ μιὰ ἄλλη πόλι, ποὺ ἀπεῖχε 250 χιλιόμετρα, καὶ τώρα ἔχει ξαναπάρει τὴ θέσι του ἀνάμεσα στὰ ἀφεντικά του.

2 Στὴν ἠλεκτρικὴ αὐτὴ κατσαρόλα, ποὺ ἔχει διάμετρο 4,25 μέτρα, ἔβρασαν, πρὸ ἡμερῶν, 15.000 αὐγά, γιὰ νὰ τὰ μοιράσουν στοὺς ἐπισκέπτες τῆς «γιορτῆς τοῦ αὐγοῦ», ποὺ γίνεται κάθε χρόνο τέτοια ἐποχὴ στὴ μεγάλη ὀρνιθοτροφικὴ περιοχὴ Βάϊνλαντ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Τὰ αὐγὰ βυθίζονται μὲ τὰ καλαθάκια τους μέσα στὴν κατσαρόλα, ποὺ περιεῖχε 10 περίπου τόννους νερό. Γιὰ τὸ βράσιμό τους, καταναλώθηκαν 150 περίπου κιλοβὰτ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος.

3 Εἶναι σπάνιο ἀκόμη καὶ γιὰ ἕνα «ψαροτουφεκᾶ» νὰ χτυπήση ἕνα ψάρι, βάρους πάνω ἀπὸ 200 κιλά. Καὶ ὅμως, τόσο ζύγιζε αὐτὸ τὸ πελώριο ψάρι ποὺ ἔπιασε ὁ Ρὸν Τσὸρτς στὰ ἀνοιχτὰ τοῦ νησιοῦ Κορονάντο. Φαίνεται πὼς πρόκειται γιὰ τὸ μεγαλύτερο αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ποὺ ψαρεύτηκε ὡς τώρα.

4 Ἐπωφελούμενος ἀπ' τὴν ἀπουσία τῶν γονέων του, αὐτὸς ὁ πιτσιρίκος κάθησε στὸ βολὰν τοῦ μεγάλου αὐτοκινήτου τοῦ πατέρα του, ἄναψε τὴ μηχανή, ἔβαλε «ὄπισθεν» καὶ πάτησε γκάζι. Τὸ αὐτοκίνητο διέτρεξε περὶ τὰ 100 μέτρα... καὶ μπῆκε μέσα σ' ἕνα σπίτι, γκρεμίζοντας τὴν πόρτα καὶ τὸν τοῖχο! Ὁ πρόωρος αὐτὸς... σωφὲρ λέγεται Ντάνυ Ντίλον καὶ μένει στὸ Ντένβερ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν.

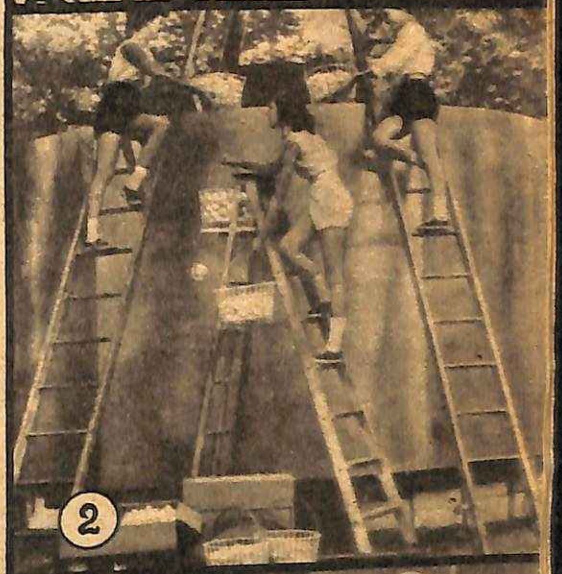

'Η Λιζέττα κοιμότανε σφιγμένη στην αγκαλιά της...

Μιά θυσιασμένη ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΤΑΝ ἡ Βέρα ἔνοιωσε μέσα στὰ σπλάχνα της τὸ σκίρτημα μιᾶς καινούργιας ζωῆς, ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀνακατεμένα συναισθήματα ξεχειλίσανε τὴν πικραμένη της καρδιά: Ἀπδία πρῶτα - πρῶτα, γιατὶ αὐτὸ τὸ ἀνύποπτο πλάσμα ποὺ θἄβγαινε σὲ λίγο ἀπὸ μέσα της προερχόταν ἀπὸ τὴν ψυχρή, τὴν ἐπαγγελματική της ἕνωσι μὲ ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν τὴν ἔνωνε παρὰ ἡ σιτυγὴ ἀνάγκη μαζί του... Ὑπερηφάνεια ποὺ θὰ γινότανε μητέρα, ποὺ θἄφερνε στὸν κόσμο ἕνα καινούργιο ἀνθρώπινο πλάσμα. Καὶ ἔντονη ἀνησυχία ὅμως γιὰ τὴ μελλοντικὴ τύχη αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ ποὺ θὰ γεννιότανε: Πῶς θὰ τὸ ζοῦσε; Ποιὸς θὰ τὸ προστάτευε;... Ὁ πατέρας του, μιὰ φορά, οὔτε ἤθελε νὰ τὸ ξέρῃ... Μιὰ καὶ εἶχε βαρεθῆ τὴ μάννα, ἤτανε ποτὲ δυνατὸ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ παιδί;... Τὴ Βέρα τὴν εἶχε κερδίσει ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, μὲ συνεργάτη του τὴ δυστυχία της. Ἕνας πατέρας γέρος, ἀνίκανος γιὰ δουλειά, δυὸ ἀδερφάκια πιὸ μικρὰ ἀπὸ αὐτήν, ποὺ τῆς ζητοῦσαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ στοργὴ ποὺ τοὺς εἶχε λείψει μὲ τὸ θάνατο τῆς μάννας τους, καὶ φαΐ, καὶ ντύσιμο, καὶ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα... Τί νὰ κάνῃ κι' ἡ φτωχιὰ ἡ Βέρα;...

Λεφτὰ δὲν εἶχε, κι' οὔτε ἐλπίδα νὰ βρῇ ἀπὸ πουθενά. Ὅσοι ἔχουνε λεφτά, μποροῦνε καὶ νὰ διαθέσουνε τὸν ἑαυτό τους. Ἄμα δὲν ἔχουνε ὅμως λεφτά, σκύβουνε μοιραλατρικὰ τὸ κεφάλι καὶ ὑποτάσσονται στὴ μοῖρα τους, ἀφίνονται νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ τὸν φοβερὸ κι' ἀκατανίκητο χείμαρρο ποὺ ὁδηγεῖ κατ' εὐθείαν στὸ βάραθρο... Ἕνας τέτοιος χείμαρρος ἀπειλοῦσε καὶ τὴ Βέρα. Ἀντιστάθηκε ὅσο μποροῦσε στὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ ἡ φτωχιά. Τὴ βοήθησε στὴν ἀρχὴ νὰ ἀντισταθῇ καὶ ἡ καρδιά της. Εἶχε κι' αὐτὴ τὸ τρυφερὸ κοριτσίστικό της εἰδύλλιο. Κάποιος τὴν ἀγαποῦσε καὶ φιλοδοξοῦσε νὰ τὴν κάνῃ εὐτυχισμένη, δίνοντας καὶ στὸν ἑαυτό του τὴν εὐτυχία... Ἀλλοίμονο ὅμως! Ἦτανε φτωχός... Ὁ δεσμός της μαζί του θἄτανε μιὰ ἁπλῆ δυστυχία... Ὄχι μόνο δὲ θὰ βοηθοῦσε τὸν ἄρρωστο πατέρα της, τὰ μικρὰ κι' ἀπροστάτευτα ἀδερφάκια της, μὰ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ προσφέρῃ οὔτε καὶ σὲ κεῖνη μιὰ στοιχειώδη καλοπέρασι.

Εἶδε κι' ἀπόειδε ἡ φτωχιὰ ὅτι δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ δοθῇ χάρισμα στὸ τρυφερὸ της κοριτσίστικο εἰδύλλιο, κι' ἀποφάσισε νὰ πουληθῇ... Κατάλαβε ὅτι ἡ θυσία τοῦ ἑαυτοῦ της ἦτανε μόνο ἱκανὴ νὰ δώσῃ τὴ λύσι στὸ δράμα τοῦ σπιτιοῦ της, καὶ τὴν ἔκανε πρόθυμα αὐτὴ τὴ θυσία: Ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἔπεσε! Ἕνας χυδαῖος ἄνθρωπος, ὁ Σωτήρης ὁ Τράμπας μὲ πολλὰ λεφτά, χοντρὴ κοιλιὰ καὶ καθόλου ἀνθρωπιά, τὴν κυνηγοῦσε ἀπὸ καιρό. Στὴ δική του τὴν ἀγκαλιὰ ἔπεσε ἡ φτωχιὰ κοπέλλα! Κι' ἐκεῖνος τὴν πῆρε, τὴν ἄρπαξε, — ὅπως ἁρπάζει τὸ θῦμα του ἕνα σαρκοβόρο... — καί, γιὰ ἀντάλλαγμα, τῆς ἔδωσε τὰ μέσα γιὰ νὰ συντηρήσῃ τὴ φτωχειά της καὶ γιατροὺς καὶ γιατρικά, τὰ ἀδερφάκια της ψωμί, ζεστὰ ροῦχα τὸ χειμῶνα, βιβλία γιὰ τὸ σχολεῖο τους... Βλέποντάς τα ὅλα αὐτά, ἡ φτωχιὰ κοπέλλα ἔνοιωθε μιὰ θλιμένη περηφάνεια, στὴν ἰδέα ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦταν ἔργο δικό της — ἀποτέλεσμα τῆς θυσίας της...

Καὶ τώρα θὰ γινότανε μητέρα! Ὅταν τὸ εἶπε τοῦ Σωτήρη, αὐτὸς θύμωσε:

— Ἔ, καὶ τί μοῦ τὸ λὲς ἐμένα;... τῆς πέταξε.

Πάγωσε ἐκείνη ἡ φτωχιά:

— Ἂν δὲν τὸ πῶ σὲ σένα, ποὺ εἶσαι ὁ πατέρας του, σὲ ποιὸν θὲς νὰ τὸ πῶ...

— Ὁ πατέρας του;... Μπορεῖ νἄναι ὁ καθένας!... Γιατί ἐγὼ μόνο;...

Δάκρυα πλημμυρίσανε τὰ μάτια τῆς δυστυχισμένης:

— Ὑπάρχει ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ σένα στὴ ζωή μου;... ψέλλισε.

— Ξέρω κι' ἐγώ;... Μπορεῖ καὶ νὰ ὑπάρχῃ! Μιὰ φορά, μὲ τὸ παιδί σου μὴ μὲ πονοκεφαλᾶς! Ἅμα γεννηθῇ, πάρτο καὶ τρίφτο στὸ κεφάλι σου!...

Τὴν εἶχε βαρεθῆ ὁ χοντράνθρωπος αὐτός, καὶ δὲ ζητοῦσε παρὰ ἀφορμὴ νὰ τὴν παρατήσῃ... Ὅπως καὶ τὴν παράτησε... Καὶ ἡ Βέρα γέννησε μόνη της στὸ μαιευτήριο!... Γέννησε ἕνα γλυκύτατο κοριτσάκι, ποὺ ἀμέσως ἔγινε ἡ ζωντανὴ σάρκινη παρηγοριά της γιὰ ὅλες τὶς πίκρες ποὺ τὴν εἶχε ποτίσει ἡ ζωή... Αὐτὸ τὴν παρηγόρησε καὶ γιὰ τοὺς καινούργιους πόνους της: Ὁ πατέρας της ἔκλεισε τὰ μάτια του... Τὰ ἀδερφάκια της, ἀπροστάτευτα, γίνανε σιγὰ — σιγὰ ἀλήτες, καὶ ξεπόρτισαν ἀπὸ τὸ διαλυμένο πατρικό τους σπίτι... Κι' ἔμεινε μόνη της ἡ Βέρα... Μόνη της;... Τί φοβερὴ ἀνακρίβεια!... Ἔμεινε μαζὶ μὲ τὴ κορούλα της, τὸ ξανθογάλανο αὐτὸ χερουβεῖμ ποὺ ἤξερε μὲ ἕνα γλυκὸ χαμόγελό του νὰ τὰ σβύνῃ ὅλα...

★

Μιὰ μέρα ὅμως, ἡ φτωχιὰ μητέρα κατάλαβε ὅτι τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ συντηρήσῃ, νὰ τὸ σώσῃ ἀπὸ τὴ μιζέρια, ἀπὸ τὴν πεῖνα... Τὰ ἀδύνατα χέρια της ἦταν ἀνίκανα νὰ δουλέψουνε πιά... Τὸ πρωρα μαραμένο κορμί της, ἦταν ἀνίκανο νὰ πουληθῇ... Τί ἔμενε; Ὁ θάνατος καὶ τῶν δυό τους!... Γι' αὐτὴν δὲν τὴν ἔνοιαζε, θἄταν ἀπολύτρωσι... Ἡ Λιζέττα της ὅμως ἤθελε νὰ ζήσῃ!... Τὸ γλυκύτατο αἰσιόδοξο χαμόγελό της δὲν ἔπρεπε νὰ σβυστῇ ἀπὸ τὸ ρόδινο στοματάκι της...

Πῶς θὰ ζοῦσε ὅμως ἡ Λιζέττα;... Μὲ ποιὸν τρόπο τὸ πέσιμο τῆς μάνας δὲν θἄπαιρνε ἀπὸ κάτω κι' αὐτό, τὸ ἀθῶο ἀγγελοῦδι;... Σκέφθηκε ἡ Βέρα, σκέφθηκε πολύ, καὶ εἶδε ὅτι λύσι ἄλλη δὲν ὑπῆρχε ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πατέρα... τὸν χοντράνθρωπο αὐτόν, ποὺ δὲν εἶχε φροντίσει οὔτε νὰ δῇ τὸ παιδί του... Ὁ Σωτήρης ὁ Τράμπας ἦταν ἡ μόνη, ἡ τελευταία ἐλπίδα γιὰ τὴ Λιζέττα.

... Κι' ἔτσι, ἕνα βραδάκι φθινοπωρινό, ἀνηφόρισε κατὰ τὸ σπίτι του. Καθότανε σὲ ἕνα προάστειο ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Πόσος δρόμος γιὰ τὴ φτωχιὰ τὴ μάνα!... Γολγοθᾶς ἀληθινὸς αὐτὸ τὸ ἀνηφόρισμα... Στὴν ἀγκαλιά της, σφιγμένη δυνατὰ ἀπάνω στὴν πικραμένη της καρδιά, ἡ Λιζέττα κοιμότανε, τυλιγμένη μέσα σὲ ἕνα παλιὸ σάλι... Ἕνα μικρό, λατρευτὸ δέμα, ποὺ σὲ λίγο θὰ τὸ χωριζότανε γιὰ πάντα...

Ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ Σωτήρη, φίλησε μὲ λαχτάρα τὴν κορούλα της καὶ τῆς γέμισε δάκρυα τὸ ρόδινο προσωπάκι... Γιὰ μιὰ σύντομη στιγμὴ ἡ Λιζέττα ξύπνησε, χαμογέλασε στὴ μανούλα της, καὶ ξαναβούλιαξε στὸν ὕπνο... Τότε, τὴν τύλιξε στοργικὰ μέσα στὸ παλιὸ σάλι ἡ Βέρα, καὶ τὴν ἀκούμπησε στὸ κατώφλι τῆς πόρτας. Καρφίτσωσε ἀπάνω της κι' ἕνα χαρτάκι ποὺχε γράψει ἀπὸ πρίν:

«Μπορεῖ ἐμένα νὰ μὴ μ' ἀγαπᾶς, καὶ νὰ μὴν ἀξίζω νὰ μ' ἀγαπᾶς... Ἴσως ὅμως τὴν κορούλα σου τὴν ἀγαπήσῃς, γιατὶ ἀξίζει νὰ τὴν ἀγαπήσῃς... Δέξου την, γιατὶ δὲν ἔχει πιὰ ἄλλον στὸν κόσμο, ἀπὸ σένα, τὸν πατέρα της...».

Ὕστερα, δαγκώνοντας τὰ χείλια της γιὰ νὰ πνίξῃ τοὺς λυγμούς της, ἡ δύστυχη μάννα ἀπομακρύνθηκε... Ἡ φθινοπωρινὴ νύχτα τὴν ἀγκάλιασε, ἔνωσε τὸ φιλόδροχό της μὲ τὰ πικρὰ δάκρυα τῆς γυναίκας αὐτῆς καὶ στὸ τέλος τὴν κατάπιε, σὰν ἀνοιχτὸ στόμα...

Βρήκανε ἄψυχο τὸ κορμί της σὲ ἕνα γκρεμνό, στὰ λατομεῖα τοῦ Ψυχικοῦ...

Ἡ Λιζέττα δυως ἔζησε. Ὁ πατέρας της, ὁ ἄκαρδος χοντράνθρωπος, μαλάκωσε ἀπὸ τὴ ρόδινη παρουσία τῆς κορούλας αὐτῆς.

Δὲν πῆν εἶχε γνωρίσει, ἀλλά, μόλις τὴ γνώρισε, μόλις τοῦ τὴ σύστησε τὸ λιγόλογο δραματικὸ γράμμα τῆς μητέρας της ποὺ τὴν συνώδευε, τὴν ἀγάπησε...

Τὴν κράτησε κοντά του, τὴν ἀνάθρεψε.

Καὶ ἡ Λιζέττα ἔζησε πλούσια, εὐτυχισμένη μὲ τὸν πατέρα της, χωρὶς μητέρα...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

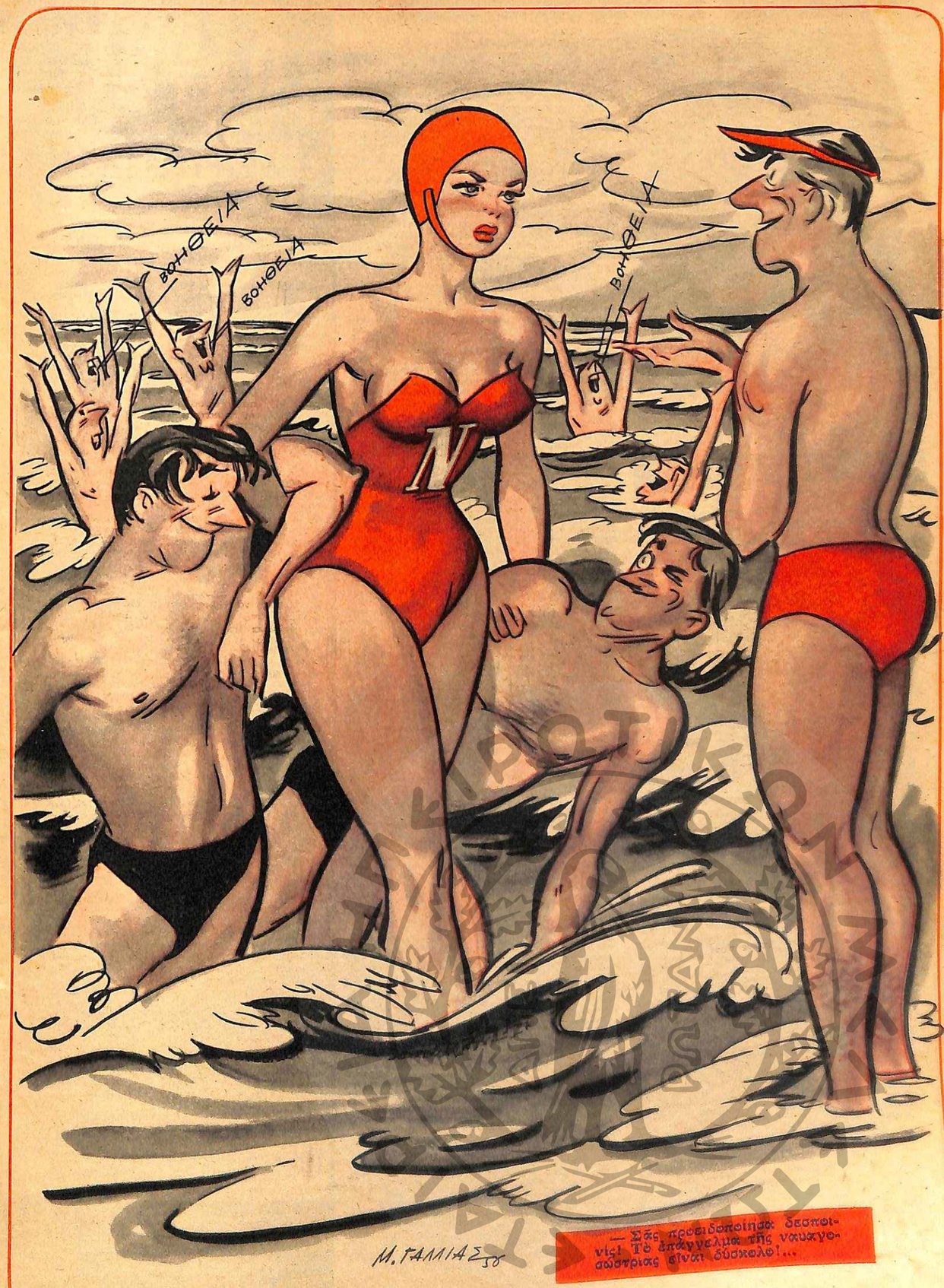

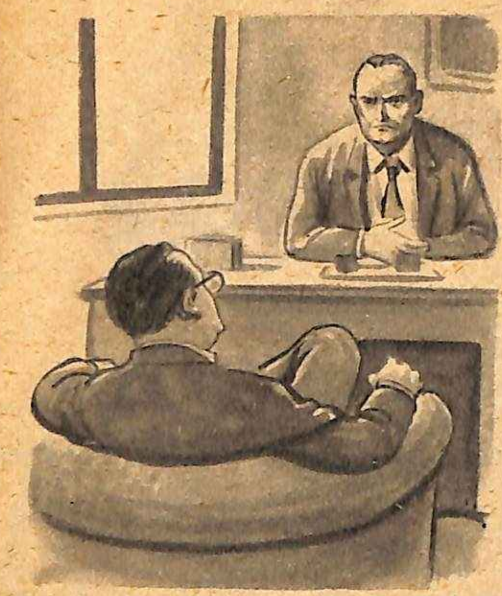

—Δὲν μπορεῖ νὰ γίνεται αὐτὴ ἡ δουλειὰ κύριε... Τὴν περασμένη ἑβδομάδα πέρασε ἕνας ἄλλος κι' ἔγδυσε τὴν ἑλληνικὴ κοινότητα τοῦ Πὸρτ-Σαΐτ.

ΟΙ κ. κ. "ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΙ"

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

Η μεγάλη κίνησις τῶν ξενητευμένων Ἑλλήνων, ἰδιαιτέρως τῶν Ἑλληνοαμερικανῶν, αὐτὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἔφερε πάλι στὴν ἐπιφάνεια διαφόρους τύπους ψευδοδημοσιογράφων, ψευδοαπεσταλμένων ἢ ψευδοαποστόλων τῆς... ἐθνικῆς ἰδέας, οἱ ὁποῖοι ἀναπτύσσουν μεγάλη δραστηριότητα στὰ ἑλληνικὰ κέντρα τοῦ ἐξωτερικοῦ, δυσχεραίνοντας ἔτσι τὴ δουλειὰ τῶν πραγματικῶν δημοσιογράφων.

Γιὰ τοὺς τύπους αὐτοὺς ἔγραφα καὶ πρὸ ἐτῶν, ἀλλὰ ὅπως μὲ πληροφοροῦν πολλοὶ παθόντες, ἡ κατάστασις δὲν παρουσίασε ἔκτοτε καμμιὰ ἀξιόλογη μεταβολή. Δυστυχῶς οἱ προξενικὲς ὑπηρεσίες ἐλάχιστα ἐνδιαφέρονται νὰ προστατεύσουν τοὺς ὁμογενεῖς ἀπὸ τοὺς πολὺ ἐνοχλητικοὺς αὐτοὺς ἐπιδρομεῖς, τῶν ὁποίων ἀποκλειστική... ἐθνικὴ ἀποστολὴ εἶνε ὁ χρηματισμὸς εἰς βάρος ἐκείνων ποὺ δὲν ἀντιλαμβάνονται περὶ τίνος πρόκειται. Βέβαια πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ξενητευμένους συμπατριῶτες μας κάνουν τὴν πρέπουσα αὐτοάμυνα, ἀλλὰ τὸ πρόβλημα δὲν παύει νὰ ὑπάρχη καὶ νὰ ἀπαιτῆ ριζικὴ ἀντιμετώπισι. Γι' αὐτὸ ἐπιβάλλεται νὰ μελετήσουν τὸ θέμα ἀπὸ κοινοῦ ἡ Ἕνωσις Συντακτῶν καὶ τὰ Ὑπουργεῖα Ἐξωτερικῶν καὶ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως καὶ νὰ ὑποδείξουν τὰ μέτρα ποὺ πρέπει νὰ ληφθοῦν.

Γιὰ νὰ κατατοπίσω σχετικὰ ὅσους Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ διαβάζουν τὴ στήλη, θὰ ἀφηγηθῶ μερικὰ χαρακτηριστικὰ περιστατικὰ τῆς παλαιᾶς... καλῆς ἐποχῆς ὅταν ἀκόμη οἱ τυχοδιῶκτες αὐτῆς τῆς κατηγορίας δὲν εἶχαν πληθυνθῆ ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσας.

Τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1933, κάνοντας τὸ γῦρο Αἰγύπτου, Παλαιστίνης καὶ Συρίας, ἐπρόκειτο νὰ μείνω 2—3 μέρες στὸ Πὸρτ Σαΐτ. Ὁ ἄλλοτε βουλευτής, δημοτικὸς σύμβουλος καὶ γιατρὸς τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ι. Ἀθανασιάδης, μὲ εἶχε ἐφοδιάσει μὲ μιὰ συστατικὴ ἐπιστολὴ πρὸς ἕνα συγγενῆ του καπνοβιομήχανο, ποὺ τὸν ἔλεγαν—ἂν θυμᾶμαι καλά—Ὀρ. Δοῦρο.

—Εἶναι ἕνας ἐξαίρετος ἄνθρωπος, μοῦ εἶχε πῆ ὁ Ἀθανασιάδης κι' ἔχει μεγάλη ἀδυναμία στοὺς δημοσιογράφους.

Δεδομένου ὅτι δὲν εἶχα κανένα γνωστὸ στὸ Πὸρτ Σαΐτ, τράβηξα, μόλις ἔφτασα, κατ' εὐθεῖαν στὸ γραφεῖο τοῦ Δούρου.

Ἔστειλα μὲ τὸν κλητῆρα τὴν κάρτα μου μέσα, κι' ἐνῶ περίμενα νὰ προβάλη στὴν πόρτα τοῦ γραφείου ἕνας ἄνθρωπος γελαστὸς καὶ πρόθυμος, εἶδα μιὰ βλοσυρή, σχεδὸν ἐξαγριωμένη, φάτσα νὰ μὲ κυττάζη μὲ μεγάλη καχυποψία καὶ ἀγανάκτησι. Κρατοῦσα στὸ χέρι τὸ συστατικὸ γράμμα, μὰ δὲν πρόλαβα νὰ τὸ παρουσιάσω. Ὁ «εὐγενικὸς καὶ περιποιητικὸς» καπνοβιομήχανος, ἄρχισε νὰ μὲ... προσφωνῆ κατὰ τρόπο ποὺ δὲν περίμενα:

—Δὲν μπορεῖ νὰ γίνεται αὐτὴ ἡ δουλειά, κύριε. Τὴν περασμένη βδομάδα πέρασε ἕνας ἄλλος δημοσιογράφος κι' ἔγδυσε ὅλη τὴν ἑλληνικὴ παροικία τοῦ Πὸρτ Σαΐτ. Κάθε τόσο ἔρχονται ἐδῶ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἀπεσταλμένοι τῶν ἐφημερίδων, εἰσπράττουν συνδρομές, καὶ δὲν κάνουν τίποτε. Αὐτὰ εἶναι ἀπάτες, κύριε...

—Μὲ συγχωρῆτε, εἶπα στὸν καταγανακτισμένο ἄγνωστό μου, ἀλλὰ γιατί δίνετε ἔτσι ἀνεξέλεγκτα τὰ χρήματά σας;

—Γιατὶ μᾶς παρουσιάζουν ἐπιστολὲς τῶν ἐφημερίδων...

—Ποιῶν ἐφημερίδων; Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε μιὰ συγκεκριμένη περίπτωσι;

Μοῦ ἀφηγήθη ὄχι μιά, ἀλλὰ δέκα περιπτώσεις. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἀντιπροσώπους ἀνυπάρκτων ἐντύπων, ἢ γιὰ ἀνθρώπους ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ δημοσιογραφία καὶ κατάφερναν νὰ ἐφοδιασθοῦν μὲ κάποιο «χαρτὶ» ἐφημερίδος γιὰ νὰ κάνουν εὐκολώτερα τῆς ἀπάτες. Οἱ περισσότεροι ὅμως ἦταν ἀπεσταλμένοι ἐφημερίδων ποὺ... ἐπρόκειτο νὰ ἐκδοθοῦν κάποτε.

Ἐξήγησα στὸν παθόντα τὸ τί συμβαίνει μ' αὐτοὺς τοὺς ἀπατεῶνες. Τοῦ εἶπα ὅτι καμμιὰ ἀπὸ τὶς γνωστὲς ἐφημερίδες δὲν στέλνει στὸ ἐξωτερικὸ ἀνθρώπους της γιὰ τὴν ἐγγραφὴ συνδρομητῶν. Ὅτι οἱ πραγματικοὶ δημοσιογράφοι εἶναι μέλη τῶν ἁρμοδίων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων καὶ ὅτι κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παρουσιάζεται ὡς ἐπαγγελματίας συντάκτης, ἂν δὲν εἶναι ἐφωδιασμένος μὲ τὴν ταυτότητα τοῦ Σωματείου, θεωρημένη ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο Τύπου.

Τοῦ ἔδωσα, ὕστερα ἀπὸ τὶς ἐξηγήσεις αὐτές, τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Ἀθανασιάδη. Μοῦ ζήτησε συγγνώμην γιατὶ μὲ ἀποπῆρε καὶ μὲ περιποιήθηκε κατὰ τρόπο περισσότερο ἀπὸ φιλικό. Στὸ τέλος μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν ἐγγράψω συνδρομητὴ στὴν «Πατρίδα».

—Ἀδύνατον, τοῦ εἶπα. Δὲν ἀνακατεύομαι μ' αὐτὲς τὶς δουλειές. Ἂν ἔλθης κάποτε στὴν Ἀθήνα, κανόνισέ το μόνος σου.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρες πῆγα στὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου μοῦ ἀφηγήθηκαν ἐπίσης τὰ σχετικὰ μὲ τὴ διέλευσι διαφόρων ἀπατεώνων ποὺ ἐνεφανίζοντο ὡς δημοσιογράφοι κι' ἀπομυζοῦσαν τοὺς Ἕλληνας μὲ τὴ μέθοδο τῶν συνδρομῶν, ἢ τῶν «μετοχῶν» τῆς «ἐκδοτικῆς ἑταιρίας» ποὺ θὰ ἔβγαζε κάποτε μιὰ «μεγάλη ἐφημερίδα».

Ἕνας ἀνώτερος κληρικὸς τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων μοῦ ἀφηγήθηκε καὶ τὸ ἀκόλουθο περιστατικό: Εἶχε φτάσει στὴν Ἁγία Πόλι, τρεῖς μῆνες πρίν, ἕνας ταξιδιώτης ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, νεαρός, ἀλλὰ μὲ καλὴ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι, ὁ ὁποῖος ζήτησε νὰ ἐπικοινωνήση μὲ τοὺς «προύχοντας» τῆς ἑλληνικῆς παροικίας. Κατώρθωσε νὰ συγκεντρώση ἕνα βράδυ καμμιὰ δεκαριὰ ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους, μεταξὺ τῶν ὁποίων κι' ἕναν εὐπορώτατο Κύπριο καὶ γνωστότατο ἐπιχειρηματία.

—Στὴ συγκέντρωσι αὐτή, μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου κληρικός, βρέθηκα κι' ἐγὼ συμπτωματικά. Ὁ ἐξ Ἑλλάδος ταξιδιώτης, ἀφοῦ ἔκλεισε μόνος του τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ καὶ πρόσεξε μήπως μᾶς παρακολουθεῖ κανείς... ὕποπτος, ἔβγαλε μετὰ φόβου Θεοῦ ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του ἕνα ἔγγραφο καὶ μᾶς τὸ διάβασε. Ἦταν μιὰ ἐξουσιοδότησι — πλαστὴ ὅπως ἀποκαλύφθηκε ὕστερα — γιὰ τὴ συλλογὴ ἐράνων, οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο νὰ διατεθοῦν γιὰ τὴν ὀργάνωσι ἐπαναστατικοῦ κινήματος στὴν Βόρειο Ἤπειρο. Τὸ ἔγγραφο εἶχε ψεύτικες ὑπογραφὲς διευθυντῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων καὶ γνωστῶν πολιτικῶν προσωπικοτήτων. Ἦταν γραφομηχανημένο, ἀλλὰ δὲν εἶχε καμμιὰ σφραγίδα. «Κεντρικὸς ταμίας» τῆς «μυστικῆς ἐπαναστατικῆς ὀργανώσεως» ἐφέρετο γνωστὸς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου. Ἀφοῦ διάβασε τὸ ἔγγραφο, ἐξεφώνησε ἕνα πατριωτικώτατο λόγο μὲ ἐκπληκτικὴ εὐφράδεια. Ἐξήγησε λεπτομερῶς τὸ πῶς θὰ ἀγορασθοῦν μὲ τοὺς μυστικοὺς ἐράνους ὅπλα, πῶς θὰ ἐκδηλωθῆ τὸ κίνημα, πῶς εἶναι ἀπολύτως σύμφωνη ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις, (ἡ ὁποία ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ἐκδηλωθῆ ἐπισήμως γιὰ λόγους γενικωτέρας σκοπιμότητος). Τελικὰ μᾶς ἐξώρκισε νὰ μὴν ποῦμε σὲ κανένα τίποτα καὶ παρεκάλεσε νὰ διαθέσουμε γιὰ τὸν ἱερὸ σκοπὸ «ὅ,τι προαιρούμεθα». Πραγματικὰ ὅλοι ἔθεσαν στὴ διάθεσί του ἀξιόλογα ποσὰ καὶ ὁ... μυστικὸς ἀπεσταλμένος ἀφοῦ τὰ ἐτσέπωσε, ἔφυγε γιὰ τὴν Αἴγυπτο καὶ τὸ Σουδάν. Ἕνας ὅμως θέλησε μετὰ μερικὲς ἡμέρες νὰ προσφέρη κι' ἕνα συμπληρωματικὸ ποσόν. Ἔστειλε λοιπὸν τὰ χρήματα στὸν... κεντρικὸ ταμία, καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μαζὶ μὲ μιὰ ὑπερενθουσιώδη ἐπιστολή. Λίγες μέρες ἀργότερα ἔλαβε πίσω τὰ χρήματα κι' ἕνα γράμμα τοῦ καθηγητοῦ ποὺ τοῦ ἔλεγε πὼς οὔτε ταμίας ἦταν, οὔτε ἰδέα εἶχε γιὰ τὸν ἔρανο, οὔτε ἤξερε τὴν ὕπαρξι τῆς ὀργανώσεως.

Ἐπρόκειτο περὶ ἀπάτης μεγάλης ὁλκῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ποσὸν τοῦ ἐράνου εἶχε κάνει φτερά. Καὶ ὁ «μυστικὸς ἀπεσταλμένος» συνέχισε τὴ δρᾶσι του, ἀνενόχλητος δυστυχῶς, στὴν Αἴγυπτο, στὸ Σουδάν, στὴ Νότιο Ἀφρική.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο ΕΡΩΣ ΧΩΡΙΣ ΜΑΣΚΑ

Τὰ τέσσερα στάδια τῆς ἀγάπης

Οἱ γυναῖκες εὐχαριστοῦνται περισσότερο ὅταν τὶς ἀγαποῦν ἢ ὅταν ἀγαπᾶνε;

Νά μιὰ ἐρώτησι, πού, ἀσφαλῶς, δὲν κάματε ποτὲ στὸν ἑαυτό σας. Κι' ὡστόσο, ἡ ἀπάντησι σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι δὲν θὰ ἦταν χωρὶς σημασία. Γιατὶ θὰ σᾶς ἔκανε νὰ καταλάβετε τὴ βαθύτερη οὐσία τῶν αἰσθημάτων σας καὶ θὰ σᾶς προφύλασσε ἀπὸ ἀναρίθμητες πλάνες.

Ἂν ἀναλύσετε μὲ προσοχὴ τὰ αἰσθήματά σας, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀρχίζουν νὰ γεννιῶνται μέσα στὴν ψυχή σας, θὰ ξεχωρίσετε καθαρὰ τέσσερα στάδια.

Τὸ πρῶτο στάδιο εἶναι ἕνας ἁπλὸς προσανατολισμὸς τῶν ματιῶν καὶ τῆς προσοχῆς σας πρὸς ἕνα πρόσωπο, πρὸς ἕναν ἄντρα. Τὸν κυττάζετε μ' ἐνδιαφέρον καὶ βρίσκετε ἕνα σωρὸ ἀξιολάτρευτα πράγματα σ' αὐτόν: τὸ βλέμμα του, τὴν ἔκφρασί του, τὶς κινήσεις του, τὸ περπάτημά του, τὰ λόγια του.

Αὐτὸς ὁ προσανατολισμὸς τοῦ βλέμματός σας εἶναι ταὐτόχρονα καὶ μιὰ δειλὴ ἐπιλογή. Δὲν τολμᾶτε ἀκόμη νὰ πῆτε πὼς διαλέξατε αὐτὸ τὸν ἄντρα ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Νοιώθετε, ὅμως, πὼς θὰ ἤσαστε πολὺ εὐχαριστημένη ἂν αὐτὸς ὁ ἄντρας ἦταν ὁ ἐκλεκτός σας.

Ἀλλ' ἄραγε σᾶς πρόσεξε; Ἢ τουλάχιστον μπορεῖ νὰ σᾶς προσέξη;

Αὐτὲς οἱ ἐρωτήσεις προσδιορίζουν τὸ πέρασμα στὸ δεύτερο στάδιο.

Ὡπλισμένη μὲ ὅλο τὸ θάρρος σας, ἀποφασίζετε νὰ δοκιμάσετε. Τὸ βλέμμα σας δὲν ἀφήνει πιὰ αὐτὸ τὸν ἄντρα κι' ὅταν διασταυρωθῆ μὲ τὸ δικό του, τοῦ φανερώνετε σιωπηλά, ἀλλὰ πολὺ εὔγλωττα, τὴν προτίμησί σας.

Ἀρχίζει ἔπειτα τὸ τρίτο στάδιο: ἡ ἀγωνία. Κατάλαβε τί ἐσήμαινε τὸ βλέμμα σας; Καὶ θὰ ἀπαντήση; Ποιὰ θὰ εἶναι ἄραγε ἡ ἀπάντησί του;

Τὰ πράγματα ἀκολουθοῦν κάποτε μιὰ κεραυνοβόλο ἐξέλιξι.

Σ' ἄλλες περιπτώσεις, προχωροῦν μὲ βῆμα σημειωτό.

Καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι, ἐκεῖνος ποὺ θὰ δώση τὴν ὁριστικὴ λύσι εἶναι ὁ ἄντρας. Ἀπὸ τὴν ἀπάντησί του θὰ ἐξαρτηθῆ ἂν ἡ ἁπλὴ προτίμησί σας θὰ μεταβληθῆ σὲ αἴσθημα ἢ θὰ καταχωνιαστῆ στὰ βάθη τοῦ ὑποσυνειδήτου σας μαζὶ μὲ ἀναρίθμητες ἄλλες φευγαλέες καὶ ἄκαρπες ἀναζητήσεις.

Μόνο ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη —αὐτὸ εἶναι τὸ τέταρτο καὶ τελευταῖο στάδιο— ἀρχίζει τὸ ἐρωτικὸ αἴσθημα. Πρὶν ἀπ' αὐτὴν ἦταν ἀνύπαρκτο.

Καὶ τὸ ἴδιο συμβαίνει ὅταν τὴν πρωτοβουλία τῆς ἐρωτικῆς ἐπιλογῆς τὴν παίρνει ὁ ἄντρας. Μὲ τὴν ἐπιμονὴ ἢ τὰ τεχνάσματά του σᾶς ἀναγκάζει τότε νὰ τὸν προσέξετε καὶ νὰ τὸν ἀγαπήσετε.

Συμβαίνει πολλὲς φορὲς ἕνας ἄντρας νὰ σᾶς ἦταν ὁλότελα ἀδιάφορος καὶ νὰ μὴν εἶχε προκαλέσει τὴν προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Ἀρκεῖ, ὡστόσο, νὰ σᾶς ψιθυρίση κάποτε πὼς σᾶς ἀγαπάει, γιὰ νὰ συγκινηθῆτε μέχρι δακρύων καὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσετε ἀμέσως πὼς τὸν ἀγαπᾶτε καὶ σεῖς.

Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι ἡ ἀγάπη τῆς γυναίκας βρίσκεται πάντοτε σὲ στενὴ ἐξάρτησι ἀπὸ τὴν ἀντρική. Κάτι περισσότερο ἴσως: ὅτι ἡ ἀντρικὴ ἀγάπη ἀποτελεῖ τὴν ἀπαραίτητη προϋπόθεσι τῆς γυναικείας.

Τὸν παληὸ καιρό, τὰ πράγματα δὲν ἦταν διαφορετικὰ —δὲν ἄλλαξε ἡ ψυχολογία τοῦ ἄντρα καὶ τῆς γυναίκας— ἀλλὰ γίνονταν διαφορετικά. Οἱ γυναῖκες ἦταν ἀθέατες ἢ σχεδὸν ἀθέατες. Κι' οἱ ἄντρες ἀγωνίζονταν γιὰ νὰ τὶς ξετρυπώσουν, ὅπως κάνουν οἱ κυνηγοὶ γιὰ τὰ πουλιά. Τὴν πρωτοβουλία, λοιπόν, τὴν ἔπαιρναν πάντοτε σχεδὸν αὐτοί.

Κι' οἱ γυναῖκες, ὅπως μᾶς λένε τὰ παληὰ μυθιστορήματα, ἀγαποῦσαν κατὰ κανόνα —οἱ ἐξαιρέσεις ἦταν σπάνιες— ἐκείνους ποὺ τὶς ξετρύπωναν μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο. Θάλεγες πὼς δὲν περίμεναν παρὰ αὐτὸ καὶ μόνο. Δὲν ἔκαναν ἐπιλογή. Γιατὶ οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς δὲν τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ τὴν κάμουν. Ἀγαποῦσαν τὸν πρῶτο ἄντρα ποὺ ἐμφανιζόταν μπροστά τους.

Τὰ μυθιστορήματα μᾶς τὸν παρουσιάζουν ὡραῖο, εὐγενικό, ἔξυπνο, ἱπποτικό, γενναῖο... Ἀλλ' ἦταν πάντοτε;

Οἱ σημερινὲς νέες ἔχουν τὴν εὐχέρεια —μιὰ εὐχέρεια ποὺ τοὺς τὴν ἔδωσε ἡ διαμόρφωσι τῶν καινούργιων συνθηκῶν ζωῆς— νὰ παίρνουν αὐτὲς τὴν πρωτοβουλία στὰ ἐρωτικὰ ζητήματα. Κι' ὡστόσο, σπάνια κάνουν μόνες τους τὴν ἐκλογή. Συνηθέστερα ἀγαποῦν ἐκείνους ποὺ τὶς διάλεξαν ἢ ποὺ οἱ ἴδιες, μὲ τὴν προκλητικὴ ἐπίδειξι τῶν χαρισμάτων τους, τοὺς ἔκαμαν νὰ τὶς διαλέξουν.

Οἱ γυναῖκες δὲν περιμένουν, βέβαια, στὴν ἐποχή μας ἀπὸ τοὺς ἄντρες νὰ τὶς ξετρυπώσουν. Κι' ὡστόσο, εἶναι πρόθυμες πάντα ν' ἀγαπήσουν ἐκεῖνον ποὺ τὶς πρόσεξε καὶ τὶς ξεχώρισε ἀνάμεσα στὶς ἄλλες.

Γιατὶ ἡ γυναῖκα αἰσθάνεται πάντα τὴν ἀνάγκη ν' ἀγαπηθῆ. Ἡ ζωή της, χωρὶς τὴν ἀντρικὴ ἀγάπη, τῆς φαίνεται ἄδεια. Ἀλλ' οἱ ἄντρες, ὅπως ἐξηγήσαμε καὶ σὲ προηγούμενο κεφάλαιο, εἶναι διστακτικοὶ κι' ἐκλεκτικοί. Καὶ τὸ ὅτι ἀποφασίζουν ν' ἀφοσιωθοῦν σὲ μιὰ γυναῖκα εἶναι κάτι τὸ πολὺ σοβαρό.

Ἡ προτίμησι αὐτὴ συνταράσσει τὴ γυναῖκα ὡς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς της, τὴν πλημμυρίζει ἀπὸ εὐγνωμοσύνη καὶ ἀνοίγει ὅλους τοὺς κρουνοὺς τῆς τρυφερότητός της.

Νά, λοιπόν, ὅτι τὸ πρωταρχικὸ στοιχεῖο στὸ ἐρωτικὸ αἴσθημα τῆς γυναίκας εἶναι ἡ ἀντρικὴ ἀγάπη. Ἐκεῖνο ποὺ θέλει, πρὸ παντός, εἶναι νὰ τὴν ἀγαπᾶνε. Ἡ δική της ἀγάπη δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἀπάντησι, ἀναμφισβήτητα συγκινητικὴ κι' ἀξιοπρόσεχτη, στὴν ἐρωτικὴ πρόκλησι τοῦ ἄντρα.

Ὑπάρχουν, βέβαια, οἱ ἐξαιρέσεις. Ἀλλὰ σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις, οἱ ἐξαιρέσεις δὲν κάνουν τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιβεβαιώνουν τὸν κανόνα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τί δὲν ξέρετε γιὰ τὸν ἑαυτό σας.

Ἡ «μὶς Σταχτοπούτα», ἀφωσιωμένη σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς καθημερινὲς ἀσχολίες της: τὸ ἄρμεγμα τῆς ἀγελάδας.

Η ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ ΤΟΥ 1956

Ἡ παραμυθένια τύχη μιᾶς Σουηδέζας χωριατοπούλας

ΣΤΗΝ ἐποχή μας, ποὺ ἔχει καταληφθῆ ἀπὸ ἕναν παροξυσμὸ ὡραιοπαθείας καὶ ποὺ προκηρύσσονται κάθε τόσο διαγωνισμοὶ γιὰ τὸ ὡραιότερο σῶμα, τὸ ὡραιότερο κεφάλι, τὰ ὡραιότερα πόδια καὶ ὅ,τι, τέλος πάντων, ὡραῖο μπορεῖ νὰ διαθέση στὴν ἐξωτερική της ἐμφάνισι μιὰ νεαρὴ σφριγηλὴ ὕπαρξι, ἡ πρωτοβουλία ἑνὸς περιοδικοῦ τῆς Στοκχόλμης, τοῦ «Φαμίλγιε Ζουρνάλεν» γιὰ τὴν ὀργάνωσι ἑνὸς διαγωνισμοῦ, στὸν ὁποῖο ἡ φυσικὴ ὀμορφιὰ δὲν θὰ ἔπαιζε κανένα ρόλο, ἦταν ἑπόμενο νὰ προκαλέση, ὅπως προκάλεσε, ζωηρὸ ξάφνιασμα.

Τὸ σουηδικὸ περιοδικὸ ζήτησε ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες του νὰ τοῦ ὑποδείξουν, ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς κοπέλλες ποὺ γνώριζαν, ἐκείνην, ποὺ θ' ἄξιζε νὰ τῆς δοθῆ ὁ τίτλος τῆς... «Μὶς Σταχτοπούτας». Ἐκείνην, δηλαδή, ποὺ ἡ ἁπλή, ἡ ταπεινή, ἡ γεμάτη στερήσεις, φροντίδες καὶ βάσανα ζωή της θὰ μοιαζε περισσότερο μὲ τὴν ζωὴ τῆς ἡρωΐδας τοῦ θρυλικοῦ παραμυθιοῦ πρὶν ἀκόμη γνωρίση τὸ βασιλόπουλο!

Βέβαια, ἡ «Φαμίλγιε Ζουρνάλεν» δὲν θὰ χάριζε... ἕνα βασιλόπουλο στὴν μοντέρνα Σταχτοπούτα, ποὺ θὰ κατακτοῦσε αὐτὸ τὸν ἀσυνήθιστο τίτλο. Ἀλλὰ τῆς ὑποσχόταν μιὰ πλούσια γκαρνταρόμπα, ἕνα ταξίδι στὸ Παρίσι καὶ μιὰ ἀληθινὰ πριγκηπικὴ ζωὴ γιὰ δεκαπέντε μέρες!

Ἀπὸ τὶς ἑκατοντάδες κοπέλλες, ποὺ λάβανε — πολλὲς χωρὶς οὔτε νὰ τὸ ξέρουν οἱ ἴδιες!—μέρος στὸν διαγωνισμό, ἡ ἐπιτροπὴ διάλεξε μιὰ χωριατοπούλα 19 χρόνων, τὴν Ἴνα Σίλβερ.

Ἡ ζωὴ τῆς Ἴνα δὲν εἶχε, πραγματικά, ὡς τώρα καμμιὰ διαφορὰ ἀπὸ τὴν ζωὴ τῆς παραμυθένιας Σταχτοπούτας, ἐκτὸς μόνο ἀπὸ τὸ ὅτι ἡ Σταχτοπούτα τοῦ 1956 δὲν ἀπέκτησε ποτὲ μητρυιά.

Ὅταν ἦταν 13 χρόνων, ἡ Ἴνα ἔχασε τὴ μητέρα της. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔγινε ἡ ἴδια μιὰ δεύτερη μητέρα γιὰ τὶς πέντε μικρότερες ἀδελφοῦλες της καὶ μιὰ πολύτιμη βοηθὸς καὶ σύντροφος γιὰ τὸν πατέρα της.

Κάθε μέρα, ἄρμεγε τὶς ἕξη ἀγελάδες, περιποιόταν τὰ δύο ἄλογα, μαγείρευε γιὰ ὅλη τὴν οἰκογένεια, ἑτοίμαζε τὶς ἀδελφές της γιὰ νὰ τὶς στείλη στὸ σχολεῖο, ἔπλενε καὶ σφουγγάριζε, καί, τὸ βράδυ, ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔπεφταν νὰ κοιμηθοῦν, μαντάριζε τὶς κάλτσες καὶ μπάλωνε τὰ ροῦχα τους.

Οἱ Σίλβερ ζοῦσαν στὸ Στάκρις, ἕνα ξεμοναχιασμένο χωριουδάκι μὲ πολὺ λίγους κατοίκους. Γιὰ νὰ κάνη τὰ ψώνια, ἡ Ἴνα ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ πηγαίνη κάθε τόσο μὲ τὸ ποδήλατο στὸ μεγαλύτερο χωριό, τὸ Νές, ποὺ ἀπεῖχε δώδεκα χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Στάκρις. Ὡς τὴν ἡμέρα, ποὺ ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ σουηδικοῦ περιοδικοῦ τὴν ἀνακήρυξε «Μὶς Σταχτοπούτα» τὸ Νὲς ἦταν τὸ πιὸ μακρυνὸ μέρος ποὺ εἶχε δῆ στὴν ζωή της ἡ Ἴνα. Τὰ ταξίδια ἦταν μιὰ πολυτέλεια ποὺ δὲν μποροῦσαν οὔτε νὰ τὴν ὀνειρευτοῦν στὸ σπιτικὸ τῶν Σίλβερ.

Ἡ μοναδική τους ἀπόλαυσι περιωριζόταν στὴν φυσαρμόνικα, ποὺ ἔπαιζε κάθε βράδυ ἡ Ἴνα, τραγουδῶντας συγχρόνως μὲ τὴν καθαρὴ σὰν κρύσταλλο φωνή της, γιὰ νὰ ξεκουράζη τὸν πατέρα της ποὺ ἔκοβε ὅλη μέρα ξύλα στὸ δάσος.

«Τώρα —τοῦ ἔγραψε ἀπὸ τὸ Παρίσι— ἔχω μάθει νὰ παίζω κι' ἄλλους σκοπούς, ποὺ οὔτε τοὺς ἄκουσες ποτὲ στὴ ζωή σου!»

Στὴν Στοκχόλμη, ποὺ ἦταν ὁ πρῶτος σταθμὸς στὸ μαγικό της ταξίδι, ἡ «Μὶς Σταχτοπούτα» εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ τρὰμ καὶ τηλέφωνο καὶ πῆγε γιὰ πρώτη φορὰ στὸν κινηματογράφο. Ἀλλὰ δὲν τὰ ἔχασε καθόλου, ὅταν οἱ δημοσιογράφοι τὴν περικύκλωσαν ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογή της γιὰ νὰ τὴν βομβαρδίσουν μὲ ἐρωτήσεις καὶ ἄστραψαν μπροστά της ὅλα μονομιᾶς τὰ φλὰς τῶν φωτορεπόρτερς!

«Φέρθηκε τόσο ψύχραιμα —ἔγραψε μιὰ ἐφημερίδα— σὰ νὰ εἶχε συνηθίσει ἀπὸ τὴν κούνια νὰ τῆς παίρνουν συνεντεύξεις καὶ νὰ τὴν φωτογραφίζουν!»

Θαμπωμένη ἀπὸ τὴν φαντασμαγορικὴ πολυτέλεια ποὺ ἀντίκρυζε, ἄφησε νὰ τὴν ὁδηγήσουν σ' ἕνα ἀτελιὲ μόδας καὶ νὰ τὴν ντύσουν ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια μὲ θαυμάσια φορέματα, νάυλον κάλτσες καὶ γόβες μὲ ψηλὸ τακούνι, καὶ παρέδωσε τὸ κεφάλι της στὸν καλύτερο κομμωτὴ τῆς Στοκχόλμης ποὺ τῆς μετέβαλε τὰ μακρυὰ ξανθὰ μαλλιά της σ' ἕνα αἰσθητικὸ κομψοτέχνημα!

Γύρισε ὅλα τὰ πολυτελῆ ρεστωρὰν —ὅπου δὲν δέχτηκε, ὅμως, νὰ πιῆ οὔτε μιὰ σταγόνα κρασὶ ἢ σαμπάνια!— ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της στὴν πρεμιέρα τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου τῆς Στοκχόλμης, εἶδε, μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ θαυμασμό, τὰ νούμερα τῶν βαριετὲ καὶ τῶν «νάϊτ κλάμπς», καὶ ὅταν οἱ ὀργανωτὲς τοῦ διαγωνισμοῦ ἔκριναν πιὰ πὼς ἡ σουηδικὴ πρωτεύουσα δὲν εἶχε τίποτε νὰ τῆς προσφέρη, τὴν ἔστειλαν στὸ Παρίσι.

Γιὰ δεκαπέντε μέρες — ἡ ὑπόσχεσι τοῦ περιοδικοῦ δὲν περιεῖχε, ἀληθινά, καμμιὰ ὑπερβολή — ἡ Ἴνα ἔζησε σὰν αὐθεντικὴ γαλαζοαίματη πριγκήπισσα. Κάθε ἐπιθυμία της ἦταν νόμος. Ἀρκοῦσε ν' ἀνοίξη τὸ στόμα της γιὰ νὰ ζητήση κάτι καὶ τῆς τὸ ἔφερναν ἀμέσως μπροστά της.

Ἴσως, μιὰν ἄλλη, τὸ τέλος τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ ὀνείρου νὰ τὴν ἔρριχνε σὲ μαύρη ἀπογοήτευσι. Ὅμως, ἡ Ἴνα ἔζησε τὴν μαγικὴ παρένθεσι στὴν ταπεινὴ καὶ φτωχικὴ ζωή της χωρὶς νὰ χάση οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ἐπίγνωσι ἀπὸ ποῦ ξεκίνησε καὶ ποῦ θὰ γύριζε.

«Ἦταν ὑπέροχα, ἀφάνταστα ὑπέροχα ὅλα ὅσα εἶδα καὶ στὸ Παρίσι», δήλωσε στοὺς δημοσιογράφους ὅταν ἔφτασε στὴν Στοκχόλμη κι' ἑτοιμαζόταν γιὰ τὴν ἐπιστροφή της στὸ μακρυνὸ Στάκρις. «Ἀλλὰ δὲν ἔπαψα —πρόσθεσε— ὅλες αὐτὲς τὶς μέρες νὰ νοσταλγῶ τὸ σπίτι μου».

Σήμερα, ἡ Ἴνα Σίλβερ ξυπνάει πάλι στὶς 5 τὸ πρωῒ γιὰ νὰ ταΐση τὶς ἀγελάδες της, νὰ ποτίση τ' ἄλογα καὶ νὰ στείλη ἔπειτα στὸ σχολεῖο τους τὶς ἀδελφές της. Ἀπὸ τὸ ὄνειρο, ποὺ ἔζησε, δὲν τῆς ἔχει μείνει, παρὰ ἡ πλούσια γκαρνταρόμπα ποὺ τῆς χάρισαν στὴν Στοκχόλμη.

Στὸ Σάκρις, ὅμως, δὲν συνηθίζουν νὰ φορᾶν ἐφαρμοστὰ ταγιέρ, τουαλέττες κοκτέηλ καὶ ψηλοτάκουνες γόβες! Καὶ ἡ Ἴνα τὰ ἔχει κλείσει ὅλα αὐτὰ στὴν ντουλάπα της, ἀνοίγοντάς τα, ἴσως, πότε-πότε, γιὰ νὰ θυμηθῆ μ' ἕναν στεναγμὸ νοσταλγίας τὸ ὀνειρευτὸ ταξίδι... καὶ νὰ ξανασκύψη ἔπειτα στὰ καθημερινὰ ροῦχα τῆς δουλειᾶς, ποὺ θέλουν μπάλωμα, καὶ στὶς κάλτσες —τὶς χοντρὲς τὶς μάλλινες, ὄχι τὶς νάυλον τῆς Στοκχόλμης,— ποὺ χρειάζονται μαντάρισμα...

ΠΑΝΑΓΙΑ
Η ΕΛΛΗΝΙΔΑ!

Παρθένα μου! Στὴ χάρη Σου ὁ κόσμος γονατίζει
Κι' ἡ φύσις ὅλη γύρω Σου γιορτάζει γελαστή.
Μὲ φῶς χρυσὸ καὶ γαλανὸ τὸ σύμπαν πλημμυρίζει
Καὶ προστασία στὴ σκέπη Σου γυρεύουν οἱ πιστοί...
Παρθένα! 'Ελπίδα φωτεινὴ στὰ πιὸ πυκνὰ σκοτάδια,
— Σὰν ἀστραπὴ χαρούμενη στὴν πιὸ πυκνὴ μας λύπη...—,
Φέρνεις 'Εσὺ ξημέρωμα στοῦ πόνου τὰ ἄγρια βράδυα
Κι' ἡ προστασία Σου ποτὲ ἀπὸ πάνω μας δὲ λείπει...
Εἶσαι ἡ Νικήτρια τοῦ κακοῦ ποὺ ἐδάμασες τὸν πόνο!
Στοὺς οὐρανοὺς ὑψώνεσαι Βασίλισσα τρανή...
Μὰ χαμηλώνεις πρόθυμα καὶ προτιμᾶς γιὰ θρόνο
Κάθε ἀνθρώπινη καρδιὰ ποὺ μυστικὰ πονεῖ...
Τὸ γυναικεῖο Τέλειο εἶν' στὰ δικά Σου μέτρα!
Κάθε γυναῖκα μὲ καρδιά, πιστὰ σ' ἀκολουθᾶ
Κι' ἀργοπατάει θαρρετὰ τὴν πυρωμένη πέτρα
Ποὺ πάει πρὸς τὸν ἄγονο τῆς φρίκης Γολγοθᾶ!...
Στὰ πόδια Σου σωριάζεται τὸ σύμπαν μὲ κατάνυξη
Καὶ νὰ γλυκάνη προσπαθεῖ τὸ ἀπαίσιο δηλητήριο
Ποῦ κάποτε σὲ πότισεν ἐκείνη ἡ μαύρη ἀνοιξη
Μὲ λουλούδια ἀγκάλιασε τοῦ Γυιοῦ Σου τὸ Μαρτύριο!...
'Εσὺ τοῦ πόνου πρότυπο γεννήθηκες καὶ μένεις!
Τὰ σπλάγνα Σου τὰ ρήμαξεν ἡ ἄγρια ἀπελπισία...
Παράδειγμα μοναδικὸ κάθε δυστυχισμένης
Εἶν' ἡ δική Σου ὑπεράνθρωπη Θυσία!...
"Ησουν γλυκειὰ καὶ δυνατή! Δὲ σοῦλειψε τὸ θάρρος
Σὰ μαστιγῶναν τὸ κορμὶ τοῦ Γυιοῦ Σου τοῦ ἀδροῦ,
Ποὺ σὰν καλάμι λύγισε κάτω ἀπ' τὸ τόσο βάρος
Τοῦ ἀσήκωτου Σταυροῦ!...
Πόσο φρικτὰ σπαράχτηκε ἡ Μητρικὴ Καρδιά Σου
'Απὸ τὶς λόγχες, τὰ καρφιά, τὰ ἀγκάθια τῶν ἀνόμων!...
— Μητέρα! Κι' ἂν μιὰ θύελλα σοῦ ἁρπάξη τὰ παιδιά σου,
Κάτω ἀπὸ τὴν ἀπατηλὴ δικαιολογία τῶν νόμων,
Ξέρεις μ' ἀξιοπρέπεια τὸν πόνο νὰ ὑποφέρης...
Κι' ἂν τραγικὴ εἶν' ἡ μοῖρα σου καὶ σὲ καταδικάση
Στοῦ πόνου τὸ μαρτύριο, νὰ τὸ περάσης ξέρεις
Μὲ μιὰ γλυκειὰ ἐγκαρτέρησι, ποὺ προσπαθεῖ νὰ φτάση
—"Οταν θὰ τύχη μιὰ φρικτὴ, δραματικὴ εὐκαιρία—,
Στὰ ὕψη τὰ ἀπροσπέλαστα ποὺ ἔφτασε ἡ Μαρία...
Ψιθύρισμα τὸ κλάμα της! Βουβὸς ὁ στεναγμός της
«Γλυκειά μου "Ανοιξη... "Εδυσε τὸ ἐκπληκτικό Σου κάλλος...»
Θαμένος μέσα στῆς καρδιᾶς τὰ βάθη ὁ σπαραγμός Της
Μ' ὅλο ποὺ πόνος σὰν κι' αὐτὸν κανεὶς δὲ στάθηκε ἄλλος...
Τὸ λυγμικὸ «τετέλεσται!...» πῶς ἔσκισε τὰ αὐτιά Της
Καὶ τὴν εὐαίσθητη, μαζί, τὴ μητρικὴ καρδιά Της!...
«Τετέλεσται!...». Τὸ μῦρο του δεσμεύει τὸ λουλοῦδι
Κι' ἡ πεταλοῦδα στὸν πανσὲ ἀπάνω ἀκινητεῖ...
'Η φρίκη πνίγει τὴ φωνή, τὸ γέλοιο, τὸ τραγοῦδι,
Κι' ὅλη ἡ Οἰκουμένη μὲ προσήλωσι πιστὴ
Τὸ σκονισμένο ἀκολουθεῖ τὸ δρόμο τῆς Θυσίας
Ποὺ ὁδηγεῖ στὸ Γολγοθᾶ—στὸ λόφο τῆς 'Απελπισίας!...
«Τετέλεσται!...» Στὰ ὁλόμαυρα ντύθηκε ἡ ἡλιαχτίδα
Καὶ πνίγηκε τοῦ δειλινοῦ τὸ ωῶς μέσ' στὰ σκοτάδια...
Νύχτα βαθειὰ ψυλάκισε στὸ δέος τὴν 'Ελπίδα
Κι' ἔμεινε ἡ Πλάση δορανεμένη κι' ἄδεια...
«Τετέλεσται!...» Τῆς ἀνοιξης μαράθηκαν τὰ φύλλα
Καὶ τὸ γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ δὲ σκίσαν χελιδόνια...
Στὸ Σύμπαν κουλουριάστηκε σὰ φίδι ἡ ἀνατριχίλα
Καὶ σπάσαν τὰ λουλουδιασμένα κλώνια
Καὶ μαραθῆκαν ὅλοι οἱ κῆποι
Γιατὶ τοὺς ράντισε μὲ δάκρυα ἡ Λύπη...
«Τετέλεσται!...» Στὴν ἄστατη μαρτυρικὴ πνοὴ
Ξεψύγησε ἡ Ζωή...
Κι' ἡ φύση, μ' ἕνα ἀγκάλιασμα τεστό, λουλουδιασμένο,
Ξεφύλλισε τὴν ἄνοιξη γιὰ τὸν 'Εσταυρωμένο!
Τὴν ἄνοιξη ποὺ, ἀσάλευτη, προσμένει καὶ ποθεῖ
Μαζὶ μὲ τὸν Μεγάλο της Νεκρὸ ν' ἀναστηθῆ...
Μά, ὡς τὴ γλυκειὰν 'Ανάστασι, ποὺ—'Ελπίδα...—τὴ ζεσταίνει,
Τῆς Παναγίας ἡ καρδιὰ σπαράζει παγωμένη...
Τὸ δυνατὸ παράδειγμα! Κι' ὅπου τὸ μιμηθῆ,
Σὰ μιὰ γυναῖκα ὑπέροχη δίκαια θὰ τιμηθῆ,
Ποὺ ἡ καλωσύνη της κι' ἡ ὑπομονητικὴ σοφία
Τὴν κάνουν Παναγιᾶς μικρογραφία...

★

Παρθένα μου!... Τὸ βλέμμα Σου κάθε πιστό Σου βλέπει
Πίσω ἀπ' τὸ ἀχνὸ τὸ δάκρυ Σου—"Αγια δροσοσταλίδα...
Μὰ προστατεύει ἰδιαίτερα, σὰ μιὰ θλιμένη σκέπη,
Τὴ λατρεμένη μας ἑλληνικὴ Πατρίδα...
Ποτὲ κανένας "Ελληνας, ποτὲ δὲ λησμονάει
Στὴν Παναγία ἡ 'Ελλάδα μας πόσα πολλὰ χρωστάει!...
... Νά: Τότε, στὸ Βυζάντιο, οἱ βάρβαροι ζυγώναν!
Μακρυὰ ἀπ' τὴ βασιλεύουσα ὁ 'Ηράκλειος πολεμοῦσε,
Καὶ μόνο μέσ' στὰ τείχη της τὰ πλήθη τὰ ἐμψυχώναν
Γεπίδαι, Ρῶσοι, Βούλγαροι — οἱ δοῦλοι τῶν 'Αβάρων —
Ζώσανε ὅλοι τους «αζὶ τὴν πολιτεία τὴν ἁγία
Σὰν κύματα παφλάζουνε μιᾶς θάλασσας βαρβάρων
Ποὺ ἤθελε τὸν πολιτισμὸ νὰ πνίξη σὲ ναυάγια!...
Τί συμμαχία φοβερὴ 'Αβάρων καὶ Περσῶν
Καὶ τί λεφοῦσι ἀπὸ ἐχθρούς ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη!
'Ο «εἰς τὰς ἐπάλξεις» θάνατος ἀνθρώπων εὐθαρσῶν
Πάντοτε μένει ἡ τελευταία μας ἡ τύχη...
Κι' ἔτσι καὶ τότε λέγανε οἱ Βυζαντινοί
Νὰ πολεμήσουν θαρρετὰ «μέχρις ἐσχάτων»·
Καὶ ὁ Χοσρόης μὲ τὸν Χαγάνο, σὲ παρέλασι κοινή,
Νὰ ὑποτάξουν μιὰ πρωτεύουσα πτωμάτων!...
Κι' ὅμως... Τὸ θαῦμα ἔγινε!... 'Η Πόλι δὲν πατήθηκε!...
Τὸ θέλαν οἱ κατακτηταί, ἀλλὰ δὲν κατακτήθηκε...
Οἱ ἐπιθέσεις πνίγηκαν σὲ ὠκεανοὺς ἀπὸ αἷμα
Κι' ὅταν τὰ στίφη εἴδανε νὰ φεύγουν οἱ Βυζαντινοί,
Κατάλοβαν καὶ πείστηκαν ὅτι δὲν ἦταν ψέμμα,
'Αλλὰ εὐτυχία ἀπίστευτη — ὅσο κι' ἀληθινή...
'Ο ἥρως αὐτοκράτορας κι' ὁ ἥρως πατριάρχης
—'Ο 'Ηράκλειος κι' ὁ Σέργιος, γεμᾶτοι εὐγνωμοσύνη—
Εἴδανε πῶς, θαυματουργή, 'Εσὺ μονάχα ὑπάρχεις,
Μὲ τὴ γλυκειά Σου βαρβαλέα καλωσύνη!
Καὶ, μ' ἕνα στόμα, ὁ λαός, ποὺ ἀπ' τὸ χαμὸ ἐσώθηκε,
'Ανέπεμψε στὴν Παναγιὰ - Σωτῆρα εὐχαριστήρια...
Κι' ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν πιστῶν "Υμνος τρανὸς ἁπλώθηκε:
«Τῇ 'Υπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια...».

★

Χρόνια καὶ χρόνια πέρασαν. Κι' ἡ Παναγία ἡ Παρθένα
Κάποτε στάθηκε βουβή, μὲ μάτια δακρυσμένα:
'Ηταν Δεκαπενταύγουστος καὶ τότε... κι' οἱ Φραγκέλλοι,
"Ενα ὑποβρύχιο στείλανε καὶ βούλιαξε τὴν «"Ελλη»!...
'Απ' τὴ βροντὴ ἀντιλάλησε ὅλη ἡ Χριστιανωσύνη!
Νικήθηκε τὸ τέρας — Φασισμός!...
Στὸν πόλεμο ποὺ ὁόνησε τὴ γῆ μας σὰ σεισμός,
Κι' ἔλαμψε πάλι ὁλόωρ· ἡ Θεία Δικαιοσύνη:
'Ο γίγαντας γκρεμίστηκε, σαρώθηκε ἀπ' τὸ νάνο,
— Σὰ Γολιὰθ μὲ ξύλινη μιὰ σπάθα στὸ πλευρό του —
Καὶ ὁ Δαυὶδ ἐνίκησε, γιατὶ εἶχε ἀπὸ πάνω
Τὴν Παναγία ὁδηγὸ καὶ σύμμαχό του...
Ποιὸς τότε νὰ περίμενε πῶς θὰ νικοῦσε ἡ 'Ελλάδα!...
Σ' ἐκείνου τοῦ φθινόπωρου τὸ ἀγονὸ τὸ πρωτοβρόχι,
Μέσα στῆς Πίνδου τὴ φωτιά, τοὺς κρότους, τὴ ζαλάδα,
'Απὸ ἄκρη σὲ ἄκρη ἑλληνικὴ ἀκούστηκε τὸ «"Οχι!...»
Κι' ὁ "Ελληνας ἐνίκησε καὶ τὸν καινούργιο ἐγθρὸ
—"Οπως, παληά, ὁ Βυζαντινὸς τὰ στίφη τῶν 'Αβάρων —
Μ' ὅπλο του ἀκαταμάχητο στὸ χέρι τὸ Σταυρὸ
Καὶ μ' ἀνοιχτὸ τὴν Παναγία τὴν Παρθένα.
Καὶ τὰ καινούργια ἐσάρωσε τὰ πλήθη τῶν βαρβάρων
Στὴν 'Αλβανία τὸ Σαράντα - Σαρανταένα!...
Καὶ στὰ πεδία τῶν μαχῶν τοῦ πόλεμου ἐκείνου,
Μέσα στὴν ἀπεριγράπτη καὶ ματωμένη φοίκη,
'Η Παναγία τῆς «"Ελλης» καὶ τῆς Τήνου,
Σὰν 'Ηρωΐδα ἀθέατη μᾶς ἔδωσε τὴ Νίκη!
Κι' ἡ Παναγία τιμώησε σκληρὰ τὴν προσβολὴ
Ποὺ ἔγινε στὴ χάρη Της—στὴν Τῆνο τοῦ Σαράντα—
Κι' ἀπόδειξε πῶς ἦτανε Μητέρα μας καλή.
— Τὸ ἴδιο στὸ Βυζάντιο, στὴν 'Αλβανία καὶ πάντα!

★

Παρθένα μας! Στὴ χάρη Σου ὁ κόσμος γονατίζει
—Μὲ μιὰ ἀστραπὴ αἰσιόδοξη στὰ μάτια: Τὴν 'Ελπίδα ...
Μὰ ἡ 'Ελλάδα ποώτη, σύσσωμη, σὲ Σένα πάντα ἐλπίζει
Γιατὶ εἶσαι μιὰ θαυματουργὴ Μητέρα 'Ελληνίδα!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΟΙ ΘΡΟΝΟΙ

Ἡ Μεγαρὶς κι' ὁ Περίανδρος τῆς Κορίνθου

—ΛΕΝΕ ὅτι ὁ Λυκόφρων εἶναι ὡραῖος σὰν τὸν Ἀπόλλωνα!
—Εἶσαι ἀνόητη, Βακχίς! Ὁ Ἀπόλλων εἶναι μῦθος, ἐνῶ ὁ Λυκόφρων εἶναι θεὸς ζωντανὸς μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ!
—Τότε θὰ τὸν κάνω φίλο τῆς καρδιᾶς μου...

Ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο ἀκούστηκε δίπλα τους. Οἱ δύο ἑταῖρες γύρισαν τὸ κεφάλι τους μὲ κάποια ἀπορία. Εἶδαν τότε μιὰ τρίτη συνάδελφό τους, ποὺ στὴν αἴθουσα ἐκείνη τῶν ὀργίων, περνοῦσε ὡς ἡ ὡραιότερη ἱέρεια τῆς Ἀφροδίτης. Ἦταν ἡ Μεγαρίς. Εἶχε ἀκούσει τὸ διάλογό τους καὶ θέλησε νὰ χλευάση τὴν ἱκανότητά τους γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ ὡραίου Λυκόφρονα, τοῦ γυιοῦ τοῦ βασιλέα τῆς Κορίνθου Περιάνδρου. Ἀνάμεσα στοὺς ἑφτὰ σοφοὺς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὁ Περίανδρος ἔρχεται δεύτερος στὴ σειρά. Στὰ πρῶτα χρόνια τῆς βασιλείας του διακρίθηκε ὄχι μονάχα γιὰ τὴ σοφία του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν καλωσύνη του. Ἀγαποῦσε πραγματικὰ τοὺς ὑπηκόους του. «Πεπαιδευμένος ὁ ἴδιος, ἔδωκε τεραστίαν ὤθησιν εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας, τὸ δὲ ἐμπόριον καὶ ἡ βιομηχανία εἰς τὴν Κόρινθον ἐνεψυχώθη τόσον, ὅσον εἰς καμμίαν ἄλλην ἐποχήν».

Στὰ περίφημα ἀνάκτορά του, ζοῦσε μιὰ ἁπλὴ καὶ ἤρεμη ζωὴ κοντὰ στὴν πεντάμορφη γυναῖκα του, τὴ Μέλισσα, τὴ θυγατέρα του Εὐρύκλεια καὶ τὸ μοναχογυιό του Λυκόφρονα. Ξαφνικὰ ὅμως καὶ χωρὶς καμμιὰ αἰτία, ὁ Περίανδρος ἄλλαξε χαραχτῆρα. Ὁ Παυσανίας κι' ὁ Διογένης Λαέρτιος, ποὺ διηγοῦνται ὅλα τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του, προσπαθοῦν νὰ τὸν δικαιολογήσουν. Λένε πὼς ὅλ' αὐτὰ ποὺ ἔκανε, προέρχονταν ἀπὸ ἀνία καὶ πλῆξι. Ἴσως. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει πὼς δὲν κηλίδωσε τὴ φήμη του μὲ τ' ἀλλεπάλληλα ἐγκλήματά του. Τ' ὄνομά του, ἐνῶ πρῶτα ἐνσάρκωνε τὴν ἀρετή, τὴ γενναιοφροσύνη καὶ τὴν πραότητα, τώρα συμβόλιζε ὅ,τι πιὸ ἄγριο καὶ δολερὸ ἔκρυβε ἡ ἀνθρώπινη φύσι. Ὁ λαός του στέναζε μὲ πικρία. Ἡ οἰκογένειά του τὸν ἔτρεμε. Καὶ οἱ δοῦλοι του κυριεύονταν ἀπὸ πανικό, μόλις τὸν ἔβλεπαν.

Ὡστόσο ἡ Μέλισσα, ἔμενε πιστὴ στὸ πλευρό του. Μ' ὅλο ποὺ ἤξερε πὼς ἀφορμὴ ὅλων αὐτῶν ἦταν ἡ Μεγαρίς, ἡ ξακουστὴ ἑταίρα τῆς Κορίνθου, προσπαθοῦσε νὰ τὸν ξαναφέρη στὰ λογικά του. Πολλὲς φορὲς τὰ βράδια, ὅταν τὸν ἔβλεπε νὰ εἶναι ἤρεμος καὶ σκεφτικός, ἔπεφτε στὰ πόδια του κι' ἔκλαιγε βουβὰ μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπησμένο στὰ γόνατά του. Ὁ Περίανδρος τῆς χάϊδευε ἁπαλὰ τὴν κατάξανθη κόμη. Κι' ἄξαφνα τὴν ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς ζητοῦσε νὰ τὸν συγχωρέση. Τῆς ὑποσχόταν νὰ ξαναρχίσουν πάλι τὴν παλιά τους ζωή, νὰ ξαναγίνη ὁ καλὸς σύζυγος καὶ ὁ δίκαιος βασιλέας. Μὰ τὴν ἐπομένη κιόλας τὸ πρωΐ, σὰν νὰ μὴν ἦταν ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, ἔφευγε ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ πήγαινε ν' ἀνταμώση τὴ Μεγαρίδα στὴν ἔπαυλί της, ποὺ ἦταν χτισμένη ὁλόκληρη ἀπὸ μάρμαρο κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά.

Ὁ Λυκόφρων ἦταν τότε μόλις εἴκοσι ἐτῶν. Λάτρευε τὴ μητέρα του ὅσο τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο καὶ ὑπέφερε μαζί της ὅλα τὰ μαρτύρια ποὺ δοκίμαζε ἀπὸ τὸν πατέρα του. Δὲν εὕρισκε ὅμως λόγια γιὰ νὰ τὴν παρηγορήση. Γι' αὐτὸ προσπαθοῦσε νὰ μὴ τὴν ἀφήνη ποτὲ μοναχή. Εἶχε ἐγκαταλείψει τοὺς φίλους του, τὶς διασκεδάσεις του. Εἶχε παρατήσει ὅλα ἐκεῖνα, ποὺ τὸν εὐχαριστοῦσαν ἄλλοτε κι' ἔμενε κοντά της, μαζὶ μὲ τὴν Εὐρύκλεια, ποὺ πονοῦσε κι' αὐτὴ ὅσο καὶ οἱ ἄλλοι. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ τοῦ γυιοῦ πρὸς τὴ μητέρα, ἔμεινε ἱστορικὴ στοὺς ἀρχαίους. Ὁ Περίανδρος ὅμως δὲν αἰσθανόταν τὸ ἴδιο. Ἡ σατανικὴ Μεγαρίς, ποὺ ἤθελε νὰ τὸν πάρη ὁλοκληρωτικὰ στὰ χέρια της καὶ νὰ γίνη αὐτὴ κυρία τῶν ἀνακτόρων, τοῦ ἔρριξε τὸ σπόρο μιᾶς φρικτῆς ὑποψίας: Ὅτι ἡ Μέλισσα καὶ ὁ Λυκόφρων εἶχαν ἀθέμιτες σχέσεις.

Ὁ τύραννος πετάχτηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια τρέμοντας ὁλόκληρος. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ἴσως, ποὺ ἡ τρομερὴ ἐκείνη ἑταίρα, φοβήθηκε. Μέσα στὸ βλέμμα τοῦ ἐραστῆ της ὑπῆρχε κάτι ἐγκληματικό, κάτι ποὺ τὴ γέμισε μὲ τρόμο καὶ χαρά. Γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ σκοπός της. Νὰ κάνη τὸν Περίανδρο νὰ βγῆ ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Καὶ τὰ κατάφερε περίφημα. Μ' ἕνα πήδημα, τὴν ἅρπαξε ἐκεῖνος ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὴν τράνταξε δυνατά.

—Μίλα! τῆς φώναξε. Ποιός σοῦ εἶπε γιὰ τὶς σχέσεις τοῦ γυιοῦ μου μὲ τὴ μητέρα του;

Ἡ Μεγαρὶς χαμογέλασε ὑπονοούμενα.

—Δὲν ἔχεις, παρὰ νὰ ρωτήσης τοὺς δούλους σου! ἀποκρίθηκε. Ὅλη ἡ Κόρινθος γνωρίζει τὴν ἀλήθεια καὶ γελᾶ πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη σου...

Ὁ Περίανδρος ἔφυγε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἔπαυλί της. Γύρισε στὸ παλάτι του κι' ἀνέβηκε στὸν κοιτῶνα τῆς γυναίκας του. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ Μέλισσα καὶ ὁ Λυκόφρων, ἦταν ξαπλωμένοι στὸ ἴδιο κρεβάτι κι' ἀπολάμβαναν τὸ βραδυνὸ ἀνοιξιάτικο ἀεράκι ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα. Τὸν εἶδαν ἐκεῖνοι καὶ ἀνύποπτοι, σηκώθηκαν νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν χαρούμενοι, ποὺ ἐρχόταν τόσο νωρίς. Αὐτὸς ὅμως, μὲ θολωμένο μυαλό, ἔσυρε τὸ σπαθί του καὶ τὸ βύθισε στὸ στῆθος τῆς γυναίκας του. Ἡ τραγικὴ Μέλισσα, ἂν καὶ πληγωμένη βαρειά, ἔπεσε στὰ πόδια του.

—Δὲν γνωρίζω γιατὶ θέλεις νὰ μὲ θανατώσης, τοῦ εἶπε. Ὅποιος κι' ἂν εἶναι ὅμως ὁ λόγος, δὲν θὰ ἐπικαλεστῶ τοὺς θεοὺς γιὰ νὰ σὲ τιμωρήσουν. Προσπάθησε μόνο νὰ μὴ μαθευτῆ τὸ ἔγκλημά σου. Γιατὶ ὁ ἴδιος ὁ λαός σου θὰ σὲ τιμωρήση...

Αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα της λόγια. Ἡ Μέλισσα, ἡ θυγατέρα τοῦ βασιλέα τῆς Ἐπιδαύρου Προκλῆ, ἔγειρε τὸ κεφάλι της ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ ξεψύχησε. Τρελλὸς ἀπὸ ἀπελπισία ὁ Λυκόφρων, τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς. Τὸν ἄκουσε ἡ Εὐρύκλεια ἀπὸ κάτω κι' ἔτρεξε νὰ μάθη τί συμβαίνει. Εἶδε τὴ μητέρα της νεκρή, τὸν ἀδελφό της νὰ κλαίη σπαραχτικά, πρόσεξε τὸ ματωμένο σπαθὶ τοῦ πατέρα της καὶ σάλεψε τὸ λογικό της. Μονομιᾶς ὁ Περίανδρος διαισθάνθηκε τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματός του. Προσπάθησε τότε νὰ ἐξηγήση στὸ Λυκόφρονα ποιός τοὺς εἶχε συκοφαντήσει καὶ τὸν παρακάλεσε γονατιστὸς νὰ τὸν συγχωρέση. «Οὗτος ὅμως ἔμενεν ἄκαμπτος καὶ ἀδυσώπητος. Μὲ χείλη δὲ πελιδνὰ καὶ συνεσφιγμένα, μὲ βλέμμα στυγνὸν καὶ αἱματοβαφὲς ἤκουε τὸν ἔνοχον πατέρα του».

Ἀπὸ τὸ ἔγκλημα αὐτό, ἄρχιζε καὶ ἡ οἰκογενειακὴ τραγωδία. Σύμφωνα μὲ τοὺς ἄγραφους νόμους καὶ τὸ πατροπαράδοτο οἰκογενειακὸ δίκαιο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης «οὐδεὶς ἐδικαιοῦτο νὰ ἐκδικηθῆ τὸν συζυγοκτόνον διὰ τὸ ἔγκλημα τοῦτο. Οὔτε ὁ Προκλῆς, ὁ πατὴρ τοῦ θύματος. Οὔτε ὁ Λυκόφρων, ὁ υἱὸς τῆς φονευθείσης». Ὁ πρῶτος εἶχε πάψει νὰ εἶναι «κύριος» τῆς θυγατέρας του, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν εἶχε παντρέψει. Ὁ δεύτερος, σὰν διάδοχος τοῦ θρόνου, δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ ἐπέμβη στὶς πράξεις τοῦ πατέρα του. Τὰ ἔθιμα αὐτά, τὰ «ἐπέχοντα θέσιν νόμου», τὰ διατηροῦσαν οἱ ἀρχαῖοι μὲ ἀπόλυτο σεβασμό. Μὰ ὁ Λυκόφρων ἦταν ἀποφασισμένος νὰ πάρη πίσω τὸ αἷμα τῆς ἀγαπημένης μητέρας του...

Ἔφυγε τότε ἀπὸ τ' ἀνάκτορα, πῆρε μαζὶ καὶ τὴν τρελλὴ ἀδελφή του καὶ τὴν ὡδήγησε στὸ ναὸ τῆς Ἀφροδίτης. Ὁ ναὸς αὐτὸς ὑψωνόταν ἔξω ἀπὸ τὶς πύλες τῆς Κορίνθου, μέσα σ' ἕνα κῆπο ἀπέραντο, γεμᾶτο λουλούδια καὶ σκιά. Τὰ νερὰ τῆς Στυμφαλίας ἐρχόνταν ὡς ἐκεῖ μέσα ἀπὸ ἑφτὰ ὑδραγωγεῖα καὶ συντηροῦσαν σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς μιὰ ὑπέροχη βλάστησι. Τὸ ἀνθισμένο αὐτὸ δάσος δίπλα στὴ θάλασσα, τὰ βαθειά του ρυάκια, οἱ λίμνες του, οἱ σκιεροὶ του λειμῶνες, ἦταν ἔργο τοῦ Περιάνδρου, ποὺ τὸ ἔχτισε τὸν καιρὸ ἀκόμη ποὺ σκεφτόταν σὰν ἄνθρωπος καὶ σὰν καλὸς βασιλέας. Οἱ κῆποι του ἦταν κάτι περισσότερο ἀπὸ μιὰ κοιλάδα, ἀπὸ μιὰ χώρα, ἀπὸ μιὰ πατρίδα: Ἦταν ἕνας ἰδιαίτερος κόσμος κλεισμένος μὲ πέτρινους τοίχους καὶ διευθυνόμενος ἀπὸ μιὰ θεὰ —τὴν Ἀφροδίτη— ψυχὴ καὶ κέντρο αὐτῆς τῆς οἰκουμένης. Ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ἀπὸ ἑταῖρες, ποὺ ἀνῆκε σ' ἑβδομῆντα διαφορετικὲς φυλές, κατοικοῦσε στὸ ἱερὸ αὐτὸ ἄλσος.

Ὁ Λυκόφρων παρέδωσε τὴν Εὐρύκλεια σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἱέρειες τοῦ ναοῦ, μὲ τὴν παράκλησι νὰ τὴ γιατρέψη. Βγαίνοντας ὅμως ἀπὸ τὸν ἀπέραντο κῆπο, ἔπεσε πάνω στὴ Μεγαρίδα. Τὸ βασιλόπουλο δὲν γνώριζε τὴ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ εἶχε ξετρελλάνει τὸν πατέρα του καὶ ποὺ εἶχε γίνει ἀφορμὴ μιᾶς ἀσύλληπτης τραγωδίας. Οὔτε τὴν εἶχε δῆ ποτὲ ἄλλοτε. Ἔτσι τὴν κύτταζε νὰ πλησιάζη, χωρὶς θυμό, μαγεμένος ἀπὸ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά της. Διαγώνιες πτυχὲς χάραζαν τὸ λίγο ποὺ φαινόταν ἀπὸ τὸ σῶμα της, μέσα ἀπὸ τὸ ἐλαφρὸ ὕφασμα. Ὁ ἕνας της ἀγκώνας ἐξεῖχε κάτω ἀπὸ τὸ σφιγμένο χιτῶνα καὶ τ' ἄλλο μπράτσο, ποὺ τὸ εἶχε ἀφημένο γυμνό, κρατοῦσε ψηλὰ τὴ μακρειὰ οὐρὰ γιὰ νὰ μὴ σέρνεται στὴ σκόνη. Ἀπὸ τὰ κοσμήματά της, ὁ Λυκόφρων κατάλαβε πὼς ἦταν ἑταίρα.

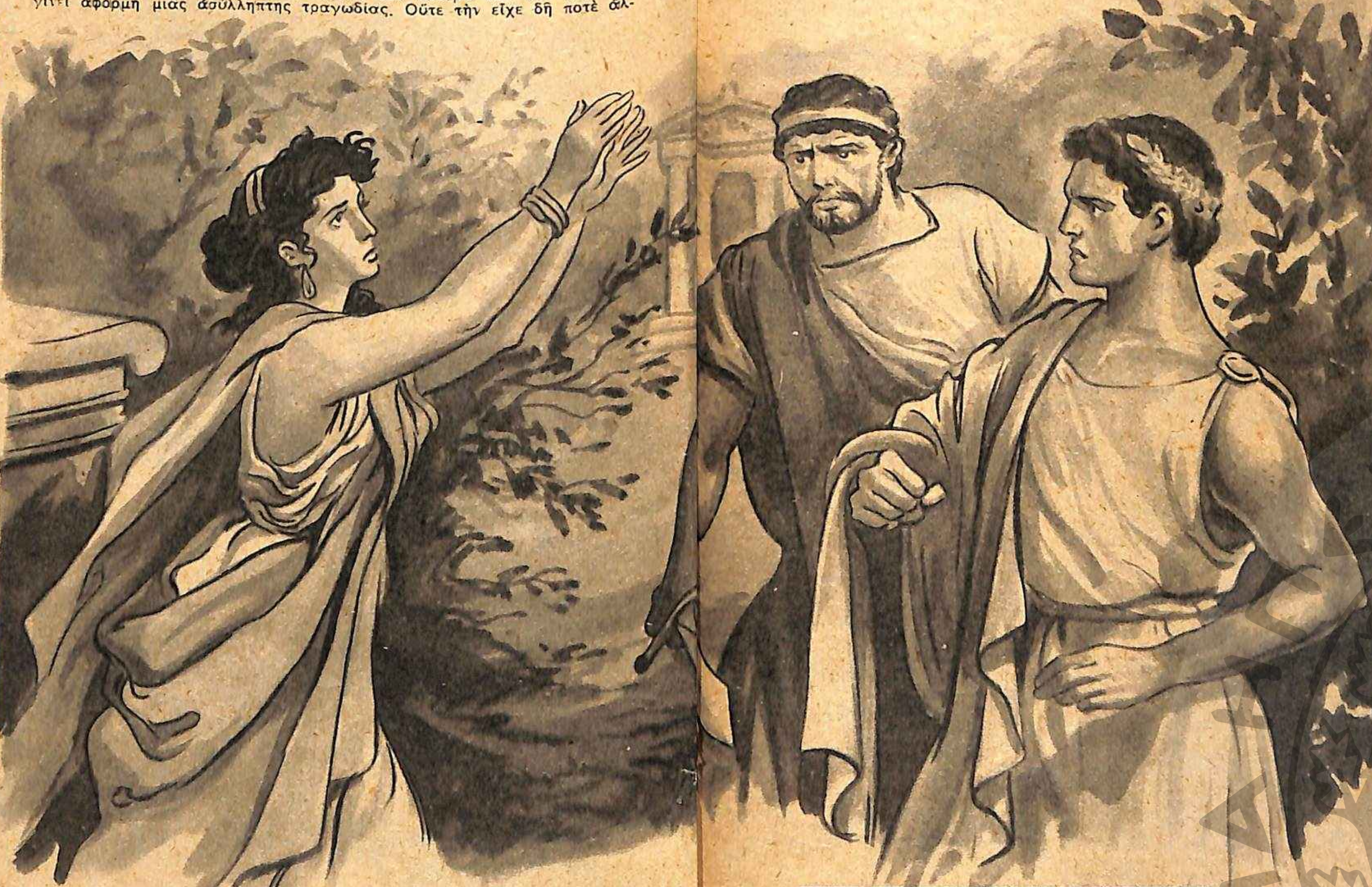

—Ἐγὼ εἶμαι ἡ Μεγαρίς, Λυκόφρων! τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ξεψυχοῦσε.

Τὸν ζύγωσε χαμογελῶντας. Ἄξαφνα ὅμως τὰ ὡραῖα της χαρακτηριστικὰ ἀλλοιώθηκαν. Ἔχασε τὸ ἤρεμο βάδισμά της καὶ θέλησε νὰ γυρίση μπρὸς πίσω. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ γυιὸ τοῦ φίλου της καὶ νομίζοντας πὼς εἶχε πάει στὸ ἱερὸ ἄλσος γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ, τρόμαξε. Μὰ τὸ βασιλόπουλο, ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ τῆς ἔφραξε τὸ πέρασμα.

—Μὴ φεύγης, τὴν παρακάλεσε. Ὅπως βλέπεις, εἶμαι μόνος καὶ δυστυχισμένος. Ἡ συντροφιά σου, ἴσως κατορθώση νὰ μοῦ διώξη τὴ βαρυθυμία...

Ἡ Μεγαρὶς τὸν κύτταξε ξαφνιασμένη. Τὸν κύτταξε γιὰ ἕνα ὁλόκληρο λεπτό, μὴ μπορῶντας νὰ πιστέψη στ' αὐτιά της. Ὥστε δὲν τὴν εἶχε ἀναγνωρίσει; Δὲν ἤξερε πὼς αὐτὴ ἦταν ἐκείνη ποὺ ἔσπρωξε τὸν Περίανδρο νὰ καταστρέψη τὴν οἰκογενειακή τους εὐτυχία; Κι' ὅμως αὐτὴ τὸν εἶχε δῆ πολλὲς φορές, εἶχε θαυμάσει τ' ὡραῖο του παράστημα καὶ τὸ ἐκπληκτικὸ πρόσωπό του, ποὺ λὲς κι' ἦταν λαξευμένο ἀπὸ τὸν Πραξιτέλη. Ὁ Ἀπόλλων ὠχριοῦσε μπροστά του. Ὅλες οἱ γυναῖκες τὸν λάτρευαν σὰν θεό. Οἱ ἑταῖρες ἔτρεχαν πίσω του κι' οἱ ἀρχόντισσες στέναζαν στὸ πέρασμά του. Ἀλλ' ὅπως εἴπαμε πιὸ πάνω, τὸ βασιλόπουλο ἦταν ἀφοσιωμένο στὴ μητέρα του.

—Θὰ μὲ συντροφέψης, λοιπόν; τὴ ρώτησε ὁ Λυκόφρων. Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴν πλήξης...

Ἡ Μεγαρὶς χαμογέλασε καὶ τὸ βασιλόπουλο ἔνοιωσε ἕνα ρῖγος σ' ὅλο του τὸ κορμί. Τὰ μάτια της ἦταν παράξενα. Γαλανά, μὰ καὶ σκοτεινὰ μαζί. Ὑγρά, χαῦνα, δακρυσμένα καὶ φλογερά, κλεισμένα κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν βλεφαρίδων της. Κύτταζε τὰ μάτια αὐτά, ποὺ ὅποιος περνοῦσε ἀπὸ τὸ φῶς τους σκλαβωνόταν. Τὄξερε αὐτὸ ἡ ἑταίρα καὶ στὸ κύτταγμά της ἔβαζε πολλὴ τέχνη. Μὰ ὑπελόγιζε περισσότερο στὴν προσποιητὴ ἀδιαφορία της πρὸς ἐκεῖνον, ποὺ ὁ εἰλικρινὴς ἔρωτας, τόσων καὶ τόσων γυναικῶν, δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τὸν συγκινήση. Ἀνασηκώθηκε λίγο στὶς μύτες τῶν κόκκινων σανδαλιῶν της.

—Ἀγαπῶ ἄλλον, τοῦ εἶπε. Δὲν μπορῶ νἄρθω μαζί σου. Ἂν θέλης ὅμως νὰ μὲ ξαναδῆς, ἔλα ἀπόψε στὸ συμπόσιο τοῦ Ἑρμόδωρου. Θὰ βρίσκωμαι ἐκεῖ. Κι' ἂν εἶμαι μόνη, χωρὶς τὸν φίλο μου, σοῦ ὑπόσχομαι νἄρθω κοντά σου, ν' ἀκούσω τὴν παθητικὴ ἱστορία τῆς Θεώνης...

Χαμήλωσε τὰ βλέφαρά της καὶ πέρασε ἀπὸ μπρός του, χωρὶς νὰ τὸν ἀποχαιρετήση, δίχως νὰ προσθέση λέξι περισσότερο. Ἄξαφνα ὁ Λυκόφρων, σὰν νὰ τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρό, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος της, ἔπειτα στάθηκε, ξαναγύρισε, ἄρχισε νὰ τρέμη, ἀγανάκτησε μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ προσπάθησε νὰ φύγη. Μὰ ὅσο τὴν ἔβλεπε ν' ἀπομακρύνεται δίχως νὰ στρέψη τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ τὸν κυττάξη, ἄρχισε νὰ θυμώνη ποὺ δὲν ζήτησε νὰ μάθη οὔτε τ' ὄνομά της. Δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ πάη στὸ συμπόσιο τοῦ Ἑρμόδωρου, μ' ὅλο ποὺ ἦταν στενός του φίλος. Ἡ λύπη γιὰ τὸ χαμὸ τῆς μητέρας του καὶ γιὰ τὴν ἄρρωστη ἀδελφή του, τοῦ ἔκοβαν κάθε ὄρεξι γιὰ διασκέδασι. Γύρισε στ' ἀνάκτορα μὲ τὴν ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ μαῦρα συναισθήματα. Βρέθηκε τότε μπροστὰ στὸν πατέρα του, ποὺ σηκώθηκε ἄγριος ἀπὸ τὴ θέσι του. Τὸ βλέμμα του ἦταν θολό. Τὰ χείλη του ἔτρεμαν. Ὁ Λυκόφρων καμώθηκε πὼς δὲν τὸν εἶδε καὶ θέλησε νὰ τὸν προσπεράση. Ἀλλ' ὁ Περίανδρος ἦταν ἀκράτητος πιά. Ἔπεσε πάνω του, τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ θέλησε νὰ τὸν πνίξη. Τὸ βασιλόπουλο ξέφυγε μὲ δυσκολία ἀπὸ τὰ χέρια του.

—Φῦγε! τοῦ φώναξε ὁ πατέρας του. Κι' ἂν ἐπιχειρήσης ἄλλη φορὰ νὰ ἐπιστρέψης ἐδῶ, θὰ σὲ σκοτώσω, ὅπως σκότωσα τὴ μητέρα σου...

Τὸ νεαρὸ βασιλόπουλο κατάλαβε, πὼς ἡ σιωπή του ἔκανε τὸν Περίανδρο ἔξω φρενῶν. Χαμογέλασε ἱκανοποιημένος, γιατὶ εἶχε βρῆ ἐπιτέλους ἕνα εὐαίσθητο σημεῖο του γιὰ νὰ τὸν «κτυπήση». Ἡ περιφρόνησι ποὺ τοῦ ἔδειχνε, γινόταν στὰ χέρια του ὅπλο τρομερό. Ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους, ὁ Λυκόφρων βγῆκε ἀπὸ τ' ἀνάκτορα. Ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς νύχτας, τοῦ χάϊδεψε τὸ φλογισμένο πρόσωπο. Ἡ σκέψι του πέταξε τότε στὴν ἄγνωστη ἑταίρα ποὺ εἶχε δῆ ἀπὸ νωρὶς στὸ ἱερὸ ἄλσος καὶ ποὺ τὸν εἶχε προσκαλέσει στοῦ Ἑρμόδωρου. Θὰ πήγαινε λοιπὸν νὰ τὴν βρῆ. Τώρα πιὰ δὲν εἶχε «στέγη». Ἦταν φτωχός, ἔρημος, χωρὶς δεύτερο χιτῶνα ἀπ' αὐτὸν ποὺ φοροῦσε. Μὲ βῆμα ἀποφασιστικὸ τράβηξε γιὰ τὴν ἔπαυλι τοῦ φίλου του. Ἦταν ἀκριβῶς ἡ στιγμὴ ποὺ ἡ Βακχὶς ἔλεγε στὴ φίλη της, πὼς εἶχε ἀκουστὰ ὅτι ὁ Λυκόφρων ἦταν ὡραῖος σὰν τὸν Ἀπόλλωνα.

—Καὶ θὰ τιμήση ἀπόψε τὸ συμπόσιο μὲ τὴν παρουσία του; ρώτησε.

Ἡ Μεγαρίς, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὸ διάλογό τους, γέλασε σαρκαστικά.

—Ἰδού! εἶπε. Μόλις ἔφτασε τὸ ἴνδαλμά σας! Ἀλλὰ δὲν ἔρχεται γιὰ σᾶς, οὔτε γιὰ τὸν Ἑρμόδωρο. Εἶναι μόνο δικός μου...

Πραγματικά, τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Λυκόφρων ἔμπαινε στὴν αἴθουσα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ δύο δούλους, ποὺ ἀνάγγειλαν τὴν ἄφιξί του μὲ δυνατὴ φωνή. Γυναῖκες καὶ ἄντρες, γύρισαν ἔκπληκτοι τὸ κεφάλι τους κι' ἀνασηκώθηκαν γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν. Ὁ φίλος του ἔτρεξε νὰ τὸν προϋπαντήση μὲ κάποια στενοχώρια, γιατί, ἔπειτα ἀπὸ τὸ φόνο τῆς μητέρας του, ἀντὶ νὰ νοιώσουν τὸ δρᾶμα του, μιλοῦσαν φανερὰ καὶ βεβαίωναν τὶς ὑποψίες τους. Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ Ἑρμόδωρος τοῦ παραχώρησε τὴν πιὸ τιμητικὴ θέσι. Αὐτὸς ὅμως ἔψαχνε μὲ τὰ μάτια ν' ἀνακαλύψη τὴ Μεγαρίδα, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν ἄλλων γυναικῶν. Τὴν εἶδε, ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ συγκίνησι καὶ κάθησε.

Ἡ Μεγαρὶς πλησίασε τὸ Λυκόφρονα κι' ἔγειρε ὁλόκληρη πάνω του.

—Εἶμαι μόνη ὅπως καὶ σύ, τοῦ ψιθύρισε. Ἀκολούθησέ με...

Βγῆκαν ἀπαρατήρητοι στὸ κῆπο. Περπατοῦσαν πλάϊ-πλάϊ, χωρὶς νὰ μιλοῦν, δίχως νὰ κυττάζη ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἡ Μεγαρὶς χαιρόταν προκαταβολικά. Χαιρόταν, γιατὶ εἶχε στείλει ἕνα δοῦλο νὰ εἰδοποιήση τὸν Περίανδρο ὅτι ὁ γυιός του βρισκόταν στὸ συμπόσιο τοῦ Ἑρμόδωρου κι' ὅτι ἤθελε νὰ τὴν παρασύρη ποιὸς ξέρει ποῦ, γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὁ Λυκόφρων, σκεφτόταν πὼς ἡ ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ἔκαναν οἱ «συμποσιάζοντες» ἦταν ψυχρή, μ' ὅλο τὸ σεβασμὸ ποὺ τοῦ ἔδειξαν. Μὰ δὲν τὸν ἔνοιαζε πιά. Δὲν τὸν ἔνοιαζε τίποτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἄγνωστη αὐτὴ ἑταίρα, ποὺ βάδιζε τώρα δίπλα του καὶ ποὺ ὅλοι ἀπέφευγαν νὰ τοὺς φέρουν σ' ἐπαφή.

Τὸ βασιλόπουλο δὲν μποροῦσε νὰ δώση καμμιὰ ἐξήγησι σ' αὐτό. Ξαφνικὰ ὅμως, σὰν νὰ διαισθάνθηκε τὴν τρομερὴ ἀλήθεια, ἀνατρίχιασε ὁλόκληρο. Ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω καὶ τὴ ρώτησε ἔντρομος:

—Ποιὰ εἶσαι; Πρέπει νὰ ἔχω ἀκούσει τ' ὄνομά σου, ἔστω κι' ἂν δὲν ἔκανα ποτὲ συντροφιὰ μὲ ἑταῖρες. Ἡ καλλονή σου εἶναι τόσο ἀσύγκριτη, ποὺ μόνο μία θὰ μποροῦσε νὰ σὲ παραβγῆ...

—Ποιὰ εἶναι αὐτή; ἔκανε ἐκείνη τρέμοντας ἐλαφρά.

—Ἡ Μεγαρίς! Δὲν τὴν γνωρίζω, ἀλλὰ ἐγὼ μόνο ξέρω πόσο τὴ μισῶ. Μοῦ λένε πὼς εἶναι ὡραία σὰν τὴν Ἀφροδίτη. Γι' αὐτὸ ὡρκίστηκα νὰ τὴ σκοτώσω. Καὶ θὰ κρατήσω τὸν ὅρκο μου, ἔστω κι' ἂν οἱ θεοὶ μὲ καλέσουν κοντά τους...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, πίσω ἀπὸ μιὰ συστάδα κινήθηκε μιὰ σκιά. Τὴν εἶδε ἡ Μεγαρὶς καὶ κατάλαβε πὼς ἦταν ὁ Περίανδρος ποὺ παρακολουθοῦσε ἀθέατος τὴ συνομιλία τους. Καὶ γιὰ νὰ τοῦ ἐξάψη τὴ ζήλεια, ἔβαλε στεφάνι τὰ χέρια της γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ Λυκόφρονα καὶ κόλλησε μὲ πάθος τὰ χείλη της στὰ δικά του. Τότε ἀκριβῶς πήδησε ἔξω ὁ βασιλιᾶς, καὶ ἀκράτητος τράβηξε τὸ σπαθί του —τὸ ἴδιο ἐκεῖνο σπαθί, ποὺ εἶχε σκοτώσει τὴν τραγικὴ Μέλισσα— καὶ τὸ βύθισε στὸ πλευρὸ τῆς ἑταίρας. Ἡ Μεγαρίς, μ' ὅλο τὸ τραῦμα της, δὲν ἔπεσε ἀμέσως. Ἔκανε μερικὰ βήματα σὰν μεθυσμένη καὶ τεντώνοντας τὰ χέρια μπροστὰ ὅπως οἱ τυφλοί, γύρισε στὸ βασιλόπουλο, ποὺ κυττοῦσε σὰν παράφρονας πότε τὸν πατέρα του καὶ πότε ἐκείνη.

—Ἐγὼ εἶμαι ἡ Μεγαρίς, Λυκόφρων! τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ξεψυχοῦσε. Ἐγὼ συκοφάντησα τὴ μητέρα σου καὶ τώρα πληρώνω...

Ἀναστενάζοντας βαθειά, ἔπεσε νεκρὴ στὸ χῶμα. Ὁ Περίανδρος γέλασε σαρκαστικά, κυττάζοντας τὸ γυιό του, ποὺ ἀμίλητος πάντα, στεκόταν πάνω ἀπὸ τὸ πτῶμα τῆς ἑταίρας. Ὁ τύραννος καθάρισε τὸ σπαθί του ἀπὸ τὰ αἵματα, τὄβαλε στὴ θήκη του καὶ τρέχοντας κατόπιν, μπῆκε στὴν ἔπαυλι ποὺ διασκέδαζαν ἀνύποπτα οἱ καλεσμένοι τοῦ Ἑρμόδωρου.

—Ὁ Λυκόφρων παρεφρόνησε! ἀνάγγειλε μ' ἐπίσημη φωνή. Πρὶν ἀπὸ λίγο πῆγε στὸ ἱερὸ ἄλσος τῆς Ἀφροδίτης καὶ σκότωσε τὴν ἀδελφή του Εὐρύκλεια! Ἦρθε κατόπιν ἐδῶ καὶ δολοφόνησε τὴ Μεγαρίδα! Δὲν ἔχω πιὰ γυιό! πρόσθεσε ξεσπάζοντας σὲ ψεύτικα δάκρυα. Τὸ βασίλειό μου παραμένει δίχως διάδοχο...

Ἡ τραγωδία εἶχε συμπληρωθῆ. Γιατὶ ὁ βασιλιᾶς, μέσα στὴν ἐγκληματική του μανία, εἶχε παρασύρει καὶ τὴ θυγατέρα του στὸν ἀφανισμό, θέλοντας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ ἐνοχοποιήση ἀκόμη περισσότερο τὸν ἀθῶο Λυκόφρονα. Οἱ συνδαιτημόνες πίστεψαν τὰ λόγια του. Βγῆκαν τότε ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ συμποσίου μὲ ρόπαλα καὶ μαχαίρια, γιὰ νὰ τιμωρήσουν «τὸν ἀπεχθῆ φονέα τῆς σεμνοτάτης Εὐρυκλείας καὶ τῆς καλλιμόρφου Μεγαρίδος». Βλέποντας τὸ βασιλόπουλο τὸ ἔξαλλο ἐκεῖνο πλῆθος νὰ τὸν ζυγώνη μὲ κακὲς διαθέσεις, ἀναγκάστηκε ν' ἀμυνθῆ. Πάλεψε πολλὴ ὥρα μαζί τους, ὥσπου στὸ τέλος τὰ κατάφερε νὰ καταφύγη στὸ ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ Περίανδρος μετάνοιωσε ξαφνικὰ γιὰ τὴν ἀκαταλόγιστη συμπεριφορά του καὶ θέλησε νὰ συμφιλιωθῆ μαζί του. Μπῆκε στὸ ναὸ καὶ —ἐπειδὴ ἦταν κρυμένος— τοῦ φώναξε:

—Φανερώσου, γυιέ μου! Κι' ἂς ξεχάσουμε ὅ,τι ἔγινε. Ὁρκίζομαι στοὺς θεοὺς νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὸ θρόνο μου καὶ νὰ τὸν παραδώσω σὲ σένα. Μὴ μὲ κατηγορῆς! Ἤμουν τρελλὸς καὶ δὲν ἤξερα τί ἔκανα...

Τότε ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Λυκόφρονα, ποὺ ἔδινε τὴν ἀπάντησι:

—Καλύτερα νὰ χρησιμεύσω γιὰ βορὰ τῶν λύκων καὶ τῶν ἁρπακτικῶν ὀρνέων, παρὰ νὰ γυρίσω πίσω στὰ καταραμένα σου ἀνάκτορα, ποὺ τὰ κηλίδωσες μὲ τὸ αἷμα τῆς μητέρας μου καὶ τῆς ἀδελφῆς μου!

Φρένιασε στὰ λόγια ἐκεῖνα ὁ τύραννος, μὰ ἐπειδὴ βρισκόταν στὸ ναὸ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ σηκώση χέρι ἐναντίον του, ἀναγκάστηκε νὰ φύγη. Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ Λυκόφρων, βρῆκε τὴν εὐκαιρία καὶ δραπέτευσε ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Πῆγε στὴν Κέρκυρα. Οἱ Κερκυραῖοι τὸν φιλοξένησαν μὲ στοργή. Ὁ Περίανδρος ὅμως τὸν καταδίωξε. Ἐξώπλισε ἰσχυρὸ στόλο καὶ ἀπέπλευσε μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ τὸν συλλάβη. Τότε μερικοὶ νησιῶτες «ἐπετέθησαν ἐναντίον τοῦ ἀόπλου Λυκόφρονος, ἐνῶ οὗτος εὑρίσκετο εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ τὸν κατέσφαξαν, ὅπως ἐξιλεωθοῦν διὰ τὴν φιλοξενίαν ποὺ προσέφεραν εἰς τὸ τραγικὸν θῦμα τῆς ἀπανθρωπίας ἑνὸς πατρὸς καὶ τῆς θηριωδίας ἑνὸς τυράννου». Κι' αὐτὸς ὅμως δὲν ἔμεινε ἀτιμώρητος. Καθὼς ἐπέστρεφε μὲ τὰ καράβια του στὴν Κόρινθο, ἀρρώστησε ξαφνικὰ καὶ πέθανε. Οἱ θεοὶ τὸν ἐκδικήθηκαν ἔτσι γιὰ τὰ στυγερὰ ἐγκλήματά του...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

Τὸ θαῦμα ΤΗΣ ΣΥΛΛΗΨΕΩΣ

Μιὰ Ἱστορία ποὺ διαρκεῖ 12 ὧρες

ΑΠΟ κάθε τρία ἀντρόγυνα ποὺ ποθοῦν φλογερὰ ν' ἀποκτήσουν παιδί καὶ δὲν τὸ ἔχουν ἀκόμη κατορθώσει, τὸ ἕνα μπορεῖ σήμερα νὰ ἰδῆ νὰ πραγματοποιῆται τὸ ὄνειρό του. Τὸ ποσοστὸ δὲ αὐτὸ θὰ εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερο, ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια.

Πραγματικά, οἱ ἐπιστῆμονες σημειώνουν λαμπρὲς προόδους στὸν ἀγῶνα τους κατὰ τῆς στειρότητος. Μελετοῦν ὁλοένα καλύτερα τὰ ψυχολογικὰ αἴτια (ἀγωνίες, ψυχικὲς καταπονήσεις) ποὺ παρεμποδίζουν τὴ γονιμότητα. Μὲ τὴν καταλληλη ὁρμονοθεραπεία ἀποκαθιστοῦν τὴν κανονικὴ λειτουργία τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων. Ἀνακαλύπτουν καὶ διορθώνουν ἐγκαίρως, ἀπὸ τὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, ὡρισμένες ἀνωμαλίες ποὺ μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἀργότερα στειρότητα. Ἀποκαθιστοῦν τὴ γονιμότητα σὲ ἄντρες καὶ γυναῖκες μὲ λεπτὲς χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις.

Ὅλες αὐτὲς ὅμως οἱ ἐπιτυχίες τους ὀφείλονται στὴν πληρέστερη κατανόησι τοῦ θαύματος τῆς ἀναπαραγωγῆς.

Ἡ συστηματικὴ μελέτη τῆς ἐκπληκτικῆς αὐτῆς λειτουργίας τοῦ ὀργανισμοῦ μας ἄρχισε μόλις πρὸ 40 ἐτῶν. Οἱ περισσότερες γνώσεις γι' αὐτὴν συγκεντρώθηκαν μέσα στὴν τελευταία δεκαετία. Τώρα δέ, οἱ βιολόγοι μποροῦν ἐπιτέλους νὰ ὁλοκληρώσουν τὴν ἀπίστευτη περιγραφὴ τῆς συλλήψεως—μολονότι ἀγνοοῦν ἀκόμη περισσότερα πράγματα ἀπ' ὅσα ξέρουν.

Ἡ σύλληψις λοιπὸν ἀποτελεῖ τὸ κορύφωμα μιᾶς ἱστορίας ποὺ διαρκεῖ 12 ὧρες περίπου κα' ποὺ ἀρχίζει μὲ τὴν ἔκλυσι τοῦ ὠαρίου ἀπὸ τὴν ὠοθήκη.

Τὸ ἀνθρώπινο ὠάριον εἶναι, στραγγυλὸ καὶ μικρότερο ἀπὸ μιὰ τελεία. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ ἀχρωμη ὑδαρῆ οὐσία. Δὲν θὰ μπορούσαμε δὲ νὰ τὸ διακρίνουμε, ἂν δὲν ἦταν λίγο πηχτότερο καὶ ἀδιαφανέστερο ἀπ' τὸ νερό.

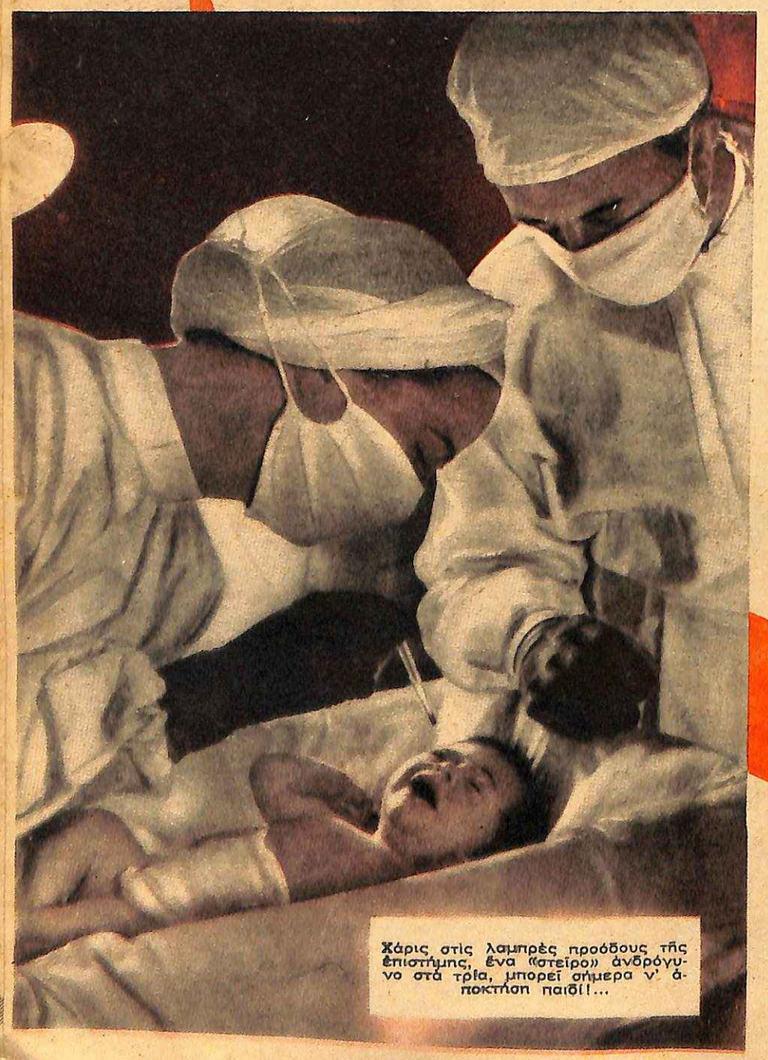

Χάρις στὶς λαμπρὲς προόδους τῆς ἐπιστήμης, ἕνα «στεῖρο» ἀνδρόγυνο στὰ τρία, μπορεῖ σήμερα ν' ἀποκτήση παιδί!...

Εἶναι ἕνα μοναχὸ κύτταρο, ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ πολύπλοκο. Ἂς ὑποθέσουμε πὼς μεγαλώνει 500 φορὲς καὶ γίνεται ὅσο μιὰ μπάλα τοῦ πίνγκ-πόνγκ. Θὰ ἰδοῦμε τότε στὸ κέντρο του μιὰ μᾶζα, ὅσο ἕνα μπιζέλι, πηχτότερη καὶ πιὸ σκούρα ἀπ' τὸ ὑπόλοιπο κύτταρο. Εἶναι ὁ πυρὴν τοῦ κυττάρου. Περιέχει δὲ μιὰ κουκίδα ἀκόμα πιὸ σκούρα, καὶ μέσα σ' αὐτὴν 24 «χρωμοσώματα», σὰν σκουληκάκια μὲ ὁριζόντιες ἀνοιχτὲς καὶ σκοῦρες ραβδώσεις.

Μόνο τὰ ὠάρια καὶ τὰ ἀρσενικὰ γεννητικὰ κύτταρα περιέχουν 24 χρωμοσώματα. Ὅλα τὰ ἄλλα κύτταρα τοῦ ὀργανισμοῦ ἔχουν 48.

Τὰ χρωμοσώματα περιέχουν περίπου 3.000 «γονίδια» (εἶναι ἄγνωστος ὁ ἀκριβὴς ἀριθμός τους). Τὰ γονίδια αὐτά, ἑνωμένα μὲ τὰ γονίδια τοῦ ἀρσενικοῦ γεννητικοῦ κυττάρου, καθορίζουν ὅλα τὰ κληρονομικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ παιδιοῦ ποὺ θὰ γεννηθῆ, σωματικὰ καὶ πνευματικά, ἐπηρεάζοντας τοὺς ἐνδοκρινεῖς ἀδένες ποὺ ρυθμίζουν ὅλη τὴ ζωή.

Τὰ ὠάρια βρίσκονται μέσα στὶς δυὸ ὠοθῆκες. Κάθε ὠοθήκη ἔχει σχῆμα ἀμυγδάλου καὶ μῆκος 4 πόντων σχεδόν. Μιὰ φορὰ κάθε 27 μέρες περίπου, σχηματίζεται στὴν ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τῆς μιᾶς ὠοθήκης μιὰ μικρὴ φουσκάλα, ποὺ ἀνοίγει σὲ λίγο. Μέσα της βρίσκεται τὸ ὡριμασμένο ὠάριο. Πλέει ἐλεύθερα μέσα στὸ διαυγὲς ὑγρὸ ποὺ γεμίζει τὴ φουσκάλα. Ὕστερα βγαίνει μαζὶ μ' αὐτό.

Ἡ φάσις αὐτὴ λέγεται ὠορρηξία. Ἂν ἡ μιὰ ὠοθήκη πάθη κάτι, ἢ ἂν ἀφαιρεθῆ μὲ ἐγχείρησι, λειτουργεῖ στὸ ἑξῆς μονάχα ἡ ἄλλη, χωρὶς καμμιὰ ἀνωμαλία.

*

Ἡ λειτουργία τῆς ὠορρηξίας γίνεται μὲ ἀξιοθαύμαστη χρονικὴ ἀκρίβεια, ρυθμίζεται δὲ ἀπὸ τὶς ἀντίστοιχες ὁρμόνες. Μιὰ ὁρμόνη τῆς ὑποφύσεως διεγείρει τὶς ὠοθῆκες καὶ κάνει νὰ σχηματίζεται ἡ φουσκάλα μὲ τὸ ὡριμο ὠάριον. Ἡ φουσκάλα αὐτὴ παράγει μιὰν ἄλλη ὁρμόνη, ποὺ ἐπιδρᾶ στὴν ὑπόφυσι καὶ σταματάει τὴν ἔκκρισι τῆς πρώτης. Τότε ἀκριβῶς σκάζει ἡ φουσκάλα καὶ βγαίνει τὸ ὠάριον, γιὰ ν' ἀρχίση ἕνα περιπετειώδες ταξίδι.

Στὰ περισσότερα ἀνώτερα ζῶα, οἱ ὠοθῆκες συνδέονται μὲ τὶς σάλπιγγες, κι' ἔτσι τὰ ὠάρια περνᾶνε ἀσφαλῶς ἀπὸ τὶς μὲν στὶς δέ. Στὸν ἄνθρωπο ὅμως δὲν συμβαίνει αὐτό. Ἔτσι, τὸ ὠάριον ποὺ θὰ ἐλευθερωθῆ, βρίσκεται σὰν χαμένο μέσα στὸν σχετικὰ ἀπέραντο χῶρο τῆς πυέλου.

Κι' ὅμως εἶναι πολὺ σπάνιο ν' ἀκολουθήση λανθασμένο δρόμο. Συνήθως, φτάνει αἰσίως στὸ στόμιο τῆς σάλπιγγος, μέσα σὲ λίγες ὧρες—μολονότι δὲν ἔχει δικὴ του κίνησι. Αὐτὸ γίνεται μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο:

Τὸ στόμιο τῆς σάλπιγγος μοιάζει σὰν βεντάλια ἀπὸ λεπτοὺς πλοκάμους, μήκους μισοῦ πόντου περίπου. Ἡ σάλπιγξ — ἕνας λεπτὸς καὶ μακρὸς σωλήνας—μαζεύεται καὶ ἁπλώνει καὶ οἱ πλόκαμοί της κινοῦνται πρὸς διφορες διευθύνσεις. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, μακρύτερος ἀπ' τοὺς ἄλλους, φτάνει πάνω ἀπὸ τὴν ὠοθήκη καὶ σχηματίζει ἕνα εἶδος «αὐλακιοῦ», ποὺ καθοδηγεῖ τὸ ὠάριον πρὸς τὸν προορισμό του.

Ἐξ ἄλλου, ὅταν σπάση ἡ φουσκάλα, τὸ στόμιο τῆς σάλπιγγος μετακινεῖται ἀπὸ τὴν κανονική του θέσι, κατὰ δύο πόντους περίπου, πλησιάζοντας στὴν ὠοθήκη. Συγχρόνως, ἡ ὠοθήκη κάνει μιὰ στροφή, ὥστε νὰ ρθῆ ἡ φουσκάλα κοντύτερα στὸ στόμιο τῆς σάλπιγγος.

Τέλος, κάτι μικροσκοπικὲς προεξοχές, σὰν λεπτὲς τρίχες, ποὺ ὑπάρχουν ἄφθονες στὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τῆς σάλπιγγος, κινοῦνται ἐλαφρὰ καὶ δημιουργοῦν ἕνα ρεῦμα ὑγροῦ ἀπὸ τὴν πύελο πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σάλπιγγος. Τὸ ὑγρὸ λοιπὸν αὐτὸ παρασύρει μαζί του καὶ τὸ ὠάριον.

Ὁπωσδήποτε, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ὠάριον θὰ μπῆ στὴ σάλπιγγα, τὸ ταξίδι του γίνεται πιὰ ἀσφαλέστερο. Κάθε σάλπιγξ ἔχει μῆκος 10 πόντους περίπου καὶ πάχος 8 χιλιοστά. Εἶναι ἕνας σωλήνας λείος ἐξωτερικά, κι' ἐσωτερικὰ σκεπασμένος μ' ἕνα βλεννογόνο, ὁμοιο μὲ τοῦ λαιμοῦ. Οἱ δυὸ σάλπιγγες ξεκινοῦν ἀπ' τὴν κορυφὴ τῆς μήτρας καὶ διευθύνονται ἡ μία δεξιὰ κι' ἡ ἄλλη ἀριστερά, πρὸς τὶς ἀντίστοιχες ὠοθῆκες.

Μὲ τὶς ρυθμικὲς ἀυσπάσεις τῶν τοιχωμάτων τῆς σάλπιγγος καὶ τοὺς κυματισμοὺς τῶν τριχοειδῶν προεξοχῶν τους, διατηρεῖται τὸ ἐλαφρὸ ρεῦμα τοῦ ὑγροῦ στὸ ἐσωτερικό της, καὶ τὸ ὠάριον ἐξακολουθεῖ νὰ προχωρῆ πρὸς τὴ μήτρα.

Ἂν πρόκειται νὰ γονιμοποιηθῆ, αὐτὸ πρέπει νὰ γίνη μέσα στὴ σάλπιγγα, προτοῦ πέση στὴ μήτρα.

Καὶ τώρα ἂς ἔρθουμε στὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς ἱστορίας μας: τὸ ἀρσενικὸ γεννητικὸ κύτταρο. Αὐτὸ εἶναι 35–40 φορὲς μικρότερο ἀπ' τὸ ὠάριον (ἰσχύς νὰ λογαριάσουμε ὅμως τὸ μῆκος τῆς οὐρᾶς του) κι' ἔχει μιὰ δικὴ του κίνησι, ζωηροτάτη καὶ ταχυτάτη.

Γιὰ κάθε ὠάριον ὑπάρχουν 200–500 ἑκατομμύρια ἀρσενικὰ γεννητικὰ κύτταρα. Ἐνῶ δὲ οἱ ὠοθῆκες ὡριμάζουν μόνο ἕνα ὠάριον κάθε 28 ἡμέρες, οἱ ἀρσενικοὶ γεννητικοὶ ἀδένες παράγουν ἀρκετὲς ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων κύτταρα κάθε 4–5 ἡμέρες.

Μὲ τὸ μικροσκόπιο φαίνεται ὁλοκάθαρα τὸ σχῆμα ἑνὸς ἀρσενικοῦ γεννητικοῦ κυττάρου. Ἔχει ἕνα ὠοειδὲς κεφάλι, ποὺ περιέχει τὸν πυρῆνα, τὰ χρωμοσώματα καὶ τὰ γονίδια, καὶ καταλήγει μπροστὰ σὲ μιὰ στενώτερη («μύτη»), ποὺ θὰ τὸ βοηθήση νὰ τρυπήση τὰ τοιχώματα τοῦ ὠαρίου — ἂν τὸ συναντήση.

Ἀπὸ πίσω, ἔχει μιὰ οὐρὰ 9 φορὲς μακρύτερη ἀπ' τὸ κεφάλι, ποὺ κινεῖται συνεχῶς καὶ σπειροειδῶς, σὰν ἕνα τιρμπουσόν, ὅσο ζῆ τὸ ἀρσενικὸ γεννητικὸ κύτταρο. Μὲ τὴν κίνησί της αὐτή, τὸ σπρώχνει πρὸς τὰ ἐμπρός, μὲ ταχύτητα 2–3 πόντους τὴν ὥρα.

Τὰ κανονικὰ ἀρσενικὰ γεννητικὰ κύτταρα προχωροῦν κατ' εὐθεῖαν μπροστά, ἀλλάζουν δὲ κατεύθυνσι μὲ τὴ στροφὴ τοῦ κεφαλιοῦ τους δεξιὰ ἢ ἀριστερά. Ἐξακολουθοῦν νὰ κολυμπᾶνε ὁλοταχῶς ἐπὶ 2 ἡμέρες, πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ ἄθλο ἀπίστευτο γιὰ ἕνα τόσο μικρὸ καὶ ἁπλὸ ὀργανισμό. Σύμφωνα μὲ μιὰ θεωρία, παίρνουν τὴν ἀπαιτουμένην ἐνέργεια ἀπὸ τὰ σάκχαρα καὶ τὶς ἄλλες χημικὲς οὐσίες τῶν ὑγρῶν ποὺ τὰ περιβάλλουν.

Τὰ ἀρσενικὰ γεννητικὰ κύτταρα ὡριμάζουν μέσα στοὺς ἀρσενικοὺς γεννητικοὺς ἀδένες — ὅπως τὸ ὠάριον στὴν ὠοθήκη. Περνοῦν ὕστερα ἀπὸ τὴν «ἐπιδιδυμίδα», ἕνα σωλῆνα λεπτὸ σὰν μεταξωτὴ κλωστή, μήκους 3 πόντων περίπου. Πρὶν βγοῦν ἀπ' τὸ σῶμα, ἀνακατεύονται μὲ ὑγρὲς ἐκκρίσεις τοῦ προστάτου καὶ ἄλλων ἀδένων. Τότε μόνον ἀποκτοῦν κίνησι δική τους. Διευθύνονται δὲ πρὸς τὸ στόμιο τῆς μήτρας. Ὁ ἀριθμὸς τους εἶναι ἀρχικὰ 300 ἑκατομμύρια κατὰ μέσον ὅρον. Ἀλλὰ τὰ 12% περίπου ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἐλαττωματικά, διαφέρουν δηλαδὴ σὲ σχῆμα καὶ σὲ μέγεθος ἀπ' τὰ ὑπόλοιπα. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι αὐτὰ δὲν κινοῦνται κατ' εὐθεῖα γραμμή, πρὸς τὸ σκοπό τους, ἀλλὰ κολυμπᾶνε ἀκανόνιστα ἢ κυκλικά, μὲ μικρότερη ταχύτητα ἀπ' τὰ φυσιολογικά. Ἀλλὰ κι' ἀπ' τὰ ὑπόλοιπα, μόνο μερικὲς ἑκατοντάδες χιλιάδων κατορθώνουν νὰ βροῦν καὶ νὰ περάσουν τὴν εἴσοδο τῆς μήτρας. Τὰ ἄλλα ὅλα μένουν στὸν κόλπο, ὅπου πεθαίνουν σὲ λίγες ὧρες, γιατὶ οἱ ἐκκρίσεις του εἶναι ὄξινες καὶ δὲν εὐνοοῦν τὴ ζωή τους. Ἀντίθετα, τὰ λίγα τυχερὰ ποὺ μπῆκαν στὴ μήτρα, βρίσκουν ἕνα εὐνοϊκὸ περιβάλλον, βλεννώδες καὶ ἀλκαλικό. Ἔτσι, παίρνουν μιὰ... παράσασι ζωῆς καὶ κατευθύνονται ὁλοταχῶς πάντα πρὸς τὴν κορυφὴ τῆς μήτρας. Ἀπ' τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀρχίζουν, ὅπως εἴπαμε, οἱ δυὸ σάλπιγγες. Ἀλλ' οἱ εἴσοδοι τους εἶναι πολὺ μικρές. Μόνο μερικὲς ἑκατοντάδες ἀρσενικὰ γεννητικὰ κύτταρα κατορθώνουν νὰ τὶς βροῦνε. Κι' ἀπ' αὐτὰ πάλι, τὰ μισὰ μπαίνουν στὴ σάλπιγγα ποὺ δὲν περιέχει ὠάριον.

Ἂς παρακολουθήσουμε ὅμως τὰ λίγα ἐκεῖνα ποὺ εἰσχωρήσανε στὴ σωστὴ σάλπιγγα. Ἕνα σωρὸ ἐμπόδια δυσκολεύουν τὴν προσπάθειά τους. Τὸ ρεῦμα τοῦ ὑγροῦ μέσα στὴ σάλπιγγα κι' οἱ μυϊκὲς συσπάσεις τῶν τοιχωμάτων της, ἐνῶ σπρώχνουν πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ ὠάριον, παρεμποδίζουν τὰ ἀρσενικὰ γεννητικὰ κύτταρα ποὺ κινοῦνται ἀντιθέτως. Ἔτσι, αὐτὰ χρειάζονται πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα (ὑπὸ τὶς καλύτερες συνθῆκες) γιὰ νὰ διατρέξουν 4–5 πόντους καὶ νὰ φτάσουν στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται τὸ ὠάριον.

Σὰν νὰ θέλη νὰ δυσκολέψη ἀκόμη περισσότερο τὰ πράγματα, τὸ ὠάριον δὲν μένει ἀκίνητο. Μετατοπίζεται συνεχῶς, ἀπὸ τὶς κινήσεις τῆς σάλπιγγος, καὶ χώνεται στὶς πτυχὲς τῶν τοιχωμάτων της. Πολλὰ λοιπὸν ἀρσενικὰ γεννητικὰ κύτταρα τὸ προσπερνᾶνε, χωρὶς νὰρθοῦνε σ' ἐπαφὴ μ' αὐτό. Ἐπιπλέον, τὸ ὠάριον περιβάλλεται ἀκόμη ἀπὸ ἕνα τμῆμα τῶν κυττάρων, ποὺ ἐνεργεῖ σὰν προστατευτικὸς θώρακας, ποὺ πρέπει νὰ τὸν διαπερᾶση ἕνα ἀρσενικὸ γεννητικὸ κύτταρο γιὰ νὰ ἑνωθῆ μὲ τὸ ὠάριον.

Τὰ κύτταρά του διατηροῦνται συνενωμένα ἀπὸ μιὰ οὐσία ποὺ λέγεται «ὑαλουρονικὸν ὀξὺ» τὴν ἴδια ποὺ συνδέει κι' ἄλλους ἱστοὺς τοῦ σώματος).

Ἀλλὰ τὰ ἀρσενικὰ γεννητικὰ κύτταρα, σὰν νἄχουν προβλέψει αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο, ἔχουν μαζί τους μιὰ ἀπειροελαχίστη ποσότητα «ὑαλουρονιδιάσης», ἑνὸς ἐνζύμου ποὺ διαλύει αὐτὸ τὸ ὀξύ. Τὴν ἔχουν πάρει ἀπ' τὰ ὑγρὰ μέσα στὰ ὁποῖα βρίσκονταν ἀρχικά. Ἡ ποσότης της εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ διαλύση τὸν προστατευτικὸ θώρακα καὶ ν' ἀνοίξη τὸ δρόμο πρὸς τὸ ὠάριον. Ἔτσι, τὸ τυχερὸ ἀρσενικὸ γεννητικὸ κύτταρο ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ τοίχωμα τοῦ ὠαρίου. Τὸ τρυπάει μὲ τὸ μυτερὸ κεφάλι του καὶ μπαίνει μέσα. Ἀμέσως ἡ οὐρά του, ἄχρηστη πιά, διαλύεται καὶ ἐξαφανίζεται. Συγχρόνως τὸ τοίχωμα τοῦ ὠαρίου ὑφίσταται μιὰ μεταβολή, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν πιὰ νὰ τὸ διαπεράσουν ἄλλα ἀρσενικὰ γεννητικὰ κύτταρα. Ὕστερα ἀπὸ λίγο, δὲν ἀπομένει ἀπ' τὸ ἀρσενικὸ γεννητικὸ κύτταρο παρὰ μιὰ μικρὴ μᾶζα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὠαρίου: ὁ πυρὴν δηλαδὴ ποὺ περιεχόταν στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ ἀρσενικοῦ γεννητικοῦ κυττάρου. Αὐτὸς κινεῖται πρὸς τὸ κέντρο τοῦ ὠαρίου, βρίσκει τὸ δικό του πυρῆνα καὶ ἑνώνεται μαζί του, σχηματίζοντας ἔτσι ἕνα καινούργιο πυρῆνα κυττάρου μὲ τὰ κανονικὰ 48 χρωμοσώματα.

Ἡ ἱστορία τῶν 12 ὡρῶν τελείωσε. Τὸ θαῦμα τῆς συλλήψεως συμπληρώθηκε.

Τὰ ἀρσενικὰ γεννητικὰ κύτταρα ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὸν κόλπο (1), περνοῦν ἀπ' τὸ στόμιο τῆς μήτρας (2) καὶ μπαίνουν στὴ μήτρα. (3). Ὁρμηθέντα ἀπὸ τὶς τριχοειδεῖς προεξοχὲς (4), προχωροῦν μέσα στὴ μιὰ ἀπ' τὶς δυὸ σάλπιγγες (5, 6) καὶ φτάνουν στὸ ὠάριον (7). Ἄλλα ἀρσενικὰ γεννητικὰ κύτταρα μπαίνουν στὴ δεύτερη, δέσιαν σάλπιγγα (8) καὶ σκορπίζονται ἀπ' τὸ στόμιό της μέσα στὴν κοιλιακὴ κοιλότητα (9).

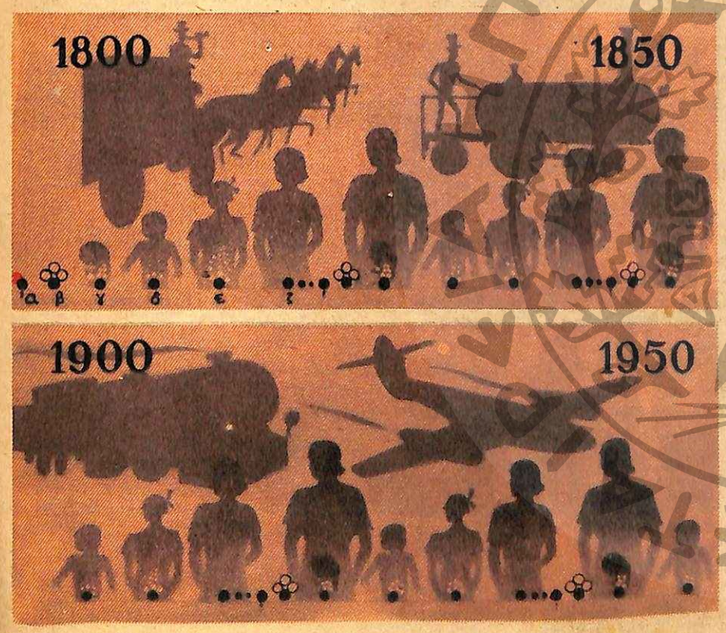

Ἄνω: Ἕνα ἀνθρώπινο πλάσμα δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν συνένωσι (α) ἑνὸς ἀρσενικοῦ γεννητικοῦ κυττάρου μ' ἕνα ὠάριον. Ἀπὸ τὸ μικτὸ κύτταρο ποὺ ἀποτελεῖται ἔτσι, προκύπτουν μὲ διχοτομήσεις τέσσερα (β). Τὰ τρία ἀπ' αὐτὰ θὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὸ σχηματισμὸ τοῦ σώματος, ἐνῶ τὸ τέταρτο (ἡ μαύρη κουκίδα) μένει ἀμετάβλητο ὡς γεννητικὸ κύτταρο. Στὸ διάστημα τῆς ἐμβρυακῆς ζωῆς (γ) καὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας (δ) τὰ κύτταρα τοῦ σώματος πολλαπλασιάζονται γρήγορα, ἐνῶ οἱ γεννητικοὶ ἀδένες μένουν σὲ ἠρεμία καὶ ἀδράνεια. Στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία (ε), τὰ γεννητικὰ κύτταρα ἀρχίζουν νὰ διχοτομοῦνται καὶ νὰ αὐξάνουν. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ θὰ γονιμοποιηθῆ ἀργότερα (ζ), καὶ θὰ ξαναρχίση ἔτσι ὁ κύκλος τῆς ἀναπαραγωγῆς. Κάτω: Τὰ κύτταρα ποὺ σχηματίζουν τὸ ἀνθρώπινο σῶμα ἔχουν μιὰ ὡρισμένη διάρκεια ζωῆς. Τὰ γεννητικὰ κύτταρα ὅμως ἐπιζοῦν καὶ πέρα ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ἀτόμου, σὰν φορεῖς τῶν ἀθανάτων κληρονομικῶν χαρακτηριστικῶν, ποὺ περνᾶνε ἀπ' τὴ μιὰ στὴν ἄλλη γενεά.

"Ένας Άμερικάνος ΛΑΝΔΡΥ

Τὸ ἄλλο πρωῒ ὁ Χέλμουτ Σμὶθ δὲν βρισκόταν στὴ ζωή..

Προσείλκυε τὰ θύματά του μὲ ἀγγελίες γάμου

ΤΟ 1905, δυὸ νεαρὲς Γερμανίδες, ἡ Ἁγνὴ Ντομινὶκ καὶ ἡ Αὐγούστα Στάϊνμπαχ, ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Μόναχο, γιὰ νὰ πᾶνε στὴν Ἀμερικὴ νὰ ἐργασθοῦν.

Ἡ καλή τους τύχη θέλησε νὰ προσληφθοῦν κι' οἱ δυὸ στὸ σπίτι τοῦ Γερμανο - ἀμερικανοῦ τραπεζίτη Ἔντουαρντ Χαϊντελμπεργκ, ἡ Ἁγνὴ ὡς καμαριέρα κι' ἡ Αὐγούστα γιὰ νὰ περιποιῆται τὰ παιδιά.

Τὰ ἀφεντικά τους ἦταν καλοὶ ἄνθρωποι, τὶς πλήρωναν καλὰ κι' οἱ δυὸ Γερμανίδες ἔκαναν τὴ σκέψι ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, θὰ φτιαναν μιὰ καλὴ προῖκα. Ἦταν κι' οἱ δυὸ πολὺ σοβαρὲς καὶ περίμεναν ὑπομονητικὰ νὰ ἔρθη ἡ στιγμή, ποὺ θὰ βρισκαν ἕναν καλὸ σύζυγο.

Ἔτσι περνοῦσαν τὰ χρόνια.

Μιὰ μέρα, τέλος—ἦταν ὁ Ὀκτώβριος τοῦ 1916—ἡ Αὐγούστα, ποὺ μόλις εἶχε γιορτάσει τὴν 33η ἐπέτειο τῶν γενεθλίων της, ἀνάγγειλε στὴ φίλη της ὅτι θὰ παντρευόταν.

— Τὸν ξέρω τὸν ἐκλεκτό σου; τὴ ρώτησε ἡ Ἁγνή.

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Αὐγούστα. Γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν τὸν ξέρω οὔτε κι' ἐγώ... Ἀλλὰ φαίνεται πὼς εἶναι πολὺ καλὸς ἄνθρωπος... Τὸ εἰδύλλιό μας μοιάζει μὲ παραμύθι. Γνωριστήκαμε ἀπὸ μιὰ ἀγγελία, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸν «Κήρυκα τῆς Νέας Ὑόρκης». Ὁ μνηστήρας μου εἶναι Γερμανός, κερδίζει πολλὰ χρήματα καὶ μὲ λατρεύει!... Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη!

— Πῶς λέγεται;

— Μοῦ ζήτησε νὰ τοῦ ὑποσχεθῶ πὼς δὲν θὰ πῶ σὲ κανένα τὸ ὄνομά του, προτοῦ γίνω γυναῖκα του. Καταλαβαίνεις, λοιπόν...

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, ἡ Αὐγούστα πῆρε τὰ χρήματα της ἀπὸ τὴν τράπεζα, ἔβαλε τὰ πράγματά της σὲ τρία μεγάλα μπαοῦλα κι' ἔφυγε γιὰ τὸ Ντητρόϊτ, ὅπου τὴν περίμενε ὁ μνηστήρας της.

Ἡ Ἁγνὴ ἔλαβε ἕνα γράμμα της στὶς 20 Νοεμβρίου ἀπὸ τὸ Ντητρόϊτ. Ἡ Αὐγούστα τῆς ἔγραφε ὅτι ἔμενε στὸ σπίτι κάποιας κυρίας Χετέρινγκτων κι' ὅτι θὰ πήγαινε στὸ προάστιο Ρόαγιαλ Ὢκς, ὅπου θὰ γίνονταν οἱ γάμοι της.

Ἡ Ἁγνὴ Ντομινὶκ κι' ἡ οἰκογένεια Χαϊντελμπεργκ εἶχαν ἑτοιμάσει διάφορα γαμήλια δῶρα κι' ὅπως δὲν ἤξεραν τὴ διεύθυνσι τῆς Αὐγούστας, τὰ ἔστειλαν στὴν κυρία Χετέρινγκτων, μὲ τὴν παράκλησι νὰ τῆς τὰ παραδώση.

Τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Δεκεμβρίου, ἡ Ἁγνὴ ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν κυρία Χετέρινγκτων.

«Ἡ μὶς Στέϊνμπαχ ἔμεινε στὸ σπίτι μου ὥσπου νὰ ἑτοιμαστῆ τὸ ἐξοχικὸ σπίτι, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ ἐγκατασταθῆ μὲ τὸν μέλλοντα σύζυγό της—ἔγραφε. Ἔφυγε προχτὲς γιὰ νὰ πάη στὸ Ρόαγιαλ Ὢκς, ὅπου θὰ γινόταν ὁ γάμος της. Ὡς τὴν τελευταία στιγμή, δὲν θέλησε νὰ μᾶς πῆ τὸ ὄνομα τοῦ μνηστῆρος της. Φεύγοντας, ὅμως, μᾶς ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ της. Ὅταν πήραμε τὰ δῶρα σας, πήγαμε ἐκεῖ μὲ τὸ σύζυγό μου καὶ μάθαμε ἀπὸ τοὺς γειτο... ...τι τὸ σπίτι αὐτὸ ἀνῆκε σὲ κάποιον Χέλμουτ Σμίθ. Χτυπήσαμε τὴν πόρτα καὶ ρωτήσαμε μιὰ μεσόκοπη κυρία, ποὺ παρουσιάστηκε, ἂν ἤξερε τὴν Αὐγούστα Στάϊνμπαχ. Μᾶς ἀπάντησε ὅτι πρώτη φορὰ ἄκουγε αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ μᾶς δήλωσε ὅτι ἦταν μνηστὴ τοῦ Χέλμουτ Σμίθ, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἔκανε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες τοὺς γάμους της. Ὅλα αὐτὰ μᾶς φάνηκαν πολὺ περίεργα καὶ γι' αὐτὸ σᾶς τὰ γράφω».

Ἡ Ἁγνὴ Ντομινὶκ κατέφυγε τότε στὴν ἀστυνομία. Ἀλλ' ἡ ἔρευνα ποὺ ἔγινε δὲν ἀποκάλυψε τίποτα τὸ ἀξιοσημείωτο. Ὁ Σμὶθ ἰσχυρίστηκε ὅτι δὲν ἤξερε τὴν Αὐγούστα Στάϊνμπαχ κι' ὅτι θὰ εἶχε γίνει κάποιο λάθος.

Τὸ συμπέρασμα τοῦ σερίφη Γκρήν, ποὺ ἔκανε αὐτὴ τὴν ἔρευνα, ἦταν ὅτι ἡ Αὐγούστα κι' ὁ σύζυγός της θὰ περνοῦσαν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος σὲ κάποια ἐρημικὴ γωνιὰ κι' ὅτι δὲν ἄξιζε τὸν κόπο ν' ἀσχολοῦνται περισσότερο μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Ἡ Ἁγνή, ὅμως, δὲν ἔμεινε ἱκανοποιημένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπάντησι καὶ κατέφυγε πρῶτα στὴν ὑπηρεσία ἐξαφανίσεων κι' ἔπειτα στὸ τμῆμα ἐγκληματολογικῶν ἀναζητήσεων τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ὁ διευθυντὴς αὐτοῦ τοῦ τμήματος Κόρνελ Βίλεμσυ τὴν ἄκουσε μὲ πολλὴ προσοχὴ καὶ τῆς σύστησε νὰ περνάη τακτικὰ νὰ τὸν βλέπη.

Μιὰ μέρα, τέλος, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, τῆς ἔδειξε στὸν «Κήρυκα τῆς Νέας Ὑόρκης», μιὰ ἀγγελία, μὲ τὴν ὁποίαν κάποιος Κὰρλ Σίγκελ, μηχανικός, ζητοῦσε νὰ συνδεθῆ μὲ «νεαρὴ γυναῖκα, ἐλεύθερη ἀπὸ οἰκογενειακοὺς δεσμούς, γιὰ νὰ φτιάξουν ἕνα εὐτυχισμένο ἀντρόγυνο».

— Δὲν ξέρω τί μὲ κάνει νὰ φαντάζωμαι ὅτι πρόκειται γιὰ τὸ ἴδιο πρόσωπο, ποὺ παρέσυρε καὶ τὴν Αὐγούστα Στάϊνμπαχ, τῆς εἶπε ὁ Βίλεμσυ. Ὁπωσδήποτε, ἂς δοκιμάσωμε.

Ἡ Ἁγνὴ τοῦ ἔγραψε ἀμέσως, τονίζοντας στὴν ἐπιστολή της ὅτι εἶχε μερικὲς οἰκονομίες κι' ὅτι ἦταν ὁλότελα μόνη στὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἡ ἀπάντησι ἦρθε ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες.

Ἄρχισαν ἀπὸ τότε νὰ ἀλληλογραφοῦν καί, μιὰ μέρα, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, συναντήθηκαν.

Ὁ Κὰρλ Σίγκελ φάνηκε ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴ γνωριμία τῆς Ἁγνῆς καὶ στὴν τρίτη συνάντησι τῆς εἶπε ὅτι θὰ ἦταν πολὺ εὐτυχισμένος ἂν ἔκαναν τὸ συντομώτερο τοὺς γάμους τους. Τῆς φανέρωσε κατόπιν πὼς τὸ ἀληθινό του ὄνομα ἦταν Χέλμουτ Σμίθ, ἀλλὰ τῆς ζήτησε νὰ τοῦ ὁρκισθῆ ὅτι δὲν θὰ τὸ ἔλεγε σὲ κανένα προτοῦ παντρευτοῦν.

Ἔφυγαν κατόπιν γιὰ τὸ Ρόαγιαλ Ὢκς, ὅπου ὁ Σμὶθ εἶχε μιὰ ὡραία ἐξοχικὴ ἔπαυλι.

Εἶναι περιττὸ νὰ ποῦμε ὅτι ἡ Ἁγνὴ Ντομινὶκ ἔδινε κάθε μέρα ἀναφορὰ στὸν Κόρνελ Βίλεμσυ γιὰ τὶς συνομιλίες της μὲ τὸν Σμίθ.

Ἔτσι, ὅταν ἔφτασαν στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ Ρόαγιαλ Ὢκς, βρέθηκαν μπροστὰ στὸν Βίλεμσυ καὶ μερικοὺς ἄλλους ἀστυνομικούς.

—Ἤρθαμε γιὰ νὰ προλάβωμε ἕνα καινούργιο ἔγκλημά σου, εἶπε ὁ Βίλεμσυ στὸ Σμίθ. Τί ἔκαμες τὴν Αὐγούστα Στάϊνμπαχ;... Μὴν προσπαθῆς ν' ἀρνηθῆς... Βρήκαμε στὸ ὑπόγειο τὰ μπαοῦλα μὲ τὰ πράγματά της.

Ὁ Σμὶθ κατάλαβε ὅτι εἶχε χάσει τὸ παιχνίδι καὶ μὲ τὴν κομπορρημοσύνη τῶν ἐγκληματιῶν αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἀπάντησε:

— Δὲν εἶναι μόνον ἡ Αὐγούστα Στάϊνμπαχ... Ἂν σκάψετε στὸν κῆπο, θὰ βρῆτε ἄλλα δέκα πτώματα ἢ σκελετούς...

Εἶχε ἀρχίσει αὐτὴ τὴ «δουλειὰ» πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια. Προσείλκυε τὰ θύματά του μὲ ἀγγελίες γάμου ποὺ δημοσίευε στὶς ἐφημερίδες καὶ κατόπιν τὰ ὡδηγοῦσε στὴν ἔπαυλι τοῦ Ρόαγιαλ Ὢκς, ὅπου τὰ ξεπάστρευε, ἀφοῦ πρῶτα ἔπαιρνε τὶς οἰκονομίες τους.

Μὲ τὴν Αὐγούστα Στάϊνμπαχ, ὅμως, τὰ πράγματα μπερδεύτηκαν κάπως. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Σμὶθ ἀλληλογραφοῦσε μὲ τρεῖς γυναῖκες. Ἔκαμε λάθος, λοιπόν, στὶς ἡμερομηνίες κι' ὅταν προσκάλεσε τὴν Αὐγούστα, εἶχε μιὰ ἄλλη γυναῖκα στὸ ἐξοχικὸ σπίτι καὶ περίμενε τρίτη ἔπειτα ἀπὸ λίγο. Γι' αὐτό, σύστησε στὴν Αὐγούστα νὰ περιμένη μερικὲς ἡμέρες στὸ Ντητρόϊτ λέγοντάς της ν' ἀποφύγη νὰ μείνη σὲ ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ μὴν... παρεξηγηθοῦν. Ὅταν ξεπάστρεψε τὴν πρώτη —κάποια Τζένη Κρίντερμαν—προσκάλεσε τὴν Αὐγούστα.

—Ἔπρεπε, δυστυχῶς, νὰ κάμω σύντομα, εἶπε, γιατὶ περίμενα ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες τὴ Σοφία Τάουσεντ (ἦταν ἡ γυναῖκα μὲ τὴν ὁποία μίλησε ἡ κυρία Χετέριγκτων).

Ὁ Σμὶθ μιλοῦσε μὲ κυνισμό.

— Τὸ ἀστεῖο εἶναι, εἶπε, ὅτι, ὅταν ὁ σερίφης Γκρὴν ἦρθε στὸ σπίτι μου, εἶχα ἀκόμη τὸ πτῶμα τῆς Τάουσεντ κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα, γιατὶ δὲν εἶχα προφτάσει νὰ τὸ θάψω... Ἤπιαμε μαζὶ μερικὰ ποτηράκια οὐΐσκυ κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ ὑποπτευθῆ τὸ παραμικρό.

Τοῦ πέρασαν ἀμέσως τὶς χειροπέδες καὶ τὸν ὡδήγησαν στὶς φυλακὲς τοῦ Ντητρόϊτ.

Ἀλλὰ τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ Χέλμουτ Σμὶθ δὲν βρισκόταν στὴ ζωή. Εἶχε αὐτοκτονήσει μ' ἕναν πρωτότυπο τρόπο. Τὰ κρεβάτια τῶν φυλακισμένων ἦταν σιδερένια καὶ τὴν ἡμέρα τὰ σήκωναν μ' ἕναν αὐτόματο μηχανισμὸ καὶ τὰ στερέωναν στὸν τοῖχο. Ὁ Σμὶθ ἔκαμε, λοιπόν, τὸ ἑξῆς: Ἀνασήκωσε τὸ κρεβάτι του, γονάτισε ἀπὸ κάτω καὶ πίεσε τὸ κουμπὶ πο ὑἔβαζε σὲ κίνησι τὸν αὐτόματο μηχανισμό. Τὸ σιδερένιο κρεβάτι ἔπεσε τότε μὲ ὁρμὴ καὶ τοῦ ἔσπασε τὸ κεφάλι.

Ἡ ἀνακάλυψι τῶν ἐγκλημάτων τοῦ Σμὶθ εἶχε καὶ μιὰ τραγικὴ συνέπεια. Ὁ σερίφης Γκρήν, ποὺ εἶχε κάμει τὴν πρώτη ἄκαρπη ἔρευνα, αὐτοκτόνησε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὰ πειράγματα τῶν συναδέλφων του, ποὺ τὸν περιγελοῦσαν γιὰ τὴν ἀχαρακτήριστη εὐπιστία καὶ ἀδεξιότητά του!

«Δὲν θέλω νὰ δῶ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ»

Τὸ δρᾶμα μιᾶς ὄμορφης Ἀμερικανίδας, ποὺ ἔγινε μητέρα ἀπὸ ἕναν κακοποιό

Η κ. Μάρτζη Ἄνσον, μιὰ ὡραιότατη νέα γυναῖκα, ἡλικίας 27 ἐτῶν, ἀπὸ τὸ Ντένβερ τοῦ Κολοράντο, εἶναι ἀσφαλῶς, ἡ μόνη μητέρα στὸν κόσμο, ποὺ δὲν θέλησε νὰ δῆ οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ παιδὶ ποὺ ἔφερε στὸν κόσμο καὶ ποὺ παρακάλεσε τὶς νοσοκόμες νὰ τὸ ἀπομακρύνουν ἀμέσως ἀπὸ κοντά της, μόλις τὸ γέννησε!

Ὡστόσο, ἡ συμπεριφορὰ αὐτὴ τῆς Μάρτζη Ἄνσον, πού, ἐκ πρώτης ὄψεως, θὰ τὴν χαρακτηρίζαμε ὡς τερατωδῶς ἀπάνθρωπη, ἐπιδοκιμάζεται, ὅπως διαπιστώθηκε ἀπὸ μιὰ ἔρευνα ποὺ διεξήγαγε ἕνα ἰνστιτοῦτο βολιδοσκοπήσεως τῆς κοινῆς γνώμης, ἀπὸ τὰ 75% τῶν Ἀμερικανῶν. Γιατὶ οἱ συνθῆκες, ὑπὸ τὶς ὁποῖες ἡ κ. Ἄνσον ἔγινε μητέρα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, δικαιολογοῦν κάθε αἴσθημα ἀποστροφῆς καὶ φρίκης ἀπὸ μέρους της γιὰ τὸν ἀθέλητο καρπὸ τῶν σπλάγχνων της.

Ἡ Μάρτζη Ἄνσον ζοῦσε εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἄντρα της, λογιστὴ σὲ μιὰ μεγάλη ἐπιχείρησι τοῦ Ντένβερ, καὶ μὲ τὸ κοριτσάκι, ποὺ εἶχαν ἀποκτήσει ἀπὸ τὸν γάμο τους, τὴν Ἀνίτα, ὡς τὸν περασμένο Ὀκτώβριο ποὺ ὁ Τζὸ Ἄνσον ὑποχρεώθηκε νὰ μπῆ γιὰ 15 μέρες στὴν κλινική, γιὰ νὰ ὑποστῆ μιὰ ἐγχείρησι.

Ἡ Μάρτζη αἰσθάνθηκε μιὰ ἀκαθόριστη ἀνησυχία στὴν σκέψι πὼς θὰ ἦταν ὑποχρεωμένη, γιὰ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, νὰ μείνη μόνη μὲ τὴν μικρὴ Ἀνίτα στὸ σπίτι, μιὰ ἐξοχικὴ βίλλα, ἀρκετὰ ξεμοναχιασμένη, ἀλλὰ προτίμησε νὰ μὴν πῆ τίποτε στὸν ἄντρα της.

Δυστυχῶς, οἱ ἀνησυχίες της ἐπαλήθεψαν, ἕνα βράδυ, μὲ τὸν πιὸ δραματικὸ καὶ ἀπροσδόκητο τρόπο. Ἡ Ἀνίτα ἐπρόκειτο νὰ περάση τὴ νύχτα στὸ σπίτι μιᾶς φίλης της, ὅπου ἦταν καλεσμένη. Καὶ ἡ μητέρα της, ἀφοῦ πέρασε δυὸ ὧρες στὸν κινηματογράφο, γύρισε ἀργὰ στὴν ἐρημικὴ ἔπαυλι, μὲ τὸ ἀνήσυχο προαίσθημα πιὸ ἔντονο μέσα της ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Εἶχε πιὰ ξαπλώσει στὸ κρεβάτι της κι' ἑτοιμαζόταν νὰ σβύση τὸ φῶς γιὰ νὰ κοιμηθῆ, ὅταν εἶδε ξαφνικὰ μὲ τρόπο ν' ἀνοίγη ἡ πόρτα τῆς κρεβατοκάμαράς της καὶ νὰ μπαίνη ἕνας ψηλὸς καὶ γεροδεμένος ἄντρας ντυμένος μὲ τὴν στολὴ τῆς ἀμερικανικῆς στρατιωτικῆς ἀστυνομίας.

Ὁ ἄγνωστος, ὡστόσο, ἔσπευσε νὰ τὴν καθησυχάση χαμογελῶντας.

«Μὲ συγχωρῆτε, τῆς εἶπε, ἀλλὰ ἔψαχνα γιὰ τηλεφωνικὸ θάλαμο καὶ δὲν βρῆκα πουθενά. Εἶδα τότε φῶς στὸ σπίτι σας καὶ σκέφθηκα πὼς θὰ μποροῦσα, ἴσως, νὰ τηλεφωνήσω ἀπὸ ἐδῶ. Χτύπησα τὴν πόρτα, φαίνεται, ὅμως, πὼς δὲν μὲ ἀκούσατε».

Τὰ λόγια αὐτά, ὅσο καὶ ἡ στολὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ, ποὺ φοροῦσε ὁ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης καὶ ποὺ ἡ Μάρτζη τὴν θεώρησε σὰν μιὰ ἐγγύησι γιὰ τὴν ἀσφάλειά της, ἔκαναν τὶς ἀνησυχίες της νὰ ἐξαφανιστοῦν.

«Σᾶς παρακαλῶ...», τοῦ ἀποκρίθηκε. Καὶ τοῦ ἔδειξε μὲ μιὰ κίνησι τὸ τηλέφωνο.

Συγχρόνως, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της μὲ σκοπὸ νὰ περάση στὸ σαλόνι, γιὰ νὰ ἀφήση διακριτικὰ τὸν ἄγνωστο νὰ τηλεφωνήση ὅπου ἤθελε χωρὶς νὰ ἐμποδιστῆ ἀπὸ τὴν παρουσία της. Ἀλλ' ἡ ταραχή, ποὺ δοκίμασε πρὶν ἀπὸ λίγο, τὴν ἔκανε νὰ ξεχάση πὼς δὲν φοροῦσε ἀπολύτως τίποτε κάτω ἀπὸ τὸ διαφανὲς νάϋλον νυχτικό της!

Ὅταν τὸ θυμήθηκε, κυττάζοντας τὸ ἀλλοιωμένο πρόσωπο τοῦ ἀστυνομικοῦ, ποὺ τὰ μάτια του εἶχαν πεταχτῆ ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους, καθὼς ἔβλεπε τὶς ἁρμονικὲς καμπύλες τῆς νέας νὰ διαγράφωνται ἁρμονικές, σὲ ὅλες τους τὶς λεπτομέρειες, ἦταν πολὺ ἀργὰ πιά...

Χωρὶς καλὰ - καλὰ νὰ τὸ καταλάβη πῶς ἔγινε, βρέθηκε στὰ στιβαρὰ μπράτσα τοῦ ἀγνώστου, ποὺ τὴν εἶχε ρίξει στὸ πάτωμα καὶ τὴν συνέθλιβε μὲ τὸ βάρος τῶν 95 κιλῶν του!

Κάθε ἀντίστασι ἦταν μάταιη... Ἂν φώναζε, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς νὰ τὴν ἀκούση. Νὰ ἐπιχειρήση νὰ παλέψη μὲ τὸν ἀθλητικὸ ἀστυνομικό, ἦταν ἀστεῖο.

Ὁ τρόμος της δὲν τὴν ἔκανε, ὡστόσο, νὰ χάση τὴν ψυχραιμία της. Μόλις ὁ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἔπαυλι, ἀφοῦ ἱκανοποίησε τὰ κτηνώδη του ἔνστικτα, τηλεφώνησε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τῆς περιοχῆς, περιέγραψε τὰ καθέκαστα καὶ ἔδωσε μὲ ἀκρίβεια τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

Ἡ ταυτότητα τοῦ ἀγνώστου δὲν ἄργησε νὰ ἐξακριβωθῆ καί, δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ ἔνοχος εἶχε συλληφθῆ. Ἐπρόκειτο γιὰ κάποιον Τζὸ Πέτερς, ἕνα ἄθλιο ὑποκείμενο, διάσημο γιὰ τοὺς θρασύδειλους παλληκαρισμούς του καὶ ποὺ ἡ κατάταξί του στὴν στρατιωτικὴ ἀστυνομία εἶχε αὐξήσει τὴν ἀσυδοσία του.

Ὅταν ὁ ἄντρας της βγῆκε ἀπὸ τὴν κλινική, ἡ Μάρτζη προτίμησε νὰ μὴν τοῦ πῆ τίποτε γιὰ τὴν δραματική της περιπέτεια καὶ παρακάλεσε, ἐπίσης, τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ μὴν τὸν ἀναμίξουν καθόλου στὶς ἀνακρίσεις. Ἤξερε πὼς θὰ τὸν πλήγωνε καὶ πὼς ἡ ἀποκάλυψι αὐτὴ θὰ δημιουργοῦσε, ἄσχετα ἀπὸ τὸ ἂν ἡ ἴδια ἔφταιγε ἢ ὄχι, μιὰν ἀθέλητη ψυχρότητα μεταξύ τους.

Ἀλλὰ ἡ ἱστορία ἔμελλε νὰ ἔχη καὶ συνέχεια, ποὺ ἡ Μάρτζη δὲν τὴν ὑποψιαζόταν καθόλου. Πρὶν περάση πολὺς καιρός, διαπίστωσε, μὲ ἀπερίγραπτη φρίκη, πὼς θὰ γινόταν μητέρα καὶ πὼς ὁ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης θὰ ἦταν ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ της.

Εἶναι περιττό, βέβαια, νὰ ποῦμε πὼς δὲν μπόρεσε νὰ ἀνεχθῆ οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν σκέψι πὼς θὰ ἀνέτρεφε καὶ θὰ εἶχε κοντά της ἕνα πλάσμα, ποὺ θὰ τῆς θύμιζε τὴν δραματικώτερη νύχτα τῆς ζωῆς της.

Ἡ πρώτη λύσι, ποὺ ἀντιμετώπισε, ἦταν ἡ ἔκτρωσι. Ἀλλὰ ἡ ἔκτρωσι ἀπαγορεύεται αὐστηρότατα ἀπὸ τὸν ἀμερικανικὸ νόμο καὶ καταδικάζεται ὡς ἔγκλημα, ὁποιοιδήποτε καὶ ἂν εἶναι οἱ λόγοι, ποὺ τὴν ἐπιβάλλουν.

Ὁ δικηγόρος της τὴν προειδοποίησε γιὰ τοὺς κινδύνους, ποὺ διέτρεχε, ἂν ἐπιχειροῦσε κάτι τέτοιο, καὶ ὅλοι οἱ γιατροὶ ἀρνήθηκαν κατηγορηματικὰ νὰ τὴν βοηθήσουν. Ἀπελπισμένη τότε ἡ Μάρτζη, τὰ ἐξωμολογήθηκε ὅλα μὲ λυγμοὺς στὸν ἄντρα της, ποὺ, ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρώτη κατάπληξι, δέχτηκε τὸ ἀπροσδόκητο αὐτὸ ἄγγελμα μὲ πολὺ περισσότερη ἠρεμία καὶ κατανόησι ἀπ' ὅσο ἐκείνη φανταζόταν.

Τὴν συμβούλευσε πὼς τὸ καλύτερο, ποὺ εἶχαν νὰ κάνουν, ἦταν νὰ περιμένουν νὰ γεννηθῆ τὸ παιδὶ καὶ ἔπειτα νὰ φροντίσουν νὰ τὸ παραδώσουν σ' ἕνα ὀρφανοτροφεῖο ἢ σ' ἕνα ἄτεκνο ἀντρόγυνο, γιὰ νὰ τὸ υἱοθετήση.

Τὰ πράγματα, ὅμως, δὲν ἦταν τόσο εὔκολα, ὅσο τὰ περίμεναν. Μόλις τὸ παιδὶ τῆς Μάρτζη Ἄνσον καὶ τοῦ νυκτερινοῦ ἐπισκέπτη της ἦρθε στὸν κόσμο, τὸν περασμένο μῆνα, καὶ ἡ ἱστορία τῆς συλλήψεώς του ἔγινε γνωστὴ ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, ἑκατοντάδες ζευγάρια προσφέρθηκαν νὰ τὸ υἱοθετήσουν, ἀλλὰ ἡ προσφορά τους προσέκρουσε στὶς ρητὲς διατάξεις τοῦ νόμου: Ἐφ' ὅσον ἡ Μάρτζη Ἄνσον διαθέτει τὰ οἰκονομικὰ μέσα γιὰ νὰ συντηρήση τὸ παιδί της, δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα νὰ τὸ παραδώση σὲ τρίτους ἢ σ' ἕνα κοινωνικὸ ἵδρυμα!

Ἡ μόνη λύσι, ποὺ προβλέπεται ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ νομοθεσία, εἶναι νὰ προηγηθῆ «ἀποκήρυξις τῆς μητρότητος», πρᾶγμα, ποὺ ἀπαιτεῖ μακροχρόνια καὶ σχολαστικὴ διαδικασία. Στὸ μεταξύ, ὥσπου νὰ ἐκδοθῆ ἡ σχετικὴ ἀπόφασι, τὸ παιδὶ ἔχει παραδοθῆ στὶς φροντίδες μιᾶς νταντᾶς στὸ σπίτι τῶν Ἄνσον, χωρὶς οὔτε ἡ μητέρα του, οὔτε ὁ σύζυγός της νὰ τὸ βλέπουν καθόλου.

Ἡ αἴτησι, ποὺ ὑπέβαλε ὁ προφυλακισμένος Τζὸ Πέτερς γιὰ νὰ τὸ ἀναλάβη αὐτός, ἀπορρίφθηκε ἀπὸ τὸ δικαστήριο. Γιατὶ εἶναι ἄγνωστη ἀκόμη ἡ ποινή, ποὺ θὰ τοῦ ἐπιβληθῆ γιὰ τὴν πρᾶξι του, ἡ ὁποία, κατὰ τὶς ὑπόνοιες τῶν ἀστυνομικῶν, δὲν ὠφειλόταν στὸν «πειρασμὸ» ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ἀλλὰ εἶχε προμελετηθῆ — ἀπὸ τὴν ἴδια μέρα, πιθανώτατα, ποὺ ὁ σύζυγος τῆς Μάρτζη Ἄνσον μπῆκε στὴν κλινική!

1 Μιὰ κοπέλλα 16 ἐτῶν, ἡ Μαρία Βολπίνι, ποὺ μένει σ' ἕνα ἰταλικὸ χωριὸ τῆς περιφερείας τῆς Παβίας, βεβαιώνει ὅτι ὁραματίζεται τακτικὰ τὴν Παναγία, στὶς 4 κάθε μηνός. Ἡ θεία ὀπτασία τῆς παρουσιάστηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὶς 4 Ἰουνίου 1947, καὶ ἀπὸ τότε συνεχίστηκε σχεδὸν κάθε μῆνα. Πολυάριθμοι προσκυνηταί, ποὺ ἐπισκέφτηκαν τὸ σπίτι τῆς Μαρίας, βεβαιώνουν πὼς θεραπεύθηκαν ἀπὸ σοβαρὲς ἀσθένειες. Στὴ φωτογραφία μας, ἡ Μαρία Βολπίνι μὲ μιὰ οἰκογενειακὴ φίλη της.

2 Τὸ σκίτσο τοῦ τεραστίου αὐτοῦ ὑδροπλάνου ἔγινε σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ ἔδωσε ὁ ἐφευρέτης του Γκρόβερ Λόενινγκ. Στὶς πτέρυγες βρίσκονται τὰ στόμια ἀπορροφήσεως ἀέρος γιὰ τὴ λειτουργία τῶν κινητήρων ἀεριωθήσεως. Τὸ συνολικὸ μῆκος τοῦ σκάφους φθάνει τὰ 122 μέτρα, τὸ δὲ ἄνοιγμα τῶν πτερύγων τὰ 130 μέτρα.

3 Ἡ ὡραία αὐτὴ κοπέλλα, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὸ μανεκὲν τοῦ Σικάγου Μάρτζι Ἄνταμς, ἔχει τὸ ἕνα της μάτι γαλανὸ καὶ τὸ ἄλλο μαῦρο! Ἔτσι τουλάχιστον φαίνεται στὴ φωτογραφία. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, εἶναι γαλανομάτα καὶ ἔχει ἐφαρμόσει ἤδη στὸ ἀριστερό της μάτι ἕνα μαῦρο «φακὸ ἐπαφῆς». κρατάει δὲ ἀκόμα πάνω στὸ μεσαῖο δάχτυλό της τὸ δεύτερο φακὸ ποὺ θὰ ἐφαρμόση στὸ δεξιὸ μάτι της. Ἡ Μάρτζι εἶναι μύωψ. Ἀντὶ λοιπὸν γιὰ ματογυάλια, προτίμησε τὸ νέο σύστημα τῶν «φακῶν ἐπαφῆς», ποὺ τοποθετοῦνται στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ματιοῦ. Παράγγειλε δὲ πέντε ζευγάρια, μὲ διάφορα χρώματα, ἀσορτὶ μὲ τὰ φορέματα ποὺ φοράει κάθε φορά!

4 Ὁ μικρὸς Τζῶρτζ Γούντς, 2½ χρονῶν, κάτοικος τοῦ Γουάρνερς (Νέα Ὑόρκη) ἀγκαλιάζει μ' ἐμπιστοσύνη τὸ σκύλο ποὺ τὸν ἔσωσε ἀπὸ βέβαιο θάνατο. Ἐνῶ ἔτρεχε στὴν ὄχθη ἑνὸς ποταμοῦ, ὁ μικρὸς σκόνταψε σὲ μιὰ πέτρα κι' ἔπεσε στὸ νερό. Τὸ ρεῦμα ἦταν ὁρμητικό, καὶ ὁ Τζῶρτζ θὰ πνιγόταν, ἂν δὲν ἔπεφτε στὸ ποτάμι ὁ σκύλος, ποὺ τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὴν ποδιὰ καὶ τὸν τράβηξε ἔξω.

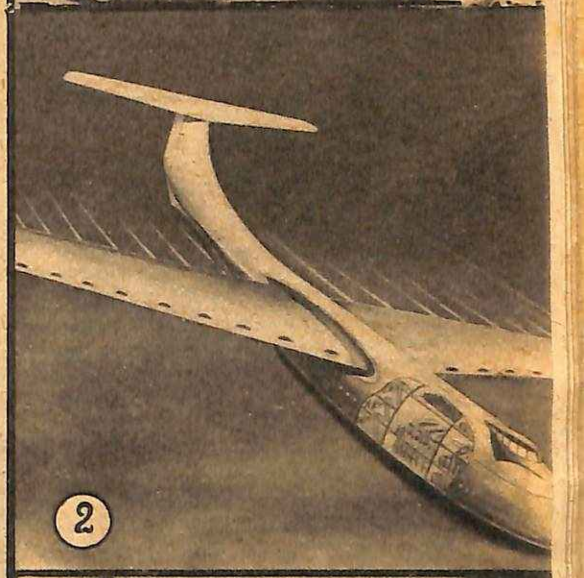

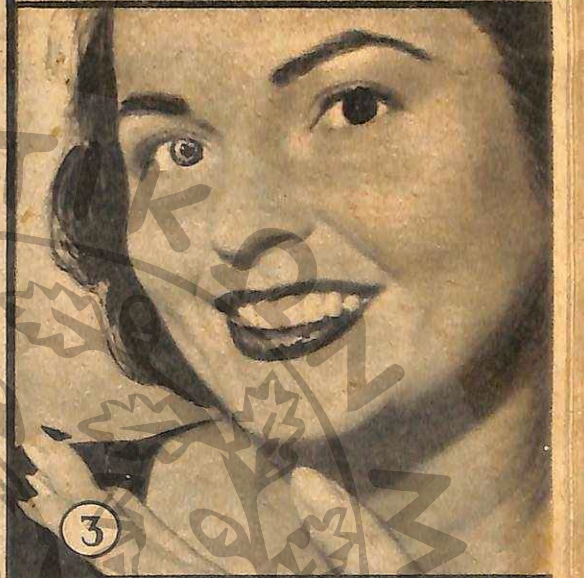

Η εικόνα της Παναγίας

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Σε μιὰ μεγάλη αἴθουσα τοῦ ἀνακτόρου τοῦ 'Αγίου 'Ιακώβου στὸ Λοϊδίνο βρισκόταν ἕνα πρωῒ μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ ὁμορφες νέες καὶ κυρίες, περιμένοντας νὰ ξυπνήσῃ ἡ βασίλισσα.

Οἱ κυρίες αὐτὲς ἀποτελοῦσαν τὴν τιμητικὴ συνοδεία τῆς βασίλισσας. 'Ανάμεσά τους ξεχώριζε ἡ ἀρκετὰ ἡλικιωμένη δούκισσα τοῦ "Αλθυ καὶ μιὰ γοητευτικὴ νέα μὲ ντύσιμο ἁπλὸ καὶ βλέμμα γλυκὸ καὶ γεμάτο σεμνότητα.

'Η τελευταία αὐτὴ λεγόταν Ντόλλυ. Εἶχε πατέρα τὸν πιὸ πλούσιο κι' ἔνδοξο ἄρχοντα τῆς Σκωτίας, τὸ λόρδο Ρούθβεν.

Σὲ λίγο ἕνας θαλαμηπόλος ἀνάγγειλε τὴν ἄφιξι τοῦ ζωγράφου Βὰν Ντύκ.

'Ο γεροὺς καὶ διάσημος μαθητὴς τοῦ Ρούμπενς μπῆκε στὴν αἴθουσα. "Αν καὶ ἦταν συνηθισμένος νὰ βλέπῃ ὁμορφες γυναῖκες, δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ μιὰ κίνησι θαυμασμοῦ μόλις εἶδε τὶς κυρίες τῆς τιμῆς.

'Η δούκισσα τοῦ "Αλθυ, ποὺ ἀντελήφθηκε τὴν ἀμηχανία του, τοῦ εἶπε:

—Μαθαίνουμε, ἀγαπητὲ κύριε, ὅτι εἶστε μιὰ μεγαλοφυΐα!

—Τὰ λόγια σας μὲ κολακεύουν, ἀπάντησε ὁ ζωγράφος. Δὲν ἐδημιούργησα ὅμως τίποτα ποὺ νὰ δικαιολογῇ αὐτὸν τὸν τίτλο.

'Η Ντόλλυ κοκκίνισε ἀπὸ ντροπὴ γιὰ τὴ φιλοφρόνησι τῆς δούκισσας, ἐνῶ ἀντιθέτως ἔμεινε εὐχαριστημένη μὲ τὴν ἀπάντησι τοῦ ζωγράφου. Κάρφωσε, λοιπόν, σ' αὐτὸν τὰ γλυκὰ της μάτια κι' ἐκεῖνος ποὺ εἶχε μαντέψει τὴ σκέψι της, τὴν εὐχαρίστησε μὲ τὸ βλέμμα του.

—Καλά, αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, συνέχισε ἡ δούκισσα. "Εχω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω, ὅτι ἡ βασίλισσα ἐπιθυμεῖ ν' ἀνακαινίσῃ τὶς εἰκόνες τοῦ παρεκλησίου της. Γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ θὰ κατοικῆτε στὸ μέγαρο Μπλέφορντ, ποὺ βρίσκεται ἑβδομοντὰ στὸ παλάτι. 'Εκεῖ, θὰ εἶστε ἐλεύθερος καὶ ἥσυχος. Θὰ σᾶς δοθῇ ἀπὸ τὸ ταμεῖο ἕνας τακτικὸς μισθός. "Ολ' αὐτὰ εἶναι ἀρκετὰ γιὰ ἕναν καλλιτέχνη...

—'Η τέχνη, κυρία μου, εἶναι κάτι ποὺ δὲν πληρώνεται μὲ χρήματα, εἶπε τότε ὁ ζωγράφος. "Αν εἶχα τὸ δῶρο τῆς μεγαλοφυΐας, καμμιὰ εὐνοια δὲν θἄταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὸν χρωστῆρα μου...

—Πολὺ καλά... 'Εσεῖς εἶσθε φιλόδοξος κι' ἐμεῖς γενναιόδωροι. 'Ωστόσο τὴν προστασία τῆς βασιλισσας θὰ τὴν ἔχετε, ὅταν θὰ βραβευτῆτε στὸ διαγωνισμό, ποὺ προκηρύχτηκε γιὰ τὴν ἀναπαράστασι τῆς κεφαλῆς τῆς Παναγίας...

—Φοβοῦμαι, κυρία, ὅτι δὲν θὰ ἀποκτήσω τὴν προστασία αὐτή...

—Γιὰ ποιὸ λόγο;

—Διατί δὲν θὰ βραβευτῶ! ἀπάντησε ὁ ζωγράφος.

—Μήπως δὲν ἔχετε πεποίθησι στὴν ἱκανότητά σας;

—"Οχι, κυρία. 'Αλλὰ πῶς νὰ ζωγραφίσω τὴ μητέρα τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ δὲν ἔχω τὸ κατάλληλο πρόσωπο; 'Αναζήτησα παντοῦ αὐτὴ τὴν οὐράνια μορφή, ἀλλὰ δὲν τὴ βρῆκα. Καμμιὰ γυναῖκα δὲν ἐκλεινε τὴ μυστικὴ ἀμμιὰ δὲν εἶχε τὴ γλυκειὰ χάρι της...

Οἱ νέες τῆς ἀκολουθίας κύτταζαν χαμογελῶντας τὸν ζωγράφο, ποὺ μιλοῦσε σὰν ἐμπνευσμένος. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ὡραῖο κι' εὐγενικό.

—Μοῦ φαίνεται, εἶπε σὲ λίγο ἡ δούκισσα, ὅτι δὲν σᾶς λείπουν τὰ μοντέλα...

—Φυσικά... Βρίσκονται γυναῖκες γιὰ νὰ ποζάρουν. Μὰ καμμιὰ δὲν μοιάζει νὰ φτάσῃ τὴ γλυκειὰ ὁμορφιὰ 'Εκείνης ποὺ ἔχει μαγέψει τὰ μάτια μου. Κι' ἡ γυναῖκα ποὺ βρῆκα ἀνήκει στὴν τάξι τῶν εὐγενῶν. Δὲν θὰ καταδεχοταν νὰ γίνῃ τὸ μοντέλο ἑνὸς φτωχοῦ καλλιτέχνη...

'Ο Βὰν Ντὺκ σηκωσε ἀμέσως τὸ βλέμμα του στὴ Ντόλλυ. 'Εκείνη ροιώθοντας τὴ ματιὰ του νὰ πέφτῃ σ' αὐτὴν ἔσκυψε τὸ κεφάλι της. Οἱ ἄλλες, ποὺ κατάλαβαν τὴν προτίμησί του, κιτρίνισαν ἀπὸ τὴ ζήλεια τους.

—Καὶ ποιὰ εἶναι αὐτή; ρώτησε ἡ δούκισσα.

'Ο ζωγράφος φεύγοντας, τῆς ἀπάντησε:

—Αὐτὴ ἡ Παναγία βρίσκεται πολὺ κοντά σας... "Αν βραβευτῶ, θὰ μὲ ἐναιδῆτε. "Αν ὄχι, θὰ ἐγκαταλείψω τὴν 'Αγγλία...

Μολις ὁ ζωγράφος βγῆκε ἀπ' τὸ παλάτι, οἱ ἄλλες νέες ἄρχισαν νὰ πειράζουν τὴ Ντόλλυ με πικρόλογα. Τὸ φιλοφρόνημα τοῦ καλλιτέχνη τὸ πλήρωσε ἀκριβά...

'Απὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη οἱ δυὸ νέοι χωρίστηκαν. 'Ο Βὰν Ντὺκ πῆγε ἴσα στὸ μέγαρο Μπλέφφορντ. Μὰ ἡ καρδιὰ τῆς Ντόλλυ ἦταν πιὰ δική του. Κι' ὅταν τὸ βράδυ ἀποτελειώστὰ χείλη της...

★

Μεσάνυχτα... 'Ο οὐρανὸς ἦταν γεμάτος ἀστέρια. "Ενα γλυκὸ φῶς ἔρριχνε τὶς ἀχτίδες του στὸ μέγαρο Μπλέφφορντ.

Ξαφνικὰ ἡ πόρτα τοῦ παλατιοῦ ἄνοιξε. Μιὰ σκιὰ βγῆκε ἀπὸ κεῖ. Πέρασε τὴ σκάλα, γλύστρησε στὴν πλατεία κι' ἔφτασε στὸ μέγαρο. 'Ο νυχτερινὸς αὐτὸς ἐπισκέπτης ἤξερε καλὰ τὰ κατατόπια, γιατὶ γρήγορα βρέθηκε κιόλας στὸ ἀτελιὲ τοῦ ζωγράφου. Πῆρε ἕνα κάθισμα καὶ κάθησε ἀπέναντι ἀπὸ τὸ καβαλλέτο.

'Η σκιὰ αὐτὴ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Ντόλλυ... 'Ο Βὰν Ντύκ, ποὺ ἡ σκέψι της δὲν τὸν ἄφηνε νὰ κοιμηθῇ, δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του... Ποιὸς λόγος τὴν ἔφερε ὣς ἐκεῖ; Πῶς ξεπόρτισε τέτοια ὥρα; Ποιὰ μυστικὴ δύναμι τὴν ὡδήγησε κοντά του;

'Ο ζωγράφος θέλησε νὰ γονατίσῃ μπροστά της μὰ ἐκείνη τοὔγνεψε νὰ πάρῃ τὰ πινέλλα του. 'Ο Βὰν Ντὺκ ὑπάκουσε. Ξέχασε τὴν πραγματικότητα καὶ τὰ χρώματά του ζωντάνεψαν τὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας, ποὺ ζητοῦσε. 'Η Ντόλλυ, βλέποντας σὲ λίγο πὼς ἡ εἰκόνα εἶχε τελειώσει, ἔφυγε σιγὰ-σιγά. 'Ο ζωγράφος τὴν ἔβλεπε ν' ἀπομακρύνεται, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὴν κρατήσῃ. Κουρασμένος πιὰ ἀπὸ τὴ μεγάλη προσπάθειά του, ἔπεσε κι' ἀποκοιμήθηκε...

"Οταν ξύπνησε, ἔτρεξε στὸν πίνακά του. Τὸ ἔργο του ἦταν ζωντανό, τέλειο. Γονάτισε συγκινημένος κι' εὐχαρίστησε νοερὰ τὸ μοντέλο, ποὺ δὲν ἤξερε ἂν ἦταν ἄνθρωπος τῆς γῆς ἢ ἄγγελος τοῦ οὐρανοῦ...

Καὶ γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν πραγματικότητα, ἔστειλε τὸ ἑξῆς γράμμα στὴ Ντόλλυ: «Πές μου, ἂν εἶσαι ἀληθινὰ ἄγγελος, ποὺ κατέβηκες στὴ γῆ γιὰ νὰ δοκιμάσῃς ἕναν θνητό... Μὴ θέλῃς νὰ τρελλάνῃς ἕναν δυστυχισμένο καλλιτέχνη ποὺ τοῦ ἔδωσες τὴ ζωὴ καὶ τοῦ πῆρες τὴν ἡσυχία... Πές μου, ποιὸς ἦρθε τὴ νύχτα στὸ ἀτελιέ μου; 'Η Παναγία ἢ ἐσύ;...»

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἔπεσε στὰ χέρια τῆς δούκισσας, ποὺ εἶχε ἐντολὴ νὰ διαβάζῃ πρώτη τὶς ἐπιστολὲς ποὺ στέλνονταν στὶς δεσποινίδες τῆς τιμῆς. Κι' ἔγινε ἔξω φρενῶν!' Κάλεσε ἀμέσως τὴ Ντόλλυ ν' ἀπολογηθῇ, μὰ ἐκείνη ἐπέμενε ὅτι ἄδικα τὴν εἶχε ὑποπτευθῇ...

'Η δούκισσα τότε ἔκανε γνωστὸ τὸ πρᾶγμα στὸ παλάτι καὶ ζήτησε τὴν ἀπομάκρυνσι τῆς Ντόλλυ. Οἱ διαμαρτυρίες, τὰ παρακάλια, τὰ δάκρυα τῆς νεαρῆς Σκωτσέζας δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. 'Αποφασίστηκε νὰ τὴ στείλουν περιφρονημένη καὶ ντροπιασμένη πίσω στὸν πατέρα της. Δέχτηκαν ὅμως νὰ τὴν ἀφήσουν μιὰ νύχτα ἀκόμη στὸ παλάτι μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως ὁμολογήσῃ τὸ σφάλμα της... 'Η δούκισσα τὸ βράδυ ἐκεῖνο τὴν κάλεσε νὰ κοιμηθῇ στὸ δωμάτιό της. Τὴ νύχτα ὅμως ἄκουσε θόρυβο. Κι' εἶδε τὴ Ντόλλυ νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν ἔξοδο.

Κάλεσε τότε δυὸ κυρίες κι' ἀφοῦ ἄναψαν πυρσοὺς πῆραν ἀπὸ πίσω τὴ δυστυχισμένη νέα... Σὲ λίγη ὥρα τὴν εἶδαν νὰ κάθεται σὰν ὑπνωτισμένη μπρὸς στὸ καβαλλέτο τοῦ ζωγράφου, περιμένοντας νὰ συμπληρωθῇ ἡ εἰκόνα.

'Ο θόρυβος ὅμως καὶ τὸ φῶς τὴν ξύπνησαν καὶ κύτταξε γύρω της κατάπληκτη μὴ μπορώντας νὰ ἐξηγήσῃ κι' ἡ ἴδια πὼς βρέθηκε στὸ ἐργαστήρι.

'Η ὁμορφη Ντόλλυ δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ μιὰ ὑπνοβάτιδα, ποὺ ἔκανε ἀσυνείδητα τὴ διαδρομὴ ἀπὸ τὸ παλάτι στὸ ἀτελιὲ τοῦ ζωγράφου...

Λίγες μέρες κατόπιν γινότουσαν στὸν ναὸ τοῦ 'Αγίου Παύλου οἱ γάμοι τοῦ ζωγράφου Βὰν Ντὺκ μὲ τὴν ὁμορφη κόρη τοῦ λόρδου Ρούθβεν.

"Οσο γιὰ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, πῆρε στὸ διαγωνισμὸ τὸ πρῶτο βραβεῖο.

ΖΩΡΖ ΜΠΕΡΤΙΕ

Τὰ χρώματά του ζωντάνεψαν τὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας...

Δραματικὸ καὶ κοινωνικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ζὺλ Μαρὶ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ της "Αντιμης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Ρομαὶν ξεφεύγει ἀπ' τὴ γρηὰ μαρκησία, ἀφίνοντάς την σὲ ἀμφιβολία κατὰ πόσον ἦταν ἢ ὄχι ὁ Λωρὰν. 'Εξ ἄλλου ὁ Μισέλ, ποὺ εἶδε τὸ Λωρὰν νὰ φεύγῃ κρυφά, ὑποψιάζεται πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ ἔνοχος, ὅταν μαθαίνη τὸ ἔγκλημα. 'Εκεῖνο δὲ ποὺ μεγαλώνει τὴν ἀπελπισία του, εἶναι πὼς δὲν μπορεῖ τώρα πιὰ νὰ ἐξοφλήσῃ κανονικὰ τὶς ὑποχρεώσεις του. 'Η μητέρα του τοῦ προσφέρει τὰ λίγα χτήματα ποὺ τῆς ἀπομένουν, γιὰ νὰ τὰ πουλήσῃ καὶ νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του. Τὸν ρωτάει γιὰ τὸν ἀδελφό του, αὐτὸς ὅμως τὴ βεβαιώνει πὼς δὲν ξέρει τίποτε. 'Η ἀστυνομία ἀρχίζει ἐρευνες καὶ ἀνακρίσεις γιὰ τὸ φόνο καὶ τὴ διάρρηξι.

7ον

'Η ἐξέτασι τοῦ γιατροῦ καὶ οἱ πρῶτες διατυπώσεις κράτησαν μιὰ ἢ δυὸ ὧρες. Κατὰ τὶς 9. ἔφτασαν οἱ ὑπάλληλοι τῶν γραφείων γιὰ τὴ συνηθισμένη δουλειά τους. Στὴν εἴσοδο ὅμως πληροφορήθηκαν μὲ φρίκη τὸ ἔγκλημα.

'Ο μαρκήσιος θέλησε νὰ τοὺς πῇ νὰ φύγουν καὶ νὰ ξαναγυρίσουν τ' ἀπόγεμα. 'Αλλὰ ὁ Γκὼμ ἔκαμε ἕνα νόημα στὸν ἀστυνόμο, κι' ἐκεῖνος κατάλαβε ἀμέσως καὶ εἶπε:

—"Οχι, ἂς μείνουν οἱ κύριοι. Μπορεῖ νὰ τοὺς χρειαστοῦμε.

Οἱ ὑπάλληλοι κάθησαν στὶς θέσεις τους καὶ περίμεναν. Τελευταῖος ἔφτασε ὁ Λάζαρος Μπήρμαν.

Φαινόταν ἤρεμος. 'Ωστόσο, δὲν μπόρεσε νὰ μὴν ἀνασκιρτήσῃ ἐλαφρά, ὅταν πάτησε τὸ πόδι του στὸ γραφεῖο, ποὺ στὸ βάθος του κειτόταν τὸ πτῶμα τοῦ ταμία. Κανεὶς ὅμως δὲν πρόσεξε αὐτὴ τὴν ταραχή του.

'Ο Λεμὰν ζήτησε τὶς πρῶτες πληροφορίες ἀπ' τοὺς ὑπαλλήλους. Θέλησε νὰ μάθῃ ποιὲς ἦταν οἱ συνήθειες τοῦ ταμία, πῶς ἐργαζόταν, ἂν ἦταν τακτικὸς καὶ ἔντιμος ἄνθρωπος. "Ολοι λοιπὸν τὸν διαβεβαίωσαν ὅτι ὁ Ζακτὲλ ἀποτελοῦσε πρότυπο ὑπαλλήλου καὶ ἀνθρώπου χωρὶς ἐλαττώματα.

"Οταν ἔφτασε ἡ σειρὰ τοῦ Μπῆρμαν, αὐτὸς προχώρησε τελείως ψύχραιμος καὶ εἶπε στὸν ἀστυνόμο:

— Δὲν θὰ μπορέσω δυστυχῶς νὰ σᾶς δώσω χρήσιμες πληροφορίες γιὰ τὸ θῦμα, γιατὶ ἐργάζομαι ἐδῶ ἐνάμισυ μῆνα μοναχά.

Κύτταξε τὸ νεκρό, δίχως φανερὴ συγκίνησι, καὶ πρόσθεσε:

— Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, εἶναι πὼς ὁ μακαρίτης μοῦ φερνότανε πάντα μὲ καλωσύνη καὶ εὐγένεια. Μοῦ ὑποδείκνυε τὴ δουλειά μου καὶ δὲν θύμωνε ποτέ, ὅταν ἔκανα κανένα λάθος δίχως νὰ τὸ θέλω. Λυπᾶμαι δέ...

'Εδῶ ὁ Μπῆρμαν σταμάτησε ἀπότομα, σὰν νὰ μετανοοῦσε γι' αὐτὸ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πῇ.

— Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα λυπᾶσθε, κύριε; ἐπέμεινε ὁ ἀστυνόμος.

— Τίποτα, κύριε. Εἶναι κάτι ποὺ δὲν μὲ ἀφορᾶ...

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐξηγηθῆτε.

—"Ηθελα νὰ πῶ, κύριε, ὅτι λυπᾶμαι ποὺ δὲν διάλεξε ἐμένα χτὲς τὸ βράδυ ὁ Ζακτὲλ γιὰ νὰ τὸν βοηθήσω στὴ συμπληρωματικὴ ἐργασία του. Θάρχόμουν ἀσφαλῶς, θἄμαστε δυὸ στὸ γραφεῖο, θὰ μποροῦσαμε ν' ἀμυνθοῦμε... κι' ὁ καϋμένος ὁ Ζακτὲλ θὰ ζοῦσε ἀκόμη.

—"Α, εἶχε διαλέξει λοιπὸν κάποιον ἄλλο ὑπάλληλο γι' αὐτὴ τὴ βραδυνὴ ἐργασία;

Μὴ θέλοντας νὰ κατηγορήσῃ κανένα, ὁ Λάζαρος Μπῆρμαν ἀπόφυγε ν' ἀπαντήσῃ. Δὲν πρόλαβε ἀλλωστε, γιατὶ ἐπενέβη ὁ Μιραντὸρ κι' εἶπε μὲ ζωηρὴ συγκίνησι:

— Γιὰ μένα πρόκειται, κύριε. 'Ομολογῶ πὼς ἔσφαλα!

—'Επρόκειτο νἀρθῆτε νὰ βρῆτε ἐδῶ τὸν ταμία, τὰ βράδυ;

— Μάλιστα, κύριε, μ' εἶχε παρακαλέσει νὰ τὸ βοηθήσω.

— Καὶ γιατί δὲν ἤρθατε;

—'Απὸ ἀμέλεια καὶ τεμπελιά μου, ἀπάντησε ὁ Μιραντὸρ διστακτικά.

'Ο δισταγμός του ἐκεῖνος δὲν ξέφυγε ἀπ' τὴν προσοχὴ τοῦ Γκὼμ καὶ τοῦ Λεμάν. 'Ο πρῶτος πλησίασε τὸ Μιραντὸρ καὶ τὸν κύτταξε μ' ἐνδιαφέρον.

— Ποιὰ ὥρα εἴχατε ραντεβοὺ μὲ τὸ θῦμα; τὸν ρώτησε.

— Στὶς 10.

— Ποῦ περάσατε τὴ νύχτα σας;

— Μά... στὸ σπίτι μου.

— Καλά. Θὰ τὸ ἐξακριβώσουμε αὐτό.

Κι' ὁ ἀστυνομικὸς ἔρριξε μιὰ εὔγλωττη ματιὰ στὸ συνάδελφό του.

'Ο μαρκήσιος, καθισμένος κοντὰ στὸ ταμεῖο καὶ βυθισμένος σὲ θλιβερὲς σκέψεις, φαινόταν μακρυὰ ἀπ' ὅ,τι γινότανε, ἀδιάφορος γιὰ ὅλα. 'Ο ἀστυνόμος ἔσκυψε στ' αὐτί του καὶ τοῦ ψιθύρισε:

—"Εχετε ἀπὸ πολὺν καιρὸ στὴν ὑπηρεσία σας αὐτὸ τὸν ὑπάλληλο;

—'Απὸ τότε ποὺ διευθύνω τὸ ἐργοστάσιο.

— Τὸν ξέρετε καλά;

—'Ασφαλῶς. Τὸν εἶχα ἄλλοτε ὑπαξιωματικὸ στὸ λόχο μου.

—Τοὔχετε ἐμπιστοσύνη;

—'Απόλυτη.

'Ο μαρκήσιος σηκώθηκε καὶ πρόσθεσε ἔκπληκτος:

— Μὰ γιατί μοῦ κάνετε τόσες παράξενες ἐρωτήσεις γι' αὐτόν;

—"Ισως μοῦ δοθῇ εὐκαιρία νὰ σᾶς τὸ πῶ σὲ λίγο.

'Ο Μιραντὸρ ἦταν ἀρκετὰ ἔξυπνος ὥστε νὰ καταλάβῃ πὼς μιλοῦσαν γι' αὐτόν. Μὰ δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ φανταστῇ πὼς εἶχε γεννηθῇ ἐαφνικὰ μιὰ ὑπόνοια στὸ μυαλὸ τοῦ ἀστυνόμου...

— Ποῦ μένετε; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

— Στὴν ὁδὸ Λυών, ἀριθμὸς 14.

—'Εκεῖ περάσατε τὴ νύχτα;

— Μάλιστα... Τί σᾶς ἐνδιαφέρει ὅμως νὰ τὸ μάθετε, καὶ γιατί μὲ ρωτᾶτε μὲ τόση ἐπιμονή;

'Ο ἀστυνόμος δὲν φάνηκε πὼς τὸν ἄκουσε. Κουβέντιαζε σιγανὰ μὲ τὸν Γκώμ. "Εκεῖνος ἔγδαψε μερικὲς λέξεις σ' ἕνα φύλλο ἀπ' τὸ καρνὲ του καὶ τὸ ἔδωσε σ' ἕνα χωροφύλακα τῆς τοπικῆς ἀστυνομίας.

— Πηγαίνετε το ἀμέσως στὸ τηλεγραφεῖο, τοῦ εἶπε, περιμένετε ἐκεῖ τὴν ἀπάντησι καὶ φέστε μού την ἀμέσως.

— Μάλιστα, κύριε Γκώμ.

Κι' ὁ χωροφύλακας ἔφυγε βιαστικά.

'Ο Λεμὰν δὲν φάνηκε ν' ἀσχολήται πιὰ μὲ τὸ Μιραντόρ. "Εστειλε ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους στὸ διπλανὸ γραφεῖο, ἐκτὸς ἀπ' τὸ Λάζαρο Μπῆρμαν, ποὺ τὸν διέταξε μὲ μιὰ χειρονομία νὰ μείνῃ. Στράφηκε ὕστερα στὸ μαρκήσιο καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶμαι ὑποχρεωμένος, κύριε ντὲ Σουλαίμ, νὰ ἀνακρίνω τώρα καὶ τὴ μητέρα σας, γιὰ νὰ ἀναπαραστήσω ὅσο τὸ δυνατὸν ἀκριβέστερα τὴ σκηνὴ τοῦ φόνου. Κάνετε μου τὴ χάρι νὰ τὴν εἰδοποιήσετε.

'Ο Μισὲλ τὸ περίμενε. αὐτό. Ποάγματι, ἦταν ἀπαραίτητο νὰ ἐξεταση ὁ ἀστυνόμος

—'Εκτὸς ἀπὸ τὸ κομμάτι τὸ ὑφασμα, ποὺ ἔμεινε στὰ χέρια σας, δὲν ἔχετε καμμιὰ ἄλλη ἐνδειξι; ρώτησε τὴ μαρκησία ὁ ἀστυνόμος.

καὶ τὴ μαοκησία. "Ηξερε ἄλλωστε πὼς ὁ Λεμὰν ἦταν καλότροπος, ἐπιδέξιος, γεμάτος καλωσύνη καὶ διακριτικότητα. Δὲν ἔφερε λοιπὸν τὴν παραμικρὴ ἀντίρρησι.

Στὸ μεταξύ, ὁ Γκὼμ συνομιλοῦσε μὲ τοὺς ὑπαλλήλους, στὸ δίπλανὸ γραφεῖο. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ἐπιτηροῦσε ἀπὸ κοντὰ τὸ Μιραντόρ, γιὰ νὰ μὴν ἐπιχειρήσῃ νὰ τὸ σκάσῃ...

Δὲν ἔκανε ὡστόσο καθόλου τέτοια σκέψι ὁ Μιραντόρ. Τάβαζε μὲ τὸν ἑαυτό του κι' ἔλεγε μ' ἀπελπισία:

—"Οσο σκέπτομαι ὅτι, ἂν ἐρχόμουνα τὸ βράδυ, ὅπως εἶχα ὑποσχεθῆ, ὁ μπαρμπα - Ζακτὲλ θἄταν τώρα ζωντανὸς ἀκόμα!... Ἐγώ, ἐγὼ φταίω!

Στὸ γειτονικὸ γραφεῖο, ὁ ἀστυνόμος ἔλεγε στὸ Μπῆρμαν:

—'Η πληροφορία ποὺ μᾶς δῶσατε, κύριε, εἶναι ἀρκετὰ σοβαρή.

— Λυπᾶμαι ὡστόσο ποὺ σᾶς τὴν ἔδωσα, γιατὶ σᾶς βλέπω ἑτοιμο νὰ δημιουργήσετε μπελάδες σ' ἕνα καλὸ νέο, ποὺ τὸ μοναδικὸ ἔγκλημά του — τὸ ὠμολόγησε ἄλλωστε! — ἦταν ἡ ἀμέλεια κι' ἡ τεμπελιά του!

— Δὲν ξέρετε τίποτ' ἄλλο;

— Γι' αὐτόν: "Οχι... Μοῦ φαίνεται πὼς ἄκουσα ὡστόσο στὸ γραφεῖο ὅτι εἶχε τὴν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη τοῦ Ζακτὲλ κι' ὅτι ἤξερε κάποτε τὸ μυστικὸ ἀριθμὸ τῆς κάσσας.

— Εἶσαστε βέβαιος, κύριε;

— Σᾶς λέω ἁπλῶς ὅ,τι ἄκουσα...

— Καθορίστε μου ἀπὸ ποιὸν πήρατε αὐτὴ τὴν πληροφορία.

— Δὲν θυμᾶμαι συγκεκριμένα, κύριε. Τ' ἄκουσα στὸ γραφεῖο...

— Μὰ κάποιος πρέπει νὰ τὸ εἶπε. Ποιός:

— Δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ, δυστυχῶς. "Ηταν οἱ πρῶτες μέρες ποὺ εἶχα προσληφθῆ ἐδῶ, κι' ἤμουν ἀκόμα λίγο παραζαλισμένος.

— Μήπως φοβᾶσθε πὼς εἴπατε πολλά: 'Ο Μπῆρμαν δὲν ἀπάντησε.

'Ο μαρκήσιος ξαναγύρισε, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μαζὶ μὲ τὴν τυφλὴ μητέρα του, στηριγμένη στὸ μπράτσο του. 'Ο ἀστυνόμος πρόσεξε πόσα χλωμοὶ ἦταν κι' οἱ δυό τους, Φαίνονταν σὰν κατηγορούμενοι γιὰ τὸ ἔγκλημα..

— Παράξενη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι! ψιθύρισε. Πιὸ παράξενη ἀπ' ὅλες ὅσες πέρασαν ὡς τώρα ἀπ' τὰ χέρια μου... Αὐτὴ ἡ τυφλὴ γυναῖκα παρευρέθηκε στὸ ἔγκλημα. Κράτησε μιὰ στιγμὴ τὸ δολοφόνο μέσ' στὰ χέρια της.. Κι' ὅμως δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ... Μὰ ἀλήθεια, δὲν θὰ μποροῦσε: Ποιὸς ξέρει....

"Ενα κρυφὸ δρᾶμα συνέβαινε, τὴν ἴδια στιγμή, κοντά του.

"Οσο κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του κι' ἂν ἦταν ὁ Λάζαρος, ἄρχισε νὰ τρέμη ὅταν εἶδε τὴ μαοκησία. Θἄθελε νὰ φύγη, ἀλλὰ ἕνας παράξενος τρόμος τὸν κρατοῦσε καρφωμένον στὴ θέσι του...

'Η μαρκησία εἶχε προβάλει ξαφνικὰ στὸ κατῶφλι, δίχως νὰ τὴν περιμένη. Καὶ κάθε ἀργὸ βῆμα της τὴν ἔφερνε ὅλο καὶ πιὸ κοντὰ στὸν ἀκίνητο Μπῆρμαν.

Κρατοῦσε ψηλὰ τὸ κεφάλι της καὶ τὰ μάτια της καφφωμένα κατ' εὐθεῖαν μπροστά, σὰν ὅλους τοὺς τυφλούς. 'Ωστόσο, τ' ἀνοιχτὰ ἐκεῖνα καὶ ἀπλανῆ μάτια της φαίνονταν σὰν νὰ κύτταζαν τὸν κακοῦργο.

'Εκεῖνος ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, γιατὶ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ ματιὰ τῆς τυφλῆς τοῦ φώναζε:«Δολοφόνε! Δολοφόνε!»

Γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπ' αὐτὸν τὸν ἐφιάλτη, θέλησε νὰ βγῆ ἀπ' τὸ δωμάτιο. Προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα, σκοντάφτοντας σ' ἕνα τραπέζι, σὰν μεθυσμένος. Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ Λεμὰν τὸν σταμάτησε καὶ πάλι:

— Μὴ φεύγετε!

Τὰ πόδια του τρέμανε. Κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ σκούπισε τὸ μέτωπό του, ποὺ ἦταν μουσκεμένο στὸν ἱδρῶτα.

Στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τῆς ἔκανε ὁ ἀστυνόμος, ἡ μαρκησία ἀπάντησε κάνοντας τὴ διήγησι ποὺ ἔξερουν ἤδη οἱ ἀναγνῶστες μας.

'Ο Λεμὰν τὴν ἄκουγε μὲ μεγάλη προσοχή.

Μὰ δὲν ἦταν ὁ μόνος ποὺ ἄκουγε ἔτσι. Κι' ἕνας ἄλλος, κοντά του, ρουφοῦσε τὰ λόγια τῆς τυφλῆς, κυττάζοντάς την στὸ πρόσωπο, μὲ τὰ χείλη μισανοιχτά, σὰν νὰ δυσκολευόταν ν' ἀναπνεύσῃ ἀπ' τὴ δυνατὴ συγκίνησι. Αὐτὸς ἦταν ὁ Ρομαίν.

'Η μαρκησία περιέγραψε λεπτομερῶς, μὲ χαμηλὴ ἀλλὰ καθαρὴ φωνή, τὴ σκηνὴ στὴν ὁποία τὴν εἶχε ἀνακατέψει ἡ Τύχη. "Οταν τελείωσε, ὁ ἀστυνόμος τῆς εἶπε:

—"Ωστε λοιπόν, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ ὕφασμα ποὺ ἔμεινε στὰ χέρια σας, δὲν ἔχετε καμμιὰ ἄλλη ἔνδειξι;... τίποτε:

— Τίποτε ἀπολύτως, κύριε.

—'Ωστόσο, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος θἄβγαλε ἀσφαλῶς ἕνα ξεφωνητό, ὅταν τὸν πιάσατε... Θὰ μπορούσατε τοὐλάχιστον ν' ἀναγνωρίσετε τὴ φωνή του;

— Κατάλαβε ἀσφαλῶς πὼς δὲν ἔβλεπα, κι' ἀπόφυγε νὰ μιλήσῃ.

— Οἱ τυφλοὶ ἔχουν τὴν ἱκανότητα ν' ἀναγνωρίζουν μὲ τὰ χέρια τους, ποὺ φαίνονται προικισμένα μὲ μιὰ δεύτερη ὅρασι...

— Τὸ ἤξερε κι' αὐτὸ ὁ ἐγκληματίας, γιατὶ δὲν μ' ἄφισε νὰ τὸν ψαχνολέψω μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι μου καὶ νὰ ἐξακριβώσω διάφορες λεπτομέρειες ποὺ θὰ σᾶς ἦταν χρήσιμες τώρα.

— Κρῖμα! ψιθύρισε ὁ ἀστυνόμος.

'Ο Λάζαρος Μπῆρμαν ἀνάπτυξε μ' ἀνακούφισι.

—'Υπάρχουν ὡστόσο ὡρισμένες ἐνδείξεις, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς ξέφυγαν, πρόσθεσε ὁ Λεμάν. "Ετσι ποὺ βρισκόσαστε ἀντίκρυ του, θ' ἀκούγατε τὴν ἀναπνοή του ἀπὸ πάνω σας. ἂν ἦταν πιὸ ψηλὸς ἀπὸ σᾶς, κι' ἀπὸ κάτω ἂν ἦταν κοντύτερός σας...

— Τὴν ἄκουγα πιὸ πάνω ἀπὸ μένα.

— Νὰ λοιπὸν ἕνα ἐξακριβωμένο στοιχεῖο: 'Ο δολοφόνος εἶναι ψηλότερός σας. Μολονότι καὶ σεῖς εἴσαστε ἀρκετὰ ψηλή... Στὴν πάλη μαζί του, ἀγγίξατε καθόλου τὸ πρόσωπό του;... Εἶχε μουστάκι ἢ ἦταν ξυρισμένος:

— Δὲν ξέρω.

— Τί ροῦχα φοροῦσε;

— Οὔτε κι' αὐτὸ τὸ ξέρω.

'Η μαρκησία φαινόταν κουρασμένη ἀπ' τὶς τόσες ἐρωτήσεις. 'Ο γυιός της ἔκαμε ἕνα ἱκετευτικὸ νόημα στὸν ἀστυνόμο. Κι' ἐκεῖνος σταμάτησε προσωρινὰ τὴν ἐξέτασί της.

Διέταξε ναρθῆ πάλι μέσα ὁ Μιραντὸρ καὶ τοῦ εἶπε ἀπότομα:

— Ξέρατε, κύριε, τὸν ἀριθμὸ ποὺ ἀνοίγει τὴν κλειδαριὰ τῆς κάσσας:

— Μάλιστα, κύριε. Τὴν ἤξερα, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

'Ο μαρκήσιος πῆγε κοντά. Ἐκπληκτος, κι' εἶπε στὸν ἀστυνόμο:

—"Αν λέη τὴν ἀλήθεια ὁ Μιραντόρ,— καὶ τὸν θεωρῶ ἀνίκανο γιὰ ἕνα ψέμμα — τότε ὁ Ζακτὲλ ἔκαμε μιὰ σοβαρὴ παράβασι καθήκοντος!

— Μὴ τὸν κατακρίνετε, κύριε, ἐπενέβη ὁ Μιραντόρ. 'Ο καϋμένος ὁ Ζακτὲλ δὲν εἶχε δυνατὴ μνήμη, ὅπως θὰ εἴχατε διαπιστώσει καὶ σεῖς. Καὶ τοῦ συνέβη ἐπανειλημμένως νὰ ξεχάσῃ τὸν ἀριθμὸ τῆς κλειδαριᾶς τῆς κάσσας.

»Αὐτὸ δὲν εἶχε σημασία, βέβαια, ὅταν βρισκόσαστε ἐδῶ ἐσεῖς, ποὺ ξέρατε ἐπίσης τὸν ἀριθμό. "Οταν ὅμως λείπατε, ὑπῆρχε ὁ κίνδυνος νὰ μὴ μπορῇ ν' ἀνοίξη τὸ χρηματοκιβώτιο!

»'Αναζήτησε λοιπὸν διάφορα μέσα γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴ μνήμη του. Π.χ. κανόνιζε ὥστε τὰ τρία ψηφία τοῦ ἀριθμοῦ τῆς κλειδαριᾶς νάγουν πάντα ἄθροισμα 13. Δὲν ἦταν καθόλου προληπτικός. ἂς ποῦμε, ἦταν 229.

— Δὲν μᾶς ἐξηγήσατε ὅμως ἀκόμη πῶς ξέρατε καὶ σεῖς τὸν ἀριθμό.

—'Απλούστατα, στὴν ἀρχή, γιὰ νὰ μὴ τὸν ξεχνάη, τὸν ἔγραφε σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ καρνέ του, ὕστερα ὅμως τῷ θεώρησε ἐπικίνδυνο καί, ξέροντας τὴν ἐντιμότητά μου καὶ τὴν ἀφοσίωσί μου σὲ σᾶς, μοῦ ἐμπιστεύτανε τὸ συνδυασμὸ τῆς κλειδαριᾶς, κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἄλλαζε...

'Ο μαρκήσιος ἔδωσε τὸ χέρι του στὸ Μιραντὸρ καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶχε δίκηο νὰ σᾶς ἐμπιστεύεται ὁ Ζακτέλ, φίλε μου!

—"Ω, σᾶς εὐχαριστῶ, σᾶς εὐχαριστῶ! μουρμούρισε ὁ Μιραντὸρ κατασυγκινημένος.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, γύρισε ὁ γωροφύλακας ποὺ τὸν εἶχε στείλει ὁ Γκὼμ στὸ τηλεγραφεῖο. "Εφερνε τὴν ἀπάντησι. Τὴν ἔδωσε στὸ Λεμάν.

'Εκεῖνος τὴν ξεσφράγισε κι' ἔριξε μιὰ ματιά. Κούνησε ὕστερα τὸ κεφάλι του, κυττάζοντας τὸ Γκώμ, σὰν νὰ τοὔλεγε πὼς τὸ τηλεγράφημα ἐκεῖνο ἐπιβεβαίωνε τὶς ὑποψίες του.

Στράφηκε κατόπιν στὸ Μιραντόρ, ποὺ κουβέντιαζε στὸ μεταξὺ μὲ τὸ μαρκήσιο, καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὲ βεβαιώσατε προὸ ὀλίγου πὼς εἴχατε πεοάσει τὴ ντεσινὴ νύχτα στὸ σπίτι σας, σὴν ὁδὸ Λυὼν ἀριθμὸς 14.

— Μάλιστα!

— Καὶ σεῖς, κύριε ντὲ Σουλαίμ, μοῦ εἴπατε πὼς θεωρούσατε ὡς τώρα τὸν ὑπάλληλό σας ἀνίκανο γιὰ ἕνα ψέμμα.

— Τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλι!

— Νὰ λοιπὸν τὸ τηλεγράφημα ποὺ ἐλαβα ἀπ' τὸ θυρωρὸ τοῦ σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ Λυών, σ' ἀπάντησι ἐκείνου ποὺ τοῦ στείλαμε: «Κύριος Μιραντὸρ δὲν ἐκοιμήθη ἀπόψε διαμέρισμά του. Σύζυγός μου ποὺ συγυρίζει δωμάτιό του. εὐρῆκε κρεβάτι του ἄθικτον».

Μολονότι ὡστόσο εἶχε πιαστῆ νὰ λέη ψεύματα. Ὁ Μιραντὸρ δὲν φαινότανε ταραγμένος. 'Ανασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἀπάντησε ζωηρά:

—"Εστω, κύριε. ὁμολογῶ πὼς δὲν πέρασα τὴ νύχτα σ-ὸ σπίτι μου.

— Ποῦ τὴν περάσατε:

— Μὲ τὴ φιλενάδα μου. Δὲν ἤθελα νὰ τὸ πῶ, ἀπὸ σεβασμὸ γιὰ τὴν κυρία μαρκησία. "Αν μὲ ρωτούσατε ἀφοῦ ἔφυγε αὐτή, δὲν θάνα λόγο πιὰ νὰ σᾶς πῶ ψέμματα.

— Πῶς ὀνομάζεται ἡ φιλενάδα σας;

— Κλαίον Σιφὸν Εἶναι μοδίστρα σὲ ἀτελιέ.

— Καὶ ποῦ μένει:

— Βουλεβάρτο Μπωμαρσαί, ἀριθμὸς 20.

— Πολὺ καλά. Θὰ βεβαιωθοῦμε ἂν μᾶς λέτε τὴν ἀλήθεια. 'Επειδὴ ὅμως ὑπάρχουν πολλὰ μπερδευένα πράγματα στὴν κατάστασί σας. δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀφίσω ἐλεύθερο...

— Μὲ συλλαμβάνετε δηλαδή:

— Ναί, ὥσπου νὰ βεβαιωθῶ πὼς δὲ μὲ γελᾶτε. Ποιὰ ὥρα πήγατε στὸ σπίτι αὐτῆς τῆς Κλαίονς Σιφόν:

— Κατὰ τὶς 12 ἢ 12½ τὴ νύχτα.

— Κι' ὡς τότε ποῦ ἤσαστε;

—"Εκανα ἕνα περίπατο καὶ κάπνισα κάμποσα τσιγάρα.

— Τὴν περίμενα, αὐτὴ τὴν ἀπάντησί σας.

— Στὶς 9. πῆγα στὸ «'Ελδοράδο».

— Μόνος: Χωρὶς τὴ φιλενάδα σας:

— Ναί.

— Πῶς μπορεῖτε νὰ μᾶς ἀποδείξετε ὅτι περάσατε ἐκεῖ τὴ Βραδυά σας:

— Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀπόδειξι, δυστυχῶς. Δὲν συνάντησα κανένα γνωστό μου.

— Τὸ περίμενα κι' αὐτό... Πολὺ καλά. Δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο νὰ σᾶς πῶ.

Κι' ὁ Λεμὰν γύρισε τὴν πλάτη στὸ Μιραντὸρ κι' ἔκαμε ἕνα νόημα στὸ Γκώμ. 'Εκεῖνος ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι τὸν κρατούμενο.

— Θὰ καθήσετε φρόνιμα, δίχως νὰ φέρετε ἀντίστασι: τοῦ εἶπε. "Η προτιμᾶτε νὰ σᾶς φορέσω χειροπέδες:

— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε μονάχα! γκρίνιαξε ὁ Μιραντόρ.

Εἶχε χάσει ὁ δυστυχισμένος τὴν πρώτη ἀφροντισιά του. Κύτταζε μ' ἀγωνία τὸν ἀστυνόμο, σὰν νὰ ἔλπιζε ν' ἀλλάξη ξαφνικὰ γνώμη. Μὰ ὁ Λεμὰν δὲν τὸν πρόσεχε πιά.

— 'Ελᾶτε! τοῦ εἶπε ὁ Γκώμ.

'Ο Μιραντὸρ ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ τὸν ἀκολούθησε πειθήνια. Στὸ κατῶφλι, τὸν περίμενε ὁ Μισέλ.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, Μιραντόρ... τοῦ εἶπε. Ἐγὼ ξέρω πὼς εἴσαστε ἀθῶος!... Θὰ ξαϊδωθοῦμε γρήγορα...

Καὶ τοῦδωσε τὸ χέρι, ποὺ τόσφιξε ἐκεῖνος. Βουβός. Δὲν εἶχε πιὰ τὴ δύναμι νὰ μιλήσῃ. 'Ο φόβος τὸν εἶχε παραλύσει.

Στὶς τελευταίες λέξεις τοῦ μαρκησίου, ὁ ἀστυνόμος εἶχε κάμει μιὰ χειρονομία νευρική. σὰν νὰ τὸν ἐνοχλοῦσαν οἱ διαδεβαιώσεις ἐκεῖνες τοῦ Μισέλ.

— Κύριε. τοῦ εἶπε ξερά, θὰ μοῦ κάνετε τὴ γάοι νὰ κρατᾶτε γιὰ τὸν ἑαυτό σας τὶς γνῶμες σας καὶ νὰ μὴ σχολιάζετε τὶς πράξεις μου.

'Ο μαρκήσιος πειράχτηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν αὐστηρὴ παρατήρησι κι' ἀπάντησε:

—'Η ἀστυνομία δὲν εἶναι ἀλάθητη, κι' οἱ γκάφες ποὺ κάνει εἶναι πολλές! Προσθέσατε τώρα σ' αὐτὲς κι' ἄλλη μία.

— Κύριε!

—'Ο Μιραντὸρ εἶναι ἀθῶος. τὸ ἐπαναλαμβάνω.

— Μπορεῖτε νὰ τὸ ἀποδείξετε καὶ νὰ μοῦ ὑποδείξετε τὸν ἔνοχο;...

'Ο Μισὲλ γλώμιασε. "Ετσι ποὺ ὑπερασπιζότανε τὸ Μισέλ. κινδύνευε νὰ προκαλέση ὑποψίες στὴ δικαιοσύνη!

Ν' ἀποδείξη τὴν ἀθωότητά του: Ναί. θὰ μποροῦσε, μὲ μιὰ λέξι μονάχα, κατηγορώντας τὸν ἀδελφό του. Κι' ο Μιραντὸρ θὰ ἦταν τότε ἐλεύθερος...

Μὰ νὰ κατηγορήσῃ τὸ Λωράν:... "Οχι. ὄχι!...

Κύτταζε τὴ μητέρα του, τρομαγμένος. 'Η τυφλὴ εἶχε παρακολουθήσει ἀσφαλῶς ὅλη τὴ συζήτησι. ἀλλὰ φαινόταν ἀδιάφορη. σὰν νὰ βρισκότανε ἀλλοῦ. πολὺ μακρυά... ἢ σὰν νάταν πεθαμένη — τόσο ἦταν ἀκίνητη καὶ χλωμή...

"Ισως νάξερε κι' αὐτὴ τὴ φριχτὴ ἀλήθεια... "Ισως νάχε ἀγαγνωρίσει τὸ γυιό της. ὅταν τὸν κράτησε σφιχτὰ μὲ τὰ χέρια της.. Κι' ἀφοῦ αὐτή. ἡ μητέρα. σώπαινε. ἐνῶ τἄξερε ὅλα, εἶχε δικαίωμα νὰ μιλήση ὁ ἀδελφός:...

— Δυστυχῶς. ἀπάντησε μὲ πνιγμένη φωνή. τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ κάνω εἶναι νὰ ὑποστηρίξω τὸν νέο αὐτόν. ποὺ τὸν θεωρῶ ἀνίκανο γιὰ μιὰ τέτοια πρᾶξι... "Οσο γιὰ τὸν ἔνοχο ψάξετε σεῖς νὰ τὸν βροῦτε!

— Δὲν ἔνετε καμμιὰ συγκεκριμένη ὑπόνοια:

—"Οχι, καμμιά.

— Διακηρύξατε τόσο κατηγορηματικὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ Μιραντόρ, ὥστε θὰ μποροῦσα νὰ πιστέψω πὼς κάτι μοῦ κρύβετε...

Κι' ὁ ἀστυνόμος κύτταξε προσεχτικὰ τὸ Μισέλ. πούβαλε ὅλα τὰ δυνατὰ του γιὰ νὰ μὴν προσδοθῆ. "Υστερα ἔστρεψε τὴ ματιά του στὴ μητέρα του.

'Η μαρκησία ἔμενε πάντα ἀκίνητη. "Εσφιγγε μονάχα σπασμωδικὰ τὰ δάντυλά της. 'Η φυσιογνωμία της ἐξέφραζε τὴν ἴδια φρίκη. τὴν ἴδια ἀπελπισία, ὅπως καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ γυιοῦ της.

Συνηθισμένος στὰ πιὸ σκοτεινὰ μυστήρια, ὁ Λεμὰν ψιθύρισε:

— Κάτι μοῦ κρύβουνε...

'Εδῶ καὶ μερικὰ λεπτά. ἐνῶ μιλοῦσε καὶ ρωτοῦσε, εἶχε πάρει συγχρόνως τὸ βιβλίο τοῦ ταιεῖου πάνω ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ Ζακτὲλ καὶ τοῦ ἔριχνε γρήγορες ματιές.

— Ἐπρόκειτο νὰ κάμετε σήμερα μιὰ σπουδαία πληρωμή, ὅπως βλέπω, κύριε ντὲ Σουλαίμ, εἶπε στὸ μαρκήσιο.

—'Αλλοίμονο, ναί!

—"Επειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν κλοπή. δὲν θὰ μπορέσετε νὰ φανῆτε συνεπής;

—"Οχι... γιὰ σήμερα τοὐλάχιστον. Μὰ ὕστερα θὰ τὰ κανονίσω. 'Η μητέρα μου θυσιάζει τὴν ἀτομική της περιουσία, γιὰ νὰ σωθῆ ἡ τιμὴ τῆς ὑπογραφῆς μου.

— Δὲν εἴχατε ἄλλα χρήματα:

—"Εγω διαθέσει ὅλα τὰ κεφάλαιά μου γιὰ τὴν ἐπέκτασι τοῦ ἐργοστασίου μου. ποὺ ἔκανα ἐδῶ καὶ λίγο καιρό. "Ενω μάλιστα χρεωθῆ σὲ μερικοὺς φίλους μου...

— Περίεργο!... ψιθύρισε ὁ ἀστυνόμος, ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐξετάζη τὰ βιβλία.

'Η συμπεριφορὰ του αὐτὴ νευρίαζε καὶ τρόμαζε τὸ μαρκήσιο. Κοπίαζε γιὰ νὰ συγκρατηθῆ. Στὸ τέλος, εἶπε:

—'Οφείλω νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι βρίσκεστε ἐδῶ γιὰ νὰ διαφωτίσετε ἕνα ἔγκλημα, κι' ὄχι γιὰ νὰ ἐλέγξετε τὰ ἐμπορικὰ βιβλία μου!

—"Ολες οἱ παρατηρήσεις μου ἀποβλέπουν στὸν ἴδιο σκοπό, κύριε... εἶπε ἥσυχα ὁ ἀστυνόμος. ποὺ βλέποντας τὸ Μισὲλ ἔτσι ἐκνευρισμένο, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάζη προσεκτικά. Βλέπω δὲ ἐδῶ κάτι ποὺ μὲ παραξενεύει: Ποὶν ἀπὸ τέσσερες μέρες. ἀποσύρατε ἀπ' τὸ ταμεῖο σας ἕνα πολὺ μεγάλο ποσόν.

— Πραγματικά.

— Δὲν ἀναφέρουν ὡστόσο τὰ βιβλία σας καμμιὰ λήξι γραμματίου σας τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ συμπεράνουμε εὔκολα ὅτι προορίζατε τὸ ποσὸν αὐτὸ γιὰ ἀτομικές σας ἀνάγκες.

—'Ακριβῶς. κύριε...

—'Επομένως, δὲν εἶναι τόσο κρίσιμη ἡ θέσι σας, ὅπως τὴν παρουσιάζετε... Εὐτυχῶς δὲ ποὺ εἴχατε ἀποσύρει αὐτὸ τὸ ποσόν! 'Ο κλέφτης νόμιζε ἀσφαλῶς πὼς θὰ ἔβρισκε μέσα στὴν κάσσα σας...Οπωσδήποτε. μπορεῖτε τώρα νὰ πληρώσετε τὶς ὑποχρεώσεις σας. χωρὶς νὰ πειράξετε τὴν περιουσία τῆς μητέρας σας. Αὐτὲς οἱ 80 χιλιάδες φράγκα εἶναι ὑπεραρκετές, ὅπως βλέπω μ' εὐχαρίστησι. γιὰ τὶς πληρωμὲς σας τοῦ τέλους τοῦ μηνός.

'Ο μαρκήσιος καταλάβαινε ἀόριστα πὼς γλυστροῦσε σ' ἕνα ἐπικίνδυνο κατήφορο...

Καθὼς ἀργοῦσε ν' ἀπαντήσῃ. ἄκουσε ξαφνικὰ κοντά του τὴν τρεμουλιαστὴ φωνὴ τῆς μητέρας του:

—'Απάντησε λοιπόν, Μισέλ. Τί τἄκανες αὐτὰ τὰ λεφτά:

— Δὲν τἄχω πιά...

— Ποῦ τὰ διαθέσατε: ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

— Τὰ ξόδεψα...

—'Ογδόντα χιλιάδες φράγκα, σὲ τρεῖς ἡμέρες: Σὰν δύσκολο μοῦ φαίνεται... Ποῦ τὰ ξοδέψατε;

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ.

— Τί σᾶς ἐμποδίζει:

—'Ωρισμένοι λόγοι, πού, ἀδυνατῶ νὰ σᾶς τοὺς ἀποκαλύψω.

— Βρίσκεστε ὅμως τώρα σὲ πολὺ λεπτὴ θέσι, ἀπὸ ἐμπορικῆς ἀπόψεως. 'Υποθέτω νὰ τὸ καταλαβαίνετε...

— Ναί, τὸ ξέρω πολὺ καλά.

— Μπορεῖ νὰ φανοῦν ἀπαιτητικοὶ οἱ πιστωταί σας... νὰ μὴ δεγθοῦν νὰ περιμένουν ὥσπου νὰ ρευστοποιήσετε τὴν περιουσία ποὺ σᾶς προσφέρει ἡ μητέρα σας. Μπορεῖ νὰ σᾶς κηρύξουν σὲ πτώχευσι.

—"Ολα τὰ περιμένω...

— Ναί. ἀλλὰ ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ χαρακτηρισθῆ ἡ περίπτωσί σας ὡς δολία πτώχευσις! Θὰ βρεθῆτε στὴν ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσετε τὴν ἐξαφάνισι τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ. Κι' ἂν δὲν τὸ κατορθώσετε, θὰ εἴσαστε χαμένος!...

— Ναί, ναί, τὰ περιμένω ὅλα... ξανάπε ὑποκωφα ὁ Μισέλ.

— Πρέπει νὰ ὑπάρχη κάποιος πολὺ σο-

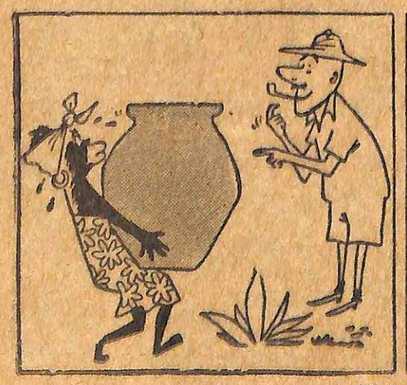

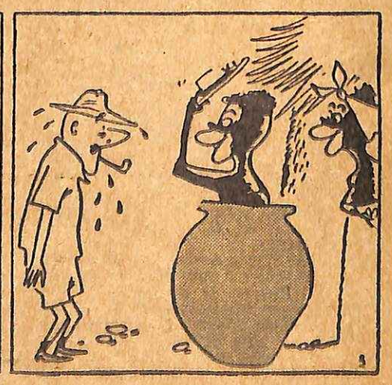

'Ο Ιπτάτης ἐξερευνητὴς καὶ ἡ ἔξυπνη 'Δφροδίτη.

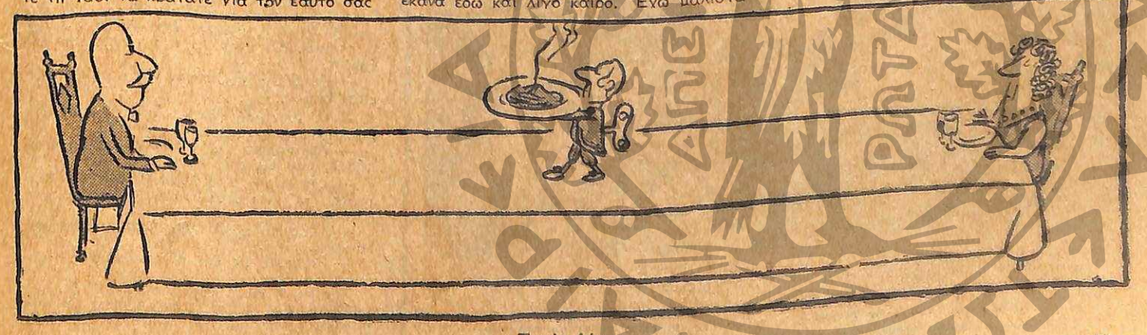

Χωρὶς λόγια

βαρὸς λόγος, ποὺ σᾶς ἀναγκάζει νὰ σωπάσετε...

—Ἴσως! Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τόσα πράγματα... Πῶς ἔνασα στὰ γαρτιά, ἂς ποῦμε...

—Τὴν ξέρω, αὐτὴ τὴν πρόφασι, εἶπε εἰρωνικὰ ὁ ἀστυνόμος. Μὰ ἐσεῖς δὲν εἶσαστε γαστοπαίκτης.

—Πῶς τὸ ξέρετε;

—Ἀπ' τὴ φυσιογνωμία σας... Ἄλλωστε, θὰ μὲ πληροφορήσῃ κι' ἡ μητέρα σας, εἶμαι βέβαιος...

Κι' ὁ ἀστυνόμος ρώτησε τὴ μαρκησία:

—Παίζει γαρτιὰ ὁ γυιός σας:

Ἐκείνη κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της, δίχως ν' ἀπαντήσῃ. Τὰ λόγια ξεψυχοῦσαν στὰ χείλη της.

—Βλέπετε, κύριε ντὲ Σουλαίυ: πρόσθεσε ὁ ἀστυνόμος.

—Μπορεῖ νἄπαιξα γαρτιὰ τυχαίως, νὰ μπλέχτηκα μὲ κάποια συντροφιά...

—Δὲν θὰ ὑπῆρχε λόγος νὰ ντραπῆτε γι' αὐτό. Ἂν λέτε τὴν ἀλήθεια, ποῦ παίξατε καὶ μὲ ποιόν:

—Εἶπα πὼς μπορεῖτε νὰ κάμετε διάφορες ὑποθέσεις, κι' ἀνάφερα ἁπλῶς τὰ γαρτιὰ σὰν μιὰ ἀπ' ὅλες... Ἀποκλείεται ἐπίσης νὰ βρέθηκα στὴν ἀνάγκη νὰ σώσω μ' αὐτὰ τὰ λεφτὰ κάποιο φίλο μου;

—Ἀσφαλῶς ὄγι. Πέστε μου ὅμως τ' ὄνομά του.

—Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν λόγοι ποὺ μ' ἀναγκάζουν νὰ σωπάσω.

—Γιὰ τὴ δικαιοσύνη, δὲν ὑπάρχουν τέτοιοι λόγοι... Ξέρουμε ἄλλωστε ἐμεῖς νὰ κρατᾶμε τὰ μυστικὰ ποὺ ἀφοροῦν τὴν τιμὴ τῶν οἰκογενειῶν. Μιλῆστε λοιπόν, καὶ μὴν ἀνησυχῆτε καθόλου...

—Ὄχι.

—Μ' ἀφίνετε νὰ ὑποθέτω τὸ, κάθε τι, κύριε ντὲ Σουλαίυ!

—Εἴσαστε ἐλεύθερος νὰ ὑποθέτετε ὅ,τι θέλετε.

—Δὲν σᾶς κρύβω ὅτι θ' ἀναφέρω αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια στὴν ἔκθεσί μου.

—Εἶναι δικαίωμά σας.

—Θὰ σᾶς ρωτήσῃ σχετικὰ ὁ ἀνακριτὴς ποὺ θ' ἀναλάβῃ τὴν ὑπόθεσι.

—Θὰ τοῦ δώσω τὶς ἴδιες ἀπαντήσεις.

—Εὔγοιμαι νὰ τὸν ἱκανοποιήσουν. Μὴν ἔχετε ὅμως παράπονο μὲ κανένα, ἂν τὰ πράγματα ξελιχθοῦν ἄσχημα γιὰ σᾶς...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ἔφυγε ὁ ἀστυνόμος Λεμάν, ἀφοῦ πρῶτα διέταξε νὰ μεταφερθῇ στὸ Δημαρχεῖο τὸ πτῶμα τοῦ Ζακτέλ.

Ὁ Μισὲλ συνώδεψε τὴ μητέρα του στὴν κάμαρά της καὶ θέλησε νὰ τὴν ἀφίσῃ μόνη. Τὸν σταμάτησε ὅμως μιὰ λέξι της, ποὺ εἶχε προφέρει γλυκά:

—Γυιέ μου!

—Θέλετε τίποτε, μητέρα μου; τὴ ρώτησε.

—Ναί, παιδί μου. Δὲν μαντεύεις τί θὰ σοῦ ζητήσω;

—Ὄχι, μητέρα μου...

—Ἐκεῖνο ποὺ δὲν θέλησες νὰ φανερώσῃς πρὸ ὀλίγου στὸν ἀστυνόμο, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσῃς σὲ μένα τώρα, παιδί μου...

—Ὦ, μητέρα!...

—Μίλησε λοιπόν! Τί γίνανε αὐτὰ τὰ λεφτά;... Ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω γιὰ σένα. Μὰ θὰ σὲ ρωτήσῃ ὁ ἀνακριτής... Εἶχε δίκηο ὁ κ. Λεμάν. Κι' ἀπὸ τὴν ἀπάντησί σου θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ τιμή σου...

—Δὲ θὰ πῶ τίποτα, μητέρα.

—Εἶναι λοιπὸν τόσο τρομερὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ κρύβεις;

—Πρόκειται γιὰ ἕνα φίλο. Ὀρκίστηκα νὰ κρατήσω τὸ μυστικό του...

—Δὲν πρόκειται γιὰ μέλος τῆς οἰκογενείας μας;

—Ὄχι, μητέρα...

—Δὲν πρόκειται γιὰ τὸ Λωράν; ἐπέμεινε ἡ τυφλή.

—Ὄχι... ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος, σφίγγοντας μὲ τὸ χέρι του τὴν καρδιά του γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τοὺς παλμούς της.

—Καλά, παιδί μου. Πήγαινε, δὲν σὲ κρατῶ πιά...

Ὁ μαρκήσιος ἔφυγε. Ὅταν ἔμεινε μονάχη, ἡ τυφλὴ ἔκαμε τὸ σταυρό της καὶ ψιθύρισε:

—Θεέ μου, λυπήσου τὰ δυό μου παιδιά... Λυπήσου τὸ Λωράν! Λυπήσου τὸ Μισέλ!...

Ἔγειρε τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ πίσω, στὴ ράχη τῆς μεγάλης πολυθρόνας της, καὶ λιποθύμησε...

Τᾶχε καταλάβει ὅλα!...

Γ!

Οἱ ἀνακρίσεις συνεχίσθηκαν στὸ Παρίσι. Οἱ πληροφορίες τῆς ἀστυνομίας γιὰ τὸ Μιραντόρ, γιὰ τὴν ἐντιμότητά του, ἦσαν ἐξαίρετες. Ὅλοι ὅμως κι' ἐκεῖνες ποὺ ἀφοροῦσαν τὴν ἰδιωτική του ζωή.

Πράγματι, ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ἀδιόρθωτος γλεντζὲς καὶ γυναικᾶς...

Ὁ Γκὼμ εἶχε ἐπισκεφθῆ ἀμέσως τὴν Κλαίρη Σφόν. Ἡ κοπέλλα αὐτὴ ἦταν ἀλλοτε μοδίστα, εἶχε ὅμως ἐγκαταλείψει αὐτὴ τὴ δουλειά, γιὰ νὰ ἐπιδοθῆ σὲ μιὰ ἄλλη, πιὸ εὔκολη καὶ ξεκούραστη...

Παραξενεύτηκε, ὅταν ὁ Γκὼμ τῆς δήλωσε τὴν ἰδιότητά του.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἀκριβῶς, εἶχε διοργανώσει ἕνα τρελλὸ γλέντι στὸ σπίτι της. Πέντε φιλενάδες της ντυμένες φανταχτερὰ καὶ προκλητικά, τὴ βοηθοῦσαν νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ φαγητό.

Τὸ τραπέζι ἦταν σερβιρισμένο. Περίμεναν μονάχα τὸ Μιραντόρ. Μὰ γρειαζότανε πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα γιὰ νὰ φτάσῃ ἀπ' τὸ ἐξοχικὸ τοῦ Νοζὰν στὸν ἀριθμὸ 20 τοῦ Βουλεβάρτου Μπωμαρσαί.

Τὸ σπίτι ἦταν ἀνθοστολισμένο. Ἡ ὑπηρέτρια πηγαινοερχότανε, ἀπασχολημένη μὲ τὴν κουζίνα καὶ μὲ τὴν τραπεζαρία συγχρόνως.

—Σίγουρα, δὲν θὰ μὲ περιμένατε, εἶπε ὁ Γκὼμ μ' ἕνα χαμόγελο.

—Ὄχι, μὰ τὴν πίστι μου, ἀπάντησε ἡ Κλαίρη. Ἂν θέλετε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε...

—Ἦρθα γιὰ νὰ σᾶς ρωτήσω, κι' ὄχι γιὰ νὰ σᾶς δώσω ἐξηγήσεις, ὁμορφοῦλα μου.

—Κάνετε γοήγορα λοιπόν, γιατὶ θαρναι πεινασμένος. δὲν τοῦ ἀφέσει καθόλου νὰ περιμένῃ.

—Καλλίτερα νὰ σᾶς πληροφορήσω εὐθὺς ἀμέσως ὅτι δὲν πρόκειται ναθῆ ἀπόψε εὐόρ φίλος σας. Τοὔτυνε κάποια σπουδαία δουλειά...

—Ἀδύνατον! Ἀφοῦ ἔρει ὅτι σήμερα...

—Βέβαια. θὰ λυπηθῆ πολύ... ἐφόσον μάσυντροφιά. ἐκεῖ ποὺ θὰ περάσῃ τὴ βραδυά του.

—Ποῦ δηλαδή:

—Στὸ κρατητήριο!

—Θεέ μου! φώναξε ἡ Κλαίρη. κατάγλωμη. Μὰ γιατί; Τί ἔκανε:

—Ἴσως νὰ δολοφόνησε γιὰ νὰ κλέψῃ...

—Ὁ Μιραντόρ:

—Μάλιστα.

—Μὰ τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε:... Ὁ Μιραντὸρ εἶναι γλεντζές. ὅσο ὅμως γιὰ τὰ ὑπόλοιπα, δὲν ὑπάρχει πιὸ τίμιος ἀπ' αὐτόν!

—Βοηθῆστε με λοιπὸν ν' ἀποδείξω πὼς εἶναι ἀθῶος...

—Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. ἂν μπορῶ... Μὲ πιὸ τρόπο ὅμως;

—Ἀπαντῶντας μὲ εἰλικρίνεια στὶς ἐρωτήσεις ποὺ θὰ σᾶς κάνω.

—Δὲν ἔχω κανένα λόγο νὰ σᾶς πῶ ψέματα... κι' ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸ φίλο μου.

—Τόσο τὸ καλλίτερο. Ἀπαντῆστε μου λοιπόν...

—Ρωτῆστε με ὅτι θέλετε. Μιὰ στιγμὴ ὅμως...

Τὸν πῆγε στὴν τραπεζαρία κι' ἔκλεισε καλὰ τὴν πόρτα πίσω τους, γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἀκοῦνε οἱ γυναῖκες ποὺ γελοῦσαν καὶ φλυαροῦσαν στὸ σαλόνι.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἔξουν οἱ ἄλλες... τοῦ εἶπε.

— Περάσατε ὅλη τὴ ντεσινὴ βραδυὰ μὲ τὸ Μιραντόρ:

—Ὄχι. Ἔμεινα μόνη ἐδῶ. διαβάζοντας ἕνα μυθιστόρημα.

— Ξέρετε ποῦ εἶχε πάει ὁ φίλος σας:

—Ἦρθε μετὰ τὰ μεσάνυτα. Σίγουρα. θὰ πέρασε τὴ βραδυά του μὲ φίλους του. στὸ θέατρο ἢ στὸ καφενεῖο.

— Παρατηρήσατε τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ πάνω του, ὅταν ἦρθε;

— Τίποτε ἀπολύτως. Μοῦ εἶπε μονάχα: «Εἶνα ὑποσχεθῆ στὸν μπαομπα - Ζακτὲλ νὰ πάω νὰ τὸν βοηθήσω ἀπόψε. ἀλλὰ βαρέθηκα!»

— Εἶναι ἀπὸ πολὺν καιρὸ φίλος σας:

—Ἐδῶ καὶ δυὸ γρόνια.

— Αὐτὸς σᾶς νοίκιασε αὐτὸ ἐδῶ τὸ ὡραῖο σπιτάκι:

— Μάλιστα.

— Πόσα σᾶς δίνει τὸ μῆνα:

— Μά... ἐξαρτᾶται!

—Ἀπὸ τί:

—Ἀπὸ τὰ κέρδη του στὸ Χρηματιστήριο.

— Ἀ. παίζει στὸ Χρηματιστήριο:

— Ναί. καὶ κερδίζει διαρκῶς. Εἶναι τετραπέρατος!

— Μήπως σᾶς ἔδωσε νὰ τοῦ φυλάξετε ἕνα μεγάλο ποσόν, ντὲς ἢ σήμερα τὸ πρωΐ;

—Ὄχι. Μοῦ ὑποσχέθηκε μονάχα πὼς θὰ μοῦδινε σήμερα ἢ αὔριο τὰ λεφτὰ γιὰ τὸν ταπετσιέρη. ποὺ ἔγει στείλει τὸ λογαριασμό του... Εἶναι τέλος τοῦ μηνός... Θἄγη. ἀσφαλῶς. ἔκτακτα ἔσοδα...

— Πόσα γρωστᾶτε στὸν ταπετσιέρη:

— Κοντὰ ἑκατὸ γιλιάδες.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε τὸ λογαριασμό:

— Εὐγαρίστως.

Ὁ Γκὼμ σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Δὲν θέλω νὰ σᾶς ἐνογλήσω περισσότερο, δεσποινίς. Σᾶς ἀφίνω στὶς φιλενάδες σας καὶ στὴ γιορτή σας.

Μὰ ἡ Κλαίοη Σιφὸν ἔβαλε τὰ κλάματα.

—Ὦ, κύριε, πῶς μπορεῖ πιὰ νὰ γίνῃ λόγος γιὰ γιορτή. Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἔπαθε ὁ Μιραντόρ: Θὰ διώξω ὅλους τοὺς καλεσμένους μου... Ἔγουμε καιρὸ νὰ γλεντήσουμε. ὅταν θὰ βγῆ ἀπ' τὴ φυλακή.

—Ἂν βγῆ! εἶπε μ' ἀμφιβολία ὁ Γκώμ.

— Τὸν θεωρεῖτε ἔνογο λοιπόν:

—Ἂν δὲν εἶναι ἔνογος. πρέπει νἄναι πολὺ ἄτυγος. γιατὶ ὅλα φαίνονται νἄγουν συνωμοτήσει ἐναντίον του...

—Ἄ. τὸ καϋμένο τὸ παιδί! Κι' ἦταν πάντα τόσο καλός. τόσο πρόσγαρος!... Καὶ λάτρευε τὸν ἀφεντικό του... Τέτοιο πράγμα.. κλέφτης καὶ δολοφόνος! Ποτὲ δὲν θὰ τὸ πιστέψω!

Ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίη μὲ θερμὰ δάκρυα. ὅταν τὴν ἄφισε ὁ ἀστυνομικός.

Ὁ Γκὼμ εἶχε διαταγὴ νὰ πάη νὰ συναντήσῃ τὸν ἀστυνόμο Λεμάν. Πῆγαν κι' οἱ δυὸ «ἡν ἄλλη μέρα στὴν ὁδὸν Λυών. γιὰ νὰ κάνουν μιὰ ἔρευνα στὸ σπίτι τοῦ Μιραντόρ. Ψάγνανε γιὰ τὸ ροῦγο ἐκεῖνο. ποὺ εἶγε μείνει ἕνα κομμάτι του στὸ νέοι τῆς μαοκησίας. Δὲν βρῆκαν ὅμως τίποτε.

Ὡστόσο ὑπῆρχαν πολλὲς ἐνδείξεις ἐναντίον τοῦ Μιραντόρ, πολλὰ ὕποπτα πράγματα στὴ ζωή του. Πασ' ὅλες λοιπὸν τὶς διαιμοτυρίες του. τὸν κράτησαν προφυλακισμένο.

Ἐνῶ αὐτὸς προσπαθοῦσε τοῦ κάκου ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του, στὸ σπίτι τοῦ Νοζὰν συνέβαιναν σκηνὲς συγκινητικές.

Ὅλο τ' ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης ποὺ εἶγαν ἀγγίσει οἱ ἀνακρίσεις. ὁ μαρκήσιος ντὲ Σουλαίυ δοκίμαζε συνεγεῖς ἀγωνίες καὶ μαρτύρια ποὺ τοῦ συντρίβανε τὴν καρδιά.

Κάθε τόσο, ἔφταναν διάφοροι εἰσπράκτορες τραπεζῶν. ποὺ παρουσίαζαν γραμμάτια ἢ συναλλαγματικές. Ὁ μαρκήσιος εἶγε δώσει διαταγὴ νὰ τοὺς στέλνουν ὅλους στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του. κι' ἐξηγοῦσε στὸν καθένα τους τί τοῦ εἶγε συμβῆ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀρραβῶνες

Ὁ κ. Γεώργιος Σπήλιου Παπαλεξόπουλος καὶ ἡ δις Θεοπίστη Ἀπ. Χρηστίδη, ἠρραβωνίσθησαν ἐν Βόλω.

Π. Π.

Γυναῖκες... γυναῖκες...

Ὅποιος ἐλπίζει ἀπὸ γυναίκα νὰ δῇ καλό,
θὰ πῇ πὼς ἔγει κουτὲς ἰδέες, φτωχὸ μυαλό.
Σὲ ξεγελάει κι' ἀφοῦ σοῦ δώση λίγη γαρά,
μετὰ σὲ πνίγει μέσα στὸν πόνο, στὴ συμφορά.
Εἶν' ὅλες ἴδιες, κι' ὅλες τὴν Εὔα θ' ἀκολουθάνε,
γυναῖκες ἦταν, γυναῖκες εἶναι, γυναῖκες θἄναι.

★

Ἀπ' τὴ γυναίκα, σοφοὶ μεγάλοι τδχουνε πῆ,
μὴν περιμένῃς νὰ δῇς χαῖρι καὶ προκοπή.
Μὴν περιμένῃς ἄστρην ἡμέρα νὰ δῇς καμμιά,
κάθε γυναίκα κι' ἕνα στραπάτσο καὶ μιὰ ζημιά.
Εἶν' ὅλες ἴδιες κι' ἄλλοῦ τὸ πᾶμε κι' ἀλλοῦ
(τὸ πάνε,
γυναῖκες ἦταν, γυναῖκες εἶναι, γυναῖκες θἄναι.

★

Κάθε γυναίκα εἶναι πλασμένη γιὰ τὸ κακό,
κάθε γυναίκα εἶν' ἕνα πλάσμα σατανικό.
Ζῆ μὲς στὸ ψέμμα, φαντοβακρύζει, ψευτογελᾶ
καὶ σὲ δουλεύει, καὶ σ' ἀγοράζει, καὶ σὲ πουλᾶ.
Εἶν' ὅλες ἴδιες, κι' ὅλες τὴν Εὔα θ' ἀκολουθάνε,
(θἄνε,
γυναῖκες ἦταν, γυναῖκες εἶναι, γυναῖκες θἄναι.

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΓΙΑ ΣΥΝΤΡΟΦΙΕΣ

Γιὰ τὸ «τέννις μὲ το μπαλόνι» εἶναι ἀπαραίτητο ἕνα κοινὸ μπαλόνι, ἕνα νῆμα κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου καὶ γεροὶ πνεύμονες γιὰ : δυνατὰ φυσήματα. Τὸ παιγνίδι παίζεται κατὰ ζεύγη. Ἡ μπάλα πρέπει νὰ κρατιέται μὲ φυσήματα συνεχῆς μετέωρη. Ἂν πέση στο μέρος τοῦ ἑνὸς ζεύγους, τότε τὸ ζεῦγος αὐτὸ χάνει τὸ παιγνίδι.

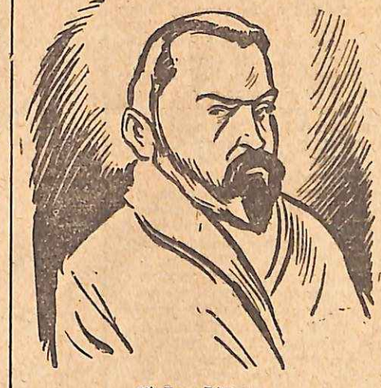

Ὁ Γερ. Βῶκος

ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

Ὁ Βῶκος στὸ φρενοκομεῖο

Ἕνα βράδυ ἔπεσε ὡσὰν βόμβα μέσα στὸ φιλολογικὸ σαλόνι τοῦ Σουρῆ ὅτι ὁ Γεράσιμος Βῶκος, ποὺ βρίσκοταν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ στὴ Βιέννη ἀνταποκριτὴς τῆς «Ἀκροπόλεως» τοῦ Βλάση Γαβριηλίδη, τρελλάθηκε! Οἱ φιλολογικοὶ καὶ δημοσιογραφικοὶ κύκλοι τῆς Ἀθήνας βούϊζαν μὲ τὸ νέο ποὺ κυκλοφοροῦσε παντοῦ: «Ὁ Βῶκος τρελλάθηκε στὰ ξένα».

Ἡ θλιβερότατη εἴδησι ἦταν πραγματική. Καὶ ἄλλοι ἐξήγησαν τὸ πρᾶγμα μὲ τὴν πνευματικὴ ὑπερκόπωσι ποὺ τοῦ εἶχε κλονίσει τὰ νεῦρα σ' ἕνα κλίμα ἐχθρικὸ γιὰ μιὰ μεσημβρινὴ ἰδιοσυγκρασία σὰν τὴ δική του, ἐνῶ ἄλλοι ἀποδώσανε τὴν περίπτωσι στὴ στέρησι καὶ τὴν κακοπάθεια (ἡ ἐφημερίδα του «Ἀκρόπολι» εἶχε τότε χάλια οἰκονομικὰ καὶ δὲν τοῦ ἔστελνε χρήματα) ποὺ εἶχε μεγάλη ἐπίδρασι στὸν ὑπερήφανο καὶ τίμιο χαρακτήρα του.

Τὸ βάρος τῆς εὐθύνης γι' αὐτὴ τὴν περιπέτεια τοῦ Βώκου ἔπεσε τότε στὸν ἀμοιρο Γαβριηλίδη. Ἀλλά, φαίνεται, ὅτι τὴν αἰτία (ὅσο κι' ἂν συντέλεσαν στὴν ἐκδήλωσι οἱ βιωτικὲς συνθῆκες) τὴν εἶγε ὁ Βῶκος βαθύτερα στὸν ὀργανισμό του. Δηλαδὴ ἦταν ἕνα κακὸ ποὺ ἄρχισε μοιραία ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καὶ ποὺ θὰ συνεχιζόταν κατὰ διαστήματα, σὰν παραλήρημα πάλι, πραγμα ποὺ τὸν ὠδήγησε τρεῖς τέσσερις φορὲς στὸ φρενοκομεῖο, χωρὶς νὰ πάψη κανεὶς εἴδους διανοητικὸ θανατο, ὅπως εἶγαν προβλέψει οἱ γιατροί.

Κάθε φορὰ ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο τὸν ἄριστα. Νόμιζε κανεὶς ὅτι δὲν τοῦ εἶγε συμβῆ τίποτα ἀπολύτως. Ἡ πνευματικὴ διαύγεια καὶ ἡ δύναμι του νὰ συνεχίζη τὴν ἐργασία του μὲ περισσότερη ἀπὸ πρὶν διάθεσι στάθηκε μυστήριο γιὰ ὅλους.

Κάθε φορὰ ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ Δρομοκαΐτειο σὲ ὅσους τὸν ρωτοῦσαν τί εἶγε γίνει τόσον καιρὸ ποὺ δὲν τὸν βλέπανε, ἀπαντοῦσε μὲ τὴν μεγαλύτερη εἰλικρίνεια:

— Χθὲς βγῆκα ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο. Ποῦ νὰ μὲ δήτε; Εὐτυχῶς τώρα εἶμαι πολὺ καλά, καὶ οἱ γιατροί μοῦ εἶπαν ὅτι θεραπεύλά, καὶ οἱ γιατροὶ μοῦ εἶπαν ὅτι θεραπεύθηκα ἐντελῶς. Νὰ καὶ ἡ γραπτὴ βεβαίωσι...

Κι' ἔβγαζε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ χαρτὶ τοῦ Δρομοκαϊτείου καὶ τὸ ἔδειχνε σὰν νὰ παρουσίαζε ἕνα κοινοτατο ἔγγραφο.

Ὁ Βῶκος ἄρχισε τὴ φιλολογική ζωή του ὡς ἐπιμελητὴς τοῦ «Ἑστιατορίου τῶν Λογίων» τοῦ Σχινᾶ καὶ Λεβαδέως, ὅπου ἔτρωγε τὰ δυὸ σταθμούς. Τὰ δυὸ αὐτὰ εἶχαν τοὺς τίτλους: «Τὸ περιοδικὸ μας» καὶ «Ὁ Καλλιτέχνης». Γι' αὐτὰ ἀφιέρωσε τὶς καλύτερες δυνάμεις καὶ ἱκανότητες τῆς ψυχῆς του καὶ τοῦ πνεύματος του. Ἦταν καὶ τὰ δυὸ μὲ ἐξαίσια ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι, μὲ θαυμάσιες εἰκόνες προσαρμοσμένες στὰ κείμενα, μὲ βινιέτες, μὲ μιὰ μορφὴ νεωτεριστικὴ καὶ πολὺ πρωτότυπη γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Στὸ «Περιοδικὸ μας» ὁ Βῶκος εἶχε τακτικὸ συνεργάτη τὸν παληό του φίλο Ἀποστολίδη, ποὺ τὸν ἔκανε καὶ γραμματέα τῆς συντάξεως κατὰ τὸ γαλλικὸ δημοσιογραφικὸ ὁρο «Secretaire de la redaction» ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἐφάρμοζε ὁ καλὸς αὐτὸς λογοτέχνης στὰ δικά μας.

Ὅταν ἔβγαζε τὸν «Καλλιτέχνη» ὁ Βῶκος γιὰ τρίτη ἢ τέταρτη φορὰ τρελλάθηκε. Πῆγε πάλι στὸ φρενοκομεῖο, ἔμεινε λίγο καιρὸ καὶ βγῆκε ξανά, ὅπως καὶ τὶς προηγούμενες φορές, ἀκμαιότατος ἠθικὰ καὶ πνευματικά.

Τὴν ἴδια ἐκείνη ἡμέρα τῆς ἐξόδου του ἀπὸ τὸ Δρομοκαΐτειο τὸν συνάντησε κατὰ τύχη ὁ φίλος του Ἀποστολίδης.

Ἀφοῦ χαιρετίστηκαν κι' ὁ Βῶκος τοῦ εἶπε ὅτι μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο, τὴν στιγμὴ ποὺ ἀποπὸ τὸ φρενοκομεῖο, τὴν στιγμὴ ποὺ ἀποχαιρετίστηκαν αὐτὸς γύρισε πίσω καὶ τὸν κάλεσε. Καὶ γιὰ τί τοῦ εἶπε, κατὰ τὴν ἀφήγησι τοῦ ἴδιου τοῦ Ἀποστολίδη:

«—Μέσα στὰ βιβλία μου ἔχω ἕνα λεξικὸ γαλλοελληνικὸ τοῦ Σχινᾶ καὶ Λεβαδέως, ποὺ εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δανείσῃς πρὶν ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια μου. Μὲ συγχωρῆς πολὺ ποὺ τόσο ἄργησα νὰ σοῦ τὸ ἐπιστρέψω. Τὸ λάθος δὲν ἦταν δικό μου βλέπεις. Αὔριο θὰ σοῦ τὸ στείλω.

»Τὴν ἄλλη μέρα βρῆκα τὸ λεξικὸ στὸ σπίτι μου, ὅπως δὲν βρῆκα πολλὰ βιβλία, ἀπὸ ὅσα ἔχω δανείσει σ' ἀνθρώπους ποὺ δὲν τρελλάθηκαν...».

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

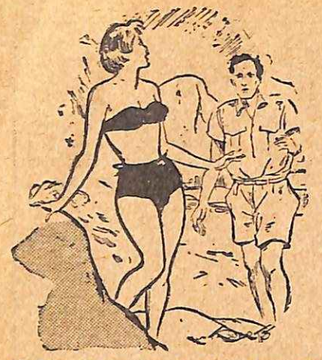

Οἱ δύο ἐρωτευμένοι, ποὺ εἶχαν φιλονεικήσει συναντήθηκαν στὴν ἀκροθαλασσιὰ δίχως νὰ τὸ περιμένουν...

Ἡ Τύχη κυβερνάει ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Τὸ ἀπίστευτο πάθημα ἑνὸς πλαστογράφου

"Οταν ὁ 'Ανατὸλ Ντέμπλερ σπούδαζε σὲ κάποιο γαλλικὸ σχολεῖο, ὁ καλλίτερος φίλος του ἦταν ὁ Ζὰν Πιὲρ Ρουσσώ. Μιὰ μέρα λοιπόν, τὸν πείραξε καὶ τοῦ ἔλεγε:

—'Ο πατέρας σου εἶναι ὁ δήμιος τῆς Γαλλίας. 'Υποθέτω πὼς κι' ἐσὺ θ' ἀναλάβης κάποτε αὐτὴ τὴ δουλειά. Ποιὸς ξέρει μάλιστα ἂν δὲν τύχη ν' ἀποκεφαλίσης καὶ μένα!...

—"Αν συμβῆ αὐτό, ἀπάντησε στ' ἀστεῖα ὁ 'Ανατόλ, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ τελειώσω γρήγορα, γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρης.

Δὲν ἤθελε ὁ 'Ανατὸλ ν' ἀκολουθήση τὰ βήματα τοῦ πατέρα του, ἀλλὰ τὸν ἀνάγκασαν τὰ πράγματα.

"Οπου κι' ἂν πήγε νὰ ἐργασθῆ, μάθαιναν πὼς ἦταν ὁ γυιὸς τοῦ «Κυρίου τῶν Παρισίων», τοῦ δημίου δηλαδή, καὶ τὸν ἀπολύανε. Τέλος, ὑποχρεώθηκε νὰ γίνη βοηθὸς τοῦ πατέρα του καὶ τὸν διαδέχθηκε ἀργότερα.

"Επειτα ἀπὸ χρόνια, λοιπόν, στὶς 31 Δεκεμβρίου 1898, τοῦ ἀναθέσανε νὰ ἐκτελέση τὸν περιβόητο φονιὰ Βασέ. "Οταν τὸν ἀντίκρυσε, πάνω στὴ λαιμητόμο, ἔμεινε κατάπληκτος. 'Ο Βασὲ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν παλιὸ του φίλο, τὸ Ρουσσώ!

— Νὰ ποὺ ξαναβρεθήκαμε, 'Ανατόλ, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Θυμήσου τί μοῦ ὑποσχέθηκες ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια ἀκριβῶς, στὶς 31 Δεκεμβρίου 1868!...

"Επειτα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα, ὁ 'Ανατὸλ τὸν εἶχε ἀποκεφαλίσει. "Ηταν ὅμως ἡ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ τῆς σταδιοδρομίας του—κατὰ τὴν ὁποία ἔκαμε ἀκριβῶς 300 ἐκτελέσεις—ποὺ ἀρνήθηκε νὰ σηκώση ἀπὸ χάμω τὸ κομμένο κεφάλι τοῦ καταδίκου καὶ νὰ φωτογραφηθῆ μ' αὐτό!

Αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα περιστατικὰ δείχνουν πόσο σπουδαῖο ρόλο παίζει ἡ Τύχη στὴν ἀνθρώπινη ζωή.

Τὸ 1953, κάποια 'Ολλανδή, ὀνόματι "Αννα Μαρία Λίνχορφ - Τὲ Γκρόεν, ποὺ εἶχε μεταναστεύσει πρόσφατα στὴ Νότιο 'Αφρική, μπῆκε σ' ἕνα μικρὸ τηλεγραφικὸ γραφεῖο τῆς Πρετόρια, ἑτοίμασε ἕνα τηλεγράφημα καὶ τὸδωσε σ' ἕνα ἀπ' τοὺς τέσσερες ὑπαλλήλους ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ.

Καθὼς ὁ νέος αὐτὸς μετροῦσε τὶς λέξεις, σταμάτησε ξαφνικὰ καὶ τῆς εἶπε:

— Παράξενο!... Μὲ λένε κι' ἐμένα Λίνχορφ - Τὲ Γκρόεν κι' εἶχα μιὰ ἀδελφὴ Μαρία!

— Μήπως λέγεσθε Χέντρικ Τζάκομπους; φώναξε ἡ νέα γυναῖκα.

—'Ακριβῶς!

"Ετσι ξαναενώθηκαν τὰ δυὸ ἀδέρφια, ποὺ εἶχαν νὰ ἰδωθοῦν ἀπὸ τότε ποὺ χωρίστηκαν, ἀπ' τὸν 'Ιούλιο δηλαδὴ τοῦ 1940. 'Η Μαρία δὲν εἶχε ἰδέα ποῦ βρισκόταν ὁ ἀδελφός της. "Ηταν μονάχα 4 ἐτῶν, ὅταν τοὺς χώρισε ὁ πόλεμος, κι' ἐκεῖνος 6. Ἀσφαλῶς δὲ δὲν θ' ἀναγνωρίζονταν, ἂν συναντιόνταν στὸ δρόμο...

Οἱ πιθανότητες νὰ συλληφθῆ ὁ ἀρχιπλαστογράφος τοῦ Καναδᾶ Ρούμπέργκστρομ, ἦταν μία στὸ ἑκατομμύριο. 'Επὶ πολλοὺς μῆνες, ἐξαργύρωνε πλαστὰ τσὲκ σὲ διάφορες ἐπαρχιακὲς τράπεζες. Κάθε φορὰ ὅμως, εἶχε πλαστογραφήσει στὴν ἐντέλεια τὸ τσὲκ μιᾶς διαφορετικῆς ἑταιρείας. "Ετσι, ἡ ἀστυνομία εἶχε ἀπελπισθῆ πιὰ πὼς θὰ τὸν ἔπιανε.

Μιὰ μέρα λοιπόν, μπῆκε σὲ μιὰ τράπεζα τῆς 'Οττάβας καὶ πῆρε θέσι στὴν οὐρὰ τῶν πελατῶν. "Οταν ἔφτασε ἡ σειρά του, παρουσίασε ἕνα τσὲκ τῶν 1.000 δολλαρίων. 'Ο ὑπάλληλος ποὺ τὸ πῆρε, διατήρησε ὅλη του τὴν ψυχραιμία, συγχρόνως ὅμως πίεζε τὸ κρυφὸ κουμπὶ ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ κουδουνιοῦ...

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ἕνας ἀστυνομικὸς ὁδηγοῦσε τὸ Μπέργκστρομ στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ. Συγχρόνως ἕνας ἄλλος ἔτρεξε ἔξω στὸ δρόμο γιὰ νὰ προλάβη κάποιον πελάτη ποὺ εἶχε ἐξαργυρώσει ἕνα τσὲκ δυὸ - τρία δευτερόλεπτα πρὶν ἀπ' τὸ Μπέργκστρομ. Τὸν βρῆκε εὔκολα καὶ τὸν πῆρε μαζί του, στὴν τράπεζα.

Τί εἶχε συμβῆ; Μιὰ ἀπίστευτη σύμπτωσι: 'Ο Μπέργκστρομ εἶχε διαλέξει αὐτὴ τὴ φορὰ κάποια ἑταιρεία τοῦ 'Οντάριο καὶ εἶχε παρουσιαστῆ γιὰ τὴν εἴσπραξι τοῦ τσὲκ ὡς Χούντ, διευθυντὴς αὐτῆς τῆς ἑταιρείας. 'Ο πελάτης λοιπόν, ποὺ εἶχε ἐξαργυρώσει προηγουμένως ἕνα ἄλλο τσέκ, δὲν ἦταν παρὰ αὐτὸς ὁ Χούντ! Εἶχε φτάσει ἐκεῖνο τὸ πρωὶ στὴν 'Οττάβα γιὰ δουλειές του.

Φυσικά, ἐξακριβώθηκε εὔκολα ποιὸς ἀπ' τοὺς δυὸ ἦταν ὁ ἀληθινὸς Χούντ. Κι' ὁ Μπέργκστρομ καταδικάσθηκε σὲ 5 ἐτῶν φυλάκισι.

'Εδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες ἐξ ἄλλου, στὰ Γιοχάνεσμπουργκ, μάλωσαν δυὸ ἀρραβωνιασμένοι, λίγο πρὶν ἀπ' τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους κι' ὕστερα ἀπὸ 3 χρόνων ἀγάπη. 'Ε, κεῖνη τοῦ ἔπέστρεψε τὴ βέρα του κι' ἐκεῖνος τὶς φωτογραφίες της. 'Ωστόσο ἀγαποῦσαν πολὺ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀλλὰ τοὺς ἔσπρωχνε τὸ πεῖσμα κι' ὁ ἐγωϊσμός.

Γιὰ νὰ παρηγορηθῆ λοιπόν, ὁ νέος πῆγε νὰ περάση ἕνα μῆνα στὴν ἐξοχή, καὶ διάλεξε κάποιο μακρυνὸ παραθαλάσσιο χωριουδάκι. Δὲν εἶχε πῆ σὲ κανένα ποῦ θὰ πήγαινε. Κατὰ σύμπτωσιν ὅμως, κι' ἡ κοπέλλα ἀποφάσισε νὰ παραθερίση... καὶ διάλεξε ἀκριβῶς τὸ ἴδιο χωριό, γιατί τῆς ἄρεσε τ' ὄνομά του!

"Ετσι, οἱ δυὸ μαλωμένοι ἐρωτευμένοι συναντήθηκαν στὴν ἀκροθαλασσιὰ τοῦ χωριοῦ, δίχως νὰ τὸ περιμένουν καθόλου!

Σὲ λίγες μέρες, οἱ οἰκογένειές τους λάβανε ἕνα τηλεγράφημα ποὺ τοὺς ἀνάγγελλε τοὺς γάμους τους.

Στὴ Νέα 'Υόρκη, οἱ ἐνορκοι ποὺ εἶχαν ἀναλάβει νὰ κρίνουν τὴν ὑπόθεσι ἑνὸς σωφὲρ ποὺ εἶχε τραυματίσει μιὰ κοπέλλα, βρέθηκαν σ' ἀμφιβολία. Καί, γιὰ νὰ βγάλουν τὴν ἀπόφασί τους, ἔρριξαν ἕνα νόμισμα κορῶνα - γράμματα!

"Οταν ὅμως τόμαθε κατόπιν τυχαίως ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, ἔβαλε σ' ὅλους ἕνα γερὸ πρόστιμο καὶ φρόντισε νὰ ἐπαναληφθῆ ἡ δίκη, φυσικὰ μὲ ἄλλους ἐνόρκους τώρα!

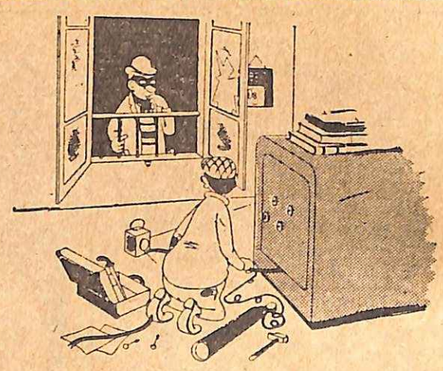

— Χίλιες φορὲς συγγνώμη γιὰ τὴν ἐνόχλησι, συνάδελφε!

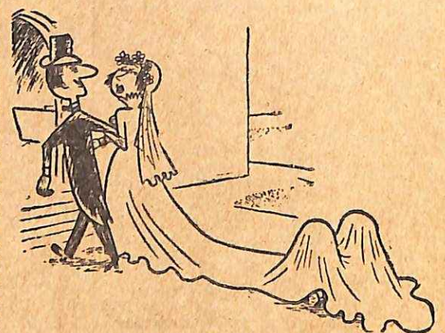

— Θρασύδουλε!... Πρέπει νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ κάτι ποὺ στὸ ἔκρυψα ὡς τώρα...

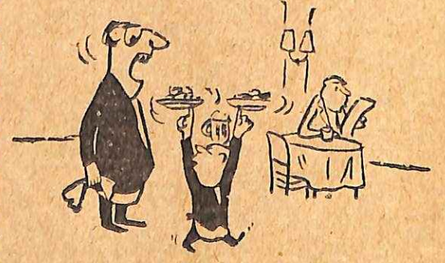

— Πάλι στὸ τσίρκο εἶχες πάει χτές;

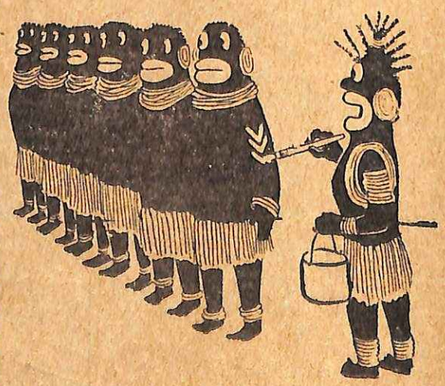

—Σὲ προάγω σὲ ἐπιλογία!...

ΜΕΙΩΝΟΝΤΑΙ Τ' ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑ δυστυχήματα

"Οσο αὐξάνουν τὰ ἀεροπλάνα!...

"Οταν, κάπου - κάπου, τυχαίνη νὰ διαβάζετε στὶς ἐφημερίδες ὅτι συνέβη κάποιο ἀεροπορικὸ δυστύχημα, μὴν ταράττεστε. Γιατὶ οἱ εἰδικοὶ θὰ σᾶς βεβαιώσουν μὲ ἀδιάψευστους ἀριθμοὺς ὅτι τὸ δυστύχημα αὐτὸ ἦταν ἀσήμαντο συγκρινόμενο μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀεροπλάνων, ποὺ διασχίζουν σήμερα τοὺς αἰθέρες. Τὸ ἂν αὐτὴ ἡ διαβεβαίωσι ἱκανοποιεῖ τοὺς συγγενεῖς τῶν θυμάτων, αὐτό, φυσικά, εἶναι ἄλλο ζήτημα.

'Αλλ' ἂς προσπαθήσωμε νὰ ἐξηγήσωμε καλύτερα τὰ πράγματα.

Στὴν ξηρά, ὅσο μεγαλώνει ὁ ἀριθμὸς τῶν κυκλοφορούντων αὐτοκινήτων, τόσο περισσότερα εἶναι τὰ δυστυχήματα ποὺ συμβαίνουν. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ δὲν χρειάζεται ἐξήγησι. 'Ο χῶρος πάνω στὴ γῆ εἶναι περιωρισμένος. "Ετσι ἡ αὔξησι τῆς κυκλοφορίας προκαλεῖ ἀναπόφευκτα ἀντίστοιχη αὔξησι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δυστυχημάτων.

Στὸν ἀέρα, ὅμως, ὁ περιορισμὸς αὐτὸς δὲν ὑπάρχει. Καὶ παρατηρεῖται ἐδῶ τὸ ἀντίθετο φαινόμενο. Στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἀεροπορίας, τὰ ἀεροπλάνα ἦταν λίγα καὶ τὰ δυστυχήματα πολλά. Σήμερα, τὰ ἀεροπλάνα εἶναι πολλὰ καὶ τὰ δυστυχήματα λίγα (σχετικὰ μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀεροπλάνων). Συμβαίνουν, βέβαια, σήμερα πολὺ περισσότερα δυστυχήματα ἀπὸ ἄλλοτε. 'Αλλὰ τὸ ποσοστὸ τῶν δυστυχημάτων σχετικὰ μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀεροπλάνων εἶναι πολὺ χαμηλό. Μποροῦμε, ἔτσι, νὰ παρηγορούμεθα. Οἱ εἰδικοί, μάλιστα, λένε πὼς ὅσο ἀνέρχεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀεροπλάνων, τόσο θὰ κατέρχεται ἀντίστοιχα τὸ ποσοστὸ τῶν δυστυχημάτων.

'Ανεξάρτητα, ὅμως, ἀπ' αὐτὸ τὰ παιχνίδι τῶν ἀριθμῶν, εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι ἡ ἀσφάλεια ποὺ παρέχουν τὰ σημερινὰ ἀεροπλάνα προσεγγίζει στὸ ἀπόλυτο.

Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἀεροπορίας, τὰ περισσότερα δυστυχήματα ὀφείλοντο στὸ καλούμενο «ἀνθρώπινο στοιχεῖο». Μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔγινε στὴ Γαλλία μετὰ τὸ τέλος τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου ἔδωσε τοὺς ἀκόλουθους ἀριθμούς: τὰ 90% τῶν ἀεροπορικῶν δυστυχημάτων ὀφείλοντο στὸ ἀνθρώπινο στοιχεῖο, τὰ 8% σὲ ἀτέλειες ἢ βλάβες τοῦ μηχανισμοῦ καὶ τὰ 2% σὲ ἄγνωστες αἰτίες. Πρέπει νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὰ ἀεροπλάνα ἔτρεχαν μὲ ταχύτητα μόλις 150-180 χιλιομέτρων τὴν ὥρα κι' ὅτι ὁ χειρισμός τους ἦταν εὐχερέστατος.

Οἱ νεώτερες ἀμερικανικὲς στατιστικὲς γιὰ τὰ ἔτη 1954 - 55 δείχνουν ὅτι τὰ ἀεροπορικὰ δυστυχήματα ὀφείλονται ἀκόμη κατὰ 50% στὸ ἀνθρώπινο στοιχεῖο καὶ κατὰ τὰ ἄλλα 50% σὲ τεχνικοὺς λόγους.

Τὰ δύο τελευταῖα μεγάλα ἀεροπορικὰ δυστυχήματα, τοῦ ἀεροπλάνου τῆς Βενεζουέλας ποὺ ἔπεσε στὶς 20 'Ιουνίου στὴ θάλασσα, στὰ νοτιοανατολικὰ τῆς Νέας 'Υόρκης, καὶ τῶν δύο μεγάλων ἀμερικανικῶν ἀεροπλάνων ποὺ συγκρούστηκαν στὸ Κολοράδο, ἐπιβεβαιώνουν αὐτὲς τὶς στατιστικές. Τὸ πρῶτο ὀφείλετο σὲ μιὰ ταυτόχρονη βλάβη δύο ἀπὸ τοὺς τέσσερις κινητῆρες του, δηλαδὴ σὲ λόγους ἀποκλειστικὰ τεχνικοὺς καὶ τὰ δεύτερο στὸν ἀνθρώπινο παράγοντα. 'Η σύγκρουσις δυὸ ἀεροπλάνων στὸν οὐρανὸ ἀποκλείεται θεωρητικά. Γιατὶ κάθε ἀεροπλάνο ἀκολουθεῖ ὡρισμένη γραμμὴ καὶ πετάει σὲ ὡρισμένο ὕψος, ποὺ προκαθορίζονται ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία τοῦ ἀεροδρομίου. "Αν παραστῆ ἀνάγκη νὰ γίνη ἀλλαγὴ εἴτε στὴ γραμμὴ εἴτε στὸ ὕψος, ὁ πιλότος πρέπει νὰ ἐπικοινωνήση ἀμέσως μὲ τὰ ἀεροδρόμιο καὶ νὰ ζητήση σχετικὴ ἄδεια, ποὺ θὰ τοῦ δοθῆ μόνον ἂν ὁ οὐρανὸς εἶναι ἐλεύθερος σ' αὐτὴ τὴν περιοχή. Τὰ ἀεροπλάνα ποὺ κυκλοφοροῦν στὶς μεγάλες γραμμὲς προχωροῦν, ἄλλωστε, στὰ τυφλά. 'Η πορεία τους κανονίζεται συνεχῶς ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία τῶν ἀεροδρομίων.

Γι' αὐτό, ὅπως εἴπαμε, ἡ σύγκρουσις δύο ἀεροπλάνων στὸν ἀέρα ἀποκλείεται. Κι' ὅμως, συνέβη πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, γιὰ ν' ἀποδειχθῆ ὅτι καὶ τὰ πιὸ ἀπίθανα πράγματα εἶναι δυνατὸν κάποτε νὰ γίνουν.

Προκειμένου γιὰ τὸ ἀνθρώπινο στοιχεῖο, ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος βρίσκεται στὴν ἰδιαίτερη ψυχολογία τόσο τῶν νέων ὅσο καὶ τῶν παλαιῶν ἀεροπόρων. Οἱ πρῶτοι θέλουν νὰ δείξουν τί ἀξίζουν καὶ κάνουν πολλὲς φορὲς τοῦ κεφαλιοῦ τους. Οἱ παλαιοί, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, θέλουν νὰ δείξουν πὼς «βαστᾶνε» ἀκόμη καὶ ρέπουν σὲ ἀπερισκεψίες ποὺ εἶναι ἀσυμβίβαστες μὲ τὴν πεῖρα καὶ τὴν ἱκανότητά τους.

Καὶ τώρα νὰ μιὰ στατιστικὴ ποὺ δείχνει τὴ συνεχῆ αὔξησι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπιβατῶν ποὺ ταξιδεύουν μὲ ἀεροπλάνα. ('Η στατιστικὴ αὐτὴ ὀφείλεται στὴ διεθνῆ ὀργάνωσι ἀεροπορικῶν συγκοινωνιῶν, ποὺ περιλαμβάνει 74 ἀεροπορικὲς ἑταιρίες):

"Ετη	'Αριθμ. ἐπιβατ. σὲ ἑκατομμύρια
1937	2,5
1945	9,3
1946	18,2
1947	21,0
1948	23,5
1949	26,5
1950	31,2
1951	39,9
1952	45,0
1953	52,4
1954	59,0
1955	70,8

✪✪

Τὸ ἀλκοὸλ προδιαθέτει στὸ ἕλκος

"Οσοι πίνουν πολύ, παρουσιάζουν μιὰ τάσι πρὸς τὶς στομαχικὲς παθήσεις καὶ τὸ ἕλκος. 'Η ἐξέτασις τοῦ βλεννογόνου τοῦ στομάχου διαφόρων ἀλκοολικῶν ἀπέδειξε ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς πάσχουν ἀπὸ τοπικὲς αἱμορραγίες ἢ ἕλκη. "Οσο περνᾶνε δὲ τὰ χρόνια, τόσο χειροτερεύει ἡ χρονία γαστρίτις τους. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἀκόμη χειρότερα, ὅταν πίνη κανεὶς μὲ ἀδειανὸ στομάχι. 'Ιδιαιτέρως ἐπικίνδυνα εἶναι τὰ δυνατὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, ἐνῶ ἡ μπύρα καὶ τὰ ἐλαφρὰ κρασιὰ εἶναι σχετικὰ ἀκίνδυνα.

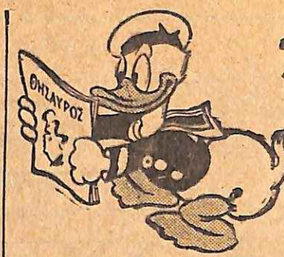

Ἐνδιαφέρουσα ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Μουσικὴ ἐκπαίδευσι

Μόνον ὁ Θεὸς κι' ἡ ψυχούλα μου ξέρουνε τί βάσανα τράβηξα, ὡσπὸυ νὰ διοργανώσω σὲ ὅλες του τὶς λεπτομέρειες ἐκεῖνο τὸ κοσμοϊστορικὸ πάρτυ. 'Αλλά, γιὰ νὰ ἐξηγούμεθα σὰν τίμιοι ἄνθρωποι ποὺ ὑποτίθεται πὼς εἴμαστε, τὸ κίνητρο τῆς δραστηριότητός μου δὲν ἦταν ἡ ροπὴ πρὸς τὶς διασκεδάσεις. 'Ο ἀντικειμενικός μου σκοπὸς ἦταν καθαρὰ αἰσθηματικός.

Μ' ἄλλα λόγια, αὐτὸ τὸ πάρτυ ἀποτελοῦσε τὸν μοναδικὸ εὔσχημο καὶ σίγουρο τρόπο γιὰ νὰ πλευρίσω τὴ Βιβή, τὴν πιὸ νόστιμη, πικάντικη καὶ ζουμπουρλούδικη ζωντοχήρα τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης. Μόνο ποὺ μὲ εἶχε σκάσει μὲ τὴ σοβαρότητά της καὶ τὴν ἀκαταδεξία της. "Αν καὶ ἤμαστε τρία χρόνια γείτονες, μόλις καὶ μετὰ βίας — κι' ὄχι πάντα, δυστυχῶς! — μοῦ πέταγε, ὅποτε μ' ἔβλεπε μισὴ καλημέρα ἢ καλησπέρα (ἀναλόγως τῆς ὥρας). Κι' ἐγώ, ἐν τῷ μεταξύ, ἐλύωνα σὰν τὸ κεράκι τῆς Λαμπρῆς, κατὰ πῶς λέει καὶ τὸ παληὸ τραγουδάκι.

Τὸ σκέφθηκα, λοιπόν, τὸ πρᾶμα ἔτσι, τὸ σκέφτηκα ἀλλοιῶς, κι' ἔβγαλα τὸ συμπέρασμα πὼς δὲν ὑπῆρχε ἄλλη λύσι ἀπὸ ἕνα οἰκογενειακὸ - φιλικὸ - γειτονικὸ πάρτυ. Κι' εὐτυχῶς ὅτι, παρὰ τὴν ἀκαταδεξία της, ἡ σκορδόπιστη δέχτηκε τὴν πρόσκλησι.

'Επὶ τέλους! 'Η ἀρχὴ εἶχε γίνει. Καὶ ἡ ἀρχὴ εἶναι, ἂν ὄχι τὸ ἥμισυ, τοὐλάχιστον τὸ ἓν δέκατον, ἔστω καὶ τὸ ἓν εἰκοστὸν τοῦ παντός.

'Η ἐπιτυχία ποὺ σημείωσε τὸ πάρτυ ἦταν ἄνευ προηγουμένου. Καὶ ὀφειλότανε ἀποκλειστικὰ στὸ διοργανωτικό μου δαιμόνιο. ('Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ μαλιστα ἐκφράζω τὴν ἀπορία μου καὶ τὴν ἀγανάκτησί μου ποὺ τὸ Κράτος δὲν ἐκμετελλεύεται αὐτὸ τὸ δυσκολοβρίσκουμενο προσόν μου).

"Οπως ἀντιλαμβάνεσθε, σὰν ἔξυπνοι ἄνθρωποι ποὺ ἐλπίζω νὰ εἶσαστε, ἐγὼ δὲν εἶχα μυαλὸ οὔτε γιὰ χορό, οὔτε γιὰ τραγούδι, οὔτε γιὰ ξεφάντωμα. Εἶχα ἀφοσιωθῆ μὲ τυφλὸ φανατισμὸ στὴν περιποίησι τῆς Βιβῆς, ποὺ κυριολεκτικὰ τσακίστηκα νὰ τῆς κουβαλάω ταραμοσαλάτες, ἀντζούγιες, κεφτέδες, τυρόπιτες κι' ἄλλους παρόμοιους εὐγενικοὺς μεζέδες, ἐνῶ συγχρόνως φρόντιζα νὰ μὴ μένη τὸ ποτῆρι της ἄδειο. Γιατί, ἐξὸν ἀπὸ τὰ ἄλλα της προσόντα, ἡ ζωντοχήρα τῶν ὀνείρων μου εἶναι καὶ γερὸ πηρούνι καὶ γερὸ ποτῆρι.

Καὶ δὲν μπορῶ νὰ πῶ, βέβαια, ὅτι τὴν συγκίνησα μὲ τὶς περιποιήσεις μου. 'Αλλά, πάντως, τὴν ἀνάγκασα νὰ μὲ προσέξη καὶ νὰ ἐκτιμήση τὴν εὐγενικὴ μου συμπεριφορὰ καὶ τὶς κομψὲς κινήσεις μου. Κι' ὅλα πήγαιναν ὡραῖα καὶ καλά — γαμογελοῦσε ἡ Βιβῆ, γλυκαινόμουνα ἐγώ — ὡς τὴν ὥρα ποὺ ἀκούστηκαν ἀνακατωμένες ἀντριλκὲς καὶ γυναικεῖες φωνές:

—'Ο Σταῦρος νὰ παίξη κιθάρα! 'Ο Σταῦρος νὰ παίξη κιθάρα!

'Ο ἐρίφης στὴν ἀρχὴ ἔκανε τὸν δύσκολο. 'Αλλὰ σὲ πέντε λεπτὰ ἅρπαξε τὸ ὄργανο στὶς ἀγαρμπὲς χεροῦλες του.

— Χαμηλώστε λίγο τὰ φῶτα σᾶς παρακαλῶ, εἶπε καθὼς κούρνιαζε τὴν κιθάρα.

"Η ἐπιθυμία του ἐξετελέσθη στὸ ἅψε - σβῦσε. Καὶ μέσα στὸ ἐπιθλητικὸ μισοσκόταδο, ἄρχισε ὁ Σταῦρος ὁ κιθαρωδὸς τὸ ἑκτὸς προγράμματος ρεσιτάλ του. Κι' ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἔπαιζε πολὺ ὄμορφα, ποὺ κακὸ ψόφο νἄχη. Κουλάντριζε μὲ μεγάλη τέχνη τὶς χορδὲς καὶ τὶς ἔκανε νὰ βγάζουν γλυκειὲς καὶ παθιάρικες νότες. Συνεπαρμένος ἀπὸ τὴ μουσικὴ μυσταγωγία, γύρισα νὰ δῶ τὴν ἀγαπημένη μου Βιβῆ. 'Αλλὰ δὲ βρισκόταν πιὰ στὴ θέσι ποὺ τὴν ἄφησα. Εἶχε τραβηχτῆ τὴν καρέκλα της καὶ καθόταν τὸ πολὺ ἕνα μέτρο ἀπὸ τὸ Σταῦρο, ποὺ τὸν ἄκουγε καὶ — τὸ χειρότερο — τὸν κύτταζε λιγωμένη.

—'Ορίστε κατάστασις! μουρμούρισα στὸ φίλο μου τὸ Σταμάτη, ποὺ ἤξερε τὸ βουβὸ σπαραχτικὸ δράμα τῆς εὐαίσθητης καρδιᾶς μου.

— Εἶναι φιλόμουση, φαίνεται, μοῦ εἶπε σὲ τόνο παρηγοριᾶς.

— Καὶ λὲς νὰ ἐρωτευθῆ τὸν σαχλαμπούχλα τὸ Σταῦρο, ἐπειδὴ

— Πολὺ ἔξυπνο τὸ σύστημα μὲ τὸ ὁποῖο σερβίρεται νὰ κρασὶ σ' αὐτὴ τὴ ταβέρνα!...

ξέρει καὶ παίζει κιθάρα; τὸν ρώτησα ἀνήσυχος.

—Πολὺ πιθανόν, μὲ διαβεβαίωσε.

—Καὶ τί πρέπει νὰ κάνω, Σταμάτη;

—Μὰ θέλει ρώτημα; Νὰ μάθης κι' ἐσὺ κιθάρα.

—Πότε;

—"Οσο μπορεῖς πιὸ γρήγορα. Εἰ δυνατόν, αὔριο πρωΐ-πρωΐ ν' ἀρχίσης μαθήματα!

Θέλοντας μὴ θέλοντας, ἀκολούθησα τὴ συμβουλή του. Κι' ὅπως δὲν εἶχα ἰδέαν μουσικῆς ὁ δυστυχής, ἄρχισα ἀπὸ τὸ ἄλφα. Καί, χάρι στὴ θέλησι καὶ τὴν ἐπιμονή μου, κατάφερα σὲ τρεῖς μῆνες νὰ παίζω ἀξιοπρεπῶς τρία ὁμορφα καὶ κοσμαγάπητα κομμάτια: τὴ «Ρασμόναν», τὸ «Ἄστα τὰ μαλλάκια σου ἀνακατωμένα» καὶ τὸ «Γειά σου, Δημητρούλα μ', — τρούλα μ'».

Κι' ἀμέσως διωργάνωσα δεύτερο πάρτυ.

Μ' ἀπάνω ποὺ σταμάτησε τὸ φαγοπότι καὶ ζήτησα ἐπιδεικτικὰ νὰ μοῦ δώσουν τὴν κιθάρα, ἀκούστηκε, στὰ καλά καθούμενα, ὁ γλυκερὸς θρῆνος ἑνὸς βιολιοῦ. "Επαιζε ὁ Φρίξος ὁ Κουρλουμπλούκης, ἕνας καινούργιος γείτονας.

—Μόλις τελειώση αὐτὸς ὁ γλυκανάλατος, θὰ σᾶς παίξω κιθάρα, ψιθύρισα στὴ Βιβή.

—Εὐχαριστῶ, μοῦ ἀπάντησε σὰν ὀνειροπαρμένη. Προτιμῶ ν' ἀκούσω βιολί.

Κι' ἀφήνοντάς μας σύξυλο, προχώρησε, στήθηκε ἀπέναντι στὸν καταραμένο βιολίστα καὶ βάλθηκε νὰ τὸν ἀκούη καὶ νὰ τὸν κυττάζη μ' ἕνα ὄφος, λὲς κι' ἦταν ἕτοιμη νὰ λιποθυμήση.

—Τοῦ φορᾶς τὴν κιθάρα κολλάρο ἢ δὲν τοῦ τὴν φορᾶς; ἐμπιστεύτηκα πάλι τὸν πόνο μου στὸ φίλο μου τὸ Σταμάτη.

—"Επρεπε νὰ ξέρις ὅτι τὸ βιολὶ τραβάει περισσότερο τὶς φιλόμουσες γυναῖκες, μὲ διεφώτισε.

—Καὶ τί πρέπει νὰ κάνω τώρα, δηλαδή;

—Τί ἄλλο; Νὰ μάθης καὶ βιολί!

—Μωρέ, σπουδαῖο... βιολὶ πιάσαμε, καλαμπούρισα γιὰ ν' ἀπαλύνω κάπως τὸ σεβντά μου.

'Εννοεῖται πὼς δὲν ἔχασα καιρό. Τὴν ἄλλη μέρα ἀπευθύνθηκα σ' ἕνα φημισμένο βιολοκαθηγητὴ καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μὲ κάνη ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα τουλάχιστον Παγκανίνι.

Χάρις στὸ ταλέντο μου καὶ τὴ γαϊδουρινὴ ὑπομονὴ τοῦ καθηγητοῦ μου, ὕστερα ἀπὸ 150 μαθήματα ἤμουνα σὲ θέσι ν' ἀποδώσω χωρὶς φάλτσα τὸ «Ἔλα μὲ ὅμορφο σκοπὸ κι' οἱ δυὸ νὰ ψάλουμε τὸ σ' ἀγαπῶ», τὴν «Κομπαρσίτα» καὶ Κρητικὲς μαντινάδες.

'Αλλὰ κρῖμα στὰ ἔξοδα καὶ στοὺς κόπους. Γιατὶ ἡ Βιβὴ ἔδειξε φανερὴ προτίμησι σ' ἕνα πιανίστα, μετὰ σ' ἕνα σαξοφωνίστα, ἔπειτα σ' ἕνα ἀκκορντεονίστα καὶ τράβα κορδέλλα.

Καί, παρακολουθῶντας ὁ βλάκας, τὴ ραγδαία ἀλλαγὴ τῶν μουσικῶν ἰδανικῶν της, σπούδασα διαδοχικὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ὄργανα τοῦ διαόλου, ἐγκαταλείποντας κάθε ἄλλη μου δουλειά. Κι' ἔτσι βρέθηκα στὸν ἄσσο.

Κι' ἔτσι, ἔκανα ἀναγκαστικὰ καὶ τὶς τελευταῖες μου μουσικὲς σπουδές. Δηλαδή, ἔμαθα ρομβία, μὲ τὴν ὁποία ψυχαγωγῶ τὶς συνοικίες, εἰσπράττοντας σὲ εὐτελῆ κέρματα τὴν ἀποζημίωσι τοῦ μελωδικοῦ μαραθωνίου ποὺ κάνω κάθε μέρα.

Καὶ τώρα ἀποφασίσει νὰ παίρνω κάθε ἀπόγευμα τὴ ρομβία μου καὶ νὰ τὴ στήνω ὥρες ὁλόκληρες κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς Βιβῆς τῆς φιλόμουσης καὶ νὰ τῆς παίζω ἀπὸ Σοπὲν ἱέρχι τὰ «Καβουράκια». Κι' ἂν δὲν τὰ καταφέρω καὶ πάλι νὰ τὴ φέρω στὰ νερά μου, ἐδῶ εἶσστε κι' ἐδῶ εἶμαι, θὰ τῆς τορεάσω τὴ ρομβία στὸ κεφάλι! Κι' ἂς λένε μεροκοὶ ὅτι «ἡ μουσικὴ ἐξημερώνει τὰ ἤθη»!...

Γ. ΓΙΑΝ.—

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Τετραπλῆ πυραμίδα

Τοποθετῶντας στὸ τετραγωνίδιο τοῦ κέντρου τὸ γράμμα «Λ» καὶ προσθέτοντας ἕνα γράμμα κάθε φορά, θὰ σχηματίζετε μιὰ νέα λέξι τῆς ὁποίας

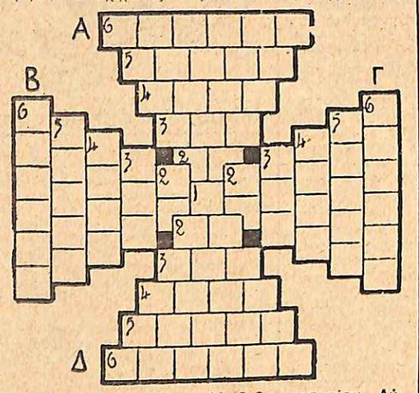

τὴν ἀντίστοιχη ἐξήγησι θὰ βρῆτε κατωτέρω. Αὐτὸ θὰ ἐπαναληφθῆ καὶ πρὸς τὶς τέσσερες κατευθύνσεις Α, Β, Γ καὶ Δ. Π. χ.: Λ, ΛΩ, ΗΛΩ, ΛΗΤΩ κτλ.

ΠΡΟΣ ΤΟ Α

2) Μέτρο καὶ νόμισμα τῆς Κίνας.
3) 'Ιωνᾶς...: Νορβηγὸς μυθιστοριογράφος.
4) Κάτι πολὺ γλυκό.
5) Περίφημος Γάλλος ζωγράφος καὶ χαράκτης τοῦ περασμένου αἰῶνος.
6) Συγγραφεὺς τοῦ ὁποίου ὁ γάμος ἔκανε πολὺ θόρυβο.

ΠΡΟΣ ΤΟ Β

2) 'Επώνυμον δυὸ στὰρ τοῦ κινηματογράφου.
3) "Ενας ἀπὸ τοὺς Χαν.
4) Μπρυκαστικὸ τῆς κατηγορίας τῶν ἐλαφιδῶν.
5) Χαϊδευτικὸ ἀνδρικοῦ ὀνόματος.
6) Κίβδηλος.

ΠΡΟΣ ΤΟ Γ

2) Προηγοῦνται τοῦ 'Αλαμεῖν.
3) ... Παντοτάνι: στὰρ τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου.
4) 'Ηφαίστειο τῆς 'Ισλανδίας.
5) Δωμάτιο, κελλί (λατιν.).
6) 'Υπάρχουν σὲ κάθε μοναστῆρι ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε φυλακή.

ΠΡΟΣ ΤΟ Δ

2) Νότα.
3) Θάλασσα.
4) Γόησσα τῆς ἀρχαιότητος.
5) 'Από τὸν καρπὸ της βγαίνει τὸ φοινικέλαιον.
6) Πράξις ποὺ κονιορτοποιεῖ

Δ.

Μεταγραμματισμός

'Επὶ τῆς θαλάσσης κεῖμαι.
"Αν μ' ἀφήσης ὅπως εἶμαι
πάντ' ἀκίνητο θὰ μένω.
"Αν μ' ἀλλάξης τὴν καρδιά,
θὰ κινοῦμαι μὲ κουπιὰ
καὶ γιὰ βόλτα σὲ προσμένω.

Ἀστυνομικὸ πρόβλημα

"Ενας παλαιοπώλης βρίσκεται ἕνα πρωῒ δολοφονημένος μέσα στὸ μικρὸ μαγαζί του μὲ μιὰ σφαῖρα στὸν δεξιὸ κρόταφο. Τὸ ὅπλο μὲ τὸ ὁποῖο ρίχτηκε ἡ σφαῖρα αὐτὴ βρισκόταν δίπλα στὸ πτῶμα, καὶ ἀκριβῶς κοντὰ στὴν ἀνοιχτὴ παλάμη τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ.

Μιὰ πρόχειρη ἔρευνα τῶν ὀργάνων τῆς ἀστυνομίας ἀπέδειξε πὼς οἱ δουλειὲς τοῦ παλαιοπώλη δὲν πήγαιναν καθόλου καλὰ καὶ χρωστοῦσε πολλὰ χρήματα. Μέσα στὸ κατάστημα πάντως δὲν ἔλειπε τὸ παραμικρό, οὔτε χρήματα, οὔτε ἐμπόρευμα. 'Ο παλαιοπώλης εἶχε μάλιστα σκοτώσει μὲ τὸ ἴδιο ὅπλο καὶ τὸν πιστό του σκύλο, τοῦ ὁποίου τὸ πτῶμα ἦταν ξαπλωμένο πάνω στὸ δικό του. "Ολα ἔδειχναν πὼς ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας.

Κι' ὅμως μόλις ἔφτασε ἐπὶ τόπου ὁ ἀστυνόμος, μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξε γύρω του δήλωσε κατηγορηματικά:

—Κύριοι πρόκειται περὶ ἐγκλήματος!... Δὲν χωράει ἀμφιβολία.

"Εχει δίκηο ὁ ἀστυνόμος ἢ ὄχι: "Αν ναί, τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔκανε νὰ πιστέψη ἀμέσως πὼς πρόκειται περὶ ἐγκλήματος;

Μικρὰ προβλήματα

Μιὰ μητέρα ἀρχίζει μαζὶ μὲ τὴν κόρη της ἕνα κέντημα ποὺ ἀπαιτεῖ 15 ἡμερῶν ἐργασία καὶ ἀπὸ τὶς δυό.

"Υστερα ἀπὸ ἐργασία ἕξη ἡμερῶν ἡ μητέρα ἀρρωσταίνει καὶ ἡ κόρη συνεχίζει μόνη της τὴ δουλειὰ γιὰ νὰ τὴν τελειώση ἕπειτα ἀπὸ 30 μέρες.

'Ακολούθως ἡ κόρη, ἐπειδὴ ἡ μητέρα της εἶνε πάντα κατάκοιτη, ἀρχίζει μόνη της ἕνα νέο κέντημα, ἐντελῶς ὅμοιο μὲ τὸ πρῶτο. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε σὲ πόσες μέρες θὰ τὸ τελειώση, χωρὶς καμμιὰ βοήθεια ἐκ μέρους τῆς μητέρας της;

★

"Ενας ἀνώτερος ὑπάλληλος ξοδεύει κάθε μῆνα τὸ 1)3 τοῦ μισθοῦ του γιὰ τὶ διατροφή του, τὸ 1)5 γιὰ ἐνοίκιο, τὸ 1)6 γιὰ νὰ ντυθῆ, τὸ 1)10 γιὰ νὰ διασκεδάση καὶ τὸ 1)15 γιὰ τὰ διάφορα ἄλλα ἔξοδά του. Δεδομένου ὅτι παρὰ τὰ ἔξοδα αὐτὰ κατορθώνει νὰ ἐξοικονομῆ 2400 δραχμὲς κάθε μῆνα, μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποιὸς εἶναι ὁ μισθὸς τοῦ ὑπαλλήλου αὐτοῦ;

★

"Ενας ἀγρότης πεθαίνοντας ἀφήνει τὸ κτῆμα του στοὺς δυὸ γυιούς του μὲ τὴν ἀναλογία 5 πρὸς 3. 'Ο μεγάλος γυιὸς ποὺ κατέχει τὸ μεγαλύτερο μέρος πουλάει μιὰ μέρα στὸ μικρότερο ἀδελφό του 16 στρέμματα καὶ τότε οἱ ὅροι ἀντιστρέφονται, ἡ ἀναλογία εἶναι δηλαδὴ 3 πρὸς 5. Ποιὰ εἶναι ἡ συνολικὴ ἔκτασις τοῦ ἀγροῦ;

★

Μιὰ ἀλεποῦ κάνει 5 πηδήματα κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ ὁ σκύλος ποὺ τὴν κυνηγᾶ κάνει μονάχα 4. Τρία πηδήματα τοῦ σκύλου καλύπτουν ὅμως τὴν ἴδια ἀπόστασι ποὺ καλύπτουν 5 πηδήματα τῆς ἀλεποῦς.

'Εὰν ἡ ἀλεποῦ προηγῆται τοῦ σκύλου κατὰ 25 δικά της πηδήματα, πόσα πηδήματα θὰ κάνη ὁ σκύλος γιὰ νὰ τὴ φτάση;

22 μικροδιαφορές

Οἱ δυὸ αὐτὲς εἰκόνες φαίνονται ἑκ πρώτης ὄψεως ἐντελῶς ὅμοιες κι' ὅμως διαφέρουν μεταξύ τους σὲ 22 σημεῖα.

"Αν θέλετε νὰ ὑπερηφανεύεστε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας πρέπει νὰ βρῆτε μέσα σὲ 3 λεπτὰ τὸ πολὺ καὶ τὶς 22 μικροδιαφορές. "Αν τὸ κατορθώσετε αὐτὸ μέσα σὲ δυὸ λεπτά, τότε θὰ σᾶς ἀξίζουν συγχαρητήρια.

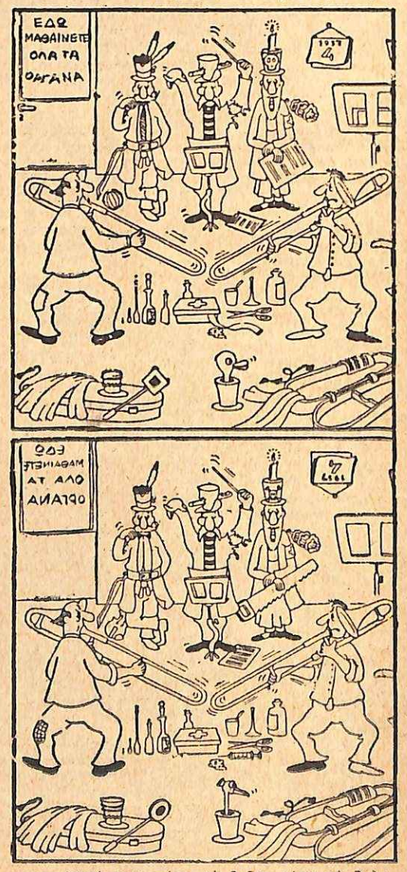

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 9ε

Τὸ πορτοφόλι τοῦ νεκροῦ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ πρώτη μου σκέψι ὅταν εἶδα τὸ πτῶμα στὴν ἄκρη τῆς λίμνης τοῦ Περνιθ, ἦταν νὰ φύγω. 'Αλλ' ἔπειτα ξεθάρρεψα καὶ πῆγα κοντά.

Γιλιὰ στὸ πτῶμα βρισκόταν ἕνα περίστροφο.

—Σίγουρα πρόκειται γιὰ αὐτοκτονία, σκέφτηκα.

Τὰ ροῦχα τοῦ νεκροῦ ἔδειχναν πὼς ἦταν ἄνθρωπος τοῦ καλοῦ κόσμου.

'Εκείνη τὴν ἐποχή, βρισκόμουν σὲ ἀξιοθρήνητη οἰκονομικὴ κατάστασι κι' αἰσθάνθηκα τον πειρασμὸ γὰ ψάξω στὶς τσέπες αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου. "Ισως εὕρισκα κάτι...

Δίστασα στὴν ἀρχή. 'Αλλ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς κατανικώντας τοὺς δισταγμούς μου, ἔχωσα τὸ χέρι μου στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακακιοῦ τοῦ νεκροῦ κι' ἔβγαλα ἀπὸ κεῖ ἕνα πορτοφόλι. Τὸ ἄνοιξα ἀμέσως. Στὸ ἐσωτερικό του βρίσκονταν δέκα χαρτονομίσματα τῆς μιᾶς λίρας τὸ καθένα.

"Εβαλα ἀμέσως τὰ χρήματα στὴν τσέπη μου κι' ἐκαφενδόνισα τὸ πορτοφόλι πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης. Μά, ἀντὶ νὰ πέση μέσα στὸ νερό, χώθηκε σὲ κάτι θάμνους ποὺ βρίσκονταν κοντὰ στὴν ὄχθη.

Σκέφτηκα πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ μείνω περισσότερο σ' αὐτὸ τὸ μέρος κι' ἀφήνοντας τὸ πορτοφόλι ἐκεῖ ποὺ εἶχε πέσει, ἀπομακρύνθηκα μὲ μεγάλα βήματα. "Επειτα ἀπὸ λίγο, ἔμπαινα στὸ τραῖνο ποὺ ἔφευγε γιὰ τὸ Λονδῖνο.

"Οταν βγῆκα ἀπὸ τὸ σταθμό, συνάντησα ἕνα φτωχὸ διάβολο, ποὺ μὲ σβουμένη φωνὴ μοῦ ζήτησε ἐλεημοσύνη. Τὸν λυπήθηκα. Καί, χωρὶς νὰ σκεφτῶ περισσότερο, ἔβαλα τὸ χέρι μου μέσα στὴν τσέπη μου, ἔβγαλα ἀπὸ κεῖ ἕνα χαρτονόμισμα τῆς μιᾶς λίρας καὶ τοῦ τὸ ἔδωσα.

'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ κύτταξε μιὰ στιγμὴ μὲ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ ἔκπληξι κι' ἔπειτα ἔφυγε τρέχοντας, σὰν νὰ φοβόταν μήπως μετανοιώσω γιὰ τὴ γενναιοδωρία μου.

"Αρχισα νὰ περπατάω ἀσκοπα. Θὰ μποροῦσα νὰ κάμω ἕνα σωρὸ πράγματα, μὲ τὶς ἐννιὰ λίρες ποὺ μοῦ εἶχαν ἀπομείνει. Τὸ μυαλό μου, ὡστόσο, δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὸ νεκρὸ ποὺ εἶχα ἰδῆ κοντὰ στὴ λίμνη. Τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν, σκεφτόμουν, ἦταν ἔρημο. Θὰ μποροῦσαν, λοιπόν, νὰ περάσουν πολλὲς ἡμέρες ὥς ποὺ ν' ἀνακαλυφτῆ τὸ πτῶμα. Δὲν ἦταν χρέος μου τάχα νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία;

Στὸ τέλος, πῆρα τὴν ἀπόφασί μου. Μπῆκα σ' ἕναν τηλεφωνικὸ θάλαμο, ἔφτιαξα τὸν ἀριθμὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος τοῦ Πέρνιθ κι' ἀλλάζοντας τὴ φωνή μου, ἔκαμα γνωστὸ στοὺς ἀστυνομικοὺς τὸ μασκάρεμα εὑρημά μου.

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ἔμαθα ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες πὼς ὁ νεκρὸς ἦταν ἕνας συνταξιοῦχος καθηγητής, ποὺ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ ἕνα ταξίδι στὸ Παρίσι. 'Αλλ' ἔμαθα ταυτόχρονα ὅτι εἶχε συλληφθῆ ὁ δολοφόνος του.

'Ο δολοφόνος, σύμφωνα μὲ τὶς ἐφημερίδες πάντοτε, ἦταν κάποιος ἀλήτης ποὺ λεγόταν Ντάνιελ Σάν. 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε πάει σ' ἕνα φτωχικὸ ταβερνεῖο γιὰ νὰ φάη κι' εἶχε βγάλει μιὰ λίρα γιὰ νὰ πληρώση τὸ λογαριασμό του. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἔκαμε ἐντύπωσι στὸν ταβερνιάρη, ποὺ εἰδοποίησε ἀμέσως τὴν ἀστυνομία. 'Ο δυστυχισμένος, ὅταν τὸν ἔπιασαν, ἰσχυρίστηκε πὼς αὐτὴ τὴ λίρα τοῦ τὴν εἶχε δώσει κάποιος διαβάτης. 'Αλλά, φυσικά, κανεὶς δὲν τὸν πίστεψε.

Τὸ καταπληκτικώτερο ἦταν ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ σταθμοῦ τοῦ Πέρνιθ, ἐκεῖνος ποὺ εἶχε πάρει τὸ τηλεφώνημά μου, ἐβεβαίωνε πὼς ἀναγνώρισε στὴ φωνὴ τοῦ Σὰν ἐκείνη τοῦ ἀγνώστου, ποὺ τοῦ εἶχε τηλεφωνήσει.

Τὸ πρᾶγμα ἦταν τρομερό. Οὔτε ὁ Σάν, οὔτε ἐγὼ εἴχαμε δολοφονήσει τὸν καθηγητή. Κι' ὡστόσο, ὁ δυστυχισμένος Σὰν κινδύνευε νὰ ἐνοχοποιηθῆ ὡς δολοφόνος.

'Ο μόνος ποὺ μποροῦσε νὰ τὸν σώση ἤμουν ἐγώ. 'Αλλ' ἂν ἔλεγα τὴν ἀλήθεια, θὰ μὲ πίστευαν;

"Ολη τὴν ἡμέρα δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ ἡσυχία. 'Η σκέψι ὅτι ἕνας ἄθῶος θὰ καταδικαζόταν, ἐνῶ μποροῦσα νὰ τὸν σώσω, μὲ εἶχε ἀναστατώσει.

Κατὰ τὸ βράδυ, μπῆκα ἀσυναίσθητα στὸ τραῖνο ποὺ πήγαινε στὸ Πέρνιθ κι' ἔτρεξα στὸν ἀστυνομικὸ σταθμό. Μέσα στὸ μεγάλο χώλ, ἕνας λοχίας καὶ ἕνας ἀστυνομικὸς ἔπαιζαν χαρτιά.

—Ἦρθα γιὰ τὸ Σάν, εἶπα. Τὸν Ντάνιελ Σάν.

'Ο λοχίας μὲ κύτταξε μὲ ἀπορία.

—Ἐ λοιπόν; μὲ ρώτησε.

—Τὸ πτῶμα τὸ βρῆκα ἐγώ, ἀπάντησα.

'Ο λοχίας ἄφησε ἀπὸ τὰ χέρια του τὰ χαρτιά.

—Πῶς λέγεσαι; μὲ ρώτησε.

Τοῦ ἔδωσα τὸ ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσί μου.

—Καὶ ἰσχυρίζεσαι πὼς βρῆκες τὸ πτῶμα;

—Ναί, ἀπάντησα. Ἐγὼ τηλεφώνησα...

'Ο ἀστυνομικὸς κούνησε δύσπιστα τὸ κεφάλι του.

—Ἐγὼ πῆρα τὸ τηλεφώνημα, εἶπε. Ἀλλὰ δὲν μοιάζει ἡ φωνή σου...

—Τὴν εἶχα ἀλλάξει.

—Καὶ γιατὶ ἦρθες ἐδῶ;

—Γιατὶ μοῦ εἶναι ἀνυπόφορη ἡ ἰδέα πὼς ἕνας ἄθῶος βασανίζεται ἐξ αἰτίας μου.

—Βλέπω ὅτι ἔχεις πολὺ εὐγενικὰ αἰσθήματα, εἶπε ὁ λοχίας. Κι' οἱ δυὸ ξεκαρδίστηκαν στὰ γέλια.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ ἐκνευρίζωμαι.

—Μπορῶ ν' ἀποδείξω ὅτι λέω τὴν ἀλήθεια! φώναξα.

Τοὺς περιέγραψα τὸ πτῶμα καὶ τὴ θέσι ποὺ βρισκόταν καὶ κατόπιν μίλησα γιὰ τὸ πορτοφόλι καὶ τὶς δέκα λίρες.

—Δὲν εἶδες ἂν περιεῖχε τίποτε ἄλλο τὸ πορτοφόλι; μὲ ρώτησε ὁ λοχίας.

—Δὲν τὸ ἔψαξα, ἀπάντησε. Πῆρα μόνο τὶς δέκα λίρες ποὺ ἦταν μέσα σ' αὐτὸ κι' ἔπειτα τὸ πέταξα... "Αν θέλετε, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ποῦ θὰ τὸ βρῆτε.

—Εἶναι περιττό, εἶπε ὁ λοχίας. Τὸ ἔφερε σήμερα τὸ πρωῒ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μας...

—Εἶχε πέσει σ' ἕνα θάμνο κοντὰ στὴν ὄχθη.

—Ἀκριβῶς.

'Ο λοχίας γύρισε κατόπιν στὸν ἀστυνομικὸ καὶ τὸν διέταξε νὰ φέρη τὸ Σάν.

'Αναγνώρισα ἀμέσως τὸν ἀλήτη, στὸν ὁποῖον εἶχα δώσει τὴ λίρα. Κι' αὐτὸς ἐπίσης φάνηκε πὼς μ' ἀναγνώρισε. 'Αλλὰ δὲν εἴπαμε τίποτε οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος.

—Ξαιγειδες ποτέ σου αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο; ρώτησε ὁ λοχίας τὸ Σάν.

—"Οχι, ἀπάντησε ὁ ἀλήτης.

—Δὲν σοῦ ἔδωσα μιὰ λίρα τὸ ἀπόγευμα τῆς περασμένης Τρίτης, κατὰ τὶς 5, ἔξω ἀπὸ τὸ σταθμὸ τῆς Βικτωρίας; φώναξα.

'Ο Σὰν μὲ ἀγριοκύτταξε.

—Ψεύτη! φώναξε.

—'Ο ἄνθρωπος αὐτός, εἶπε ὁ λοχίας δείχνοντάς με, ἰσχυρίζεται πὼς βρῆκε τὸ πτῶμα. "Ηξερε ἐπίσης ποῦ βρισκόταν τὸ πορτοφόλι... Αὔριο, θὰ σᾶς πάω καὶ τοὺς δυὸ στὸν ἀνακριτὴ καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ Σὰν θ' ἀπολυθῆ. "Οσο γιὰ σένα... πρόσθεσε γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος μου.

'Αλλὰ δὲν πρόφτασε ν' ἀποτελειώση τὴ φράσι του. 'Ο Σὰν ρίχτηκε ἀμέσως πάνω μου κι' ἀρχισε νὰ μὲ χτυπάη μὲ λύσσα. "Ηταν τόσο ἀπροσδόκητη ἡ ἐπίθεσί του, ποὺ δὲν πρόφτασα νὰ προφυλαχτῶ. Εὐτυχῶς, ὅμως, οἱ ἀστυνομικοὶ κατάφεραν νὰ τὸν ἀπομακρύνουν.

—Πηγαίνετέ τους καὶ τοὺς δυὸ στὸ κρατητήριο, εἶπε ὁ λοχίας.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔμαθα τὴν ἀλήθεια καὶ καταλάβαα γιὰ ποιὸ λόγο ὁ Σὰν εἶχε ἐξαγριωθῆ σὲ τέτοιο βαθμό.

'Ο καθηγητής, ποὺ τὸ πτῶμα του βρέθηκε κοντὰ στὴ λίμνη τοῦ Πέρνιθ, ἔπασχε ἀπὸ ἕνα ἀνίατο νόσημα κι' εἶχε πάει στὴ Βιέννη καὶ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ συμβουλευθῆ δυὸ φημισμένους εἰδικούς. 'Αλλ' αὐτοὶ τὸν εἶχαν ἀπελπίσει καί, γυρίζοντας στὴν 'Αγγλία, πῆρε τὴν ἀπόφασι ν' αὐτοκτονήση. Μέσα στὸ πορτοφόλι του, λοιπόν, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς δέκα λίρες, ποὺ προορίζονταν γιὰ νὰ πληρωθῆ ὁ λογαριασμὸς τοῦ ξενοδο-

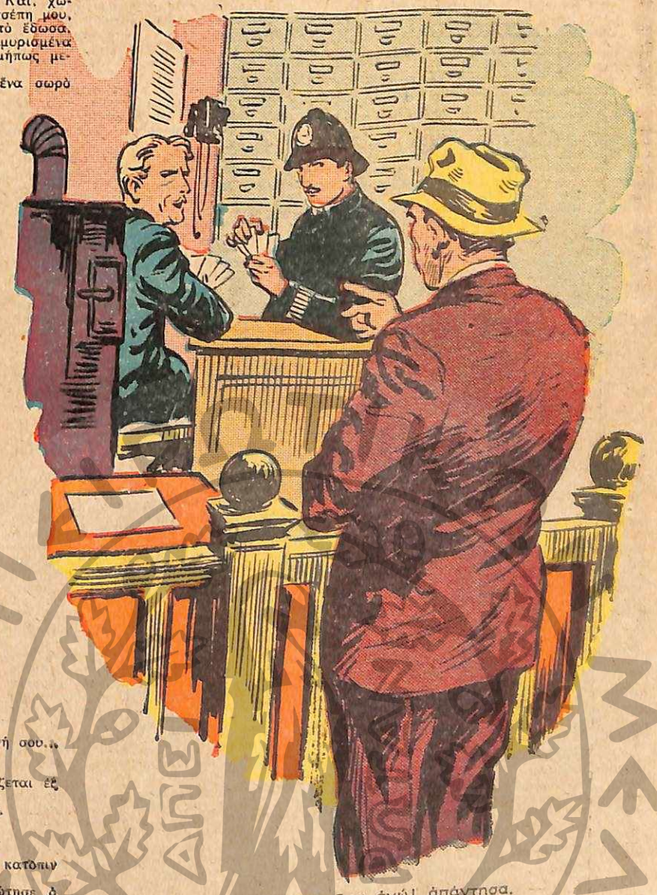

—Τὸ πτῶμα τὸ ρηκα ἐγώ! ἀπάντησα.

χείου του, βρισκόταν καὶ μιὰ ἐπιστολή, ὅπου ἐξηγοῦσε ὅλα αὐτά. Μὲ τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ ὡριζε ἐπίσης ὅτι ἄφηνε μιὰ κατάθεσι ἀπὸ χίλιες λίρες ποὺ εἶχε στὴν τράπεζα στὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ εὑρίσκε τὸ πτῶμα τοῦ καὶ θὰ εἰδοποιοῦσε τὴν ἀστυνομία.

Τὸ πορτοφόλι κι' ἡ ἐπιστολὴ εἶχαν βρεθῆ τὴν προηγούμενη ἡμέρα. "Ως τότε, ὁ Σὰν ἀρνιόταν ὅτι ἤξερε τίποτε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. 'Αλλ' ὅταν τοῦ ἔκαμαν γνωστὸ τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς, παραδέχτηκε πρόθυμα ὅτι αὐτὸς εἶχε βρῆ τὸ πτῶμα κι' εἶχε πάρει τὶς δέκα λίρες.

Οἱ χίλιες λίρες, θὰ περιέρχονταν τώρα στὴν κατοχή μου. 'Αλλὰ τὸ δικαστήριο μὲ καταδίκασε σὲ φυλάκισι ἀκριβῶς πέντε ἡμερῶν, γιατὶ εἶχα κλέψει ἕνα νεκρό.

ΤΖΩΝ ΡΑΥΜΠΟΡΝ

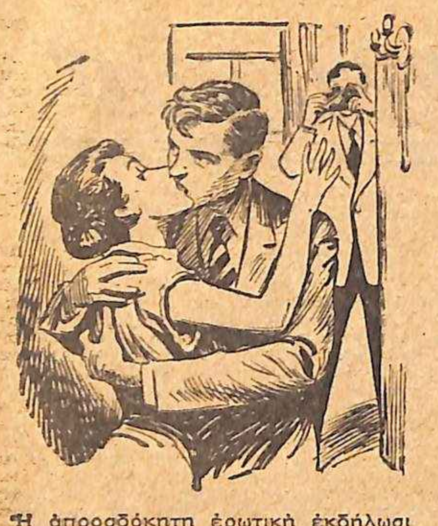

Ἡ ἀπροσδόκητη ἐρωτικὴ ἐκδήλωσι τοῦ ἀγνώστου κρύβει κάτι ἐντελῶς διαφορετικό.

ΔΙΑΚΟΠΕΣ: Η «ΧΡΥΣΗ ΕΠΟΧΗ» τῶν κακοποιῶν

Ἀναρίθμητες οἱ ἀπάτες τους εἰς βάρος τῶν παραθεριστῶν

Ὁ Αὔγουστος εἶναι, σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη, ὁ μῆνας τῶν διακοπῶν. Καὶ δὲν τὸν περιμένουν μὲ ἀδημονία μόνον οἱ δημόσιοι καὶ ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι, ποὺ θὰ πάρουν ἐπιτέλους τὴν πολυπόθητη ἄδεια γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν ἀπὸ τὴν ρουτίνα τῆς δουλειᾶς τους. Μὲ ἀκόμη ζωηρότερη ἀδημονία τὸν περιμένουν οἱ διαρρῆκτες, οἱ λωποδύτες, οἱ πορτοφολάδες, οἱ ἀπατεῶνες καὶ οἱ κάθε κατηγορίας κακοποιοί, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Αὔγουστος δὲν εἶναι ὁ μῆνας τῶν διακοπῶν, ἀλλὰ τὸ ἀντίθετο: ὁ μῆνας τῆς σκληρῆς καὶ ἄοκνης, ὅσο καὶ ἀποδοτικῆς ἐργασίας.

Ἄπειρες εἶναι οἱ περιπτώσεις, ποὺ οἱ δυστυχισμένοι ἀδειοῦχοι μετάνοιωσαν χίλιες φορές, ποὺ ἤθελαν ἐξοχὴ καὶ δὲν ἔμειναν νὰ περάσουν τὴν ἄδεια στὸ σπιτάκι τους. Γιατί, ἡ δυσάρεστη ἔκπληξι, ὅταν δὲν τοὺς βρῆ στὸ ταξίδι ποὺ κάνουνε, τοὺς περιμένει στὴν ἐπιστροφή τους.

Σὲ καμμιὰ ἐποχὴ τοῦ χρόνου, οἱ διαρρήξεις δὲν εἶναι τόσο πολλές, ὅσο κατὰ τὴν διάρκεια τῶν διακοπῶν. Συνήθως, γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν διάρρηξι ὅσοι ἐγκαταλείπουν τὸ σπίτι τους γιὰ ἕνα ταξίδι στὴν ἐξοχή, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς σύρτες, τὰ λουκέτα καὶ τὰ ἄλλα κλασσικὰ μέτρα ἀμύνης, μεταχειρίζονται καὶ μιὰ μέθοδο, πού, τὸν καιρὸ ποὺ ἀνακαλύφθηκε, θεωρήθηκε μεγαλοφυής: Ἀφήνουν τὸ φῶς ἀναμμένο, ὥστε νὰ νομίσουν οἱ κακοποιοί, πὼς τὸ σπίτι κατοικεῖται καὶ νὰ ἀποφύγουν νὰ τὸ «ἐπισκεφθοῦν».

Ἡ μέθοδος, ὅμως, αὐτὴ ἦταν μεγαλοφυὴς μόνο τὸν καιρό, ποὺ δὲν ἦταν μεγαλοφυεῖς οἱ διαρρῆκτες! Τώρα, οἱ περισσότερες διαρρήξεις γίνονται σὲ ἐγκαταλελειμμένα σπίτια, ποὺ οἱ ἔνοικοί τους εἶχαν ἀφήσει τὸ φῶς ἀναμμένο. Γιατὶ οἱ διαρρῆκτες δὲν δυσκολεύονται νὰ καταλάβουν πὼς σ' ἕνα κατοικημένο σπίτι τὸ φῶς σβήνει πάντα ὡρισμένες ὧρες!

Τὰ «τρύκ», ἄλλως τε, ποὺ χρησιμοποιοῦν, δὲν ἔχουν τελειωμό. Τὸ ἐξυπνότερο ἀπ' ὅλα εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ ἔθεσαν σ' ἐφαρμογὴ τελευταῖα δυὸ νεαροὶ Βιεννέζοι, μὲ ἐξαιρετικὰ ἐλπιδοφόρο μέλλον στὴν τέχνη τῆς διαρρηκτικῆς, ἀλλὰ ποὺ τοὺς τὸ ἀνέκοψε πρόωρα ἡ σύλληψί τους!

Ἕνα πρωΐ, ἔφτασε ἕνα καμιόνι ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ἑνὸς ἀδειούχου τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου καὶ ξεφόρτωσε ἕνα κασσόνι ἐπιβλητικῶν διαστάσεων. Οἱ δυὸ νεαροί, ποὺ τὸ μεταφέρανε, χτύπησαν τὸ κουδούνι τοῦ σπιτιοῦ καί, ὅταν οἱ γείτονες τοὺς πληροφόρησαν πὼς ὁ ἔνοικος, ποὺ ἔπρεπε νὰ παραλάβη τὸ μεγάλο κασσόνι ἀπουσίαζε, τὸ τοποθέτησαν μπροστὰ στὴν ἐξώπορτα κι' ἔφυγαν.

Τὸ κασσόνι ἔμεινε ἐκεῖ ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδες, ὡς τὴν ἡμέρα, ποὺ ὁ τραπεζιτικὸς γύρισε ἀπὸ τὴν ἄδειά του. Ποιὰ ἦταν, ὅμως, ἡ ἔκπληξί του, ὅταν, παραμερίζοντάς το γιὰ νὰ μπῆ στὸ σπίτι του, διαπίστωσε πὼς τὸ κάτω μέρος τῆς πόρτας, ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ τὸ ἔφραζε τὸ κασσόνι, ἦταν σπασμένο καὶ τὰ περισσότερα ἔπιπλά του εἶχαν κάνει φτερά!

Τί εἶχε συμβῆ, δὲν δυσκολεύτηκαν νὰ τὸ καταλάβουν οἱ ἀστυνομικοὶ ὅταν ἔφτασαν. Τὸ σανίδι τῆς ράχης τοῦ κασσονιοῦ ἔμπαινε κι' ἔβγαινε κατὰ τρόπο ὥστε οἱ διαρρῆκτες νὰ μποροῦν νὰ τὸ γεμίζουν κάθε νύχτα ἀπὸ τὴν σπασμένη πόρτα μὲ τὰ κλοπιμαῖα καὶ νὰ τὸ ξαναφέρνουν πάλι πίσω ἀδειανό, γιὰ νὰ ἐκτελῆ, τὴν ἡμέρα, τὸν ρόλο τοῦ καμουφλάζ!

Ἔτσι, μπόρεσαν σιγὰ-σιγὰ νὰ ἀπογυμνώσουν τὸ σπίτι ἀπὸ κάθε εἶδος ἀξίας, πρᾶγμα, βέβαια, ποὺ καὶ δύσκολο καὶ ἐπικίνδυνο θὰ ἦταν νὰ τὸ ἐπιχειρήσουν σὲ μιὰ νύχτα.

Ἀλλὰ οἱ κίνδυνοι δὲν παραμονεύουν τὸν παραθεριστὴ μόνο στὴν ἐπιστροφή του. Τὸν περιμένουν καὶ στὸ ταξίδι, καθὼς καὶ στὸ μέρος ποὺ θὰ πάη γιὰ νὰ περάση τὶς καλοκαιρινὲς διακοπές του.

Ἀμέτρητες εἶναι οἱ περιπτώσεις, στὰ ἀρχεῖα τῆς γερμανικῆς καὶ τῆς αὐστριακῆς ἀστυνομίας, ποὺ ἕνα ταξίδι διακοπῶν τέλειωσε ἄδοξα πρὶν ἀκόμη καλὰ-καλὰ ἀρχίση, λόγω ἐξαφανίσεως τῶν ἀποσκευῶν!

Τὰ θύματα, στὶς περιπτώσεις αὐτές, εἶναι συνήθως νεαρὲς γυναῖκες ποὺ ταξιδεύουν μόνες τους. Ἕνας κομψὸς κύριος, μὲ γοητευτικὴ ἐμφάνισι, τὶς πλησιάζει καὶ τοὺς ἀρχίζει τὴν ψιλοκουβέντα.

Φυσικά, τὸ ταξίδι εἶναι ἀνιαρὸ χωρὶς συντροφιὰ καὶ μιὰ νέα, ὅσο ἄκαμπτη κι' ἂν εἶναι ἡ ἀρετή της, θὰ δυσκολευτῆ νὰ ἀποκρούση ἕνα διακριτικὸ φλέρτ.

Μόλις ἡ ἀτμόσφαιρα «ζεστάνη» κάπως, ὁ γοητευτικὸς καβαλλιέρος ἐπωφελεῖται τῆς εὐκαιρίας, γιὰ νὰ προσφέρη στὴν ντάμα του ἕνα ποτό. Στὸ ποτό, ἔχει ρίξει ναρκωτικὸ καί, σὲ λίγο, ἡ νεαρὰ ὕπαρξις βυθίζεται στὸν ὕπνο. Ὅταν ἀνοίξη τὰ μάτια της, διαπιστώνει πὼς εἶναι ἀδύνατο νὰ συνεχίση τὸ ταξίδι της καὶ πὼς τὸ καλύτερο, ποὺ ἔχει νὰ κάνη, εἶναι νὰ ἐπιστρέψη μὲ τὸ ἴδιο τραῖνο. Γιατὶ οἱ ἀποσκευές της ἔχουν ἐξαφανιστῆ μαζὶ μὲ τὸν «εὐγενικὸ κύριο», ποὺ κατέβηκε στὸν προηγούμενο σταθμό!

Τὸ δραματικώτερο ἀπ' ὅλα, τὸν τελευταῖο καιρό, ἦταν τὸ πάθημα μιᾶς νέας Βιεννέζας, πού, γυρίζοντας τὸ ἄλλο πρωΐ ἀπὸ τὸ ταξίδι της χωρὶς τὶς βαλίτσες της, διαπίστωσε πὼς στὸ εἰκοσιτετράωρο μόλις διάστημα τῆς ἀπουσίας της εἶχε πέσει θῦμα καὶ δευτέρου ἀπατεῶνος — θηλυκοῦ αὐτὴ τὴν φορά!

Λίγες ὧρες ἀφοῦ εἶχε φύγει, ἔφτασε στὸ σπίτι της μιὰ ἄγνωστη φέρνοντας ἕνα βαρὺ κιβώτιο. Ἀφοῦ χτύπησε ἐπανειλημμένα τὸ κουδούνι χωρὶς νὰ πάρη ἀπάντησι, ἡ ἄγνωστη πῆγε στοὺς γείτονες καὶ τοὺς ἐξήγησε πὼς τὸ κιβώτιο περιεῖχε μερικὰ πράγματα, ποὺ εἶχε παραγγείλει ἡ κυρία τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ, καὶ πώς, ἀφοῦ αὐτὴ ἔλειπε, τοὺς παρακαλοῦσε νὰ κρατήσουν τὸ κιβώτιο ἐκεῖνοι, ἐξοφλώντας της συγχρόνως καὶ τὸν λογαριασμὸ γιὰ τὴν παραλαβή του.

Οἱ γείτονες πλήρωσαν τὸ ποσὸ ποὺ τοὺς ἐζήτησε, παρέλαβαν τὸ κιβώτιο μαζὶ μὲ τὴν ἀπόδειξι καὶ τὴν ἑπομένη τὸ παραδώσανε στὴ νέα, ποὺ εἶχε γυρίσει φαρμακωμένη ἀπὸ τὸ ἄτυχο ταξίδι της.

Αὐτὴ τὸ ἄνοιξε, γεμάτη περιέργεια, γιατὶ ἤξερε πὼς δὲν εἶχε τίποτα παραγγείλει, καὶ ἀνακάλυψε πὼς δὲν περιεῖχε παρὰ πέτρες!

Στὶς κατασκηνώσεις, στὶς πανσιόν, στὰ ξενοδοχεῖα, δὲν γίνονται λιγώτερες κλοπὲς εἰς βάρος τῶν παραθεριστῶν ἀπ' ὅσες στὸ ταξίδι τους. Καί, μαζὶ μὲ τοὺς ἀπατεῶνες καὶ τοὺς λωποδύτες, κάνουν ἐκεῖ χρυσὲς δουλειὲς καὶ οἱ ἐκβιαστές, μὲ θύματα, κυρίως, τοὺς παντρεμένους, ποὺ ταξιδεύουν χωρὶς τὸ ἕτερόν τους ἥμισυ.

Ἂν ἕνας παραθεριστὴς ἢ μιὰ παραθερίστρια, ποὺ φοροῦν βέρα στὸ δάχτυλό τους, δοῦν ξαφνικὰ νὰ τοὺς ἀγκαλιάζη μὲ πάθος, στὴν πλὰζ ἢ στὸν διάδρομο τοῦ ξενοδοχείου, μιὰ ἄγνωστη ἢ ἕνας ἄγνωστος, δὲν πρέπει νὰ ἔχουν καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς ἡ ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐρωτικὴ ἐκδήλωσι κρύβει κάτι ἐντελῶς διαφορετικό. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἕνας τρίτος τοὺς ἔχει φωτογραφήσει, γιὰ νὰ χρησιμοποιήση ἀργότερα τὴν φωτογραφία ὡς ὅπλο ἐκβιασμοῦ στὸν σύζυγο ἢ τὴν σύζυγο.

—Μὲ τὶς ὑγεῖες σου!...

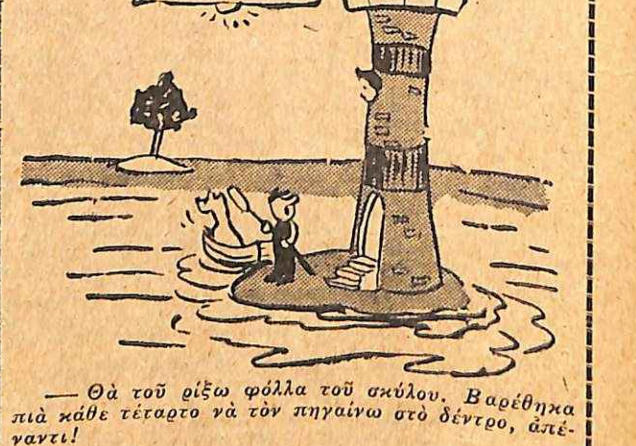

— Θὰ τοῦ ρίξω φόλλα τοῦ σκύλου. Βαρέθηκα πιὰ κάθε τέταρτο νὰ τὸν πηγαίνω στὸ δέντρο, ἀπέναντι!

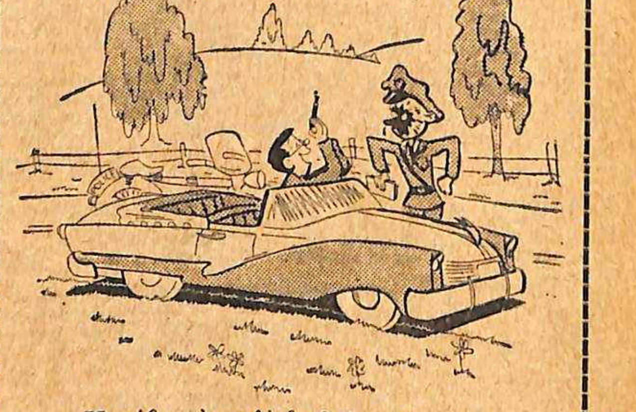

— Μπράβο, τὸ στυλὸ δουλεύει μιὰ χαρά!... Τώρα ποῦ εἶναι ἡ πρόσκλησι ποὔθελες νὰ ὑπογράψω πὼς τὴν παρέλαβα;

— Ἔ, παπποῦ! Ἤθελες ἀπὸ ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια νὰ χτίσῃς! Τί περιμένεις;
— Τὴν ἄδεια, παιδί μου!...

Ἐρωτικό ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Ἀνάμεσα σὲ δυὸ ΑΝΔΡΕΣ

Μαύρη ζωή, Ἀλεξάνδρεια: Εἶστε καὶ σεῖς ἕνα θῦμα τοῦ εγωισμοῦ τῶν γονέων, ποὺ θέλουν νὰ ἐπιβάλλουν στὰ παιδιά τους τὸν σύντροφο τοῦ βίου, ποὺ οἱ ἴδιοι αὐτοὶ κατὰ τὴν κρίσι τους διαλέγουν. Χωρὶς βέβαια νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψι καὶ τὴν προτίμησι τοῦ παιδιοῦ τους καὶ πρὸ πάντων δίχως νὰ ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ κρίνουν. Δὲν μποροῦν ν' ἀντιληφθοῦν ἂν καὶ κατὰ πόσον ἕνας τέτοιος δεσμός, καθ' ὑπαγόρευσι, ταιριάζει στὸν χαρακτῆρα καὶ στὸν ψυχικὸ κόσμο, μὰ καὶ στὶς φυσιολογικὲς προϋποθέσεις τῶν ἐνδιαφερομένων. Ἔτσι λοιπόν, τὴν πάθατε καὶ σεῖς ἀπὸ τὴν μεγάλη στοργὴ τῶν οἰκείων σας καὶ ἀτυχήσατε στὸν γάμο σας μ' ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ὄχι μόνο ἡ ἡλικία, ἀλλὰ καὶ κάθε τι διαφέρουν μεταξύ σας. Καὶ ἦταν φυσικὸ κάποτε νὰ νοιώσετε τὴ μοιραία αὐτὴ διαφορὰ καὶ νὰ ζητήσετε τὰ δικαιώματα, ποὺ κάθε ἀνθρώπινο πλάσμα μπορεῖ νὰ διεκδικήση. Μόνο ποὺ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα κάνατε ἕνα σφάλμα καὶ γίνατε καὶ δεύτερη φορὰ θῦμα, τῆς ἀπερισκεψίας σας τώρα. Τὸ μέσον ποὺ διαλέξατε, γιὰ ν' ἀποκαταστήσετε τὴν ἀδικία ποὺ σᾶς ἔκαναν οἱ δικοί σας δὲν ἦταν ὀρθὸ κι' εὐπρεπές. Πήγατε, δηλαδή, κι' ἀναζητήσατε τὴν στερημένη ἀπὸ τὸ γάμο σας στοργὴ σ' ἕναν παράνομο δεσμό, ἀντὶ ἐντιμώτερα νὰ βρῆτε τὴ μόνη καὶ φυσικὴ λύσι: νὰ διαλύσετε τὸν γάμο σας, ἁπλούστατα,καὶ κατόπιν νὰ σκεφθῆτε μὲ ποιὸν τρόπο, νόμιμο πάντα, θὰ μπορούσατε νὰ κερδίσετε τὰ χαμένα σας χρόνια καὶ ν' ἀναδημιουργήσετε τὴ ζωή σας. Καὶ αὐτὴ τὴν ἐπιπολαιότητά σας τὴν πληρώνετε τώρα ἀκριβά, γιατὶ κι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸν ὁποῖον μπλέξατε τὸν μοιράζεσθε, παρανόμως, μὲ τὴ δική του τὴ γυναῖκα. Φαῦλος κύκλος, λέγεται αὐτό, στὸν ὁποῖον ἔχετε πέσει καὶ ἀπ' ὅπου προσπαθεῖτε νὰ βγῆτε... Μὰ τίποτα δὲν θὰ κάνετε, ἂν ἐπιμένετε νὰ βρίσκεστε ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἄνδρες.

Κατατρεγμένη ὕπαρξι, Πειραιᾶ: Αὐτό, πάλι, τὸ δικό σας δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω. Ἔχετε δημιουργήσει ἕνα αἰσθηματικὸ δεσμό, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ σᾶς ξελόγιασε ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν σᾶς προσφέρει τίποτα βαθύτερο, τίποτα τὸ ὡραῖο καὶ τὸ αἰσιόδοξο γιὰ τὴν πιθανότητα νὰ σᾶς κάνη κάποτε νόμιμη σύντροφο τῆς ζωῆς του. Καί, μάλιστα, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ἠθικὴ πλευρὰ τῶν σχέσεών σας, ἐπιτρέπει ἢ καὶ προκαλεῖ ὁ ἴδιος κακοήθη κουτσομπολιά, ποὺ εἶναι φυσικὸ νὰ σᾶς κινοῦν τὴν ἀγανάκτησι. Ὡστόσο καὶ παρ' ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε, ἐπιμένετε νὰ εἶσθε σκλάβα τῆς συνηθείας ποὺ σᾶς κρατεῖ δίπλα του. Καὶ δὲν ἀντέχετε οὔτε στὴ σκέψι νὰ χωρίσετε ἀπὸ κοντά του, ἂν καὶ τὸ ξέρετε πὼς ἀποκλείεται νὰ σᾶς κάνη σύζυγό του. Δηλαδή, ρητὰ καὶ κατηγορηματικὰ ἀποφεύγετε τὴ μοναδικὴ λύσι, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς σώση καὶ νὰ σᾶς ἀπαλλάξη ἀπὸ τόσους περισπασμοὺς κι' ἐξευτελισμούς, ποὺ σᾶς δίνει ὁ δεσμὸς αὐτός. Μὰ δὲν καταλαβαίνετε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ ἡ νοοτροπία ποὺ ἔχετε σᾶς κατεβάζει πολὺ χαμηλὰ στὰ μάτια κάθε ἠθικοῦ ἀνθρώπου καὶ σᾶς δείχνει γιὰ ἀσυλλόγιστη γυναῖκα; Ἀκόμα καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ λυπηθῆτε βαθειά, θἄπρεπε νὰ βρῆτε τὸ ἠθικὸ θάρρος γιὰ νὰ κόψετε αὐτὸν τὸν δεσμό, στὸν ὁποῖο τόσες ὡραῖες ἐλπίδες στηρίξατε κι' ὁ ὁποῖος μονάχα πίκρες σᾶς ποτίζει. Μὰ πρέπει ἔστω καὶ τώρα, νὰ τὸ ἀποφασίσετε καὶ νὰ διαλέξετε τὴν ἐλευθερία σας, ἀφοῦ ὁπωσδήποτε γιὰ κεῖ σᾶς ὁδηγοῦν τὰ πράγματα. Γιατὶ ν' ἀργήτε λοιπόν;

Ἀληθινὴ εὐτυχία: Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, τουλάχιστον ἀπ' ὅσα μοῦ γράφετε αὐτὸ συμπεραίνω, ὅτι ἦταν ἕνα ἀτύχημα ὁ δεσμός σας μὲ τὸν πρῶτο νεαρό. Καὶ καταλαβαίνω ὅτι τώρα, ποὺ πέρασε ὁ πρῶτος ἐνθουσιασμὸς γιὰ τὸ αἴσθημά σας εἶναι φυσικὸ νὰ τὸν κρίνετε καὶ νὰ πιστεύετε ὅτι εἶναι κατώτερος ἀπὸ κάθε σύγκρισι, ἰδίως μὲ τὸν ἄλλον ποὺ παρουσιάστηκε τώρα, καὶ πὼς μαζί του τὸ μέλλον σας θὰ ἦταν «μᾶλλον ἄσχημο κι' ἀβέβαιο». Φυσικά, ἀφοῦ μάλιστα πρόβαλε καὶ ἀντικαταστάτης του, ὁ ὁποῖος ἔχει ὅλα τὰ ζηλευτὰ κι' ἀπαραίτητα γιὰ σᾶς προτερήματα καὶ πλεονεκτήματα: κοινωνικὴ θέσι, ὡριμότητα, οἰκονομικὴν ἀνεξαρτησία, εὐγένεια κι' εὐπρέπεια ἀπέναντί σας. Αὐτὰ ὅλα, καλά. Ἀλλὰ πιστεύετε ὅτι αὐτὸς ὁ δεύτερος θὰ ἔχη σοβαροὺς σκοποὺς γιὰ σᾶς, θὰ σᾶς προτείνη γάμο κι' ἔτσι ἡ ἀποκατάστασίς σας, ποὺ τὴν ὀνειρεύεσθε, θὰ γίνη πραγματικότης καὶ θὰ ἐξασφαλίση τὴν εὐτυχία στὴν ἐντέλεια; Δὲν τὸ ἀποκλείω κι' ἐγώ, κατ' ἀρχήν. Ἀλλὰ σκεφθῆκατε, ἕνα μειονέκτημα ποὺ ἐμφανίζει ἡ κατὰ τὰ ἄλλα λαμπρὴ εἰκόνα τοῦ δευτέρου; Ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας ποὺ σᾶς χωρίζει; Αὐτή, ἄν, ἔστω, σᾶς φαίνεται σήμερα «ὄχι πολλή», ὅμως μὲ τὴν παρέλευσι χρόνων θὰ γίνεται πιὸ ἐμφανής. Ἐνῶ σεῖς θὰ εἶσθε ἀκόμα νέα, ὁ ἄλλος θὰ φέρεται πρὸς τὸν μαρασμό. Καὶ αὐτὸ πὼς θὰ τὸ ἀντιμετωπίσετε, ἐσεῖς; Ἰδοὺ ἡ ἀπορία ποὺ πρέπει νὰ σᾶς βάλη σὲ σκέψεις. Δὲν ἐννοῶ, φυσικά, γι' αὐτὰ νὰ προτιμήσετε τὸν ἄλλον. Κάθε ἄλλο! Ἡ ἀπόφασί σας πρέπει νὰ ἀποβλέπη στὴν ἠθικὴ κυρίως ἐξασφάλισι τοῦ μέλλοντός σας. Αὐτὸ εἶνε ἡ «ἀληθινὴ εὐτυχία» τοῦ ψευδωνύμου σας!

Δυστυχισμένο στρατιώτη Κ. Π., Πάτρας: Ἡ ἀπόφασί σας νὰ ἀποκαταστήσετε τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαπᾶτε εἶναι λογικὴ καὶ σᾶς τιμᾷ πραγματικά, ἂν καὶ δὲν βλέπω νὰ κάνατε τίποτε, ποὺ νὰ προσέβαλε τὴν ἠθικὴ της ἀξιοπρέπεια οὔτε καὶ σᾶς νὰ ἐξέθεσε στὴν κοινωνία. Τὸ ὅτι παρεξήγησαν οἱ κακοὶ τὶς ἀθῶες σχέσεις σας καὶ τὴ φιλικὴ συναναστροφή σας καὶ τὴν κουτσομπόλεψαν, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ θίγη τὴν καθαρὴ ὑπόληψι τῶν δυό σας. Οὔτε καὶ σᾶς ὑποχρεώνει σὲ ἀποκαταστάσεις, ποὺ εἶναι—πῶς νὰ πῶ;—πρόωρο ἀκόμα νὰ τὶς τολμήσετε. Γιὰ σκεφθῆτε καλά: Ἐσεῖς δὲν ἔχετε ἀκόμα τὴν κατάλληλη ἡλικία, δὲν εἶσθε ἀνεξάρτητος οἰκονομικῶς, ἔχετε μάλιστα καὶ ὑποχρεώσεις καὶ στὸ μεταξὺ εἶσθε στρατευμένος. Αὐτὰ ὅλα δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστες προϋποθέσεις γιὰ νὰ σκεφθῆτε καὶ ν' ἀποφασίσετε, μάλιστα, τώρα ἀμέσως γάμο. Ἀφῆστε νὰ μεγαλώσετε λίγο καὶ νὰ γίνετε κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σας, γιὰ νὰ εἶσθε σὲ θέσι κατόπιν νὰ παντρευθῆτε καὶ ν' ἀντιμετωπίσετε ἄξια τὶς εὐθύνες καὶ τὶς ὑποχρεώσεις τοῦ μέλλοντος μιᾶς οἰκογενείας. Γιατὶ βιάζεσθε, ἄλλωστε; Τὰ χρόνια δὲν σᾶς πῆραν. Καὶ μάλιστα οὔτε βλέπω πὼς εἶναι καὶ τόσο μοιραῖος ὁ ἔρωτας ποὺ νοιώθετε σήμερα, γιὰ νὰ σᾶς κινῆ σὲ τόσο ριψοκίνδυνα τολμήματα...

Ἕνα ἀπογοητευμένο: Ἔχετε καὶ σεῖς τὴν μοῖρα τῶν εὐγενῶν καὶ ἀγαθῶν χαρακτήρων, ποὺ γίνονται συχνὰ στὴν ἀνόητη ζωή μας θύματα τῆς ρομαντικῆς εὐαισθησίας καὶ τοῦ ἱπποτισμοῦ τους! Καὶ εἶναι λυπηρὸ καὶ ἀποκαρδιωτικὸ ὄχι γιὰ σᾶς, ἀλλὰ γιὰ τὴν τύχη τῶν κοριτσιῶν μας, πού, ὅπως στὴν περίπτωσι τώρα τῆς ἀγαπημένης σας, περιφρονοῦν ἐπιπόλαια κι' ἀστόχαστα, τὴ σιγουριά, τὴν ἐντιμότητα, τὴν ἀγάπη, ὅ,τι δηλαδὴ συνιστᾷ τὴν ἠθικὴ εὐτυχία ἑνὸς ἔρωτα κι' ἑνὸς γάμου, γιὰ ν' ἀκολουθήσουν τὴν ἐπικίνδυνη περιπέτεια ἑνὸς ἀταίριαστου δεσμοῦ... Καταλαβαίνω λοιπὸν τὸν καϋμὸ καὶ συγχρόνως τὴν ἀγανάκτησί σας. Ἀλλὰ νομίζω πὼς δὲν πρέπει καὶ ν' ἀπελπισθῆτε γιὰ τὸ «πάθημά» σας. Κάνατε ὅ,τι ἦταν ὡραῖο, εὐγενὲς καὶ τίμιο καὶ δὲν βρήκατε ἀνταπόκρισι. Γιατὶ νὰ στενοχωριέστε; Ἀποσυρθῆτε ἀξιοπρεπῶς κι' ἀφῆστε τὴν ἀνόητη κοπέλλα στὴν τύχη της, ἀφοῦ ἐπιμένει νὰ μὴν ἀντιλαμβάνεται ποιὸ εἶνε τὸ ἀληθινό της συμφέρον.

ΕΡΗ

Συζυγικὴ κατανόησι

Ἡ Ἀπελπισμένη παντρεμένη, εἶναι μιὰ παντρεμένη γυναῖκα μὲ τρία παιδιά. Μοῦ γράφει, λοιπόν, ὅτι δὲν παντρεύτηκε ἀπὸ ἔρωτα, ὅτι δὲν ἀγάπησε ποτὲ τὸν ἄντρα της, ὅτι ὁ ἄντρας της τὴν περιφρονεῖ, ὅτι ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ σπίτι του καὶ τέλος ὅτι ἐκείνη εἶνε τόσο ἀπελπισμένη, ποὺ θέλει νὰ δώση ἕνα τέλος στὴ ζωή της, ἀφοῦ δὲν βρίσκει πιὰ καμμιὰ λύσι. Δὲν μπορῶ ν' ἀναφέρω ἐδῶ μερικὰ ἀπὸ τὰ βάσανά της, μὲ τὰ ὁποῖα δικαιολογεῖται.

Μιὰ γυναῖκα ἔπειτα ἀπὸ 5 ἐτῶν συζυγικὴ ζωὴ καὶ μὲ τρία παιδιὰ δὲν ἔχει καθόλου δίκηο, ὅταν λέγη ὅτι ὁ ἄντρας της τῆς κάνει τὸ βίο ἀβίωτο. Φταίει ἡ ἴδια γιατὶ ξεκίνησε ἄσχημα ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τοῦ γάμου τους.

Θὰ μοῦ πῆτε τί γίνεται τώρα; Ἔχασε πέντε χρόνια, δημιούργησε μιὰ κόλασι στὸ σπίτι της. Τί νὰ κάνη;

Ν' ἀρχίση ἀπὸ τὴν ἀρχή, σὰν νὰ μὴν ὑπάρχουν τὰ παιδιά, σὰν νὰ μὴν ἔγινε τίποτα καὶ σὰν νὰ περνάη ἕνα νέο μῆνα τοῦ μέλιτος.

Νὰ γίνη τρυφερή, θερμή, γελαστή, νὰ ξεζαρώση τὸ κατσουφιασμένο της πρόσωπο. Καὶ νὰ εἶνε βέβαιη πὼς θ' ἀλλάξη ἀμέσως ἡ ζωή της.

Θαλασσοπούλι τῶν φούρνων: Μοῦ γράφετε: «μὲ τὸ θάρρος ποὺ μοῦ δίνουν τὰ νειάτα». Κι' ὅμως δὲν βλέπω κανένα θάρρος σὲ σᾶς, ὅταν παρακάτω μοῦ ἐκμυστηρεύεστε ὅτι «ἡ ψυχή σας εἶναι θλιμένη καὶ τὸ σῶμα σας κουρασμένο, τὸ πνεῦμα σας βαρὺ κλπ.».

Ἕνας νέος 23 ἐτῶν πρέπει νὰ πλημμυρίζη ἀπὸ αἰσιοδοξία, ἀπὸ χαρά, ἀπὸ τόλμη. Πρέπει ταυτοχρόνως νὰ ἔχη διαύγεια πνεύματος καὶ ἡ λογική του νὰ βασίζεται στὰ ὅσα θὰ πραγματοποιήση γιὰ τὸ μέλλον του.

Σεῖς, ὅλη τὴ ζωή σας, τὸ μέλλον σας τὸ ἐξαρτᾶτε ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία σύμφωνα μὲ τὰ ὅσα λέτε καὶ εἶσθε βέβαιος γι' αὐτά, εἶναι παραστρατημένη.

Κι' ὅμως ἐπιμένετε νὰ τὴν ἀγαπᾶτε καὶ μάλιστα ἐπικίνδυνα, παρασύροντας τὸν ἑαυτό σας στὴν ἄβυσσο.

Σᾶς συμβουλεύω λοιπόν, νὰ ἀποτινάξετε αὐτὴ τὴν ψυχικὴ δειλία, νὰ σκεφθῆτε τὸ μέλλον σας, τὶς οἰκογενειακές σας ὑποχρεώσεις καὶ νὰ ἀδιαφορήσετε γι'αὐτὴν καὶ γιὰ τοὺς ἔρωτές της. Εἶναι συνηθισμένη πιθανὸν μὲ τὶς ἀρνήσεις της νὰ δημιουργῆ θύματα. Ἀλλὰ καὶ σεῖς, σὰν λογικὸς πιά, πρέπει νὰ τὴν περιφρονήσετε.

Τὸ ἀγριογούρουνο: Μοῦ γράφετε πὼς ἀγαπᾶτε τὸν ἄντρα σας, ἀλλά... ὅταν μιλᾷ μὲ ἄλλες γυναῖκες τὸν ζηλεύετε.

Ὅταν ὅμως μιὰ γυναῖκα ζηλεύη τὸν ἄντρα της, τότε... ση-

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ "LYDIA P."

SUN CREAM: Κρέμα ἡλίου, κατάλληλη γιὰ ὅλα τὰ δέρματα. Δὲν εἶναι λιπαρά, δὲν λεκιάζει. Προφυλάσσει ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ θεραπεύει τὸ ἡλιακὸν ἐρύθημα καὶ τὸν κνησμὸν αὐτοῦ. Προλαμβάνει τὰς ἐφηλίδας (πιτσίλες) καὶ τὰς ἄλλας δερματοπαθείας ποὺ προκαλοῦν οἱ ἡλιακὲς ἀκτίνες. Σᾶς κάνει ἕνα θαυμάσιο καὶ γλυκὸ σοκολατὶ χρῶμα καὶ τὸ δέρμα σας ἀποκτᾷ ἁπαλὴ φρεσκάδα καὶ ἐλαστικότητα. Τὴν χρησιμοποιεῖτε καὶ ὡς βάσι γιὰ τὴν πούδρα. Ἡ SUN CREAM εἶναι ἀπαραίτητη στὴ θάλασσα, στὸ βουνὸ καὶ στὸ δρόμο. Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεῖα. Παρακαταθήκη Τηλ. 612-450.

ΘΑ ΔΙΑΔΕΧΘΗ ΤΗΝ ΕΣΤΕΡ ΟΥΙΛΛΙΑΜΣ;
Σὲ μιὰ μεγαλοπρεπῆ γιορτή, ποὺ ἔγινε στὶς 22 Ἰουλίου στὸ Λὸνγκ Μπῆτς τῆς Καλιφορνίας, ἐξελέγη «Μὶς Ὑφήλιος» ἡ Κάρολ Μόρρις, μιὰ μελαχροινὴ κοπέλλα ἀπ' τὴν Αἰόβα, κόρη ἑνὸς διαμαρτυρομένου πάστορος. Πρόκειται δὲ τώρα νὰ παίξη στὸ φίλμ «Τρελλὴ ἀγάπη». Ἡ κινηματογραφικὴ ἑταιρία «Οὐνιβέρσαλ» σχεδιάζει νὰ νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν ἱκανότητά της στὸ κολύμπι, γιὰ νὰ τὴν παρουσιάση ὡς διάδοχο τῆς περίφημης Ἔστερ Οὐΐλλιαμς.

μαίνει ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾶ! Γιατὶ ἀγάπη σημαίνει ἐμπιστοσύνη. Κι' ὅταν δὲν τοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη, οὔτε τὸν ἐκτιμᾶτε, ἀλλ' οὔτε μπορεῖτε καὶ νὰ τὸν σεβασθῆτε. Ἂν λοιπόν, τὸν ἀγαπᾶτε πραγματικά, μὴν κυττάζετε τί κάνει, κι' ἂν μιλᾶ μὲ γυναῖκες ἢ ὄχι. Ἔτσι ἐκεῖνος βλέποντας τὴν ἐμπιστοσύνη σας, θὰ σᾶς ἀγαπᾶ πιὸ πολύ, καὶ δὲν θὰ θελήση ποτὲ νὰ σᾶς στενοχωρήση.

Παράξενο ἀναγνώστη: Ἀλλοίμονο στὴν κοινωνία ἂν ἀκολουθοῦσαν ὅλοι τὶς ἰδέες σας, ὅτι δὲν εἶναι ἀπαραίτητο δύο νέοι νὰ ἑνώσουν τὸ δρόμο τους μ' ἕνα γάμο, γιατὶ αὐτὸ εἶναι ἀντίληψις παλαιὰ καὶ ἀπηρχαιωμένη! Δὲν προτείνετε βέβαια νὰ φθάσουν στὰ ἄκρα, γιατὶ «πᾶν μέτρον ἄριστον».

Οὐδὲν μέτρον ὑπάρχει στὸν ἔρωτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γάμο.

Ρὸζ Μαρὶ (9): Θὰ ἤθελα πολύ, νὰ μποροῦσα νὰ δημοσιεύσω ὁλόκληρη τὴν ἐπιστολή σας, γιὰ νὰ τὴ διαβάση ὁ παραπάνω «Παράξενος ἀναγνώστης». Κι' εἶμαι βέβαιη ὅτι κάθε λογικὸς ἄνθρωπος θὰ καταδίκαζε τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ μεταχειρίστηκε ὅλα τὰ μέσα, ἀκόμη καὶ τὴ μητέρα του γιὰ νὰ σᾶς βάλη στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς.

Σᾶς ἐξαπάτησαν μὲ τὸν ἐλεεινότερο τρόπο, ἀκριβῶς ἐπειδὴ βρῆκαν μιὰ ἠθικῶν ἀρχῶν κοπέλλα.

Ἐσεῖς, ὅμως, ἡ τόσον ἠθικὴ πῶς παρασυρθήκατε ἀπὸ τὶς ὑποσχέσεις του, ἀφοῦ γνωρίζατε τὸ παρελθόν του; Γιατί δὲν τρέξατε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ στὸν πατέρα σας νὰ τοῦ πῆτε ὅτι μπλέξατε μ' ἕνα ὕποπτο ὑποκείμενο;

Δὲν πρέπει ν' ἀφήσετε νὰ περάση ὁ καιρός. Ἐξομολογηθῆτε στὸν πατέρα σας τὸ σφάλμα σας. Ἂς κάνουν ἔστω κι' ἕνα πρόχειρο, γρήγορο γάμο καὶ νὰ χωρίσετε ὕστερα.

Τὸ κορίτσι ἀμφιβολία, Λακωνία: Ἡ ἀλληλογραφία δὲν πρέπει νὰ παρασύρη τὶς νέες καὶ νὰ κάνουν ὄνειρα. Ἐκεῖνος ἢ ἐκείνη, ποὺ ἀλληλογραφεῖ μπορεῖ εὔκολα πίσω ἀπὸ τὸ γράμμα νὰ κρύψη ὅλα τὰ ἐλαττώματά του, τὴν ἀσχήμια του, τὴν ἀναπηρία του τὴ σωματικὴ καὶ ψυχική. Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ γράψη τρυφερὰ λόγια καὶ νὰ ἐμφανίση τὸν ἑαυτό του ὡς καλό. Αὐτὰ ὅμως δὲν πρέπει νὰ μᾶς παρασύρουν. Ἂν ὅμως μιὰ νέα ἀλληλογραφῆ μὲ σκοπὸ τὸ γάμο, ἔχει κάθε δικαίωμα νὰ ρωτήση τὸ νέο ποιοὶ εἶναι οἱ συγγενεῖς του στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ πληροφορηθῆ γι' αὐτόν.

Γι' αὐτὸ μὴ φοβόσαστε ὅτι μπορεῖ νὰ γίνη ἐκεῖνο ποὺ διαβάσατε, ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ δώσετε πίστι σὲ ὅσα σᾶς γράφει κι' ἂν δὲν ἔλθη προσωπικῶς νὰ τὸν γνωρίσετε.

Καράβι τῆς εὐτυχίας: Μὴ προσπαθῆτε νὰ δημιουργήσετε νέες καταστάσεις μὲ τὶς ἀμφιβολίες σας. Αὐτὰ τὰ σχέδια ποὺ σκοπεύετε νὰ κάνετε θὰ σᾶς καταστρέψουν. Τίποτα ἀπ' ὅλ' αὐτά, γιατὶ δὲν θὰ χρησιμεύσουν παρὰ νὰ τοῦ βάλουν ἀνόητες ὑποψίες στὸ μυαλό του, καὶ νὰ τοῦ ριζώσουν τὸ κακὸ τῆς ζήλειας καὶ τῆς δυστυχίας, ποὺ δὲν ἔχει.

Φανῆτε πολὺ ἐνθουσιώδης, πολὺ τρυφερή, πολὺ ἀπαιτητική, ὅπως πρέπει νὰ εἶναι μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔχει νὰ δῆ τὸν ἄντρα της δύο χρόνια. Χαρίστε του ὅλη τὴν ἀγάπη σας καὶ τὴν εὐτυχία ποὺ περιμένη ἐπιστρέφοντας, ἐπιτέλους, γιὰ πάντα στὸ σπιτικό του.

Πειραιώτη: Τὸ γράμμα σας δείχνει ὅτι εἶσθε ἕνας τίμιος νέος καὶ σᾶς συγχαίρω γιὰ τὶς λογικὲς ἰδέες σας.

Αὐτὸ ποὺ σκέφτεστε πρέπει νὰ κάνετε. Νὰ τὴν πάρετε νὰ πᾶτε στοὺς γονεῖς της καὶ ἐκεῖ μπροστά τους νὰ τοὺς ἐξηγήσετε ὅτι δὲν εἶσθε ἀπὸ κείνους ποὺ μποροῦν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὴν ἀδυναμία μιᾶς κοπέλλας. Κι' ἐπειδὴ δὲν μπορεῖτε ν' ἀνταποκριθῆτε στὰ αἰσθήματα τῆς κόρης τους, οὔτε μπορεῖτε νὰ τοὺς γελάσετε, προτιμᾶτε νὰ τὸ ξέρουν καθαρὰ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζη σ' ἕνα γάμο. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἐκτίθεται, καὶ νὰ μὴ βασανίζεται μὲ ὄνειρα, ἀποφασίσατε νὰ τοὺς τὰ πῆτε καὶ νὰ μὴν ξαναϊδωθῆτε.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Χ. Γ. Σπανόπουλον, Θεσσαλονίκη: Οἱ «Κατάσκοποι» ἔχουν κυκλοφορήσει σὲ δύο τόμους. Ἔχουν ἐξαντληθῆ. Ἴσως στὴ Θεσσαλονίκη νὰ ὑπάρχουν σὲ κανένα βιβλιοπωλεῖο. Θ' ἀνατυπωθοῦν. Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Π. Α. Σταματόπουλον, Μαγούλα, Σπάρτη: Τὸ πρῶτο σας γράμμα δὲν τὸ ἔλαβα. Σ' αὐτὸ σᾶς ἀπαντῶ ὅτι θὰ κάνω ὅ,τι εἶναι δυνατὸν νὰ μάθω γιὰ τὸν ἀδελφό σας. Νὰ μοῦ γράψετε τὴν ἡλικία του, τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ἂν ξέρετε τὰ ὀνόματα αὐτῶν ποὺ ἐστάλησαν μαζί του στὴ Γερμανία. Μ. Γεωργοπούλου, Λάρισα: Εὐχαριστῶ. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως εἶναι ἀδύνατο. Π. Ἀντωνιάδην, Ἀλεξανδρούπολι: Ὅταν ἔφυγαν οἱ Γερμανοὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, εἶχαν ἀφήσει ἐδῶ μερικοὺς πράκτορές τους γιὰ μελλοντικὴ κατασκοπεία. Ὅλοι αὐτοὶ ὅμως πιάστηκαν γρήγορα, πρὶν προλάβουν νὰ δράσουν. Μ. Σταυρουλάκη, Χανιά Κρήτη: Ἦταν μιὰ ὁμάδα ἀπὸ τριάντα πέντε ἄντρες καὶ γυναῖκες. Ὅταν τορπιλλίστηκε τὸ «Ἅγιος Ἐλευθέριος» στ' ἀνοιχτὰ τῆς Κύμης, πνίγηκαν ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Γιάννη Παρασχάκη, ποὺ ξαναπιάστηκε αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Γερμανούς. Δὲν γνωρίζω τί ἀπέγινε. Α. Ἀγγελόπουλον, Α. Κατσούρην, Ε. Στεφανίδην, Στ. Παντελέοντα καὶ Θ. Ξύδην, εὐχαριστῶ θερμά. Γ. Δ. Ἀθανασιάδην, Π. Α. Καραπιπέρην, Γεώργιον Κονταλέξην, Ἰωάννην Μαριόλην, Δημ. Παπασωτηρίου, Κων. Ἀλευράν, Ἀργύριον Μανασῆν, Φώτην Ἀλεξανδράκην, Θεόδωρον Λουκᾶν, Π. Ν. Ἀναστασίου, Κων. Μουράτην, Ἀντώνιον Θεοχαρόπουλον, Γεώργιον Σισμάνην, Ἐμμ. Ἀλεβιζάκην, Σταῦρον Σταυρόπουλον, Μάριον Κουτούλην, Ἐλ. Ἀρδαβάνην, Ἐλ. Γιαννούλην, Νικ. Χαλόφτην, Μιχ. Γεωργαντᾶν, Κων. Μουτάφην, Γ. Ντούλλιαν, Ι. Ἰωάννου, Παναγιώτην Στασινόπουλον, Α. Κυριακίδην καὶ Ἰωάννην Πανᾶν μαθητὰς Ν.Ε.Π. 103 Β. Π.: Εὐχαριστῶ θερμά. Σᾶς εὔχομαι καλὲς διακοπές. Ν. Ἀσλανίδην καὶ Γεώργιον Παράσχον, Θεσ)νίκην: Δυστυχῶς δὲν γνωρίζω τί ἀπέγιναν μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσί τους ἀπὸ τὸ στρατόπεδο. Ν' ἀπευθυνθῆτε στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν καὶ στὸν Δ. Ε. Σταυρόν. Κοραλίαν Μαστρογιαννάκη, Ἰωάννινα: Τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν ἀναφέρεται πουθενά. Λυποῦμαι. Μ. Βασιλείου, Ἀλεξάνδρειαν: Ἴσως νὰ ἔχετε δίκηο. Ἀλλὰ ἐγὼ πῶς μπορῶ νὰ σᾶς δώσω βεβαίωσι; Ν' ἀπευθυνθῆτε μὲ γράμμα στὸ ΓΕΣ. Θ. Ἀνδριτσάκην, Καστοριά: Τὰ πράγματα ἔγιναν ἔτσι ἀκριβῶς. Ὁ διοικητὴς τοῦ στρατοπέδου συνελήφθη καὶ καταδικάστηκε σὲ εἴκοσι χρόνια. Δὲν γνωρίζω ἂν εἶναι ἐλεύθερος τώρα. Γρ. Μαλατέσταν, Β.Ε.Ρ. 133: Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς πληροφορίες. Θὰ τὶς χρησιμοποιήσω σύντομα. Χαρίκλεια Παπαδοπούλου, Σοφία Γεωργιάδου, Μαριάνθη Ἀναστασιάδου καὶ Εὐδοξία Μπούμπουρα, προσωπικὸν τοῦ Ο. Κ., Ξάνθην: Βεβαίως ἐνδιαφέρομαι. Γνωρίζω τὴν ἱστορία σας καὶ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μοῦ στείλετε συμπληρωματικὰ στοιχεῖα. Γιάννη Αὐγουστάκη, Γύθειον: Εἶμαι στὴ διάθεσί σας. Εὐχαριστῶ καὶ περιμένω. Α. Σιμανίδην, Ἁγία Παρασκευή: Δὲν εἶναι δυνατόν. Ὁ κατάλογος αὐτὸς περιέχει πεντακόσια περίπου ὀνόματα. Πῶς νὰ δημοσιευθῆ ὁλόκληρος ἐδῶ; Α. Στεφανίδην, Καβάλαν: Ὁ ἀριθμὸς ἦταν ἀπροσδιόριστος. Πάντως ὑπολογίζεται ὅτι, μέσα σὲ δυὸ χρόνια, πέρασαν ἀπὸ κεῖ τουλάχιστον εἴκοσι χιλιάδες ἄνθρωποι. Περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μισοὺς ἐξετελέσθησαν. Ι. Θεοδωρίδην, Ἐνταῦθα: Γιὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτή, ἔγραψα σὲ προηγούμενα τεύχη. Δὲν πρόκειται νὰ ἐπανέλθω. Ἄννα Π. Χασουράκη, Πειραιά: Ἂν εἶναι ὅπως τὰ λέτε, εὐχαριστῶ. Β. Ἀναγνωστόπουλον, Κάϊρον: Ναί, ἦταν ἕνα θαυμάσιο παλληκάρι. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια, εὐχαριστῶ.

Γ. Β. Ι.

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Ψ. Μ. Γ., Λαμία: Ὀρθότερο θὰ ἦταν νὰ σᾶς ἔβλεπε ἕνας γιατρὸς παθολόγος ἢ χειροῦργος. Ἡ συμβουλή του θὰ ἦταν ἀσφαλεστέρα τῆς δικῆς μου, ἡ ὁποία θὰ στηρίζεται ἐπὶ τῆς προσωπικῆς σας περιγραφῆς τοῦ περιστατικοῦ. Ἔχω λοιπὸν τὴν γνώμη ὅτι πρόκειται περὶ ἀρχομένης φλεβίτιδος ἀποτόκου τῆς πολυώρου ὀρθοστασίας, λόγῳ τῆς συνεχοῦς ἐργασίας, ὅπως ἀναφέρετε. Πρὸς τὸ παρὸν θὰ ἐπιδιώκετε ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερη ἀνάπαυσι. Φαρμακευτικῶς τίποτε.

Ἀναγνώστη Κ. Μ. Φ. Ἐπαρχία: Μὲ τὸ νὰ αἰτιᾶται κανεὶς ὅτι πάσχει ἀπὸ ἀναιμία, δὲν ἕπεται ὅτι βρίσκεται πάντοτε στὴν πραγματικότητα, οὔτε ἡ λευκότης ἢ σαφέστερον ἡ ὠχρότης τοῦ δέρματος εἶναι διαγνωστικὸ σημεῖο ἀσφαλὲς τῆς ὑπάρξεως τῆς ἀναιμίας. Ἔχετε ἀνάγκην προσωπικῆς ἐξετάσεως ἀπὸ παθολόγο γιατρό, ὁ ὁποῖος θὰ διαπιστώση διὰ ἐργαστηριακῶν πειστηρίων τὴν ὕπαρξι τῆς ἀναιμίας, ὁπότε καὶ θὰ σᾶς συμβουλεύση σχετικῶς. Ἂν δὲν θέλετε νὰ πᾶτε σὲ γιατρό, τότε θὰ παίρνετε 3 κουταλάκια ἡμερησίως Hepavite ἢ Solepar ἢ Bedoc 12 Liquide, ὅποιο βρῆτε στὸ μέρος σας.

Ἄτυχο νησιώτη, Ι. Ν.: Δὲν βλέπω νὰ δικαιολογῆται τὸ ψευδώνυμό σας. Ἐσχημάτισα τὴ γνώμη ὅτι ἄγνοια τῶν πραγμάτων καὶ ἐσφαλμένη ἐκτίμησις τῆς καταστάσεώς σας, ἔχουν δημιουργήσει ἕνα σύμπλεγμα κατωτερότητος, τὸ ὁποῖον σᾶς βασανίζει ἀδικαιολογήτως. Μὲ τὴν συμπαράστασι ἑνὸς γιατροῦ μὲ κατανόησι θὰ ἀνακτήσετε τὸ ἀπολεσθὲν θάρρος σας καὶ θὰ ἐπανέλθετε στὴ φυσιολογικὴ κατάστασι, ἄνευ φαρμάκων.

«Ἐλπίζω στὴν ἐπιστήμη», Α. Κ.: Ἐλήφθη καὶ ἡ δευτέρα ἐπιστολή σας. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἐπακριβῶς τὶς συστάσεις ἐπὶ τῆς περιπτώσεώς σας, ἀλλὰ καὶ δὲν μοῦ ἀναφέρετε πόσο χρονικὸ διάστημα ἐκάματε τὴν ὑποδειχθεῖσα θεραπεία καὶ πόση ποσότητα φαρμάκου ἐπήρατε εἰς ἐνέσεις καὶ καταπότια. Ἁπλῶς μοῦ λέτε ὅτι εἴχατε μιὰ βελτίωσι. Ἐπαναλαμβάνω λοιπόν: Ἀνὰ τρίμηνον καὶ μέχρι εὐχαρίστου ἀποτελέσματος, θὰ κάνετε 10—15 ἐνέσεις Arenorm καὶ Teston τῶν 25 μλγρ. δυὸ τὴν ἑβδομάδα καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπὶ 20 ἡμέρες θὰ παίρνετε μεσημέρι καὶ βράδυ ἀπὸ ἕνα καταπότιο.

Ἄρη Π., Κωνσταντινούπολι: Θὰ ἤθελα νὰ εἶχα ὑπ' ὄψι μου μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς διαγνώσεις, ποὺ λέτε ὅτι σᾶς ἔχουν κάμει οἱ τόσοι γιατροί, ποὺ σᾶς ἐξέτασαν. Αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε ὅτι σᾶς εἶπαν, εἶναι ἀπολύτως παιδαριώδη καὶ ὁμολογῶ ὅτι δὲν πιστεύω ἀπολύτως ὅτι συνάδελφοι σᾶς εἶπαν αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς ἀστειότητες. Μαζὶ μὲ τὴν ψυχικὴ τόνωσι ἔχετε ἀνάγκην ὁρμονοθεραπείας, τὴν ὁποία θὰ σᾶς κάμη ὁ γιατρός σας.

Ἀμιαντίτη, Λευκωσία, Κύπρος: Πέραν τῶν ὅσων διαβάσατε στὸ περιοδικὸ δὲν ὑπάρχει, οὐδεμία ἄλλη πληροφορία.

Ἀπογοητευμένη νέα: Μὲ μόνο τὴ δική σας περιγραφὴ τοῦ περιστατικοῦ ποὺ σᾶς βασανίζει κατὰ τὴ γνώμη σας, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ σχηματίσω γνώμη κατὰ πόσο τὸ φαινόμενον ὀφείλεται σὲ ὀργανικὴ αἰτία ἢ εἶναι ἁπλῶς συνήθεια ἡ ὁποία σὺν τῷ χρόνῳ ἄνευ θεραπείας τινὸς θὰ βελτιωθῆ, ὅπως συμβαίνει σὲ παρόμοιες καταστάσεις. Ἀφοῦ ὅμως εἶστε ἤδη στρατιώτης, ἔχετε τὴν εὐχέρεια νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ τοὺς γιατροὺς τῆς ὑπηρεσίας σας, οἱ ὁποῖοι καὶ θὰ σᾶς κατατοπίσουν ἀσφαλῶς ἀφοῦ σᾶς ἐξετάσουν.

Σκεπτικὸ νέο: Εἶναι βέβαιον ὅτι καλύτερα θὰ ἦταν νὰ σᾶς ἐξέταζε ἕνας γιατρός, ὁπότε καὶ ἡ διάγνωσι θὰ ἦταν σαφέστερη καὶ ἡ φαρμακευτικὴ ἀγωγὴ θὰ ἦταν ἡ ἐνδεδειγμένη. Τώρα στηριζόμενος μόνο ἐπὶ τῆς δικῆς σας περιγραφῆς τῆς παρούσης καταστάσεώς σας, συνιστῶ τὴν κατωθι θεραπευτικὴν ἀγωγὴ ἡ ὁποία θὰ διακοπῆ, ὅταν σεῖς θεωρήσετε ἱκανὸ τὸ ἀποτέλεσμά της: Ἀνὰ τρίμηνον θὰ κάνετε 10 ἐνέσεις Arenorm ἢ Teston τῶν 25 μλγρ. δυὸ τὴν ἑβδομάδα, καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ παίρνετε 3 καταπότια ἡμερησίως τοῦ ἰδίου μὲ τὶς ἐνέσεις φαρμάκου.

Δίδα Ε. Λ. Ω.: Ἀφοῦ περάση ἡ παροῦσα κατάστασις, θὰ κάμετε ἀνελλιπῶς χρῆσι τῆς Neige Phyllis ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν Perle Phyllis.

Α. Λ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Μιράντα, Κομοτινή: Νομίζω ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφετε καὶ ἀπὸ τὴ θεραπεία ποὺ ἀκολουθήσατε καθ' ὑπόδειξιν τοῦ γιατροῦ σας, πῶς τὰ ἐνοχλήματά σας προέρχονται ἀπὸ ἀνεπάρκεια ὠοθηκική. Θὰ συνεχίσετε τὶς ἐνέσεις Estroprol, ἐπὶ δυὸ μῆνες ἀκόμη καὶ θὰ παίρνετε μετὰ τὴν λῆξι τῆς περιόδου, τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Caps E - Vita.

Γαρύφαλο, Πάτρας: Ἡ τρομερὴ φαγούρα προέρχεται ἀπὸ μόλυνσι ἐκ τριχονομάδων. Φαίνεται ὅτι τὰ ὑγρὰ ἐμόλυναν καὶ τὸν δακτύλιον. Θεραπευτικῶς, μετὰ τὴν λῆξι τῆς περιόδου, θὰ τοποθετῆτε κάθε βράδυ καὶ ἐπὶ πέντε ἡμέρες συνεχῶς, βαθειὰ ἐντὸς τοῦ κόλπου, δυὸ χάπια ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Trichomycine. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ δεκαήμερον εἰσέτι, μὲ τὴν εἰσαγωγὴ ἑνὸς μόνο χαπιοῦ. Ἐξωτερικῶς θὰ ἐπαλείφετε πρωῒ καὶ βράδυ, μὲ τὴν ἀλοιφὴ Trichomycine. Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς θεραπείας κάθε πρωῒ θὰ κάνετε πλύσι κολπικὴ καθαριότητος μὲ ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ ἐκ τοῦ φαρμάκου Cetavlon μέσα σὲ τριακόσια δράμια ζεστὸ νερό.

Ἰωάννα Β., Πάτρα: Ἐφ' ὅσον ὅλα πῆγαν καλά, νομίζω πῶς στὸ μέλλον δὲν θὰ ἔχετε καμμιὰ δυσάρεστη συνέπεια.

Λέλα Γ., Ἐνταῦθα: Ἀπαντῶ λεπτομερῶς στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Ἀδικημένη τσιγγάνα, Ε. Ι. Μ.: Δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπογοητεύη αὐτὸ τὸ μειονέκτημα. Πολλὰ κορίτσια στὴν νεαρά σας ἡλικία παραπονοῦνται γιὰ τὴν ἴδια αἰτία. Θὰ ἐπαλείφετε μὲ ἐλαφρὸ μασὰζ τὰ μέρη ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν μὲ τὴν Pommade Ovocycline πρωῒ καὶ βράδυ. Θὰ κάνετε ἔναρξι τῆς θεραπείας ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου καὶ θὰ σταματήσετε μετὰ 15θήμερο χρῆσι. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνον. Γιὰ κάθε δεκαπενθήμερο θεραπεία, θὰ μεταχειρίζεσθε δυὸ σωληνάρια ἀλοιφῆς. Ἐλπίζω γρήγορα νὰ ξαναβρῆτε τὸ κέφι.

Μ. Μπράουν, Singapore: Γράφω λεπτομερῶς. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια.

Ἀγ. Μερ., Παγκράτι: Μετὰ τὸ δεύτερο τοκετό, οἱ ὠοθῆκες ἀδυνάτισαν μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐγκατάστασι δευτεροπαθοῦς ἀνεπαρκείας καὶ μεγάλης χαλαρώσεως τοῦ στήθους.

Καμέλια, Τ. Ε. Χ., Ἡράκλειο: Ἡ στείρωσις καὶ ἡ μεγάλη ἀνεπάρκεια προῆλθε ἀπὸ τὸν τοκετό, ποὺ εἴχατε σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν. Ἔχετε ἀνάγκη ὁρμονοθεραπείας. Ἀμέσως μετὰ τὴ περίοδο, θὰ παίρνετε τρεῖς κάψουλες τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Caps. E - Vita καὶ ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ καθημερινῶς μιὰ ἔνεσι ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Estroprol. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο. Ὁ σύζυγός σας θὰ παίρνη ἕνα δισκίο ἡμερησίως, τὸ ὁποῖον θὰ λυώνη στὸ στόμα του ἐκ τοῦ φαρμάκου Linguettes Perandren τῶν 25 mg., ἐπὶ δυὸ μῆνες.

Γ. Π. Κ., Λαμπέτι - Ἠλείας: Ἡ σύζυγός σας εἰσῆλθε στὴν ὁριστικὴ ἐμμηνόπαυσι.

Δ. Κ., Πειραιᾶ: Συμβαίνει κάποτε κατὰ τοὺς δυὸ ἢ τρεῖς πρώτους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης νὰ παρουσιασθῆ περίοδος. Τὰ ὑγρὰ προέρχονται ἀπὸ σαπρόφυτα ἢ ἀπὸ τριχομονάδες. Γιὰ ὅλα αὐτὰ νομίζω ὅτι εἶναι ἀπαραίτητη μιὰ γυναικολογικὴ ἐξέτασι.

Γιούλα Ν. Χαλάνδρι: Τὸ ζήτημα ποὺ παραπονιέστε εἶναι ἀποτέλεσμα ἀνεπαρκείας τῶν ὠοθηκῶν. Μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Ormonal, συγχρόνως δὲ θὰ κάνετε ἐπάλειψι, διὰ τοπικῆς ἐντριβῆς στὰ μέση, ποὺ μοῦ γράφετε πρωῒ καὶ βράδυ μὲ τὸ φάρμακο Pommade Ovocycline, τὴν ὁποία θὰ καταναλώσετε ὁλόκληρη κατὰ τὸ πρῶτο 15θήμερο ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς θεραπείας. Θὰ ἐπαναλάβετε τὴ θεραπεία ἐπὶ τρίμηνο.

Ροδόκλεια ἀναγνώστρια, Θεσ)νίκη: Ἡ πάθησί σας προέρχεται ἀπὸ μόλυνσι ἐκ σαπροφύτων ἢ τριχομονάδων. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ τοποθετῆτε κάθε βράδυ καὶ ἐπὶ πέντε ἡμέρες ἐντὸς τοῦ κόλπου δυὸ δισκία Tabl. Trichomycine. Θὰ συνεχίσετε τὴ θεραπεία ἐπὶ δέκα ἡμέρες ἀκόμη, μὲ τὴν τοποθέτησι ἑνὸς μόνο δισκίου. Κάθε πρωῒ ἀπὸ τὴν ἔναρξι τῆς θεραπείας κάνετε κολπικὴ πλύσι καθαριότητος μὲ ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ ἀπὸ τὸ φάρμακο Cetavlon μέσα σὲ τριακόσια δράμια νερὸ ζεστό. Ἡ θεραπεία θὰ ἀρχίση μετὰ τὴ λῆξι τῆς μηνιαίας ἀδιαθεσίας.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ Γαλλὶς αἰσθητικὸς κ. ARIETTE γνωστοποιεῖ πρὸς τὴν ἀξιότιμον πελατείαν της ὅτι τὴν 20ὴν Αὐγούστου ἀναχωρεῖ διὰ Ἰταλίαν, Γερμανίαν καὶ Γαλλίαν πρὸς παρακολούθησιν τῶν τελευταίων ἐξελίξεων τῆς αἰσθητικῆς. Θὰ δέχεται πάλιν ἀπὸ 10ης Ὀκτωβρίου κανονικῶς εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον της, ὁδὸς Φειδίου 2. τηλέφωνον 28. 325.

Τὸ Ἰνστιτοῦτον κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα θὰ παραμένη ἀνοικτὸν διὰ καλλυντικά, πληροφορίας κ.λ.π.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ ARIETTE
Ὁδὸς Φειδίου 2. (Τηλ. 28. 325) Ἀθῆναι

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
(Ἀνώδυνος - Ἠγγυημένη)
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ—ΑΜΠΑΖΩ Ἑρμοῦ 51
Ἀλλαγὴ ἐπιδερμίδος. Πίληγκ. Μαῦρα στίγματα. Ρυτίδες, πανάδες, κρεατοελιές, τριχόπτωσις, ἀκμή.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Πάολα, Κύπρο: Δὲν πρόκειται περὶ σχιζοφρενίας. Μὴν ἀνησυχῆτε καὶ αὐξάνετε τὸ ἄγχος καὶ τὴν ἀγωνία, ποὺ σᾶς κατέχει. Ἔχετε ψυχονεύρωσι μὲ μελαγχολικὰ στοιχεῖα. Νὰ ὑποβληθῆτε σὲ θεραπεία ἠλεκτροσόκ. Ἂν αὐτὸ εἶναι τεχνικῶς ἀδύνατο, τότε νὰ πάρετε Tab. Largactil fl. No 1 καὶ κάθε βράδυ νὰ γίνεται μιὰ ἔνεσις Larcactil 5 c.c. ἐνδομυϊκῶς ἐπὶ ἕνα μῆνα. Τὰ μελαγχολικὰ φαινόμενα καὶ ἡ ἀγωνία σιγὰ - σιγὰ θὰ μειωθοῦν καὶ τελικῶς θὰ ὑποχωρήσουν.

Νεαρό, Π. Ι. Α., Ἐνταῦθα: Κοκκίνισμα, ἱδρῶτα, δυσφορία μπροστὰ σὲ ξένους. Ἡ ἡλικία 17 ἐτῶν. Εἶναι τὰ κλασσικὰ συμπτώματα τοῦ συναισθήματος κατωτερότητος. Μὲ τὴν ἡλικία σιγὰ - σιγὰ θὰ περάσουν ὅλα. Ἂν ἐπιμένουν, ἀργότερα νὰ ἐπισκεφθῆτε ψυχίατρο.

Α. Μ., Αὐστραλία: Δὲν πρόκειται περὶ ὀργανικῆς βλάβης κέντρου καὶ ὀργάνων, ἀλλὰ περὶ ψυχικοῦ τραυματισμοῦ μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ὑποσυνείδητον ἀναστολὴν τῆς λειτουργίας. Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν γίνεται κατὰ τὶς ὧρες τῆς ἡσυχίας. Ἔχετε ἀνάγκην ψυχαναλύσεως καὶ ὄχι φαρμάκων. Ὁ γάμος ἐπιτρέπεται.

Ν. Σ., Γιάννινα: Ἐφ' ὅσον ἡ πάρεσις αὐτὴ ἔχει σὺν τῷ χρόνῳ ἐπεκταθῆ καὶ στὸ ἄλλο πόδι, σημαίνει πῶς δὲν πρόκειται γιὰ τοπικὴ βλάβη τῶν μυῶν ἢ τοῦ νεύρου, ἀλλὰ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἐρευνηθῆ ἡ φύσις τῆς νόσου καὶ νὰ γίνη ἡ ἀνάλογος θεραπεία. Ἡ διάγνωσις πάρεσις δὲν ἱκανοποιεῖ στὴν περίπτωσί σας ἐπιστημονικῶς καὶ ἀπὸ θεραπευτικῆς ἀπόψεως.

Πονεμένη, Ἐνταῦθα: Ἡ χαλαρὰ πάρεσις σὺν τῷ χρόνῳ μετεβλήθη εἰς σπαστικὴ τοιαύτην. Δὲν πρόκειται γιὰ τὶκ ψυχικόν, ἀλλὰ γιὰ ὀργανικὴ βλάβη. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ γίνη ἠλεκτροθεραπεία καὶ θεραπεία εἰσδυήχου. Τὴν δι' οἰνοπνεύματος θεραπείαν δὲν σᾶς συνιστῶ. Νὰ ἐπισκεφθῆτε ὁπωσδήποτε νευρολόγον.

Φρουρὸ τοῦ Μαιάνδρου, Γαλάτσι: Εἶμαι στὴ διάθεσί σας 5—8 καθημερινῶς, γιὰ νὰ μοῦ ἐκθέσετε τὴν περίπτωσί σας ποὺ σᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ γράψετε.

Ντιάνα Ντάρμπιν, Θεσ)νίκη: Ὅλα τὰ νευρικὰ καὶ ψυχικὰ φαινόμενα προέρχονται ἀπὸ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. Δὲν εἶναι ἀντιδράσεις τοῦ φύσεως. Εἶναι ἀντιδράσεις τοῦ νευρικοῦ συστήματος στὸν τρόπο ζωῆς σας. Ἀσφαλῶς ἐπιβάλλεται ἀλλαγὴ ζωῆς. Ὁ γάμος εἶναι ἀναγκαῖος. Μιὰ ἐπίσκεψίς σας στὸ νευρολόγο πολλὰ θὰ σᾶς προσφέρη.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

Γ. Δ., Πειραιᾶ: Ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι πρόκειται περὶ βρογχίτιδος ἡ ὁποία παρατείνεται, διότι τὸ παιδὶ εἶναι ἀδύνατο. Νὰ τὸ πᾶτε λοιπὸν σὲ ἐξοχὴ καὶ ἂν σᾶς εἶναι δυνατὸν 15 ἡμέρες στὸ βουνὸ καὶ 15 στὴ θάλασσα. Νὰ τοῦ δώσετε βιταμίνες Α καὶ Δ (Adesal) 20 σταγόνες τὴν ἡμέρα καὶ νὰ τοῦ κάνετε Osteocalcine μαζὶ μὲ Ascorbine τῶν 2 cc.

Μιὰ μητέρα, Κύμη: Γιὰ τοὺς ὀξυούρους ποὺ ἔχει ὁ μικρός σας νὰ τοῦ δώσετε Oxyuran 3 κοχλιάρια τοῦ γλυκοῦ ἡμερησίως ἐπὶ 8 ἡμέρας καὶ τὴν 9 ἡμέρα θὰ δόσετε μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας Castor oil. Ἰδιαιτέρα δίαιτα δὲν χρειάζεται, τὸ παιδί σας θὰ τρώγη ὅπως συνήθως. Νὰ μὴν παίζη ὅμως μὲ τὰ χώματα γιατὶ ἀπὸ αὐτὰ μολύνεται.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΙΔΟΥ—ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ

DEUTSCHE EXPORT-U. IMPORTGESELLSCHAFT FEINMECHANIK OPTIK M.B.H.

Praktica
FX2

Η ΜΙΚΡΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΜΕ ΤΙΣ ΑΠΕΙΡΕΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ

Εἶναι γιὰ κάθε κατάστασι καὶ γιὰ κάθε περίπτωσι. Ἐμπνέει κάθε ἐμπιστοσύνη γιὰ λήψεις ἐξ ἀποστάσεως — μέχρι μικροφωτογραφίες. Ἡ «PRACTICA» (F X 2) παραμένει πάντοτε, τόσο γιὰ τὸ φωτορεπορτάζ, ὅσο γιὰ τὶς τεχνικὲς καὶ ἐπιστημονικὲς φωτογραφίες, χάρις στὶς τεχνικὲς ἀρετές της, ἡ μικρὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα.

Διαθέτει κλεῖστρον ἀπὸ 1)2—1)500 (δευτερ.), ἀναστροφικὸν πρῖσμα δι' ἀκριβῆ καθαρὰν φωτογραφίαν, φακὸν πρώτης τάξεως, συγχρονισμὸν ἀστραπαίου καὶ ἐνδιάμεσον φακὸν διὰ λήψεις ἐκ τοῦ πλησίον.

Διὰ νὰ πεισθῆτε περὶ τῶν πλεονεκτημάτων της ἐπισκεφθῆτε μας εἰς τὴν 21ην Διεθνῆ Ἔκθεσιν Θεσσαλονίκης, Περίπτερον Β καὶ διὰ πᾶσαν ζήτησιν ἀπευθυνθῆτε εἰς τὴν

DEUTSHE EXPORT - UND IMPORTGESELLSCHAFT - FEINMECHANIK OPTIK M.B.H.

BERLIN C2 SCHICKLERSTR. 5 - 7

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

«ΚΟΣΜΟΣ»

ΦΑΓΗΤΑ ΚΑΙ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ

ΚΟΤΟΛΕΤΤΕΣ ΣΧΑΡΑΣ

Χτυπᾶτε τὶς κοτολέττες (οἱουδήποτε ζώου), τὶς πασπαλίζετε μὲ λάδι, ἢ μὲ βούτυρο καὶ τὶς ψήνετε στὴ σχάρα καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρές. Κατόπιν τὶς βάζετε σὲ πιατέλλα καὶ τὶς πασπαλίζετε μὲ ρίγανη. Βάζετε ἐπάνω σὲ κάθε κοτολέττα, ἂν θέλετε, ἕνα κομματάκι φρέσκο βούτυρο καὶ γαρνίρετε τὸ πιάτο μὲ πατάτες τηγανητὲς ἢ πουρέ.

ΚΟΤΟΛΕΤΤΕΣ ΣΩΤΕ

Ὑλικά:
Κοτολέττες μοσχαριοῦ.
Ἀλεύρι, Ἁλάτι καὶ πιπέρι.
Βούτυρο ἢ λίπος.
1 ποτηράκι κρασὶ ἄσπρο.

Ἐκτέλεσις:

Χτυπᾶτε τὶς κοτολέττες καὶ τὶς πασπαλίζετε μὲ ἁλάτι καὶ πιπέρι. Τὶς ἀλευρώνετε καὶ τὶς τηγανίζετε σὲ βούτυρο ἢ λίπος. Κατόπιν τὶς βάζετε σὲ πιατέλλα καί, μέσα στὸ τηγάνι ὅπου ψήθηκαν, ρίχνετε τὸ κρασί. Ἀφίνετε νὰ βράση ἐπὶ 3 λεπτὰ καὶ τὸ ρίχνετε ἐπάνω στὶς κοτολέττες. Σερβίρετε μαζὶ πατάτες τηγανητὲς ἢ φούρνου καὶ σαλάτα.

ΚΟΤΟΛΕΤΤΕΣ ΤΗΓΑΝΗΤΕΣ

Χτυπᾶτε τὶς κοτολέττες καὶ τὶς τηγανίζετε, χωρὶς νὰ τὶς ἀλευρώσετε, σὲ βούτυρο ἢ λίπος. Τὶς πασπαλίζετε μὲ ἁλάτι, πιπέρι καὶ ρίγανη καὶ τὶς σερβίρετε μὲ σαλάτα.

ΚΟΤΤΑ ΒΡΑΣΤΗ

Ὑλικά:
1 κόττα.
1 κρεμμύδι.
Λίγο σέλινο
2 ὡς 3 καρότα,
Μερικὲς μικρὲς πατάτες ὁλόκληρες.
Ἁλάτι καὶ πιπέρι.
1 λεμόνι.

Ἐκτέλεσις:

Καθαρίζετε, καψαλίζετε καὶ πλένετε τὴν κόττα. Τὴ βάζετε σὲ κατσαρόλα καὶ προσθέτετε τὸ κρεμμύδι (ὁλόκληρο), τὸ σέλινο καὶ τὰ καρότα. Ρίχνετε ἀρκετὸ ζεστὸ νερὸ ὥστε νὰ τὴ σκεπάση, ἁλάτι καὶ πιπέρι καὶ ἀφίνετε νὰ σιγοβράση, 20 λεπτά. Πρὶν νὰ συμπληρωθῆ τὸ βράσιμό της προσθέτετε τὶς πατάτες.

Βγάζετε τὴν κόττα σὲ πιατέλλα καὶ τὴ γαρνίρετε μὲ τὰ καρότα καὶ τὶς πατάτες. Σερβίρετε τὸ ζουμὶ χωριστὰ σὲ βαθειὰ πιάτα, ἢ φτιάχνετε σούπα μὲ ρύζι αὐγολέμονο, ἢ μὲ φιδὲ καὶ μὲ λίγη τομάτα.

Στὴν κατσαρόλα ἀτμοῦ: Βάζετε μέσα στὴν κατσαρόλα τὴν κόττα, τὸ κρεμμύδι, τὸ σέλινο καὶ τὰ καρότα. Ρίχνετε ἀρκετὸ ζεστὸ νερὸ ὥστε νὰ τὴ μισοσκεπάση, ἁλάτι καὶ πιπέρι καὶ σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα. Ὅταν φανῆ ἡ στῆλη ἀτμοῦ, βάζετε τὴ βαλβίδα. Ἀφίνετε τὴν κόττα νὰ βράση ἐπὶ 30 ὡς 40 λεπτὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀρχίση τὸ σφύριγμα τῆς βαλβίδος. Ἀπομακρύνετε τὴν κατσαρόλα ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ τὴν ἀνοίγετε ὅταν σταματήση τὸ σφύριγμα, μετὰ 15 περίπου λεπτά.

Βγάζετε τὴν κόττα καὶ τὰ καρότα ἀπὸ τὸ ζουμὶ καὶ τὰ διατηρεῖτε ζεστά. Ρίχνετε στὴν κατσαρόλα τὶς πατάτες ὁλόκληρες. Γιὰ νὰ βράσουν, θέλουν 10 λεπτὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀρχίση τὸ σφύριγμα τῆς βαλβίδος. Κρυώνετε τὴν κατσαρόλα ἀμέσως, τοποθετῶντας την σὲ λεκάνη μὲ νερὸ ἢ κάτω ἀπὸ τὴ βρύση.

ΚΟΤΤΑ ΓΕΜΙΣΤΗ

Ὑλικά:
1 κόττα:
Βούτυρο.
1 ποτηράκι κρασί.
Λίγη τομάτα (προαιρετική).
Γιὰ τὴ γέμισι:
Κρεμμύδι φιλοκομμένο.
Βούτυρο.
Τὰ σηκοτάκια τῆς κόττας.
Σταφίδα καὶ κουκουνάρι (προαιρετικῶς).
Μερικὲς κουταλ. ρύζι πιλάφι.
Ἄνηθος. Ἁλάτι καὶ πιπέρι.

Ἐκτέλεσις:

Καθαρίζετε τὴν κόττα, τὴν καψαλίζετε γιὰ ν' ἀφαιρεθῆ τὸ χιοῦδι, τὴν ἀνοίγετε, ἀφαιρεῖτε τὰ ἐντόσθια καὶ τὴν πλένετε.

Σωτάρετε τὸ κρεμμύδι μὲ λίγο βούτυρο καὶ προσθέτετε τὰ σηκοτάκια φιλοκομένα, λίγη σταφίδα καὶ κουκουνάρι, μερικὲς κουταλιὲς ρύζι - πιλάφι, ἁλάτι, πιπέρι καὶ ἄνηθο φιλοκομμένο. Ἀνακατεύετε τὸ μίγμα μερικὰ λεπτὰ σὲ σιγανὴ φωτιά, τὸ κρυώνετε καὶ γεμίζετε τὴν κόττα. Κατόπιν ράβετε τὸ ἄνοιγμα, δένετε τὰ πόδια μὲ τὴν οὐρὰ καθὼς καὶ τὶς φτεροῦγες καὶ τὴ βάζετε σὲ κατσαρόλα μὲ λίγο βούτυρο. Τὴν κοκκινίζετε καὶ τὴ σβύνετε μὲ τὸ κρασὶ καί, ἐὰν θέλετε, μὲ λίγη τομάτα. Σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα, ἐλαττώνετε τὴ φωτιὰ καὶ ἀφίνετε νὰ σιγοψηθῆ, ἐνῶ ρίχνετε κατὰ διαστήματα μερικὲς κουταλιὲς νερό.

Σερβίρετε τὴν κόττα μὲ τὴ σάλτσα της, γαρνιρισμένη μὲ πατάτες τηγανητὲς ἢ φούρνου.

Στὴν κατσαρόλα ἀτμοῦ: Ἑτοιμάζετε καὶ γεμίζετε τὴν κόττα ὅπως περιγράφεται ἀνωτέρω. Τὴν κοκκινίζετε μὲ βούτυρο καὶ τὴ σβύνετε μὲ κρασί. Προσθέτετε 1 φλυτζάνι τσαγιοῦ ζεστὸ νερό, σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα καί, μόλις φανῆ ἡ στῆλη ἀτμοῦ βάζετε τὴ βαλβίδα. Ἀφίνετε νὰ ψηθῆ ἐπὶ 30 ὡς 35 λεπτὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀρχίση τὸ σφύριγμα τῆς βαλβίδος. Ἀποσύρετε τὴν κατσαρόλα ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ τὴν ἀνοίγετε ὅταν σταματήση τὸ σφύριγμα — μετὰ 15 λεπτά.

ΚΟΤΤΑ ΣΤΟ ΦΟΥΡΝΟ ΜΕ ΠΑΤΑΤΕΣ

Ὑλικά:
1 κόττα παχειά.
½ ὡς 1 φλυτζάνι βούτυρο.
Ἁλάτι καὶ πιπέρι.
1 λεμόνι.
1½ ὀκᾶ πατάτες.
1 καρότο.
Λίγο σέλινο.
1 κρεμμύδι.

Ἐκτέλεσις:

Καθαρίζετε καὶ πλένετε τὴν κόττα. Τὴ δένετε. Βάζετε σὲ κατσαρόλα ἀρκετὸ νερό, τὸ καρότο, τὸ σέλινο καὶ τὸ κρεμμύδι. Ὅταν πάρη βράση βάζετε μέσα τὴν κόττα καὶ τὴ μισοβράζετε.

Καθαρίζετε τὶς πατάτες καὶ τὶς κόβετε ἐὰν εἶναι πολὺ μεγάλες. Βάζετε μέσα σὲ ταψὶ τὴ μισοβρασμένη κόττα καὶ τὶς πατάτες. Περνᾶτε τὸ ζουμὶ ἀπὸ τρυπητὸ καὶ ρίχνετε λίγο μέσα στὸ ταψί. Ρίχνετε ἐπίσης τὸ βούτυρο, ἁλάτι, πιπέρι καὶ τὸ χυμὸ λεμονιοῦ. Βάζετε τὸ ταψὶ σὲ μέτριο φοῦρνο ὡς ὅτου ἡ κόττα καὶ οἱ πατάτες ψηθοῦν. Περιχύνετε τὴν κόττα κατὰ τὸ διάστημα ποὺ θὰ ψήνεται μὲ λίγο βούτυρο ποὺ παίρνετε ἀπὸ τὰ ταψὶ καὶ τὴ γυρίζετε γιὰ νὰ κοκκινισθῆ ὅλη.

ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΟΝΗ

Οἱ βιταμίνες ἔχουν γενικὰ εὐεργετικὴ ἐπίδρασι στὴν ἐπιδερμίδα. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ὅλες οἱ σύγχρονες κρέμες περιέχουν καὶ βιταμίνες. Τώρα τὸ καλοκαῖρι ὅμως μὲ τὴν ὑπαρξι τόσων βιταμινούχων φρούτων καὶ λαχανικῶν, οἱ κρέμες εἶναι περιττές. Γιὰ ὅσες ἔχουν λιπαρὸ πρόσωπο καὶ θέλουν νὰ διατηρήσουν δροσερὴ τὴν ἐπιδερμίδα, ἀρκεῖ γι' αὐτὸ ἕνα καθημερινὸ ντοὺς μὲ χυμὸ λεμονιοῦ. Ὅσες, τουναντίον, ἔχουν στεγνὸ δέρμα, πρέπει νὰ κόβουν φέτες ἀπὸ ἀγγοῦρι καὶ νὰ κάνουν μ' αὐτὲς ἐπιθέματα.

ΚΟΤΤΟΠΟΥΛΑ ΜΕ ΑΡΑΚΑ

Ὑλικά:
1 ἢ 2 κοττόπουλα.
2 κρεμμύδια ψιλοκομμένα.
½ φλυτζάνι τσαγιοῦ βούτυρο.
½ κουταλιὰ σούπας (κοφτὴ) ἀλεύρι.
Ἁλάτι καὶ πιπέρι.
1 ὀκᾶ ἀρακᾶς.
2 αὐγά.
2 κουταλιὲς σούπας γάλα.

Ἐκτέλεσις:

Καθαρίζετε καὶ πλένετε τὰ κοττόπουλα. Τὰ κόβετε σὲ μερίδες καὶ τὰ πασπαλίζετε μὲ ἁλάτι καὶ πιπέρι. Τὰ βάζετε σὲ κατσαρόλα μαζὶ μὲ τὸ βούτυρο καὶ τὸ κρεμμύδι καὶ τὰ κοκκινίζετε ἐλαφρά. Κατόπιν τὰ πασπαλίζετε μὲ τὸ ἀλεύρι, ἀνακατεύετε ἕνα ὡς δύο λεπτὰ καὶ ρίχνετε ἀρκετὸ νερὸ ζεστό, ὥστε νὰ τὰ σκεπάση. Σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφίνετε τὰ κοττόπουλα νὰ σιγοβράσουν ἐπὶ 20 περίπου λεπτά. Τότε ρίχνετε τὸν ἀρακᾶ (καθαρισμένο) καὶ ἀφίνετε τὸ φαγητὸ νὰ βράση ὡς ὅτου τὰ κοττόπουλα καὶ ὁ ἀρακᾶς ψηθοῦν καὶ ἡ σάλτσα πήξη ἀρκετά.

Χτυπᾶτε μέσα σὲ βαθὺ πιάτο τὰ κροκάδια τῶν αὐγῶν μὲ τὸ γάλα καὶ ρίχνετε λίγη ζεστὴ σάλτσα ἀπὸ τὸ φαγητό. Κατεβάζετε τὴν κατσαρόλα ἀπὸ τὴ φωτιά, ρίχνετε μέσα τὰ χτυπημένα κροκάδια καὶ τὴν κινεῖτε γιὰ νὰ ἐνωθοῦν αὐτὰ μὲ τὴ σάλτσα. Σερβίρετε ἀμέσως.

ΚΟΤΤΟΠΟΥΛΑ ΚΑΤΣΑΡΟΛΑΣ

Ὑλικά:
Ἕνα ἢ δύο κοττόπουλα.
Ἁλάτι καὶ πιπέρι.
Βούτυρο ἢ λάδι.
1 κρεμμύδι ψιλοκομμένο.
2 σκελίδες σκόρδο.
2 ποτηράκια κρασὶ ἄσπρο.
4 μεγάλες τομάτες.
2 κουταλιὲς ψιλοκομμένος μαϊντανός.

Ἐκτέλεσις:

Κόβετε τὰ κοττόπουλα σὲ μερίδες καὶ τὰ τρίβετε μὲ ἁλάτι καὶ πιπέρι. Ζεσταίνετε μέσα σὲ κατσαρόλα λίγο βούτυρο, ἢ λάδι, ἢ ἀναμίκτα καὶ ρίχνετε μέσα τὰ κοττόπουλα. Τὰ σωτάρετε μερικὰ λεπτὰ καὶ κατόπιν προσθέτετε τὸ κρεμμύδι. Ὅταν κοκκινίσουν, τὰ σβύνετε μὲ τὸ κρασί, προσθέτετε τὸ σκόρδο, σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφίνετε νὰ σιγοβράσουν ἐπὶ 10 λεπτά.

Στὸ μεταξὺ ξεφλουδίζετε καὶ κόβετε σὲ φέτες τὶς τομάτες. Τὶς προσθέτετε στὸ φαγητὸ καὶ ἀφίνετε νὰ σιγοβράση ἀκόμη ἐπὶ 10 λεπτά. Τότε ἀφαιρεῖτε τὸ σκόρδο, ρίχνετε λίγο νερὸ ζεστό, ἢ ζωμὸ κρέατος (ἐὰν ἔχετε) καὶ ἀφίνετε νὰ σιγοβράση ὡς ὅτου τὰ κοττόπουλα ψηθοῦν καὶ ἡ σάλτσα των πυκνώση.

Στὴν κατσαρόλα ἀτμοῦ: Βάζετε στὴν κατσαρόλα βούτυρο ἢ λάδι καὶ ρίχνετε τὰ κομματιασμένα κοττόπουλα. Τὰ σωτάρετε μερικὰ λεπτὰ καὶ προσθέτετε τὸ κρεμμύδι. Ὅταν κοκκινίστοῦν, τὰ σβύνετε μὲ τὸ κρασὶ καὶ ρίχνετε κατόπιν τὸ σκόρδο, τὶς τομάτες, ἁλάτι καὶ πιπέρι. Σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφίνετε νὰ ψηθοῦν ἐπὶ 15 λεπτὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀρχίση τὸ σφύριγμα τῆς βαλβίδας. Ἀποσύρετε τὴν κατσαρόλα ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ τὴν ἀνοίγετε ὅταν σταματήση τὸ σφύριγμα, μετὰ 15 περίπου λεπτά. Βγάζετε τὰ κοττόπουλα ἀπὸ τὴ σάλτσα, τὴν περνᾶτε ἀπὸ τρυπητὸ καὶ τὴν ξαναβράζετε ὥσπου νὰ πήξη. Τὴ σερβίρετε μαζὶ μὲ τὰ κοττόπουλα.

Οἱ Ἀνιλάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στὴ γιορτὴ τση

Ἡ ἔκφρασις, ἡ θηλυκότης, τὰ τσακίσματα, ἡ εὐγλωττία τῶν χεριῶν, κι' οὐλο τὸ σουλούπι τσ' Ἐφταλίας ἔχει κάτι τὸ ζεστό, τὸ ξεχωριστό.

— Ἠθοί, καλέ!... Θὰ μ' ἀφῆστε ἥσυχη; Ξαναμμένη, κι' αζτισμένη, τρέχει καὶ φωνάζει στσοὶ ζαμπασάδες ποὺ τὴν κυνηγοῦν καὶ τὴν ἐνοχλοῦν, στσοὶ δρόμοι, στὰ μπούσια, καὶ στοὺς σινεμάδες. Λορνιόν, ματιές, ἀκόμα καὶ βιζταλόγκες τὴν φερμάρουν-λαίμαργα, κι' ἀχόρταγα κι' ὁ Νικολάκης πλάϊ τση σὰν χωροφύλακας κάνει νομπέτι.

Κι' ἀφρίζει ἡ καρσινή τση, γιατὶ μ' οὐλο ποὺ ἔχει κι' αὐτὴ ξεποζισιὸν μπόλικες γυμνὲς ἐκτάσεις, δὲν ξυπνᾶ, οὔτε ἀνάβει ντουμάνια, καὶ γιαγκίνια.

— Ἄλλες ἔχουν τὸ γκὲλ κι' ἄλλες τὸ γκίτ! λέει πικαριστικὰ ἡ Ἐφταλία.

Κι' ἡ καρσινή τση ἀφρίζει, καὶ ξεφωνίζει μ' οὐλο τση τ' ἄχτι:

— Κάθε δεντρουλάκι μὲ τὸν ἴσκιο του!...

Κι' ὅσο ἡ Ἐφταλία ἔχει ντεκλαρατσιόνες, τζιλβέδες, πατινάδες καὶ ριγάλα, ἀπ' τὸ σόϊ καὶ τσοὶ φίλοι τους, τόσο γκιζτίζει, ἡ καρσινή τση.

— Νικολάκη, ἔλεγε πάλι προχθὲς στὸν ἄντρα τση ἡ Ἐφταλία, τὸ ταψὶ μὲ τὸν μπακλαβᾶ ἤρθε.

— Ποιό ταψί;

— Τὸ ταψὶ μὲ τὸν μπακλαβᾶ καλέ, π' ἀγόρασες, γιατὶ τὸ παιδὶ ποὺ τόφερε μοῦπε πὼς εἶναι πληρωμένος.

— Λάθος, βρὲ γυναῖκα, δὲν ἔχω εἴδησι! Σίγουρα θἄρθουν νὰ τὸ πάρουν πίσω, ἴσως κάποιος χωραταζῆς μᾶς ἤκανε ἀστεῖο...

Κι' ὅμως τὴν ἄλλη μέρα παραμονὴ τῆς Παναγιᾶς, τ' ἀστεῖο ξανάγινε. Φέρανε δυὸ κοτόπουλα ψημένα, κι' ἕνα ψάρι μαγιονέζα. Τὸ βράδυ, κουρασμένος καὶ πεινασμένος πούρθε ὁ Νικολάκης, τοῦπε πάλι ἡ Ἐφταλία:

— Φέρανε τὸ ψάρι καὶ τὰ κοτόπουλα!...

Κι' ὁ φουκαρᾶς ὁ Νικολάκης ἔνοιωσε ἀμέσως ἀνησυχία, ἔκπληξι, χαρά, λαιμαργία, ποὺ καρσιλάντισε τὸ ψάρι μὲ τὴν γαονιτοῦρα, καὶ τὰ κοτόπουλα.

Κι' ἡ Ἐφταλία εὐχαριστημένη τοῦ φώναξε:

— Καὶ παντρεμένη εἶμαι ἀκόμα πιὸ τυχερή, γιατὶ τὰ ραβασάκια, τὰ πούλουδα, κι' οἱ πατινάδες, γενήκανε τώρα φαγώσιμα!

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα λούγκρα καὶ λυερού, ὅπως πάντα, ἤβαλε στὴ μέση τσοὶ φαγιάντσες καὶ τὸ ταψὶ κι' ὅπου μουντάρη μουντάρη, πέσανε μὲ τὰ μοῦτρα, φάγανε τὸν περίδρομο!

Δυστυχῶς κατὰ τὸ βραδάκι ἤρθε τῆς καρσινῆς ὁ ἄντρας.

— Κερὰ Φταλία, τῆς εἶπε, ἀπόψε γιορτάζει ἡ γυναῖκα μου κι' ἤθελα νὰ τσὴ κάνω μιὰ σοὺπριζ. Ἤστειλα λοιπὸν στὴν ἀντρέσα σου τὰ ψούνια, γι' αὐτὸ δῶσε μου, σὲ παρακαλῶ, τὰ κοττόπουλα, τὸ ψάρι, καὶ τὸ ταψί, γιατὶ κάλεσα τσοὶ φίλοι μου, καὶ τὸ σόϊ τση, νὰ φᾶνε.

— Χριστιανέ μου —ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία— δὲν μύρισα τὰ νύχια μου. Ἀγκαλὰ δὰ τάχα ἀπὸ χτὲς χωρὶς πάγο καὶ μ' αὐτὴ τὴ ζέστη ἤθελε νὰ ξυνίσουνε, γι' αὐτὸ τὰ φάγαμε. Κάνε μᾶς τα χαλάλι. Ποὺ τὄξερα πὼς κάνεις τέτοιες φινέτσες στὴ γιοστή τση;

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

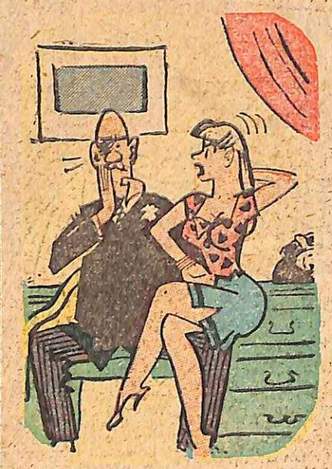

— Εἶναι καιρὸς νὰ παρέτε κι' ἐσεῖς τὴν ἀδειά σας κ. διευθυντά, καὶ νὰ ἡσυχάσετε λίγο!

— Συγγνώμην, ἔκανα λάθος!...

— Καλὲ τί λέτε; Περᾶστε περικαλῶ!...

— 2.500 δραχμὲς τὸ μῆνα γιὰ φαγητό, Καίτη, καὶ τώρα θέλεις καὶ 250 δραχμὲς ἀκόμη!

— Εἶναι τὸ 10% γιὰ τὴν ξένη ρέτσι...

Ἐμπορικὰ τεχνάσματα ΚΑΙ ΑΠΑΤΕΣ

Τί κρύβεται πίσω ἀπὸ τὰ «ξεπουλήματα», «διαλύσεις» κι' «εὐκαιρίες»

(«Ὅπου ἀκοῦς πολλὰ κερδάσια, κράτα καὶ μικρὸ καλάθι»). Αὐτὴ τὴν παροιμιά, θὰ μποροῦσε νὰ δώσῃ κανεὶς σὰν συμβουλή, σὲ ὅσους τρέχουν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὶς «μοναδικὲς εὐκαιρίες», τὰ «ξεπουλήματα» ἢ τὶς «διαλύσεις», μὲ τὶς ὁποῖες οἱ ἔμποροι βομβαρδίζουν κάθε τόσο τὸ ἀγοραστικὸ κοινόν, σὲ ὅλες τὶς ὧρες τοῦ κόσμου. Προκειμένου νὰ τραβήξουν τὸν ἀγοραστή, οἱ ἔμποροι εἶναι διατεθειμένοι νὰ κάνουν τὸ κάθε τι καί, φυσικά, προσφέρουν ἕνα σωρὸ εὐκολίες στὸ ἀγοραστικὸ κοινόν. Ἀλλά, ὅταν οἱ ἔμποροι ἢ οἱ ἐπιχειρηματίες δὲν εἶναι τόσο τίμιοι, δὲν διστάζουν νὰ καταφύγουν στὴν ἀπάτη.

Ἕνα μεγάλο ἀμερικανικὸ περιοδικό, λοιπόν, ἀποφάσισε νὰ προειδοποιήσῃ τοὺς ἀναγνῶστες του γιὰ τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχουν ἀπὸ τὶς κάθε λογῆς εὐκαιρίες ποὺ προσφέρουν οἱ ἔμποροι, καὶ νὰ ξεσκεπάσῃ μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ τεχνάσματά τους.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περιπτωσὶς ἑνὸς ζευγους, ποὺ μπῆκε σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα καταστήματα τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ νὰ ἀγοράσῃ ψυγεῖο.

Ὑποδέχτηκε τοὺς πελάτες ἕνας καλοντυμένος ὑπάλληλος, μὲ ἀκουστικὸ βαρηκοΐας ἀπὸ αὐτί. Ὅτοι οἱ πελάτες διάλεξαν ἕνα ψυγεῖο καὶ ρώτησαν τὴν τιμή του, ὁ βαρήκοος ὑπάλληλος φώναξε ἄλλον συνάδελφό του καὶ τὸν ρώτησε τὴν τιμή.

—Τριακόσια πενῆντα δολλάρια, φώναξε ὁ ἄλλος ὑπάλληλος.

Ἀλλὰ οἱ πελάτες ἔμειναν μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, ὅταν ὁ ὑπάλληλος ποὺ τοὺς περιποιόταν ἐπανέλαβε:

—Διακόσια πενῆντα δολλάρια...

Οἱ πελάτες φαντάσθηκαν ὅτι ὁ βαρήκοος ὑπάλληλος δὲν εἶχε ἀκούσει καλὰ τὴν τιμὴ καὶ βιάστηκαν νὰ ἀγοράσουν τὸ ψυγεῖο στὴν τιμὴ τῶν διακοσίων πενῆντα δολλαρίων. Δὲν ἤξεραν ὅμως ὅτι ὁ «βαρήκοος» ὑπάλληλος — ποὺ δὲν ἦταν καθόλου βαρήκοος — εἶχε ἀκούσει τὴν πραγματικὴ τιμή, ἀλλὰ μὲ τὸ τέχνασμα αὐτὸ θέλησε νὰ δώσῃ τὴν ἐντύπωσι στὸ ζευγάρι ὅτι ἐπαιρναν τὸ ψυγεῖο πολὺ φθηνότερα ἀπὸ ὅσο πουλιόταν. Ἀκόμα κι' ὅταν ἀνακάλυψαν ὅτι τὸ ἴδιο ψυγεῖο στοίχιζε 180 δολλάρια, δὲν μπόρεσαν νὰ ἐξηγήσουν πῶς τὴν ἐπαθαν, ὅπως δὲν ἤξεραν ὅτι χιλιάδες ἄνθρωποι τὴν παθαίνουν κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο!

Ἕνα ἄλλο τέχνασμα, ἐφαρμόζεται κυρίως στὰ κοσμήματα καὶ τὰ ρολόγια. Ὁ καταστηματάρχης λέει μία τιμὴ καί, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶναι ἡ καλύτερη ποὺ προσφέρεται, λέει στὸν ὑποψήφιο ἀγοραστή: —Γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε, πηγαίνετε καὶ στὸ κατάστημα τοῦ Ταδε καὶ ρωτῆστε τον νὰ σᾶς πῆ τὴν γνώμη του.

Ὁ «Ταδε» καταστηματάρχης, ἐξετάζει δῆθεν προσεκτικὰ τὸ κόσμημα καὶ λέει ὅτι ἀξίζει τὰ μισὰ περίπου περισσότερο ἀπὸ τὴν τιμὴ ποὺ εἶπε ὁ πρῶτος καταστηματάρχης. Ἔτσι, ὁ πελάτης πείθεται ὅτι πρόκειται νὰ κάνη μιὰ καλὴ ἀγορὰ καὶ βιάζεται νὰ ἀγοράσῃ τὸ κόσμημα ἢ τὸ ρολόϊ στὴν τιμὴ ποὺ τοῦ εἶπε ὁ πρῶτος καταστηματάρχης.

Ὅπως καὶ τὸ προηγούμενο ζευγάρι, ὅμως, ἔτσι καὶ αὐτός, δὲν ζέρει ὅτι οἱ δύο καταστηματάρχες εἶναι συνεννοημένοι ἐκ τῶν προτέρων γιὰ νὰ δίνουν τὶς διάφορες τιμὲς καὶ ὅτι ἐκεῖνος ποὺ τὸ ἐξετάζει, παίρνει μιὰ σεβαστὴ «μίζα» ἀπὸ τὰ λεφτὰ ποὺ πλήρωσε τὸ «κορόϊδο».

Τίποτε δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰ σταματήσῃ ἕναν ἀνθρώπινο ἐπιχειρηματία, ὅταν ἀποφασίσῃ νὰ ξεγελάσῃ τοὺς πελάτες του. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτούς, καὶ ἀρκετοὶ ὑπάλληλοί τους, εἶναι ἐφωδιασμένοι μὲ εἰδικὰ μέτρα, ποὺ ἐνῶ φαίνονται νὰ εἶναι κανονικά, εἶναι ἄλλοτε λειψὰ καὶ ἄλλοτε μεγαλύτερα ἀπὸ τὸ κανονικὸ — ἀναλόγως τοῦ σκοποῦ ποὺ πρόκειται νὰ ἐξυπηρετήσουν.

Ἕνας πλασιὲ χαλιῶν, λόγου χάριν, γυρίζει ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι καὶ ὑπόσχεται νὰ σᾶς φέρῃ ἕνα χαλὶ σὲ ὁποιοδήποτε μέγεθος θέλετε. Ὅταν τὸ ἀποφασίσετε, βγάζει ἕνα μέτρο καὶ σᾶς βάζει νὰ πάρετε μόνος σας τὶς διαστάσεις τοῦ χαλιοῦ ποὺ σᾶς χρειάζεται. Γράφει ὅ,τι τοῦ πῆτε σὲ μιὰ ἀπόδειξι, σᾶς βάζει νὰ ὑπογράψετε τὴν παραγγελία καὶ τὴν ἄλλη μέρα, στέλνει τὸ χαλί.

Ἡ ἀπάτη φαίνεται ὅταν τὸ χαλὶ τοποθετῆται στὴν θέσι του, ὁπότε ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι ἡ μικρότερο ἢ μεγαλύτερο. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖτε νὰ καταγγείλετε τὸν πλασιέ, γιατὶ στὴν ἀπόδειξι μὲ τὴν ὑπογραφή σας, ἔχει τὰ μέτρα ποὺ πράγματι ἔχει τὸ χαλὶ καὶ τὰ ὁποῖα πήρατε ἐσεῖς ὁ ἴδιος: μὲ ἕνα σκάρτο μέτρο.

Τὸ Θαῦμα τῆς Παναγίας

ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ Ἰωάννα ἦταν μιὰ ὁμορφη κοπέλλα μὲ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ μαῦρα μάτια. Εἶχε μείνει ὀρφανὴ ἀπὸ μικρὴ καὶ ζοῦσε σ' ἕνα χωριὸ τῆς Βρετάννης μὲ τὴ γεροντοκόρη ἐξαδέλφη της Ἀρμέλλα. Ἡ τελευταία ἀγαποῦσε σὰν παιδὶ της τὴν Ἰωάννα. Μὰ μιὰ κοπέλλα εἴκοσι χρονῶν δὲν μποροῦσε νὰ ταιριάζῃ μὲ μιὰ γερασμένη καρδιά, πενῆντα πέντε χρόνων! Ἡ Ἀρμέλλα ὁλημερὶς δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ πλέκη μάλλινα φορεματάκια γιὰ τὰ φτωχὰ τοῦ χωριοῦ. Ἔτσι εἶχε περάσει ὅλη της ἡ ζωή.

Ἦταν παραμονὴ τῆς Παναγίας. Ἡ Ἀρμέλλα, σὰν θρήσκα, εἶχε πάει στὴν ἐκκλησία. Ἡ Ἰωάννα καθόταν στὸ παράθυρο κι' ἔπλεκε. Βιαζόταν νὰ τελειώσῃ ἕνα ρὸζ φορεματάκι ποὺ ἤθελε ἡ ἐξαδέλφη της νὰ τὸ χαρίσουν σ' ἕνα κοριτσάκι, ὀνομαζόμενο Μαρία.

—Ναί, ἔλεγε μόνη της ἡ Ἰωάννα, μ' ἀρέσει νὰ πλέκω γιὰ τὰ φτωχά. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ περάσω καὶ τὴ ζωή μου πλέκοντας! Ἡ Ἀρμέλλα εἶνε ὑπερβολική. Δὲν ἔχει μείνει παιδάκι ποὺ νὰ μὴν ἔχη κάτι ἀπὸ τὰ χέρια της. Πῶς ἤθελα νὰ ζοῦσα σὲ μιὰ πόλι! Ἄχ! Παναγία μου, ἐσὺ ποὺ γιορτάζεις αὔριο, σῶσε με! Φανέρωσέ μου μιὰ καλὴ τύχη! Δὲν θέλω νὰ ζήσω ἐδῶ καὶ νὰ γεράσω, ὅπως ἡ Ἀρμέλλα, χωρὶς χαρά, χωρὶς ἀγάπη! Ἐγὼ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ἄξιο ν' ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀγαπηθῇ! Στεῖλε, Παναγία μου, τὴν ἀγάπη ποὺ λαχταρῶ!...

Σὲ λίγο τὸ φουστανάκι εἶχε τελειώσει.

—Τελείωσε πιά! ψιθύρισε ἡ Ἰωάννα. Αὔριο εἶναι γιορτὴ καὶ δὲν θὰ πλέξω. Μεθαύριο πάλι τὰ ἴδια... Μὰ πῶς θἄθελα νὰ μὴ πλέξω οὔτε μεθαύριο! Ἔτσι μοὔρχεται νὰ τὴν πετάξω τὴ βελόνα τοῦ πλεξίματος!

Κι' ἡ Ἰωάννα ἔδωσε μιὰ στὴ βελόνα καὶ τὴν πέταξε ἀπ' τὸ παράθυρο.

—Ἄχ! τί ἔκανα! εἶπε ἀμέσως. Εἶμαι τρελλή! Ποῦ νὰ πηγαίνω τώρα στὸ δρόμο νὰ ψάχνω γιὰ νὰ τὴ βρῶ! Θὰ πῶ στὴν Ἀρμέλλα πὼς τὴν ἔχασα! Ἔτσι δὲν θὰ πλέξω μεθαύριο!...

Σὲ λίγο γύρισε κι' ἡ Ἀρμέλλα.

—Πήγαινε κι' ἐσὺ στὴν Παναγία νὰ προσευχηθῇς, εἶπε στὴν Ἰωάννα.

Ποτὲ ὅλοτε δὲν εἶχε πάει μὲ τόση προθυμία ἡ Ἰωάννα στὴν ἐκκλησία. Παρακάλεσε τὴν Παναγία μ' ὅλη τὴν μικρὴ πίστι της στὸ χρόνο αὐτὸ τὸν ἄνδρα ποὺ ὀνειρεύόταν. Ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία ἦταν ἕνα ἁγίασμα ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ βράχο καὶ σχημάτιζε μικρὸ ρυάκι. Στὶς πλαγιὲς του φύτρωναν ἄσπρα κρινάκια. Τὰ κορίτσια πήγαιναν συχνὰ ἐκεῖ. Ἔκοβαν δυό, τὰ ἔρριχναν στὸ νερὸ κι' ἂν τὰ λουλούδια σμίγανε, καθὼς τὰ παράτερνε τὸ ρέμμα, ἐσήμαινε πὼς θὰ παντρευόταν μέσα στὸ χρόνο. Ἔτσι κι' ἡ Ἰωάννα πέταξε δυὸ κρινάκια! Ἀλλοίμονο ὅμως! Τὰ λουλούδια πήγαιναν χωριστά.

Ἡ Ἰωάννα βλέποντάς το αὐτὸ μελαγχόλησε.

—Παναγία μου, τί κακὸ σημάδι εἶναι αὐτό! Ὥστε κι' ἐγὼ θὰ μείνω μόνη, ὅπως ἡ Ἀρμέλλα! Παναγία μου, δὲν μπορεῖς νὰ κάμῃς ἕνα θαῦμα γιὰ μένα; Καταλαβαίνεις πὼς ἐγὼ δὲν εἶμαι πλασμένη γιὰ νὰ ζήσω τὴ ζωὴ τῆς Ἀρμέλλας. Εἶμαι πλασμένη νὰ γίνω πιστὴ σύζυγος καὶ στοργικὴ μητέρα. Κάνε τὸ θαῦμα σου, Παρθένα, κι' ἐγὼ θὰ σὲ δοξολογῶ καὶ θ' ἀκολουθῶ τὰ παραγγέλματα τοῦ παιδιοῦ σου καὶ θὰ μάθω τὰ παιδιά μου νὰ σᾶς προσκυνοῦν!

Ξαφνικὰ πῆρε ἕνα ἀεράκι. Τὰ κρινάκια, ποὺ εἶχαν ἀράξει μακρυὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τ' ἄλλο, ξεκίνησαν πάλι καὶ σὲ λίγο ἔσμιξαν!

Ἡ Ἰωάννα καταχάρηκε! Τραγουδοῦντας τώρα πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι της. Ἔξω στὶς πόρτες οἱ χωριανὲς μιλοῦσαν ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη. Ἡ Ἰωάννα τὶς καλησπέριζε χαμογελῶντας. Ἕνα γλυκὸ προαίσθημα εἶχε στὴν καρδιά της.

Ξαφνικὰ στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου εἶδε μαζεμένο κόσμο. Πλησίασε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ρώτησε:

—Τί εἶναι; Τί ἔγινε;

—Ἕνα αὐτοκίνητο πέρασε ἀπ' τὸ χωριό μας, τῆς ἀπάντησαν.

Ἕνα αὐτοκίνητο στὸ χωριό! Τί σπουδαῖο γεγονός. Ἀπὸ μικρὴ εἶχε νὰ δῇ αὐτοκίνητο!

Ἡ Ἰωάννα δὲν πρόφτασε νὰ σκεφθῇ περισσότερα. Εἶχε φτάσει στὴν πόρτα της κι' εἶδε κατάπληκτη ριγμένο πάνω στὸν τοῖχο ἕνα αὐτοκίνητο. Εἶδε ἀκόμα μερικοὺς χωρικοὺς νὰ βαστοῦν ἕναν νέο,, μὲ τὸ κεφάλι ματωμένο, καὶ νὰ μπαίνουν στὸ σπίτι της!

Ἔτρεξε τότε μέσα καὶ μαζὶ μὲ τὴν Ἀρμέλλα ἄρχισε νὰ περιποιῆται τὸν πληγωμένο.

—Παναγιά μου, τί κακὸ ἦταν αὐτὸ ἀπόψε, τέτοια βραδυά!... φώναξε ἡ Ἀρμέλλα.

Ἕνας χωρικὸς ἔτρεξε γιὰ γιατρό. Ὅταν αὐτὸς ἔφτασε, βρῆκε τὸν νέο καλύτερα, γιατὶ εἶχε συνέλθει μὲ τὶς πρῶτες βοήθειες τῶν δύο γυναικῶν.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε δέσει τὸ κεφάλι του μὲ ἄσπρους ἐπιδέσμους σὰν τέλεια νοσοκόμος.

Ὁ γιατρὸς τὶς διαβεβαίωσε, ὅτι οἱ πληγὲς δὲν ἦταν σοβαρές, ἀλλὰ τὸ χτύπημα ἦταν ἀπότομο κι' ἔφερε πυρετὸ καὶ νευρικὴ ταραχὴ στὸν νέο.

Ἡ Ἰωάννα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες δὲν ἔφυγε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντά του. Γεμάτη ἀφοσίωσι καὶ προσοχὴ φρόντιζε νὰ τοῦ δίνῃ τὰ φάρμακά του ἡ νὰ τοῦ δροσίζῃ μὲ κολώνια τὰ χέρια του ποὺ ἔκαιγαν.

Ἡ Ἀρμέλλα πάλι προσευχόταν στοὺς ἁγίους τῆς Βρετάννης γιὰ τὴ σωτηρία του.

Ἔτσι ὁ τραυματίας δὲν ἄργησε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ φάῃ στὸ ἴδιο τραπέζι μὲ τὴν Ἰωάννα καὶ τὴν Ἀρμέλλα.

Τὸ ἀπόγευμα ὁ νέος τὸ πέρασε στὸ παράθυρο, ἐνῶ ἡ Ἰωάννα ἔπλεκε μὲ μιὰ καινούργια βελόνα ποὺ τῆς εἶχε δώσει ἡ ἐξαδέλφη της.

Ὁ Λουδοβίκος Ντελὸν — ἔτσι λεγόταν ὁ νέος — εὐχαριστιόταν νὰ τὴν πειράζῃ καὶ νὰ τῆς λέῃ:

—Δεσποινίς, ζηλεύω τὸ ἐργόχειρό σας! Ὅλο αὐτὸ κυττάζετε...

Ἄλλοτε πάλι τῆς ἔλεγε:

—Εἶστε ἡ πιὸ ὡραία κοπέλλα ποὺ γνώρισα στὴ ζωή μου! Μοῦ ἀρέσετε πολύ! Αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνο, ξέρετε; Συνήθως οἱ τραυματίες ἐρωτεύονται τὶς νοσοκόμες τους! Νὰ μοῦ γιατρέψετε τὴν πληγὴ τοῦ κεφαλιοῦ καὶ νὰ μοῦ πληγώσετε τὴν καρδιά... Δὲν μὲ λυπᾶστε;

Ἡ Ἰωάννα χαμογελοῦσε καὶ προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς της. Ὁ Λουδοβίκος ἦταν τὸ ἰδεῶδες της!

«Ἡ εἰκόνα του θὰ μένῃ ὁλοζώντανη στὴν καρδιά μου, ἔλεγε μόνη της. Θὰ ζήσω μὲ τὴν ἀνάμνησί του. Δὲν θὰ τὸν ξεχάσω ποτέ!»

Καὶ προσπαθοῦσε νὰ μὴ δείχνη λύπη, ὅταν αὐτὸς τῆς μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀναχώρησί του.

—Θὰ φύγῃ, σκεπτόταν ἡ Ἰωάννα, καὶ δὲν θὰ τὸν ξαναϊδῶ.

—Ἰωάννα, τῆς ἔλεγε πάλι ὁ νέος, τραγούδησέ μου ἕνα τραγοῦδι τῆς Βρετάννης! Δός μου ἕνα τριαντάφυλλο!

Κι' ἡ Ἰωάννα πρόθυμη ἔκανε ὅ,τι τῆς ζητοῦσε.

—Ἰωάννα, βάλε τὸ χέρι σου στὸ μέτωπό μου, τῆς ξανάλεγε σὲ λίγο. Ἔχω πυρετό...

Ἡ Ἰωάννα ἀκουμποῦσε τὸ χέρι της.

Μὰ τὸ μέτωπό του ἦταν ὁλόδροσο καὶ μόνο τὰ χέρια της ἔκαιγαν!

Ἔφτασε πιὰ ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως. Ὁ γιατρὸς τοῦ τὸ εἶχε ἐπιτρέψει. Τὸ αὐτοκίνητο εἶχε ἐπιδιορθωθῆ. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἕνα τηλεγράφημα εἶχε φτάσει ἀπ' τὸ Παρίσι ποὺ τοῦ ζητοῦσαν νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ ἐργοστάσιο, τὸ ὁποῖο διηύθυνε.

Ἡ Ἰωάννα φαινόταν σκεπτική.

Ὁ Λουδοβίκος τότε τῆς εἶπε:

—Μ' ἀφήνεις νὰ φύγω χωρὶς νὰ μοῦ δώσης καμμιὰ ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον;...

Ἡ Ἰωάννα ὅμως ἦταν δειλή. Δὲν εἶχε καταλάβει ἂν τὰ λόγια του ἦταν σοβαρὰ ἢ ἂν ἦταν πειράγματα.

Ξαφνικὰ ὁ σωφὲρ τοῦ Λουδοβίκου μπῆκε καὶ εἶπε:

—Κύριε, νὰ σᾶς πῶ τί βρέθηκε στὸ λάστιχο τῆς ρόδας ποὺ ἔσπασε κι' ἔγινε τὸ ἀτύχημα. Κυττάξτε! Μιὰ βελόνα πλεξίματος!

—Ἡ βελόνα μου! φώναξε ἡ Ἰωάννα. Ἐγὼ τὴν πέταξα. Ἄχ! Θεέ μου! τί ἔκανα! Μὲ τὴν ἀνοησία μου αὐτή, παρ' ὀλίγον νὰ γίνω αἰτία τοῦ θανάτου σας, Λουδοβίκε!

Κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ὁ Λουδοβίκος χαμογέλασε. Στράφηκε ἔπειτα κι' εἶπε στὸ σωφὲρ του:

—Πήγαινε. Ἔρχομαι σὲ λίγο...

Ὁ νέος κατόπιν πῆγε κοντά της καὶ ἀγκαλιάζοντάς την τῆς εἶπε μὲ τρυφερότητα:

—Αὐτὴ ἡ βελόνα ἔγινε αἰτία τῆς εὐτυχίας μας. Ἰωάννα! Σ' ἀγαπῶ! Μ' ἀγαπᾶς κι' ἐσύ... Ὤ, ναί, τὸ νοιώθω. Μὴν κλαῖς. Θὰ φύγω τώρα γιὰ νὰ ξαναγυρίσω σὲ λίγες μέρες νὰ σὲ πάρω. Καὶ δὲν θὰ χωριστοῦμε ποτὲ πιά!...

Ἡ Ἰωάννα θυμήθηκε τότε τὰ κρινάκια.

Καί, χαμογελῶντας, ἄφησε νὰ τὴν φιλήσῃ ὁ Λουδοβίκος, λέγοντάς του σιγὰ στ' αὐτί:

—Κι' ἡ βελόνα;

—Θὰ τὴν κρύψω γιὰ νὰ πλέξῃς τὰ φορεματάκια τῶν παιδιῶν μας!

Τῆς ἀπάντησε φεύγοντας ὁ Λουδοβίκος ἀφοῦ προηγουμένως τὴ γέμισε ἀπὸ φιλιά.

ΑΛΕΞ. ΜΠΕΡΡΥ

—Μὴν κλαῖς, Ἰωάννα, τῆς εἶπε ὁ Λουδοβίκος. Θὰ ξαναγυρίσω σὲ λίγες ἡμέρες γιὰ νὰ σὲ πάρω.

Ἀνατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Οἱ καινούργιες... δουλειὲς

Ὁ Ναστραδὶν κάποτε ἔβαλε στὸ νοῦ του νὰ γίνῃ, σώνει καὶ καλά, ἔμπορος. Μὰ τοῦ ἔτρωγε τὸ μυαλὸ ἡ ἔννοια τί σοῦ ἔμπορος νὰ γίνῃ.

"Ὅπου ἕνα πρωϊνὸ πετάγεται: ἀλαφιασμένος ἀπ' τὸ κρεββάτι, σκουντάει τὴ Φατμὲ καὶ τῆς λέει:

— Ξέρεις τί θὰ κάνω, μωρὲ γυναῖκα; Θὰ βγῶ στὸ παζάρι νὰ δῶ τὶς δουλειὲς κι' ὕστερα θὰ διαλέξω μιά...

— Μὲ γειὰ σου μὲ χαρά σου, ἄντρα μου! τοῦ λέει ἐκείνη καὶ γυρνάει ἀπὸ τ' ἄλλο πλευρό.

Μὰ ὁ Ναστραδὶν δὲν χουζούρεψε σταλιά. Σηκώνεται μὲ μιᾶς,ντύνεται καὶ τραβάει γραμμὴ γιὰ τὸ παζάρι.

Ἔτσι πρώτη δουλειά, ποὺ ἀπάντησε μπροστά του ἦταν αὐτὴ ποὺ ἔκανε ὁ γαλατᾶς.

«— Σὰν καλὴ δουλειὰ μοῦ φαίνεται», εἶπε ἀπὸ μέσα του ὁ Ναστραδίν.

Μὰ σὲ λίγο ἀφοῦ σκέφθηκε καλά, τὸ μετάνοιωσε.

— Δὲν βαριέσαι..Νὰ γυρίζω φορτωμένος στοὺς δρόμους γιὰ νὰ δίνω γάλα στὸν κόσμο. Κι' ἔπειτα ὅταν... κόβεται ποιὸς τὸ πληρώνει;

Καὶ προχώρησε παρακάτω. Ἐκεῖ συνάντησε κάτι μανάβηδες, κι' ἀφοῦ τοὺς κύτταξε λιγάκι συλλογίστηκε.

— Σὰν καλὴ δουλειὰ εἶν' αὐτή. Δὲν τὴν κάνω; "Εχω καὶ τὸ γάϊδαρό μου, ἔξοδα δὲν θἄχω, οὔτε καὶ κεφάλαια πολλὰ μοῦ χρειάζονται...

Μὰ σὲ λίγο βρῆκε κι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ μπόσικη:

—"Αμ' οὔτε αὐτὴ ἡ δουλειὰ μὲ συμφέρει! Γιατὶ ὁ γάϊδαρός μου, καθὼς εἶναι λαίμαργος, θὰ μοῦ τρῶν τὰ ζαρβατικά.

Καὶ συνέχισε νὰ περπατᾶ στὸ παζάρι, ὥσπου πέφτει πάνω σ' ἕνα φοῦρνο.

—"Α! Νὰ ἡ δουλειά μου!... εἶπε θριαμβευτικά. Θἄχω μπόλικο ψωμί, ποὺ δὲν θὰ μοῦ λείψῃ ποτέ, καὶ τὸ χειμώνα ζεστασιά..

Μὰ τὴν ὥρα, ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ ρωτήσῃ τὸ φούρναρη πόσους παράδες βγάζει τὴ μέρα, σκέφτηκε:

— Καλὰ τὸ χειμώνα ζεστασιά, ἀλλὰ τὸ καλοκαῖρι ποιὸς βαστᾶ τὴ ζέστη; "Ασε τὰ ψημένα φαγητά, ποὺ θὰ μοῦ σπάνε τὰ ρουθούνια μὲ τὴ μυρουδιά τους καὶ θἄχω κάθε τόσο νταραβέρι μὲ τὸν... Καθῆ. Κρῖμα, ποὺ εἶπα κι' ἐγὼ πὼς βρῆκα τὴ δουλειά μου...

Καὶ πολὺ στενοχωρημένος ὁ Ναστραδὶν τράβηξε πιὸ κάτω. Ἐκεῖ εἶδε ἕνα μπακάλικο.

— Νὰ κάνω τὸ μπακάλη σὰν καλὰ εἶναι, εἶπε ἀπὸ μέσα του πάλι.

Ἀλλὰ τὸ ἀπέκλεισε ἀμέσως.

— Δὲν εἴμαστε στὰ καλά μας... Καὶ ποιὸς βαστάει τὴ μυρουδιὰ τῆς σαρδέλλας; "Ασε καὶ κεῖνα τὰ δουλικά, ποὺ δὲν σ' ἀφήνουν νὰ καθίσῃς καὶ λιγάκι... "Ολη τὴν ὥρα θἄρχωνται νὰ σὲ σηκώνουν. «Δῶσε λίγες ἐλιές, λίγο λάδι, λίγο χαλβᾶ καὶ δώστου νάχῃ...» Ἐγὼ θέλω δουλειὰ μὲ ἡσυχία!...

"Ετσι ἀπογοητευμένος ὁ Ναστραδίν, ποὺ δὲν βρῆκε σ' ὅλο τὸ παζάρι, μιὰ δουλειὰ τῆς προκοπῆς, ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ στὸ κονάκι του.

Ἐκεῖ, μόλις τὸν εἶδε ἡ Φατμέ, ποὺ εἶχε ξυπνήσει στὸ μεταξύ, ἔτρεξε νὰ τὸν ρωτήσῃ:

—"Ε, Χότζα, τί χαμπάρια ἔφερες; Ποιὰ δουλειὰ ἀποφάσισες νὰ κάνῃς;

—"Ασε, μπρὲ γυναῖκα, καὶ στενοχωρῆθηκα πολύ. "Ολη τὴν ἡμέρα ἔτρεχα καὶ δὲν βρῆκα καμμιὰ δουλειά, ποὺ ν' ἀξίζῃ μιὰ πεντάρα...

— Καὶ τότε τί θὰ κάνῃς, ἄντρα μου; Στὸ σπίτι θὰ σ' ἔχω, μέσα στὰ πόδια μου νὰ χώνεσαι καὶ νὰ μοῦ τρῶς τὸ κεφάλι; ἔκανε ἔξω φρενῶν ἡ Φατμέ.

Μὰ ὁ Χότζας, χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ σημασία ξάπλωσε φαρδιὰ-πλατειὰ καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐφέτος, ἔτσι ὅπως εἶπες, θὰ περάσω. Τοῦ χρόνου ὅμως, ποὺ θὰ βγοῦν καινούργιες... δουλειές, θὰ ξαναπάω στὸ παζάρι κι' ἐλπίζω νὰ βρῶ κάποια ποὺ ν' ἀξίζῃ!...

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Κουζοῦμ μεάλο αὐτοκίνητο νὰ σὲ πατήσῃ λές, γιαζοὺκ ἅμα τί νὰ ἑκάνω; Κοτζὰμ αὐτοκίνητο εἶναι, δέκα πήχες μουτσοῦνα ἔχει, χιλιάδες λίρες ἔχει. Τί νὰ ἐνεται; Αὐτὸς ποὺ τὸ ἔχει πιλούσιος εἶναι, ἐπιζιμίωσι φελιὰν φιστὶκ πληρωμένο θὰ ἑκάνῃ. Ἐγὼ ἤξέρω καὶ ἕναν, ἄμμμα πολὺ ἔξυπνος ἔνεται. Ἅμα ἰβλέπει τέτοια μεάλο αὐτοκίνητο—λιμουζίνα, ἰστέ, πῶς τὸ λένε—πηαίνει γιαβὰς γιαβὰς καὶ λιάκι ἀκουμπισμένο του ἑκάνει, κάτω ἰπέφτει, φωνὴ βαλμένο ἑκάνει:

—"Οἰ, ὄἰ, ὄἰ, ὄἰ!

— Τί εἶναι, τί εἶναι; οἱ ἄλλοι τιρέχουν καὶ ρωτᾶνε.

— Μὲ σκότωσε! "Οἰ, ὄἰ, ὄἰ!

"Ὑστερα ἀπὸ κάτω τὸν σηκώνουνε, δικαστήριο θέλει νὰ τὸν πηαίνῃ, ἀπὸ ἐδῶ τὸ ἰφέρνει ἀπὸ κεῖ τὸ ἰφέρνει—μετρητὰ στὸ χέρι, παραδάκι Ἰπαίρνει. Αὐτὸ νὰ σὲ πῶ ὡραία μηχανὴ ἔνεται, τὸ φίλος μου ἔτσι πολὺ παρὰ κερδισμένο ἔκανε, ἅμα Ἰπροχτὲς σκοτωμένο ἦἶνε! "Ετσι πάλι στὰ ψέμματα πῆε νὰ Ἰπέση μπροστὰ σ' ἕνα μεάλος αὐτοκίνητο, ἄμμμα, τὸ λιμουζίνα σκοτωμένο τὸν ἔκανε. Τέλος σπάγγων ζωὴ σὲ λόου μας νὰ λέμε.

Τί ἤθελα νὰ σὲ πῶ; "Α, μάλιστα, τώρα τὸ θυμήθηκα Ἰστέ. "Ενα μεάλο αὐτοκίνητο χτυπημένο νὰ σὲ κάνῃ, λές, χαλὰλ ὁλσούν! "Αμα τί ἦταν αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο ποὺ πῆε νὰ μὲ χτυπήσῃ ἐμένα; Βάϊ κιοπόγλου κιοπὲκ! "Ενα τόσο ἦτανε, χἰτς μπὲ μάτι σου ντὲν τὸ ἔπιανε γιάχο. Μπιροστὰ μόνο τὸ σωφὲρ του χωροῦσε καὶ ἕνας ἄλλος—ἄλλο θέσι ντὲν εἶχε! Πολὺ χαμηλὸ ἦτανε, πολὺ μικρὸ ἦτανε, πολὺ παλαιὸ ἦτανε, ἔτσι μιὰ κολωτσιὰ νὰ τὸ ἔδινες κομματάκια θὰ τὸ ἑκανες. Κουζοὺμ αὐτοκίνητο ἦτανε αὐτό; Ντιροπῆς πρᾶμμα ἦτανε καὶ τὰ ἄλλα αὐτοκίνητα θὰ ντιρεπόντουσαν νὰ τὸ Ἰβλέπανε.

Αὐτὸ ντὲν ἦταν αὐτοκίνητο γιάχο. Νὰ μὰ τὸ Θεὸς σὲ λέω, μασκαραλίκι ἦτανε!

Τὸ λοιπὸν αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο ἐμένα πῆε χτυπημένο νὰ μὲ κάνῃ! Ἀπὸ πίσω μου πιλησίασε καὶ μὲ δίνει μιὰ μὲ τὸ φτερός του. Τιρόμαξα, χοροπηδημένος ἦἶνα, ὕστερα ὑρίζω πίσω καὶ τί νὰ Ἰδῶ;

— Βάϊ ἐσόγλου ἐσὲκ λέω, ἐσὺ μὲ Ἰχτύπησες μπέ; Καὶ ἐγὼ τιρόμαξα κι' ὅλας! Οὔστ ντινιντὶ Ἰμανινί! "Ετσι κολωτσιὰ μου μιὰ φορὰ νὰ σηκώσω παρτσᾶ παρτσᾶ κομματάκια θὰ σὲ κάνω!

Τὸ λοιπὸν μέσα στὸ μασκαριλίκι τοῦτο ἄντιρωπος ἦτανε καὶ ἀμέσως πειραγμένος ἦἶνε:

— Φύγε ἀπὸ κεῖ, μὲ λέει, μὴ σὲ πατήσω, βλάκα!

— Βλάκας καὶ μάπας εἶσαι ἐσὺ κι' ὅλο σου τὸ σόϊ, ἐσόγλου, ἐσέκ, λέω. Μ' αὐτὸ τὸ μασκαρελίκι θὰ μὲ πατήσῃς; Πάτα ντὲ! Πάτα νὰ σὲ Ἰδοῦμε! Τὸ αὐτοκίνητο θὰ μὲ πατήσῃ ἢ ἐγὼ θὰ τὸ πατήσω;

Κόσμος μαζεμένος ἦἶνε γύρω - τριγύρω, πολλὰ ἔλια ἔκανε.

— Βρὲ αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο πῆγε νὰ σὲ πατήσῃ;

— Χά, χά, χά.

— Χού, χού, χού.

— Χό, χό, χό.

"Αλλοι ἐλοῦσαν, ἄλλοι λέγαν:

— Κρῖμα σὲ σένα! Αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο φοβήθηκες;

Τότε ἐμένα φιλότιμο μὲ ἔπιασε, ποδάρι μου σηκωμένο ἑκάνω, μιὰ κολωτσιὰ στὸ αὐτοκίνητο δοσμένη ἑκάνω.

Τότε μεάλα φασαρία ἔἶνε, ἄντιρωπος θύμωσε, ὄξω πετάχτηκε, στὰ χέρια ἤρταμε, ξύλα τοῦ ἔδωσα, ξύλο μὲ ἔδωσε, ὕστερα ἰστυφύλακας ἦρθε καὶ μέσα μᾶς Ἰπῆε. "Αμμα ἐγὼ πολὺ εὐχαριστημένος εἶμαι.

Κισπόγλου κιοπὲκ ἐξευτελισμένο ἔκανα! Ἰστὲ μπού!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ραδιοβαλίτσα

Μὲ σένα νεαρὲ δὲν θὰ τὰ πᾶμε καθόλου καλὰ καὶ πολὺ φοβᾶμαι ὅτι τὸ πρᾶγμα θὰ καταλήξῃ σὲ χειροδικία, ἀπὸ τὴν ὁποίαν, σὲ προειδοποιῶ γιὰ νὰ μὴ λάβῃς ὑπ' ὄψι σου, δὲν πρόκειται νὰ βγῇς κερδισμένος. Μάλιστα.. σὲ σένα τὸ λέω. μ' αὐτὸ τὸ διάολο ποὺ ἤρθες καὶ ἀκούμπησες δίπλα μου καὶ μοῦνεις πάρει τ' αὐτιά. Πῶς; Ποῖον διάβολον; Αὐτὸ τὸ παλιοβαλιτσάκι — παλιορραδιόφωνο μὲ τὶς παλιομπαταρίες.

Τί τὸ κουβάλησες ἐδῶ στὴν παραθαλάσσια ἐξοχή: Εἶσαι τόσο μουσοτραφὴς ὥστε νὰ μὴ μπορῇς νὰ πάσῃς τὸ μπάνιο σου, χωρὶς μουσικὴ ὑπόκρουσι: Καὶ τέλος πάντων, ἔκοινες καλὸν νὰ τὸ πάσῃς. Κουμάτια νὰ γίνῃ. Ἀλλά. ἄς το σὲ μιὰ πεσμένη ἐνστασι τὸ ἄτιμο. Ὁ ἄνθρωπος ἔτσι κάνει. Τὸ συθυίζει σ' ἕναν κάποιο βαθμὸ καὶ κάθεται καὶ τὸ ἀκούει. Ἰοῦ λόγου σου ὅμως δὲν ἐννοεῖς νὰ μείνῃς ἡσυχος. Διακρὼς γυρίζεις τὸ κουμπὶ καὶ μιὰ τὸ ἀκοῦμε δυνατὰ νὰ χαλᾷ τὸν κόσμο καὶ μιὰ χαμηλά. Κι' αὐτὴ ἡ ἐνοχλητικὴ αὐτομαισία γίνεται συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως, κατὰ τρόπον ἐκτάκτως ἐκνευριστικόν.

Ἐὰν αὐτὸ ἐσὺ τὸ ὀνομάζῃς ἀπόλαυσι, πᾶστο στὸ σπίτι σου τὸ σπιμάδι. κλείσου μὲ δαῦτο καὶ χαρακάλευέ το καθὼ γιὰ ν' ἀπολαύσω ὀλίγον καθαρὸν ἀέρα καὶ νὰ ἠρεμήσω τὰ νεῦρα μου. Μὲ ποιὰ δικαίωμα θὰ μοῦ τὰ συνταράξῃς τοῦ λόγου σου: Ἡ μόνη ὑποχώρησις ποὺ μπορῶ νὰ σοῦ κάνω, εἶναι νὰ τὸ ἀρυθμόν. Αὐτὸ ὅμως τὸ ἀνέβασμα καὶ κατέβασμα τῆς ἐντάσεως, μοῦ κουρελιάζει τὰ νεῦρα.

Τί εἶπες: Δὲν φταῖς ἐσύ, ἀλλὰ τὰ ἐρτζιανὰ κύματα. ποὺ κάνουν αὐτὲς τὶς μεταπτώσεις.

Κι' ἐγὼ σοῦ λέω λοιπὸν πὼς αὐτὸ εἶναι παραμῦθι. Ἐπίτηδες δημιουργεῖς αὐτὴ τὴν ἐνοχλητικὴ μετάπτωσι, γιὰ νὰ μᾶς κινήσῃς τὴν προσοχὴ καὶ νὰ σὲ προσέξουμε ὅτι ἔχεις ραδιόφωνο — βαλιτσάκι, νὰ σὲ θαυμάσουμε. νὰ σὲ φθονήσουμε ἴσως καὶ νὰ ποῦμε «μωρὲ ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ ἔχει ράδιο μὲ μπαταρίες. Μπράβο του!»

Τί νὰ θαυμάσουμε ρέ: Αὐτὸ τὸ σαραβαλιασμένο καφεκοῦτι, ποὺ μπορεῖ ὁ πρῶτος τυχὼν νὰ τὸ προμηθευτῇ ἀντὶ χιλίων δραχμῶν καὶ μάλιστα μὲ δόσεις; Χαρὰ στὸ πρᾶμα! Ἐμένα ἂν μοῦ χαρίζανε τέτοια ἀθλιότητα. θὰ τὴν πέταγα σκουπίδια. "Η, τοὐλάχιστον, δὲν θὰ τὄπαιρνα μαζί μου. γιὰ νὰ ἐνοχλῶ τοὺς συνανθρώπους μου. Καὶ ἤρθες καὶ τόστησες καὶ δίπλα μου, παλιοτόμαρο. σὰν νὰ εἶσαι βαλτὸς ἀπὸ τοὺς ἐνθρούς μου.

Λοιπόν, σὲ πληροφορῶ ὅτι κακὸ στόχο διάλεξες. πουλάκι μου. Καὶ σοῦ ὑποδεικνύω δυὸ τινά: "Η πᾶστο καὶ τοάβα νὰ τὸ ἐγκαταστήσῃς σὲ κανένα κορφοβοῦνι ἢ ἀποχαιρέτα το.

Γιατί. ἔτσι δὲν τὄκλεισες καὶ δὲν τὸ τύλιξες καὶ σὲ καμμιὰ κουβέρτα νὰ μὴν τὸ βλέπω. τὸ ἄσπαξα καὶ στὸ κοπάνησα στὴ μπουζουκεφάλα σου, μὲ ὅλη τὴν ἔντασι ποὺ χρειάζεται. "Αειντε, τώρα μάζεψέ το καὶ δίνε του, γιατὶ ἡ ὥρα ἐπλησίασε. Σαχλορεκλαμαδόρε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Μιτιγκρί

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ Τζαίημς Κέρουαλ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ἂν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶχε γίνει στ' ἀλήθεια ἢ ἦταν ἕνα φρικαλέο ὄνειρο. Ἡ "Ελλα δὲν ὑπῆρχε πιά. Μόλις πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα τὴν εἶχε συνοδεύσει ὡς τὴν τελευταία της κατοικία.

Ἐκεῖ μπροστά του βρίσκονταν οἱ δύο βαλίτσες. Μέσα στὴ δική του τὰ πράγματά του ἦταν τακτοποιημένα μὲ μεγάλη προσοχή. Στὴ βαλίτσα τῆς "Ελλα, ὅμως, δὲν ὑπῆρχε τίποτε. "Ηταν ἄδεια. Τὴν εἶχε ἀφήσει ἄραγε ἀτακτοποίητη ἀπὸ κάποιο κακὸ προαίσθημα;

Τὴν ἄλλη μέρα θἄφευγαν γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι. Τὸ ὄνειρο τῆς "Ελλα ἦταν νὰ πάνε στὸ Θιβέτ. Αὐτὸ τὸ ὄνειρο τὴν ἀπασχολοῦσε ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν κοριτσάκι. Κι' ὅταν μεγάλωσε καὶ παντρεύτηκε τὸν Τζαίημς δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τοῦ μιλάη γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι,ὥσπου μετέδωσε καὶ σ' αὐτὸν τὸν ἐνθουσιασμό της.

Πέντε ὁλόκληρα χρόνια ἔκαναν αἰματηρὲς οἰκονομίες γιὰ νὰ συγκεντρώσουν τὰ ἀπαραίτητα χρήματα, μάθαιναν κινέζικα, μελετοῦσαν, προπαρασκευάζονταν σωματικὰ καὶ ψυχικά. "Ολα ἦταν ἕτοιμα τώρα. Εἶχαν βγάλει τὰ διαβατήριά τους κι' εἶχαν πάρει τὰ εἰσιτήρια. Τὴν ἄλλη μέρα, στὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα, θἄφευγαν.

Ἡ "Ελλα ἑφτιαξε τὴ βαλίτσα τοῦ Τζαίημς κι' ἑτοιμαζόταν νὰ φτιάξῃ καὶ τὴ δική της, ὅταν, ξαφνικά, θυμήθηκε πὼς τῆς ἔλειπαν μερικὰ μικροπράγματα. Φόρεσε τότε τὸ παλτό της κι' ἔτρεξε ἔξω γιὰ νὰ τ' ἀγοράσῃ. Διακόσια μέτρα πιὸ κάτω, ἔγινε τὸ δυστύχημα. "Ενα αὐτοκίνητο ἔπεσε πάνω της μὲ ὁρμὴ καὶ τὴν κομμάτιασε.

Ποιὸς ἔφταιγε; Ὁ σωφὲρ τοῦ αὐτοκινήτου ἢ ἡ "Ελλα; Ἡ ἔρευνα ποὺ ἔγινε δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ.

Τὸ μικρὸ ἐπιπλωμένο διαμέρισμα φαινόταν τώρα ἄδειο στὸν Τζαίημς.

— Γιατί μὲ ἄφησες μόνον μου, "Ελλα; ψιθύρισε. Τί θὰ κάμω τώρα στὴ ζωὴ χωρὶς ἐσένα;

Καί, ξαφνικά, νόμισε πὼς ἄκουσε μιὰ φωνὴ ποὺ τοῦ ἔλεγε:

— Πρέπει νὰ πᾶς στὸ Θιβέτ καὶ χωρὶς ἐμένα, Τζαίημς. Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶσαι μόνος. Θὰ σὲ συνοδεύσω σ' ὅλο τὸ ταξίδι κι' ὅταν φτάσῃς ἐκεῖ θὰ μὲ ξαναβρῇς.

Ὁ Τζαίημς κύτταξε σαστισμένος γύρω του. Τὸ δωμάτιο ἦταν ἄδειο ὅπως καὶ πρίν. Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, ὡστόσο, ἔνοιωσε μιὰ παράξενη ἠρεμία.

— Θὰ κάμω τὸ ταξίδι καὶ γιὰ τοὺς δυό μας, ψιθύρισε.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔτρεξε στὸ ἀεροδρόμιο, ἀνέβηκε στὸ ἀεροπλάνο κι' ἔδωσε τὰ εἰσιτήρια στὴ συνοδό.

— Ποῦ εἶναι ἡ κυρία; τὸν ρώτησε αὐτή.

— Δὲν θαρθῇ, ἀπάντησε ὁ Τζαίημς. Ἀλλὰ δὲν πειράζει... Ἐπιθυμῶ νὰ κρατήσω τὴ θέσι...

Οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες ἔβλεπαν τὸν Τζαίημς νὰ μιλάη πολλὲς φορὲς μόνος του. Ἦταν σὰν κάποιος νὰ βρισκόταν πλάϊ του, κάποιος ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπε κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν.

Τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο παρέδωσε στὴν Τεχεράνη τοὺς ἐπιβάτες σὲ ἄλλο, ποὺ τοὺς μετέφερε ὡς τὴ Λαχόρη. Ἀπὸ κεῖ τρίτο ἀεροπλάνο τοὺς πῆγε στὸ Νεπάλ.

Ὁ Τζαίημς ἔκαμε τὴν ὑπόλοιπη διαδρομὴ μὲ αὐτοκίνητο.

Κρατοῦσε ἕνα χάρτη στὰ χέρια του καί, κάπου - κάπου, ἔκανε ἐρωτήσεις στὸν κοντόχοντρο Θιβετιανὸ ποὺ ὁδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητο, σχετικὰ μὲ τὴ διαδρομή.

— Πλησιάζομε στὴ λίμνη Τεναγκρινόρ, τοῦ εἶπε αὐτὸς σὲ κάποια στιγμή.

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἡ λίμνη Τεναγκρινόρ,ἀπάντησε ὁ Τζαίημς. Ξέρετε μιὰ ἄλλη ποὺ τὴ λένε Μιτιγκρί;

— Μιτιγκρί; εἶπε ὁ Θιβετιανός. Δὲν τὴν ἔχω ἀκούσει... Θὰ εἶναι κάποια ἀπὸ τὶς μικρὲς λίμνες ποὺ βρίσκονται πρὸς βορρᾶν τῆς Τεναγκρινόρ.

—"Οχι, φώναξε ὁ Τζαίημς. Εἶναι πρὸς τὸ νότιο μέρος. Βρίσκεται ἐκεῖ ἕνα παμπάλαιο μοναστήρι λαμάδων...

Ἡ "Ελλα εἶχε σχεδιάσει μόνη της ἕνα χάρτη σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ εἶχε συγκεντρώσει ἀπὸ διάφορα βιβλία γιὰ τὸ Θιβέτ. Καὶ στὸ χάρτη αὐτὸν ἦταν σημειωμένη ἡ λίμνη Μιτιγκρί καὶ τὸ μοναστήρι ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ.

—'Αδύνατον, ἀπάντησε ὁ Θιβετιανός. Δὲν ὑπάρχουν μοναστήρια πρὸς νότον τῆς Τεναγκρινόρ.

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε σὲ μιὰ μικρὴ πόλι. Ὁ Τζαίημς νοίκιασε κατόπιν ἕνα μουλάρι καὶ μιὰ σκηνή, πῆρε μαζί του ἕναν ἰθαγενῆ ὁδηγό, τὸν Σέκι καὶ συνέχισε τὸ ταξίδι πρὸς νότον τῆς Τεναγκρινόρ.

— Δὲν ὑπάρχει λίμνη Μιτιγκρί, τοῦ ἔλεγε κάθε τόσο ὁ Σέκι.

'Αλλ' ὁ Τζαίημς προχωροῦσε πάντα. "Εμοιαζε τώρα σὰν ὑπνωτισμένος.

—"Επειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ βουνὸ βρίσκεται ἕνα ἄλλο ποὺ μοιάζει σὰν πριόνι, ψιθύριζε.

Καὶ σὲ λίγο ἐμφανιζόταν τὸ βουνὸ ποὺ ἔμοιαζε σὰν πριόνι.

— Κατεβαίνομε σὲ μιὰ μικρὴ λίμνη ποὺ βρίσκεται στὸ βάθος μιᾶς κοιλάδας μὲ μεγάλους φοίνικες, ξανάλεγε.

Καὶ ἡ κοιλάδα μὲ τοὺς φοίνικες καὶ τὴ λίμνη ἐμφανιζόταν σὲ λίγο.

—'Από τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου ξεκινᾶνε δυὸ μονοπάτια. Θὰ πάρωμε τὸ πρὸς τ' ἀριστερά, ποὺ θὰ μᾶς βγάλη στὴν ὄχθη ἑνὸς ποταμοῦ μὲ γαλάζια νερά.

Κι' ἔφταναν στὸν ποταμὸ μὲ τὰ γαλάζια νερά.

"Ηταν σὰν νὰ εἶχε ξαναζήσει σ' αὐτὴ τὴ χώρα.

"Ετσι ἔφτασαν ἐπειτα ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες σ' ἕνα ὀροπέδιο ποὺ κρυβόταν πίσω ἀπὸ μεγάλους γρανιτένιους βράχους. Αὐτοὶ οἱ βράχοι ἔφτιαναν σὰν ἕνα τεῖχος ὁλόγυρά του.

Στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ ὀροπεδίου ἁπλωνόταν μιὰ μικρὴ λίμνη καὶ στὶς ὄχθες της ὑψωνόταν ἕνα παμπάλαιο μοναστήρι, ἀνάμεσα σὲ μιὰ πυκνὴ βλάστησι.

— Νὰ ἡ Μιτιγκρὶ καὶ τὸ μοναστήρι τῶν λαμάδων, φώναξε ὁ Τζαίημς.

Κι' ἄρχισε νὰ τρέχη σὰν τρελλὸς πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ, μιὰ νέα ἔκοβε μεγάλα ἐξωτικὰ λουλούδια καὶ στόλιζε μ' αὐτὰ τὰ μαλλιά της.

'Ακούγοντας τὸ θόρυβο ποὺ ἔκαναν τὰ βήματά του στὰ μονοπάτι, ἡ νέα σήκωσε τὸ κεφάλι της.

Καὶ τότε ὁ Τζαίημς ἀναγνώρισε τὴν "Ελλα. Δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ἦταν αὐτή. Μόνον στὸ ντύσιμο ἔμοιαζε μὲ τὶς Θιβετιανές.

—"Ελλα! φώναξε.

Ἡ νέα τὸν κύτταξε μὲ τὰ γαλανὰ φωτεινὰ μάτια της.

— Δὲν μὲ λένε "Ελλα, ἀλλὰ Μιτιγκρί, ἀπάντησε.

— Μιτιγκρί;

— Ναί. "Εχω τὸ ὄνομα τῆς λίμνης... Ὁ πατέρας μου εἶναι ὁ μεγάλος λάμα τοῦ μοναστηριοῦ.

Ὁ Τζαίημς τὴν κύτταξε σαστισμένος. Εἶχε τὸ πρόσωπο, τὰ μάτια, τὸ χαμόγελο, τὴ φωνὴ τῆς "Ελλα. Γιατί, λοιπόν, λεγόταν Μιτιγκρί; Ἡ "Ελλα κι' ἡ Μιτιγκρὶ ἦταν μήπως τὸ ἴδιο πρόσωπο; Θὰμόταν, ὡστόσο, ὅτι τὴν "Ελλα τὴν εἶχε θάψει ἐκεῖ κάτω, στὴ μακρυνὴ Εὐρώπη. Πῶς, λοιπόν, ξαναβρισκόταν τώρα μπροστά του;

— Εἶσαι ὁ ξένος ποὺ ἔρχεσαι μὲ τὴν καρδιὰ βαρειὰ ἀπὸ λύπη γιὰ νὰ βρῇς τὴ γαλήνη, τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία, τοῦ εἶπε ἡ Μιτιγκρί.

Πῆρε ταυτόχρονα ἕνα μεγάλο γαλάζιο λουλοῦδι ἀπὸ τὰ μαλλιά της καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε.

—Ὁ πατέρας ποὺ διαβάζει σὰν σὲ ἀνοιχτὸ βιβλίον ὅλα ὅσα ἔγιναν κι' ὅλα ὅσα πρόκειται νὰ γίνουν, λέει πὼς θ' ἀγαπήσω ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν θὰ εἶναι ἀπὸ τὴ δική μου φυλὴ καὶ πὼς αὐτὸς θὰ μὲ κάνῃ εὐτυχισμένη, συνέχισε. Σὲ περίμενα ἀπὸ καιρό...

Οἱ ἀναμνήσεις, ἡ ζωὴ ποὺ εἶχε περάσει, τὰ χίλια δυὸ περιστατικὰ ποὺ ἔφτιαναν ὡς τότε τὴν ὕπαρξί του, ὅλα ἔσβυναν σιγὰ - σιγὰ μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ Τζαίημς.

— Μιτιγκρί! ψιθύρισε κι' ἡ ψυχή του ἀναγάλλιασε ἀπὸ χαρά.

Δὲν ξεχώριζε πιὰ τὴν "Ελλα ἀπὸ τὴ Μιτιγκρί. "Ηταν καὶ τὰ δυὸ ὀνόματα τῆς ἴδιας γυναίκας.

Ὁ Τζαίημς δὲν ξανάφυγε πιὰ ἀπὸ τὸ Θιβέτ. Κοντὰ στὴ Μιτιγκρί, βρῆκε τὴν εὐτυχία καί, μὲ τὸν καιρό, ἔγινε ἕνας σοφὸς λάμα, εὐλογημένος ἀπὸ τοὺς θεοὺς καὶ σεβαστὸς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

ΝΤΕΛΙ ΚΑΡΓΟΥΑΛ

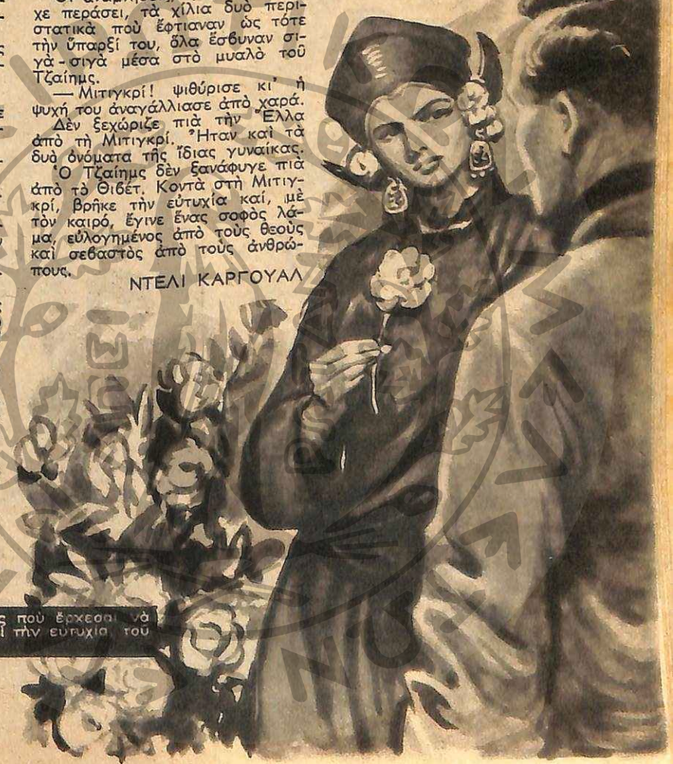

—Εἶσαι ὁ ξένος ποὺ ἔρχεσαι νὰ βρῇς τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία του εἶπε ἡ Μιτιγκρί.

Η ΕΒΔΟΜΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ Η ΓΡΑΜΜΗ

ΚΑΘΩΣ ξέρουμε ή γραμμή είναι τὸ πᾶν στὴ μόδα κάθε ἐποχῆς καὶ αὐτὸ εἶναι κυρίως ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ προσέχωμε κάθε φορὰ ποὺ ἀλλάζει ἡ μόδα.

Ἡ φετεινὴ ὅμως μόδα δὲν περιορίζεται σὲ μία μοναδικὴ γραμμή, ἔχει πολλὲς γραμμὲς καὶ μάλιστα ἀντικρουόμενες. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ποὺ βοηθεῖ τὴν κάθε γυναῖκα νὰ μπορῇ νὰ διαλέξῃ τὴν γραμμὴ ποὺ ταιριάζει στὴ σιλουέττα της καὶ νὰ συνδυάζῃ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν κομψότητα καὶ τὴν τελευταία λέξη τῆς μόδας.

Τόσο ἡ ἑβδομὴ γραμμή, ὅσο καὶ ἡ εὐθύγραμμη ἀνταποκρίνονται στὶ τωρινὲς βλέψεις τῆς μόδας, ἀλλὰ ἀνάμεσα στὶς δύο βασικὲς αὐτὲς γραμμὲς ἔχομε καὶ πολλὲς ἄλλες λεπτομέρειες, ποὺ ἀλλάζουν ἐντελῶς τὴν βασικὴ γραμμή, χωρὶς νὰ τὴν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὶς κυρίως ἀπόψεις τῆς μόδας.

Ἄλλοτε μιὰ φαρδειὰ ζώνη, ἄλλοτε μιὰ ζώνη στενὴ προσδίδουν στὸ σύνολο μία ἐντύπωσι ἐντελῶς ἀντίθετη. Ἡ γραμμὴ «πρενσὲς» ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοποθετεῖ τὴ μέση ψηλότερα ἀπὸ τὸ κανονικό, ἐνῶ τὸ κορσὰζ ποὺ ἑνώνεται μὲ τὴ φούστα στὴ γραμμὴ τῶν γοφῶν, τὴν κατεβάζει χαμηλότερα.

Τὰ μπολερό, ποὺ εἶναι πάντοτε τῆς μόδας, ἀνάλογα μὲ τὸ μάκρος των, ἐπιφέρουν κι' αὐτὰ διάφορες μεταβολὲς στὸ σύνολο τῆς σιλουέττας, ἐνῶ μία ἰδιόρρυθμη ντεκολτέ, ποὺ σχηματίζει φαρδειὰ ἐφαρμοστὴ ζώνη μπροστὰ καὶ πάει στενεύοντας πρὸς τὰ πίσω πραγματοποιεῖ μιὰ ἰδιότροπη καὶ πολὺ πρωτότυπη γραμμή. Τὸ χαρακτηριστικὸ της εἶναι ὅτι ἀνεβάζει τὴ μέση ἐμπρὸς καὶ τὴν κατεβάζει πίσω. Συνήθως ἡ γραμμὴ αὐτὴ συνοδεύεται κι' ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸ μπουφάν, ποὺ σχηματίζει τὸ κορσὰζ πρὸς τὰ πίσω, πρᾶγμα ποὺ ἐντείνει τὸ ρίξιμο τῆς μέσης.

Φυσικὰ ἡ κάθε γραμμὴ δὲν ταιριάζει στὸ κάθε σῶμα, ἀλλὰ ἡ ποικιλία εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν ὑπάρχει τίποτα πιὸ εὔκολο ἀπὸ τὸ νὰ συνδυάσετε μὲ τὴ σιλουέττα σας αὐτὸ ποὺ τῆς ταιριάζει καλύτερα.

ΤΑ ΠΤΙ ΚΑΡΡΩ

Ἀνάμεσα στὰ τόσα σταμπάτα ὑφάσματα ποὺ μᾶς προτείνει σήμερα ἡ μόδα τὰ πτι-καρρὼ ἔχουν μία ἀπὸ τὶς πρῶτες θέσεις καὶ ἰδίως τώρα στὴν κατάπως προχωρημένη ἐποχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ.

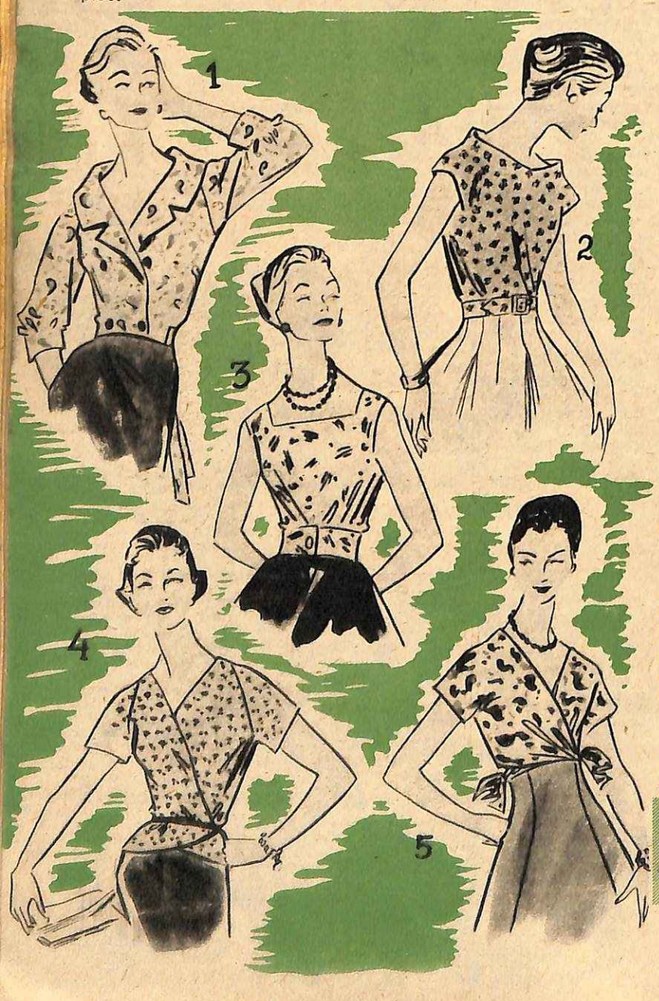

Ἐμφανίζονται στὸν τύπο τῶν κοτονάντ καὶ χρησιμοποιοῦνται ἰδίως γιὰ πρωϊνὰ φορεματάκια, ποὺ μποροῦν νὰ φορεθοῦν τόσο στὴν πόλι ὅσο καὶ στὴν ἐξοχή.

Τὰ πτι-καρρὼ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι εἶναι τὰ κατ' ἐξοχὴν νεανικὰ ὑφάσματα καὶ ταιριάζουν πιὸ πολὺ στὶς νέες κοπέλλες.

Γι' αὐτὸ τὰ βλέπομε σὲ κτυπητοὺς συνδυασμοὺς πορτοκαλὶ μὲ μαῦρο, κίτρινο μὲ μπλέ, κόκκινο μὲ ἄσπρο καὶ ἄλλα παρόμοια.

Ἡ μόδα συμβουλεύει νὰ χρησιμοποιοῦμε γιὰ τὰ πτι-καρρὼ τὴν «κοῦπ» ποὺ ἔχει ἐφαρμοστὰ κορσὰζ καὶ πολὺ φαρδειὲς φοῦστες, ἄλλοτε σουρωτὲς ἀμέσως ἀπὸ τὴν μέση καὶ ἄλλοτε ἀφοῦ μὲ ἕνα φαρδὺ σουρωτὸ βολὰν ἀπὸ τὰ δύο τρίτα τῆς φούστας καὶ κάτω. Τὸ κορσὰζ εἶναι πότε μὲ μεγάλο τετράγωνο ἢ στρογγυλὸ ντεκολτὲ χωρὶς διάλου μανίκι καὶ ἄλλοτε μὲ κοντὰ μανικάκια ποὺ σχηματίζουν φούσκα.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Ἡ μόδα, καθὼς ξέρουμε, εἶνε μία πολὺ ἀπαιτητικὴ φίλη. Μᾶς ἀκολουθεῖ βῆμα πρὸς βῆμα καὶ κανονίζει τὴν κάθε λεπτομέρεια. Ἔτσι καὶ στὴ θαλασσινὴ ἐκδρομή μας εἶναι μαζί μας καὶ μὲ τὶς ὑποδείξεις της μᾶς βοηθεῖ ν' ἀπολαμβάνωμε πιὸ πολὺ τὶς χαρὲς τῆς θάλασσας καὶ τῆς ἀκρογιαλιᾶς.

Γιὰ νὰ δοῦμε λιγάκι αὐτὲς τὶς ὑποδείξεις:

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ μᾶς συμβουλεύει εἶναι νὰ φτιάξωμε ἕνα φόρεμα, ποὺ νὰ ταιριάζῃ μὲ τὴ θάλασσα, δηλαδὴ νάναι λευκὸ σὰν τὸν ἀφρὸ ποὺ κάνουν τὰ κύματα ἢ βαθυγάλανο σὰν τὴν λιδι αὐτοῦ τοῦ φορέματος θὰ εἶναι ἕνας μεγάλος γιακᾶς. Ἀλλὰ ὁ γιακᾶς αὐτὸς εἶναι ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὸ φόρεμα κι' ὅταν βγαίνη ἀφήνει ὅλη τὴν πλάτη γυμνὴ γιὰ τὴν ἡλιοθεραπεία μας.

Τὸ κορσὰζ εἶναι ἐφαρμοστὸ μὲ πένσες κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος καὶ ἡ φούστα εἶναι ἐφαρμοστὴ στοὺς γοφοὺς μὲ ἄνοιγμα ἀν φορμ πρὸς τὰ κάτω.

Ἀμέσως μετὰ κρίνει πὼς εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἔχωμε ἕνα μακρὺ παντελόνι ἢ ἂν προτιμοῦμε κορσαὶρ—ὅ,τι πάει στὴ σιλουέττα μας. Τὸ παντελόνι αὐτὸ ἔχει διάφορα συμπληρώματα Μπλοῦζες, πουλόβερ, καζάκες, μαρινιὲρ καὶ τὴν ἀπαραίτητη βέστα, ποὺ γίνεται ριχτὴ μὲ μακρειὰ μανίκια ἀπαραίτητα γιὰ τὶς δροσερὲς νύχτες. Γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῶν χρωμάτων ἡ μόδα μᾶς ἀφήνει στὸ γοῦστο μας.

Τὸ παντελόνι μπορεῖ νὰ εἶναι λευκὸ ἢ μπλὲ μαρὲν καὶ θὰ συνδυάζωμε ἀνάλογα τὶς μπλοῦζες καὶ τὰ ἄλλα συμπληρώματα.

Εἶναι πολὺ τῆς μόδας καὶ τὰ ριγωτὰ ὑφάσματα μὲ φόντο λευκὸ καὶ τότε ἡ βέστα ἔρχεται σὲ ἀντίθεσι ὅσον ἀφορᾶ τὸ χρῶμα μὲ τὸ παντελόνι. Ὅ,τι εἴπαμε παρὰ πάνω γιὰ τὰ χρώματα δὲν εἶναι κατηγορηματικά, δηλαδὴ ἡ μόδα δὲν μᾶς περιορίζει στὸ μπλὲ μόνον καὶ τὸ ἄσπρο, ἀλλὰ μποροῦμε νὰ φορέσωμε καὶ βέστα μπλὲ μὲ κόκκινο παντελόνι ἢ βέστα λευκὴ μὲ παντελόνι ριγὲ ἄσπρο καὶ κόκκινο.

Ἂν ὅμως ταξιδέψωμε μὲ πλοῖο θἄχωμε καὶ τὶς κοσμικές μας ὧρες, ἑπομένως πρέπει νὰ ἐφοδιασθοῦμε καὶ μ' ἕνα-δυὸ φορέματα. Τὸ πιὸ κατάλληλο ὕφασμα γι' αὐτὴ τὴν περίστασι εἶναι τὸ τυσὸρ καὶ κατὰ δεύτερον λόγον τὸ ἡμίλινο. Διαλέγομε ἕνα χρῶμα μαστιχὶ ἢ μπλὲ καὶ μία «κοῦπ» σεμιζιὲ μὲ γιακᾶ, ἀλλὰ χωρὶς μανίκια καὶ μὲ μία φαρδειὰ χρωματιστὴ ζώνη κατὰ προτίμησιν σκωτσέζικη.

Ἡ φούστα γίνεται ἂν φορμ μὲ ἐλαφριὰ σουρίτσα γύρω στοὺς γοφούς, τὸ δὲ κούμπωμα τοῦ κορσὰζ συνεχίζεται καὶ ὡς τὰ μισὰ τῆς φούστας.

Ἂν πρέπῃ νὰ ἔχωμε κι' ἕνα φορεματάκι πιὸ ἀμπιγιὲ τότε θὰ προτιμήσωμε τὸ σαντούκ ἢ τὸ τζέρσεϋ λευκὸ μ' ἕνα μεγάλο ἀμπιεσμὰν στὸ κορσάζ, ποὺ σχηματίζει τετράγωνο μεγάλο ντεκολτὲ καὶ μανίκια κοντὰ ζαπονέ. Ἀπὸ τὸ ἀμπιεσμὰν καὶ κάτω, δηλαδὴ λίγο κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος, συνεχίζεται τὸ ὑπόλοιπο φόρεμα ὅλο πλισσεδωτὸ μὲ μία στενὴ ζώνη στὴ μέση.

Θἄχωμε ἐπίσης μαζί μας ἕνα ἀνετο πρακτικὸ ἐπανωφόρι ἀπὸ ἐλαφρὸ λαινὰς σ' ἕνα ζωηρὸ χρῶμα ποὺ θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ πολὺ γιὰ τὴν παραμονή μας στὸ κατάστρωμα τὶς νύχτες.

ΤΟ ΣΤΥΛ ΣΕΜΙΖΙΕ

Ἀνάμεσα στὶς τόσες «κοῦπ» ποὺ ἔχουν ἐπιβληθῆ μὲ τὴν πρωτοτυπία τους ἡ «κοῦπ» σὲ στὺλ σεμιζιὲ ἔχει ἐπιβληθῆ μὲ τὴν κλασσική της ἁπλότητα. Διάφορες ὅμως καινοτομίες προσ-

Ντὲ-πιὲς ἀπὸ τομπιγιάλκο καν τριγιὲ γαρνιρισμένο, μὲ γιακᾶ καβάκι καὶ μανσέττες ἀπὸ ἄσπρο κολλαριστὸ λινό.

1) Μπλοῦζα ἀπὸ σαντοὺν ἐμπριμὲ μὲ μεγάλο γιακᾶ καὶ κούμπωμα σταυρωτό. 2) Ταφτα-δένιος μπούστος ἀπὸ πολὺ λεπτὸ μεταξωτὸ ποὺ κουμπώνει πίσω. 3) Μπλούζα ἀμπιγιὲ ἀπὸ σαντοὺν μὲ ρεγκλὰν μανίκια καὶ σταυρωτὸ κούμπωμα χωρὶς γιακᾶ. 4) Μπούστος ἀμπιγιὲ μὲ ζώνη ποὺ κουμπώνει μὲ κουμπὶ. Φοριέται μὲ μαύρη μεταξωτὴ φούστα. 5) Μπλούζα ἀπὸ μεταξωτὴ ὀργκαντίνα ποὺ μοιάζει μὲ μπολερο-κιμονό.

θέτουν καὶ ἐδῶ τὴν πρωτοτυπία τους γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὰ σημερινά μας γούστα.

Ἔτσι ἡ μεγάλη μόδα τῶν μπολερὸ ἔρχεται καὶ ἐδῶ νὰ κάμῃ τὴν ἐμφάνισί της.

Δὲν παρουσιάζεται σὰν κάτι ξεχωριστό, ἀλλὰ σὰν ἕνα αὐτοτελὲς ἐξάρτημα ποὺ θεωρεῖται σὰν ἕνα σκέρτσο τοῦ ἰδίου τοῦ κορσάζ. Μὲ κατάλληλη ἐφαρμογὴ σχηματίζει ἕνα εἶδος μπολερό. Κάτω ἀπὸ τὴν κλίσι αὐτὴ τοῦ κορσάζ ποὺ σχηματίζεται λίγο πιὸ χαμηλὰ ἀπὸ τὸ στῆθος μία ζώνη ποὺ διασταυρώνεται, δένει ἕνα φιόγκο κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος περνῶντας κάτω ἀπὸ τὸ μπολερό.

Τὸ χαρακτηριστικὸ μιᾶς τουαλεττίτσας σὲ στὺλ σεμιζιὲ εἶναι ὁ συνδυασμὸς τῆς εὐθυγραμμίας καὶ συγχρόνως τοῦ φάρδους. Αὐτὸ τὸ πετυχαίνομε μὲ τὶς πιέτες, στενὲς ἢ πλατειὲς στὸ τύπο τοῦ «ἐντεπλισάμπλ» ἢ μὲ φαρδειὲς πιέτες κουφωτὲς ἢ καὶ μὲ συνδυασμὸ τῶν δύο αὐτῶν. Ἔτσι ἀποκτοῦμε τὸ ἀπαιτούμενο φάρδος ποὺ δίνει ἐλευθερία στὸ βάδισμα χωρὶς νὰ ἀφίνη τὴν τουαλεττίτσα νὰ χάνη τὴν εὐθυγραμμία της.

Ἄλλο χαρακτηριστικὸ τῆς τουαλέττας σὲ στὺλ σεμιζιὲ εἶνε τὸ γ'ακαδάκι καὶ τὰ ρεβέρ, ποὺ τὴν στολίζουν καὶ συντελοῦν στὸ μυτερὸ ἄνοιγμα τοῦ ντεκολτέ.

Ἂν καὶ πολὺ συχνὰ αὐτὸ τὸ ἄνοιγμα ἀφήνεται «ἐβάζε» γιὰ νὰ δίνη ἐλευθερία στὸν λαιμό.

Πολλὲς φορὲς τὸ κορσὰζ μιᾶς τέτοιας τουαλέττας στολίζεται μὲ ἕνα μεγάλο ἀμπιεσμὰν τετράγωνο ἢ στρογγυλὸ καὶ τότε ἡ συνέχεια τοῦ φορέματος, ποὺ ξεφεύγει ἀπὸ τὸ ἀμπιεσμάν, γίνεται ἐξ ὁλοκλήρου μὲ πιέττες, ποὺ συγκρατοῦνται στὴ μέση μὲ μία στενὴ ἢ φαρδειὰ δερμάτινη ζώνη. Ἂν θέλουμε ὅμως μποροῦμε ἀντὶ δερματίνης ζώνης νὰ κάμωμε μία ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα ντραπαριστὸ καὶ μὲ τὰ δύο ἄκρα νὰ κρέμωνται 3—4 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου.

Ὅσο γιὰ τὸ κούμπωμα σ' αὐτὰ τὰ φορέματα ντὲ στὺλ γίνεται ἄλλοτε κατὰ μῆκος ὅλου τοῦ φορέματος μὲ κουμπιὰ σὲ μέτριο μέγεθος καὶ ἄλλοτε κουμπώνει μόνον τὸ κορσάζ.

Τὰ μανίκια γίνονται ζαπονέ, ἀλλὰ καὶ μὲ μανικοκόλλησι κοντὰ ἢ τρουὰ-κὰρ.

Τὰ σαντούν, τὰ τζέρσεϋ καὶ ἄλλα μεταξωτὰ ὑφάσματα χρησιμοποιοῦνται γι' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ φορέματα καὶ τὸ καθένα ἔχει τὴ χάρι του δίνοντας στὴν τουαλέττα λιγώτερο ἢ περισσότερο ἀμπιγιὲ ἐμφάνισι.

Ὅσο γιὰ τὰ χρώματα τὸ λευκὸ ἢ μαστιχὶ ἔχουν τὰ πρωτεῖα καὶ κατὰ δεύτερον λόγον τὰ ἄλλα χρώματα ποὺ συνηθίζονται ἐφέτος.

1) Νεανικὸ φορεματάκι κομψότατο ἀπὸ κοτονάντ μὲ πουά. Μιὰ φαρδειὰ ζώνη ποὺ ἑνώνει κορσὰζ καὶ φούστα σχηματίζει κορσελέ. 2) Ἡ μόδα τῶν «τουίλ». Νὰ ἕνα χαριτωμένο νεανικὸ φορεματάκι πολὺ ἁπλὸ καὶ χαριτωμένο. 3) Μιὰ ἀπογευματινὴ τουαλεττίτσα γιὰ ὑπαίθρια συγκέντρωσι. Τὸ κορσὰζ εἶναι ἐφαρμοστὸ καὶ ἡ φούστα εἶναι φαρδειὰ μὲ ἐλεύθερες πιέττες.

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Οἱ βραδυνὲς τουαλέττες γιὰ τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ ποὺ προορίζονται γιὰ ὑπαίθριες συγκεντρώσεις εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸν ἀνάλαφρες γιὰ νὰ εἶναι σὲ ἁρμονία μὲ τὸ περιβάλλον: σεληνόφως, ἀστροφεγγιά, θάλασσα, ἀκρογιαλιές.

Οἱ μουσελίνες μονόχρωμες ἢ σταμπάτες, τὰ τούλια, οἱ δαντέλλες μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι πρωτοστατοῦν σ' αὐτὲς τὶς τουαλέττες.

Ὅσο γιὰ τὶς μουσελίνες καὶ τὰ τούλια χρησιμοποιοῦνται γιὰ «κοῦπ ἐβαζὲ» ἐνῶ τὴν δαντέλλα τὴν βλέπομε περισσότερο σὲ φουστάνια «φουρώ», ποὺ μὲ τὴν στρωτή τους γραμμὴ ἀναδεικνύουν πιὸ πολὺ τὸ πολύτιμο ὑλικό. Ἡ τελευταία μάλιστα λέξις τῆς μόδας προσθέτει μία ἀκόμη χάρι στὴν δαντέλλα: τὴν στολίζει μὲ κεντήματα

ἀπὸ πέρλες ἢ στρὰς ποὺ τὴν μεταβάλλουν σὲ οὐρανὸ μὲ ἀστέρια.

Κοντὰ στ' ἀνάλαφρα ὅμως αὐτὰ ὑλικὰ προσθέτονται καὶ πολλὰ ἄλλα μεταξωτὰ ἐλαφρά, ποὺ κι' αὐτὰ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὶς τουαλέττες τοῦ ὑπαίθρου.

Ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας εἶνε τὰ σταμπάτα σατέν, ποὺ μὲ τὴ στιλπνότητα τους προσδίδουν μία ἐξαιρετικὴ ἀνταύγεια στὰ συνδυασμένα χρώματα.

Ὁ Παρισινὸς Οἶκος τῆς Νίνας Ρίτσι παρουσίασε στὴν ἔκθεσι τῶν μοντέλων της μία τέτοια τουαλέττα, ποὺ ἦταν ντραπαριστὴ ὡς τὸ ἄκρον τῆς φούστας καὶ εἶχε γιὰ μοναδικὸ στόλισμα ἕνα πελώριο φιόγκο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα στὸ τέλος τοῦ μεγάλου ἀνοίγματος τοῦ ντεκολτέ, ποὺ ἐσυγκρατεῖτο στοὺς ὤμους ἀπὸ δυὸ στενὲς βελούδινες κορδέλλες.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Λ. Κ. Μ., Καλάμας: Δὲν μοῦ ὑπενθυμίσατε τὴν περίπτωσίν σας. Περιμένω.

Ζωφίλον Κ. Ν., Ἐρυθραίαν: Ἀλείψατε τὸ πάσχον μέρος μὲ μίγμα ἐλαιόλαδου καὶ θειαφιοῦ, τουλάχιστον 7—8 ἡμέρες.

Ἐλβίραν Μπ.: Λίγη μαγιὰ τῆς μπύρας θὰ σᾶς ὠφελήσῃ. Ζητῆστε την ἀπὸ φαρμακεῖο.

Μία λυπημένη κοπέλλα: Στὴν ἡλικία σας δὲν δικαιολογοῦνται παρόμοιες ἀπελπισίες. Ξεχάστε τον.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραούλ έργαζόταν ώς έφημεριδοπώλης και κέρδιζε τη ζωή του, μά έφαχνε συγχρόνως στις αγγελίες των εφημερίδων μήπως βρή καμμιά καλύτερη δουλειά. Έτσι όταν είδε ότι ζητούσαν ένα παιδί της ηλικίας του για την έξοχή, στολίστηκε όσο μπορούσε καλύτερα και πήγε στο ξενοδοχείο «Πλάζα» στή μις Μπρίτζ, που είχε δημοσιεύσει την αγγελία. Έκεί ό μικρός μετανάστης βρέθηκε μπροστά σέ μιά ώραία και νέα γυναίκα και σ' ένα κύριο ώς τριανταπέντε χρόνων...

16ον

—Ράλφ, άδελφέ μου τεμπέλη, θά σηκωθῆς έπί τέλους, νά μιλήσης μέ τό παιδί πού ἦρθε γιά τή θέσι;

Ό κύριος, πού ἦταν άδελφός τῆς ὡραίας έκείνης άμαζόνας, παρ' όλο πού δέν τῆς έμοιαζε καθόλου, άφησε τήν ησυχία του και βλέποντας μέ ὑπεροπτικό θλέμμα τόν Ραούλ, τόν ρώτησε:

—Ἦρθες γιά τή θέσι;

—Μάλιστα, κύριε.

—Εἶσαι Γάλλος;

—Παρισινός.

—Και ξέρεις άπό ἄλογα;

Ό Ραούλ δίστασε λίγο. Δέν τοῦ ἐρχόταν καλό νά πῆ ψέμματα. Ἀλλά μέ σεβασμό τοῦ άπάντησε:

—Κάτι ξέρω κύριε, γιατί μεγάλωσα σ' ἔναν τόπο πού ὑπάρχουν πολλά, στό Σαντιγύ. Τακτικά πήγαινα περίπατο μέ τό γαϊδουράκι ἑνός γείτονά μας χτηματία...

Ἡ μις Μπρίτζ χαμογελώντας τότε εἶπε:

—Ἀσφαλῶς ὁ μικρός θά ξέρη, γιατί στό Σαντιγύ δέν ὑπάρχουν παρά λόρδοι και πολλοί τζόκεϋ

Ό Ραούλ δέν θέλησε νά πῆ περισσότερα. Τό μόνο πού ἔκρινε καλό νά προσθέση ἦταν νά τούς δηλώση ὅτι ξέρει και ζωγραφική.

Ὁ κύριος και ἡ μις άπόρησαν γιά τό νέο προτέρημα τοῦ μικροῦ και τόν ἔκαμαν νά έπαναλάβη τά λόγια του.

—Ὥστε ξέρεις και ζωγραφική, ρώτησε ἡ μις Μπρίτζ, πού ἦταν Βορειοαμερικανίδα. Τί ζωγραφίζεις;

—Ἀπ' ὅλα: πρόσωπα, σπίτια, δέντρα...

Ό ἀδελφός κι' ἡ ἀδελφή ἀλληλοκυττάχτηκαν. Ἔπειτα ἡ μις Μπρίτζ γελῶντας, δήλωσε:

—Αὐτό, παιδί μου, δέν μᾶς ἐνδιαφέρει καθόλου. Τό μόνο πού ἀξίζει γιά μᾶς εἶναι ὅτι εἶσαι Γάλλος άπό τό Σαντιγύ, ὅτι εἶσαι γεροδεμένο παιδί και πολύ συμπαθητικό! Τί λές κι' ἐσύ, Ράλφ;

Ό Ράλφ, πού φαινόταν νά μήν ἐνδιαφέρεται γιά τή γνώμη της, ἀλλά γιά τήν ὑπόθεσι αὐτή, άπάντησε:

—Ἀδελφή μου, κάνε ὅ,τι θέλεις. Ἄν σοῦ ἀρέση ὁ μικρός νά τόν πάρης άμέσως, γιατί αὔριο θά πρωῒ φεύγουμε γιά τήν ἐστάντσια και θά σοῦ χρειαστῆ, μόλις φτάσουμε, γιά τ' ἄλογα...

Ἡ μις Μπρίτζ σκέφτηκε μιά στιγμή και ρώτησε πάλι τό Ραούλ:

—Ἔχεις πολύν καιρό στό Μπουένος Ἄϋρες;

—Ἕνα μήνα...

—Τί δουλειά κάνεις;

—Πουλῶ ἐφημερίδες στούς δρόμους γιά νά κερδίσω τό ψωμί μου, άπάντησε μέ ὅλη του τήν εἰλικρίνεια ὁ Ραούλ. Μόλις ἔφτασα ἐδῶ, τά χαμίνια μοῦ ἔκλεψαν ὅλα μου τά χρήματα.

—Ἀου! ἔκανε ἡ μις. Πουλάει ἐφημερίδες στούς δρόμους ὁ μπού, σάν τόν δικό μας τόν Γκόρνταν Μπέννετ (ὁ ἱδρυτής τοῦ «Κήρυκα» τῆς Ν. Ὑόρκης), ὅταν ἦταν μικρός. Ἴσως μιά μέρα θά κάμης κι' ἐσύ σάν κι' αὐτόν μεγάλη περιουσία.

Και ὕστερ' άπό λίγο πρόσθεσε:

—Γονεῖς δέν ἔχεις; Πῶς βρίσκεσαι μονάχος σου στό Μπουένος Ἄϋρες;

Ό Ραούλ θέλησε τότε νά πῆ ὅλη τήν ἀλήθεια και τῆς άπάντησε:

—Οἱ γονεῖς μου πέθαναν. Ὁ πατέρας μου ἦταν ζωγράφος στο Παρίσι σ' ἕνα ὡραῖο σπίτι στό Βουλεβάρτο Ντεκουρσέλ. Δέν ἄφισε περιουσία κι' ὁ φίλος πού μέ πῆρε μαζί του στήν Ἀμερική σκοτώθηκε στό ταξίδι άπό κακούς μετανάστες.

Ἡ μις Μπρίτζ φάνηκε πώς στενοχωρήθηκε. Και μέ περισσότερη συμπάθεια τοῦ εἶπε:

—Εἶσαι ἕνα δυστυχισμένο παιδί και θά σέ πάρω στήν ὑπηρεσία μου. Σοῦ λέω ὅμως ὅτι θά χρειαστῆ νά ταξιδέψης πολύ.

Ό Ραούλ ἄλλο πού δέν ἤθελε. Και χωρίς νά θέλη ξεφώνησε:

—Ὦ! τό θέλω κι' ἐγώ πολύ!...

—Καλά! εἶπε ἡ μις Μπρίτζ. Θά σοῦ δίνουμε σαράντα πιάστρα τόν μῆνα, ἔ, Ράλφ;

—Μάλιστα, άπάντησε ὁ κύριος, πού εἶχε ξαναχωθῆ στήν πολυθρόνα του και φαινόταν πώς κοιμόταν.

—Σοῦ φτάνει ὁ μισθός;

—Μάλιστα, κυρία.

—Τότε, λοιπόν, αὔριο τό πρωῒ στίς έννέα, στό σταθμό τοῦ Ρετίρο... Νάρθης μέ τίς βαλίτσες σου, γιατί θά φύγουμε μέ τό τραῖνο τῆς Κόρδομπα...

—Σύμφωνοι, κυρία...

—Μή μέ λές κυρία. Εἶμαι ἡ μις Μπρίτζ.

—Μάλιστα, μις Μπρίτζ. Αὔριο θἄμαι στίς ἑνέα στό σταθμό.

Ό Ραούλ ἔφυγε άπό τό ξενοδοχεῖο χαρούμενος. Ἐπί τέλους θά ἄφηνε τό ἐπάγγελμα, πού ἔννοιωθε ὅτι δέν ἦταν πλασμένος γι' αὐτό. Κι' άκόμη πιό πολύ ἦταν ἐνθουσιασμένος, γιατί θ' ἄφηνε τό Μπουένος Ἄϋρες και θά πήγαινε μέ τήν ὡραία έκείνη Ἀμερικανίδα στήν ἐξοχή.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πώς τά πρόσωπα και τά πράγματα ἔκαναν ἐντύπωσι στό Ραούλ, Ἐκεῖνα τά ὄπλα πού εἶχε δῆ στό διαμέρισμα, ἡ Ἀμερικανίδα μέ τά ἀνδρικά πανταλόνια, τό ὕφος τοῦ κυρίου, τόν ἔκαναν νά ἐλπίζη, ὅτι θά ἔβλεπε κάτι τό καινούργιο, πρᾶγμα πού τό ποθοῦσε. Ἐκεῖνο ὅμως πού τόν ἔκανε δισταχτικό ἦταν ἡ σκέψι ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἤθελαν σώνει και καλά νά ξέρη ὁ ὑπηρέτης τους άπό ἄλογα...

«— Κι' ἐγώ πού δέν ξέρω καθόλου, πῶς θά τά καταφέρω;» άναρωτιόταν ὁ μικρός. «Εὐτυχῶς πού φεύγουμε αὔριο. Κι' ἄμα βρεθοῦμε μακρυά, θά βρῶ τρόπο νά μέ κρατήσουν».

Αὐτά συλλογιζόταν ὁ Ραούλ γυρίζοντας στό σπίτι, ὅπου ἔφτασε τήν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Βρῆκε τόν Πάολι άναστατωμένο.

—Μά τί ἔγινες λοιπόν; τόν ρώτησε μόλις τόν εἶδε. Ὁ Βελάσκες εἶναι ἔξω φρενῶν μαζί σου. Δέν ἤθελες νά δώσης λογαριασμό και οἱ ἐφημερίδες σου εἶναι άκόμα ἐδῶ. Μά ποῦ ἦσουν; Ἔπαθες τίποτα;

—Δέν ἔπαθα τίποτα, άπάντησε ὁ Ραούλ. Ἴσα - ἴσα ἔβρηκα δουλειά στήν ἐξοχή και φεύγω άπό τό Μπουένος Ἄϋρες αὔριο τό πρᾶδυ... Ὅλη ἡ οἰκογένεια μόλις ἄκουσε τά λόγια

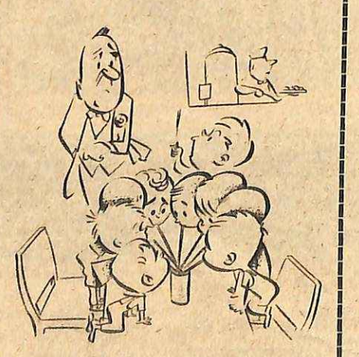

—Τό λογαριασμό χωριστά γιά τόν καθένα παρακαλῶ!...

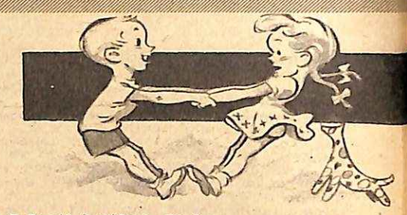

τοῦ Ραούλ λυπήθηκε. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως αὐτοί εἶναι συνηθισμένοι σέ τέτοιους χωρισμούς και δέν θέλουν νά μάθουν περισσότερα.

Πάντως ὁ εὐγενικός Ραούλ εὐχαριστήσε θερμά τούς Ἰταλούς, πού τόν βοήθησαν στή μεγάλη του άνάγκη. Και θέλοντας νά δείξη τήν εὐγνωμοσύνη του στόν Πάολι, ἔβγαλε άπό τήν κάλτσα του τό κομπόδεμά του και τοῦ χάρισε μερικά χρήματα.

Μέ τά ὑπόλοιπα άγόρασε ροῦχα καθώς και μιά ζώνη, σάν ἐκείνη πού τοῦ εἶχαν κλέψει.

Τή στιγμή πού ἔχωνε μέ καιμάρι τό μεγάλο του μαχαῖρι μέ τήν ἀργυρῆ λαβή, θυμήθηκε τά ψεύδη κια και τίς καραμπίνες πού εἶχε δῆ στό σαλόνι τῆς μις Μπρίτζ.

—Αὐτή τή φορά θά μοῦ χρειαστῆ πολύ ἡ ζώνη μου, ψιθύρισε. Μονάχα πού δέν εἶναι γεμάτη σάν τήν ἄλλη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Τό τραῖνο περνάει τήν ἑξοχή κι' ὁ Ραούλ καθισμένος σ' ἕνα βαγόνι πρώτης θέσεως, παρακολουθεῖ μέ περιέργεια τά τοπία πού περνοῦν.

Τά νέα άφεντικά του βρίσκονται στό ἄλλο βαγόνι. Τούς βρῆκε στό σταθμό, τήν ὥρα άκριβῶς πού εἶχαν δώσει ραντεβοῦ, κι' ἔφυγαν χωρίς καθόλου νά χασομερήσουν. Ὁ Ραούλ μάλιστα ἦταν πολύ συγκινημένος άπό τίς περιποιήσεις, πού τοῦ ἔκαμε κυρίως ἡ μις Μπρίτζ, πού ζήτησε ἐπιμόνως νά βγάλουν πρώτης θέσεως εἰσιτήριο γιά τό νέο τους ὑπηρέτη.

—«Ντῆαρ μπρόδερ», εἶπε στόν ἀδελφό της μέ καλωσύνη, ξέρεις ὅτι μόνο οἱ ζητιάνοι ταξιδεύουν στή δεύτερη θέσι. Ὁ μπού πρέπει νά κοιμηθῆ καλά τό βράδυ, ἄν θέλουμε νά δουλέψη μέ κέφι αὔριο πού θά φτάσουμε. Δέν πρέπει νά κουραστῆ στό ταξίδι.

Ἀπό τ' ἄλλο μέρος ὁ Ράλφ, ὁ ὁποῖος ἔδειχνε ὑπάκουο παιδί μπρός στίς συζητήσεις τῆς ἀδελφῆς του, παρακολουθοῦσε κι' αὐτός τά μέρη πού περνοῦσαν.

Ἔτσι, χωρίς κανείς νά τόν ἀνησυχῆ, ὁ Ραούλ καθισμένος σ' ἕναν καναπέ εἶχε κολλήσει τά μοῦτρα του στό τζάμι και βλέπει μιάν ἐξοχή, πού τοῦ θυμίζει κάτως τίς γαλλικές: Πράσινα λειβάδια, πού βόσκουν διάφορα ζῶα, μεγάλα ἄσπρα σπίτια σκεπασμένα άγάλο δέντρο, μέ κορμό ἀνώμαλο και ἕνα μελλογο μέ τό φύλλωμά του: Λέγεται Οὔμπου και εἶναι τό δέντρο τοῦ τόπου, τό δέντρο τῆς Πάμπας.

Σιγά - σιγά ὅμως βλέπει πώς τά σπίτια εἶναι ἀραιότερα και τά δέντρα πιό σπάνια. Ἐκτός αὐτοῦ, ἀρχίζει τώρα νά σκοτεινιάζη κι' ὁ Ραούλ δέν διακρίνει πειά.

Κι' ἀφήνοντας τό παράθυρό του περνάει στό ἄλλο βαγόνι γιά νά δῆ μήπως θέλουν τίποτα οἱ κύριοί του.

Μόλις ὅμως μπαίνει ἐκεῖ, βλέπει κατάπληκτος ὅτι ἄλλοι δυό ἐπιβάτες, πού δέν τούς ἤξερε καθόλου, ἦταν μαζί μέ τήν μις Μπρίτζ και τόν Ράλφ.

Ἦταν κι' οἱ δυό γεροδεμένοι κι' ἔδειναν τήν ἐντύπωσι ἀθλητῶν. Ἀκόμη δέ ἐμοιαζαν τόσο πολύ μεταξύ τους, πού μέ μεγάλη δυσκολία μποροῦσε κανείς νά ξεχωρίση τόν ἕνα ἀπό τόν ἄλλον. Φοροῦσαν στολές κυνηγετικές άπό ἐγγλέζικη τσόχα, και μαλακές μπότες, ὅπως οἱ χωρικοί τοῦ τόπου. Δέν τούς ἔλειπε οὔτε τό σομπρέρο, οὔτε τό φουλάρι. Και καθένας τους εἶχε κοντά του τό πόντσο του άπό τρίχα γουανάκου, πού ἔδειχνε ὅτι ἦταν Ἀργεντινοί ἡ Ἱσπανοί πού ἔμεναν ἐκεῖ άπό καιρό.

Ὁ Ραούλ πρόσεξε ὅτι οἱ φίλοι τῶν ἀφεντικῶν του μιλοῦσαν ἀγγλικά και μάλιστα ἡ συζήτησί τους ἦταν πολύ ἐνδιαφέρουσα. Ἦταν κι' οἱ τέσσερις σκυμένοι πάνω σ' ἕνα σχέδιο πού τό εἶχαν άπλωμένο στά γόνατά τους και τό κύτταζαν μέ μεγάλη προσοχή.

Ξαφνικά, μόλις εἶδαν τό Ραούλ νά πλησιάζη, ἡ μις Μπρίτζ ἔδειξε τό μικρό στούς δυό ἐκείνους δίδυμους και τούς εἶπε σιγά:

—Ζό, Δό, προσοχή!

Κι' ἔπειτα ὑψώνοντας τή φωνή της:

—Εἶναι ὁ νέος μου μπού...

Ζό και Λό ἡ Ἀμερικανίδα φώναξε τούς δυό νέους συνταξειδιώτες τους κι' ἐκεῖνοι ἀμέσως κύτταξαν καλά - καλά τόν Ραούλ.

—Θέλεις τίποτα, μπού, ρώτησε ἡ μις Μπρίτζ.

—Ὄχι, μίς, άποκρίθηκε ὁ μικρός. Ἤρθα μόναν νά δῶ μήπως μέ χρειαζόσαστε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

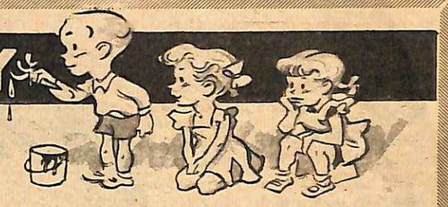

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Δυό εὐγενικὲς καρδιὲς

Κάποτε σὲ μιὰ ἐπαρχία θὰ διν̀οταν μεγάλη γιορτή. Οἱ κάτοικοι βρισκόντουσαν ἀπὸ ἡμέρες στὸ πόδι. Καθάριζαν τοὺς δρόμους, κρεμοῦσαν πράσινα κλαδιὰ στὰ σπίτια, στόλιζαν μὲ πολύχρωμα φαναράκια και χάρτινες γιρλάντες τὰ παράθυρα και τὰ δέντρα τῆς πλατείας.

Καθισμένο στὰ σκολοπάτια τῆς ἐκκλησίας ἕνα παιδὶ δώδεκα χρόνων κύτταζε τὶς ἑτοιμασίες μὲ ὄψος λυπημένο. Κάπου - κάπου ἕνα δάκρυ κυλοῦσε ἀπ' τὰ μάτια του κι' ἀναστενάζοντας ἔλεγε:

—Τόση χαρὰ ἀπὸ δῶ, τόση λύπη ἀπὸ κεῖ! Παντοῦ ψήνουν γλυκὰ και στὸ σπίτι μας δὲν ὑπάρχει ψωμί...

Ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ τὸ παιδὶ ἦταν βυθισμένο στὶς θλιβερές του σκέψεις, βλέπει ἕναν κοντόχοντρο ἄντρα μὲ τὰ ματογυάλια του ν' ἀνοίγη ἕνα χαρτὶ και νὰ διαβάζη δυνατά:

«Ὁ κ. δήμαρχος καλεῖ ὅλους τοὺς κατοίκους νὰ λάβουν μέρος στὴ γιορτὴ ποὺ γίνεται γιὰ πρώτη φορὰ στὸν τόπο μας. Θὰ γίνουν ἀγῶνες δρόμου, ὅπου θὰ λάβουν μέρος παιδιὰ ἀπὸ δεκατριῶν ὡς δεκαπέντε χρόνων. Ὁ νικητὴς θὰ πάρη βραβεῖο ἑκατὸ δραχμές. "Οσα παιδιὰ θέλουν ν' ἀγωνισθοῦν νὰ δηλώσουν στὴ Δημαρχία».

Κι' ἐνῶ παντοῦ ἀκούγονταν ζητωκραυγὲς γιὰ τὸ δήμαρχο, ποὺ θέλησε νὰ δώση χαρὰ στὸν τόπο του, τὸ παιδὶ εἶπε μέσα του:

—Ἑκατὸ δραχμές! Ὁλόκληρη περιουσία! Ἄχ! κι' ἂν μποροῦσα!...

Και ἀμέσως ἔτρεξε στὴ Δημαρχία.

—Ἔ, μικρέ, ποῦ πᾶς ἀπὸ δῶ; τὸ ρώτησε αὐστηρὰ ἕνα ὑπάλληλος.

—Πάω νὰ δῶ τὸν κ. Δήμαρχο, ἀποκρίθηκε ἀσστισμένο τὸ παιδί. Θέλω νὰ γραφτῶ γιὰ τόν...;

—Ἄ, ναί. Γιὰ τὸν ἀγώνα δρόμου... εἶπε ὁ γραφιᾶς. Πῶς σὲ λένε;

—Λώρη Φτέρη, κύριε.

—Πόσων χρονῶν εἶσαι;

Ὁ Λώρης δίστασε λίγο κι' ἀποκρίθηκε:

—Δώδεκα χρονῶν κι' ἕντεκα μηνῶν.

—Δώδεκα κι' ἕντεκα μηνῶν! ἀπόρησε ἐκεῖνος. Μὰ δὲν μπορεῖς νὰ λάθης μέρος.

—Ἄχ! κύριε, εἶπε μὲ λυπητερὴ φωνὴ τὸ παιδί. Ὀχτὼ μέρες μοῦ λείπουν ἀκριβῶς γιὰ νὰ γίνω δεκατριῶν. Σᾶς παρακαλῶ, μὴ μὲ διώχνετε... Πρέπει... Εἶναι μεγάλη ἀνάγκη νὰ κερδίσω τὸ βραβεῖο...

Και σὲ λίγο πρόσθεσε μὲ σχισμένη φωνή:

—Στὸ σπίτι μας δὲν ἔχουμε ψωμί...

—Μά, παιδί μου, ἔκανε τώρα μαλακώτερα ὁ γραφιᾶς, πῶς θὰ λάθης ἐσὺ μέρος, ποὺ καὶ ἀδύνατος εἶσαι καὶ δὲν ἔχεις τὸ κατάλληλο ἀνάστημα; Θὰ σὲ νικήσουν οἱ ἄλλοι, καὶ τότε θὰ πικραθῆς πολύ.

—Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, μὴ μοῦ ἀρνιέστε νὰ λάβω κι' ἐγὼ μέρος. Ἔχομε τόση φτώχεια στὸ σπίτι... Μὴ θέλετε νὰ χάσω αὐτὴ τὴν ἐλπίδα ποὺ ἔχω νὰ βοηθήσω τὴ μητέρα μου...

Ὁ γραφιᾶς, βλέποντας τὴν ὀχρὴ ὄψι τοῦ Λώρη, συγκινήθηκε. καὶ δέχτηκε γράφοντας στὸν κατάλογο: «Λώρης Φτέρης, ἐτῶν 13».

Τὸ παιδί, πηδῶντας τότε ἀπὸ χαρὰ γύρισε σπίτι νὰ πῆ τὴν καλὴ εἴδησι στὴ μητέρα του. Τὴ βλέπει ὅμως μὲ δακρυσμένα μάτια νὰ μοιράζη στ' ἄλλα της παιδιὰ τὸ λίγο ψωμάκι καὶ τὸ λίγο τυρὶ ποὺ εἶχε.

—Μητέρα, μὴ μοῦ δώσης ἐμένα, φώναξε ὁ Λώρης. Ἔφαγα κάτι στὸ σπίτι ἐνὸς φίλου μου καὶ δὲν πεινῶ!...

Ἡ μητέρα κύτταξε στὰ μάτια τὸ γυιό της γιὰ νὰ δῆ μήπως ἔλεγε ψέμματα ἀπὸ μεγάλη καλωσύνη... Τῆς φάνηκε ὅμως χαρούμενος κι' ἡσυχος καὶ ἔτσι τὸν πίστεψε. Κι' ὁ Λώρης, ἂν καὶ νηστικός, κάθισε στὸ τραπέζι γιὰ συντροφιά, λέγοντας μέσα του:

—Ἂν νικήσω, τρώω τὸ βράδυ!...

Τὸ ρολόϊ τῆς ἐκκλησίας χτύπησε μιὰ καὶ τὸ φτωχόπαιδο ξεκίνησε γιὰ τὴν πλατεία. Ἐκεῖ βρῆκε καμμιὰ δεκαριὰ παιδιὰ μὲ κοντὰ παντελονάκια κι' ἄσπρες φανελλίτσες.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἦταν κι' ὁ Μεμᾶς, παιδὶ πλούσιο καὶ γεροδεμένο. Μόλις εἶδε τὸ Λώρη εἶπε:

—Τί; Θὰ λάθη μέρος κι' ὁ Φτέρης; "Ωχ! δυστυχία του!

Και γυρίζοντας στὸν ἴδιο λέει:

—Μὰ ἐσὺ εἶσαι λιγνὸς σὰν ἄχυρο καὶ δὲν ἔχεις πνοή, οὔτε ὅση ἔχει ἕνα πουλάκι...

Σὲ λίγο οἱ ἐπίσημοι ἀνέθηκαν στὴν ἐξέδρα. Κι' ὁ Δήμαρχος ἔδωσε τὸ σύνθημα.

Ὁ Λώρης, καθὼς ἔτρεχε, κουράστηκε καὶ στρώθηκε κάτω στὸ χῶμα.

—Λώρη, τοῦ φώναξε ὁ Μεμᾶς. Παραιτήσου! Δὲν βαστᾶς πιά. Εἶναι κακὸ αὐτὸ ποὺ κάνεις.

—Κι' ὅμως εἶναι μεγάλη ἀνάγκη νὰ τρέξω, Μεμά! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Λώρης.

Και σηκώθηκε ξανὰ κι' ἄρχισε νὰ τρέχη. Δὲν ἦταν ὅμως ὁ Λώρης μόνο ποὺ εἶχε κουραστῆ. Καὶ τ' ἄλλα παιδιὰ εἶχαν μείνει πίσω. Πρῶτος ἐρχόταν ὁ Μεμᾶς καὶ πίσω ὁ Λώρης. Ἡ προσπάθεια κι' ἡ ἀγωνία γιὰ νὰ τὸν προσπεράση, ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του.

Ξαφνικὰ ὁ Μεμᾶς λιγόστεψε τὸ τρέξιμό του. Κι' ὅταν ὁ Λώρης βρέθηκε κοντά, τοῦ φώναξε:

—Λώρη, μὴν παρακουράζεσαι. Ἔτσι κι' ἔτσι θὰ νικήσης!...

Κι' ἀλήθεια, σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὁ Λώρης ἔφτανε στὸ τέρμα νικητής.

Ὁ Δήμαρχος κι' ὁ κόσμος ὅλος, χειροκρότησαν τὸν νικητὴ καὶ τοῦ εἶπαν νὰ πάη τὴν ἄλλη μέρα στὴ Δημαρχία νὰ τοῦ μετρήσουν τὰ χρήματα.

Ἐξαντλημένος, ἀλλὰ κι' εὐχαριστημένος ἔτρεξε στὴ μητέρα του νὰ τῆς ἀναγγείλη τὴ νίκη, χωρὶς θέβαια νὰ κρύψη, ὅτι τὴ χρωστοῦσε στὴν καλωσύνη τοῦ Μεμᾶ.

—Ἐγώ, μητέρα, τῆς εἶπε, τὸ κατάλαβα. Κοντοστάθηκε ἐπίτηδες γιὰ νὰ νικήσω ἐγώ.

—Τότε τὸ βραδεῖο, παιδί μου, δὲν ἀνήκει σὲ σένα, ἀποκρίθηκε ἡ μητέρα. Νὰ δώσης τὰ χρήματα στὸ Μεμᾶ κι' ἐσὺ νὰ κρατήσης τὴ χαρά!

Τὰ λόγια της ἔκαναν βαθειὰ ἐντύπωσι στὸ Λώρη. Κι' ὅταν τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάστηκε στὸ Δήμαρχο, τοῦ εἶπε:

—Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος τοῦ βραβείου. Ὁ νικητὴς εἶναι ὁ Μεμᾶς. Αὐτὸς ἔκοψε τὸ τρέξιμό του ἐπίτηδες γιὰ νὰ κερδίσω ἐγώ.

Ὁ Μεμᾶς, ποὺ ἦταν παρὼν μὲ ἄλλα παιδιά, προχώρησε καὶ εἶπε:

—Κύριε, ὁ Λώρης εἶναι ὑπερβολικός. Ἴσως νὰ νικοῦσα ἐγώ. Ἀλλὰ ἡ κούρασι...

—Ὄχι, δὲν σ' ἔκαμε ἡ κούρασι, συνέχισε ὁ Λώρης, ἀλλὰ ἡ καλή σου ἡ καρδιά. Ἤξερες τὴ δυστυχία μας καὶ μὲ λυπήθηκες...

—Ἂς ποῦμε ὅτι εἶναι κι' ἔτσι, εἶπε ὁ Μεμᾶς. Ποιὸς θὰ μ' ἐμποδίση νὰ κάνω μιὰ καλὴ πρᾶξι;

Κι' ὁ Δήμαρχος συγκινημένος τοὺς φώναξε:

—Παιδιά μου, τὸ συμβούλιο εἶχε ἀποφασίσει νὰ δώση ἕνα βραδεῖο. Ἐγὼ δίνω καὶ δεύτερο! Δὲν θέλω νὰ κακοκαρδίση κανένας σας!

Τὰ παιδιὰ πῆραν τὰ βραδεῖα κι' ἔφυγαν γεμάτα χαρὰ καὶ ἱκανοποίησι.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ἡ φωτογραφία της

Φακιόλι κατάμαυρο
ὁποῦ στεφανώνει
κεφάλι ἀτίμητο
λευκὸ σὰν τὸ χιόνι,
γυαλάκια ὁλόλαμπρα
δυὸ μάτια ἀπὸ πίσω τους
δυπνά, παινεμένα,
πηγοῦνι παχούτσικο
καὶ στόμα σὰν μέλι
ποὺ πάντα χαμόγελο
ἐδῶ κι' ἐκεῖ στέλλει,
χεράκια ποὺ ἀδιάκοπα
τὴν κάλτσα κρατοῦνε
κι' ἀκούραστα ἐργάζονται
καὶ δὲν σταματοῦνε,
ψυχὴ καλοκάγαθη,
καρδούλα ἁγία:
—Νὰ τῆς γιαγιάκας μου
ἡ φωτογραφία!

Κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ!

Ὁ Γιαννάκης γυρίζει στὸ σπίτι ἀπὸ τὸ Ζάππειο μὲ τὴν ἀδελφούλα του. Κουρασμένος ὅμως, ὅπως εἶναι ἀρνεῖται νὰ φάη τὸ βραδυνό του φαγητό. Ἡ μαμά του, ποὺ δὲν θέλει νὰ πέση ὁ κανακάρης της νηστικός, τὸν παρακαλεῖ νὰ φάη τουλάχιστον τὴν κομπόστα του. Ὁ μπαμπᾶς του πάλι, ποὺ ἔχει τὸ γενικὸ πρόσταγμα τοῦ σπιτιοῦ, λέει στὴ γυναίκα του:

—Ἂς τὸ παιδὶ νὰ κάνη ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἀρέσει. Σοῦ εἶπε μιὰ φορὰ πῶς δὲν θέλει νὰ φάη.

Καὶ ἀπὸ λόγο σὲ λόγο πατέρας καὶ μητέρα μαλλώνουν, ὥσπου ὁ Γιαννάκης βλέποντας ὅτι ὁ καυγᾶς τους ἦταν ἐπόμενο νὰ καταλήξη εἰς βάρος του, φεύγει κρυφὰ καὶ πάει καὶ πέφτει στὸ κρεβάτι του. Σὲ λίγη ὥρα ἡ μητέρα πάει καὶ βλέπει τὸ Γιαννάκη.

—Παιδί μου, τοῦ λέει, εἶναι νωρὶς νὰ κοιμηθῆς ἀπὸ τώρα.

Ξαφνικὰ μπαίνει κι' ὁ πατέρας, ποὺ τοῦ λέει:

—Γιαννάκη, κοιμήσου τώρα κι' εἶναι ἀργά...

Ἀπὸ τὰ πολλὰ ὁ Γιαννάκης ἀποφασίζει νὰ κοιμηθῆ. Μὰ ἡ ὥρα περνᾶ κι' ἀκόμα νὰ τὸν πάρη ὁ ὕπνος.

Σὲ λίγο μπαίνει στὸ δωμάτιο κι' ὁ μεγάλος του ἀδελφός, ποὺ βλέπει τὸ Γιαννάκη νὰ.. λαγοκοιμᾶται.

—Γιατί, Γιαννάκη, ἐχεις τὸ ἕνα μάτι ἀνοικτὸ καὶ τ' ἄλλο κλειστό; τὸν ρωτάει.

Κι' ὁ Γιαννάκης ἀπαντάει ἀφελέστατα:

—Γιατί μὲ τὸ ἕνα μάτι κάνω ὅ,τι μοῦ εἶπε ὁ μπαμπᾶς καὶ μὲ τὸ ἄλλο ὅ,τι μοῦ εἶπε ἡ μαμά!

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Θανάσης: Τί ἔχεις μέσα στὸ καλάθι, Θοδωρῆ;

Θοδωρῆς: Κάτι ποὺ βρίσκεται στὴ θάλασσα καὶ τὸ τρῶμε.

Θανάσης: Μήπως ψάρια;

Θοδωρῆς: Μπράβο. Ἂν μοῦ πῆς ὅμως πόσα εἶναι, θὰ πάρης ἐσὺ τρία κι' ἐγὼ ἄλλα τρία.

Θανάσης: Ἔξη εἶναι!

Θοδωρῆς: Εἶσαι ἔξυπνος, Θανάση καὶ χαλάλι σου καὶ τὰ ἔξη!

Η ΖΩΪΤΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ... ΚΟΠΑΔΙ

Τὰ γιγαντιαῖα σχέδια τῶν τεχνικῶν

Ὑποβρύχια ΤΟΥΝΝΕΛ

ΘΑ ΣΥΝΔΕΣΟΥΝ ΤΙΣ ΗΠΕΙΡΟΥΣ

Ὁ ἄνθρωπος θὰ μπορέση σὲ προσεχὲς μέλλον νὰ κάνη τὸ γῦρο τοῦ κόσμου, πατῶντας μόνον στὴν ξηρά, χωρὶς νὰ χρησιμοποιῆ οὔτε ἀεροπλάνο, οὔτε ἀτμόπλοιο; Αὐτὸ τὸ ὄνειρο εἶναι δυνατὸν πιὰ νὰ πραγματοποιηθῆ χάρις στὶς τεράστιες τεχνικὲς προόδους τῆς ἐποχῆς μας.

Ἡ σύνδεσις τῶν ἠπείρων, μᾶς λένε οἱ σύγχρονοι τεχνικοί, μπορεῖ νὰ γίνη μὲ μεγάλα ὑποβρύχια τοῦννελ.

Τὸ μοναδικὸ ὑποβρύχιο τοῦννελ βρίσκεται σήμερα στὴν Ἰαπωνία. Συνδέει τὴ νῆσο Χόντο—τὴ μεγαλύτερη τοῦ ἰαπωνικοῦ ἀρχιπελάγους, πάνω στὴν ὁποίαν ἔχει χτισθῆ τὸ Τόκιο—μὲ τὴν Κιοῦ - Σιοῦ, ὅπου βρίσκεται ὁ μεγάλος ἐμπορικὸς λιμὴν τοῦ Ναγκασάκι. Τὸ τοῦννελ αὐτό, ποὺ ἔχει μῆκος ὀκτὼ χιλιομέτρων, περιλαμβάνει μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμή, ἕναν αὐτοκινητόδρομο κι' ἐπὶ πλέον ἕναν βοηθητικὸ δρόμο.

Αὐτὸ τὸ τοῦννελ ἀποτελεῖ τὸ πρῶτο τμῆμα ἑνὸς μεγάλου δικτύου, μὲ τὴν ἠπειρωτικὴ Εὐρώπη. Οἱ γεωγράφοι, οἱ γεωλόγοι καὶ οἱ γεωφυσικοὶ εἶναι ὅλοι σύμφωνοι ὅτι τὸ ἔτος 4.000 ἡ Ἀγγλία θὰ ἔχη συνδεθῆ μὲ τὴν ἠπειρωτικὴ Εὐρώπη, ὅπως συ-

Ὁ χάρτης αὐτὸς δείχνει πῶς θὰ ἐξασφαλισθῆ ἡ ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν ἠπείρων διὰ ξηρᾶς, ὅταν θὰ ἀνοιχθοῦν τὰ ὑποβρύχια τοῦννελ ποὺ προβλέπουν οἱ σύγχρονοι τεχνικοί.

πού θὰ συνδέση ὅλες τὶς ἰαπωνικὲς νήσους μεταξύ τους. Τὸ σημαντικώτερο τμῆμα αὐτοῦ τοῦ δικτύου θὰ κατασκευασθῆ κάτω ἀπὸ τὸ στενὸ τῆς Τσουσίμα καὶ θὰ ἔχη μῆκος διακοσίων εἴκοσι τεσσάρων χιλιομέτρων, θὰ συνδέη δὲ ἀπ' εὐθείας τὴν Ἰαπωνία μὲ τὴ νότιο Κορέα.

Πολὺ μεγαλύτερο καὶ θεαματικώτερο—σύμφωνα μὲ τὰ σχέδια τῶν τεχνικῶν πάντοτε — θὰ εἶναι τὸ καλούμενο τοῦννελ τῆς Ἀλάσκας, ποὺ θὰ συνδέση τὴ Ρωσία, ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ἀσίας, μὲ τὴν ἀμερικανικὴ ἤπειρο.

Τὸ σχέδιο αὐτὸ μελετήθηκε ἀρχικὰ ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ συμπληρώθηκε κατόπιν ἀπὸ τὸ μεγάλο Ρῶσο τεχνικὸ Βασίλη Μπρατζώφ, φαίνεται δὲ ὅτι ἡ κατασκευή του δὲν προσκρούει σὲ κανένα ἐμπόδιο. Τὸ πλάτος τοῦ πορθμοῦ τοῦ Μπέριγκ μεταξὺ τῆς νήσου τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας καὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Τσουκότσκυ δὲν εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ 90 χιλιόμετρα καὶ στὸ μέρος αὐτὸ ἡ θάλασσα ἔχει βάθος μόνον 440 μέτρων. Ἡ σύνδεσις τῆς Ἀμερικῆς μὲ τὴν Ἀσία καὶ συνεπῶς καὶ μὲ τὴν Εὐρώπη θὰ μᾶς ἐπέτρεπε νὰ κάμωμε τὰ τρία τέταρτα περίπου τοῦ γύρου τοῦ κόσμου μὲ τὰ πόδια.

Τὰ ἄλλα μεγάλα ὑποβρύχια τοῦννελ ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ τεχνικοὶ εἶναι:

1) Τὸ τοῦννελ τοῦ Γιβραλτὰρ ποὺ θὰ συνδέση τὴν Ἀφρικὴ μὲ τὴν Εὐρώπη καὶ θὰ μεταβάλη ὁλοκληρωτικὰ τὴ στρατηγικὴ σημασία τῆς Μεσογείου. Ἡ διάνοιξις αὐτοῦ τοῦ τοῦννελ θὰ συμπληρωθῆ μὲ τὴν κατασκευὴ μιᾶς μεγάλης σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καὶ ἑνὸς αὐτοκινητοδρόμου κατὰ μῆκος τῶν ἀφρικανικῶν ἀκτῶν. Τὸ τοῦννελ αὐτὸ θὰ ἔχη μῆκος 38 χιλιομέτρων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μόνον τὰ 22 θὰ βρίσκωνται κάτω ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ θὰ κατασκευασθῆ σὲ βάθος 450 περίπου μέτρων. Οἱ Ἱσπανοὶ καὶ οἱ Γερμανοὶ τεχνικοὶ ἔχουν μελετήσει ὅλες τὶς λεπτομέρειες αὐτοῦ τοῦ σχεδίου.

2) Τὸ τοῦννελ τῆς Μάγχης ποὺ θὰ συνδέση τὴν Ἀγγλία νέβαινε καὶ στὴν προϊστορικὴ ἐποχή. Ἀλλὰ τὸ ἔτος 4.000 βρίσκεται πολὺ μακρυά. Γι' αὐτὸ ἀντιμετωπίζεται ἀπὸ καιρὸ ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ τοῦ ὑποβρυχίου τοῦννελ. Τὸ τοῦννελ αὐτὸ εἶχε ἀρχίσει νὰ κατασκευάζεται ἀπὸ τὸ 1872 καὶ ἡ κατασκευή του εἶχε προχωρήσει ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Γαλλίας σὲ μῆκος 1847 μέτρων κάτω ἀπὸ τὴ Μάγχη. Ἀλλά, ξαφνικά, ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἄλλαξε γνώμη καὶ σταμάτησε τὶς σχετικὲς ἐργασίες. Προσπάθεια κατασκευῆς αὐτοῦ τοῦ τοῦννελ ἔγινε καὶ τὸ 1930, ἀλλὰ προσέκρουσε καὶ πάλι στὴν ἄρνησι τῆς Ἀγγλίας.

3) Τὸ τοῦννελ τοῦ Βοσπόρου ποὺ θὰ συνδέση τὴν εὐρωπαϊκὴ Τουρκία μὲ τὴν ἀσιατική, τὴν Εὐρώπη μὲ τὶς Ἰνδίες καὶ τὴν Κίνα.

4) Τὸ τοῦννελ τῆς Μεσσήνης ποὺ θὰ συνδέση τὴν Ἰταλία μὲ τὴ Σικελία καὶ θὰ προεκταθῆ κατόπιν διὰ μέσου τῆς νήσου Παντελλάρια ὡς τὶς ἀκτὲς τῆς Τύνιδος. Θὰ δημιουργηθῆ ἔτσι ἕνας ἀκόμη σύνδεσμος μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀφρικῆς. Τὸ σχέδιο αὐτὸ ἔχει μελετηθῆ ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς μηχανικούς, ἡ δὲ πραγματοποίησίς του δὲν παρουσιάζει σοβαρὲς δυσκολίες.

5) Τὸ τοῦννελ τῆς Ὀρεσοῦντ ποὺ θὰ συνδέση τὴ Δανία μὲ τὴ Σουηδία. Θὰ ἔχη μῆκος μόνον 12 χιλιομέτρων.

6)Τὸ τοῦννελ τοῦ Μπορντὼ ποὺ θὰ συνδέση τὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανὸ μὲ τὴ Μεσόγειο θάλασσα διὰ μέσου τῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ Ζιρόντ. Θὰ ἔχη μῆκος 600 - 800 χιλιομέτρων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τέσσερα μόνον κάτω ἀπὸ τὴ θάλασσα. Τὸ τοῦννελ αὐτὸ δὲν θὰ ἐξυπηρετήση τὶς χερσαῖες μεταφορές, ἀλλὰ τὶς θαλάσσιες καὶ θὰ καταστήση χωρὶς σημασία τὸ Γιβραλτάρ.

Ὅταν αὐτὰ τὰ τοῦννελ πραγματοποιηθοῦν, οἱ τέσσερις ἀπὸ τὶς πέντε ἠπείρους τῆς γῆς θὰ ἔχουν συνενωθῆ σὲ μιὰ μόνη. Θὰ ἀπομείνη ἔξω μόνον ἡ Αὐστραλία καὶ τὰ συγκροτήματα τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ "Ἄλλεν Τσεΐζ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ της ἁμαρτίας

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ὁ ὑπάλληλος θἀρχότανε μετὰ τὶς 6. Εὐτυχῶς, γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς στὴν ἀνδρικὴ «τουαλέττα».

Ὁ Ρὰντ Κόλεμαν ἔβγαλε τὸ σακκάκι του, ἀνασήκωσε τὰ μανίκια τοῦ ἄφογου πουκαμίσου του κι' ἄνοιξε τὶς βρύσες τοῦ ζεστοῦ καὶ τοῦ κρύου νεροῦ τοῦ νιπτῆρος. Ἐξακολουθοῦσε νὰ φοράη τὴ ρεμπούμπλικά του, στραβά, μὲ τὰ μπὸρ κατεβασμένα πάνω ἀπ' τὸ δεξιὸ μάτι του.

Ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα, δὲν γύρισε καθόλου νὰ κυττάξη. Ἤξερε πὼς ἦταν ὁ δικηγόρος Μπόργκμαν.

Ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς ἦταν μόνοι γιὰ τὴν ὥρα, ὁ νεοφερμένος πῆγε κοντὰ στὸ Ρὰντ καὶ προσποιήθηκε πὼς ἔπλενε τὰ χέρια του στὸ διπλανὸ νιπτῆρα. Συγχρόνως τοῦ ψιθύρισε:

— Τ' αὐτοκίνητο περιμένει στὴ γωνιὰ τῆς 15ης Ὁδοῦ. Εἶναι μιὰ μπλὲ Καντιλλάκ. Στέκεται ἀνάμεσα στὰ δυὸ πρῶτα φανάρια, στὸ δεξιὸ πεζοδρόμιο... Θὰ μ' ἀφίσης τὸν καιρὸ νὰ βάλω μπροστὰ τὴ μηχανὴ καὶ θὰ περιμένης νἄμαι ἑτοιμος νὰ ξεκινήσω, πρὶν ἀνεβῆς... Μὴ διαστῆς. Νάχης ὕφος φυσικό... Ἂν δῆς κανένα ἐκεῖ γύρω — ὁποιονδήποτε — προχώρησε ἀκόμη, πεζῆ, κατεβαίνοντας τὸ δρόμο. Θὰ σὲ πάρω λίγο παρακάτω...

Δίχως ν' ἀπαντήση, ὁ Ρὰντ πῆρε μιὰ πετσέτα καὶ σκούπισε τὰ χέρια του. Ξαναφοροῦσε τὸ σακκάκι του, ὅταν βγῆκε ὁ δικηγόρος, κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα.

«Παμπόνηρος εἶναι τελοσπάντων, αὐτὸς ὁ Μπόργκμαν!» ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Κόλεμαν, καθὼς διέσχιζε τὸ μπάρ.

Ἀπ' ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ὁ ἀρχιδεσμοφύλακας, ἔκρινε πολὺ πιθανὸ νὰ τὸν παρακολουθήσουν... Ἂν ὄχι οἱ ἀστυνομικοί, ἴσως ὁμῶς κανεὶς δημοσιογράφος.

Γιατὶ ἡ ἀποφυλάκισί του «ὑπὸ ὅρους» εἶχε χαλάσει κόσμο. Οὔτε ἡ ἀστυνομία οὔτε οἱ ἐφημερίδες μπόρεσαν νὰ τὴ χωνέψουνε.

Καὶ μὲ τὸ δίκηο τους... Ἐνῶ εἶχε τρεῖς προηγούμενες καταδίκες στὴ ράχη του, καὶ τώρα ἦταν «ἰσοβίτης», κατάφερε νὰ πάρη χάρι ἀπ' τὸν κυβερνήτη τῆς πολιτείας, ἀφοῦ ἔμεινε μόνο τέσσερα χρόνια στὴ φυλακή!

Ὁ ἀρχιδεσμοφύλακας — ὅπως κι' ὅλοι ἄλλωστε — εἶχε μυριστῆ κάποια ὑποπτη «κομπίνα» κάτω ἀπ' ὅλ' αὐτά.

Πραγματικά, ἔπρεπε νάχη μεγάλα μέσα ὁ Μπόργκμαν, γιὰ νὰ καταφέρη νὰ βγάλη ἀπ' τὴ φυλακὴ ἕνα τέτοιο καταδικο...

Ὅταν ὁ Κόλεμαν βγῆκε στὸ δρόμο, εἶδε ἀμέσως τὴ μπλὲ «Καντιλάκ». Σημορφώθηκε πιστὰ μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ δικηγόρου κι' ἀνέβηκε στ' αὐτοκίνητο χωρὶς κανένα ἀπρόοπτο.

Ἡ «Καντιλλάκ» διέσχισε τὴν πόλι, ἔστριψε στὸν αὐτοκινητόδρομο τῆς Δύσεως καὶ προχώρησε πρὸς τὴ γέφυρα Τζωρτζ - Οὐάσιγκτον. Κάποια σοπράνο τραγουδοῦσε ἕνα «μπλοὺζ» στὸ ραδιόφωνο, καὶ τὸ ἐλαφρὸ βουητὸ τοῦ μοτὲρ τὴν ἀκομπανιάριζε.

Ὁ Μπόργκμαν χωνόταν ἀνάμεσα στ' ἄλλα αὐτοκίνητα, μὲ ἀξιοθαύμαστη μαεστρία. Σωφάριζε ἔτσι ὅπως θὰ ὑπερασπιζότανε ἕνα κατηγορούμενο ἐγκληματία: μὲ τόλμη, ἐπιδεξιότητα καὶ «ἀέρα».

Ἀφοῦ πέρασαν τὴ γέφυρα, ὁ Μπόργκμαν ἔκλεισε τὸ ραδιόφωνο κι' ἐλάττωσε τὴν ταχύτητα σὲ 50 μίλια τὴν ὥρα.

— Πῶς σοῦ φαίνεται λοιπόν; Ὡραῖα εἶν' ἔξω ἀπ' τὴ φυλακή; ρώτησε εἰρωνικὰ τὸν Κόλεμαν.

— Οὔτε συζήτησι! Πρέπει νὰ σᾶς πῶ πόσο σᾶς εὐγνωμονῶ...

— Καλά, καλά, ἄφισέ τα τώρα αὐτά, κι' ἄκουσε τί θὰ σοῦ πῶ: Θὰ κατάλαβες, βέβαια, πὼς δὲν σ' ἔβγαλα ἀπ' τὴ φυλακὴ γιὰ τὰ ὡραῖα σου μάτια... Μ' ἀρέσεις, σὲ θαυμάζω μάλιστα. Ξέρεις καλὰ τὴ δουλειά σου, ὅπως κι' ἐγὼ τὴ δική μου. Μ' ἀρέσεις... μὰ δὲν θάταν, βέβαια, ἀρκετὸ αὐτὸ γιὰ νὰ ξοδέψω 10 χιλιάδες δολλάρια γιὰ τὴν ἀποφυλάκισί σου.

— Τὸ ξέρω, ψιθύρισε ὁ Ρὰντ μὲ κάποια πικρία. Τὸ ξέρω, κύριε Μπόργκμαν. Ὡστόσο σᾶς εὐγνωμονῶ...

Ἁπλώθηκε πάλι σιωπή. Ὁ Μπόργκμαν πάτησε περισσότερο γκάζι καὶ πῆρε τὴ διεύθυνσι τοῦ Γουέντσεστερ.

Ὁ Ρὰντ ἀπολάμβανε τὰ ἀναπαυτικὰ καθίσματα τοῦ αὐτοκινήτου, δίχως νὰ σκέφτεται τίποτε. Θἄχε τόσα νὰ σκεφτῆ ἐπειτα ἀπὸ λίγο!....

Ἄφισαν τὸν αὐτοκινητόδρομο κι' ἀκολούθησαν ἕνα δρόμο μὲ πολλὲς «κορδέλλες». Ὕστερα ἀπὸ 2 — 3 χιλιόμετρα ἀκόμα, στρίψανε σὲ μιὰ ἰδιωτικὴ ἀλλέα. Ἕνα ὡραῖο καὶ μεγάλο σπίτι ἀπὸ κοκκινα τοῦβλα ὑψωνόταν στὸ βάθος της.

Πολλὰ ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ ἰσογείου καὶ τοῦ πρώτου πατώματος ἦταν φωτισμένα στὴ δεξιὰ πτέρυγα τοῦ σπιτιοῦ. Ἕνα μικρὸ φῶς ὑπῆρχε στὴ βεράντα, κοντὰ στὴν κεντρικὴ εἴσοδο.

— Ἔχουν δῆ οἱ ὑπηρέτες, εἶπε ὁ Μορντεκαὶ Μπόργκμαν, Κι' ἡ Πὰμ πῆγε νὰ περάση τὴ βραδυά της στὴν πόλι. Κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ἀνησυχήση.

Σταμάτησε τ' αὐτοκίνητο μπροστὰ στὴν πόρτα, ἔσφιξε τὸ χειρόφρενο κι' ἔσβυσε τὴ μηχανή. Ἄφισε τὸ κλειδί της στὴ θέσι του κι' ἔσβυσε τὰ φῶτα.

Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ δὲν ἦταν κλειδωμένη. Οἱ δυὸ ἄντρες διέσχισαν ἕνα πολυτελὲς χὼλ κι' ἕνα ἀπέραντο «λίβινγκρούμ» καὶ μπῆκαν στὴ βιβλιοθήκη, ποὺ εἶχε τοὺς τοίχους ντυμένους μὲ ξύλο καρυδιᾶς.

— Ἔφαγες; ρώτησε ὁ δικηγόρος.

— Ναί.

— Ὡραῖα... γιατὶ ἐγὼ τρώω πολὺ νωρίς, κι' ἄλλωστε κάνω δίαιτα... Βγάλε τὸ καπέλλο σου. Θὰ πιῆς ἕνα κονιάκ;

— Προτιμῶ νεράκι φρέσκο, ἀπάντησε ὁ Ρὰντ. Ξεσυνήθισα στὴ φυλακὴ νὰ πίνω ἄλλα πράγματα...

— Τόσο τὸ καλλίτερο... εἶπε ὁ Μπόργκμαν.

Ὁ Ρὰντ ἔπεσε σὲ μιὰ πέτσινη πολυθρόνα καὶ περίμενε.

Ὁ δικηγόρος γέμισε ἕνα ποτῆρι μὲ κονιὰκ γιὰ τὸν ἑαυτό του κι' ἄλλο ἕνα μὲ νερὸ παγωμένο γιὰ τὸ Ρὰντ. Τράβηξε ὕστερα μιὰ δεύτερη πολυθρόνα κοντὰ στὴ δική του κι' ἄρχισε νὰ τοῦ ἐξηγῆ, σιγὰ ἀλλὰ καθαρά:

— Θὰ ξέρης, βέβαια, τὴν Ἑταιρεία Μπρούκς, ποὺ ἔχει τὰ μικρὰ θωρακισμένα καμιόνια. Ἀναλαμβάνει τὴ μεταφορὰ μεγάλων χρηματικῶν ποσῶν, γιὰ τὶς πληρωμὲς ποὺ κάνουν οἱ διάφορες ἐπιχειρήσεις. Τὸ "Ἓν" αὐτοκίνητό της ξεκινάει ἀπ' τὴν Τράπεζα κάθε Παρασκευὴ μεσημέρι, φορτωμένο μὲ δυὸ ἑκατομμύρια περίπου... Ἀκοῦς; Δυὸ ἑκατομμύρια!

Σταμάτησε μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ κάμουν μεγαλύτερη ἐντύπωσι τὰ λόγια του ὁ Ρὰντ Κόλεμαν. Μὰ δὲν ὑπῆρχε λόγος... Ὁ Κόλεμαν εἶχε μείνει μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα!

«Δυὸ ἑκατομμύρια! σκεπτότανε. Μὰ ποσοὶ ἄλλοι ὡς τώρα ἔχουν ἐπιχειρήσει ἕνα παρόμοιο κόλπο;»

Ὁ Νὶκυ Ἀριστείν, ἐδῶ καὶ 25 χρόνια. Κι' ἴσως ἕνας - δυὸ ἄλλοι.

Ἦταν μιὰ «δουλειὰ» κολοσσιαία!

Ἀναρωτήθηκε μιὰ στιγμὴ μήπως ὁ Μορντεκαὶ Μπόργκμαν τοῦ ἑτοίμαζε καμμιὰ φάρσα... Μά, μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ τοῦριξε, τὸ ἀπέκλεισε: Ὁ δικηγόρος ἦταν σοβαρώτατος.

— Τὸ μικρὸ καμιόνι ξεκινάει ἀπ' τὴν τράπεζα στὶς 10½ ἀκριβῶς, συνέχισε. Ἔχει τὸ σωφέρ καὶ δυὸ φύλακες — τὸν ἕνα δίπλα στὸ σωφὲρ καὶ τὸν

Μικρὲς Ἱστορίες

Ἀρνιὰ καὶ δολλάρια

Μιὰ φορὰ σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τοῦ Τέξας κάποιος γέρος ἀγρότης ποὺ κατάγεται ἀπὸ τοὺς Ἐρυθροδέρμους βρίσκεται σὲ δύσκολη οἰκονομικὴ θέσι καὶ πάει νὰ συμβουλευθῆ τὸν γερουσιαστὴ τῆς περιφερείας του.

— Νὰ ζητήσης δάνειο ἀπ' τὴ Τράπεζα, τοῦ λέει ἐκεῖνος σοβαρά.

Κι' ὁ ἀγρότης τραβάει κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὴν Τράπεζα, ὅπου ζητάει γιὰ δάνειο 1.500 δολλάρια.

— Πόσα ἀρνιὰ ἐχεις; τὸν ρωτᾶ εὐγενέστατα ὁ διευθυντὴς τῆς Τραπέζης.

— Ἔχω χίλια ἀρνιά, ἀπαντᾶ ὁ ἀγρότης καὶ συγχρόνως τοῦ δείχνει τοὺς τίτλους ἰδιοκτησίας.

Ὁ διευθυντὴς μένει ἱκανοποιημένος καὶ ἐγκρίνει τὸ δάνειο γιὰ τρεῖς μῆνες.

Πραγματικὰ στὸ τέλος τῶν τριῶν μηνῶν ὁ γέρος ἀγρότης, συνεπέστατος, παρουσιάζεται στὴν Τράπεζα καὶ δίνει πίσω τὰ δολλάρια, ποὺ τὰ βγάζει ἀπὸ μιὰ σακκοῦλα γεμάτη... χρυσάφι καὶ χαρτονομίσματα!

Ὁ διευθυντὴς τῆς Τραπέζης τότε... ξερογελᾶται καὶ σπεύδει νὰ τὸν συμβουλεύση, ὁλο γλύκα:

— Θἄπρεπε νὰ μᾶς καταθέσετε αὐτὰ τὰ λεπτά σας...

Μὰ ὁ γεροντάκος, κλείνοντας πονηρὰ τὸ μάτι του, τὸν ρωτάει:

— Καὶ δὲν μοῦ λέτε: Πόσα ἀρνιὰ ἔνετε τοῦ λόγου σας;

Κόκκαλο ὁ τραπεζίτης.

1 - 2 δισκία σ' ένα ποτήρι νερό

ΔΥΣΠΕΨΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΛΓΙΑ
ΣΤΟΜΑΧΙΚΕΣ
ΔΙΑΤΑΡΑΧΕΣ

Άλκα-Σέλτζερ

Προϊόν των
Άμερικανικών Έργοστασίων
MILES LABORATORIES, INC., U.S.A.

Alka-Seltzer
REGISTERED TRADE MARK

ΑΡΙΑΔΝΗ—ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ-ΜΑΙΕΥΤΗΡ
ΟΔΟΣ ΔΕΛΦΩΝ 3
(Πάροδος όδοϋ Σκουφά άπό τοϋ άριθμοϋ 64)
Δέχεται καθημερινώς 11—1 και 5—7 μ.μ.
Τηλ. 612-515

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος—Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 και 5—7 ώς και έπι συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613—610.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΚΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
ίδού τό μυστικό μας
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Άγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

άλλον πίσω. 'Ο σωφέρ κρατάει πιστόλι κι' οί φύλακες αύτόματα.

»"Οσο βρίσκονται άκόμη στό κέντρο, δέν μπορεί νά γίνη τίποτε. Πρέπει νά δράσουμε στήν πρώτη στάσι πού θά κάμη τ' αύτοκίνητό τους.

«Δυό έκατομμύρια!» όνειρευόταν ό Κόλεμαν, ένώ ό δικηγόρος έξακολουθοϋσε νά μιλάη. Μά τά φυλάνε τρείς άντρες όπλισμένοι, μέσα σ' ένα θωρακισμένο αύτοκίνητο... Πώς μπορεί ποτέ νά γίνη μιά τέτοια ληστεία, στήν καρδιά τοϋ Μανχάταν, τήν ώρα τής μεγάλης κινήσεως;»

— Μάς εύνοεί ώστόσο ένα στοιχείο... ή μάλλον πολλά, συνέχισε ό Μπόργκμαν. Μπορέσαμε νά τά κανονίσουμε με τό σωφέρ... Μά μή μοϋ ζητάς λεπτομέρειες! 'Αρκεί νά μάθης μονόχα πώς δέν ύπάρχει κανένας φόβος άπ' τήν άστυνομία. Ποτέ δέν θά τούς έρχόταν ή ιδέα πώς μπορεί νά ληστευθή ένα καμιόνι Μπρούς...

»"Εχω καταστρώσει τό σχέδιο τής έπιθέσεως, στίς γενικές του γραμμές. "Εχω προβλέψει έπίσης πώς θά φύγετε ύστερα. Καί σοϋ έχω βρή έμπιστους συντρόφους. 'Ο άρχηγός όμως θάσαι έσύ. 'Εσύ θά διευθύνης όλη τή δουλειά, θά διατάζης τούς άλλους, θά κανονίζης τίς λεπτομέρειες... Φυσικά, πρέπει νά συμμορφωθής πιστά μέ τίς όδηγίες μου.

'Ο Μπόργκμαν ρούφηξε τό κονιάκ του κι' άφισε τό άδειανό ποτήρι στό διπλανό τραπεζάκι. "Υστερα συνέχισε:

— Φαντάζομαι ίσως πώς τό δυσκολότερο σημείο είναι ή ληστεία. Στήν πραγματικότητα όμως, τό πιό μεγάλο πρόβλημα είναι τό πώς θά φύγετε ύστερα χωρίς νά σάς πιάσουνε!

»"Εχε δέ ύπ' όψι σου πώς θάχης μαζί σου 2 έκατομμύρια δολλάρια, σέ μικρά χαρτονομίσματα. "Αν οί σύντροφοί σου ύποπτευθοϋνε τί περιέχουν τά σακκούλια, θά βρής μεγάλους μπελάδες μαζί τους. Μήν ξεχνάς πώς είναι κακοποιοί καί κλέφτες έξ έπαγγέλματος.

— Μά κι' έγώ είμαι κλέφτης έξ έπαγγέλματος, διέκοψε ό Ράντ μέ άχρωμη φωνή.

— Τό ξέρω, Ράντ, άπάντησε ό δικηγόρος χαμογελώντας. Γιατί όμως πιστεύεις πώς έκανα τόσον κόπο γιά νά σέ βγάλω άπ' τό φρέσκο; Γιατί νομίζεις πώς δωροδόκησα τόν κυβερνήτη;... Είσαι ένας παληανθρωπάκος, μά ξέρεις καλά τή δουλειά σου καί τούς καλά στάλληλους άνθρώπους. Κι' ύστερα, λένε πώς είσαι πάντα έν τάξει μέ τίς συμφωνίες σου.

— Δέν ξεχνάω δέ πώς χάρις σέ σάς γλύτωσα τά ίσόβια, διέκοψε ό Ράντ.

'Ο Μπόργκμαν άνασήκωσε τούς ώμους του.

— Καλά, καλά, άς άφίσουμε τώρα τίς αίσθηματικότητες... Δυό έκατομμύρια φτάνουνε γιά όλους μας, φτάνει μόνο νά μήν είναι κανείς πολύ άχόρταγος... 'Εσύ κι' έγώ ξέρουμε νά συγκρατηθοϋμε. Δική σου δουλειά είναι νά κάνουν κι' οί άλλοι το ίδιο. "Αν δέν τό καταλάβουνε... τότε θά τούς βγάλης άπ' τή μέση, καί θά μείνη μεγαλείτερο μερτικό γιά μάς!

'Ο Κόλεμαν κούνησε καταφατικά τό κεφάλι του.

"Ηξεραν νά συνεννοοϋνται περίφημα, αύτός κι' ό Μόργκμαν. "Ηταν κι' οί δυό τής «παληάς σχολής» καί είχαν μάθει μέ τόν ίδιο τρόπο τή δουλειά τους — μολονότι άνήκαν σέ δυό διαφορετικούς κόσμους.

—"Ακουσε λοιπόν πώς...

'Ο Μπόργκμαν σταμάτησε άπότομα κι' άφουγκράστηκε. Καθώς έκανε ένα νόημα στόν Κόλεμαν, άκούστηκαν έλαφρά βήματα άπ' έξω. Τό πόμολο τής πόρτας γύρισε. Οί δυό άντρες στράφηκαν άπότομα καί σηκώθηκαν.

Είχε φανή στήν πόρτα μιά νέα γυναίκα, 20 ώς 21 χρονών. Είχε ύψος 1,60 περίπου, βάρος 50 κιλά κι' ένα λαχταριστό κορμί, ντυμένο μ' ένα έφαρμοστό φόρεμα τζέρσεϋ. Τό προσωπάκι της είχε σχήμα καρδιάς, μέ χείλη κατακόκκινα καί μέ τεράστια καστανά μάτια. Τά μαϋρα γυαλιστερά μαλλιά της, χτενισμένα χωρίστρα στό πλάϊ, πέφτανε στούς ώμους της.

Βλέποντάς την, ό Ράντ ένοιωσε ένα ρίγος στή ραχοκοκαλιά. Αύτή ή κοπέλλα ξεχείλιζε άπό σεξ - άπήλ, άπ' όλους της τούς πόρους.

Μά ίσως καί νά τοϋ φαινόταν έτσι, έπειδή είχε νά δή γυναίκα τέσσερα χρόνια, άπό τότε πού τόν κλείσανε στή φυλακή...

'Ανάσανε βαθειά καί χώθηκε περισσότερο στήν πολυθρόνα του.

— Τί γυρεύεις έσύ έδώ; μάλωσε ό Μπόργκμαν τή νέα γυναίκα. Νόμιζα πώς είχες φύγει.

Δέν είπε περισσότερα. Μά ό Ράντ κατάλαβε άμέσως πώς ό Μπόργκμαν δέν έννοοϋσε ν' άνακατέψη ποτέ τίς σοβαρές ύποθέσεις του μέ τό γλέντι...

— Μοϋτυχε κάποιο έμπόδιο, Μόρρυ... δικαιολογήθηκε έκείνη.

'Ο Μπόργκμαν τή διέκοψε μέ μιά χειρονομία. Είχε ξαναβρή κι' όλας τήν ήρεμία του. "Εδειξε τό Ράντ Κόλεμαν καί είπε:

— Σοϋ συνιστώ, Πάμ, τόν κύριο... τόν κύριο Τζόρνταν.

'Ο Ράντ χαιρέτησε, γέρνοντας τό κεφάλι του. "Υστερα ό Μπόργκμαν έπιασε άπ' τό χέρι τήν κοπέλλα καί τή συνώδεψε ώς τήν πόρτα.

— Μάς συγχωρής μιά στιγμή, είπε στό Ράντ. Θά ξαναγυρίσω άμέσως.

'Ενώ τήν έσπρωχνε έξω άπ' τό δωμάτιο, έκείνη έρριξε μιά ματιά στό Ράντ, πάνω άπ' τόν ώμο της.

Τά μάτια της, τό πρόσωπό της, όλη της ή συμπεριφορά, ήταν μιά ύπόσχεσι, μιά πρόκλησι.

«Τί έχω πάθει; συλλογίστηκε ό Ράντ. Μέ μιά ματιά της μονάχα, έχω χάσει τά μυαλά μου, κι' είμαι έτοιμος νά τήν άρπάξω, σάν άγριάνθρωπος;... Φταίνε τά τέσσερα χρόνια τής φυλακής!».

"Ακουσε κάτι ψιθυριστές ό μιλίες πίσω άπ' τήν πόρτα, κι' ύστερα τόν κρότο τών ψηλών τσκουνιών πού άπομακρύνονταν στό διάδρομο. 'Ο Μπόργκμαν ξαναμπήκε καί κάθησε πάλι στή θέσι του. Τό πρόσωπό του ήταν κόκκινο καί φαινόταν συλλογισμένος.

'Ο Ράντ θυμήθηκε μέ ποιό τρόπο είχε μιλήσει στήν κοπέλλα κι' άναρωτήθηκε τί σχέσεις

καλοκαιρινές φροντίδες

* Γιά ν' άποφύγετε τήν άντιαισθητική γυαλάδα, τό συνεχές πουδράρισμα, τό γυάλισμα τής μύτης, τούς μαύρους πόρους, τό καλοκαιρινό φούντωμα τών μπιμπικιών, μεταχειρισθήτε άμέσως ΝΤΕΡΜΙΝΑ
* Μία έπάλειψις μέ τήν τονωτική λοσιόν "Ντερμίνα„ κάνει τήν έπιδερμίδα σας λεία - θαμπή - βελούδινη, γιά πολλή ώρα.
* Συγχρόνως ή "Ντερμίνα„ φρεσκάρει καί τό πιό κουρασμένο πρόσωπο, περιορίζει τήν ύπερέκκρισι λίπους, τήν ύπερίδρωσι καί έμποδίζει τόν σχηματισμό μπιμπικιών.

'Η "Ντερμίνα„ είναι άθώα σάν τό νερό τής βροχής, γι' αύτό μπορείτε νά τήν χρησιμοποιήσετε άδες φορές τήν ήμέρα, θέλετε.

"ΜΕΛΠΑΝ„
ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

'Ο γνωστός κομμωτής ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ γνωστοποιεί πρός τήν άξιότιμον πελατείαν του ότι όπως κάθε χρόνο έτσι καί έφετος, τήν 10ην Σεπτεμβρίου άναχωρεί διά Βιέννην, ίνα παραστή εις τόν διεθνή παγκόσμιον διαγωνισμόν τής Coupe Mondiale, καθώς καί 'Ιταλίαν καί Γαλλίαν πρός παρακολούθησιν τών τελευταίων έξελίξεων τής μόδας είς τό διεθνές Φεστιβάλ κομμώσεως στό Παρίσι.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ
«ΜΑΣΚΩΤ»
ΧΡΗΣΤΑΚΗ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΥΛΑ
Εύτυχίδου 1. Τηλ. 72-406
Παγκράτι

είχαν οί δυό τους. Δέν ήταν ώστόσο δύσκολο νά τό καταλάβη. Είχε άλλωστε άκούσει νά μιλάνε γι' αύτήν.

Στή φυλακή, όλοι ξέρανε τό Μορντεκάϊ Μπόργκμαν, τόν περίφημο δικηγόρο πού πού ύπερασπίζόταν τούς πιό μεγάλους γκάνγκστερς. Καί λέγανε πώς είχε πετύχει μιά καινούργια φιλενάδα, μιά άληθινή καλλονή. Λέγανε άκόμα πώς ήταν κόρη ένός «ϊσοβίτη» τοϋ Σίνγκ - Σίνγκ καί πώς ό πατέρας της τήν είχε παροικωρήσει, άνήλικη άκόμα, στό δικηγόρο, γιά πληρωμή του γιατί τόν είχε γλυτώσει άπ' τήν ήλεκτρική καρέκλα.

"Αν ήταν άλήθεια αύτό — σκεπτόταν ό Ράντ — είχε βγή κερδισμένος άπ' τή συμφωνία ό Μπόργκμαν...

Μά καί πότε δέν έβγαινε κερδισμένος άπ' τίς δουλειές του;

— Μέ συγχωρής γιά τή διακοπή, είπε στόν Κόλεμαν. Νόμιζα πώς έλειπε ή μικρή... Τής είπα πώς είσαι ένας γνωστός μου καί πώς μιλάμε γιά ύποθέσεις. Προτιμοϋσα, είν' ή άλήθεια, νά μή μάς δή κανείς μαζί. Μά μήν άνησυχής γιά τήν Πάμ. Είναι μικρο κοριτσάκι άκόμα...

«Μικρό είν' τό μάτι σου! σκέφθηκε ό Ράντ. Αύτή μικρή; Αύτη μπορεί νά κολάση καί καρδινάλιο!»

— "Ας συνεχίσουμε τώρα, πρόσθεσε ό δικηγόρος.

— Σύμφωνοι.

Στίς δυό έπόμενες ώρες, μιλούσε συνεχώς ό Μπόργκμαν. Μόνο κάπου - κάπου τούκανε κάποια ερώτησι ό Ράντ, ή τοϋ ζητοϋσε διευκρινίσεις γιά μιά λεπτομέρεια.

"Οταν τελείωσε, ό δικηγόρος τεντώθηκε γιά νά ξεμουδιάση, σηκώθηκε καί γέμισε δεύτερο ποτήρι κονιάκ. "Εβγαζε ύστερα ένα πορτοφόλι άπ' την τσέπη τοϋ παντελονιοϋ του, καί μέσα άπ' αύτό ένα μάτσο χαρτονομίσματα.

— Νά, πάρε 10 χιλιάδες δολλάρια, είπε. Σοϋ φτάνουνε γιά λίγο καιρό... Θά ξοινάϊδωθοϋμε τήν έρχομένη βδομάδα, γιά νά τά κανονίσουμε όλα. Σήμερα έχομε 2 τοϋ μηνός. Κανόνισε νά γίνη ή «δουλειά» κατά τίς 25.

"Εβγαλε ύστερα άπ' τό πορτοφόλι του ένα όνομαστικό κατάλογο, δακτυλογραφημένο.

— Νά τά όνόματα κι' οί διευθύνσεις τών άνθρώπων πού σοϋ είπα, πρόσθεσε. Ξέρεις τό Γκρήν. "Εχεις ξανασυναντήσει τό Τζώρτζ Χάρτ. Θά πάς νά τούς βρής άμέσως, άφοϋ περάσης άπ' τό ξενοδοχείο.

»Μέσα στ' αύτοκίνητό μου, θά βρής ένα δέμα πού περιέχει τά καινούργια στοιχεία τής ταυτότητός σου... Είναι λιγάκι βαρύ... γιατί έχει μέσα κι' ένα λυμένο αύτόματο, γιά σένα. Οί άλλοι θάχουν τά δικά τους όπλα.

»Πήγαινε τό αύτοκίνητο στό γκαράζ Κ—Ρ τής 69ης 'Οδού κι' άφισέ το έκεί άπ' έξω. "Αφισε τά κλειδιά μέσ' στό κουτί γιά τά γάντια. 'Ο ύπάλληλος τής νυχτερινής βάρδιας θά τό πάρη μέσα, άφοϋ φύγης.

»Αύτά είχα νά σοϋ πώ, γιά τήν ώρα. Καλή τύχη!

'Ο Κόλεμαν σηκώθηκε καί πήρε τό καπέλλο του. Οί δυό άντρες δώσανε τά χέρια. "Υστερα ό δικηγόρος συνώδεψε τόν Κόλεμαν ώς τήν άλλέα καί τόν κύτταξε πού έπαιρνε θέσι στό βολάν.

— Ποτέ μου δέν ξαναδιήγησα τέτοιο άμάξι! φώναξε ό Ράντ.

'Ο Μπόργκμαν πήγε πιό κοντά.

—"Ησουν πάντα άσσος στό σωφάρισμα, είπε. 'Η μόνη διαφορά αύτοϋ τοϋ άμαξιοϋ είναι πώς δέν έχει άμπραγιάζ. Πατάς γκαζί γιά νά ξεκινήσης καί φρένο γιά νά σταματήσης. Αύτό είν' όλο.

"Εβειξε στό Ράντ πώς λειτουργούσε ό μοχλός στό βολάν. 'Ο Κόλεμαν έκανε πίσω μέ προσοχή. "Υστερα σταμάτησε καί προχώρησε πάλι μπροστά.

"Επειτα άπό ένα λεπτό, είχε βγή στό μεγάλο δρόμο.

"Ηταν εύτυχισμένος γιατί κρατούσε καί πάλι βολάν... καί γιατί ένοιωθε τόν έαυτό του έλεύθερο καί αύτεξούσιο. "Αναψε τά φώτα καί τό ραδιόφωνο. Κι' άκουσε τό τέλος ένός δελτίου πληροφοριών:

—... άπόψε, ένώ οί Κινέζοι καί οί Βορειοκορεάται συμπληρώνουν τίς προετοιμασίες τής άνακωχής...

Τό ραδιόφωνο σταμάτησε άπότομα. 'Ο Ράντ γύρισε, σαστισμένος, καί κύτταξε τό κουμπί του. 'Αμέσως ύστερα πάτησε φρένο. Τό βαρύ αύτοκίνητο σταμάτησε.

'Η νέα γυναίκα, πού είχε κλείσει τό ραδιόφωνο, άνασηκώθηκε καί κάθησε μέ χάρι δίπλα του, στό μπροστινό κάθισμα.

'Ο Κόλεμαν είχε μείνει μ' άνοιχτό τό στόμα καί μέ τά μάτια γουρλωμένα άπ' τήν έκπληξι...

— Συχαίνομαι αύτά τά άγακοινωθέντα, είπε. 'Απορώ πώς ύπάρχουν άνθρωποι πού ένδιαφέρονται γιά τέτοιες βλακείες... "Ας άκούσουμε καλλίτερα λίγη μουσική.

'Ο Ράντ είδε κι' έπαθε γιά νά συγκρατήση τό θυμό του. Στράφηκε στήν κοπέλλα. Οί άχτίδες τοϋ φεγγαριοϋ, πού μπαίναν άπ' τό μισανοιχτό παράθυρο τοϋ αύτοκινήτου, έκαναν νά γυαλίζουνε τά μαϋρα μαλλιά της. Τά ύγρά καί κραγιοναρισμένα χείλη της ξεχώριζαν έντονα στό κατάχλωμο πρόσωπό της.

— Τί... τί γυρεύετε έδώ;... άρχισε ό Ράντ.

— Σάς ένοχλεί ή συντροφιά μου;.. Είχα άποφασίσει νά πάω στήν πόλι. Κρύφτηκα λοιπόν πίσω, όταν σάς είδα νά σηκώνεστε, μαζί μέ τό Μόρρυ. Πηγαίνετέ με τώρα στήν πόλι. "Ισως σάς έπιτρέψω μάλιστα νά μέ κεράσετε ένα ποτηράκι...

—'Ακοϋστε! διέκοψε ό Κόλεμαν. Δέν μπορεῖτε νά μπῆτε μαζί μου. Θά σάς πάω στό σπίτι σας, γιά νά πέσετε στό κρεβατάκι σας...

—"Εχω άποφασι νά ξενοκοιμηθώ άπόψε, δηλωσε ή Πάμ. "Αλλωστε, ό Μόρρυ θά ξυνιζότανε, άν μάς έβλεπε νά γυρίζουμε μαζί... Καλλίτερα λοιπόν νά συνεχίσουμε τό δρόμο μας.

«Καλό κι' αύτό! είπε μέ τό νοϋ του ό Ράντ. 'Ενώ πρέπει νά έτοιμάσω μιά ληστεία 2 έκατομμυρίων δολλαρίων, μοϋ πέφτει μπροστά μου αύτός ό πειρασμός!... Κι' είναι ή φιλενάδα του γερο - Μπόργκμαν!»

— Θά γυρίσετε άμέσως σπίτι σας, είπε αύστηρά. 'Αλλοιώς θά σάς βαπλώσω στά γόνατά μου καί θά σάς τίς βρέξω στά ψαχνά!

—'Αλήθεια; Μά αύτό θέλω κι' έγώ... Θάναι πολύ ένδιαφέρον!

Δέν έβλεπε παρά μιά λύσι ό Ράντ Κόλεμαν.

Είχαν άτομοκρυνθῆ ένα χιλιόμετρο μονάχα άπ' τό σπίτι τοϋ Μπόργκμαν, κι' ή νύχτα ήταν ήσυχη καί φεγγαρόλουστη.. Τέντωσε τό χέρι του μπροστά άπ' τήν Πάμ, άνοιξε τήν πόρτα τοϋ αύτοκινήτου καί διέταξε:

—'Εμπρός, κατέβα!

'Η κοπέλλα δέν κουνήθηκε. 'Ο Ράντ ένοιωσε νά χτυπάη τό αίμα στά μελίγγια του.

"Ηξερε πώς έφτανε νά κάνη μιά κίνησι, γιά νά πέση στήν άγκαλιά του ή Πάτ — γι' αύτή τή νύχτα τοϋλάχιστον. Καί τά τέσσερα χρόνια πού είχε μείνει χωρίς γυναίκα, τοϋ είχαν άνοίξει την όρεξι...

Μά πάλι... θάταν τρέλλα νά μπλέξη μέ τή φιλενάδα τοϋ Μπόργκμαν! Σάν νά μήν ύπήρχαν τόσες άλλες κοπέλλες στήν πόλι...

'Ο Μπόργκμαν δέν τά συγχωρούσε, κατι τέτοια. Καί δέν άξιζε τόν κόπο νά ριψοκινδυνέψη ό Κόλεμαν...

'Η «δουλειά» έπρεπε νά γίνη, χωρίς άναποδιές. 'Ο Ράντ Κόλεμαν ήταν προπάντων ένας έπαγγελματίας. Σέ τέτοιες περιπτώσεις, δέν έννοοϋσε ποτέ νά κάνη άνοησίες μέ τά θηλυκά...

Θυμότανε καλά τί τοϋ είχε πῆ ό άρχιδεσμοφύλακας, πρίν άπό μερικές ώρες:

«Δέν πρόκειται νά ξανάρθης έδώ, Ράντ, είμαι βέβαιος... 'Οέδώ, Ράντ, είμαι βέβαιος... 'Οέδώ, θά βρίσκεσαι σέ ξαναβδ, θά βρίσκεσαι σίγουρα στό νεκροτομείο, παραγεμισμένος άπ' τίς σφαίρες τών άστυνομικών!»

Δέν είχε άπαντήσει ό Κόλεμαν. Οί τρείς προηγούμενες καταδίκες του τόν είχαν μάθει νά σωπαίνη, άκόμα κι' όταν έτοιμαζότανε νά βγή άπ' τή φυλακή μέ τή χάρι στήν τσέπη του...

Μά είχε βρή πώς είχε δίκηο ό άρχιδεσμοφύλακας: "Επρεπε νά βάλη ένα τέλος σ' αύτή τή ζωή πού έκανε...

"Ηταν 40 χρονών τώρα. Κουρασμένος, άλλά νεαρός άκόμα,

Χιλιάδες!..
.. ΣΤΟΜΑΤΑ ΘΑ ΣΑΣ ΤΟ ΠΟΥΝ ΜΕ ΜΕΓΑΛΟ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟ

"Οτι Η νέα ποιότης τοϋ Κραγιόν ΝΕΛΣΟΝ είναι ή μεγαλύτερα έπιστημονική χημική έπιτυχία τής έποχής μας, πού ύπερβαίνει κάθε προηγουμένη:

16 ΝΕΟΙ ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ
6 ΠΑΣΤΕΛ ΗΤΟΙ,
2 ΡΟΖΕ Νο 11-12
2 ΕΞΩΤΙΚ Νο 13-14
2 ΤΡΟΠΙΚΑΛ Νο 15-16

ΠΡΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΡΑΠΟΙΗΣΕΩΝ ΤΑ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΕΝΤΟΣ ΝΕΟΥ ΑΜΠΑΛΑΖ ΕΚ ΒΑΚΕΛΙΤΟΥ ΕΣΟΡΑΓΙΣΜΕΝΑ

Καί όχι πλέον χύμα

Νέον ΝΕΛΣΟΝ
ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ
ΔΕΝ ΑΦΗΝΕΙ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ
ΔΙΑΦΑ

ἀφοβος και ἀσκληρυς ἀντρας».

Ἔπρεπε νὰ τελειώση κανονικὰ αὐτὴ τὴ μεγάλη «δουλειὰ» ποὺ εἶχε ἀναλάβει —τὴν τελευταία — κι' ὕστερα νὰ ζήση πιὰ ἥσυχα.

Νὰ γιατὶ εὗρισκε πὼς θᾶταν ἀσυγχώρητο λάθος νὰ κρατήση κοντὰ του αὐτὴ τὴ μικρή, ποὺ τοῦ εἶχε ριχτὴ τόσο ξεδιάντροπα...

— Λοιπόν;... εἶπε ἐκείνη. Θέλετε ἀληθινὰ νὰ φύγω... Ρὸντ Κόλεμαν;

Ὁ Ρὰντ ἄπλωσε γρήγορα τὸ χέρι του κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου. Ἄφισε τὸ βολὰν καὶ ἅρπαξε τὴν κοπέλλα ἀπ' τὸ μπράτσο, χώνοντας τὰ δάχτυλά του στὴν τρυφερὴ σάρκα της.

— Πῶς ξέρεις τ' ὄνομά μου; τὴ ρώτησε ἀπότομα. Μίλησε!

Ἐκείνη χαμογέλασε, δίχως νὰ διαμαρτυρηθῆ πὼς τὴν πονοῦσε.

— Γράφω κάπου - κάπου στὴ γραφομηχανὴ τὰ γράμματα τοῦ Μόρρυ, τοῦ ἐξήγησε. Μὴ ξεχνᾶτε πὼς μ' ἔχει σὰν ἰδιαίτερα γραμματέα του... Ξέρω λοιπὸν πὼς χάλασε τὸν κόσμο γιὰ νὰ σᾶς βγάλη ἀπ' τὴ φυλακή... Εἶδα ἄλλωστε τὴ φωτογραφία σας στὶς ἐφημερίδες... Ἡ φυσιογνωμία σας γνωρίζεται ἀμέσως.

Ἄγγιξε μὲ τὸ χέρι της τὸ μάγουλό του. Ὕστερα ἔσκυψε κι' ἀκούμπησε πάνω του. Ἡ ζέστη τοῦ κορμιοῦ της τὸν ζάλισε. Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ περισσότερο, καὶ κόλλησε διψασμένα τὸ στόμα του στὰ μισανοιχτὰ χείλη της.

Ἐνὼ τὴ φιλοῦσε, συλλογιζότανε συγχρόνως πὼς ἄρχιζε νὰ ξεπέφτη ὁ Μπόργκμαν... Εἶχε κάνει μιὰ βλακεία, ἀφίνοντας τὴ φιλενάδα του νὰ μυριστῆ τὶς ἰδιαίτερες δουλειές του...

Τὸ νεανικὸ κι' εὐλύγιστο κορμὶ τῆς Πὰμ σφιγγόταν ἀπάνω του. Ἕνας κῦμα ἔρωτα τὸν παρέσυρε. Ξέχασε τὸ Μπόργκμαν, ξέχασε κάθε προφύλαξι, ξέχασε τὸ κάθε τι, ἐκτὸς ἀπ' τὸ ὑπέροχο ἐκεῖνο πλάσμα ποὺ λαχταροῦσε τὴν ἀγκαλιά του...

Ἔνοιωσε τὰ νύχια της νὰ χώνωνται στοὺς ὤμους του, ἐνῶ ἔσκυβε πάνω της.

Ὕστερα, ὅλα ὑποχώρησαν ἀπότομα, ὅπως εἶχαν ἔρθει. Καὶ τἄβαλε τότε μὲ τὸν ἑαυτό του.

«Τί βλάκας ποὺ εἶμαι! σκέφθηκε. Εἶμ' ἕτοιμος ν' ἁρπάξω τὴ φιλενάδα τοῦ Μπόργκμαν... καὶ μάλιστα μέσα σ' ἕνα ἀνοιχτὸ αὐτοκίνητο!».

Τὴν ἄφισε ἀπότομα καὶ τῆς εἶπε:

—"Ἄκουσε, μικρή! Θὰ κατεβῆς καὶ θὰ φύγης ἀμέσως. Δὲν μ' ἀρέσουνε αὐτὰ τὰ πειχνίδια...

— Μὰ δὲν παίζω, Ράντ...

— Οὔτε κι' ἐγώ... Ἄφισε ὅμως τώρα αὐτὲς τὶς κουβέντες!

— Μὰ τί σᾶς συμβαίνει; Μήπως δὲν εἶμαι ὁ τύπος σας;

— Δὲν ξέρω... Ξέρω μόνο πὼς ὁ Μπόργκμαν εἶναι φίλος καὶ δικηγόρος μου.

— Τὸν φοβᾶσαστε;

Ὁ Ρὰντ ἔσφιξε τὰ χείλια του. Ὕστερα γέλασε κι' ἀπάντησε:

— Ναί, τὸν φοβᾶμαι! Ὡσπου νὰ ξαναποκτήσω τὴ συνήθεια τῆς ἐλευθερίας, θὰ φοβᾶμαι ὅλο τὸν κόσμο... ἀκόμα κοὶ σένα. Κατέβα λοιπὸν καὶ δίνε

ΕΝΑΣ ΕΠΙΚΕΡΔΗΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ.....

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ
Νέο μοντέλλο
ἄνευ συναγωνισμοῦ

"KABA-UNIVERSAL"
αἱ φθηνότεραι
αἱ τελειότεραι
αἱ μόναι ἠχσυηημέναι

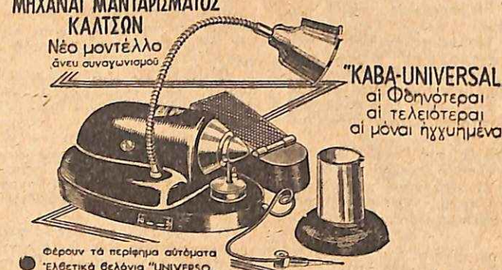

● Φέρουν τὰ περίφημα αὐτόματα Ἑλβετικὰ θελόνια "UNIVERSO" ποὺ δὲν ἀφίνουν τὸν πόντο καὶ παράγουν ἐργασίαν πενταπλασίαν τῶν ἄλλων μηχανῶν.

● Ἀβόρυβοι, στερεαί, εὐκολυτάτης χρήσεως, χωρὶς νὰ ἀφίνουν σημάδια στὶς κάλτσες.

● Δωρεὰν ἐκμάθησις

Καὶ ἐπὶ πλέον..... διὰ τοὺς ἀγοραστὰς τοῖς μετρητοῖς τῶν μανταριστικῶν μηχανῶν "KABA-UNIVERSAL", ὡρολόγιον μίαν πλήρη ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΗΝ τὴν παγκοσμίου φήμης "AGO MAGICO"

Ἡ "AGO MAGICO" πλέκει ὅλα τὰ μαλλιὰ εἰς ὅλα τὰ σχέδια καὶ τὰ πλεκτὰ της καλοπληρώνονται.

Ζητήσατε εἰκονογραφημένα ἔντυπα καὶ ἐξασφαλίσατε σειρὰν προτεραιότητος

ΑΝΤ. ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ
ΓΕΡΑΝΙΟΥ 21 (ΟΜΟΝΟΙΑ)
Η ΜΟΝΗ ΩΡΓΑΝΩΜΕΝΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΔΙΑ ΜΗΧΑΝΑΣ ΚΑΙ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ.

ΣΤΕΡΕΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΚΟΛΩΝΙΑ
STERC

● Ἀπίστευτο ! Ἀφάνταστο ! Θαυμαστικό Θαῦμα !
● Ἰδιότητες πρωτοφανεῖς ! Κατασηκτικές !
● Καλώνια στερεά, 90 βαθμῶν. Γιὰ ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιὰ καὶ βρέφη.
● Δοκιμάσατε την : Στὸ ξύρισμα - λουτρό - ἀποτρίχωσι - λειχήνες - δροσιὲς - συγκόμματα ἰδρῶτος σὲ βρέφη καὶ μεγάλους. Στὸ ἡλιοκάμωτα καὶ δυσοσμίαν ἰδρῶτος. Εἶναι μαγεία !
● Δῶρο πρωτότυπο, σὲ ἕξη ἀρώματα ἐπλεκτά !
● Προμηθευθῆτε πρῶτα, συσκευασία "Πρώτυπον", κατόπιν, «Ἀνταλλακτικὴν» (εἶναι φθηνότερη).
● Ζητήσατε «STERC» ὅπου πωλοῦν καλώνιες.

ΑΧΡΥΣΟΥΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ Ο.Ε. YANDOC ΑΠΕΛΛΟΥ 1 (α' ὄροφος)
ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 57 369 — ΑΡ. ΓΡΑΦΕΙΟΥ 5 —

του! Ἰυρισε στο κρεβατάκι σου.

— Καλά, ἀγόρι μου, ἀπάντησε ἡ Πάμ. Ἔχουμε κι' ἄλλες νύχτες μπροστά μας. Ἴσως, τὴν ἄλλη φορά, θὰ μοῦ ζητήσης ἐσύ...

Ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου, κατέβηκε, τοῦστειλε ἕνα φιλὶ ἀπὸ μακρυὰ καὶ χάθηκε ὕστερα μέσ' στὴ σκιὰ τῶν μεγάλων δέντρων τῆς δενδροστοιχίας.

Ὁ Ρὰντ βλαστήμησε καὶ πάτησε γκάζι. Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ τὰ παίξη ὅλα γιὰ μιὰ ἐρωτοδουλειά!...

Τὰ δάχτυλά του σφίξανε σπασμωδικὰ τὸ βολάν, ἐνῶ ἀναπολοῦσε τὸ λεπτὸ καὶ λαστιχένιο κορμὶ ποὺ εἶχε σφιχτὴ πάνω του. Πῶς εἶχε καταφέρει νὰ κρατηθῆ, τὴν τελευταία στιγμή;

Φαντάστηκε τὴν ἀγκαλιά της κι' ὁ ἔρωτας τὸν ζάλισε πάλι κι' ἀναγκάστηκε νὰ σταματήση τ' αὐτοκίνητο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Ὁ Κόλεμαν ἄφισε τ' αὐτοκίνητο ἕξω ἀπ' τὸ γκαράζ, ὅπως τὸν εἶχε ὁδηγήσει ὁ Μπόργκμαν.

Στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ ἔμεινε, ἔδωσε τὸ ὄνομα Στέφεν Τζόρνταν — αὐτὸ ποὺ γράφανε τὰ χαρτιὰ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ δικηγόρος. Πάνω στὴν πέτσινη βαλίτσα του ὑπῆρχαν τὰ ἀρχικὰ ψηφία Σ. Τ., καὶ μέσα στὸ πορτοφόλι του εἶχε μιὰ ἄδεια ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου στὸ ὄνομα τοῦ Στέφεν Τζόρνταν, ἀπ' τὴν Καλιφορνία.

Ἦταν ἐπίσης ἐφωδιασμένος καὶ μ' ἄλλα χαρτιὰ ποὺ ἀποδείκνυαν πὼς ἦταν αὐτὸ τ' ὄνομά του. Τὰ εἶχε σκεφθῆ ὅλα ὁ Μπόργκμαν.

Τὸ ξενοδοχεῖο ἦταν τρίτης τάξεως, ἀλλὰ ἥσυχο καὶ καθαρό. Ἡ πελατεία του ἦταν καθὼς πρέπει, καὶ δὲν θὰ τὸ ἐπισκεπτόταν συχνὰ ἡ ἀστυνομία.

Ὁ Μπόργκμαν εἶχε πάρει μιὰ μεγάλη κάμαρα μὲ μπάνιο. Ἦταν ὅ,τι τοῦ χρειαζότανε. Κανεὶς δὲν ἤξερε αὐτὴ τὴ διεύθυνσί του — κανεὶς ἄλλος ἀπ' τὸ Μπόργκμαν. Θἄμενε ἐκεῖ, ὅσον καιρὸ θὰ διοργάνωνε τὴ μεγάλη λησταία, καὶ ἴσως δυὸ — τρεῖς μέρες μετά, ἂν παρουσιαζότανε κανένα ἀπρόοπτο.... Μὰ ὄχι, δὲν ἐπρόκειτο νὰ παρουσιαστῆ τίποτε.

Ἦταν ἀκριβῶς μεσάνυχτα, ὅταν ἐγκαταστάθηκε στὴν κάμαρά του. Ἄνοιξε γρήγορα τὴ βαλίτσα του καὶ κρέμασε μερικὰ ροῦχα του στὴ ντουλάπα. Ξετύλιξε ὕστερα τὸ αὐτόματο, ἐξέλεγξε τὰ ἐξαρτήματά του καὶ τἀκρυψε, μαζὶ μὲ τὶς σφαῖρες, ἀνάμεσα στὸ σομιὲ καὶ τὸ στρῶμα, φροντίζοντας νὰ μὴ σχηματίζουν ὑποπτο φούσκωμα.

Βγῆκε ἔπειτα ἀπ' τὸ δωμάτιο, κλείδωσε δυὸ φορὲς τὴν πόρτα καὶ φύλαξε στὴν τσέπη του τὸ κλειδί. Κρέμασε στὸ πόμολο μιὰ πινακίδα ποὺ ἔγραφε: «Παρακαλῶ, μὴ μὲ ἐνοχλήσετε».

Κατέβηκε τὴ σκάλα, διέσχισε τὸ ἔρημο χωλλ καὶ βγῆκε στὸ δρόμο.

Ἕνα ταξὶ ἦταν σταματημένο ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα. Μὰ ὁ Ρὰντ προτίμησε ν' ἀπομακρυνθῆ λίγο καὶ νὰ πάρη ἕν' ἄλλο, περαστικό.

Εἶπε στὸ σωφὲρ νὰ τροβήξη πρὸς τὸ κέντρο τῆς πόλεως. Μερικὰ ὅμως τετράγωνα πιὸ πέρα, τοῦ φώναξε νὰ κάνη μισὴ στροφὴ καὶ νὰ πάρη τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι.

Στὴν 72α Ὁδό, τὸν διέταξε ξαφνικὰ νὰ σταματήση. Πρὶν ἀκόμη σταθῆ ἐντελῶς τ' αὐτοκίνητο, αὐτὸς εἶχε πηδήσει ἔξω κι' ἔδινε στὸ σωφὲρ 3 δολλάρια.

— Κράτησε τὰ ρέστα, τοῦ φώναξε.

Καί, πρὶν προλάβη ἐκεῖνος νὰ τὸν εὐχαριστήση, χώθηκε σὲ μιὰ εἴσοδο τοῦ μετρό. Ἕνα τραῖνο, ἔμπαινε, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, στὸ σταθμό. Ὁ Ρὰντ ἀνέβηκε σ' αὐτό.

Στὸ Τάϊμς Σκουαίηρ πῆρε ἕνα λεωφορεῖο, ποὺ τὸν πῆγε στὴ 18η Ὁδό. Ἐκεῖ, σταμάτησε ἄλλο ταξὶ καὶ ζήτησε ἀπ' τὸ σωφὲρ νὰ τὸν ἀφίση στὴ γωνιὰ τῆς 25ης Ὁδοῦ καὶ τῆς 8ης Λεωφόρου.

Ἕνα κτίριο μὲ πέντε πατώματα βρισκόταν ἐκεῖ κοντά, δυὸ τετράγωνα πιὸ πέρα. Σ' ἕνα ἀπ' τὰ κουδούνια τῆς ἐξώπορτας ἦταν γραμμένο τὸ ὄνομα «Τζόε Γκρήσπαν». Ὁ Ρὰντ τὸ χτύπησε τρεῖς φορές, κι' ὕστερα ἄλλες δυὸ κοντὰ - κοντά.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε. Ἕνα αὐτόματο ἀσανσὲρ τὸν ἀνέβασε στὸ δεύτερο πάτωμα. Καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος 3 Α.

Σὲ μερικὲς στιγμές, μισάνοιξε ἡ πόρτα αὐτὴ καὶ φάνηκε μιὰ ἀντρικὴ σιλουέτα.

— Σὲ περιμέναμε... εἶπε ἡ φιλὴ φωνὴ τοῦ Τζέϊκ.

Δὲν εἶχε ξεχάσει τὴ φωνὴ αὐτὴ ὁ Ράντ, ἀπ' τὴν ἐποχὴ τοῦ Σικάγου.

Μπῆκε γρήγορα στὸ διαμέρισμα. Ὁ Τζέϊκ ξανακλείδωσε τὴν πόρτα, πίσω του.

Ὁ Τζὼρτζ Χὰρτ καθότανε κοντὰ στὸ παράθυρο, μ' ἕνα ποτῆρι μπύρα στὸ χέρι.

Εἶχε νὰ τὸν δῆ ἀπ' τὸ 1941 ὁ Ράντ, ἀπὸ τότε ποὺ βρίσκονταν μαζὶ στὴ φυλακή, στὸ ἴδιο κελλί. Τὸν εὕρισκε γερασμένο τώρα. Ζύγωνε τὰ 60, κι' εἶχε παχύνει ἀρκετά. Ὡστόσο διατηροῦσε τὴν εὐκινησία του, μαζὶ μὲ μιὰ δύναμι ταύρου.

Ὁ Ρὰντ θυμότανε τὴν ἀδυναμία του γιὰ τὸ χορὸ καὶ γιὰ τὶς ὄμορφες κοπέλλες... Ὡστόσο, αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰναι ἕνας θετικὸς τύπος, ποὺ κύταζε τὴ δουλειά του μὲ τὸ παραπάνω.

Ἦταν σωφὲρ ἐπαγγελματίας κι' ὁδηγοῦσε αὐτοκίνητο μὲ τὴν ἴδια ἄνεσι κι' ἐπιδεξιότητα, ὅπως καὶ τὴ ντάμα του σὲ μιὰ κοσμοπλημμυρισμένη πίστα. Στὸ πιστόλι, δὲν εἶχε τὸν ὁμοιό του, στὴ γρηγοράδα καὶ στὸ σημάδι.

Τοῦ ἄρεσαν ἀκόμη ἡ μπύρα, τὰ πούρα καὶ τὰ λεφτά. Καὶ συμπαθοῦσε πολὺ τὸ Ράντ Κόλεμαν.

Βλέποντάς τον νὰ μπαίνη τώρα, τοῦ χαμογέλασε καὶ τοὔκλεισε τὸ μάτι μὲ σημασία. Δὲν χρειάζονταν λόγια, γιὰ νὰ καταλάβουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Ὁ Κόλεμαν ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μιὰ φοῦχτα πούρα καὶ τ' ἄφισε νὰ πέσουνε πάνω στὰ γόνατα τοῦ Τζὼρτς. Ὕστερα κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ καὶ στράφηκε στὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα.

— Πάντα ντυμένος στὸ καντίνι, Τζέϊκ! τοῦ εἶπε γελῶντας.

Ὁ Τζέϊκ Γκρὴν χαμογέλασε μ' ἱκανοποίησι. Ἔμοιαζε σὰν καρικατούρα, μὲ τὸ βλογιοκομένο πρόσωπό του καὶ τὸ φαλακρό του κεφάλι.

— Σ' ἀρέσει ἀλήθεια τὸ κοστούμι μου; ρώτησε. Εἶναι ἀπ' τοῦ Νὰτ Λιούϊς. Κοστίζει 150 δολλάρια.

Ἦταν περήφανος γιὰ τὴ γκαρνταρόμπα του ὁ Τζέϊκ. Περνοῦσε γιὰ ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ καλοντυμένους ἄντρες τοῦ Μπροντγουαίη.

Δὲν κρατοῦσε ποτὲ πιστόλι ἀπάνω του. Σὲ κάθε «δουλειά», ἀναλάμβανε νὰ κανονίζη τὶς διάφορες λεπτομέρειες τοῦ σχεδίου. Ἤξερε καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον νὰ δωροδοκῆ τοὺς ἀνθρώπους, νὰ μελετάη τοὺς χαρτες καὶ νὰ κανονίζη τὴ στρατηγικὴ ὑποχώρησι.

Ἤξερε ἐπίσης καλὰ ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ διαθέση τὰ κλεμένα κοσμήματα, ἢ χρεώγραφα. Ἦταν ἕνας πολύτιμος συνεργάτης.

Κι' ὕστερα, στὴν ἀστυνομία, ἔδειχνε μιὰ ἀπίστευτη ἀντοχή. Ποτὲ δὲν εἶχαν καταφέρει νὰ τοῦ πάρουνε μιὰ κουβέντα οἱ ἀστυνομικοί. Δὲν μιλοῦσε, ἐστω κι' ἂν τοῦ σπάζανε τὰ δόντια ἢ ἂν τὸν τσακίζανε στὸ ξύλο. Κι' ἐπειδὴ ἀκριβῶς τὸ ξέρανε ὅλοι τους, δὲν προσπαθοῦσανε πιὰ νὰ τοῦ λύσουνε τὴ γλῶσα μὲ τὸ δικό τους τρόπο...

Ὁ Ράντ πῆρε ἕνα τσιγάρο. Δὲν τ' ἄναψε ὅμως ἀμέσως.

— Εἴμαστε ἀσφαλισμένοι ἐδῶ μέσα; ρώτησε σιγανά. Μήπως ὑπάρχει κανένα μικρόφωνο;

— Τὸ κτίριο ἀνήκει στὴν ἀδελφή μου, ἐξήγησε ὁ Τζέϊκ. Μένω σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα ἐδῶ καὶ ἕξη χρόνια, μὲ τ' ὄνομα Γκρήσπαν. Δὲν μ' ἔχει πάρει μυρωδιὰ ἡ ἀστυνομία... Ἔννοια σου, δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ χαφιέδες! Κι' οἱ τοῖχοι εἶναι χοντροί...

— Ὁ κέϋ!

Ὁ Κόλεμαν ἄναψε τὸ τσιγάρο του, ἔβγαλε τὸ σακκάκι του καὶ ξέσφιξε τὴ γραβάτα του.

— Εἶδα τὸ «ἀφεντικό», εἶπε. Σᾶς ἔχει μιλήσει γιὰ τὴ δουλειά;

— Πολὺ λίγο, ἀπάντησε ὁ Γκρήν. Ξέρομε μονάχα πὼς ἐγὼ θὰ ἑτοιμάσω τὰ σχέδια, πὼς ὁ Τζὼρτζ θὰ κάνη τὸ σωφὲρ καὶ πὼς περιμέναμε γιὰ νὰ τὴν ἀναλάβης. Τίποτ' ἄλλο.

— Θὰ σᾶς δώσω πρῶτα τὶς γενικὲς γραμμές, κι' ἔπειτα θὰ μποῦμε στὶς λεπτομέρειες. Πρόκειται νὰ ληστέψουμε ἕνα θωρακισμένο αὐτοκίνητο Μπρούκς.

— Διάβολε!... μουρμούρισε ὁ γέρο - Τζὼρτς, ζωηρώνοντας τὰ φρύδια του.

Ὁ Τζέϊκ ἔμεινε ἀπαθής.

— Θὰ βάλουμε στὸ χέρι 2 ἑκατομμύρια, ὅλα μετρητά, συνέχισε ὁ Ράντ. Κάθε Παρασκευή, στὶς 10½ ἀκριβῶς, τ' αὐτοκίνητο σταματάει μπροστὰ στὴν Ἐθνικὴ Ἐμπορικὴ Τράπεζα, στὴν Πὴρλ Στρήτ. Φορτώνουνε τότε τὰ 2 ἑκατομμύρια, ὅλα σὲ μικρὰ χαρτονομίσματα, μέσα σὲ σακκούλια.

»Ὁ σωφὲρ τοῦ καμιονιοῦ λέγεται Ο' Μάλλεϋ. Εἶναι μιλημένος καὶ θὰ μᾶς κάνη πλάτες... Μάλιστα, ἡ ἰδέα εἶναι δική του.

»Νὰ εἴμαστε ἐξηγημένοι: Δὲν πρόκειται νὰ μᾶς βοηθήση. Δὲν μᾶς γνωρίζει, οὔτε καὶ θέλει νὰ μᾶς μάθη. Ἀλλὰ δὲν θὰ μᾶς φέρη ἐμπόδιο. Ἂν πέσουνε πιστολιές, θὰ ρίξη κι' αὐτός, ἀλλὰ στὸν ἀέρα.

»Δὲν ξέρω τί πρόκειται νὰ πάρη, γιὰ πληρωμή του. Οὔτε καὶ μ' ἐνδιαφέρει νὰ μάθω. Θὰ τοῦ τὰ πληρώση ἄλλωστε τ' ἀφεντικό, ἀπ' τὸ δικό του μερτικό.

— Πόσα θἄναι τὸ μερτικὸ τοῦ ἀφεντικοῦ; ρώτησε ὁ Τζέϊκ.

— Τὰ τρία πέμπτα.

— Μπράβο! Πάνω ἀπ' τὰ μισὰ δηλαδή!

— Ναί, πάνω ἀπ' τὰ μισά. Κι' ὁ Ράντ πρόσθεσε, μὲ τόνο ἐπιθετικό:

— Μὴν ἀρχίστε τὶς γκρίνιες τώρα! Αὐτὸς πληρώνει ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς δουλειᾶς... καὶ δὲν εἶναι λίγα! Πῶς θὰ τὰ καταφέρνατε σεῖς, μονάχοι σας; Ἐχετε λεφτὰ γιὰ ν' ἀγοράσετε βενζινακάτους, ἕνα γιώτ, ἕνα νησὶ στὴ Φλόριντα, ἕνα καμιόνι τῶν 20 τόννων, πέντε κούρσες;... Ὅλ' αὐτὰ χρειάζονται ὡστόσο, γιὰ νὰ πετύχη τὸ σχέδιο... Βουλώστε το, λοιπόν!

Ὁ Τζὼρτζ Χὰρτ σηκώθηκε καὶ πῆρε δεύτερη μποτίλια μπύρα ἀπ' μιὰ κάσα ποὺ βρισκότανε στὴ γωνιὰ τῆς κάμαρας. Τοῦ ἄρεσε χλιαρὴ ἡ μπύρα, ἦταν μιὰ ἰδιοτροπία του...

Ὁ Τζέϊκ ἔμεινε στὴ θέσι του. Αὐτὸς δὲν ἔπινε, οὔτε κάπνιζε. Οἱ μοναδικὲς ἀδυναμίες του ἦταν τὰ κοστούμια καὶ τ' ἄλογα.

— Λοιπόν, συνέχισε ὁ Ράντ, ὁ Ο' Μάλλεϋ ὁδηγεῖ τὸ θωρακισμένο καμιόνι μέσα σὲ μιὰ κλειδωμένη κι' ἀσφαλισμένη μερίζα, ὅπου γίνεται ἡ φορτωσι τῶν σακκων μὲ τὰ λεφτά... Ἔχει ἕνα πιστόλι. Δίπλα του, κάθεται ἕνας φρουρός, ὁπλισμένος μὲ αὐτόματο, ποὺ κρέμεται μὲ τὴ θήκη του μέσ' ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου, καὶ μ' ἕνα πιστόλι τῶν 45.

»Πίσω, σ' ἕνα πυργίσκο, πάνω ἀπ' τὴ σκεπὴ τοῦ καμιονιοῦ, βρίσκεται δεύτερος φρουρός. Ὁ πυργίσκος αὐτὸς ἔχει πολεμίστρες πρὸς ὅλες τὶς μεριές. Ὁ δεύτερος φρουρὸς εἶναι ὁπλισμένος σὰν τὸν ἄλλο.

»Ἡ «δουλειὰ» θὰ γίνη ὅταν θὰ σταματήση τ' αὐτοκίνητο μπροστὰ σ' ἕνα κτίριο τῆς 7ης Λεωφόρου, στὶς 11 καὶ 10 ἀκριβῶς, γιὰ ν' ἀρχίση τὴν παράδοσι τῶν χρημάτων. Ὁ ἀράδοσι τῶν χρημάτων. Ὁ ἀστυφύλακας τῆς τροχαίας φρουρὸς τίζει νὰ ὑπάρχη πάντα ἐκεῖ μιὰ θέσι ἀδειανὴ γιὰ τὸ καμιόνι.

»Ἀφίνουν τὸ μοτὲρ ἀνειμένο. Ὁ Ο' Μάλλεϋ μένει στὸ βολάν. Ὁ δίπλανός του φρουρὸς κατεβαίνει καὶ ξανοκλείδώνει ἀπ' ἔξω τὴν πόρτα. Ὁ Ο' Μάλλεϋ ἀνοίγει τὴν ἄλλη πόρτα, πρὸς τὸ μέρος τοῦ πεζοδρομίου, καὶ περιμένει, ἀκίνητος.

Aldexal

Νέον πρωτότυπον

ΑΠΟΤΡΙΧΩΤΙΚΟΝ

ἀποτελεσματικώτατον ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΟΣΜΟΝ, ἀβλαβέστατον καὶ ΑΡΩΜΑΤΙΣΜΕΝΟΝ. Χρησιμοποιούμενον διὰ ἀποτρίχωσιν σὲ ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ σώματος.

ΤΟ ΜΟΝΟΝ

ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα καὶ καταστήματα καλλυντικῶν. Πώλησις χονδρικὴ Φαρμακαποθήκη

Π. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ

Σωκράτους 61, Ἀθῆναι
Τηλ. 55.283
Ἀντιπρόσωπος Θεσσαλονίκης
Θ. Ο. ΣΙΒΟΠΟΥΛΟΣ
Στοὰ Ἁγίου Μηνᾶ 42

Ξεμαλίφει
τὶς ρυτίδες
καὶ ξαναφέρνει
τὴν ἀνοιξι στὴν
ἐπιδερμίδα
ΛΑΔΙ ΧΕΛΩΝΑΣ

ΕΛΒΕΤΙΚΟΝ ΠΡΟΪΟΝ

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Εἰδικὴ θεραπεία ρυτίδων, κρεατοελιῶν καὶ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία πτώσεως μαλλιῶν.

Συμβουλαὶ δωρεὰν
Αἰσθητικὴ Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13. Τηλ. 29 - 548

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75 Τηλ. 55.638

ΕΠΙΣΚΕΦΘΕΤΕ
ΤΟ ΝΕΟΝ
ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ
ΤΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΥ ΔΡΑΚΟΥΛΙΑ
Εἰς τὴν ὁδὸν
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 19β

»Ὁ πρῶτος φρουρὸς πηγαίνει πίσω καὶ ξεκλειδώνει τὴν πισινὴ πόρτα τοῦ καμιονιοῦ. Ὕστερα φυλάει ἀπ' ἔξω, μὲ τὸ πιστόλι ἑτοιμο, ἐνῶ ὁ σύντροφός του κατεβαίνει, κρατώντας τὸ πρῶτο σακκοῦλι μὲ τὰ λεφτά. Ξανακλείνουν ἔπειτα τὴν πόρτα καὶ προχωροῦνε μαζὶ πρὸς τὸ κτίριο. Ὁ ἕνας κρατάει τὸ σακκοῦλι κι' ὁ ἄλλος τὸ πιστόλι του.

»Ἔτσι, σὲ περίπτωσι ἐπιθέσεως, ἡ ἑταιρεία κινδυνεύει νὰ χάσῃ μονάχα τὸ ἕνα σακκοῦλι, κι' ὄχι ὅλα τὰ λεφτά.

—Βρὲ τοὺς κατεργάρηδες! παρατήρησε ὁ Τζέϊκ.

—Ἐμεῖς ὅμως θὰ φανοῦμε ἀκόμα πιὸ κατεργάρηδες ἀπ' αὐτούς...

Νὰ πῶς θὰ ἐνεργήσουμε: Δυὸ λεπτὰ πρὶν σταματήσῃ τὸ καμιόνι μπροστὰ στὸ κτίριο, θὰ συμβῇ ἕνα μικροατύχημα, πενῆντα μέτρα μακρύτερα, στὴν 8η Λεωφόρο: Ἕνα ταξὶ θ' ἀναποδογυρίσῃ ἕνα χεραμάξι. Φυσικά, οἱ ἀστυφύλακες τῆς τροχαίας, ποὺ φυλάνε στὰ δυὸ σταυροδρόμια, θ' ἀφίσουν τὶς θέσεις τους. Μὰ κι' ὅλοι οἱ πεζοὶ θὰ πάνε κοντά, νὰ δοῦνε τί συμβαίνει.

»Μπροστὰ ἀκριβῶς ἀπ' τὸ θωρακισμένο αὐτοκίνητο, θὰ βρίσκεται σταματημένο ἕνα κλειστὸ καμιόνι τῶν 20 τόννων. Ἡ πισινὴ πλευρά του θἆναι ἀνοιχτή, κατεβασμένη, κι' ἕνας ἄνθρωπός μας θὰ σπρώχνῃ μέσα ἕνα καροτσάκι. Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καμιονιοῦ, θὰ ὑπάρχῃ ἐγκατεστημένος ἕνας ἠλεκτρικὸς γερανός... Μόλις βρεθοῦν οἱ δυὸ φρουροὶ πίσω ἀπ' τὸ θωρακισμένο, θ' ἀρχίσῃ ὁ χορός!

»Πρέπει νὰ ξεμπερδέψουμε γρήγορα μαζί τους. Ὡστόσο θὰ προσπαθήσουμε, ἂν εἶναι δυνατό, νὰ μὴ τοὺς σκοτώσουμε. Θὰ μεταχειριστοῦμε στὴν ἀνάγκη ρόπαλα καὶ δακρυγόνα ἀέρια... Μᾶς χρειάζονται πάντως τὰ κλειδιὰ τοῦ θωρακισμένου καὶ τὸ σακκοῦλι μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ θὰ κρατάῃ ὁ ἕνας φρουρός.

»Ἐνῶ δυὸ ἀπὸ μᾶς θὰ φροντίζουν γιὰ ὅλ' αὐτά, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ καρροτσάκι θ' ἁρπάξῃ μιὰ χοντρὴ ἁλυσίδα, μὲ γάντζο στὴν ἄκρη, καὶ θὰ τὴν περάσῃ στὸν μπροστινὸ προφυλακτῆρα τοῦ θωρακισμένου. Καὶ ὁ γερανὸς θὰ τὸ τραβήξῃ μέσα στὸ καμιόνι, σὲ ἕνα λεπτὸ καὶ 40 δευτερόλεπτα ἀκοιβῶς. Ὕστερα θ' ἀνεβῇ καὶ θὰ κλείσῃ τὸ πίσω μέρος τοῦ καμιονιοῦ, μὲ ὑδραυλικὸ μηχανισμό, σὲ 20 δευτερόλεπτα. Στὸ μεταξύ, ἐκεῖνοι ποὺ θὰ συγυρίσουν τοὺς δυὸ φρουρούς, θἄχουν ἀνεβῇ στὸ μεγάλο καμιόνι, ποὺ θὰ ξεκινήσῃ ἀμέσως.

»Ὅλα θἆναι κανονισμένα μὲ χρονομετρικὴ ἀκρίβεια. Ἂν τυχὸν ὑπάρχῃ κανεὶς μάρτυς — πρᾶγμα μᾶλλον ἀπίθανο, ἐφόσον ὅλοι οἱ περαστικοὶ θἄχουν μαζευτῇ στὸν τόπο τοῦ πρώτου «ἀτυχήματος» — αὐτὸς θὰ ἐνδιαφερθῇ προπάντων γιὰ τοὺς δυὸ ἀναίσθητους φρουρούς...

Ὁ Τζὼρτζ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ παρατήρησε:

—Ὡραῖα ὡς ἐδῶ! Μὰ τί θὰ κάνουμε ὕστερα, μὲ τὸ θωρακισμένο φορτωμένο μέσα στὸ καμιόνι; Φαντάζεσαι πὼς θ' ἀρνήσουνε πολὺ νὰ μᾶς ἀνακαλύψουνε τ' ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα;...

—Δὲν θὰ πάῃ μακρυὰ τὸ καμιόνι, ἐξήγησε ὁ Ράντ. Μονάχα ἑπτὰ τετράγωνα παρακάτω. Θὰ στρίψῃ δεξιά, στὴν 46η Ὁδό. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ κανεὶς τί ἀκριβῶς συνέβη, πρὶν περάσουνε πέντε ἢ ἕξη λεπτά. Ὕστερα, γιὰ νὰ φτάσουν οἱ ἀστυφύλακες καὶ νὰ τοὺς μιλήσῃ κάποιος γιὰ τὸ καμιόνι, θὰ χρειαστοῦν ἄλλα δέκα λεπτά...

»Μιὰ κοῦρσα ποὺ τρέχει ὁλοταχῶς, τραβάει τὴν προσοχή. Ὄχι ὅμως κι' ἕνα βαρὺ καμιόνι, ποὺ κυλάει σιγὰ - σιγά...

—Κι' ὁ Ο' Μάλλεϋ τί θὰ κάνῃ στὸ μεταξύ; ρώτησε ὁ Τζέϊκ. Θὰ κάθεται πάντα στὸ βολὰν τοῦ θωρακισμένου μὲ τὸ πιστόλι του;

—Μὴν ξεχνᾶς πὼς αὐτὸν τὸν ἔχουμε μὲ τὸ μέρος μας. Τοῦ ἔχουμε κανονίσει ἄλλωστε ἕνα ἄλλοθι... Μόλις φορτωθῇ τὸ θωρακισμένο στὸ καμιόνι, θὰ πετάξουμε μέσα μιὰ δακρυγόνο μπόμπα, ἐνῶ συγχρόνως ἕνας ἀπὸ μᾶς, μὲ μάσκα στὸ πρόσωπο, θὰ σπάσῃ ἕνα κρύσταλλο τῆς καμπίνας τοῦ σωφὲρ τοῦ θωρακισμένου. Ἔτσι, ὁ Ο' Μάλλεϋ θὰ μπορῇ νὰ δικαιολογηθῇ κατόπιν πὼς τὸν ἐξουδετερώσανε πρὶν προλάβῃ νὰ κουνηθῇ. Καὶ θὰ τὸν πιστέψουνε, θέλοντας καὶ μή...

»Θ' ἀνοίξουμε τὸ θωρακισμένο μὲ τὰ κλειδιὰ ποὺ θἄχουμε πάρει ἀπ' τοὺς φρουρούς. Σ' ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας, θἄχουμε βγάλει ὅλα τὰ σακκούλια μὲ τὰ λεφτά. Λογαριάζουμε πὼς θἆναι καμμιὰ σαρανταριά, μὲ 50 χιλιάδες δολλάρια τὸ καθένα. Θὰ τὰ βάλουμε μέσα σὲ μεγάλα χορτονήια κουτιά.

»Ἡ στάθμευσι ἀπαγορεύεται στὴν 46η Ὁδό. Θὰ βροῦμε μιὰ γωνιὰ γιὰ νὰ σταθοῦμε, ἀνάμεσα στὴν 5η καὶ τὴν 6η Λεωφόρο. Ἐκεῖ θὰ μᾶς περιμένῃ μιὰ μαύρη «Πακάρ». Ὁ Τζὼρτζ θὰ περάσῃ ἀπ' τὸ βολὰν τοῦ καμιονιοῦ στὸ βολὰν τῆς Πακάρ. Οἱ ἄλλοι θὰ μεταφέρουμε τὰ σακκούλια, σὲ τρία λεπτά.

»Τὴν ὥρα ἐκείνη, θὰ χαλάῃ ὁ κόσμος στὸ μέρος τῆς ληστείας. Ποιὸς θὰ προσέξῃ λοιπὸν τὸ ξεφόρτωμα ἑνὸς καμιονιοῦ, ποὺ θὰ γίνῃ μερικὰ τετράγωνα μακρύτερα, καὶ τὴ μεταφορὰ κάμποσων χαρτονένιων κουτιῶν σ' ἕνα συνηθισμένο αὐτοκίνητο;...

Ὁ Ράντ σταμάτησε λίγο, κι' ὕστερα συνέχισε:

—Θὰ ἐγκαταλείψουμε ἐκεῖ τὸ καμιόνι, μὲ τὸ θωρακισμένο στὸ ἐσωτερικό του. Τρεῖς ἀπὸ μᾶς θ' ἀνεβοῦνε στὴν «Πακάρ» κι' οἱ ὑπόλοιποι σ' ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο.

»Τὸ ἑπόμενο σημεῖο συγκεντρώσεως μας θἆναι ἕνα ὑπόστεγο, στὴν ὄχθη τοῦ Χάρλεμ Ρίβερ. Μέσα σ' αὐτὸ εἶναι ρεμιζαρισμένη μιὰ βενζινάκατος, ποὺ μπορεῖ νὰ φτάσῃ τὰ 80 μίλια τὴν ὥρα. Μ' αὐτὴν θὰ πᾶμε σ' ἕνα γιὸτ, ποὺ θὰ μᾶς περιμένῃ στ' ἀνοιχτά, μετὰ τὸ φάρο...

»Πιστεύω πὼς σὰ φτάνουν γιὰ τὴν ὥρα... Θὰ μοῦ δώσῃς τώρα νὰ πιῶ κάτι, Τζώρτζ;

Ὁ Τζέϊκ σκούπισε τὸ μέτωπό του.

—Ἐγὼ δὲν πίνω συνήθως, δήλωσε, αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως θὰ κάνω μιὰ ἐξαίρεσι! Μὰ τὴν πίστη μου, δὲν μοῦ ξανάτυχε ποτὲ τέτοια μπλεγμένη δουλειά!...

—Ἴσως. Γιατί δὲν προσπάθησες ποτὲ νὰ βάλῃς στὸ χέρι 2 ἑκατομμύρια, μαζεμένα!

Οἱ τρεῖς ἄντρες ἤπιαν μὲ τὴ σειρὰ οὐΐσκυ ἀπ' τὴ μπουκάλα. Ὕστερα ὁ Τζὼρτζ παρατήρησε:

—Τὸ ἀφεντικὸ πρέπει νὰ μάζεψε ὁλόκληρο στρατὸ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

—Μπά, ὄχι... ἀπάντησε ὁ Ράντ. Δὲν θἄμαστε πολλοί... Ἐσὺ θὰ ὁδηγήσῃς τὸ καμιόνι, τὴν «Πακάρ» καὶ τὴ βενζινάκατο. Ἂν θυμᾶμαι καλά, εἴχες ὁδηγήσει συχνὰ μικρὰ σκάφη, στὸ Ντητρόϊτ Ρίβερ, τὸν καιρὸ τῆς ποτοαπαγορεύσεως.

—Δὲν κάνεις λάθος... παραδέχθηκε ὁ Τζὼρτζ.

—Ὁ Τζέϊκ δὲν θὰ πάρῃ ἐνεργὸ μέρος στὴ ληστεία. Θὰ παριστάνῃ τὸν ἁπλὸ διαβάτη, ὥστε, ἂν παρουσιαστῇ ἀνάγκη, νὰ δώσῃ στοὺς ἀστυνομικοὺς ψεύτικες πληροφορίες. Θὰ φωνάζῃ πὼς εἶδε τοὺς γκαγκστερς νὰ φεύγουνε πρὸς τὰ νότια, μ' ἕνα τουριστικὸ ἀμάξι... Ὕστερα θαρθῇ νὰ μᾶς βρῇ, στὸ ὑπόστεγο.

—Εἶναι ἀπαραίτητο ναρθῶ; ρώτησε ὁ Τζέϊκ.

—Ναί, ἀγόρι μου. Σὲ ξέρουνε πολὺ καλά, στὴν ἀστυνομία. Δὲν θέλουμε νὰ σὲ πιάσουνε... μ' ὅλο ποὺ εἴμαστε βέβαιοι πὼς δὲν πρόκειται νὰ μιβαιοι πὼς δὲν πρόκειται νὰ μιλήσῃς... Δὲν θὰ τὰ περάσῃς ἄλλωστε ἄσχημα μαζί μας! Σκέψου πὼς εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ γίνονται οἱ κοῦρσες τῶν σκυλιῶν, στὸ Μαϊάμι...

—Μ' ἀρέσει πολὺ τὸ Μαϊάμι, εἶν' ἡ ἀλήθεια...

—Θὰ χρησιμοποιήσουμε ἄλλους δυό, γιὰ τὴ ληστεία: κάποιον Πάντυ Γουάλς κι' ἕνα Μανουὲλ Λοπέζ. Τοὺς ξέρετε;

—Ὁ Πάντυ βρίσκεται ἀπὸ καιρὸ σ' αὐτὰ τὰ μέρη, ἀπάντησε ὁ Τζέϊκ Γκρὴν. Αναλαμβάνει διάφορες ὑποπτες δουλειές. Εἶναι γερὸς ἄντρας... Ὅσο γιὰ τὸ Λοπέζ ἔχω ἀκούσει πὼς εἶναι καινούργιος ἀκόμα κι' ὅμως ἔχει ἀποκτήσει φήμη φονιᾶ. Γιατί τὸν διαλέξατε, αὐτόν;

—Μὰ αὐτοὶ οἱ δυὸ δὲν θἆναι συνέταιροι, ὅπως ἐμεῖς. Θὰ πληρωθοῦνε χωριστὰ καὶ δὲν θὰ ξέρουνε κομμιὰ λεπτομέρεια γιὰ τὸ εἶδος τῆς «δουλειᾶς».

»Ὁ Πάντυ θὰ πάρῃ 5 χιλιάδες δολλάρια μπροστά, ἄλλες 15 χιλιάδες πάνω στὸ πλοῖο καὶ 250 τὴν ἡμέρα γιὰ ὅσον καιρὸ θὰ μείνῃ μαζί μας. Ὁ ἄλλος θὰ πληρωθῇ τὰ μισὰ σχεδόν.

»Θὰ τοὺς ξεφορτωθοῦμε ὅσο γρηγορώτερα μπορέσουμε. Κι' ἂν τυχὸν δὲν καθήσουνε φρόνιμα, θὰ τοὺς ἀναλάβω ἐγώ...

»Ὁ δικός μου ρόλος, στὴ ληστεία, θἆναι νὰ φορτώσω τὸ θωρακισμένο στὸ καμιόνι.

»Ὑπάρχει ἀκόμα κι' ὁ καπετάνιος τοῦ γιὸτ, ποὺ θὰ μᾶς πάῃ στὸ Μαϊάμι, περνῶντας μας γιὰ ἐρασιτέχνες ψαράδες. Δὲν ξέρω πῶς τὸν λένε. Ἔμαθα ὅμως πὼς θὰ πάρῃ 100 χιλιάρικα γιὰ τὸ πλοῖο του καὶ γιὰ τὶς ὑπηρεσίες του... Τὸ πλήρωμά του ἀποτελεῖται μονάχα ἀπὸ ἕνα ναύτη, ἕνα μιγάδα νομίζω.

»Αὐτοὶ θἄμαστε, ὅλοι κι' ὅλοι.

Ὁ Τζέϊκ σταμάτησε νὰ πιῇ καὶ παρατήρησε:

—Ἴσως νἆναι πολλοί, γιὰ μιὰ τέτοια δουλειά, παρατήρησε.

—Θὰ ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ ἄλλοι, ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ χουμε ἐμεῖς καμμιὰ δοσοληψία μαζί τους... οὔτε καὶ θὰ τοὺς ξέρουνε κἂν. Ἂς ποῦμε, ἐκεῖνοι ποὺ θὰ σκηνοθετήσουνε τὴ σύγκρουσι τοῦ ταξὶ μὲ τὸ χεραμάξι, πρὶν ἀπὸ τὴ ληστεία... Θὰ ὑπάρχουν ἐπίσης δυό-τρία αὐτοκίνητα ἑτοιμα, γιὰ νὰ θολώσουν τὰ νερά, ἂν τυχὸν σκεφθῇ κάποιος νὰ παρακολουθήσῃ τὸ καμιόνι. Τὸ ἴδιο θὰ συμβῇ κι' ὅταν περάσουμε στὴν «Πακάρ».

»Στὴ Φλόριντα, ὑπάρχει μιὰ κρυψώνα, μ' ἕνα φύλακα ποὺ μᾶς περιμένει, ἂν φτάσουμε ὡς ἐκεῖ καὶ ἀναγκαστοῦμε νὰ κρυφτοῦμε.

»Ὅλοι αὐτοὶ ἀποτελοῦνε τὸ βοηθητικὸ προσωπικό. Δὲν μᾶς ξέρουνε ὅμως, οὔτε καὶ θέλουμε νὰ τοὺς γνωρίσουμε. Τοὺς γαινοέρχεται μέσ' στὴν κάμαρα καὶ στράφηκε στὸ Ράντ.

—Δὲν εἶναι πολλοί, γιὰ μιὰ τέτοια δουλειά, παρατήρησε.

—Θὰ ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ ἄλλοι, ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ χουμε ἐμεῖς καμμιὰ δοσοληψία μαζί τους... οὔτε καὶ θὰ τοὺς ξέρουνε κἂν. Ἂς ποῦμε, ἐκεῖνοι ποὺ θὰ σκηνοθετήσουνε τὴ σύγκρουσι τοῦ ταξὶ μὲ τὸ χεραμάξι, πρὶν ἀπὸ τὴ ληστεία... Θὰ ὑπάρχουν ἐπίσης δυό-τρία αὐτοκίνητα ἑτοιμα, γιὰ νὰ θολώσουν τὰ νερά, ἂν τυχὸν σκεφθῇ κάποιος νὰ παρακολουθήσῃ τὸ καμιόνι. Τὸ ἴδιο θὰ συμβῇ κι' ὅταν περάσουμε στὴν «Πακάρ».

»Στὴ Φλόριντα, ὑπάρχει μιὰ κρυψώνα, μ' ἕνα φύλακα ποὺ μᾶς περιμένει, ἂν φτάσουμε ὡς ἐκεῖ καὶ ἀναγκαστοῦμε νὰ κρυφτοῦμε.

»Ὅλοι αὐτοὶ ἀποτελοῦνε τὸ βοηθητικὸ προσωπικό. Δὲν μᾶς ξέρουνε ὅμως, οὔτε καὶ θέλουμε νὰ τοὺς γνωρίσουμε. Τοὺς ἔχει ἀναλάβει τὸ ἀφεντικό. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε θὰ πάρῃ τὸ μεγαλείτερο μερτικό: Ἔχει νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ κάθε τι, νὰ πληρώσῃ τὸν Ο' Μάλλεϋ, ν' ἀναλάβῃ ὅλα τὰ ἔξοδα.

—Σύμφωνοι, εἶπε ὁ Τζὼρτζ.

—Σύμφωνοι, ἐπανέλαβε κι' ὁ Τζέϊκ. Τὸ μόνο σημεῖο ποὺ μ' ἀπασχολεῖ, εἶναι αὐτὸς ὁ Ο' Μάλλεϋ. Ἂν τὸν φορτώσουμε στὸ καμιόνι, μαζὶ μὲ τ' ἀμάξι του, κινδυνεύουμε νὰ βρεθοῦμε μὲ μιὰ κατηγορία ἀπαγωγῆς στὴ ράχη μας.

—Ἔ, κι' ὕστερα; εἶπε ὁ Ράντ μὲ ὑπομονετικὸ τόνο. Μιὰ τέτοια δουλειὰ ἔχει βέβαια καὶ τοὺς κινδύνους της. Μὰ μὴ σκοτίζεσαι πολὺ γιὰ τὸν Ο' Μάλλεϋ. Ξέρεις πὼς τάχουμε κανονίσει μαζί του. Στὴν πρώτη μπερδεψιά, θὰ ἐξαφανισθῇ.

»Μὰ ὅλα θὰ πάνε ρολόϊ! Μὴν ἀνησυχῆς. Τάχουμε προβλέψει, ὡς τὴν παραμικρότερη λεπτομέρεια.

Οἱ δυὸ ἄντρες κούνησαν τὸ κεφάλι τους, γιὰ νὰ δείξουν πὼς συμφωνοῦσαν. Κι' ὁ Ράντ πρόσθεσε:

—Πρέπει ἀκόμα νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸν Πάντυ καὶ μὲ τὸ Λοπέζ τὸ Μεξικανό. Θ' ἀναλάβῃς ἐσύ, Τζώρτζ, νὰ τοὺς ξετρυπώσῃς καὶ νὰ μοῦ τοὺς φέρῃς ἐδῶ αὔριο τὸ πρωΐ. Ἐσύ, Τζέϊκ, θ' ἀσχοληθῇς σοβαρὰ μὲ τοὺς χάρτες καὶ τὰ δρομολόγια. Τ' αὐτοκίνητα καὶ τὸ καμιόνι θἆναι ἑτοιμα σὲ δυὸ μέρες. Ὕστερα θὰ πάῃ ὁ Τζὼρτζ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴ βενζινάκατο.

Χωρίστηκαν σὲ λίγο. Ὁ Κόλεμαν γύρισε κατ' εὐθεῖαν στὸ ξενοδοχεῖο του. Σταμάτησε μιὰ στιγμὴ στὸ χῶλλ, γιὰ ν' ἀγοράσῃ μιὰ πρωϊνὴ ἐφημερίδα. Ὕστερα πῆρε τὸ ἀσανσέρ. Ἔφτασε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του, ξεκρέμασε τὴν ἐπιγραφὴ «Παρακαλῶ, μὴ μὲ ἐνοχλήσετε», ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριὰ κι' ἄνοιξε ἀθόρυβα.

Μπῆκε στὸ δωμάτιο, ἄναψε τὸ φῶς... κι' ἔμεινε ἀκίνητος, ἀποσβολωμένος ἀπ' τὴν ἔκπληξι.

Εἶχε δῆ τὴν Πάμ, ξαπλωμένη μ' ὅλη της τὴν ἄνεσι στὸ ντιβάνι, σχεδὸν γυμνή! Τὸν κύτταζε μὲ τὰ μεγάλα της μάτια καὶ τοῦ χαμογελοῦσε.

—Γειά σου, ἀγόρι μου! τοῦ εἶπε χαϊδευτικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ὁ Ράντ ξανάκλεισε τὴν πόρτα μὲ μιὰ κλωτσιά. Ἡ φυσιογνωμία του πῆρε τραχειὰ ἔκφρασι.

Εἶδε μερικὰ γυναικεῖα ροῦχα, ριγμένα στὴ ράχη τῆς μοναδικῆς πολυθρόνας τῆς κάμαρας. Τάκοινε ἕνα κουβάρι καὶ τὰ πέταξε στὴν κοπέλλα.

Πῆγε ὕστερα κοντά της καὶ τὴ χαστούκισε δυὸ φορές.

—Σήκω καὶ ντύσου ἀμέσως! τῆς εἶπε.

—Ὁ Μπόργκμαν δὲν ἐπιτρέπει νὰ κακομεταχειρίζωνται τὴ φιλενάδα του... οὔτε κι' ἐγώ! εἶπε ἤρεμα ἡ Πάμ.

—Θἄθελα νὰ ξέρω τί θἄκανε, ἂν ἔβλεπε τὴ φιλενάδα του σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι! ἀπάντησε ἀπότομα ὁ Ράντ. Μὰ τί σ' ἔπιασε, διάβολε; Ἔπληξες στὸ σπίτι σου;... Καὶ πῶς τὰ κατάφερες νὰ φτάσῃς ἐδῶ; Πῶς ἔμαθες ποῦ μένω;

Ἡ Πὰμ ἄλλαξε ὕφος καὶ χαμογέλασε. Τυλίχτηκε μ' ἕνα σεντόνι, ἀνακάθισε καὶ ἐξήγησε:

—Ὁ Μπόργκμαν μοῦ λέει ἕνα σωρὸ πράγματα γιὰ τὶς δουλειές του...

—Δὲν τὸ πιστεύω!

—Μὰ δὲν μοῦ τὰ λέει ξύπνιος. Παραμιλάει στὸν ὕπνο του!

—Ἄ, ἔτσι;... Καλὰ δίνε του τώρα! Ἀρκετὰ σὲ εἶδα...

Ὁ Ράντ κατελάβαινε πὼς θἆταν μεγάλη ἀνησυχία του νὰ μπλέχτῃ μὲ τὴ φιλενάδα τοῦ Μπόργκμαν.

«Ἐξ ἄλλου, δὲν εἶν' ὁ τύπος τῆς κοπέλλας ποὺ μὲ τραβάει» ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του.

Κι' ὅμως δὲν κατώρθωνε νὰ ξεκολλήσῃ τὰ μάτια του ἀπ' τὸ λεῖο καὶ ἀπρόσκοπτο λαιμό της κι' ἀπ' τοὺς στρογγυλοὺς ὤμους της ποὺ ξεπροβάλλανε πάνω ἀπ' τὸ σεντόνι... Κι' ἔνοιωθε ἀκόμα στὰ χεῖλη του τὴ γεύσι τοῦ φιλιοῦ ποὺ εἶχανε δώσει, στ' αὐτοκίνητο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Τὸ προτιμοῦν οἱ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΣΕ 11

Κινηματογραφικὰ χρώματα "TECHNICOLOR,,
(τεχνικολόρ)

- Χρώματα πρωϊνὰ γιὰ δυνατὸ φῶς
ΧΑΒΑΝΑ - ΡΟΖ, ΑΪΛΑΝΤ - ΠΙΝΚ, ΧΟΥΛΑ-ΠΙΝΚ, ΤΡΟΠΙΚ-ΝΤΑΟΥΝ, κλπ
- Χρώματα βραδυνὰ
ΚΟΡΑΛ - ΣΙΦ, ΤΑΪΤΗ ΦΑΪΡ, κλπ
- 10 λεπτὰ μετὰ τὴν χρῆσι του ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ἀπὸ τὰ χεῖλη.
- Τὸ μόνο ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ποὺ κυκλοφορεῖ σὲ μεγάλη ποικιλία ΑΝΟΙΚΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΩΝ

"ΑΛΕΚΤΩΡ"

"TATTOO,,
COSMETICS
MADE IN U.S.A.
ΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣ.
ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 10-ΤΗΛ 31 138

MENTIOYM
Δάφνη

Βραδεινὸν τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως, τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Ὁδὸς Κυψέλης 34Β. Ὧραι ἐπισκέψεως 9—1 καὶ 4—6½. Τηλ. 812-278

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΗΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ · ΥΠΕΥΘΥΝΗ · ΑΝΩΔΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHETIQUE MODERNE
Mlle KASTRIOTIS
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 5 ΚΟΛΩΝΑΚΙ τηλ. 612-010

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ ἀνεγνωρισμένη ὑπὸ τοῦ Κράτους, ἀρ. ἀδείας 1831. Πλήρης θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ μόρφωσις. Χορήγησις διπλώματος. Τμήματα: Ἀρχαρίων, ἡμιειδικευμένων, προκεχωρημένων, τελειοποίησεως. Ναυαρίνου 10, Ἀθῆναι. Τηλ. 612.588.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Εἰς τὸ κομμωτήριον ΛΟΥΞ τοῦ κ. Βασιλείου Παπαδοπούλου, Ἀλκυόνης 18, ἀπέναντι ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἀλέξανδρο, λειτουργεῖ τμῆμα γυναικείων κομμώσεων ὑπὸ πεπειραμένης κομμωτρίας. Ἐξυπηρέτησις πλήρης. — Ἄκρα καθαριότης — Μηχανήματα τελευταίου τύπου. — Τιμαὶ ἠλαττωμέναι.

Ὁ Ἥλιος
ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ
ΜΗΝ ΤΟΝ ΚΑΝΕΤΕ ΕΧΘΡΟ

Ἡ Ὑγιεινή, ἡ Αἰσθητικὴ καὶ ἡ Μόδα ἐπιβάλλουν νὰ χρησιμοποιήσετε πρὶν ἀπὸ τὸ μπάνιο καὶ τὴν ἡλιοθεραπεία σας:

ΚΡΕΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝΗ "ΜΕΛΠΑΝ" - Γιὰ τὴν προφύλαξι τοῦ προσώπου ἀπὸ τὴν ἀποξηραντικὴ ἐπίδρασι τοῦ ἡλίου, τοῦ ἀέρος καὶ τῆς θαλασσινῆς ἁλμύρας.

ΛΑΔΙ ΗΛΙΟΥ "ΜΕΛΠΑΝ" - Γιὰ τὴν προστασία τοῦ σώματος ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα καὶ γιὰ ἕνα μοντέρνο γρήγορο μαύρισμα.

Γιὰ τὴν Σύγχρονη Ὁμορφιὰ χρειάζονται Συγχρονισμένα Προϊόντα

—ΜΕΛΠΑΝ — "ΑΛΕΚΤΩΡ,,

Πώς ΝΑ ΨΑΡΕΥΕΤΕ

Γαρίδες και καβούρια

ΜΑΖΥ με την πρώτη κατηγορία των ψαριών στην ακρίβεια, κατατάσσεται και η γαρίδα ή κονδρή, που μας έρχεται από την Πρέβεζα και τη Θεσσαλονίκη. Αυτή φτάνει σε μέγεθος ως 15 πόντους και την ψαρεύουν με δίχτυα πολύ φιλά και με τράτες με μικρά μάτια.

Το κρέας της είναι πολύ νόστιμο, όταν την κάνουν βραστή με λαδολέμονο, άν και δέν έχει σπουδαία θρεπτική άξία. Μετά το βράσιμο, άν τηγανιστή, γίνεται επίσης ένα πολύ νόστιμο φαγητό. Έχει όμως κάτι που πολύ λίγοι το ξέρουν: Βλάπτει δηλαδή εκείνους που δέν έχουν καλές δοσολημίες με τα νεφρά τους.

Η γαρίδα έχει κατά μήκος τού σώματός της ένα σωλήνα, από τον οποίο διοχετεύει από το στόμάκι της προς την ούρά της ό,τι περιττό έχει φάει, μαζί με άμμο. Αύτό το σωληνάκι ή μάλλον το μοναδικό έντερό της, με λίγη προσοχή μπορούμε να το βγάζωμε όταν την τρώμε.

Ένώ αύτή ή γαρίδα — που την λένε και γάμπαρη — έχει σκούρο χρώμα, ύπάρχει και ένα άλλο είδος, μικρότερο, με χρώμα άνοιχτό ρόζ που μας έρχεται από την Πάτρα. Είναι φθηνότερη και την χρησιμοποιούν για μεζέ ούζου ή μπύρας στα διάφορα μπάρ, άφού την τηγανίσουν.

Στα μέρη που μπορούν να έχουν ζωντανές τις γάμπαρες, τις μεταχειρίζονται για δόλωμα για τα λαυράκια και για τα γοφάρια. Τις καρφώνουν με ένα κονδρό αγκίστρι, δεμένο σε κονδρή μισινέζα από την ούρα και τις άφήνουν να πατώσουν ή να κολυμπάνε μισόνερα, πίσω από μια βάρκα, ένώ ο βαρκάρης τραβάει πολύ σιγά κουπιά.

Αύτό το ψάρεμα γίνεται ιδίως τη νύχτα. Όταν δέ ή γαρίδα δη ότι πλησιάζει το λαυράκι για να την φάη κάνει σπασμωδικές κινήσεις για να μπορέση να σωθή, κι' έτσι είδοποιεί τον ψαρά να προσέξη, γιατί κάτι συμβαίνει.

Επίσης δολώνουν ζωντανή γαρίδα και σε πετακτάρια, γιατί δέν είναι μόνο για τους άνθρώπους έκλεκτός μεζές, αλλά και για όλα τα ψάρια.

Έκτός από αύτές τις δυό ποικιλίες, ύπάρχει και ή μικρή ή γαρίδα, των δύο έως τριών πόντων, που ύφίσταται μεγάλο κυνηγητό από μικρούς και μεγάλους, για να την χρησιμοποιήσουν για δόλωμα.

Επειδή είναι περιζήτητο δόλωμα, έχουν αναγάγει το ψάρεμά της σε επιστήμη οί γαριδάδες. Ρίχνουν μικρά τρατάκια με φιλά μάτια, σε μέρη που είναι άμμος και φύκια, και σαρώνουν ό,τι εύρουν, και μαζί με τα άλλα και τις γαρίδες.

Έκτός από το τρατάκι, τις μαζεύουν με τους λεγομένους γαριδολόγους με μεγάλη επιτυχία, ιδίως τά βράδυα.

Τους γαριδολόγους τους φτιάχνουν με ένα σύρμα γερο σε σχήμα κύκλου με διάμετρο 40—50 πόντους, στην περιφέρεια του όποίου ράβουν ένα κομμάτι από τσουβάλι, κομμένο και αύτό σε σχήμα στρογγυλό και με διάμετρο 10—15 πόντους μεγαλύτερο, για να κάνη λακούβα στη μέση.

Έαν το τσουβάλι είναι πυκνό τότε άφαιρούν κλωστή παρά κλωστή από τη μέση του ώστε να άραιώση κατά το διπλάσιο από ό,τι είνε και να φεύγουν τα νερά προς το κέντρο. Στο κέντρον δένουν ένα σπάγγο, στις άκρες του όποίου στερεώνουν το δόλωμα που θα βάλουν για να μαζευθούν οί γαρίδες.

Όπως είναι ο γαριδολόγος φτιαγμένος, τον κρεμάμε ισοζυγισμένο από τρεις σπάγγους, μήκους περίπου 40 έκατοστών, τους όποίους δένουν έπάνω σε ένα φελό μπετίλιας, για να τους κρατάη ψηλά όταν τους πατώνουν στη θάλασσα και κατά κατά το τράβηγμα να μη διώχνουν τις γαρίδες. Στο φελλό δένουμε ένα σπάγγο, ώς μια όργιά, στό άκρο του δέ δένουμε ένα μικρό ξύλο ή φελό, για να μη χάσουμε τον σπάγγο που είναι δεμένος ό γαριδολόγος.

Για δόλωμα βάζουμε ή κανένα κομμάτι από ρέγγα (που είναι και το καλύτερο και διατηρείται μέρες) ή κανένα κομμάτι ψωμί μέσα σε ψιλό δικτάκι για να μη διαλύεται και φεύγει.

Μαζί με το δόλωμα βάζουμε μέσα στο γαριδολόγο και μια άσπρη πετρίτσα, άφ' ένός μέν για να βαραίνη, άφ' έτέρου δέ γιατί το λευκό χρώμα μαζεύει τις γαρίδες.

Τέτοιους γαριδολόγους έτοιμάζουμε όσους μπορούμε περισσότερους και τους ρίχνουμε σε μέρη που βλέπουμε ή ξέρουμε ότι ύπάρχουν γαρίδες, τον ένα μετά τον άλλο και σε βάθος ανάλογο και κατά άποστάσεις. Έπειτα δέ από ένα τέταρτο της ώρας άρχίζουμε να τους άνεβάζουμε με τη σειρά και να τους ξαναρίχνουμε, άφού τους άδειάσουμε μέσα σ' ένα καλαθάκι βαθύ.

Συνηθίζουν πολλοί να ντύνουν άπ' έξω το καλαθάκι για τις γαρίδες με ένα παλιό γύρω-γύρω και να το σκεπάζουν γιά να μη φεύγουν οί γαρίδες. Άμα τελειώση δέ το μάζεμα, το δένουν από έπάνω κολά και το κρεμάνε από τη βάρκα στη θάλασσα, γιά να διατηρηθούνε ζωντανές.

Έκτός από τους γαριδολόγους, το «έπιστημονικό» δηλαδή μέσον άλιείας της γαρίδας για φάρεμα, πολλοί μετεχειρίζονται μιά άπόχη και μάλιστα σε σχήμα τριγωνικό, την οποίαν σέρνουνε στό πάτο της θάλασσας, στις άκρογιαλιές που βλέπουν πώς έχει γαρίδα, ή ξύνουν μ' αύτην τα μουράγια και τις άναγκάζουν να μπαίνουν μέσα όταν ύπάρχουν. Μάλιστα γιά να μη σκαλώνουν οί κλωστές της άπόχης, ράβουν πρώτα μια λωρίδα πανί ώς δέκα πόντους πλάτος έπάνω στό τριγωνικό σύρμα της άπόχης και σε συνέχεια ράβουν στο πανί την άπόχη, και έτσι δέν χαλάει.

*

Ό κάβουρας, ό έπιστημονικά λεγόμενος καρκίνος, είναι ένα από τα πλέον διαδεδομένα όστρακόδερμα μαλάκια και ζη όχι μόνο στη θάλασσα, όπου τον συναντούμε σε μεγάλη ποικιλία και άφθονία, άλλα και σε ποταμούς και σε μέρη μάλιστα πολύ μακρυνά άπ' τη θάλασσα.

Στο Τατόϊ, κοντά στο αεροδρόμιο, βρέθηκαν στις ρεματιές καβούρια, πού ζούσανε, άγνωστον πού και πώς, έκεί έπάνω.

Ύπάρχουν ποικιλίες καβουριών, και στο τόπο μας τους έχουν δώσει άναλόγως διάφορες όνομασίες. Άλλους τους λένε τραγανιούς, άλλους βραπετούρες, άλλους σιδεροκαβούρους, και σε κάθε μέρος τους έχουν και από ένα παρατσούκλι.

Ό κάβουρας σπανίως περπατάει με τα τέσσερα ζευγάρια τά πόδια του προς τα έμπρός. Συνήθως κινείται γρήγορα πρός τα πλάγια. Το πέμπτο ζευγάρι των ποδιών του είναι συνήθως πιό άνεπτυγμένο από τα άλλα και στην άκρη σχηματίζουν δυό λαβίδες, τις λεγόμενες δαγκάνες, τις όποίες χρησιμοποιεί για να φέρνη το φαγητό του στο στόμα και γιά να άμύνεται.

Μπορούμε να χωρίσωμε τα καβούρια σε δύο κατηγορίες: της άμμουδιάς που ζουν στην άμμο και στις λασποτραγάνες και που τα πόδια τους και οί δαγκάνες είνε λεπτά και μακρυά, και έκείνα που ζούνε σε βράχους και σε σπηλιές μέσα στη θάλασσα και πού έχουν μαυρωπό χρώμα και χονδρό σώμα με πολύ χονδρές δαγκάνες.

Και τώρα πού μιλήσαμε γιά τις δαγκάνες του κάβουρα, πρέπει να σημειώσουμε, ότι όσακις συμβή σε κανένα καυγά, πού κάνουν μεταξύ τους τα καβούρια να χάση καμμιά δαγκάνα του, μέ τον καιρό ξαναφυτρώνει καινούργια, λίγο όμως λεπτότερη.

Τα καβούρια τρέφονται: συνήθως άπο ζωϊκές ούσιες που βρίσκουν μέσα στη θάλασσα, (ψόφια ψάρια, σκουληκάκια, αύγά ψαριών και άλλα) σπανίως δέ άπό φυτικές ούσίες.

Γεννούν αύγά τα όποία, μετά την έκκόλαψη, ύφίστανται δύο μεταμορφώσεις μέχρις ότου γίνουν μικρά καβουράκια.

Λόγω των άρθρώσεων που έχουν στα πόδια τους, είναι ώραίο το θέαμα να βλέπη κανείς ένα κάβουρα έπάνω σε ένα βράχο, πώς περπατάει και πώς φέρνει την τροφή του στό στόμα.

Στην Ίαπωνία ύπάρχει ένα είδος καβουριών, που γίνονται μεγάλα ώς 100 δράμια. Είναι δέ τόσο άφθονα, ώστε τα στέλνουν σε κονσέρβες σε όλα τα μέρη του κόσμου. Τα καβούρια στον τόπο μας μόνο ώς «μπεκρή μεζές» χρησιμοποιούνται, γιατί μόνο τα ποδάρια τους τα πιπιλάνε άφού τα ψήσουν έπάνω στα κάρβουνα.

Μαζί με τα όσα κακά μάς έκαναν οί Ίταλοί, έκαναν και ένα καλό. Έφεραν, δηλαδή, μιά ώραία ποικιλία καβουριών με κιτρινοπράσινα χρώματα και ώς 40 δράμια το καθένα, και τα έγκατέστησαν στην Πρέβεζα, άπ' όπου μάς έρχονται το Μάϊο και τον Ίούνιο. Και έδω έφαρμόζεται άλλη μιά φορά το ρητό (ούδέν κακόν άμιγές καλοῦ).

Κ. Ι. ΣΙΝΑΝΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Γλῶσσες και κατσούλες.

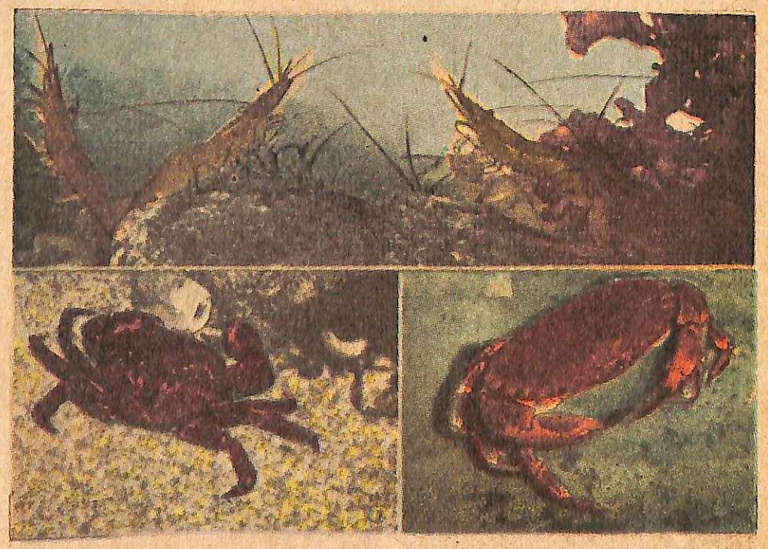

Γαρίδες άνάμεσα στά φύκια τοῦ βυθοῦ και καβούρια στά ρηχά.

ΠΡΩΤΗ Νοεμβρίου 1755. Μιά ήμερομηνία που θά μείνη γραμμένη μέ μαῦρα γράμματα στην ίστορία της άνθρωπότητος...

Οί εύλαβικοί κάτοικοι της Λισαβώνος παρακολουθοῦσαν μέ κατάνυξι τη μεγάλη λειτουργία της γιορτής των 'Αγίων Πάντων στούς ναούς της πορτογαλικής πρωτεύουσας. Ξαφνικά, ή γη σείστηκε, μ' ένα ύποχθόνιο μουγκρητό! Οί άγιες εικόνες πέσανε άπ' τη θέσι τους. Οί τοίχοι των μεγάλων έκκλησιῶν ράγισαν και γκρεμίστηκαν κι' οί στεγες καταπλάκωσαν το πλῆθος τῶν πιστῶν...

Τήν ίδια ώρα; ή καταστροφή κι' ό θάνατος άπλωναν τα μαῦρα τους φτερά πάνω άπ' τη μεγάλη πόλι, που πρίν άπό λίγα λεπτά έζησε άκόμα άπό ζωή. Ύπολογίζεται: ότι γκρεμίστηκαν τα μισά σπίτια της Λισαβώνος, μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα.

Οί κάτοικοι —όσοι δέν είχαν ταφη κάτω άπ' τα έρείπια— σκορπίστηκαν στους δρόμους σάν τρελλοί, ένώ το έδαφος έξακολουθοῦσε νά τρέμη κάτω άπ' τα πόδια τους και συνεχιζόταν ή ύποχθόνια θοή, σάν νά κυλοῦσαν βαρειά κάρρα πάνω σε πέτρες...

Ό σεισμός κράτησε δυό ώς τρία λεπτά. Δέν ήταν δέ ό μόνος. Άκολούθησαν κι' άλλοι δυό, στο χρονικό διάστημα άπό τις 10 παρά 10 ώς το μεσημέρι.

Ό καπετάνιος ένός πλοίου, άγκυροβολημένου κοντά στην έκβολή τοῦ Τάγου, όρκιζόταν κατόπιν πώς είχε δη όλόκληρη την πόλι, τη χτισμένη πάνω σε έπτά λόφους, νά πηγαινοέρχεται «σάν τα κύματα της θάλασσας».

Όλα είχαν σκοτεινιάσει: γιά κάμποση ώρα άπ' τα πυκνά σύννεφα της σκόνης, που έκρυβαν τη φρίκη της καταστροφῆς και σκέπαζαν άκόμα και τον ήλιο. Οί στενοί δρόμοι, μέ τα πανύψηλα πέτρινα σπίτια, έγιναν παγίδες θανάτου γιά το ξετρελλαμένο πλῆθος.

Στό δεύτερο και τον τρίτο σεισμό καταστράφηκαν κτίρια μεγάλα, όπως τα Βασιλικά 'Ανάκτορα, τό Τελωνείο και το τρομερό Δικαστήριο της Ίερας Έξετάσεως.

Άν γλύτωσε κανείς άπ' όσους βρίσκονταν στο κέντρο της πολεως, θάπρεπε νά το θεωρή άληθινό θαῦμα.

Όταν ό άέρας καθάρισε κάπως, μετά την πρώτη δόνησι, όσοι είχαν μείνει ζωντανοί κατέφυγαν στις μεγάλες πλατείες. Οί παπάδες είχαν άναλάβει το θλιβερό ἔργο τους, προσφέροντας τη Θεία Κοινωνία στούς έτοιμοθάνατους.

Πάνω άπό 3 χιλιάδες άνθρωποι είχαν μαζευτή έξ άλλου στην καινούργια πυροκυμαία, κοντά στο κατεστραμμένο Τελωνείο.

Ήταν γερή ή προκυμαία αύτή, φτιαγμένη μέ πελώρια μάρμαρα, κι' ό κόσμος ένοιωθε άσφάλεια έκεί μακρυά άπ' τα σπίτια που γκρεμίζονταν.

Ξαφνικά όμως, άκούστηκαν φωνές φρίκης βγαλμένες άπό έκατοντάδες στήθη:

—Έρχεται ή θάλασσα!...

Πραγματικά, ένα τεράστιο παλιρροιακό κῦμα, ὕψους 12 μέτρων, άνέβηκε τον ποταμό Τάγο και χύθηκε άκράτητο πάνω στην πολύπαθη πόλι!

Μέσα σέ μιά στιγμή, τα άγριεμένα νερά σκέπασαν όλότελα την καινούργια προκυμαία και κατάπιαν μεμιάς όλόκληρο το άνθρώπινο φορτίο της...

Ούτε ένα πτῶμα πνιγμένου δέν άνέβηκε κατόπιν στην έπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

Φαίνεται πώς κατάπιε προκυμαία και άνθρώπους κάποια σχισμή τοῦ βυθοῦ τοῦ ποταμοῦ, και ξανάκλεισε ύστερα άπό πάνω τους, μέ τον έπόμενο σεισμό.

Συγχρόνως Βούλιαξαν άρκετα μικρά πλοῖα, φορτωμένα μέ φυγάδες, που βρίσκονταν έκεί γύρω. Δέν άπόμεινε δέ το ταραμικρό σύρτιμμα άπ' τα ναυάγια αύτά.

Άφοῦ ή γῆ και το νερό είχαν παίξει τον όλέθριο ρόλο τους, ήρθε ύστερα ή σειρά τοῦ τρίτου στοιχείου της καταστροφῆς: της φωτιάς.

Κανείς δέν ξέρει πῶς άρχισε ή πυρκαγιά. Μερ κοί βεβαιώνουν πώς είχαν ξεπεταχτῆ ύπόγειες φλόγες άπ' τα σπλάχνα των γύρω λόφων, άλλοι όμως το διαψεύσανε.

Πολλοί άπέδωσαν τη φωτιά σέ έμπρησμό, κι' άκολούθησαν άρκετές θανατικές έκτελέσεις «ένόχων», που είχαν «όμολογήσει» την πράξι τους, άφοῦ τους ύπέβαλαν σέ βασανιστήρια, όπως συνηθιζόταν τήν έποχή έκείνη.

Τό πιθανώτερο ήταν ώστόσο πώς ή πυρκαγιά τροεργόταν άπό τ' άνοιγμένα κεριά τῶν έκκλησιῶν ή άπ' τα μαγειρεία των σπιτιῶν. Κι' ό δυνατός άνεμος που άρχισε νά φυσάη μετά το σεισμό, συνετέλεσε στην έξάπλωσί της στα έρείπια τῶν κτιρίων και στο περιεχόμενο τῶν άποθηκῶν.

Οί δρόμοι μέ τα πανύψηλα σπίτια έγιναν παγίδες θανάτου γιά τον κόσμο...

ΣΕΙΣΜΟΙ και τρομακτικές έμφάνειες ΗΦΑΙΣΤΕΙΩΝ

Ή μέρα που πέθανε ή Λισαβών

Πάντως, δέ μπορούσε κανείς νά την καταπολεμήση, κι' έτσι συνεχίστηκε έπί μιά όλόκληρη βδομάδα, συμπληρώνοντας την καταστροφή της πόλεως.

Ή μόνη καλή συνέπειά της ήταν ότι πρόλαβε τις φοβερές έπιδημίες που θά ξέσπαζαν άσφαλῶς άπό την άποσύνθεσι τόσων πτωμάτων.

Τα θύματα τῶν σεισμῶν, της πλημμύρας και της φωτιάς πέρασαν τις 10 χιλιάδες. Όσοι έπιζησανε, κατασκηνώσανε στις γύρω έξοχές, μισόγυμνοι, πεινασμένοι, άξιοθρήνητοι και βέβαιοι πώς είχε φτάσει το τέλος τοῦ κόσμου...

Δέν είχαν δέ και πολύ άδικο, γιατί οί συνέπειες τοῦ τρομεροῦ σεισμοῦ δέν περιωρίστηκαν μόνο στη Λισαβώνα. Ή παραθαλάσσια πόλις Σετουμπάλ, που άπείχε 20 μίλια άπ' την πρωτεύουσα, καταποντίστηκε όλόκληρη. Και, 500 μίλια μακρυά, στη Βόρειο 'Αφρική, τα κύματα άνέβηκαν σέ ύψος 15 μέτρων και κατέστρεψαν τα πάντα στο διάβα τους.

Οί σεισμικές δονήσεις προκάλεσαν μεγάλες καταστροφές και θανάτους.

Πράγματι, γκρεμίστηκαν τα δύο τρίτα των σπιτιῶν τοῦ Μεκνές, στο κέντρο της Βορείου 'Αφρικῆς. Μιά πόλις τοῦ Μαρόκου, μέ 8—10 χιλιάδες κατοίκους, έξαφανίστηκε τελείως άπ' το πρόσωπο της γῆς!

Άγνωστο δέ πόσο βαθειά στις άφρικανικές έρημους έγιναν αίσθητές οί δονήσεις τοῦ έδάφους.

Συγχρόνως έγιναν δυνατοί σεισμοί στην 'Ισπανία, τη Γαλλία, την 'Ιταλία και στις άλλες μεσογειακές χώρες.

Έξ άλλου, τόσο στα παράλια της Πορτογαλίας και της 'Ισπανίας, όσο και στις άφρικανικές άκτές, πελώρια κύματα έπεσαν ξαφνικά πάνω στην ξηρά και ύποχώρησαν πάλι, παρασύροντας μαζί τους άλλοῦ ένα παράδικο χωριό, άλλοῦ ένα καραβάνι μέ καμήλες...

Μόνον όταν συγκεντρώθηκαν οί περιγραφές άπό τα διάφορα μέρη τοῦ κόσμου—πράγμα που άργησε πολύ γιατί δέν ύπήρχαν τότε τα σημερινά γρήγορα μέσα επικοινωνίας — έγινε φανερό πόσο άφάνταστες καταστροφές είχε προκαλέσει ό φοβερός σεισμός της 1ης Νοεμβρίου.

Στην 'Αγγλία, στην 'Ολλανδία, στη Βοημία, στη Νορβηγία, στη Φιλανδία, οί κάτοικοι είχαν ίδη μέ κατάπληξι και μέ δέος ν' άναβράζη όχι μονάχα ή θάλασσα, άλλα και οί λίμνες και τα ποτάμια.

'Ακόμη και στις μακρυνές άκτές της 'Αμερικῆς και των Δυτικῶν 'Ινδιῶν έφτασαν τεράστια παλιρροιακά κύματα, που είχαν δημιουργηθη άπ' τους σεισμούς, και σκέπασαν τα πιό ρηχά σημεία της παραλίας.

Κι' όταν συμπληρώθηκε ή καταστροφή, ένας άλλου είδους σεισμός συνεχίστηκε μέσα στο πνεῦμα και στην ψυχή των ανθρώπων της έποχῆς έκείνης, που πίστευαν πώς ό Θεός είχε θελήσει νά καταστρέψη τον κόσμο, γιά τις πολλές και μεγάλες άμαρτίες του...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Στο Τόκιο γίνονται δυό σεισμοί την έβδομάδα.

Αὐγούστου 1911 καὶ τὸ πραγματικό του ὄνομα εἶναι Ἄρλιγκτον Μπρού. Ντεμπουτάρισε στὸν κινηματογράφο τὸ 1934 καὶ ἦταν ἀπὸ τὸ 1936 μέχρι τὸ 1938 ἕνας ἀπὸ τοὺς δέκα πιὸ δημοφιλεῖς ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ. Μερικὲς ἀπὸ τὶς πιὸ σημαντικὲς ταινίες του ἦσαν οἱ ἀκόλουθες: «Ἔρωτες φοιτητῶν», «Κυρία μὲ τὰς καμελίας», «Μπρόντγουαίη Μέλοντυ», «Ἡ γέφυρα τῆς ἁμαρτίας», «Τὸ τραγοῦδι τῆς Ρωσίας», «Οἱ συνωμόται», «Κβὸ Βάντις», «Ἰβανόης», «Βίβα Βακέρος», «Ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ ἦσαν γενναῖοι», «Οἱ ἱππόται τῆς Στρογγυλῆς Τραπέζης». Θὰ τὸν δῆτε κατὰ τὴν προσεχῆ περίοδο σὲ τρεῖς νέες δημιουργίες του. Θὰ σᾶς στείλη φωτογραφία του μὲ ἀφιέρωσι ἂν τοῦ τὴν ζητήσετε γράφοντάς του στὴν ἀκόλουθη διεύθυνσι: Robert Taylor: 20017 Devonshire, Encino, San Fernando Valley, Calif. U.S.A.

Θεόδωρον Κ.: Ἡ διεύθυνσις τῆς Rossana Podesta εἶναι: Via Donatello 71, Roma, Italia. Εἶναι παντρεμένη.

Γιόλα Ε. Σ. Λαμία: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ἀλέκου Ἀλεξανδράκη εἶναι: Θέατρον «Γκλόρια», Πλατεῖα Ἀμερικῆς, Ἀθῆναι.

Δημ. Παπαδημητρίου, Θεσ)νίκη: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Charlie Chaplin εἶναι: Veney, Suisse.

Μαρινέλλα Δεμέστιχα, Ἐνταῦθα. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Alan Ladd εἶναι: 323 N. Mapleton, Bel Air, Los Angeles, Calif. U.S.A. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Tab Hunter εἶναι: Screen Actors Guild, 7046 Hollywood, Blrd, Hollywood Calif. U.S.A. καὶ τῆς Dorothy Malone: Warner Bros Studios, 4000 West Olive Ave, Burbank, Calif. U.S.A. Ὁ Τὰμπ Χάντερ γεννήθηκε στὴ Νέα Ὑόρκη στὶς 11 Ἰουλίου 1931. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ ταχυδρομεῖο τῶν ἀστέρων, διαβάσετε τὴν ἀπάντησι ποὺ δίνομε πιὸ πάνω στὴ Μαίρη Π.

Χάρη, Μαγκουφάνα: Ἡ διεύθυνσι τῆς Joan Crawford εἶναι: 426 N. Bristol, Brentwood, Calif. U.S.A. Δὲν ἔχουμε πρὸς τὸ παρὸν τὴ διεύθυνσι τῆς Ρίτας Χαίηουωρθ, ἡ ὁποία βρίσκεται προσωρινὰ στὸ Λονδῖνο.

Θεοφ. Μαρούτσην, Χρυσούπολιν: Ἡ διεύθυνσις τῆς Milly Vitale εἶναι: Via Archimede 167, Milano, Italia. Γράψετέ της στὴν ἰταλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Alec Manolis, Σίδνεϋ, Αὐστραλία: Οἱ πιὸ σημαντικὲς ἑλληνικὲς κινηματογραφικὲς ἑταιρίες εἶναι οἱ ἀκόλουθες: Φιλοπ. Φίνος, Κινημ. Ἐπιχειρήσεις, Στουρνάρα 27, Ἀθῆναι καὶ Ἂν. Ζερβός, Σίνα 10, Ἀθῆναι, Grèce.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οἱ ἀναγνῶστες καὶ ἀναγνώστριές μας τοῦ ἐσωτερικοῦ ποὺ ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ σκοπὸ τὸ γάμο πρέπει ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΩΣ νὰ ἐσωκλείουν στὸ γράμμα τους ἕνα δίδραχμο γραμματόσημο. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν, μποροῦν νὰ φέρουν οἱ ἴδιοι τὴν ἀγγελία τους στὰ γραφεῖα μας, καθημερινῶς 11 — 2 μ. μ. καὶ νὰ τὴν παραδώσουν στὴν εἰδικὴ συνεργάτιδά μας (ἀριθ. γραφείου 16), ἐπιδεικνύοντας συγχρόνως καὶ τὴν ταυτότητά τους. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ δὲν ἀπαιτεῖται γραμματόσημο.

Ὁμοίως δὲν ἀπαιτεῖται γραμματόσημο γιὰ τὰ γράμματα ποὺ προέρχονται ἀπὸ στρατιῶτες καθὼς καὶ γιὰ ἀγγελίες ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ποὺ ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων, κάρτ-ποστὰλ ἢ σκέψεων ἐπὶ διαφόρων ἐπιστημονικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν θεμάτων. Χωρὶς κανένα περιορισμό, ὅπως καὶ μέχρι σήμερα, θὰ δημοσιεύωμε τὶς ἀγγελίες τὶς προερχόμενες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, τόσο ἀπὸ ἄνδρες, ὅσο καὶ ἀπὸ γυναῖκες, εἴτε ἔχουν ὡς σκοπὸ τὸ γάμο, εἴτε ὄχι.

Τάκην Παπαγιάννην, Λάρισα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Elizabeth Taylor εἶναι: Metro - Goldwyn - Mayer, 10202 W. Washington Bld, Culver City, Calif. U.S.A. Θὰ σᾶς δώσωμε τὴ διεύθυνσι τῆς Μονρόε στὸ Λονδῖνο μόλις τὴν πληροφορηθοῦμε.

Φίλη τῆς συντροφιᾶς μας, Θεσ)νίκη: Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω τὴ διεύθυνσι τοῦ Ἀλ. Ἀλεξανδράκη. Τῆς δὲ Σμαρούλας Γιούλη εἶναι: Κεφαλληνίας 84, Ἀθῆναι.

Γεώργιον Παναγιωτίδην: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Beniamino Gigli εἶναι: Via Serchio 2, Roma, Italia. Μπορεῖτε νὰ τοῦ γράψετε γαλλικά, τὰ γνωρίζει ἐξ ἴσου καλὰ μὲ τὰ ἰταλικά.

Ἰωάννην Λεβέντην, Ἐνταῦθα: Ἡ ἀγαπημένη σας Ὑβὸν ντὲ Κάρλο παντρεύτηκε καὶ ὅπως θὰ διαβάσατε ἴσως στὰ τελευταῖα κινηματογραφικὰ νέα, ἀπέκτησε καὶ παιδί. Ἡ διεύθυνσίς της εἶναι: Yvonne de Carlo, 12724 Valleŭ Spring Lane, North Hollywood, Calif. U.S.A.

Λ. Μ.: Ὁ Ζὰκ Σερνᾶς μένει μονίμως στὴ Ρώμη. Ἡ διεύθυνσις του εἶναι: Jacques Sernas, Via Poggio Maiano 34, Roma, Italia. Προτιμῆστε τὴ γαλλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα, μπορεῖτε ὅμως νὰ τοῦ γράψετε καὶ ἀγγλικά.

Ἀλφρέντο: Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω τὴ διεύθυνσι τοῦ Μπενιαμίνο Τζίλι. Χ. Χανιά: Δίνομε πιὸ πάνω τὴ διεύθυνσι τοῦ Ἀλ. Ἀλεξανδράκη.

Θαυμάστρια τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου: Ἡ διεύθυνσις τῆς Anna - Maria Ferrero εἶναι: Via di Priscilla 63, Roma, Italia. Εἶναι ἀνεπίσημα ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν Βιττόριο Γκάσμαν.

Νικόλαον Πούλον, Κυριάκιον Λεβαδείας: Ἡ διεύθυνσις τοῦ James Cagney εἶναι 2043 Coldwater Canyon, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. Γεννήθηκε στὴ Νέα Ὑόρκη τὴν 1η Ἰουλίου 1904. Παίζει στὸν κινηματογράφο ἀπὸ τὸ 1931 γι' αὐτὸ καὶ θὰ σᾶς δώσαμε ἐδῶ τοὺς τίτλους μερικῶν μονάχα ἔργων του, τῶν πιὸ σημαντικῶν: «Πεθαίνω κάθε αὐγή», «Κολασμένες ψυχές», «Ὁ τρομοκράτης», «Ἀγάπα με ἢ ἄφησέ με», «Μίστερ Ρόμπερτς».

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

Πρὸ μηνῶν εἴχαμε δημοσιεύσει τὴν ἀκόλουθη ἀγγελία: «Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες καὶ νέους τῆς Ἰταλίας μποροῦν νὰ γράψουν τὴν ἑξῆς διεύθυνσι: «Leandro Redazione di «Setimo Giorno (Ingresso Libero), via Serio 1, Milano, Italia». Ἔκτοτε πολλὲς ἑκατοντάδες ἀναγνωστῶν μας ἔγραψαν στὴ διεύθυνσι αὐτὴ καὶ ἡ ἀγγελία τους δημοσιεύθηκε στὸ μεγάλο ἰταλικὸ περιοδικό, ἔφτασε μάλιστα στὸ σημεῖο νὰ δημοσιεύωνται περισσότερες ἀγγελίες ἑλληνικῆς προελεύσεως παρὰ ἰταλικῆς. Ὁ «Leandro» ὅμως μᾶς πληροφόρησε προσφάτως ὅτι περισσότερα ἀπὸ 50 γράμματα ποὺ ἔλαβε εἶναι γραμμένα στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ διαβάση καὶ νὰ τὰ μεταφράση γιὰ νὰ τὰ δημοσιεύση. Παρακαλεῖ λοιπόν, ὅσους τοῦ ἔγραψαν ἑλληνικά, νὰ τοῦ ξαναγράψουν στὴν ἰταλική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα καθαρογράφοντας τὸ ὀνοματεπώνυμό τους καὶ τὴ διεύθυνσί τους γιὰ νὰ μπορέση νὰ δημοσιεύση τὴν ἀγγελία τους. Παρακαλεῖ ἐπίσης ἐκείνους ποὺ τοῦ ἔγραψαν μιὰ φορὰ νὰ μὴ τοῦ ξαναγράψουν ἀλλὰ νὰ περιμένουν ὑπομονετικὰ τὴ σειρά τους. Ἡ διεύθυνσι πάντως ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύη καὶ ὁ «Λέανδρος» εἶναι πρόθυμος νὰ ἐξυπηρετήση τυχὸν νέους ἐπιστολογράφους του.

★

Ἡ ἑταιρία Canadian Stamp Company P. O. Box d' Armes, Mondreal, Q. Canada, θέλει νὰ ἔλθη σ' ἐπαφὴ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Σὲ ὁποιαδήποτε γλῶσσα κι' ἂν γράψετε θὰ πάρετε ἀπάντησι.

Ἡ ἴδια ἑταιρία θὰ ἀποστείλη δωρεὰν μὲ συστημένη ἐπιστολὴ 50 διαφορετικὰ γραμματόσημα ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο σὲ ὅλους ὅσοι θὰ τῆς ταχυδρομήσουν ἀπὸ ἕνα καινουργὲς τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ». Γιὰ κάθε διαφορετικὸ τεῦχος 50 διαφορετικὰ γραμματόσημα. Καθένας μπορεῖ νὰ στείλη ὅσα τεύχη θέλει, διαφορετικὰ ἢ καὶ ὅλα ὅμοια.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Μαλαγκένια, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Caterina Valente εἶναι: Kulmer Strasse 46, Mannheim—Waldhof, Deutschland, τοῦ δὲ Willy Fritsh, Bebel—Allee 141A, Hamburg, Deutschland.

Λίλη, Καλλιθέα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Peter van Eyck εἶναι: U b. I. Alexander, Kopernikus Str. 12, Muenchen 27, Deutschland. Ἡ Ilse Werner ὄχι μόνο ζῆ ἀλλὰ καὶ δὲν ἐγκατέλειψε τὴν κινηματογραφικὴ καριέρα της. Ἡ διεύθυνσίς της εἶναι: Bad Wiessee, Tegrnsee, Jägerwinkel, Deutschland.

Μαίρη Π., Ἐνταῦθα: Ὅλοι οἱ ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ ἀπαντοῦν στὰ γράμματα τῶν θαυμαστῶν τους. Πρέπει ὅμως τὰ γράμματα αὐτὰ νὰ ἔχουν ἀπαραιτήτως συνταχθῆ στὴν ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἔντυ Κωνσταντὶν γεννήθηκε στὶς 29 Ὀκτωβρίου 1917.

Χάϊδω Σούκα, Κουκκάκι: Ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ γεννήθηκε στὸ Φίλλεϋ τῆς Νεμπράσκας στὶς 5

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἰωάννην Παπαδόπουλον, Δράμα: Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας γιὰ τὸν «Καινούργιο χρόνο», τὸ κρατήσαμε γιὰ τὸ πρωτοχρονιάτικο τεῦχος μας τοῦ 1957. Τὸ ἄλλο, μὲ τὴν σχετικὴ μὲ τὴν Κύπρο ἐπιγραφή, δὲν εἶναι πρὸς τὸ παρὸν δυνατὸν νὰ δημοσιευθῆ.

Νικόλαον Μαρκουλάκην: Ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ σχέδιο τοῦ σταυρολέξου σας δημιουργεῖ 50 λέξεις τῶν δυὸ καὶ τριῶν γραμμάτων, ὑπάρχουν μέσα σ' αὐτὸ πολλὲς ἀνεπιθύμητες ποὺ μὲ δυσκολία θὰ κατορθώσουμε νὰ ἀντικαταστήσωμε. Δεδεμένου ὅτι πολλὰ καλύτερα σταυρόλεξα περιμένουν ἀπὸ καιρὸ τὴ σειρά τους γιὰ νὰ

δημοσιευθοῦν, τὸ δικό σας θ' ἀργήση κάπως.

Κωνστ. Σαλαπάταν, Θεσσαλονίκη: Τὸ σταυρόλεξο εἶναι καλό, μιὰ λέξις του πρέπει ὅμως ν' ἀντικατασταθῆ. Πρόκειται γιὰ τὴ 14η ἡ ὁποία θὰ σοκάρη πολλούς. Τὸ σχετικὸ μὲ τὴν Κύπρο σταυρόλεξό σας δὲν μπορεῖ, πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον, νὰ δημοσιευθῆ κι' αὐτό.

Ἀναστάσιον Τζομίζην, Λονδῖνον: Ἐὰν τὸ σταυρόλεξό σας ἔχη συμμετρικὸ σχέδιο, ἐὰν δὲν περιέχη ἀνορθογραφίες καὶ πολλὲς λέξεις τῶν δυὸ καὶ τριῶν γραμμάτων, μπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιος πὼς θὰ δημοσιευθῆ.

Σοφία Νερουτσοπούλου, Ἐνταῦθα: Ἐλάβαμε τὰ νέα ποιήματά σας καὶ γελάσαμε ὅλοι μὲ τὴν καρδιά μας. Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἀρχὴ εἶναι ἀρχὴ καὶ δὲν θὰ δοῦν κι' αὐτὰ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος.

Θεόδ. Κοντογιαννίδην, Θεσσαλονίκη: Λίγο δυσνόητο τὸ ποίημά σας. Ὅσο γιὰ τὴ δημοσίευσί του καθὼς καὶ ἄλλων ποιημάτων σας ἂς μὴ γίνεται λόγος γιατὶ δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν μας. Εὐτυχία Ἀλέξη: Τὸ ἔμμετρό σας ὄχι καὶ τόσο ἐπιτυχημένο. Σοφία Σαλτερῆ: Οἱ στίχοι σας δὲν μᾶς ἐνθουσίασαν. Σᾶς ὑπενθυμίζομε πάντως πὼς ἐμεῖς δὲν δημοσιεύομε συνεργασία τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Βιάντα, Παγκράτι, Λένα Κοσμοπούλου, Κατερίνη καὶ Γ. Θ.: Θὰ ἔπρεπε νὰ γνωρίζετε πὼς ἀρχὴ τοῦ περιοδικοῦ μας εἶναι νὰ μὴ δημοσιεύη οὔτε ποιήματα οὔτε διηγήματα τῶν ἀναγνωστῶν του. Δὲν εἶναι συνεπῶς δυνατὸν νὰ γίνη καμμιὰ ἐξαίρεσις.

Πάμπον Κέλλαν, Λευκωσία, Κύπρον καὶ Γεώργιον Νικολαΐδην, Λευκωσία, Κύπρον: Τὰ διηγήματά σας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιευθοῦν. Γιὰ νὰ μὴ πάη πάντως χαμένη ἡ ἐργασία σας, κρατοῦμε στὴ διάθεσί σας τὰ δακτυλογραφημένα χειρόγραφά σας.

Γεώργιον Παππᾶν: Τί ἐξήγησι νὰ δώσουμε στὶς λέξεις ΡΟΜΒΙ, ΣΙΣΑΤ, ΡΤΙΑΜ, ΝΑΥΤ καὶ ἄλλες παρόμοιες ποὺ ἀφθονοῦν στὸ σταυρόλεξό σας; Στεῖλτε μας κανένα πολὺ πιὸ περιποιημένο ἂν θέλετε νὰ τὸ δημοσιεύσωμε.

Γκόλτα Πανταζῆ, Λαμία: Οἱ λέξεις ΛΟΛΟΤΑΣ, ΑΕΛΩ, ΗΔΗΝ, ΟΝΤΟΛ καὶ μερικὲς ἄλλες παρόμοιες καταστρέφουν τὸ σταυρόλεξό σας. Βρίσκονται δὲ σὲ τέτοιες θέσεις ὥστε εἶναι ἀδύνατον ν' ἀντικατασταθοῦν. Περιμένομε κάτι καλύτερο.

Μᾶνον Θεοδωρόπουλον, Ἐνταῦθα: Καλὰ ὅπως πάντα τὰ σταυρόλεξά σας. Ἀποφεύγετε στὸ μέλλον τὰ σχέδια ποὺ δημιουργοῦν πολλὲς λέξεις τῶν δυὸ καὶ τριῶν γραμμάτων.

Ἰωάν. Βασιλικόν, Θεσ)νίκη: Ἀνορθογραφίες ὅπως ΦΡΙΝΗ κ. ἄ., καθὼς καὶ ἀνύπαρκτες λέξεις ὅπως ΗΟΡ, ΣΗΚ, ΠΟΜ κ. ἄ. καταστρέφουν τὸ σταυρόλεξό σας καὶ μᾶς ἀναγκάζουν νὰ τὸ παραμερίσωμε.

Εὐάγγ. Μεγγούλην, Β. Σ.Τ. 902: Τὸ σταυρόλεξό σας «Χριστὸς Ἀνέστη», καλὸ ἐκ πρώτης ὄψεως, παρέμεινε γιὰ τοῦ χρόνου. Θὰ συναγωνιστῆ ἐν καιρῷ μὲ τὰ ἤδη ὑπάρχοντα.

Παντελῆν Νικολάου, Λάρνακα: Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας γιὰ πρῶτο. Θὰ δημοσιευθῆ μὲ μερικὲς διορθώσεις. Ἡ λέξις ΚΟΜΗΤΑΤΟΝ (ἀντὶ ΚΟΜΙΤΑΤΟΝ) καὶ μερικὲς ἄλλες προδίδουν πὼς δὲν συμβουλευτήκατε ἀρκετὰ τὸ λεξικὸ κατὰ τὴν κατασκευή του. Προσέξετε περισσότερο τὴν προσεχῆ σας ἀποστολή.

Παν. Πορτούλαν: Πολὺ καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας μὲ τὴν ἐπίκαιρη ἐπιγραφή. Λόγοι ἀνωτέρας βίας μᾶς ἐμποδίζουν ὅμως πρὸς τὸ παρὸν νὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Τὰ ἄλλα περιμένουν τὴ σειρά τους.

Γεώργιον Καζούρην: Σὲ ποιὸ λεξικὸ βρήκατε τὶς λέξεις ΟΤΟΚΑΡ, ΜΟΡ, ΙΕΙ, ΑΚΗ, ΙΑΝ, ΝΑΛ κ.ἄ.; Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν συμπλήρωσι σταυρολέξων λέξεις ποὺ δὲν βρίσκει κανεὶς σὲ λεξικό. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ μᾶς ἀναγκάζει νὰ παραμερίσωμε τὸ δικό σας.

Κωνστ. Βαμβακίτην: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς τακτικὲς καὶ περιποιημένες ἀποστολὲς σταυρολέξων. Ὅπως θὰ γνωρίζετε ἀσφαλῶς, ἔχομε ἀκόμα ἀρκετὰ δικά σας σταυρόλεξα πρὸς δημοσίευσιν.

Γεώργιον Κλαψίδην, Κομοτινή: Τὸ σχέδιο τοῦ σταυρολέξου σας σχηματίζει 6 σειρὲς ὁριζοντίως καὶ ἄλλες 6 καθέτως μὲ πέντε λέξεις τῶν 2 καὶ 3 γραμμάτων. ἡ καθεμιά. Ἐκτὸς ὅμως τῶν 6 αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ ἄλλες 12 διασκορπισμένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Στεῖλτε μας κανένα ἄλλο πιὸ περιποιημένο γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ τὸ δημοσιεύσωμε.

Δ. Κ. Βουτυρᾶν: Πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια καθιστοῦν ἀνεπαρκῆ τὴ διασταύρωσι τῶν λέξεων τοῦ σταυρολέξου σας. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὑπάρχουν καὶ οἱ λέξεις ΣΑΜΑΡΑΤ, ΙΟΣΩΡ κ.ἄ. παρόμοιες ποὺ μᾶς ὑποχρεώνουν νὰ τὸ παραμερίσωμε. Πιστεύομε πὼς γρήγορα θὰ λάβωμε ἕνα πολὺ καλύτερο.

Ἀντώνιον Μπάκαν, Πειραιᾶ. Ἡ γελοιογραφία πρέπει νὰ εἶναι κατανοητὴ σὲ ὅλους. Ὅταν προσπαθῆ κανεὶς νὰ καταλάβη τί συμβαίνει στὸ σχέδιο, τότε δὲν πρόκειται περὶ γελοιογραφίας, ἀλλὰ περὶ γρίφου. Καὶ δυστυχῶς αὐτὸ συμβαίνει μὲ τὸ σχέδιο ποὺ μᾶς στείλατε.

Ἡλίαν Παπαδόπουλον, Σοφάδες - Θεσσαλίας: Ὅταν στέλνετε χειρόγραφα σὲ δημοσιογραφικὸ γραφεῖο, νὰ γράφετε μόνο ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ χάρτου καὶ πιὸ ἀραιὰ γιὰ νὰ μπορῆ κανεὶς εὔκολα νὰ τὰ διαβάση. Πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσωμε πὼς φτάνοντας στὴ δεκάτη σειρὰ τοῦ πρώτου πυκνογραφημένου χειρογράφου σας ἤμαστε τόσο ζαλισμένοι, ὥστε στάθηκε ἀδύνατο νὰ συνεχίσωμε. Πάντως δὲν πρόκειται νὰ τὸ δημοσιεύσωμε, γιατὶ δὲν δημοσιεύομε μὲ κανένα τρόπο συνεργασία τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Φ. Κακλαμάνη, Ζωγράφου: Εἶναι εὔκολο νὰ πάρη κανεὶς τὴν πέννα καὶ νὰ γράφη, δὲν εἶναι ὅμως καθόλου εὔκολο νὰ γράψη κάτι ἔστω καὶ μέτριο. Πρὶν ἀρχίση κανεὶς νὰ γράφη, πρέπει νὰ διαβάση πολύ.

Ε. Β., Λάρισα: Τὰ γνωμικά σας, ποὺ δὲν εἶναι ὅλα γιὰ ἔρωτα, περιέχουν ἀρκετὴ σοφία, δὲν εἶναι ὅμως καλὰ διατυπωμένα. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔχετε κάπου διαβάσει καὶ καθὼς σᾶς ξαναῆρθαν στὸ νοῦ κάπως ἀλλοιωμένα, τὰ πιστέψατε γιὰ δικά σας.

Μᾶνον Μιχαλόπουλον: Καλὸ τὸ κρυπτογραφικό σας. Θὰ δημοσιευθῆ στὴ σελίδα τῶν παιγνιδιῶν μας.

Διον. Λιοσάτον, Ἐνταῦθα: Καλὰ καὶ τὰ δυὸ ποιήματά σας. Δυστυχῶς ὅμως δημοσιεύομε ἀποκλειστικὰ συνεργασία τῶν τακτικῶν συνεργατῶν μας ποὺ εἶναι ὅλοι ἐπαγγελματίαι δημοσιογράφοι καὶ λογοτέχνες.

Νικολ. Τουρκομένην, Καστέλλα, Πειραιᾶ: Τὰ σχέδια τῶν παιγνιδιῶν ποὺ μᾶς στέλνετε δὲν εἶναι, δυστυχῶς, ἀρκετὰ καθαρὰ νιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ τὰ δημοσιεύσωμε.

Ἀθαν. Μεταξᾶν, Καλάμας: Ξαναδιαβάσετε προσεκτικὰ τὸ ποίημά σας καὶ εἴμαστε βέβαιοι πὼς θὰ ἀνακαλύψετε καὶ μόνος σας μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά του.

Εὐτύχιον Μποτονάκην, Σ.Τ.Γ. 902: Εἶναι τόσο κακογραμμένο τὸ γράμμα σας, ὥστε ἀμφιβάλλομε ἂν τὸ ἐπώνυμό σας εἶναι σωστὸ δεδομένου ὅτι κι' αὐτὸ μὲ δυσκολία τὸ ἀποκρυπτογραφήσαμε. Πάντως σᾶς κάνουμε γνωστὸ ὅτι δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν.

Εὐάγγελον Καπουλίτσαν, Φλώρινα: Τὸ σταυρόλεξό σας προδίδει πὼς δὲν παίζετε συχνὰ χαρτιά. Ἀρχίζετε μὲ τὴ λέξι ΠΙΝΑΚ ἐνῶ ἡ σωστὴ ὀνομασία τοῦ παιγνιδιοῦ εἶναι ΠΙΝΑΚΛ. Τὸ κακὸ εἶναι πὼς τὸ λάθος αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ μόνο. Θὰ προσπαθήσωμε ὅμως ν' ἀντικαταστήσωμε καὶ τὶς ἄλλες ἀνεπιθύμητες λέξεις γιὰ νὰ δημοσιεύσωμε τὸ σταυρόλεξό σας.

Νίκη Ἀβραμίδου, Ἔδεσσα: Λυπούμεθα πολὺ ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμε. Δὲν δημοσιεύομε ὅμως συνεργασία τῶν ἀναγνωστῶν μας. Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ εἴχατε προσέξει αὐτὸ μιὰ καὶ εἶσθε τακτική μας ἀναγνώστρια.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Palma Demaria (33 χρόνων), Ξενοδοχεῖον «Παρθενών», Δροσοπούλου 13, Πειραιᾶ, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνοϊταλὸν ἡλικίας 40—44 χρόνων στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ἡ Ἑλένη Χαραλαμπούδη, Λύχνα, Λῆμνος, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τῆς Αὐστραλίας ἡλικίας 35 χρόνων καὶ ἄνω μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι.

Ἡ σεισμόπληκτη Καίτη (19 χρόνων) ἀπὸ εὔπορη καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν οἰκογένεια, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέο 20—27 χρόνων ἀπὸ τὴν Αὐστραλία. Τὸ ὄνειρό της εἶναι νὰ μεταναστεύση, νὰ παντρευτῆ καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ. Ὅσοι θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μαζί της ἂς τῆς δώσουν τὴ διεύθυνσί τους ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ἡ Μαρούσκα Χριστοδουλίδου (25 χρόνων) Χαιριανῶν 4, Καλαμαριά, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἄνω τῶν 25 χρόνων.

Ἡ Τούλα Καρᾶ, ὁδὸς Ἑρμοῦ 5, Ν. Ἰωνία, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ-ποστάλ.

Ἡ Λιάνα Ζαρίφη (22 χρόνων), Poste Restante, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους τῆς Ἀμερικῆς μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Τάνια Σ., Χανιά, Κρήτης, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσοι θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μαζί της ἂς τῆς δώσουν τὴ διεύθυνσί τους ἀπὸ τὶς στῆλες αὐτές.

Ἡ Σοφούλα Ἀθανασιάδου (18 χρόνων), Παγγαίου 8, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Αἰγύπτου μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Κυριακὴ Γρηγοριάδου, χωριὸ Δαφνῶν, Σταυροπόλεως, Ξάνθη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους τῆς Ἀμερικῆς μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ-ποστάλ.

Δυὸ φίλες, ἡ Σούζη Βασιλειάδου, Ὀρφέως 33, Ξάνθη, Grèce καὶ ἡ Κάθρην Νικολαΐδου, Ἀριστείδου 17, Ξάνθη, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ δυὸ φίλες ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη χώρα.

Ἡ «Αὔρα τοῦ Παγασητικοῦ» (16 χρόνων), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμματα της ἂς δώσουν τὴ διεύθυνσί τους ἀπὸ τὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ Γεωργία Ἡλιοπούλου (18 χρόνων) τέρμα Καρόλου 31, Πάτραι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογαφία μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Τέρη Σπανδώνη, Ἁγίων Θεοδώρων, Μυτιλήνη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλλη... ...ου ἐξωτερικοῦ ἄνω τῶν 25 χρόνων καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ

ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
ΠΟΜΠΕΪΑ

Η ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΪΑ
Ἐξαλείφει τὰ ἴχνη τοῦ χρόνου καὶ δίνει ἕνα δροσερὸ καὶ νεανικὸ δέρμα. Ἐκτὸς τῶν ἓξ σταθερῶν χρωματισμῶν προσφέρεται καὶ σὲ τρεῖς εἰδικοὺς χρωματισμοὺς γιὰ τὶς Ἑλληνίδες: PECHE - MAT - GITAN. Εἶναι εἰδικὴ σύνθεσι ἀνάλογη μὲ τὶς κλιματολογικὲς συνθῆκες καὶ τὸν ἡλιακὸ φωτισμὸ τῆς Ἑλλάδος.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ
Εἶναι μιὰ φυσικὴ στιλπνότητα στὰ μαλλιὰ καὶ τὰ διατηρεῖ πάντα καλοχτενισμένα.

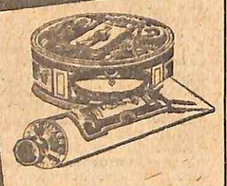

ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
ΠΟΜΠΕΪΑ
Καλλυντικὰ ἀπὸ τὴν Γνώμη
Καλλυντικὰ τῆς μεγάλης ἀρωματοποιΐας
PIVER - PARIS

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5—7
ΣΕΚΕΡΗ 8 καὶ Γωνία ΚΑΝΑΡΗ — ΤΗΛΕΦ. 612-006
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΛΕΝΗ ΝΙΟΥΣΕΦΕΡ

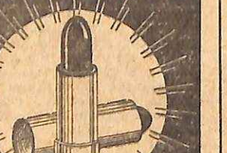

Τὸ ἐξαίρετον Ἀμερικανικὸν κραγιὸν σὲ 15 μοντέρνους χρωματισμούς

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Ἔπιπλα σκυριανά - βυζαντινά: Σκυριανὰ χώλ, 8 τεμάχ. δραχμ. 1.950, βυζαντινὰ σαλόνια, 8 τεμάχ., δραχ. 2.450 καὶ 2.875, βυζαντινὲς τραπεζαρίες, 10 τεμάχ., δραχ. 7.800, βυζαντινὲς ἐπιπλώσεις γραφείων, 6 τεμ., δραχ. 6.475. Κολοκυνθοῦς 4 καὶ γωνία Ἁγησιλάου. Κατερχόμενοι ἐξ Ὁ μονοιᾶς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς τράμ 4, εἰς τὴν 2αν στάσιν, παρὰ τὸ Βρεφοκομεῖον. Τηλ. 54.737 Α ΛΕΞ. ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ & Στεφανόπουλος.

Τὸ Βελγικὸ Κογκό, τὴν Ταγκανίκα καὶ γενικὰ τὴν Ἀφρική, δεδομένου ὅτι τῆς ἀρέσει ἡ ζούγκλα καὶ ἡ ἀγρία ὁλάστησις.

Η Ντίνα Ρούσου (18 χρόνων), Χρυσοστόμου Σμύρνης 17, Λάρισα, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο ἄνω τῶν 22 χρόνων.

Η Betty Michel (17 χρόνων) 25ης Μαρτίου 10, Τρίπολις, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ 'Ελληνίδες καὶ "Ελληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἰταλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Η Μαρία Παναγιωτίδου (24 χρόνων), Παναγίας 22, Χάνθη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Η Πόπη Σαγρέδου (19 χρόνων), ὁδὸς Θαλείας καὶ Ἀνεμόνης, Ἑκάλη, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ "Ελληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ 25—30 χρόνων.

Η Σούλα Νικολαΐδου (17 χρόνων), Βύζαντος 7, Θεσσαλονίκη, Grèce, καὶ ἡ Ρούλα Νικολαρεΐζη (17 χρόνων), Δημητρίου Πολιορκητοῦ 17, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, Ἕλληνες ἢ ξένους, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Η Μαριάννα Νικολοπούλου, Λεωφ. Κωνσταντινουπόλεως 56, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ κυρίες φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων, δεδομένου ὅτι εἶναι ὀρφανή, καὶ μὲ σοβαρούς κυρίους τοῦ ἐξωτερικοῦ 40—45 χρόνων μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Η Θούλα καὶ ἡ Λένα Νικολάου, Παλληναίων 1, "Ανω Πετράλωνα, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ "Ελληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο 30—40 χρόνων.

Η Φούλα Ράλλη (18 χρόνων), Κανάρη 6, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ "Ελληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Η Μαρία ἀπὸ τὴν Λαμία παρακαλεῖ τὸν Γεράσιμο Ζαχαριάδη νὰ τῆς δώσῃ τὴ διεύθυνσι τοῦ ἀπὸ τὶς στῆλες αὐτὲς τοῦ περιοδικοῦ μας.

Η Λίτσα Χρονοπούλου (μαθήτρια τῆς ΣΤ. τάξεως τοῦ γυμνασίου) ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ "Ελληνες καὶ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Κύπρο. Η διεύθυνσίς της εἶναι: Βασιλέως Κωνσταντίνου 112. Αἰγάλεω, Ἀθῆναι, Grèce.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Anestis Savidis, 17 Roseberry St, Ascot Vale, Melbourne, Vict. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνοπούλες ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες τοῦ γράψουν νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Franciscos Bakalidis, 1564 Juramento, Villa Adelina, Prov. Buenos Aires, Republica Argentina, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ - ποστάλ.

Ὁ Athanasios Angelopoulos (20 χρόνων), 70 Dorrit Str., Carlton, Melbourne Vic, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς 'Ελλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Μὲ τὸν ἴδιο σκοπὸ ζητεῖ ἀλληλογραφία καὶ ὁ Dimitrios Apostolopoulos, (21 χρόνων) 173 Drummond Str., Carlton, Melbourne Vic, Australia.

Ὁ Stergios Plambas, Rue A l'Eau No 10, Thieu, Hainaut, Belgique, (24 χρόνων), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες κάτω τῶν 23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. "Οσες τοῦ γράψουν παρακαλοῦνται νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Dimitrios Colodimos (21 χρόνων) 274 Russel Str., Melbourne, Vic, Australia, καὶ ὁ Cilioris Caousos (18 χρόνων), 169 Drummond Str. Carlton, Melbourne, Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες κάτω τῶν 20 χρόνων.

Ὁ Nicolas P. Katsavis S)S Hydraios II, C)o Richardson Ltd, Armadores House, Bury Str. London, E.C. 3, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες.

Ὁ Cris Niegos καὶ ὁ Constantino Passalis, Via Sgarlata 16, Presso Glocia, Palermo, Italia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς 'Ελλάδος στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Stelios Kamarados (δόκιμος πλοίαρχος) S)S Captayannis, C)o Syros Shipping Co Ltd, 9 Wormwood Ctr., London E. C. 2' England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα.

Ὁ Bill Damouras, C)o P.W. D Oberon, N.S.W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες τῆς 'Ελλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Elefterios Madendjoglou (30 χρόνων) Rue Lavaniste Voie No 80, Votem, Liege, Belgique, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ 'Ελληνίδα κάτω τῶν 25 χρόνων στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ John Costopoulos καὶ ὁ Achill Validacis, 85 Donald Str., East Brunswick, Melbourne, Vic, Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ σκοπὸ τὸ γάμο, μὲ 'Ελληνίδες ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ μεταναστεύσουν.

Ὁ Evangelos Kourmouzis, 25 Rue Memphis, Camp Cesar, Alexandrie, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες 18—20 χρόνων ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Max Vassiliou καὶ ὁ Nick Goulis, 58 Drummond Str., Carlton' Melbourne, Australia, καθὼς καὶ ὁ Andy Kotsipos, 67 Drummond St., Carlton Vic, Melbourne, Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νεαρὲς 'Ελληνίδες μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ George Sferopoulos, Training Center, P.O.B. 596, Rhodesia Railways, Bulawayo, South Rhodesia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ 'Ελληνίδα 16—18 χρόνων μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ George Papageorgiou, 90 Droop Str. Footscray, Melbourne, Vict. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νεαρὲς 'Ελληνίδες μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ, γνωμῶν καὶ μουσικῶν τεμαχίων.

Ὁ Jim Tatis (28 χρόνων), ὁ Alex Skot (26 χρόνων) καὶ ὁ Kost Johnston (26 χρόνων), S)S Avra, Seacrest Shipping Co, Inc., 11 Broadway New York 4, N.Y. U.S.A., ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες 18—24 χρόνων στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ μηχανικὸς Stev'e Vacras (28 χρόνων), Ridge Hostel SEC, Morwell, Vic, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένες 'Ελληνίδες στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες τοῦ γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες:

Οἱ ὑπαξ)κοὶ Μιχαὴλ Μπαντουβᾶς καὶ Γεώργιος Ἀρκολάκης, Κ.Ε.Π., 1η Μοίρα, Ο.Μ.Υ., Σ.Τ.Γ. 902Α, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Τάκης Γριτσέας, ὁ Γεώργιος Φωτίου, ὁ Ἀντώνιος Ζαλώνης καὶ ὁ Εὐάγγελος Σαμάρας, Δημοιρία Ἐφεδρων Ὑποψηφίων Ἀνθυποσμηναγῶν, 124 Π.Β.Ε., 2α Μ.Ε., Σ.Τ.Γ. 927, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Οἱ ὑπαξ)κοὶ Δημήτριος Θώμος καὶ Κων)νος Ζέρβας, ὁ Θεόδωρος Γεωργουλᾶς καὶ ὁ Λάμπης Τοξιάδης, Κ.Ε.Ν. Πατρῶν, Ταχυδρομεῖον, Σ.Τ.Γ. 927, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τῆς Κύπρου.

Ὁ Φοίβος Ροβίτης, 522 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 913Β, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένες 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, Ὁ Κλεομένης Τσιρογιάννης, 564 Γ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ 'Ελληνίδες τῆς 'Αμερικῆς. Ὁ λοχίας Θεόδωρος Ἀρκούδης, 391 ΑΤ) Μονάς, Β.Σ.Τ. 903, Grèce, ὁ Γεώργιος Πάρης καὶ ὁ Νέων Γεωργίου, Λέσχη "Σπαξ)κῶν, 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Οἱ λοχίαι Τάκης Θεοδοσόπουλος καὶ Θέμης Ἀθανασόπουλος, 209 Τάγμα Ὑγειονομικοῦ, Σ.Τ.Γ. 913Γ, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ ὑπαξ)κὸς Κων. Μετικάτσης, 582 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 904, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ Τάκης Εὐγενίδης, ὁ Μιχαὴλ Καλονάκης, ὁ Λάζαρος Ἀργυρόπουλος καὶ ὁ Μάκης Γεωργίου, ΚΕΒΟΠ, 4ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ὁ ὑπαξ)κὸς Μάκης Κυριαζόπουλος, Δ.Ε. Σ.Μ., Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ὁ ὑπασπιστὴς Κων. Δαμουλάκης (19 χρόνων), Κ.Ε.Π., 1η Μοίρα, Ο.Μ.Υ., Σ.Τ.Γ. 902Α, Grèce, καὶ ὁ Δημ. Γρίμπας, 101 Ε. Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 912, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ ὑπαξ)κὸς Βασίλειος Γιαννόπουλος, Σχολὴ Πεζικοῦ, Σ.Τ.Γ. 902, Χαλκίς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ ὑπ)κὸς "Αγγελος Σταμπινός, Κ.Ε.Ν. Κορινθου, 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Εἶναι 18 χρόνων. Ὁ ὑπαξ)κὸς Βασίλειος Δημητριάδης, ΚΕΝΚ, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 909Δ, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες τῆς Κύπρου. Ὁ ὑπαξ)κὸς Νικόλαος Γαστίρης, ΚΕΝΚ, Λόχος Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 909Δ, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες τῆς Αὐστραλίας.

Ὁ Εὐάγγελος Ναλμπάντης, ὁ Δημήτριος Δημοσθένους καὶ ὁ Νικόλαος Βάσου, 111 Π.Μ., 336 Μ.Δ.)Β., Σ.Τ.Γ. 905, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἀναστάσιος Τσιπουρίδης, 5ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, KENT, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Οἱ ὑπαξ)κοὶ Θεόδωρος Ἀντωνιάδης, Εὐάγγελος Νικολάου, Γεώργιος Κανάρης, Ἀντώνιος Μωράτης, Ἄρης Εὐθυμίου, Χρήστος Ἀρώνης καὶ Βασίλειος Μαυρομμάτης, 399 Σ.Κ.Α., Σ.Τ.Γ. 913Γ, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ λοχίας Γεώργιος Κεφαλούνιώτης καὶ ὁ Τόλης Εὐτυχιάδης, 522 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 913Β, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μορφωμένες νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσ ἐκείνες ποὺ θὰ θελήσουν νὰ τοὺς γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὰ γράμματά τους καὶ μιὰ φωτογραφία τους. Οἱ ὑπαξ)κοὶ Βασίλειος Ὀρφανός, Τάκης Γαλανόπουλος, Τάκης Σούλας, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Μιχαὴλ Καμελάκης, Γ.Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 902, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ "Ελληνες καὶ 'Ελληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴν μετανάστευσι. Ὁ Κων)νος Διαμαντάκης καὶ ὁ Δημήτριος Ἰωάννου, 567 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Γ. Grèce καὶ ὁ Γεώργιος Πολίτης, Τ.Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Οἱ ὑπαξ)κοὶ Ντίνος Μοναχογυιός, Γεώργιος Σκουλιόπουλος καὶ Ἀντώνιος Πικραμένος καὶ ὁ Διονύσιος Τσουκαλᾶς, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 11ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Παρακαλοῦνται δὲ ὅσες θὰ τοὺς γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὑπαξ)κοὶ Ἀριστείδης Σγουρδαῖος, Κων. Κιούσης, Ἰωάννης Μαθιουδάκης καὶ Ἰωάννης Μποτώνης, 188 Π. ΠΑΡ., Β.Σ.Τ. 902. Ἡλίας Κόμης, Σ.Ε.Ν. Λακωνίας, Σπάρτη. Λοχίας Θεόδωρος Ντούμπτσιος, Ἀνέστης Πινακίδης, Ἀθανάσιος Κούκκος καὶ Δημήτριος Μποζίνης, 582 Τ.Π., 3ος Λόχος, Δημοιρία Καταδρομῶν, Σ.Τ.Γ. 918Β, Ἐλευθέριος Ἀνδρεαδάκης, Τ.Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 902. Ἀναστάσιος Κόρακας, Τ.Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 902.

Λοχίας Ἐρρίκος Παναγιωτόπουλος καὶ Μιχαὴλ Παπαγεωργίου, Λ.Σ. Χ.Μεραρχίας, Σ.Τ.Γ. 916. Σάκης Δροσόπουλος, Λάκης Δημητρίου, Τάκης Λυμπερόπουλος καὶ Μάκης Στεφάνου, Κ.Ε.Ν. Καλαμῶν, 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Δ. Φώτιος Βασιλείου, Δημήτριος Βουτσᾶς, καὶ Γεώργιος Ἐπιτρόπου, ΚΕΒΟΠ, 5ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Φώτιος Κουτσούκος καὶ Γεώργιος Πολίσης, 399 Σ.Κ.Α., "Ιλη Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 913Γ, Πέτρος Παλιεράκης, Κ.Ψ.Ο., 72 Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 920Γ.

Οἱ ὑπαξ)κοὶ Τζίμης Οἰκονομίδης, Λάκης Χαρούλας, Λάκης Ἀγγελάκης καὶ Μάκης Χριστοδουλόπουλος, ΚΕΒΟΠ, 4ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Εὐστάθιος Κύρτογλου, Κ.Μ.Ο., 72 Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 920Γ, Ἀθανάσιος Ἀποστολόπουλος, Κ.Ε.Μ., 5ος Λόχος, Ναυπλιον. Δημήτριος Οἰκονομόπουλος, Κ.Ε.Μ., 2ος Λόχος, Ναυπλιον. Ἡλίας Καπετανάκης καὶ Μάρκος Ἡσαΐας, Λόχος Δ)σεως, 208 Ε. Τ.Π., Σ.Τ.Γ. 922. Σπυρίδων Χαρίσης καὶ Ἰωάννης Κουτσομύτης, 582 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 918Β. Ὑπαξ)κοὶ Ἡλίας Πόθος, Ἀναστάσιος Λαμπρίδης καὶ Ἡλίας Ἀσλανίδης, 512 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 914.

Στέργιος Δημουλᾶς, 658 Π.Α.Π., Β.Σ.Τ. 901. Γεώργιος Ἀρχοντάκης καὶ Ἐμμανουὴλ Ἀφεντάκης, ΚΕΒΟΠ, 7ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Ὑπαξ)κὸς Δημήτριος Θεοδωράκος, ΚΕΣΑ, Β.Σ.Τ. 902. Ὑπαξ)κὸς Ἀριστείδης Χατζίνας καὶ Χαρίσης Χήτος, 561 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Α. Ἰωάννης Μπαρμπαγάλος, 705 Τ.Μ., Ρέθυμνον, Κρήτη. Μίμης Κουρδούτης, 3ον Λ.Υ.Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 912Α. Ἀθανάσιος Πάρης καὶ Φώτιος Στεργιάτης, Κ.Ε.Ν.Τ., 5ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Ὑπαξ)κὸς Κων)νος Μαντᾶς, 399 Σ.Κ.Α., 1η "Ιλη, Σ.Τ.Γ. 913Γ.

Ὑπαξ)κοὶ Ἀντώνιος Βούτσινος καὶ Κων)νος Δινεράκης, ΚΕΤΕΣ, 4ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Ἡλίας Μπούτας, 569 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 916Γ. Παναγιώτης Γιατρὸς καὶ Γεώργιος Κατογιάννης, 505 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Β. Λοχίας Δερμετζόγλου, 568 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Γ. Ἀντώνιος Ἀντωνιάδης, 569 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 916Γ. Γεώργιος Χαλιμούρδας, 495 Δ. Δ)σεων, 1 Μεραρχία, Σ.Τ.Γ. 919. Θωμᾶς Δήμου, Λ.Σ., 1 Μεραρχία, Σ.Τ.Γ. 919. Ἀλέκος Ἀθανασόπουλος, 125 Μ.Π.Π., Σ.Τ.Γ. 913Γ.

Βασίλειος Πολυχρονάκος καὶ Γεώργιος Μιχαλέας, 3ον Σ.Π.Ρ., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 912Α. Ὑπαξ)κοὶ Πέτρος Σαββίδης, Γεώργιος Ἰωαννίδης, Ἰωάννης Βασιλειάδης καὶ Παναγιώτης Παναγιωτόπουλος, ΚΕΝΤ, 5ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928. Λοχίαι Σωτήριος Κατσιγιάννης, Γεώργιος Πετρίδης καὶ Γεώργιος Βιολάκης, 202 Ε.Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 922Α. Ὑπαξ)κὸς Στέφανος Σημαδόπουλος (19 χρόνων), Κ.Ε.Π., 2α Μοῖρα, 6η Πυρ)χίας, Σ.Τ.Γ. 902Α. Γεώργιος Βερτζίκης, Παναγιώτης Γκουντούμης, Αἰμίλιος Γεωργόπουλος καὶ Παναγιώτης Ἀτματζίδης, ΚΕΒΟΠ, 5ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902.

Χρῆστος Χρυσικόπουλος, Μάριος Οὐμπέρτος, Χρύσανθος Καρῆς, Ντίνος Γαλάνης καὶ Πέτρος Χατζηδημητρίου, 338 Μ.Δ.)Β., 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Κων)νος Φωτάκος, Σπυρίδων Δένδιας, Λάμπρος Καλιακάτσος καὶ Ζώης Φίλιππας, Σχολὴ «Σ» Καθουρίου, Μ.Κ.Ε.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Βίκτωρ Ἀλεξίου, Ἐλευθέριος Παοχαλίδης, Μάριος Ἐμμανουήλ, Βασίλειος Χαριτόπουλος, Αἰμίλιος Νικολάου, Πιρις Καραγιώργης, Ἐλευθέριος Σπεράς καὶ Δημήτριος Σπανέλλης, 338 Μ.Δ.)Β., 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ "CANA"

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΙΔΟΥ—ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ
ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 5—7
Ὁδυσσέως Ἀνδρούτσου 8
ΚΑΛΛΙΘΕΑ
Ἠλεκτρικὸς Σταθμός

Ἐξασφαλίσατε τὸ μέλλον τῶν κοριτσιῶν σας εἰς τὸν μοναδικὸν Ὀλοκληρωμένον Οἰκονομικὸν Σύμβουλον

„ΠΟΛΥΞΕΝΗ„
ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΗΣΗ
ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ
ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΩ 48-48Α
(Πλησίον Ὁμονοίας)
ΤΗΛ. 56-603
Μιὰ θήματα πολέμου (χήρους, παιδοτέκνους) ἀπέκτησε μᾶς ἀγαπημένα.
Ἐπὶ πλέον διδάσκεται ἡ ΓΑΛΛΙΚΗ διὰ ψυχομονῆς
Δεξιότητες καὶ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—8
Ἀκαδημίας 78 Τηλ. 25.226

ΒΑΣΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ
ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην καὶ ὥραν 4—8 μ. μ. ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου 5, — Τηλ. 56—713

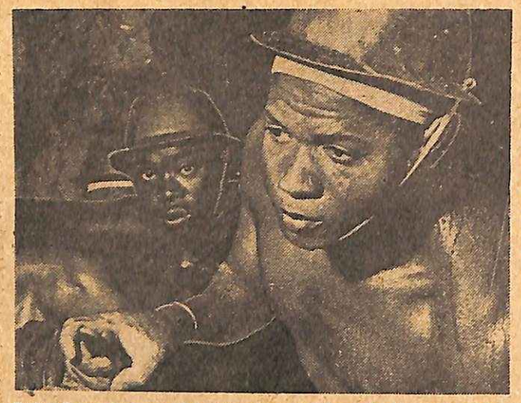

Στην ὑγρὴ κόλασι τῶν ἀδαμαντωρυχείων τῆς Ταγκανίκας, οἱ μαῦροι ἐργάτες ἀγωνίζονται νὰ βροῦν τὰ πολύτιμα πετράδια, ποὺ θὰ αὐξήσουν τοὺς θησαυροὺς τοῦ κυρίου τους.

ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΤΟΥ κ. ΟΥΪΛΛΙΑΜΣΟΝ

Ὁ μισάνθρωπος ἰδιοκτήτης τῶν ἀδαμαντορυχείων τῆς Ταγκανίκα, ποὺ θεωρεῖται ὡς ὁ πιὸ ζάπλουτος ἀπὸ τοὺς Κροίσους τῆς ἐποχῆς μας!...

Ἀπήχησι ἀπροσδόκητη ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς ἰδίους τοὺς ἐμπνευστές της εἶχε ἡ φάρσα, ποὺ ἔκανε, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ἕνα γερμανικὸ περιοδικὸ στὶς ἀναγνώστριές του.

Μὲ ἐντυπωσιακοὺς τίτλους, ἀνήγγειλε πὼς ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὁ Ἄγγλος ἰδιοκτήτης ἀδαμαντωρυχείων Οὐίλλιαμσον, ζητάει σύζυγο!

Μ' ὅλο ποὺ τὸ ἀστεῖο ἦταν ἀρκετὰ ἀφελὲς καὶ οἱ πιθανότητες νὰ ἀνακαλύψη τὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς του ὁ μίστερ Οὐίλλιαμσον... διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἀλληλογραφίας κάτι λιγώτερο ἀπὸ ἀπειρολέλιχτες, πολλὲς φιλόδοξες νεαρὲς ὑπάρξεις ἔσπευσαν νὰ γράψουν στὸν ζάπλουτο Βρεταννό.

Περιττό, βέβαια, εἶναι νὰ προσθέσωμε πὼς ὁ κ. Οὐίλλιαμσον δὲν θεώρησε χρέος του οὔτε κἂν νὰ ὑποβληθῆ στὸν κόπο νὰ ἀποκρούση τὶς αἰσθηματικὲς αὐτὲς προσφορές.

Ἀποκαλύπτοντας τὴν ἐπιτυχία τῆς φάρσας του, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἑπόμενα φύλλα του, τὸ γερμανικὸ περιοδικὸ φρόντισε νὰ διαφωτίση τὶς ἀναγνώστριές του, ὅτι ὁ εὐκατάστατος αὐτὸς κύριος δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ πρόθεσι νὰ παντρευτῆ.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὁ μίστερ Οὐίλλιαμσον ἢ δόκτωρ Οὐίλλιαμσον, ὅπως προτιμάει ὁ ἴδιος νὰ τὸν ἐπονομάζουν—γιὰ νὰ μὴν ξεχνάη ὁ κόσμος πὼς δὲν εἶναι μόνο ἰδιοκτήτης ἀδαμαντωρυχείων, ἀλλὰ, ἐπίσης, πτυχιοῦχος τῆς νομικῆς—ἦταν κάποτε παντρεμένος.

Ἡ συζυγικὴ ζωή του, ὅμως, δὲν κράτησε περισσότερο ἀπὸ ἕνα φεγγάρι. Ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου χώρισε γρήγορα ἀπὸ τὴν γυναίκα του, γιὰ νὰ ἀφοσιωθῆ ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τότε στὸν μοναδικὸ ἔρωτα τῆς ζωῆς του: τὰ διαμάντια.

Μὲ τὸ ψυχρὸ πάθος, ποὺ χαρακτηρίζει συνήθως, κάτω ἀπὸ τὸ ἐπιφανειακό τους φλέγμα καὶ τὴν ἐπιφανειακὴ ἀδιαφορία τους γιὰ ὅλα, τοὺς συμπατριῶτες του, ὁ Οὐίλλιαμσον τρέφει γιὰ τὰ διαμάντια μιὰ φανατική, μιὰ μυστικοπαθῆ σχεδὸν λατρεία. Γιὰ τὸ βασιλικὰ τῶν πολυτίμων πετραδιῶν αὐτὴ ἡ λατρεία δὲν εἶναι μονάχα ἡ πηγὴ τοῦ πλούτου του, τὸ θεμέλιο τῆς κολοσσιαίας περιουσίας του. Εἶνε ἀκόμη, τὸ μόνο νόημα, ἡ μόνη χαρὰ τῆς ζωῆς του ποὺ ἦταν πάντα λιτὴ καὶ ἁπλὴ ὡς τὸν ἀσκητισμό.

Ἀπὸ μιὰ παράξενη σύμπτωσι, ἴσως καὶ ἀπὸ «οἰκονομία τῆς μοίρας», ποὺ, δίνοντας ἕνα δῶρο σ' ἕναν ἄνθρωπο, τοῦ ἀρνεῖται πάντοτε κάποιο ἄλλο, ὅλοι σχεδὸν οἱ Κροῖσοι τῆς ἐποχῆς μας — μὲ τὴν μοναδικὴ ἐξαίρεσι τοῦ Ἀγὰ Χάν — ἔζησαν ἄχαρα, σὰν ἐρημίτες, χωρὶς νὰ ἀπολαύσουν τοὺς θησαυροὺς τους. Ὁ Γκούλντ, ὁ «χωρὶς στέμμα αὐτοκράτωρ τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς», δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ ἔχη τὴν φῆμη τοῦ «μελαγχολικοῦ δισεκατομμυριούχου» καὶ πέρασε τὰ δέκα τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του στὸ κρεβάτι, σὲ μιὰ ἀργὴ καὶ μαρτυρικὴ πάλη μὲ τὸν θάνατο. Ὁ Νιζάμης τοῦ Χαϊντεραμπὰντ θὰ μείνη στὴν ἱστορία ὄχι λιγώτερο διάσημος γιὰ τὴν παθολογικὴ τσιγκουνιά του, ἀπὸ ὅσο εἶναι γιὰ τὰ πλούτη του. Καὶ ὁ Οὐίλλιαμσον, ὁ μονόχνωτος, μισάνθρωπος καὶ ἀντικοινωνικὸς Οὐίλλιαμσον, θὰ φύγη ἀπὸ τὸν κόσμο χωρὶς οὔτε ἕνα δάκρυ νὰ κυλήση στὸν τάφο του.

Γιὰ μιὰ καὶ μόνη φορά, ὁ λιγνὸς αὐτὸς Ἄγγλος, μὲ τὰ στενὰ χείλη, τὸ στενὸ μέτωπο, τὰ κακοφτιαγμένα χαρακτηριστικὰ καὶ τὸ σχεδὸν πάντα ἀγέλαστο πρόσωπο, δείχτηκε γενναιόδωρος. Ὅταν ἔγινε ἡ στέψι τῆς βασίλισσάς του.

Ἀπὸ χρέος νομιμοφροσύνης περισσότερο, παρὰ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ κολακεύση τὴν βασίλισσα ἢ νὰ ἐπιδειχτῆ ὁ ἴδιος, ὁ Οὐίλλιαμσον χάρισε στὴν Ἐλισάβετ τὸ λαμπρότερο ἀπ' ὅλα τὰ δῶρα, ποὺ τῆς ἔγιναν γιὰ τὴν στέψι της: Ἕνα ἐπίθαλτικὸ διαμάντι, ἀξίας 4.200.000

Ὁ πάμπλουτος κ. Οὐίλλιαμσον, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς σπάνιες στιγμές, ποὺ ὁ φωτογραφικὸς φακὸς τὸν συνέλαβε νὰ χαμογελάη...

ΡΕΚΟΡ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΣ!...

Ἡ Γερμανίδα Κρίστα Λάνγκι, ἡλικίας 16 χρόνων καὶ ἡ ἀδελφὴ της Μπάρμπελ (ἀνω) ἐθημιούργησαν προ ἡμερῶν ἕνα νέο παγκόσμιο ρεκὸρ ἰσορροπίας πάνω στὸ κεφάλι. Ἡ Κρίστα μετέφερε τὴν Μπάρμπελ κατὰ τὸν τρόπο ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας, ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο της στὸ τσίκο Σούμαν τῆς Κοπεγχάγης, ὅπου ἐργάζονται οἱ δυὸ ἀδελφὲς διανύοντας ἔτσι μιὰ ἀπόστασι 2½ περίπου χιλιομέτρων!...

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κρυφὲς ἀγάπες

Ὅταν πέθανε ἡ μητέρα της, ἡ μικρὴ Μαίρη πῆγε νὰ ζήση στὸ σπίτι τῆς θείας της Ἑλένης, ποὺ τὴ δέχτηκε μ' ἀρκετὴ δυσφορία. Μὲ πολὺ κόπο εἶχε σπουδάσει τοὺς δυὸ γυιούς της μὲ τὰ λίγα εἰσοδήματα ποὺ τῆς εἶχε ἀφήσει ὁ ἄντρας της κι' ὁ ἀδελφός της, ὁ πατέρας τῆς Μαίρης, ποὺ ζοῦσε στὸ ἐξωτερικό, δὲν ἔστελνε ἀρκετὰ λεπτὰ γιὰ τὴ συντήρησί της.

Ἡ Μαίρη εἶχε τὰ ἔξοδά της. Ἐπειδὴ ἡ ὑγεία της ἦταν κλονισμένη, εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ πολλὲς φροντίδες κι' ἔπρεπε νὰ σπουδάζη στὸ σπίτι, γιατὶ ἔβηχε τὸ χειμῶνα διαρκῶς. Ὁ Παῦλος, εὐτυχῶς, ὁ μεγαλύτερος ἀπ' τὰ ξαδέρφια τῆς Μαίρης ἦταν γιατρὸς καὶ ἔτσι μποροῦσε νὰ παρακολουθῆ τὸ λεπτοκαμωμένο καὶ φιλάσθενο αὐτὸ κορίτσι, ποὺ περνοῦσε κάποτε βδομάδα στὸ κρεβάτι.

Ὁ Παῦλος ἦταν ἕνας νέος μετρημένος, μελετηρός, ποὺ ἀπέφευγε τὶς διασκεδάσεις τῆς κοσμικῆς ζωῆς. Ἀντίθετα, ὁ Γιάννης, ὁ ἀδελφός του, ἦταν ἕνας γλεντζές, τόσο πολὺ μάλιστα, ποὺ παραμελοῦσε τὶς σπουδές του.

Ἔτσι πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια. Τώρα ἡ Μαίρη ἦταν μιὰ λεπτοκαμωμένη κοπέλλα εἴκοσι χρόνων, χαριτωμένη, μὲ ἐκφραστικὰ καστανὰ μάτια καὶ πυκνὰ μαῦρα μαλλιά. Ἡ ζωὴ κυλοῦσε ἤσυχα στὸ σπίτι τῆς θείας Ἑλένης, ὅταν, ξαφνικά, ἡ Μαίρη εἶπε στὴ θεία της πὼς θάφευγε γιὰ νὰ πάη νὰ ταξιδέψη καὶ νὰ ζήση ἀνεξάρτητη. Ὁ πατέρας της, ἀπ' τὴ Νότιο Ἀμερικὴ ποὺ ἦταν ἐγκατεστημένος, ἔστελνε τελευταῖα πολλὰ λεφτά, γιατὶ οἱ δουλειές του πήγαιναν πολὺ καλά. Παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες καὶ τὶς σκηνὲς ποὺ τῆς ἔκανε ἡ θεία της, ἡ Μαίρη ἐπέμεινε νὰ φύγη. Ἔτσι, ὅταν ὁ Παῦλος γύρισε ἀπὸ κάποιο χειρουργικὸ συνέδριο τοῦ Βερολίνου, δὲν τὴ βρῆκε στὸ σπίτι.

★

Στὴν ἀρχὴ ἔλαβαν ἀπ' τὴ Μαίρη μερικὲς κάρτες ἀπ' τὴ Ρώμη, τὴ Βενετία καὶ τὸ Λονδίνο. Ἀργότερα, πληροφορήθηκαν ὅτι συζοῦσε μ' ἕνα ζωγράφο καὶ φυσικά, ἀπὸ τότε, ἡ θεία της δὲν ἤθελε ν' ἀκούση πιὰ οὔτε τ' ὄνομά της.

Στὸ μεταξύ, ὁ Παῦλος εἶχε ἀποχτήσει φήμη ὡς χειρούργος καὶ κέρδιζε ἀρκετὰ τὴ ζωή του. Ἦταν ἕνας συμπαθητικὸς ἄντρας: ψηλός, μὲ γκρίζα μαλλιά, πολὺ γοητευτικός. Ὅσο γιὰ τὸν ἀδερφό του, τὸ Γιάννη, αὐτὸς εἶχε παντρευτῆ μὲ κάποια πλούσια κι' ὁμορφη νέα.

Μιὰ μέρα, ἡ θεία Ἑλένη ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπ' τὸν ἀδερφό της, τὸν πατέρα τῆς Μαίρης, ποὺ ἦταν βαρειὰ ἄρρωστος κι' ἀπευλοῦσε νὰ ἀποκληρώση τὴν κόρη του, ἂν δὲ γύριζε, μετανοιωμένη, στὸ σπίτι τῆς θείας της. Ὁ Παῦλος ἔγραψε τότε στὴ Μαίρη, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἀπάντησε κάν.

Δυὸ μῆνες ἀργότερα, ὁ πατέρας τῆς Μαίρης, πέθανε, ἀφήνοντας ὅλη του τὴν περιουσία στὴν κόρη του — κάπου δέκα χιλιάδες λίρες — μὲ τὸν ὅρο πὼς θὰ περιερχόταν σ' αὐτὴ μόνο ἂν παντρευόταν κι' ἀποχτοῦσε παιδί, εἰδεμὴ θὰ τὸν κληρονομοῦσαν ὁ Παῦλος κι' ὁ Γιάννης.

Κάποια μέρα, ὁ Γιάννης ἔτρεξε στὴ μητέρα του, κρατώντας μιὰν ἐφημερίδα.

— Διάβασε, μητέρα, τῆς φώναξε. Ἡ Μαίρη βρίσκεται ἐδῶ. Τὴ χτύπησε κάποιο αὐτοκίνητο καὶ τὴς ἔκαναν ἐπειγόντως ἐγχείρησι στὸ νοσοκομεῖο.

— Θεέ μου! ξεφώνισε ἡ Ἑλένη. Ἐπὶ τέλους εἶναι συγγενής μας. Τὴν καϋμένη, κάποιος πρέπει νὰ πάη νὰ τὴ δῆ.

★

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὁ Παῦλος καθόταν κοντὰ στὸ κρεβάτι τῆς ξαδέρφης του, ποὺ ἔμοιαζε πάντα, σὰν ἄλλοτε, δειλή, φοβισμένη. Ὅταν τῆς μίλησε μὲ τὴ διαθήκη, ἐκείνη εἶπε ἁπλᾶ:

— Καλύτερα νὰ πέθαινα...

— Γιατί, Μαίρη; Δὲν ὑπάρχει, λοιπόν, στὴ ζωὴ σου κανένας ποὺ θὰ ἤθελες νὰ τὸν παντρευτῆς;

— Δὲν ἀγάπησα ποτὲ κανένα... καὶ δὲ μ' ἀγάπησε ποτὲ κανείς...

— Δὲ θάθελες, εἶπε διστακτικὰ ὁ Παῦλος, νὰ παντρευτοῦμε;...

Μιὰ παράξενη λάμψι φώτισε τὸ πρόσωπο τῆς νέας, ἐνῶ ἕνα πικρὸ χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη της.

— Ἀλήθεια; ρώτησε. Μιλᾶς σοβαρά; Θάθελες νὰ παντρευτῆς ἐμένα; Ἐμένα; Καὶ ξέσπασε σὲ κλάμα.

★

Ὅταν ἔγινε ὁ γάμος, ἡ μητέρα τοῦ Παύλου δὲν ἔκρυψε τὴν ἀγανάκτησί της. Τῆς φαινόταν ἀκατανόητο ὁ πιὸ ἀγαπημένος γυιός της νὰ παντρευτῆ μιὰ γυναῖκα στιγματισμένη, μόνο μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς κληρονομίας. Ἡ Μαίρη, ὡστόσο, φαινόταν πολὺ παράξενη τὸν τελευταῖο καιρό: ἄλλοτε ἦταν εἰρωνική, κι' ἄλλοτε μελαγχολική.

Ἕνα βράδυ ὁ ἄντρας της τὴ βρῆκε στὸ κρεβάτι νὰ τρέμη ἀπὸ ψηλὸ πυρετό: φοβισμένη. Δὲν μπορῶ ν' ἀναπνεύσω.

Εἶχε πάθει πνευμονία. Ἀνάσαινε μ' δυσκολία, ὁ πυρετὸς δὲν ὑποχωροῦσε καὶ ἡ καρδιὰ ὅλο καὶ ἀδυνάτιζε.

★

Μιὰ νύχτα ἡ Μαίρη ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ ψιθύρισε μὲ λυγμούς:

— Νομίζω, εἶπε στὸν ἄντρα της, πὼς ἀπόψε θὰ πεθάνω. Πρέπει τώρα νὰ σοῦ πῶ μερικὰ πράγματα... Σ' ἀγάπησα ἀπὸ τότε ποὺ ἤμουνα δεκὸ κοριτσάκι... Ὁ Παῦλος ἔδειξε κάποια ταραχή, ἐνῶ ἡ ἀρρωστη συνέχιαε μὲ ἀδυνατισμένη φωνή:

— Ἐσὺ δὲν μὲ συμπαθοῦσες, ἐπειδὴ ἤμουν πάντα φιλάσθενη. Σ' ἄκουσα ἕνα βράδυ νὰ λὲς στὸν ἀδελφό σου πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ παντρευτῆ, γιατὶ ἡ ὑγεία μου ἦταν κλονισμένη. Ὅσο γιὰ τὴ μητέρα σου, αὐτὴ σκεφτόταν μόνο τὴν περιουσία μου, τὰ λεφτά μου! Σὰς μισησα ὅλους κι' ἔφυγα μακρυά, ἔγινα φιλενάδα ἑνὸς παληανθρώπου, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σὲ ξεχάσω! Ἀλλὰ δὲν τὸ μὲ χτύπησε τὸ αὐτοκίνητο καὶ μοῦ ἔκαναν ἐγχείρησι, ἡ νοσοκόμος μοῦ ἀπεκάλυψε πὼς δὲν θὰ μποροῦσα ποτὲ ν' ἀποχτήσω παιδιά!...

»Δέχτηκα νὰ γίνω γυναῖκα σου γιὰ νὰ σ' ἐκδικηθῶ, γιατὶ νόμιζα πὼς μὲ παντρευόσουν γιὰ τὰ λεφτά μου, ποὺ δὲν θὰ τὰ ἔπαιρνε ποτέ, ἀφοῦ δὲν θὰ τοὺς κάλεσ. τροφέρος μαζί μου καὶ σιγά-σιγά σ' ἀγάπησα καὶ σ' ἀγαπῶ μὲ σὼ ἕνα παιδί!... Κι' εἶχα ἐλπίδες σ' ἕνα ἐγχείρημα! Πήγαινα κάθε μέρα σ' ἕνα ἐχοχικὸ ἐκλησάκι, ὅπου ὑπάρχει μιὰ θαυματουργὴ εἰκόνα. Ἐκεῖ πῆγα, πρὶν ἀπὸ ἀρρώστησα...

— Κι' ἐγώ, Μαίρη, σ' ἀγαποῦσα πάντα, ἀλλὰ φοβόμουνα νὰ ἐκδηλωθῶ, γιατὶ ἤμουν πολὺ μεγαλύτερός σου στὴν ἡλικία, τῆς εἶπε ὁ Παῦλος. Μόνο ὅταν ἔμαθα ὅλα, δὲν δίστασα πιὰ καὶ σοῦ πρότεινα νὰ παντρευτοῦμε...

— Ἤξερες λοιπόν, ἀγάπη μου, ψιθύρισε ἡ Μαίρη, πὼς δὲ μποροῦσα πιὰ νὰ γίνω μητέρα;...

— Ναί, ἐγὼ σοῦ ἔκανα τὴν ἐγχείρησι τισμένη.

Κύτταξε τὸν ἄντρα της μὲ ἀπέραντη μο. Γιατὶ θέλει ἡ μητέρα σου νὰ σβύση φοβόμουνα...

— Μὴ φοβᾶσαι, ἀγαπημένη μου. Δὲν θὰ σβύση τὸ φῶς κανείς... Ἐγὼ θὰ μείσφιχτὰ τὸ χέρι σου. Κλεῖστε τὰ μάτια σου... ἠρέμησε... κοιμήσου ἥσυχα, ἀπαλά...

Ἡ Μαίρη ἔκλεισε τὰ μάτια της, ἀλλοίμονο, γιὰ νὰ μὴν τὰ ξανανοίξη πιά. Ἄφησε τὴν ψυχή της νὰ φτερουγίση γλυκὰ στὸν οὐρανό, δίχως νὰ τὸ καταλάβη. Ὁ Παῦλος, κλαίοντας, κράτησε ὅλη τὴ νύχτα, ὅπως τῆς τὸ εἶχε ὑποσχεθῆ, τὸ πανωμένο χεράκι της...

MIPANTA

ΝΑΥΑΓΟΙ

—"Ἔλα κοῦκλα μου, μὴ φοβᾶσαι. Τὴ γυναῖκα μου τὴν ἔστειλα... περίπατο!

ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΑΛΩΜΑ

—"Ἔβγα ἔξω παληόπαιδο!... Ποῦ θὰ κοιμηθῆ ὁ σκύλος;

—"Ἂς πάη αὐτὸς στὸ κρεββάτι μου!...

— Μοῦ διαβάζεις τί παίζουν τὰ θέατρα, σὲ παρακαλῶ·...

Ὁ Διεθνὴς ΣΤΙΒΟΣ

Η ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ ΔΙΕΚΔΙΚΕΙ ΤΗΝ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΗ ΗΓΕΜΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ ΤΗΣ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗΣ

Μούρραιη Γκάρρετυ, ὁ 18ετὴς μαθητής, ποὺ κολυμπάει τὰ 1500 μ. σὲ 18΄40΄΄

Τὰ αὐστραλιανὰ δελφίνια προετοιμάζονται δραστήρια γιὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Κολυμβητικοὺς Ἀγῶνες τῆς Μελβούρνης. Τὶς μεγαλύτερες ἐλπίδες της ἡ Αὐστραλία γιὰ τὴν κατάκτησι χρυσῶν μεταλλίων στὴ XVI Ὀλυμπιάδα στηρίζει στοὺς Τρίτωνές καὶ τὶς Νηρηΐδες της.

Τὸν περασμένο Φλεβάρη, στὸ Ἐθνικὸ Κολυμβητικὸ Πρωτάθλημα τῆς Αὐστραλίας στὸ Σίδνεϋ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ παρουσιαστῇ ἡ δυναμικότης τῶν Αὐστραλῶν κολυμβητῶν καὶ κολυμβητριῶν σ' ὅλη τὴ μεγαλοπρέπεια της. Ὁ Τζὼν Χένρικς, ὁ 20ετὴς ἄσσος τοῦ «σπρίντ», ποὔχει δική του κολυμβητικὴ δεξαμενή, εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς τῶν μεγάλων αὐστραλιανῶν ἐλπίδων. Στὰ πρωταθλήματα ἐνίκησε τὸν 18ετῆ νέον ἄσσο Γκάρρυ Τσάπμαν στὶς 110 γυάρδες κρόουλ μὲ 55΄΄5! Τὸ ρεκὸρ πραγματοποιήθηκε σὲ γλυκὸ νερὸ καὶ σὲ κολυμβητήριο 55 γυαρδῶν. Τὸ ὀλυμπιακὸ ρεκὸρ τοῦ Ἀμερικανοῦ Σόλεζ στὸ Ἑλσίνκι στέκει ἀρκετὰ πίσω (57΄΄3).

Στὸ ζευγάρι Χένρικς — Τσάπμαν πρέπει νὰ προστεθῇ ὁ Ρὲξ Ὤμπρύ, ποὺ σπουδάζει στὸ Πανεπιστήμιο Γέϊλ καὶ προπονεῖται μαζὶ μὲ τὰ δελφίνια τοῦ περιφήμου Ἀμερικανοῦ προπονητοῦ τῆς ἐθνικῆς ὁμάδος Κέπουθ. Θἆναι δύσκολο μὲ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς πρωταθλητὰς ἡ Αὐστραλία νὰ κατακτήσῃ τὸ χρυσὸ μετάλλιο στὰ 100 μ. κρόουλ; Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Ὤμπρὺ κατέχει τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ στὶς 100 γυάρδες ἐλευθέρως μὲ 49΄΄.

Μὲ τοὺς Χένρικς, Τσάπμαν, Ὤμπρὺ καὶ τὸν Μούρραιϋ Ρόουλ θὰ παρατάξῃ ἡ Αὐστραλία τὴν ἰσχυρότερη ὁμάδα σκυταλοδρομίας 4 Χ 200 μ. Οἱ ἐμπειρογνώμονες ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ τέσσερις αὐτοὶ πρωτοκολυμβηταὶ εἶναι ἱκανοὶ νὰ χαρίσουν στὴν Αὐστραλία ὄχι μονάχα τὴν ὀλυμπιακὴ νίκη, ἀλλὰ καὶ ἕνα νέο παγκόσμιο ρεκόρ.

Στὸ αὐστραλιανὸ πρωτάθλημα ὁ Τσάπμαν νίκησε τὸν Χένρικς στὶς 220 γυάρδες ἐλευθέρως μὲ διαφορὰ δακτύλων καὶ σὲ χρόνο 2΄ 05΄΄8. Ἡ Κολυμβητικὴ Ὁμοσπονδία τῆς Αὐστραλίας πίστωσε τὴν ἐπίδοσι αὐτὴ ὡς νέο παγκόσμιο ρεκὸρ σὲ μεγάλο κολυμβητήριο (50 μ. μήκους). Ὁ τερματισμὸς τῶν Τσάπμαν - Χένρικς ἦταν τόσον κοντά, ποὺ οἱ κριταὶ δὲν μπόρεσαν νἆναι ἀσφαλεῖς γιὰ τὸν πρῶτο καὶ οἱ χρονομέτρες ἔδωσαν τὸν ἴδιο χρόνο 2΄05΄΄8 γιὰ τοὺς δυό. Ὁ τρίτος νικητὴς Μούρραιϋ Ρόουλ ἐπέτυχε 2΄07΄΄.

Ὁ Μούρραιϋ Ρόουλ, ὁ 19ετὴς γεωργὸς ἀπ' τὸ Σίδνεϋ, ἔχει βάλει βαθειὰ μέσ' τὴν καρδιά του νὰ ἔρθῃ πρῶτος στοὺς ὀλυμπιακοὺς στὰ 400 μ. ἐλευθέρως.

Στὸ αὐστραλιανὸ πρωτάθλημα ἦρθε πρῶτος στὶς 440 γυάρδες ἐλευθέρως στὸ Σίδνεϋ μὲ 4΄32΄΄5 περνῶντας τὰ 400 μ. σὲ 4΄28΄΄5. Ἡ ἐπίδοσι αὐτὴ εὔκολα συγκρίνεται μὲ τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ 4΄26΄΄7, ποὺ πέτυχε ὁ Ἀμερικανὸς Φὸρντ Κόννο στὰ 400 μ., ἀλλὰ σὲ μικρὸ κολυμβητήριο. Ἀσφαλῶς εἶναι καλλίτερη ἀπ' τὸ ὀλυμπιακὸ τοῦ Γάλλου Ζὰν Μποατὲ στὸ Ἑλσίνκι (4΄ 30΄΄7).

Ὁ Ντάβιντ Χάκινς, ἄλλος Αὐστραλὸς «Πανεπιστημιακὸς δραπέτης» στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, θὰ ἐπιστρέψῃ πρὸ τοῦ Ὀκτωβρίου στὴ Μελβούρνη γιὰ νὰ λάβῃ μέρος στοὺς προολυμπιακοὺς αὐστραλιανοὺς προκριματικοὺς ἀγῶνες γιὰ τὸν καταρτισμὸ τῆς ἐθνικῆς ὁμάδος τῆς Αὐστραλίας.

Ἐλπίδες διακρίσεως καὶ κατακτήσεως ὀλυμπιακοῦ μεταλλίου ἔχει στὰ 100 μ. ὑπτίως καὶ ὁ 18ετὴς Ντάβιντ Τάϊλερ ἀπ' τὸ Μπρισμπέϊν. Κατέκτησε τὸ πρωτάθλημα τῆς Αὐστραλίας στὶς 110 γυάρδες ὑπτίως μὲ 1΄ 06΄΄5 καὶ τρεῖς βδομάδες προηγουμένως εἶχεν ἐπιτύχει 1΄06΄΄4.

Ὁ Μούρραιϋ Ρόουλ καὶ ὁ Γκάρρυ Γουΐνραμ, ἄλλος 18ετὴς Αὐστραλὸς κολυμβητής, ἔχουν πιθανότητες διακρίσεως στὰ 1500 μ. Ἀμφότεροι ἔχουν σημειώσει ἄνετα στὶς 1650 γυάρδες 18΄ 47΄΄4. Ἕνας ἀκόμη Αὐστραλὸς ἔφηβος 18 ἐτῶν, ὁ Μούρραιϋ Γκάρρετυ, ἐκολύμπησε τὴν ἴδια ἀπόστασι σὲ 18΄40΄΄.

Ὑπὸ τὶς προϋποθέσεις καὶ τὶς συνθῆκες ποὺ θὰ τελεσθοῦν φέτος οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες εἶναι ἀμφίβολο ἂν καὶ καλύτεροι σὲ ἐπιδόσεις ξένοι ἄσσοι τῆς κολυμβήσεως θὰ μπορέσουν νὰ ἐπιβληθοῦν στὴ Μελβούρνη τῶν Αὐστραλῶν πρωτοκολυμβητῶν.

Ἐκεῖ ὅμως ὅπου ἡ Αὐστραλία θἄχῃ μεγάλες δόξες θἆναι τὸ γυναικεῖο κολύμπι. Ἡ Ντάουν Φρέϊζερ, ἡ 18ετὴς πρωταθλήτρια τοῦ κόσμου στὰ 200 μ. καὶ 220 γυάρδες ἐλευθέρως εἶναι ἱκανὴ σήμερα νὰ κολυμπήσῃ τὰ 100 μ. σὲ χρόνο 1΄04΄΄5 καὶ στὶς 220 γυάρδες σὲ 2΄22΄΄7. Στὶς 440 γυάρδες ἔχει ρεκὸρ 5΄07΄΄. Ἀλλὰ ὁ καλλίτερος χρόνος της ποὺ εἶναι καὶ παγκόσμιο ρεκὸρ εἶναι στὰ 200 μ. ἐλευθέρως μὲ 2΄20΄΄6!

Μ' αὐτὰ τὰ δελφίνια εἶναι φυσικὸν ἡ Αὐστραλία νὰ θαυματουργήσῃ στὴ Μελβούρνη.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ὁ περίφημος Αὐστραλὸς ἄσσος τῆς πεταλούδας Ντάβιντ Χάκινς, ποὺ προετοιμάζεται στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς γιὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τῆς Μελβούρνης

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Τετραπλῆ πυραμίδα

ΠΡΟΣ ΤΟ Α

2) ΛΙ. 3) ΛΙΕ. 4) ΜΕΛΙ. 5) ΜΙΛΛΕ. 6) ΜΙΛΛΕΡ.

ΠΡΟΣ ΤΟ Β

2) ΛΗ. 3) ΑΛΗ. 4) ΑΛΚΗ. 5) ΛΑΚΗΣ. 6) ΚΑΛΠΗΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟ Γ

2) ΕΛ. 3) ΛΕΑ. 4) ΕΚΛΑ. 5) ΚΕΛΛΑ. 6) ΚΕΛΛΙΑ.

ΠΡΟΣ ΤΟ Δ

2) ΛΑ. 3) ΑΛΣ. 4) ΛΑΙΣ. 5) ΕΛΑΙΣ. 6) ΑΛΕΣΙΣ

Μεταγραμματισμὸς

ΛΕΣΒΟΣ — ΛΕΜΒΟΣ

Ἀστυνομικὸ πρόβλημα

Τὸ πτῶμα τοῦ σκύλου, ποὺ βρισκόταν π ά ν ω στὸ πτῶμα τοῦ παλαιοπώλη, προδίδει πῶς ὁ παλαιοπώλης δολοφονήθηκε. Ὁ δολοφόνος σκότωσε κατόπιν τὸ σκύλο του καὶ τὸν ἔρριξε πάνω στὸ πτῶμα τοῦ ἀφεντικοῦ του, χωρὶς νὰ σκεφθῇ πῶς ἡ στάσις αὐτὴ θὰ πρόδιδε τὸ ἔγκλημά του.

Μικρὰ προβλήματα

1) Σὲ 50 μέρες (15Χ+15Ψ=36Χ+6Ψ). Χ=ἐργασία τῆς κόρης, Ψ=ἐργασία μητέρας. Βρίσκομε ἔτσι 9Ψ=21Χ, δηλαδὴ ἡ κόρη κάνει τὰ 3)7 τῆς ἐργασίας τῆς μητέρας της. 7)7+3)7=10)7Χ15 (μέρες) = 150)7. Τὰ 150)7 γιὰ νὰ ἐκτελεσθοῦν μὲ τὴν ἐργασία τῆς κόρης μονάχα (3)7) ἀπαιτοῦν συνεπῶς 50 ἡμερῶν δουλειά.

2) 18.000 (1)3+1)5+1)6+1)10+1)15 =26)30 ἄρα τὰ 4)30 τοῦ μισθοῦ=2400).

3) 64 στρέμματα (5Χ)8—16=3Χ)8).

4) 60 πηδήματα (5Χ)3—5)Χ)4=25).

22 μικροδιαφορὲς

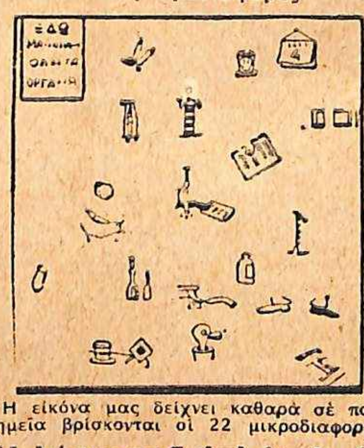

Ἡ εἰκόνα μας δείχνει καθαρὰ σὲ ποιὰ σημεῖα βρίσκονται οἱ 22 μικροδιαφορές.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 601 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΑΝΟΥΒΙΣ — ΑΓΓΕΛΟΣ. 2) ΒΕΣΠΑ — ΤΟΜΟΣ — ΟΠΩΡΑ. 3) ΑΠ — ΟΙΝΟΣ — ΧΩΛΟΙ — ΜΜ. 4) ΚΩΣ — ΑΙΜΑΤΙΤΗΣ — ΠΟΑ. 5) ΙΣΙΑ — ΑΑ — ΑΘ — ΠΟΣΤ. 6) ΤΡΑΜ — ΚΩΚ — ΗΛΟΣ. 7) ΝΙΟΒΗ — ΠΡΩΡΑ — ΑΡΤΟΣ. 8) ΤΣΑ — ΓΡΑΝΑΔΑ — ΦΑΙ. 9) ΛΑ — ΝΑΙΑΣ — ΤΕΡΡΥ — ΚΙ. 10) ΜΟΙ — ΑΓΑΠΗΤΑ — ΡΙΟ. 11) ΜΑΛΤΑ — ΑΤΟΜΑ — ΠΙΣΣΑ. 12) ΜΗΛΑ — ΑΝΑ — ΠΑΝΩ. 13) ΝΕΟΣ — ΡΣ — ΟΡ — ΗΜΑΡ. 14) ΑΛΣ — ΟΜΑΛΥΝΣΙΣ — ΑΓΑ. 15) ΧΑ — ΜΝΕΙΑ — ΟΚΝΙΑ — ΑΙ. 16) ΟΙΚΙΑ — ΝΕΑΡΑ — ΑΤΟΠΟ. 17) ΝΑΖΑΡΕΤ — ΡΑΜΕΣΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΑΒΑΚΙΟΝ — ΜΟΝΑΧΟΝ. 2) ΝΕΠΩΣ — ΙΤΑΜΑ — ΕΛΑΙΑ. 3) ΟΣ — ΣΙΤΟΣ — ΟΛΜΟΣ — ΚΖ. 4) ΥΠΟ — ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ — ΜΙΑ. 5) ΒΑΙΑ — ΑΗ — ΑΛ — ΟΝΑΡ. 6) ΝΙΑΜ — ΓΙΑ — ΑΡΜΕ. 7) ΣΤΟΜΑ — ΠΡΑΓΑ — ΣΑΙΝΤ. 8) ΟΣΑ — ΚΡΑΣΑΤΑ — ΛΑΕ. 9) ΑΜΤΡΩΩΝ — ΠΟΝΕΥ — ΑΝ. 10) ΟΧΙ — ΚΡΑΤΗΜΑ — ΝΟΡ. 11) ΑΣΩΤΑ — ΑΔΕΤΑ — ΟΣΚΑΡ. 12) ΛΗΘΗ — ΑΡΑ — ΠΡΙΝ. 13) ΓΟΟΣ — ΛΑ — ΠΑ — ΣΙΑΜ. 14) ΕΠΙ — ΠΟΡΦΥΡΙΝΗ — ΑΤΕ. 15) ΛΩ — ΠΟΣΤΑ — ΙΣΩΜΑ — ΟΣ. 16) ΟΡΜΟΣ — ΟΙΚΟΣ — ΑΓΑΠΗ. 17) ΣΑΜΑΤΑΣ — ΑΚΡΑΙΟΣ.

Η "ΒΙΛΛΑ ΜΕ ΤΑ ΓΑΡΥΦΑΛΛΑ„

Παράξενο διήγημα

Ἤμουν μόνος στὸ θεωρεῖο μου στὴν Ὄπερα, ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴ μουσική. Ὅταν, στὸ τέλος τῆς πρώτης πράξεως, ἄναψαν τὰ φῶτα, κύτταξα πρὸς τ' ἄλλα θεωρεῖα καὶ ξαφνικὰ τὸ βλέμμα μου ἔπεσε σὲ τρεῖς ὡραιότατες γυναῖκες. Ἦταν πολὺ νέες καὶ ἡ ὀμορφιά τους εἶχε κάτι τὸ ἀγγελικό. Φαίνονταν μάλιστα σὰν ἀδελφὲς γιατὶ ἔμοιαζαν ἀρκετὰ μεταξύ τους.

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν ἤμουν μόνος, γιατὶ οἱ τρεῖς ἀδελφὲς ποὺ κύτταζα ἐπίμονα, φαίνεται πὼς μὲ εἶχαν προσέξει καὶ μὲ περιεργάζονταν μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Ὅταν τέλειωσε ἡ παράστασι, ἔψαξα νὰ τὶς βρῶ μέσα στὸν κόσμο. Ἀλλὰ δὲν τὶς εἶδα, ἂν καὶ περίμενα στὴν ἔξοδο νὰ περάσουν ἀπὸ μπροστά του ὅλοι οἱ θεαταί. Ἀπογοητευμένος τότε, προχώρησα πρὸς τὸ αὐτοκίνητό μου, ποὺ τὸ εἶχα ἀφήσει ἐκεῖ κοντά. Ἦταν μιὰ ὑπέροχη νύχτα μὲ φεγγάρι, φωτεινὴ σὰν μέρα. Πέρασα τοὺς κεντρικοὺς δρόμους καὶ πῆρα τὸν ἐξοχικό, ποὺ θὰ μ' ὁδηγοῦσε στὸ σπίτι μου. Προχωροῦσα ἀργὰ γιὰ νὰ χαρῶ τὴ μαγευτικὴ νύχτα, ὅταν ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, εἶδα νὰ πλησιάζουν τὸ αὐτοκίνητό μου τρεῖς γυναῖκες. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ δὲν ἄργησαν ν' ἀναγνωρίσω τὶς τρεῖς ἀδελφὲς τῆς Ὄπερας.

Μιὰ ἀπ' αὐτές, ἡ πιὸ νέα, μοὔγνεψε μὲ τὸ χέρι της νὰ σταματήσω. Πάτησα τὸ φρένο κι' ἐκεῖνες ἦρθαν κοντά μου. Ἡ πιὸ νέα πάλι μοῦ ἐξήγησε πώς, ὅταν βγῆκαν ἀπ' τὸ θέατρο, δὲν βρῆκαν τὸ αὐτοκίνητό τους καὶ μοῦ ζητοῦσαν τὴ χάρι νὰ τὶς πάω στὴ βίλλα τους.

Ἡ περιπέτεια αὐτὴ μὲ εἶχε ἐνθουσιάσει. Δὲν ἄργησα νὰ μάθω πὼς ἡ πιὸ νέα ἀπ' τὶς τρεῖς ἀδελφὲς λεγόταν Τζούλια, ἡ δεύτερη Πατρίτσια καὶ ἡ πιὸ μεγάλη Μαρίνα. Ἔμεναν στὴ «βίλλα μὲ τὰ γαρύφαλλα» καὶ εἶχαν φύγει ἀπὸ ἐκεῖ, γιατὶ εἶχαν ἐπιθυμήσει ν' ἀκούσουν καλὴ μουσική.

Κουβεντιάζοντας εὔθυμα σ' ὅλη τὴ διαδρομή, φτάσαμε σὲ λίγο στὴ βίλλα τους. Ἐγὼ τότε ἔκανα νὰ κατεβῶ γιὰ νὰ χτυπήσω τὸ κουδοῦνι, ἀλλ' ἡ Τζούλια μοῦ εἶπε:

—Ὄχι, ὄχι, τὸ κουδοῦνι. Δὲν θέλουμε νὰ ξυπνήσουμε κανένα...

Καὶ μοῦ ἐξήγησε πὼς ἡ Πατρίτσια εἶχε τὸ κλειδὶ μιᾶς ἄλλης μικρῆς πόρτας. Ὅταν κατεβήκαμε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητό μου, οἱ τρεῖς ἀδελφές, γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσουν, μὲ κάλεσαν νὰ πάρουμε μαζὶ ἕνα τσάϊ.

Μπήκαμε στὴ βίλλα, ἀθόρυβα, γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσουμε αὐτοὺς ποὺ κοιμόνταν. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, οἱ ἀδελφὲς μιλοῦσαν πολὺ σιγὰ κι' ὅταν καθίσαμε σὲ λίγο σ' ἕνα μεγάλο σαλόνι μὲ ὡραῖα ἔπιπλα καὶ παλιὰ κάδρα, ἡ Μαρίνα φρόντισε ἀμέσως γιὰ τὸ τσάϊ.

—Καπνίζετε; ρώτησα τὴ Τζούλια καὶ τὴν Πατρίτσια.

Τοὺς ἄναψα τὰ τσιγάρα μὲ τὸν κινέζικο ἀναπτῆρα μου, στολισμένο μὲ πολύτιμα πετράδια, δῶρο ἑνὸς Ἀσιάτη πρίγκηπα, ποὺ τὸν εἶχα γνωρίσει σ' ἕνα ταξίδι μου στὴ Σαγκάη. Καὶ πήραμε τὸ τσάϊ, ποὺ ἔφερε στὸ μεταξὺ ἡ Μαρίνα. Δὲν θ' ἀποφάσιζα ποτὲ νὰ ἐγκαταλείψω τὴ χαριτωμένη συντροφιά τους, ἂν τὸ ρολόϊ τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας δὲν χτυποῦσε τρεῖς φορές.

Ἡ Πατρίτσια εἶπε τότε μ' ἕνα περίεργο τόνο φωνῆς, κυττάζοντας τὶς ἄλλες:

—Εἶναι ὥρα...

Σηκώθηκα ἀμέσως νὰ φύγω καὶ τοὺς εἶπα χαμογελῶντας:

—Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ σᾶς ξαναδῶ!

Δὲν μοῦ ἀπάντησαν. Καὶ οἱ τρεῖς τους φαίνονταν πάρα πολὺ λυπημένες. Τέλος, ἡ Μαρίνα μοῦ εἶπε:

—Ἐλπίζω πὼς θὰ μᾶς θυμᾶστε πάντα.

★

Δὲν ξέρω πῶς βρέθηκα ἔξω στὸ αὐτοκίνητό μου, Γύρισα σπίτι μου καὶ πλάγιασα ἀμέσως. Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ξύπνησα, συλλογίστηκα ἀμέσως τὶς τρεῖς ὡραῖες ἀδελφές. Ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ τὶς ξαναδῶ. Ἀλλὰ πῶς; Μὲ ποιὰ πρόφασι;

Θέλησα ν' ἀνάψω ἕνα τσιγάρο κι' ἅπλωσα τὸ χέρι μου στὸ κομοδῖνο γιὰ νὰ πάρω τὸν ἀναπτῆρα μου, ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκα στὴ συνηθισμένη του θέσι. Σκέφτηκα τότε πὼς θὰ τὸν εἶχα ξεχάσει στὴ βίλλα μὲ τὰ γαρύφαλλα. Νὰ ἡ πρόφασι ποὺ γύρευα γιὰ νὰ τὶς ξαναδῶ.

Στὶς πέντε τ' ἀπόγευμα ἔφτασα μπρὸς στὴ βίλλα καὶ χτύπησα τὸ κουδοῦνι.

Ἀπ' τὸ σπιτάκι τοῦ φύλακος, βγῆκε ἕνας γέρος ἀσπρομάλλης καὶ μιὰ ἡλικιωμένη γυναῖκα. Ὁ ἄντρας μοῦ ἄνοιξε.

—Χθὲς τὴ νύχτα, τοῦ ἐξήγησα, ὕστερ' ἀπ' τὸ θέατρο, ἔφερα ἐδῶ μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου τρεῖς κυρίες. Μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ τὶς εἰδοποιήσετε; Ξέχασα πάνω στὸ τραπέζι τοῦ σαλονιοῦ τὸν ἀναπτῆρα μου.

Ὁ φύλακας τῆς βίλλας μ' ἄκουγε κατάπληκτος.

—Θὰ κάνετε λάθος, κύριε, μοῦ ἀπάντησε σὲ λίγο μὲ ὕφος στενοχωρημένο. Αὐτὴ ἡ βίλλα εἶν' ἀκατοίκητη ἀπὸ καιρό. Ὁ ἰδιοκτήτης της βρίσκεται τώρα στὴ Μεντόζα τῆς Ἀργεντινῆς. Ἔτσι, ἐδῶ πέρα δὲ μένει κανεὶς ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ μένα κι' ἀπὸ τὴ γυναῖκα μου, ποὺ ἔχουμε τὰ κλειδιὰ τῆς βίλλας.

Βέβαιος πὼς αὐτὰ ποὺ ἔλεγε ἦταν μιὰ πρόφασι γιὰ τοὺς ὀχληροὺς ἐπισκέπτες, ἔσπευσα νὰ τοῦ ἀπαντήσω:

—Κι' ὅμως, καλέ μου ἄνθρωπε, δὲν κάνω λάθος. Χθὲς τὴ νύχτα ἔφερα ἐδῶ τρεῖς κυρίες. Μπορῶ μάλιστα νὰ σοῦ πῶ πὼς μπήκαμε στὴ βίλλα ἀπὸ τὴ μικρὴ εἴσοδο. Ἔπειτα, πήραμε στὸ σαλόνι ὅλοι μαζὶ τὸ τσάϊ. Ἐκεῖ ξέχασα τὸν ἀναπτῆρα μου.

Ἡ γυναῖκα τοῦ φύλακα μὲ κύτταζε κι' αὐτὴ μὲ κατάπληξι. Ἐπειδὴ ἐπέμενα, ὁ φύλακας μοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ τότε ἐγὼ τὸν ὁδήγησα μπρὸς στὸ κλειστὸ σαλόνι καὶ τοῦ εἶπα:

—Ἐδῶ πήραμε τὸ τσάϊ...

Ἄνοιξε τὸ σαλόνι καθὼς καὶ τὰ παράθυρα, γιὰ νὰ μπῇ τὸ φῶς. Πάνω στὸ τραπέζι ἦταν ἀκόμα τὰ τέσσερα φλυτζάνια, κι' ἀνάμεσά τους ὁ ἀναπτῆρας μου.

—Βλέπεις λοιπὸν πὼς ὅ,τι σοὔλεγα ἦταν ἀλήθεια; γύρισα καὶ εἶπα θριαμβευτικὰ στὸ φύλακα.

Μὲ κύτταξε τρομαγμένος.

—Ἀδύνατο! φώναξε. Ἐδῶ δὲν κάθεται κανείς. Γιὰ νὰ πεισθῆτε, ἐλᾶτε νὰ δῆτε καὶ τ' ἄλλα δωμάτια...

Τὸν ἀκολούθησα περίεργος καὶ διεπίστωσα πὼς ἡ βίλλα ἦταν ἀκατοίκητη. Ἔξαφνα, καθὼς μπῆκα σ' ἕνα σαλονάκι, βρέθηκα μπρὸς σὲ τρία ταμπλώ. Ἦταν τὰ πορτραῖτα τῶν τριῶν ἀδελφῶν.

—Νά, αὐτὲς εἶναι! Καὶ ὕστερα μοῦ λὲς πὼς δὲν κάθονται ἐδῶ;

Ὁ γέρος ἔκρυψε τότε τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

—Αὐτὲς οἱ τρεῖς ἀδελφὲς ἔχουν πεθάνει, μοῦ εἶπε. Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ τὶς συναντήσατε; Ἡ Πατρίτσια πέθανε, ἐδῶ καὶ χρόνια, στὶς τρεῖς ἡ ὥρα τὴ νύχτα, ὕστερ' ἀπὸ δύσκολο τοκετό...

Θυμήθηκα τότε τὴν ὥρα, ποὺ ἀποχαιρέτισα τὶς τρεῖς ἀδελφὲς κι' ἀνατρίχιασα.

—Ἡ Μαρίνα, συνέχισε ὁ φύλακας, ἦταν νοσοκόμα τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου καὶ πέθανε ἀπὸ γρίππη. Τέλος, ἡ Τζούλια, ποὺ ἦταν μόνη, θέλησε νὰ πάῃ στὴ Μεντόζα μαζὶ μὲ τὸν κηδεμόνα της. Τὸ ὑπερωκεάνειο ὅμως ναυάγησε στὶς ἀκτὲς τῆς Βραζιλίας καὶ πνίγηκε κι' αὐτὴ μὲ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες. Πέρασαν ἀπὸ τότε δέκα χρόνια. Πῶς μπορεῖτε λοιπὸν νὰ ἰσχυρίζεστε, κύριε, πὼς τὶς εἴδατε ζωντανές;

Ὁ γέρος μὲ κύτταζε τώρα μὲ φρίκη, ὅπως κυττάζει κανεὶς ἕνα φάντασμα. Βρῆκα τὴ δύναμι νὰ βγῶ ἀπὸ τὴ βίλλα μὲ τὰ γαρύφαλλα καὶ νὰ φύγω μακρυὰ ἀπ' αὐτὴ ὅσο μποροῦσα πιὸ γρήγορα.

Τώρα εἶμαι στὸ μελαγχολικό μου σπίτι. Ἀλλὰ δὲν ἔχω παρὰ μιὰ μόνο ἐπιθυμία: νὰ ταξιδέψω πάλι, γιατὶ ὅσο θὰ μένω ἐδῶ, θὰ βλέπω πάντα μπροστά μου τὴν Πατρίτσια, τὴ Τζούλια καὶ τὴ Μαρίνα! Γιατὶ τὶς εἶδα τὶς τρεῖς ἀδελφές, τὶς εἶδα μὲ τὰ μάτια μου!...

ΤΖΟΥΛΙΟ ΜΕΝΙΝΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ. 340.—
Ἑξάμηνος	» 170.—
Τρίμηνος	» 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες 7.—
»	Δολλάρια 20.—
»	Φρ. Γαλ. 7.000
»	Φρ. Βελγ. 1.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «ΘΗσαυροῦ»

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938. Ἰδιοκτήτης — Διευθυντής: Ε.Ε.Ε. «Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ καὶ Σία». Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογρ.: Σπ. Μπέλλας, ὁδὸς Δύσεως, Ν. Ἡράκλειον.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

"Ἄσπροι λεκέδες"

Μιὰ πολὺ συνηθισμένη ἀρρώστεια ἢ μᾶλλον δυσμορφία εἶναι ἡ λ ε ύ κ η. Λέμε δυσμορφία κι' ὄχι ἀρρώστεια, γιατὶ στὴν πραγματικότητα δὲν παρατηρεῖται οὔτε κνησμός, οὔτε πόνος, οὔτε ἀτροφία, οὔτε πάχυνσις ἢ σκληρία, οὔτε ἀπολέπισι στὸ μέρος ποὺ παρουσιάζεται ἡ λεύκη. Μιὰ μέρα, χωρὶς νὰ προηγηθῇ τίποτα, παρουσιάζεται ἕνας ἄσπρος λεκὲς στὸ σῶμα καὶ πιὸ συχνὰ στὸ πρόσωπο, στὸ λαιμό, στὰ χέρια ἢ στὴ γεννητικὴ σφαῖρα, ποὺ ἀναστατώνει τὸ ἄτομο ἢ τοὺς γονεῖς του, ἂν εἶναι μικρὸ παιδὶ καὶ πρὸ πάντων κορίτσι. Τί θὰ γίνῃ τώρα; Πῶς θὰ γιατρευθῇ; Θὰ ἁπλώσῃ ἢ θὰ μείνῃ τόσο; Θὰ βγάλῃ καὶ ἄλλες κηλῖδες; Οἱ ἐρωτήσεις ἔρχονται βροχὴ καὶ ἡ ἀγωνία μεγάλη. Τὸ δέρμα δὲν παρουσιάζει ἱστολογικὰ καμμιὰ ἀλλοίωσι. Μόνο τὰ μελανοφόρα κύτταρα, ποὺ βρίσκονται στὴ βασικὴ στιβάδα τῆς ἐπιδερμίδος χάνονται στὸ μέρος ποὺ εἶναι ἡ λεύκη. Γύρω στὴ λεύκη τὰ μελανοφόρα κύτταρα εἶναι πιὸ πυκνὰ καὶ πιὸ πέρα γίνονται πάλι κανονικά. Γι' αὐτὸ καὶ γύρω στὴ λεύκη τὸ δέρμα φαίνεται πιὸ σκοῦρο ἀπὸ τὸ λοιπὸ δέρμα, πρὸ πάντων στὶς καινούργιες κηλῖδες.

Ἡ λεύκη παρατηρεῖται σὲ ὅλες τὶς ἡλικίες, στὰ παιδιὰ καθὼς καὶ στοὺς μεγάλους, τὸ ἴδιο καὶ στοὺς ἄντρες καὶ στὶς γυναῖκες. Πιὸ συχνὴ εἶναι στοὺς μελαχροινούς, παρὰ στοὺς λευκούς. Πολὺ συνηθισμένη, εἶναι στοὺς νέγρους, ποὺ μπορεῖ νὰ ξαπλώσῃ ἡ λεύκη καὶ νὰ γίνουν ἄσπροι, καὶ γνωρίζονται μόνο ἀπὸ τὰ κατσαρὰ μαλλιά τους καὶ ἀπὸ τὸ σχῆμα τῆς μύτης καὶ τοῦ προσώπου.

Ἡ λεύκη χαρακτηρίζεται ἀπὸ κηλῖδες λευκὲς —γι' αὐτὸ καὶ τὸ ὄνομά της— ποὺ εἶναι ξαπλωμένες συμμετρικὰ στὰ χέρια, στὸ πρόσωπο καὶ γενικὰ μπορεῖ νὰ φανοῦν σ' ὅλο τὸ σῶμα. Μπορεῖ νὰ εἶναι μόνο μιὰ κηλῖδα καὶ νὰ παραμένῃ μοναδική, μὰ πιὸ συχνὰ ἁπλώνει, καὶ καινούργιες κηλῖδες φαίνονται σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματος. Πότε οἱ κηλῖδες ἁπλώνουν πολὺ γρήγορα καὶ πότε μένουν γιὰ πολὺν καιρὸ στάσιμες. Μπορεῖ μάλιστα καὶ νὰ χαθοῦν καμμιὰ φορὰ μονάχες. Γύρω στὶς κηλῖδες καὶ πρὸ πάντων στὶς καινούργιες τὸ δέρμα εἶναι πιὸ σκοῦρο κι' ἔτσι φαίνονται πιὸ ἄσπρες. Μέσα στὶς ἄσπρες κηλῖδες φαίνονται καμμιὰ φορὰ σκοῦρες κηλῖδες καὶ αὐτὸ εἶναι ἕνα καλὸ σημάδι, πὼς μπορεῖ νὰ ξαναεπανέλθουν στὸ φυσικὸ χρῶμα τοῦ δέρματος.

Οἱ κηλῖδες τῆς λεύκης ἔχουν διάφορο μέγεθος. Μπορεῖ νὰ εἶναι μικρὲς ὅσο τὸ κεφάλι μιᾶς καρφίτσας καὶ μπορεῖ νὰ ἁπλώσουν καὶ νὰ καταλάβουν μεγάλα κομμάτια τοῦ δέρματος. Τὸ σχῆμα τους εἶναι ἀκανόνιστο, μπορεῖ ὅμως νὰ εἶναι στρογγυλὸ ἢ ὠοειδές. Συχνὰ ἑνώνονται οἱ κηλῖδες καὶ σχηματίζουν μεγάλες πλάκες, ποὺ μοιάζουν σὰ γεωγραφικὸς χάρτης. Οἱ τρίχες ποὺ βρίσκονται στὴν πλάκα τῆς λεύκης, ἀσπρίζουν καὶ αὐτές, καμμιὰ φορὰ ὅμως μπορεῖ καὶ νὰ κρατήσουν τὸ χρῶμα τους.

Συχνὰ ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν λεύκη, ἔχουν καὶ γυροειδῆ ἀλωπεκία, μιὰ ἀρρώστεια, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ πέσιμο τῶν μαλλιῶν σὲ πλάκες στρογγυλές.

Παρετηρήθη ὅπως καὶ στὴν γυροειδῆ ἀλωπεκία ἀπότομο ξέσπασμα τῆς λεύκης, ὕστερα ἀπὸ ἕνα δυνατὸ νευρικὸ κλονισμό, ὕστερα ἀπὸ τὸ χάσιμο ἑνὸς προσφιλοῦς ἀτόμου, μετὰ τὴν καταστροφὴ περιουσίας ἢ γενικὰ ὕστερα ἀπὸ μιὰ μεγάλη στενοχώρια. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ συμβαίνῃ στοὺς μεγάλους, μὰ καὶ στοὺς μικρούς. Καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα τραυματισμὸ παρατηρήθηκε λεύκη. Μερικοὶ λένε πὼς ἡ λεύκη φαίνεται πιὸ συχνὰ τὸ καλοκαῖρι, παρὰ τὸ χειμῶνα. Αὐτὸ ὅμως μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ ὄχι ὅτι εἶναι πιὸ συχνὴ τὸ καλοκαῖρι, παρὰ ὅτι τὸ καλοκαῖρι μὲ τὸν ἥλιο τὸ δέρμα μαυρίζει πιὸ πολὺ κι' ἂν ὑπάρχῃ καμμιὰ πλάκα λεύκης, ποὺ δὲν τὴν εἴχαμε προσέξει πρίν, τὴν βλέπουμε τώρα γιατὶ τὸ γύρω δέρμα εἶναι πιὸ μαῦρο καὶ φαίνεται πιὸ εὔκολα ἡ ἄσπρη κηλῖδα.

Ἡ πίεσι φαίνεται νὰ παίζῃ ρόλο γιὰ τὴν ἐμφάνισι τῆς λεύκης. Στὸ δέρμα στὴ μέση μὲ τὴ ζώνη, στὸ στῆθος μὲ τὸ σουτιέν, στὰ πόδια μὲ τὶς καλτσοδέτες καὶ γενικὰ ὅπου σφίγγεται μὲ ἐπιδέσμους, σ' αὐτὸ τὸ μέρος παρουσιάζεται ἡ λεύκη σὲ προδιατεθειμένα ἄτομα. Συχνὰ φαίνεται σὲ νευρικὰ ἄτομα ἢ σὲ ἄτομα μὲ ἐνδοκρινικὲς διαταραχὲς καὶ πρὸ πάντων τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος. Παρετηρήθη ἡ ἀρρώστεια στὴν ἴδια οἰκογένεια σὲ περισσότερα ἄτομα. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι τὸ συνηθισμένο.

Πολλοὶ παραδέχονται πὼς ἡ ἔκθεσι στὸν ἥλιο ὠφελεῖ τὴ λεύκη καὶ μαυρίζουν εὐκολώτερα οἱ κηλῖδες, ποὺ γίνονται κόκκινες μὲ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Μὰ αὐτὸ δὲν τὸ παραδέχονται ἄλλοι. Γιατὶ οἱ κηλῖδες τῆς λεύκης μπορεῖ νὰ κοκκινίσουν καὶ γύρω τὸ δέρμα νὰ μαυρίσῃ, μὰ μόλις περάσῃ ὁ ἐρεθισμὸς ἀπὸ τὸν ἥλιο ἢ τὶς τεχνητὲς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες ξαναπαίρνει τὸ δέρμα τὴν κανονική του χρῶσι καὶ οἱ κηλῖδες τῆς λεύκης ξαναγίνονται ἄσπρες.

Σὲ μερικὰ ἄτομα καὶ πιὸ συχνὰ σὲ μερικὰ παιδιά, γύρω ἀπὸ μελαγχρωματικοὺς σπίλους (μαῦρες ἐληὲς) γίνεται ἕνας γῦρος ἄσπρος, σὰν κονκάρδα, ποὺ στὴ μέση του εἶναι ἡ μαύρη ἐληὰ καὶ γύρω ἡ λεύκη. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ σπάνια φαίνεται καὶ γύρω σὲ ἀγγειωματώδη σπίλο.

Ἡ θεραπεία τῆς λεύκης δὲν δίδει πολλὰ πράγματα. Μερικὰ φάρμακα ποὺ μεταχειρίζονται τώρα τελευταῖα, εἶναι πολὺ τοξικὰ καὶ χρειάζονται μεγάλη προσοχὴ καὶ παρακολούθησι, χωρὶς νὰ εἶναι κἂν σίγουρα ἀποτελεσματικά.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ
Ἰατρὸς Δερματολόγος

— Μπορεῖ νὰ μὴν ἱδρώνω μὲ τέτοια ζέστη, Ζαχαρία;

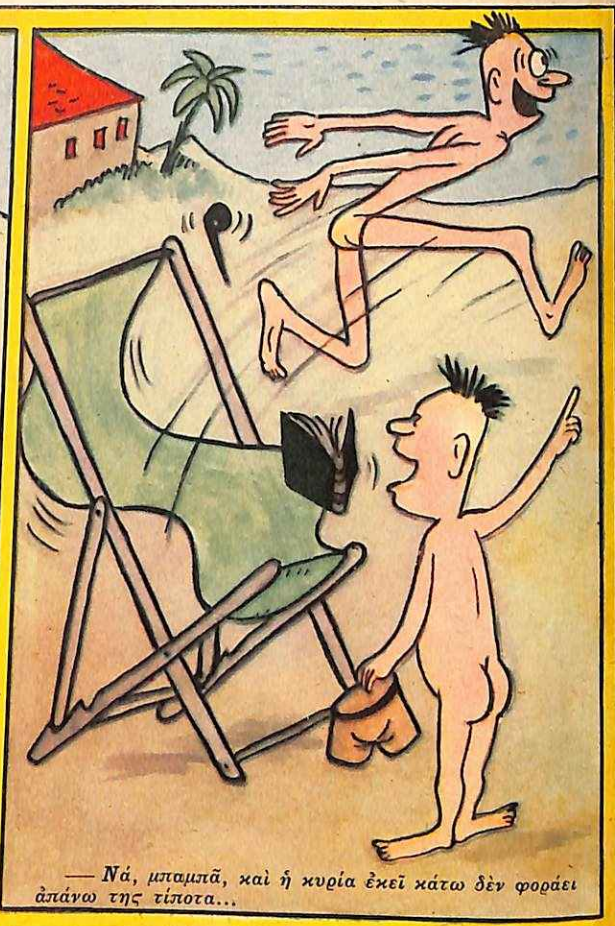

— Νά, μπαμπᾶ, καὶ ἡ κυρία ἐκεῖ κάτω δὲν φοράει ἀπάνω της τίποτα...

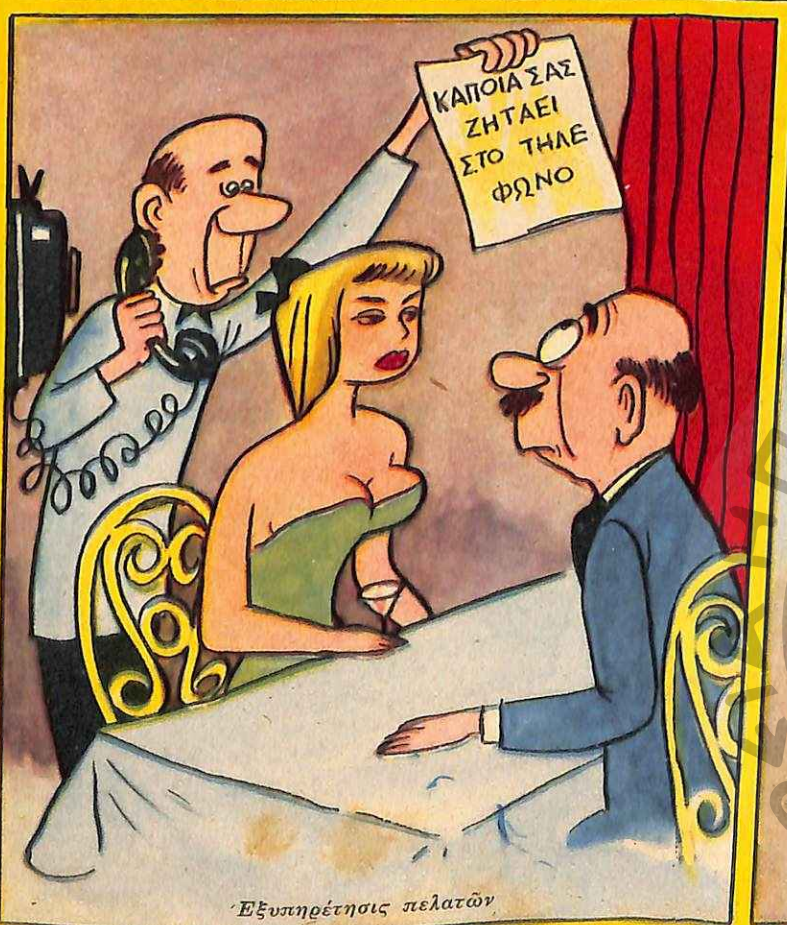

Ἐξυπηρέτησις πελατῶν

— Γιατί νὰ βροῦμε ἥσυχο ξενοδοχεῖο, Γιῶργο; Γιὰ ν' ἀνησυχήσουμε καὶ τοὺς ἄλλους ἐνοίκους;

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ